

77 Pa. 62

①

(2)

3

(6)

AMERICAN

115507-117197

१	॥ धेजतमपड़ीलिखदाटी॥	पंते २
२	॥ जेतमपड़ीबाघेजिरीलिखी॥	पंते ५
३	॥ पायेदेपततिपाटिआ॥	पंते ७
४	॥ बाघाभंड़ीचगठगटिआ॥	पंते १०
५	॥ मोदीधानकीउरमाटिआ॥	पंते २१
६	॥ कउटीउंटीमुलेचटेदेयगि॥	पंते २६
७	॥ कउजउंटीआमुलेदेयगि॥	पंते ३२
८	॥ गउटीउकीकउंटी॥	पंते ३३
९	॥ गोदिरलेकमिलेपुगामउंटीआ॥	पंते ३७
१०	॥ ममेपीडितनलिंगमटिउंटी॥	पंते ३८
११	॥ गोमटिनबाघदुलउधनलितुंटी॥	पंते ४९
१२	॥ उजउतवाजीनलितबाघउंटीआ॥	पंते ४२
१३	॥ गिमउधनिकलिखतउंटीआ॥	पंते ४६
१४	॥ ढिंरदागबाघीआटिमिलिआ॥	पंते ५२
१५	॥ गुरुननकरिंरदेनुपुढिआ॥	पंते
१६	॥ लालेउधटदेयगिआटे॥	पंते ५८
१७	॥ मलकउगोयेनलिंगमटिउंटी॥	पंते ६२
१८	॥ अउधपठनलितुकीकउंटी॥	पंते ६४
१९	॥ उलदेडीआटिउकीकउतकबीलेनलितुंटी॥	पंते ६५
२०	॥ उधगटिबुलनलितुंटी॥	पंते ७

- ੨੨ ॥ ਮਹਦਾਨ ਚੜ੍ਹੇ ਭੋਇ ਆ ॥ ਪੰਨ ੭੩
- ੨੩ ॥ ਸੀਘਲਾ ਦੀ ਪਗ ਏਹ ਜੇ ਸਿਉ ਨ ਭਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ਪੰਨੇ ੭੪
- ੨੪ ॥ ਦਿਲਾਇ ਤਗ ਜੇ ਅਸਹ ਪਨਾਹ ਦੀ ਆਹ ਮਹਦਾਨਾ ॥ ਪੰਨੇ
- ੨੫ ॥ ਮਹਦਾਨ ਕੜੇ ਪਾਇ ਅਕੜ ਪਠੈ ਚੜ੍ਹੇ ਭੋਇ ਆ ॥ ਪੰਨੇ ੭੫
- ੨੬ ॥ ਸਾਖੀ ਲਾਲ ਦੀ ਸਾਲ ਮਹਾਇ ਜਉ ਹੀ ਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ਪੰਨੇ ੭੬
- ੨੭ ॥ ਬਿਸਾਹ ਦੇ ਸੰਸ ਮੁੰਦ ਦੇ ਟਪੁ ਗਏ ਤਬ ਮਛਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ
- ੨੮ ॥ ਕਲਿ ਨਾਲਿ ਮੁਕਾਬਲਾ ਭੋਇ ਆਹੋ ਸਟਿ ਨ ਕਰ ਗੁਮੀ ਟੀਨਾ ਲਿ ਤਈ ॥
- ੨੯ ॥ ਸੁਪਰ ਮੈ ਤਬ ਏਹ ਮੈ ਤਬ ਏਹ ਬਾਢੀ ਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ
- ੩੦ ॥ ਸਿਲਾ ਮਿਲਾ ਦੀ ਪਗ ਏਹ ਜਾਂ ਪਧਰ ਬੈਨ ਮਿਲਾ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੧ ॥ ਗਜੇ ਦੇ ਉਲੂ ਤਬ ਦੇਵਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੨ ॥ ਗਜੇ ਦੀ ਪਟ ਤੇ ਟਬਣ ਮੁਛੁ ਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੩ ॥ ਸੁਦਹਨ ਪੁਰਨ ਗਰ ਤਬ ਗਜ ਕਵਲ ਨੈਨ ਗਜੇ ਜਨ ਕਰ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੪ ॥ ਮਕੇ ਗਏ ਹੋ ਸਟਿ ਤਈ ਮੁਜਾ ਦਹਨਾ ਲਿ ਮਹਦਾਨੇ ਦੀ ॥ ਪੰਨੇ ੯੧
- ੩੫ ॥ ਮਦੀ ਨਿਗਏ ਹੋ ਸਟਿ ਤਈ ਮੁਲਾਇ ਆਨਾ ਲਿਗੋ ਗਫਿਰੀ ॥ ਪੰਨੇ ੯੨
- ੩੬ ॥ ਮੁਲ ਤਨ ਪੁਰਿ ਬੇਬੇ ਜੀਨ ਮਿਲੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ ੯੩
- ੩੭ ॥ ਮਹੁੰਡ ਤੇ ਸਪਾਹੁ ਤਉ ਤੇ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿ ਮਿਲੇ ਹੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ
- ੩੮ ॥ ਮਿੰਚਲ ਪਰਬ ਤਉ ਤੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ ੯੩੦
- ੩੯ ॥ ਮਿਰਧ ਪਰਬ ਤਉ ਤੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ ੯੩੩
- ੪੦ ॥ ਭਰਬੀਂ ਗੀ ਜੋਗੀ ਪਰੁ ਚਿਕਰਿ ਆਇ ਆ ॥ ਪੰਨੇ
- ੪੧ ॥ ਕੁਨਾ ਪਰਬ ਤਉ ਤੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ

੪੩ ॥ ਬਿੰਬ ਪਰਬਤ ਤੇ ਦਤਾ ਤਿਉ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੯੩
੪੪ ॥ ਅਲਾਲੀ ਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਗਇ ॥	ਪੰਨੇ ੯੪
੪੫ ॥ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੯੫
੪੬ ॥ ਕਉਲਾਸ ਪਰਬਤ ਤੇ ਪੁਰ ਭਗਤ ਨੁ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੯੬
੪੭ ॥ ਸੁਮਾਰ ਜੋ ਜਨਾ ਦਾ ਤੇਇ ਆ ॥	ਪੰਨੇ ੯੭
੪੮ ॥ ਸੀਲਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਸਦੀ ਸਾਖੀ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੯੮
੪੯ ॥ ਸੀਲ ਮੈ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੯੯
੫੦ ॥ ਇਸਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਜੇ ਜਨ ਕਨੁ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੦
੫੧ ॥ ਕੁਚ ਗਤਿ ਦਾਤ ਲਊ ਇਸਨ ਕੀ ਤਾਰਖੀ ਸਗਨੁ ਮਿਲੇ ॥	੧੦੦
੫੨ ॥ ਉਲਕਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਸੁਖ ਚੈਨ ਮਿਲਿ ਆ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੧
੫੩ ॥ ਮਰਦੇ ਨੁ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰ ਸਾਹਿ ਆ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੨
੫੪ ॥ ਸੇਤ ਬੰਦ ਗਤੇ ਸਿਧ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੩
੫੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਅਚਲਿ ਆਇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੪
੫੬ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁ ਲੇਚਲੇ ਮਰਦੇ	ਪੰਨੇ ੧੦੫
ਦੀ ਸਮਾਧ ਤੇ ॥	
੫੭ ॥ ਸਜਣ ਬੈਸਨ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਭੋਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੬
੫੮ ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁ ਮਰਦੇ ਨ ਦੀ ਸਮਾਧ ਦਿਖਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੭
੫੯ ॥ ਕੰਧਾਰ ਗਏ ਪਾਰ ਅਲੀ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੮
੬੦ ॥ ਗੋਸਟਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦੀ ਸੇਖ ਸਹਨਾਇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੯
੬੧ ॥ ਗੋਸਟਿ ਦੀ ਨਾਥ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੧੦

੬੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਪੰਨ ੧੫੬

੬੩ ॥ ਕਾਬਲਿ ਮਾਨਚੰਦ ਬੜੀ ਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨ ੧੫੭

੬੪ ॥ ਬਾਲਗੁ ਦਾਣੀ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨ ੧੫੮

੬੫ ॥ ਲਾਲੇ ਤਖਾਣ ਦੇ ਤਬ ਮੰਝੋ ਤਲੀਤੀ ॥ ਪੰਨ ੧੫੯

੬੬ ॥ ਪੱਖਰੇ ਅਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ॥ ਪੰਨ ੧੬੦

੬੭ ॥ ਕੁਲਖੇੜ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਗੋਏ ॥ ਪੰਨ ੧੬੧

੬੮ ॥ ਇਕ ਬੜੀ ਬ੍ਰਿਹਮ ਧਾਮਿ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਪੰਨ ੧੬੨

੬੯ ॥ ਬਾਬਰ ਪਤਿ ਮਾਊਚ ਉਗਤੇ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨ ੧੬੩

੭੦ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਪੱਖਰੇ ਹਧਾ ਦੇ ਅਏ ॥ ਪੰਨ ੧੬੪

੭੧ ॥ ਮੁਲ ਤੇ ਚੰਦ ਤੇ ਮਤਾ ਚੋਟੀ ਦੀ ਭਵੀ ਕਤਾ ॥ ਪੰਨ ੧੬੫

੭੨ ॥ ਬੁਝੇ ਹਧਾ ਦੇ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨ ੧੬੬

੭੩ ॥ ਗੋਸਟਿ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨ ੧੬੭

੭੪ ॥ ਗੋਸਟਿ ਉਬਰੇ ਧੰਨ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨ ੧੬੮

੭੫ ॥ ਗੋਸਟਿ ਅਦਰਸ ਮਾਨ ਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨ ੧੬੯

੭੬ ॥ ਪੱਖਰੇ ਮਤਾ ਚੋਟੀ ਨੁਦਰਸ ਨ ਦਿਤਾ ॥ ਪੰਨ ੧੭੦

੭੭ ॥ ਮਤਾ ਮੰਝੋ ਤਨੁ ਚਲਾਇਆ ॥ ਪੰਨ ੧੭੧

੭੮ ॥ ਉਚ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨ ੧੭੨

੭੯ ॥ ਬਾਲੇ ਪੁਛਣ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ॥ ਪੰਨ ੧੭੩

੮੦ ॥ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦਾ
ਜਬਾਬ ਲੈਣਾ ॥ ਪੰਨ ੧੭੪

੮੧ ॥ ਬਾਲੇ ਪੁਛਣ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ॥ ਪੰਨ ੧੭੫

ਗੁਰੂਗੋਸਤਿ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂਗੋਸਤਿ ॥ ੧ ॥

੮੩ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਤਲਵੇੜੀ ਅਏ ਪੰਨ ੨੪੮
ਚਾਚਾਲਾ ਲੁਮਿਲਿਆ ॥

੮੪ ॥ ਠੇਹਿ ਪੱਥਰੇ ਅਏ ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ ॥ ਪੰਨ ੨੪੯

੮੫ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੦

31

੨

੧੪ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ ਜਨਿ ਮਧਤੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ॥ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੮੨
ਪੰਚਾਸ ਮੈ ਬੈ ਆਸੀ ਆਮਿ ਤੀਵੈ ਖੁਸੁ ਦੀ॥ ੫ ॥ ਪੰਚਮੀ
ਨਾਧੀ ਲਿਖੀ ਪੈ ਨੇ ਮੈ ਬੇਸੁਲ ਤਾਨ ਧੁਰ ਕੇ ਬਤਰੇ ਟੇ ਗੁ
ਰੁ ਅੰਗ ਦਲਿ ਖਵਾਈ ਪੈ ਨੇ ਲਿਖੀ॥ ॥ ਮੁਖਾ ਸਤ ਬਾ
ਲੇ ਸੰਯੁਜਟੇ ਟੇ ਕੀ ਗਇ ਭੋਏ ਦੀਤਲ ਵੰਡੀ ਅਤੁ ਆਇ
ਆ ਆਤਾ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਨੁ ਦੁ ਦਿਓ ਸੁਲਧ ਆਤਾ॥
ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਸਤਹ ਦਿਨ ਲਿਖ ਦਿਅ ਲਗੇ ਆਤੇ॥
ਜੋ ਤਕੀ ਕਤ ਆਈ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਫਿਰੇ ਆਤੇ॥ ਤਿਥੇ ਭਿ
ਖੋ ਦੀ ਤਕੀ ਕਤ ਸਤ ਜਨਾ ਲਿਖਾਈ ਬਾਲੇ ਲਿਖਵਾਈ॥
ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰਿ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਬੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋ ਆਭ
ਈ ਬਾਲ ਅਤੇ ਮਹਾਨਾਗ ਬਾਬੀ ਨਾਲੇ ਫਿਰਦੇ ਆਤੇ॥
ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੇਵ ਖਤਿ ਬਾਲ ਨਾਲੇ ਆਤਾ॥

॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਰੇਜੀ ਉਪਜੀ ਮੇਗ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਪੁਰਨ ਆਤਾ॥ ਉਸ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਚਿ ਰਿਦ੍ਹਨ ਆਪ
ਗਾਇ ਖਾਮੇ ਗੁਰੁ ਜਨਮੁ ਕਿਸਰ ਉਸਲੀਤ ਆਤਾ॥ ਏ

ਭੇਦੁ

ਚਾਤਸੀ॥ ਜੇਗੁਰੂਪਕਾਟ ਤੈਵੈ ਤੰਦਰਸਨਿ ਜਾਈ॥
 ਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕ ਇਕਖਤਰੇਟਾ ਅੰਗਦ ਤਿਉ ਹੁਓ ਸਨੁ ਬਾ
 ਪਿਚਾਇਆ॥ ਪਰਗਤੀ ਜਾਈ ਦਾਕੇ ਤੇਜੇ ਬਾਵਹੁ ਪਿ
 ਥੈਠੈ॥ ਪਰਗਟਿ ਰਿਖ ਬਹਿਸੁਈ॥ ਜੇ ਖਡੂਰਖਾਤ ਰਿਅ
 ਦੀਵਿ ਚਿਥੈਠੈ॥ ਏਤਸੁ ਟਿਕੈ ਬਾਲਾਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ
 ਦਰਸਨਿ ਆਇਆ॥ ਜੇਕਿ ਦੁਸਰ ਤਿਅਪੀ ਸੰਭੇਟ
 ਲੈ ਆਇਆ॥ ਛੁਦਿ ਲਧੋਸਾ॥ ਅਗੇ ਦੇਖੈ ਤੰਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਦ ਬੈਠਾ ਬਾਵਹੁਟਰੈ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਧੁ ਜਾਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿ
 ਆ॥ ਅਗੋਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਅਓਰਾਈ ਸਤਕ
 ਰਤਾ ਬੈਠੀ॥ ਅੰਗਦ ਵਾਵਹੁਟਰੈ ਰਹਿ ਗਇਆ॥ ਬਾ
 ਲੇਨੁ ਪੁਛ ਵਲਗਾਭਾਈ ਸਿਖਾ ਕਿਥੈ ਆਇਓ॥ ਕਿਓਰ
 ਰਿਅ ਵਣਾ ਤੋਇ ਆਇ॥ ਕਉਣ ਤੋਦੇ ਤੋਤਸੀ॥ ਤੰਬਾਲੇ
 ਸੰਧੁ ਤਿਥੈ ਜੇਕਿ ਰਿਅਹਦਾ ਸਿਰੀਤੀ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਦਸ
 ਏਟਗੋਤ ਸੰਧੁ ਤੰਬਾਲਾ॥ ਵਤਨ ਜਨਮਗਾਇਓ ਏ
 ਦੀਤਲਵੰਡੀ॥ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨਿ ਆਇਆ॥ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸਿਖ ਕਿਸਦਾ॥
 ਤੈਨੁ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿਆ ਸੀ॥ ਫੇਰਿ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ
 ਉਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤਉਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖਤਾ॥ ਮੈਨੁ ਨਾਨਕ ਬੇ

ਅੰਗਦ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁਢਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕੁਟੁ ਤੇ ਨੁਪੁਢ
 ਭੀ ਮੁਲੁ ਮੈਠਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨਮਿ ਅਸੀਸੋ ਕਿ ਕੁਜਨ
 ਮਿਅਸੀ ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਤਿ ਮੈਨੁ ਮੁਲੁ ਮਨਾਈ ॥
 ਪਰੁ ਜੀਇ ਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ ਸੀਲੋ ਕੇ ਦੇ ਮੁਠੀ ॥ ਤਹਿ ਦਿ
 ਆਲ ਮਿਸਰ ਆਖ ਦਾਏ ॥ ਜੋ ਭਾਈ ਇਨੇ ਮੁਠੁ ਰਤੇ ਅ
 ਤੇ ਸਤਾਈ ਸਨਛੜ ਅਤੇ ਕਤਕ ਦੀ ਪੁਰਨ ਮੀਸੀ ਸਾਹ
 ਤੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਨਮਿ ਆਇ ਭੁਕਾਨੁ ਦੇ ਦੀ ਦੇ ਅਹਿ
 ਕੋਈ ਵਡਾ ਅਉਤਾਹੀ ਜਨਮਿ ਆਇ ॥ ਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣ
 ਦਾਸੀ ॥ ਅਰੁ ਤੁਰੁ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜੋ ਮੁਠੇ ਕਾਨੁ ਤਿਤੇ ਸਮੇ
 ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਿਖਾਈ ਸੀ ॥ ਠਿਗਿਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ
 ਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕਿਵੈ ਜਨਮ ਪਤੀ ਭੀ ਭਿਅਵੈ ॥ ਤੰ
 ਠਿਗਿ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਗੁਰੁ ਜਾਏ ॥ ਪਰੁ ਥੋ ਜਿ ਕੀਤਿ
 ਅਭਿਅਵੈ ॥ ਤੰ ਠਿਗਿਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ ਆਭਾ
 ਈ ਬਾਲ ਕੋਈ ਇਵੇ ਭੋਭੋ ਜਿ ਸਬ ਥੋ ਜਿ ਜਨਮ ਪ
 ਤੀ ਦਾ ਅਕੈ ਜਨਮ ਪਤੀ ਭੀ ਭਿਅਵੈ ॥ ਤੰ ਠਿਗਿ ਬ
 ਲੇ ਸੰਪੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਚੁਢੀ ਮੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਤੁਮੀ ਭਿਖੁ ਦੇ ਬਸ ਕੀਨ
 ਸੀ ਭੀ ਥੋ ਥੋ ਜਿ ਭਿਅਵੈ ॥ ਅਕੈ ਤੁਮੀ

ਈਬਾਲਜੀਤੁਮੀਥੋਜਿਕਰਣਾ। ਤੀਬਲੇਸੰਧੁਕਰਿ
 ਅਜੀਗੁਰੁਜੀਤੁਮੀਕੋਈਆਪਣਾਅਦਮੀਦੇਵੇ
 ਉਤੁਭੀਉਦੈਅਤੇਉਭੀਨਾਲੇਜਾਇਕਹਿਲਾਲਦੇ
 ਦੀਨਾਅਖੀਐ। ਭਾਈਲਾਲੁਤੁਬਤੁਬਿਗਧਿਓਉਇ
 ਅਭੈ। ਤੇਹੇਉਤੇਗੁਰੁਅੰਗਦਚੀਬਤੁਤੁਮਿਤਰਵਾਨ
 ਗੀਉਈਭੈ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖਨੇਤੇ। ਤਿ
 ਜਨਮਪਤੀਦੁਇਕੈਲੇਦੇ। ਗੁਰੁਅੰਗਦਅਸੀਦੁਇ
 ਕੈਲਧਾਏ। ਨਾਨਕਅਤੇਅੰਗਦਦਿਚਿਕੋਈਕੇਦਨ
 ਭੀ। ਤੀਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਭਲਾਭਾਈਬਾਲਸੰਗਤਿ
 ਅਖਦੀਏਸੰਧੁਗਵਚਨਅਖਦੀਭੈ। ਗੁਰੁਅੰਗਦ
 ਬਲੇਸਿਖਸੰਧੁਤੇਬਤੁਤੁਖੁਮੀਏਇਆ। ਬਤੁਤੁ
 ਤੁਸਟਮਾਨਏਇਆ। ਭਲਾਭਾਈਬਾਲਕੋਈਸਿ
 ਖਲੇਜਾਇ। ਬਲੇਕਹਿਅਜੀਗੁਰੁਜੀਕੋਈਭੇਜੇ
 ਸੰਮੈਨਾਲਿਲੇਜਾਦਾਭੈ। ਤੀਗੁਰੁਅੰਗਦਲਲੇਪੰ
 ਨਨਸਦਿਅਸਿਖਸੀਜਟੇਟਾ। ਤੀਗੁਰੁਅੰਗਦਕ
 ਹਿਅਭਾਈਲਾਲਪੰਨਤੁਮਿਖਏਗੁਰੁਮੁਖੀਏਭ
 ਨਾਲਿਜਾਹਿ। ਤਲਵੰਡੀਉਗੁਰੁਨਾਨਕਦੀ
 ਜੀਲੇਅਭੈ। ਲਾਲੇਪੰਨਅਖਿਅਭ

ਨਾਮੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬ
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ

ਨਕੀਤਾ॥ ਤੇਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲਾ ਤੇ
ਨੁਕਹਤ ਹਚਿ ਤੇ ਅਦੈ॥ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੰ
ਨੁਗ ਇਭੋ ਏਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ॥ ਆਇ ਕਹਿ ਲ
ਲੁਵੇਦੀ ਨੁ ਮਿਲੇ॥ ਲਾਲਾ ਨੁ ਅਖਿ ਓਨੇ ਭਾਈ ਲਾਲਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਨਮ ਪੜੀ ਦੇ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਮੰਗੀ
ਤੋ॥ ਲਾਲਾ ਕਹਿ ਆਮੇਰੋ ਕੋ ਲਿਤਾ ਨਾਹੀ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
ਅਜੀਤੁ ਕਲ੍ਹਾ ਭਿਗਉਤੋ॥ ਤੂੰ ਘਰਿ ਚਿਟੇ ਲਿ॥
ਤੋ ਲਾਲਾ ਕਹਿ ਆ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮਿਤ ਮੈ ਤੂੰ ਸ
ਦੁਆ ਖੁਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦੁ ਕ੍ਰਿ ਅੰਗ ਦੁ॥ ਤੇ ਤੋ ਹੋਰਿ ਤੁਸ
ਣਾਇ ਆ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਲਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਤੋ
ਇ ਆ॥ ਜਿਸੁ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੰਜਯੋ ਸੇ ਆਤੇ ਨਾਨਕ
ਏਰੁ ਗਖਿ ਮਥਾਟੇ ਕ੍ਰਿ ਆ॥ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਬਹਾਬਰੀ ਕੇਤੀ
ਅਸੀ ਦੁ ਛਿਲ ਪਾ॥ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਤੋਰੀ ਅਵਲ
ਦ ਕਹਿ ਪੁਜੀ ਅਨਿਗੇ॥ ਤੋ ਲਾਲਾ ਅਖਿ ਆਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਦਿ ਖੀਟੇ ਲਦਾ ਤੋ॥ ਬੀਬੀ ਕੀ ਚਲਿ ਗਈ ਅ
ਤੇ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਭੀ ਚਲਿ ਗਇ ਆ॥ ਘਰੁ ਦਿ ਚਿਟੇ ਲ
ਣ ਲਗੇ॥ ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਜਨਮ ਪੜੀ ਲਈ॥ ਲਾਭਿ
ਕਹਿ ਬਾਲੇ ਨੁ ਲਾਲਾ ਦੇਦੀ ਦਿਤੀ॥ ਬਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪੰਨ
ਨੁ ਦਿਤੀ॥ ਤੋ ਲਾਲੇ ਪੰਨੁ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲੇ

ਦਿ

ਨਮ ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਲੇਖ ਲੇਖ ਪਰਮੇਸਰੀ ਭੀ ਭੇਟ ਕੁਝ
 ਲੇਖਾਉ ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਜੀ ॥ ਜੋ ਕਿ
 ਦੁਤ ਸਾਡੇ ਜੀ ਆਵਦੀ ਤੇ ਸੋਭਲੀ ਤੇ ਦੇਹ ॥ ਲਾਲੂ ਪੰਜ
 ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਹੁ ਦਿਤਾ ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਗੁਰ ਅੰਗ
 ਦ ਅਗੇ ਹਥ ਏਈ ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੀ ਕਦੀ ਸਿੰਗੀ ਚੰ
 ਦ ਤੋਹੀ ਬੁਧ ਮੰਨਣ ਤੇ ਤੁਸੀ ਖਸਮਾਨ ਕਰਣਾ ॥ ਬਾਲੇ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੂ ਪੰਥ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੁਸੀ ਗਿਨਤੀ ਮ
 ਨ ਤੇ ਕਾਈ ਹਥ ਨਹੀ ॥ ਜਨਮ ਪਤੀ ਬਾਲਾ ਤੇ ਲਾਲੂ ਲੇਖ ਰਿ
 ਖਤੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਪਾਸਿ ਆਏ ॥ ਆਨਿ ਅਗੇ ਹਥੀ ਗੁ
 ਰੂ ਅੰਗ ਦ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਏਹੁ ਆਖਿ ਆਬਾਲਾ ਭਾਈ
 ਤੇ ਨੁਕਰਤ ਹਰਿ ਤਿ ਆਵੈ ॥ ਅਜੁ ਤੁਹਿ ਅਸੀ ਨੁਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕਦਾ ਦਹਸੁ ਨੁਕਰਾਇ ਆ ॥ ਜਪੁ ਬਿਲੇ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗ ਦ ਚੁਸੀ ਅਖੀ ਅੰ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥੀ ॥ ਦੇਖੋ ਤੋ ਕਿ
 ਆ ਦੇਖੋ ਅਖਰ ਸਾਸ ਕੀ ਤੇ ਨਿ ॥ ਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਵੀਚ
 ਹੁਕੀ ਭਾਕੋਈ ਏਹੁ ਤੇ ਸਿਖੁ ਤੇ ਦੇਖੋ ਦੇਖੋ ਅਖਰ ਪਾਤਿ
 ਆ ਤੇ ਦੇਖੋ ॥ ਤਿ ਮਹਾਂ ਖਟ ਗਜਟੁ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਜਿਸ ਦੇ
 ਪਾਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਹੁਦਾਸੀ ॥ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਪੈ
 ਜਾ ਮੋ ਖਾਖਰੀ ਤੇ ਓਹੁ ਦੇਖੋ ਅਖਰ ਪਾਤਿ ਆਏ ॥ ਅਤੇ
 ਦੇਖੋ ਵਾਚ ਦਾਏ ॥ ਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਮ

ਗਿਆਮਤਿਮੰਸੁਲਤੰਨਪੁਰਤੁਪੇਜੇਮੋਥੇਨੁਲੇਆਇ
ਆਪੇਜੇਮੋਥੇਆਇਮਥਾਟੇਕਿਆਗੁਰੁਅੰਗਦ
ਉਸਤੰਈਜਨਮਪਤੀਦਿਖਾਈਓਤਤਤਿਤਤਿਵਾ
ਚਿਗਇਆਗੁਰੁਬਤੁਤੁਖੁਸੀਤੋਇਆਗੁਰੁਕਤਿ
ਅਪੇਜਾਏਤੁਅਸੰਨੁਗੁਰੁਮੁਖੀਅਖਗਾਵਿਚਿਲਿਖਿ
ਦੇਹਿਯੇਜੇਕਹਿਅਭਲਾਜੀਕਾਗਦਓਛੇਮੰਗਦ
ਹੁਮੇਲਿਖਿਦੇਦਾਤੰਗੁਰੁਅੰਗਦਕਾਗਦਲੇਖਣ
ਸਿਅਧੀਮੰਗਇਦਿਤੀਯੇਜੇਮੋਥੇਲਿਖੀਗੁਰੁ
ਅੰਗਦਲਿਖਾਈ॥ ੧ ॥ ॥ ॥

॥ ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ॥
ਜਨਮਪਤੀਨਾਨਕਦੇਦੀਦੀਸੰਮਤੁ ੧੫ ੨੬
॥ਮਿਤੀਕਤਕਸੁਦੀ॥ ੧੫ ॥ਪੁਰਨਮਾਨਾਨਕਜਨ
ਮਲੀਤਾਅਧੀਗਾਤਿਘਜੀਉਪਹਿਕਾਲੁਦੇਦੀਦੇ
ਘਗਿਕਾਲੁਦੇਦੀਦਾਪਹਿਤਤਹਿਦਿਅਲਬੁਤਮ
ਦੁਆਤਾਅਤੇਨਾਲੇਗੁਰਦੇਦੁਆਤਾਵਡੀਵੇਲਕਾ
ਲੁਹਿਦਿਅਲਦੇਘਗਿਗਇਆਜਾਇਕਹਿਆ
ਖਿਓਸੁਜੀਧੀਤਿਤਜੀਤੁਸੀਕਿਹਧਕਰਹੁਧੀਤਿਤਅ
ਖਿਅਕਿਉਮਹਿਤਕਾਲੁਇਤੁਵੇਲੇਕਿਉਆਇਆ
ਤੀਤੀਕਾਲੁਅਖਿਅਜੀਬਾਲਕਜਨਮਲੀਤਾ

ਕੈਆਵਦਾਤਾਕਾਲੁਆਪਏਘਰਿਆਇਆਪਿਛੋ

ਭਇਓਭੇਦੇਨਮਾਦੀਓਭੀ

ਪੰਡਿਤਪੰਜਘਜੀਅੰਦਿਓਚੜੇਆਇਆਆਇ
ਕਹਿਸਦਿਕੀਤੋਸੁਆਮਤਕਾਲੁਓਓਆਇਆਓ॥
ਲੁਅੰਦਰੋਨਿਕਲਦਾਤੀਅੰਦਰਿਲੈਵੜਿਆਅ

ਕਹਿਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੇ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ ਸਚਾਈ ਵਿਚ ਰਹੇ
ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਆ ਫਿਰਿ ਪੰਡਿਤ ਆਖਿ ਆਕਾਲੁ ਮੈਨੁ ਸਬਦੁ ਸੁ
ਣਾਇ। ਕਿ ਆਸਬਦੁ ਲੈ ਜਨ ਮਿਅ ਭੈ। ਵਖਤੁ ਸੁਣਾ
ਇ ਕਿ ਸਦਖਤਿ ਜਨ ਮਲੀਤ ਭੈ। ਸਾਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ
ਜਨ ਮਦੀ ਮੈਨੁ ਖਬਰਿ ਭੈ। ਇਕ ਘੜੀ ਤੇ ਦੁਇ ਘੜੀ
ਭੈ ਭੈ ਆਤੇ ਜਨ ਮਲੀਤ ਭੈ। ਪਰੁ ਸਬਦੁ ਦੀ ਮੈਨੁ
ਖਬਰਿ ਕੀਨੀ। ਤਿਧੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਅੰਦਰਿ
ਖਬਰਿ ਪੁਛਦੁ ਭੈ ਤਿਉ ਸਬਦੁ ਪੁਛੁ। ਕਾਲੁ ਦੁਲਿਖਿ
ਦਾਈ ਬਾਤਿ ਮਦੀ। ਦਾਈ ਬਾਤਿ ਆਈ। ਕਿਉ ਜੀ
ਮੈਨੁ ਕਿਉ ਸਦਿ ਆਈ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਦਾਈ ਕਿਛੁ ਪੰ
ਡਿਤ ਜੀ ਪੁਛਦੇ ਤੇ। ਤੁੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਸਦ ਸੁ। ਦਾਈ ਕ
ਹਿ ਆਪੰਡਿਤ ਜੀ ਕਿਛੁ ਪੁਛੋ। ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਦਾ
ਈ ਬਾਲਕ ਕਿ ਆਸਬਦੁ ਲੈ ਜਨ ਮਿਅ ਭੈ। ਅਗੋਂ ਦਾਈ
ਬੋਲੀ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਬਾਦਿ ਚਿਕਿਤ ਨੇ ਬਾਲਕ ਜ
ਮੈ ਤੇ। ਪਰੁ ਇਥੇ ਤਬਾਲਕ ਇਸਤਰੁ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
ਜਨ ਮਿਅ। ਇਸਦਾ ਅਵਾਜ ਇਸਤਰੁ ਨਿਕਲਿ
ਆ। ਜਿਸਤਰੁ ਕੋਈ ਵਡਾ ਮਿਅ ਆਤੁ ਮਿਕਰਿ ਮਿਲ
ਦਾਈ। ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਤੇਗਨ ਗੀਲ ਗੀਤ। ਪੰਡਿ
ਤ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਭੈ। ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਸੁਇ

ਨਾਨਕਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਏਹ ਨਾਨਕਾ ਏਹੁ ਨਾਨਕਾ ਏਹੁ ਨਾਨਕਾ ॥
 ॥ ਫਿਰਿ ਪੀਡਿਤ ਕਹਿ ਆਇ ਤਵ ਡਾ ਅਉਤਾਗੀ ਪੁਰ
 ਖੁਏ ॥ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਆਇ ਆਏ ॥ ਏਵ ਡਾ ਅਵਤਾਗੀ ਅਗੇ
 ਕਈ ਨਾਨੀ ਤੋਇ ਆਗਾ ਮਚੰਦ ਤੋਇ ਆਏ ॥ ਅਤੇ ਕਿ
 ਸਨਚੰਦ ਤੋਇ ਆਏ ॥ ਓਨਾਨੀ ਤਿੰਦੁ ਪੁਜਦੇ ਤੇਨਿ ॥ ਇ
 ਸਨੁ ਤਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਵ ਪੁਜ ਨਿਗਾ ॥ ਇਸਦਾ ਨ
 ਓਜਿ ਮੀ ਅਸਮਾਨ ਦਿ ਚਿਹਾਵੇ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਵਟੁ ਤਿ
 ਏਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਤੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਇਸਤੀ ਸਮੁੰਦੁ ਗ
 ਤੁਦੇਵੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਗਤੁਦੇਵੇਗੀ ॥ ਅਤੇ ਅਸਮਾ
 ਨੁ ਭੀ ਗਤੁਦੇਵੇਗਾ ॥ ਏਹ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਯੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਵਡਾ
 ਇਸਨਾਨੀ ਤੋਵੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੁਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ॥ ਤੋ
 ਰੁਕਿ ਮੈਨੁ ਦਿਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਣੇਗਾ ਨਾਨੀ ॥ ਕਾਲੁ ਏਹ ਅ
 ਰਮਾਨ ਮੈਨੁ ਹਰ ਸੀ ਇਸਦਾ ਮਹਾਤਬਾ ਮੈਨ ਦੇਖਾਗਾ ॥
 ਕਿਜਯੇ ਮੇਰੀ ਅਹ ਬਲਾ ਕਿਤ ਨੀ ਕਰੈ ॥ ਜਾਨਾਨਕ ਪੰਜ
 ਵਹਿਤ ਆਦਾ ਤੋਇ ਆਗਾ ਤੀਜੋ ਕਿਛੁ ਲੈਜਾ ਇਸੇ ਗਵ
 ਇਅਵੈ ॥ ਕਾਲੁ ਪੰਡਿਤ ਨੁ ਓਲਾਹਣਾ ਦੇਣੇ ਜਾਵੈ ॥ ਭ
 ਲੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀਭਲਾ ਵਡ ਫਿਰਾਇ ਆਹੀ ॥ ਪੰਡਿਤ ਅ
 ਖਿ ਆਗਾ ॥ ਦਿਤੀ ਓਧੇ ਦੇਦਾ ਤੇ ਪਰਓਤੁ ਵਖਤੁ
 ਆਵਸ ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿਗਾ ॥ ੨ ॥ ਤਬ ਨਾ

ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਬਕਾਏ ਕਰਤਿਆ ਪਾਸ ਮਹਾਤਮਾ ਕਰਨ ਤੇ ਹੋਯਾ
 ਸਿਧਾਇ ਦੇ ਤੀਰਤ ਬਧਾਏ ਕਰਤਿਆ ਮਹਾਤਮਾ
 ਲਾਏ ਤਬ ਟਿਕਾਚਾ ਦਲਸਾਰੀ

ਆ॥ ਅਗਲ ਦਿ ਨਿਚੁ ਪਕ ਗਿਹ ਤਿਆ॥ ਤਬ ਪਾਧਕ
 ਡਿਅਨਾਨਕ ਤੁੰ ਪੜਤ ਦਾ ਕਿਉ ਨਾਤੀ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਪਾ ਪਤੁੰ ਕਿਛੁ ਆਪਿ ਭੀ ਪਤਿ ਤੁਅਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੀ
 ਈ ਪੜਾਇ ਦਾਏ॥ ਤਬ ਪਾਧਕ ਡਿਅਤ ਉਸ ਭਰਿ
 ਛੁਪਾਇ ਤੁਅਾਤੀ॥ ਬੇਦ ਸਮਝਤਿ ਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਸ
 ਭ ਕਿਛੁ ਪਤਿ ਤੁਅਾਤੀ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਪਾਏ ਨੀ ਪੜੀ ਤਗਲਿ ਠਾਏ ਪਉਦੈ ਤੀ॥ ਏਤੁ ਜੁ
 ਪੜਤਾਨੈ ਸੁਸਭ ਬਾਦੈ॥ ਤਿਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਇਕੁ
 ਸਬਦੁ ਉਠਾਇ ਆ॥ ॥ ਗੁਗੁ ਸਿਰੀ ਗੁਗੁ ਮਤਲਾ
 ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਾਲਿ ਮੈ ਤੁਘ ਸਿਮ ਸੁਕਰੀ ਮਤਿ ਕ
 ਗਦੁ ਕਹਿ ਸਾਗੁ॥ ਭਉ ਕਲਮ ਕਹਿ ਚਿਤੁ ਲਿਖਾ ਗੁ
 ਰੁਪੁ ਛਿਲਿਖ ਬੀਚਾਗੁ॥ ਲਿਖੁ ਸਿਫ ਤਿਸਾਲ ਤਲਿ
 ਖੁਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਗੁ॥ ੧ ॥ ਪਤਿ ਤੁਅਾਏ ਤੁਲੇ
 ਖਾਲਿ ਖਿਜਾਣੁ॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਐ ਤਿਥੈ ਤੈਇ
 ਸਚਾਨੀ ਸਾਣੁ॥ ੧ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾ ਗੁਰੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਡਿਅਾ॥ ॥ ਜਿਤੈ ਪੰਡਿਤੁ ਜਿਤਨਾ ਪੜਤਾ
 ਸੁਨਣੈ ਸੋ ਸਭ ਬਾਦੈ॥ ਤਬ ਪਾਧਕ ਡਿਅਨਾਨ
 ਕ ਤੁਰੁ ਪੜਤਾ ਮੇਰੇ ਤੀਬਤਾਇ ਜਿਤੁ ਪਤਿ ਤੁਅਾਛੁ
 ਟੀਦਾਏ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਤੁਸੁ ਅਮੀ ਏਤੁ

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਖਿਆਜਿਤੁ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਦਿਕਹ ਤੇਏ ॥ ਅਵਹੁ
ਜੋ ਲਿਖਣਾ ਸਚੁ ਕਾਏ ਸੋ ਐਸਾ ॥ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕਾ
ਮੋਤੁ ਜਾਲਿ ਕੈ ਮਸੂਰੀ ਐ ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਗਦੁ ਕ
ਗੀ ਐ ॥ ਇਸ ਅੰਦਰਿ ਰਿਦੁ ਭਉ ਤੇ ਇਤਿ ਸਕੀ ਕਲ
ਮਕਗੀ ਐ ॥ ਚਿਤੁ ਲਿਖਣੁ ਤੁਰਗੀ ਐ ॥ ਲਿਖੀ ਐ
ਸੋ ਰਿਆ ਲਿਖੀ ਐ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਉ ਲਿਖੀ ਐ
॥ ਸਾਲਤੁ ਲਿਖੀ ਐ ॥ ਬੇਅੰਤ ਸੋਭਾ ਲਿਖੀ ਐ ॥ ਜਿ
ਤੁ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਦਿਕਹ ਮਿਟਿ ਜਾਤਿ ॥ ਏਧੰਤਿ
ਤਜੇ ਤੇਏ ਤੇ ਲੇਖਾ ਪਤਿਰੁ ਐ ਤਾ ਅਸੀਨੁ ਪਤਿਰੁ ॥ ਨਾਤਿ
ਤਾਨੁ ਪਤਿਰੁ ਨਾਸੁਣਾਇ ॥ ਤਸ੍ਰਮੀ ਜਤਿ ਤੇਏ ਤੇ ਗਜੀ
ਉਜਾਵੈ ਗਾਤਿ ਤੇਏ ਤੇਏ ਪਿਏ ਤੁਪਤੁ ਨੀਸਾਣੁ ਤੇਏ
ਗਾ ॥ ਤਬ ਪੰਤਿ ਤਕਤਿ ਆਏ ਨਾਨਕ ਇਕ ਜੋ ਪਰਮੇ
ਸਰਕਾਨ ਉਲੇਤੇ ਤੇਏ ਨਿਤਿ ਨਕਉ ਹੋਟੀ ਆਭੀ ਨਾਤੀ
ਜੁਤਿ ਆਵਤੀ ਆ ॥ ਅਹੁ ਇਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕਉ ਨਾਤੀ
ਜਾਣਤੇ ਅਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਕਹ ਤੇਏ ਨਿਕਤੁ ਉਨ
ਕਿ ਆਕਹ ਮਕੀਏ ਤੇਏ ਨਿ ॥ ਤਬ ਬੇਨਾਨਕ ਦੁਜੀ ਪ
ਉਤੀ ਕਤੀ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਅਗੇ ਮਿਲ ਨਿਵਭੈ ਆਈ
ਅਸਦੁ ਖਸੀ ਅਸਦੁ ਚਾਉ ॥ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਟਿਕੇ

ਬਾ

ਮੇਨਪੀਗਲਾਵਾਉਦੁਮਾਉਮੇਰਿ॥ ਤਿਸਕਰਕਰਕਰ
ਥਾ॥ ॥ਗੁਰੂ॥ ਮਾਥਨਾਨਕਕਰਿ॥ ਮਾ॥ ਸੁਇਤੰਸੁਮਾ

ਮੀਜਤਾਏਤੁਜੀਉਜਾਵੈਗਾ॥ ਤੀਤਾਏਤੁਪਹਮੇਸਹ
ਕਾਨਉਸਿਮਹਨੁਤਿਸਕਾਪੁੰਨਤਵੈਗਾ॥ ਸਦਾਸਦਾਖੁ
ਸੀਅਤਵਨਿਗੀਆ॥ ਤਿਨਕੇਅਨੰਦਅਹੁਮੰਗਲਨਿ
ਧਾਨਤਵਨਿਗੇ॥ ਜਿਨਿਇਕਮਨਿਕਰਿਕੈਸਿਮਹਿ
ਆਏ॥ ਤਿਨਾਸਭਨਿਧਾਨਏਨਿ॥ ਪਹੁਉਪਾਇਕਰਿਕੈ
ਪਹਮੇਸਹਨਾਤੀਲੀਅਜਾਤਾ॥ ਤਬਪੰਡਿਤਏਨੁਤ
ਇਹਹਿਆ॥ ਤਬਪੰਡਿਤਕਹਿਅਏਨਾਨਕਇਕਜੋ
ਪਹਮੇਸਹਕਾਨਉਲੇਤੇਏਨਿ॥ ਤਿਨਕਉਕੋਈਜਾਣਤਾਭੀ
ਨਾਹੀ॥ ਨਿਤਰੋਟੀਅਭੀਨਾਹੀਜੁਨਿਅਵਤੀਆ॥ ਅਹੁ
ਇਕਪਾਤਿਸਾਹੀਅਕਰਹੇਏਨਿ॥ ਅਹੁਪਹਮੇਸਹਕਉ
ਭੀਨਾਹੀਜਾਣਤੇਕਹੁਦਿਖਾਉਨਾਕਉਦੁਪੁੰਨਕੀਏਏਨਿ॥
ਪਾਤਿਸਾਹੀਅਭੀਕਰਹੇਏਨਿ॥ ਅਤੇਪਹਮੇਸਹਤੇਭੀ
ਨਾਹੀਡਹਦੇ॥ ਤਬਬਾਬੇਨਾਨਕਤੀਜੀਪਉੜੀਕਹੀ॥ ਇ
ਕਅਵਹਿਇਕਜਾਹਿਉਠਿਹਖੀਅਹਿਨਾਉਸਲਾਹ॥
ਇਕਉਪਾਏਮੰਗਤੇਇਕਨਾਵਡੇਦਰਬਾਹ॥ ਅਗੇਗਇ
ਅਜਾਣੀਅਨਿਦਿਟੁਨਾਵੈਵੇਕਹ॥ ੩॥ ਤਿਸਕਾਪਹ
ਮਹਬੁ॥ ॥ਗੁਰੂ॥ ਨਾਨਕਕਰਿਅਾ॥ ਸੁਇਤੰਸੁਮਾਮੀਇ
ਕਸਾਹਕਹਾਇਦੇਏਨਿ॥ ਇਕਪਾਤਿਸਾਹਕਹਾਇਦੇ

ਹ

੨੪

੩

ਯਹ ਮੇਸਰਨਾਤੀ ਮੇਸਰਨੇ ਤਿਨਕਉ ਮੇਸਰਨੇ ਮੇਸਰਨਾ
ਇਮਿਲੈਗੀ॥ ਜਿਉਕਧਜੇਧੀਦੇਤਾਏ॥ ਜਿਉਤਿਲ
ਕਉਤੇਲੀਦੇਤਾਏ॥ ਜਿਉਚਕੀਦਾਇਆਕਉਦੇਤਾਏ
॥ ਤਿਨਕਉ ਮੇਸਰਨਾਇਮਿਲੈਗੀ॥ ਜੇਪਰਮੇਸਰਨਾ
ਤੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਅਰੁਜੇਪਰਮੇਸਰਸਿਮਰਤੇਤੈਨਿਅਰੁ
ਭਿਖਿਆਮੰਗਿਖਾਤੇਤੈਨਿਤਿਨਕਉਦਗਾਤਵਡਿਅ
ਈਆਮਿਲਹਿਗੀਆ॥ ਤਬਪੰਡਿਤਤੈਗਨਤੈਇਹਹਿ
ਆ॥ ਤਬਫੇਰਿਪੰਡਿਤਕਹਿਆਨਾਨਕਤੈਮੇਸਰੀਆ
ਬਾਤਕਿਉਕਹਤਾਏ॥ ਅਜੈਤੁਬਲਕਾਏ॥ ਕਿਦੁਮਾਤਾ
ਪਿਤਾਇਸ੍ਰੀਕੁਟਬਕਾਸੁਖਦੇਖਿਆਨਾਤੀਅਜੈਤੇਰੀ
ਕਿਬੈਓਜੀਏ॥ ਤਬਗੁਰਨਾਨਕਚਉਥੀਪਉਜੀਕੀ॥ ਭੈ
ਤਿਸਕੈਡਰੁਅਗਲਮੰਗੀਖਪਿਖਪਿਦਿਜੈਦੇਤਾ॥ ਨਉ
ਜਿਨਸੁਲਤਾਨਖੰਨਤਦੇਡਿਠਖੇਤ॥ ਨਾਨਕਉਠੀਚਲ
ਤਾਸਭਕੁਜਟੈਨੇਹੁ॥੪॥ ਤਿਸਕਾਖਰਮਾਧਾ॥ ॥ਗੁ
ਰਨਾਨਕਕਹਿਆ॥ ਤਪੰਡਿਤਉਸਸਾਹਿਬਕਾਮੇਸਾਫ
ਰੁਏ॥ ਸੋਮੇਗਦੇਤਭੈਮਾਨਤੈਇਹਹੀਏ॥ ਜੇਈਤਖੰਨ
ਸੁਲਤਾਨਕਹਾਇਦੇਤੈਨਿ॥ ਸੇਸਭਿਮਹਿਖਕਤੈਇਜ
ਨਿਗੇ॥ ਜਿਨਕਾਅਮਰੁਮੰਨੀਤਾਏਜਿਨਕੇਡਗਪ੍ਰਥਮੀ
ਭੈਮਾਨਤੈਇਜਤੀਏ॥ ਸੇਭੀਉਠਿਜਾਹਿਗੇ॥ ਸੁਇ

ਉਹਿ ਨਿਜਾ ਹਿਯਾ ਖਰਦਰ ਖਾਕੁ ਤੇ ਏਨਾ ॥ ॥ ॥
ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕੀ ਮਿਥ ਪੁਚਰਾ ਏਲਾ ॥ ॥ ਇਸ ਮੇਸਰ

ਸਿਉ ਕੁੜਾ ਨੇ ਪੁਕਿ ਅਕਰੀ ਮੇ ॥ ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਬਿਸ
ਮਾਦ ਤੋ ਇਹ ਹਿਅਾ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਅਨਾਨਕ ਤੇਰੇ
ਅਤਮੇ ਅਵਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਾ ॥ ੩ ॥

॥ ॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਜਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨਵਾਵਹਿ ਆਦਾ ਤੋ ਇਆ ॥ ਤੀਸੀ
ਟੀਚਾ ਹਣ ਗਇਆ ਸੀ ॥ ਦੈਸਾ ਖਦੇ ਦਿਨ ਆਇ ॥ ਚੁ
ਪਤਰ ਵੇਲੇ ਆਇ ਕਹਿ ਦਰਖਤ ਤੇ ਠਿਟਿ ਕਿਹਾ ਇ
ਆਸੀ ॥ ਅਤੇ ਮੰਟੀ ਭੀ ਖੜੀ ਆਕੀ ਤੀ ਆਆਤੀ
ਆ ॥ ਜਿਉ ਟਿਕਿ ਗਇਆ ਸੀ ॥ ਤਿਉ ਕਾਲਾ ਨਾਗ ਅ
ਇਕ ਹਿਸ ਬੇਓ ਪਹਿ ਬੈਠਿਓ ਸਿਫ ਟਕ ਦਿ ਕੈ ॥
ਕਢਾ ਦੇ ਦਿਨ ਆਇ ॥ ਕਨਕ ਦੀ ਕਢ ਕਹਾਇ ਕੋਰ
ਇ ਬੁਲਾਰਾ ਪਹਿਨੁ ਆਵਦਾ ਸੀ ॥ ਦੇਖੇ ਤਾ ਪਿਕਨੀ
ਗੁਰੂ ਸੁਤਾ ਪਇਆ ॥ ਅਤੇ ਮਬੇਓ ਪਹਿ ਕਾਲਾ
ਗਫਨ ਕਢੀ ਬੈਠੈ ਸਾ ॥ ਹਾਇ ਬੁਰੈ ਤੋ ਕੈ ਖੜਾ ਤੇ ਲਾ
ਇਆ ॥ ਜੀਵ ਵਿਚਿ ਵੀਚਾਰ ਕੀ ਤੇ ਸੁਜੇ ਤਾ ਏਤੁ
ਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਦਾਏ ਤਾ ਕੋ ਈ ਅੰਬੀ ਆਇ ॥ ਅਤੇ ਜੇ
ਨਾਗ ਸਾਪੁ ਪੀਗਇਆ ਤੇ ਤਾ ਏਤੁ ਮੁਆਇ ॥ ਜਾਪਿ ਵ
ਆਦਮੀ ਆਇ ਪਤੁਚੇ ਤਾ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰੁ ਉਨਾਨੁ ਆ
ਤਇਆ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਸੁਅਤੇ ਮਥਾਚੁ ਮਿਓਸਾ ॥ ਬਹੁਤੁ ਅਦਬ ਕੀਤੋ ਸਾ ॥ ਲੋ

ਕੁਟੈ ਗੰਨਹੇ ਭਾਈ ॥ ਇਸ ਨੀਗਹ ਉਤੇ ਗਇ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰ

ਵਾਨਤੋ ਇਅਹੈ ॥ ਘਰਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਸਦਿ ਓਸੁ

॥ ਸਦਿ ਕੈ ਆਖਿ ਓਸੁ ਜੋ ਕਾਲੁ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪੁ

ਤੁਹਣੀ ॥ ਏਸਨੋ ਪੁਤੁ ਨਾਨਕ ਰਿਜਾਣੇ ਏਹੁ ਕੋਈ ਅੰਬੀਅ

ਹਣੀ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿਅ ਭਲਾ ਗਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਭਲਾ ॥ ਜਾ

ਬਾਹਿਰਿ ਰਿਅਦਾਤੋ ਇਅਤੈ ਕਾਲੁ ਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚਰੁ

ਕੀਤਾ ਪੜ੍ਹਾਇਅਤੈ ॥ ਪਹੁ ਕਿਤੈ ਕਿਹਤਿ ਲਾਈਐ ॥

ਤੈ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿਅਤੈ ਪੁਤੁ ਕਿਤੈ ਕਿਹਤਿ ਲਗਿ ॥

ਤਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤੋ ਸੋ

ਕਰੇ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿਅ ਪੁਤੁ ਤੈ ਫੁਲਾਈ ਜਾਹਾ ਪੈਲੀ ਬੀ

ਜਿਅਉ ॥ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬੀਓਦੇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਵਾਮ

ਣੁ ਬੀਜੁ ਕਾਲੁ ਦਿਤਾ ॥ ਤਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਲੇਗਇ ਅਜਾਇਕ

ਰਿਬੀਜ ਘਾਤਿਅਾਇਅਾ ॥ ਤੈ ਖੇਤੀ ਉਗਵੀ ਪਹੁਰੇ

ਕਉਣੁ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਤਗੁਰੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੇਤਾ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੇਢੇ

ਚਰਿਜਾਵੇ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਕਿਸੇ ਨੁਹਟਿ ਕੇ ਨਹੀ ॥ ਇਕ ਦਿ

ਨਿਕਾਲੁ ਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤੈ ਭਲੀ ਖੇਤੀ ਜਮਾਈ ॥

ਗੁਸੇਤੋ ਇਕੈ ਦੁਹਬ ਚਨਬ ਲਿਓਸਾ ॥ ਤੁਭਲਾ ॥

ਗੀਥੇਤੀਭੀਜੀਮੀਜਾਣੀਉਂਜਾਤਿਕੀਤੀਅਸਾਤੀਤਰਿ
 ਦਿਆਲਪੰਡਿਤਬੋਲਿਅਜੁਕਾਲੁਤੇਨੁਖਬਰਿਕਾਣੀ
 ਨਾਹੀਤੁੰਕਰਮਹੀਣਹੈਤੈਨੁਨਾਨਕਪਾਸਹੁਕੁਛੁਹੰਸ
 ਲਨਾਹੀਨਾਨਕਪਾਸਹੁਕੁਛੁਕਾਣੀਲਖਜੀਵਵਰਸਾਵ
 ਨਗੇਅਤੇਕਿਤਨਿਆਜੀਆਦਾਓਧਾਹੁੰਦੈਗਾਕਈ
 ਲਖਜੀਵਉਧਾਹੁੰਦੈਗਾਨਾਨਕਦੇਸਬਦਸੁਨਿਸੁਨਿਕ
 ਆਵਨਿਗੇਨਾਨਕਹਿੰਦੁਆਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਾਵਿ
 ਚਿਹੰਸਨਹੰਦੈਗਾਲੋਕਸੁਣਿਪਤਿਕੈਵੇਦਕਤੇਬਬ
 ਕਨਿਗੇਨਾਨਕਬਿਨੁਪਤਿਕੁਆਚਾਹੇਵੇਦਅਠਾਹੁਪੁ
 ਹਾਣਖਟਸਾਸਤ੍ਰਜਿਤਨੀਆਸਿੰਮ੍ਰਿਤਾਅਤੇਭਾਗਵ
 ਤਅਤੇਜਿਤਨੀਆਗੀਤਹੈਨਿਸਬੇਅਚਾਣਚਕਨਾਨਕ
 ਦੇਮੁਖਹੁਅਜਗੈਬੀਨਿਕਲਨਿਗੀਆਸੁਣਿਕਾਲੁਤ
 ਇਸਦਾਧੋਖਾਕੋਈਨਕਰੁਏਹੁਆਖਣੀਭਾਗੀਤੈਜੈਦ
 ਧਾਗੀਨੋਪਰਮੇਸਰਆਖਿਆਜਾਦਾਨਾਹੀਨਾਹੀਤ
 ਨਾਨਕਮੇਨੁਨਿਹੰਕਾਹੀਨਜਹਿਆਵਦਾਹੈਇਸਤੇ
 ਨਿਹੰਕਾਹਵਿਚਿਭੇਦੁਕੋਈਨਾਹੀਤਾਕਾਲੁਚੁਪਕਰਿ
 ਆਜਾਵਹਿਅਪੰਦੁਹਦਾਉਇਆਤਬਕ
 ਨਕਨੁਆਖਿਆਨਾਨਕਤੁੰਮੇਰੇਧਰਿਕੇਹਾਧੇਦੇ

ਦੇ ਤੋਂ ਇਥੋਂ ਮੈਂ ਨੁਕਰਵਾਸ ਤੋਂ ਇਥੇ ਆਥਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਵਨ
 ਉਹੋ ਗਾ ਸੋ ਤੁੰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪੈ ਦੇ ਤੋਂ ਇਥੋਂ ਤਉ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾ
 ਉਂਜੀ ਵਦੇ ਹੀ ਬੈਠਿਓਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਅਗੋਚ ਪਕਰਿ ਹਰਿ
 ਆ ਤਾਂ ਠਹਿਰਿ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਪਿਥਿ ਪਿਸੁ ਅ
 ਾ ਤੁੰ ਅਗੋ ਜਬਾਬ ਦੇ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਨਕਵਹਿ ਅ
 ਸਤਾ ਦਾ ਤੋਂ ਇਥੇ ਆਤ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਆਖਿ ਆ ਪੁਤੁ
 ਤੇਰਾ ਪੈ ਮੇਰਾ ਪਾਇ ਗਇ ਆ ਤੁੰ ਕਿਛੁ ਸਮਝਾ ਤਾਂ ਨਾ
 ਨਕਬੋ ਲਿਅ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਂ ਨੁਤੁ ਸੀਬਖ ਸਤੁ
 ਇਥੇ ਜੋਤੁ ਸੀ ਆਖੋ ਗੇ ਸੋ ਕਰੀ ਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿ
 ਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪੁਤੁ ਤੂੰ ਵੀ ਹੁਏ ਯੋ ਲੇਜਾ ਅਤੇ ਵਸਤੁ
 ਚਾਹਿ ਪੰਜ ਲੇ ਆਉਂ ਲੁਣ ਭੇਤ ਹਿਓ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਾਇ
 ਤੋਰੁ ਵਸਤੁ ਆਖੰਗਾ ਸੋ ਤੁੰ ਲੇ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਵ
 ਗੀ ਖਰਾਮ ਉਦਾ ਕਰਿ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁੰ ਨੁ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਪੈ ਯੋ
 ਦੇਵਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੂੰ ਅ
 ਪੇਵੇ ਖਹਿ ਗਾ ਤਾਂ ਬੀ ਸਹੁ ਪਈ ਯੋ ਅਤੇ ਇਕੁ ਨਫਰ
 ਲੇ ਕਹਿ ਚਲਿ ਆ ਜਾਂ ਕੋ ਤਾਂ ਬਾਹੀ ਤੇਗ ਇਥੇ ਆ ਅਗੇ
 ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਾਧ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਤੋਈ ਤੈ ਪਹੁਕੇ ਹੀ ਜੇ ਹੀ
 ਉਨਾ ਨੁਕੁ ਪੀਨ ਬਿਨਾ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾ ਤਿਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਓ
 ਨਾ ਦਾ ਇਕੁ ਮਹੰਤੁ ਆਤਾ ਤਿਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਛਿ ਅ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਤਰ
 ਸਤਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ॥
 ਹਰਿ ਮਨ ਮੋਹਿ ॥ ਹਰਿ ਮਨ ਮੋਹਿ ॥

ਗੋਸਟ ਸੰਤ ਰੋਨ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥

ਨੈਯੋ ॥ ਭਾਬਾਲ ਜਟੇਟ ਨਫਰ ਆਤ ਨਾਲਿ ॥ ਓਸੁ ਅ
 ਖਿਅਸੁ ਟਿਤੋ ਨਾਨਕ ਤੁਝ ਏਕ ਕਰਣ ਆਇ ਆਉ
 ਕਿਫ ਕੀਰ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਕਰਨਿ ਆਇ ਆਉ ॥ ਚਲਿ

ਮੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜੀ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜੀ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜੀ ॥ ੧ ॥

ਦਾ ਕਰੀ ਕਿਥੋਂ ਟਾਕਰੀ ॥ ਤੁਝ ਆਖੁ ਮੈ ਨੁਮਸਲ ਤਿ ਦੇਹੁ
॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਜੀ ਕਾਲੁ ਤੈ ਨੁਖਰੇ ਸਉ ਦੇਹੁ
ਅਲਿਆ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਬਾਲਾ ਅਤਿ
ਸਉ ਦਾਖਰਾ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਸਉ ਦਾਖਰਾ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਕ
ਹਿ ਆਜੀ ਤੁਝਾ ॥ ਤੁਝ ਪੁਤ੍ਰੇ ਓਹੁ ਪਿਉ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨ
ਕਉ ਨਾਸਾਧਾਨੁ ਫਿਰਿ ਪੁਛਿਆ ॥ ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ
ਨੁਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ ਅ
ਗੇ ਬਾਲ ਕੇਤਮ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ਨਿਮਕਉ ਬਸਤਾ ਕਾ
ਸੰਜਮ ਨਾਹੀ ਚਾਹੀਤਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਤਮ
ਖਾਤੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਹੀ ਤੇ ਚੁਪਕ ਰਿਹਤ ਤੈ ॥ ਇਸੀ
ਵਸ ਤੇ ਉਦਿਆਨ ਬਿਖੈ ਬਸਤੈ ॥ ਸੰਨਿਆਸ ਤੇ
ਇਕੇ ਬਸਤੀ ਮੈ ਬੈਠਤੈ ਨਾਹੀ ॥ ਬਸਤੀ ਮੈ ਆਸਾ ॥
ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਸ ਤੇ ਜੀ ਤੁਸਾ ਡਾਨਉ
ਕਿਆ ॥ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਵਦ ਸਿਆ ॥ ਭੇਖ ਨਿਰਬਾ
ਣੀ ਨਉ ਸੰਤਰੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤੁ ਪੁਸੀਤੋ ਇਆ ॥
ਆਖਿ ਆਸੁ ਇਬਾਲਾ ਏਹੁ ਸਉ ਦਾ ਮੈ ਛਡਿ ਨਾਹੀ ਸ
ਕਦਾ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਨਾਨਕ ਕਾਲੁ ਮੈ ਰਉ
ਤੇ ਰਿਜਤੋ ਵੈਗਾ ਤੁਝਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੁੰਤ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤੁਣ ਕਉ
 ਕਿਆ ਦੇਵਹਿ ॥ ਇਕੁ ਕੰਮ ਮੁਕ ਰਿਏ ਹੁਪਈ ਯੇ ਲੋਕ
 ਹੋਆ ਪਈਗੀ ਠਿਥਾਧਿ ਅਕੇਤ ਇਨਕਾ ਸੀਧਾ ਲਿ
 ਅਉ ॥ ਅਤੀਤ ਖੰਦਹਿ ॥ ਹੋਕੁ ਹਮ ਹੋ ਕੰਮ ਮਿਨਾ ਹੀ ॥ ਤੰ
 ਗੁਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁ ਲੋਕ ਹਿਸ ਹਰ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ॥ ਅ
 ਇਕ ਹਿਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀਆ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਕੰਡੇ ਲੀਤੇ
 ਲੋਕ ਹਿਸੀਧਾ ਮੰਤਰ ਕੇ ਅਗੇ ਹਥੇ ॥ ਤੰ ਮੰਤਰ ਬੋਲਿ
 ਆਏ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੁੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤੁਣ
 ਕਉ ਖੋਜਿ ਦੇਖਾ ਸਾਤ ਬਹਤ ਅਤੀਤ ਕਉ ਬੀਤੇ ਥਾ ॥ ਅ
 ਬਤੁੰਤਾ ਹਿ ॥ ਤੰ ਗੁਨਾਨਕ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕਉ ਠਿਚ ਲਿ
 ਆ ॥ ਤੰ ਉਸ ਮੰਤਰ ਨੋ ਇਕ ਸ ਅਤੀਤ ਪੁਰਿ ਆ ॥ ਜੀ
 ਤੁਮੋ ਇਸ ਕੇ ਤੰ ਈਉ ਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਆ ॥ ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਮ
 ਹੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਥੀ ॥ ਮੰਤਰ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਉਹੁ
 ਤੋਂ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਥਾ ॥ ਹਮ ਹੀ ਖਬਰਿ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਆ
 ਇਆ ਥਾ ॥ ਤੰ ਮੋ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੇਣਾ ਥਾ ॥ ਉਸ ਪਾਸ
 ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਨਾ ਹੀ ਥੀ ਕਰਾਵਣੀ ॥ ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜੁ ਹਮ ਹੋ ਬਤੇ
 ਲੀਆ ਨਾ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤੰ ਈ ਤੁਮੋ ਵਿ
 ਦਾ ਕਹਿ ਦੀਆ ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਜਾਉ ਠਿਕ ਰਿਕੋ ਹਕਉ ਪ

ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਭੁਲ ਪੈ ਤੇ ਤੁੰ
 ਟੁ। ਨਹੀਂ ਭੁਲਾ ਤੇ ਤੁੰ ਜਾਣ। ਜੇਹ ਤੁੰ ਅਲੜ ਅਹੁ ਤੇ ਤੁੰ
 ਅਲੜ ਅਹੁ। ਕਾਨੁ ਜਾਣੈ ਤੁੰ ਜਾਣ। ਤੇ ਗੁਨਾਨ ਕਧ
 ਹਿ ਨਾ ਵਡਿਆ। ਬਾਲਾ ਆਇਆ ਪਣੇ ਪਹਿਰਿ ਨਿਅ
 ਕਾਨੁ ਨੋ ਖਬਰਿ ਹੋਈ ਜੋ ਬਾਲਾ ਨ ਫਰਾ ਆਪਣੇ ਪਹਿਰਿ
 ਇਅਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕਨਾਹੀ ਆਇਆ। ਕਾਨੁ ਨੋ ਓਲਪ
 ਇਅ ਕਾਨੁ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਹਿਰਿ ਆਇਆ। ਜਾਇ ਕਹਿ ਬ
 ਲੇਨੁ ਸਦਿ ਓਸੁ। ਬਾਲਾ ਪਹਿਰਿ ਬਹਿ ਨਿਕਲਿ ਆਇ
 ਆ। ਕਾਨੁ ਪੁਛਿ ਆਨਾ ਕ ਕਿਥੈ ਬਾਲਾ ਅਗੁਪਈਯੇ
 ਕਿਥੈ ਪੈਨ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਮਤ ਕਾਨੁ ਬੀਹੁਪਈ
 ਯੇ ਜਾ ਦੋਹੀ ਫਕੀਰ ਨੋ ਖਵਾਇ ਓਸੁ। ਅਵੈ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇ
 ਨਾ ਲਿਭੇ ਜਿ ਆਸੀ। ਸੋਇ ਤੇ ਵਸਤੇ ਭੇਜਿ ਆਸੀ ਜੋ
 ਫਕੀਰ ਨੋ ਖਵਾਇ ਓ। ਮਹਤ ਕਾਨੁ ਜੀਤਉ ਨਾਨਕ ਨੁਅ
 ਖਿ ਆਸੀ ਜੋ ਖਗ ਸਉਦਾ ਕਰੇ। ਓਸੁ ਆਖਿ ਆਜੈ ਸ
 ਇ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਖਗ ਸਉਦਾ ਕਰਣ। ਓਸ ਖਗ ਸਉਦ
 ਕੀਤਾ ਹਈ। ਤੁੰ ਭਾਵੈ ਕਿਵੈ ਕੁਕ। ਭਾਵੈ ਨਾ ਕੁਕ। ਕਾਨੁ ਕ
 ਹਿ ਅਮੈ ਨੁਦ ਸਤੀ ਸੀ ਓਹੁ ਕਿਥੈ ਹਈ। ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿ ਕਾਨੁ ਨਈਲ ਵਿਚਿ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਹਿ ਕਾ

ਲੁਤੇ ਅਤੇ ਦੁਇਤਮ ਚੇਖ ਬੇਝ ਦੇ ਸਜੀ ਗਲਤੇ ॥ ਨ
ਨਕਦੀ ਅੰ ਅੰਤੂ ਨਿਕਲਿ ਪਈ ਅੰ ॥ ਪਹਿਨਾ ਨਕ ਬੋਇ
ਅਨਾਹੀ ॥ ਗਲਤੇ ਨੀਲ ਪੈਇ ਗਏ ॥ ਇਕ ਸਮਾਦਮੀ
ਗਇ ਬੁਲਾਹਤੇ ਜਾਇਕ ਹਿਆ ॥ ਗਇ ਜੀਕਾ ਲੁਵੇਦੀ
ਪੁਤੁ ਨੁਡਾ ਢੀ ਮਹਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾ ਲੁਦੀ
ਪੀ ਨਾਨਕਦੀ ਭੈਣ ਕਾ ਲੁਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਈ ॥ ਅਜੀ
ਏਹੁ ਗੁਨਾ ਮੈਨੁ ਬਖਸਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਨਾਨਕ ਨੁਛਡਾਇਆ
ਸੀ ॥ ਜੋਗਇ ਬੁਲਾਹਦਾ ਅਦਮੀ ॥ ਆਇਆ ਚਲੁ ਕਾ ਲੁ
ਗਇ ਬੁਲਾਵਦਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁਭੀ ਲੈਚਲਾ ॥ ਕਾ
ਲੁਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈਕਿਆ ਲੈਚਲਾ ਮੈਨੁ ਇਸ ਪੁਤ ਪਾਇ
ਕਹਿਅ ਮੈਕੀ ਕਹਾ ॥ ਤੇਓ ਮਹਾਇ ਬੁਲਾਹਦੇ ਨਫਰਕ
ਹਿਆ ॥ ਚਲੁ ਭੀਓ ਖੈਤਾ ਚਲਾ ॥ ਓਹੁ ਨਫਰਕੁ ਤੇਨੁ ਲੈ
ਕਹਿ ਗਇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ॥ ਜਿਵਹਾਇ ਗੁਮੈ ਵਿਚਿ
ਬੈਠਾ ਸੀ ॥ ਤੇਓ ਨਾਨਕ ਨੁਦੇ ਖਿਕਹਿ ਗਇ ਦਾ ਬੈਗੁ ਚ
ਲਿਆ ॥ ਗਇਉਠਾ ਦਿਆਹੀ ਨਾਨਕ ਨੁਬਗਲ ਵਿਚਿ ਲੀ
ਤਾ ॥ ਲੈਕਹਿ ਮਥਾ ਚਮਿਓ ਸਾ ॥ ਜੰਗਲਾ ਦੇ ਖੈਤਾ ਕਿਆ
ਦੇ ਖੈਗਲਾ ਤੇ ਨੀਲ ਪੈਇ ਗਏ ॥ ਤੇਨਿ ॥ ਤੇਹਾਇਕ ਹਿਆ
ਸੁਣਤਾ ਕਾ ਲੁ ਮੈਜੋ ਤੇਨੁ ਕਹਿਅ ਸੀ ॥ ਜੋਨਾਨਕ ਨੁਬਗਲ

ਹਿਇਕੋਪੁਤੈ॥ ਕਾਨ੍ਹਤੁਵਡਹੀਕਸਤੈ॥ ਕਾਨ੍ਹਨਾਨਕ
 ਤੇਰੇਪਹਿਲਾਇਕਨਾਤੀ॥ ਕਿਅਕਰਹੀਜੈਇਸਨੁਅਪ
 ਟੀਖਬਹਿਨਾਤੀ॥ ਕਾਨ੍ਹਕਹਿਅਜੀਵੀਹਰੁਪਏਦਿਤੇ
 ਆਤੇ॥ ਮੈਕਿਅਕਰਹੀਤੁਸੀਮੈਨੁਹੀਲਜਨਿਪਉਦੇਤੋ
 ॥ ਨਾਲਿਨਛਹਦਿਤਾਅਹਓਤੁਅਖਣਲਗਾਜੈਛਕੀ
 ਹਨੋਖਵਾਇਅਇਅਹਈ॥ ਗਇਬਲਹਬਾਲੇਨਛ
 ਹਨੁਪਛਿਅਨਾਨਕਵੀਹਰੁਪਈਯੇਕਿਥੈਘਤੇ॥ ਬਾ
 ਲੇਜੈਕਿਛੁਅਗੇਵਹਤੀਅਹੀਸੋਗਇਅਗੇਸਭਾਤਕੀ
 ਕਤਅਖਿਸੁਣਾਈ॥ ਤਗਾਇਕਹਿਅਕਾਨ੍ਹਇਚਹਤੋ
 ਨੀਮੈਤੈਨੁਬੁਰਾਕਦੀਨਾਤੀਅਖਿਆਪਹੁਅਜੁਤੈਨੁਅ
 ਖਦਾਤੀ॥ ਜੋਸਯਾਦਕੰਬਖਤਾ॥ ਤਉਵੀਹਰੁਪਈਯੇ
 ਦੇਵਸਤੇਇਸਤੀਅਜੇਤੀਮਰਕੀਤੀਤਈ॥ ਜਾਪੁ
 ਵੇਮੇਦਾਅੰਦਹੁਵੀਹਰੁਪਈਯੇਗਈਪਸੋਅਟਿਕ
 ਹਿਕਾਨੁਸਯੀਯਾਦਦੇਭਿਦੇ॥ ਕਿਅਕਰਹੀਜੈਮੇਰੇਘ
 ਰਿਖਾਵੇਗਾਨਾਤੀ॥ ਨਾਤੀਤੈਨਾਨਕਨੁਮੈਅਪਣੇਘਹਿ
 ਰਖੀ॥ ਏਤਤੇਰੇਘਹਿਰਖਦੇਨਾਤੀਅਜਕਲਿਨਾਨਕਨੁ
 ਕਿਥਉਸਉਪਦੇਅਹੇ॥ ਤਿਚਹਨੁਉਮੇਦਾਗਈਥੋਖ
 ਹਪਸੋਵੀਹਰੁਪਈਯੇਲੈਅਇਅਹਾਅਨਿਕਹਿਗਇ

ਲੇਖਨਾਮਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜੀ
ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜੀ

ਨਾਹੀ ਟੁਹਰਦਾ ਮੇਇ ਸਦੇ ਚਲਣੁ ਟੁਹਰਦਾ ॥ ਗਇ
ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਕਹਦਾ ॥ ਕਾਲੁ ਤੁਹੁ ਪਈ ਯੇਲੈ ਇਹ ॥ ਅ
ਤੇ ਜਿਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦਮਇਥੈ ॥ ਨਿਤਿ ਚਹੁ ਨਾਨਕ ਦੀਖਿ
ਜਮੈ ਤਿ ਅਸੀ ਕਹੀ ਮੇਗਾ ॥ ਤਉ ਮੇ ਦੇ ਗਇ ਦੇਵ ਜੀ ਹਕ
ਹਿ ॥ ਆ ਕਾਲੁ ਰੁਪਈ ਯੇਲੈ ਇਹ ॥ ਇਹ ਦਾ ਅਖਿ ਅਠਹਿ
ਨਾਹੀ ਗਇ ਬੁਰਾ ਮੰਨੀ ਗਾਖਤਾ ॥ ਇਹ ਗਾਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀਤ
ਰੁਪਈ ਯੇਲੀ ਤੇ ॥ ਰੁਪਈ ਯੇਲੈ ਕਹਿ ਕਾਲੁ ਤੇ ਗੁਨ ਤੇ ਇ
ਹ ॥ ਇਹ ਆਲੋਕਤ ਲਵੀ ਦੇਖਤੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿ ਤੇ ਨਹਿ
ਦੁਤੁਰ ਕਜਟ ਬੁਟ ॥ ਅਹੇ ਤਿ ਤੇ ਸਭ ਭਰਿਸਟੁ ॥ ਲਗੇ
॥ ਤੁਕੋਈ ਖੜੀ ਨੀਤਿ ਕੋਈ ਤੇ ਗਚੰਡਾ ਲਕਾ ਜਨਮ ਤੇ ॥
ਇਕਤਾ ਅਜੇ ਤਪੁਤ ਨੁਮਾਰਿਓ ॥ ਅਤੇ ਗਇ ਪਾਸੈ ਰੁਪਈ
ਯੇਲੀ ਤੇ ॥ ਤੇ ਅਗਲੇ ਭਲ ਕਕਾਲੁ ਗਇ ਪਾਸਿ ॥ ਅਇ
ਆ ॥ ਅਇ ਕਹਿਯੋ ਗਉ ਪਹਿ ਛਹਿ ਪਇਆ ॥ ਆ
ਖਿਓ ਸੁਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਗ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮੈ ਨੁਮਾਰਿਨਾ
ਈ ॥ ਤੇ ਰੁਪਈ ਯੇ ਅਪਣੇ ਫਹਿਲਓ ॥ ਗਇ ਕਹਿ
ਅਕਾਲੁ ॥ ਤੇ ਰੁਪਈ ਯੇ ਅਸੀ ਤੇ ਨਾਹੀ ॥ ਦਿਤੇ ਅਸੀ
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇਵੇ ॥ ਅਹੇ ॥ ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦਿਤੇ ॥ ਨਿ ॥ ਤੇ
ਪਾਸੁ ਕੋਏ ਫਹਿਲਈ ਅਹਿ ॥ ਤੇ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ

ਦੁਹਾ ਅਸੀ ਇਸੇ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਏ ਅਸੀ ਜਾਵਹਿ ਅ
 ਅਠਾਹ ਦਾ ਤੋਇਆ ਤੀਚੇਤ ਵੈਸਾ ਖਾਏ ਦਿਨ ਅਤੇ
 ਕਛਾ ਦੇ ਵਸਤੇ ਜੈਗਮ ਪਲਤਾ ਆਇਆ ਅਸੀ ਅ
 ਮੁਲੁਮੀ ਭਿਖਾ ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਧੀ ਖੁਹਉਤੇ
 ਪਾਈ ਭਗਣ ਆਈ ਸੀ ਜੈਗਮ ਪਲਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਪ
 ਈ ਖਗੀ ਢਿਲ ਸੀ ਜੈਗਮ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਮੋਹਿ ਆਗਇ
 ਆ ਜੈਗਮ ਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀਏ ਤਲਜ
 ਕੀ ਕਿਸ ਦੀ ਤੈ ਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਯਾ ਜੀ
 ਏ ਤਲਜ ਕੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਹੀ ਦੀ ਤੈ ਫਿਰਿ ਜੈਗਮ ਪੁ
 ਢਿ ਆ ਜੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਹੀ ਕਉ ਟਲਕ ਤੋਦਾ ਤੈ ਤੈ
 ਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਯਾ ਜੀ ਏ ਤਖੜੀ ਤੋਦੇ ਤੈ ਨਿ
 ਗੋਤ ਵੇਦੀ ਤੈ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀ ਇਸ ਦੀ
 ਕਹਾਣੀ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਕਹਾਵਹੁ ਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ
 ਭਈ ਯਾ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਤੇ ਇਨ ਤੋਦੀ ਆ ਤੋ ਨਿਤਾ ਤਉ ਅ
 ਖਾ ਅਤੇ ਜੇ ਤੋਦੀ ਆਨ ਤੋ ਨਿਤਾ ਕਿਰੁ ਆਖੀ ਜੈਗ
 ਮ ਨਾਲਿ ਬਾਮਣ ਹਸੋਈ ਅਸੀ ਪੁਰੁ ਭਲਾ ਸੀ ਤਿਸ
 ਜੈਗਮ ਪੁਢਿ ਆ ਕਿਉ ਗੁਮੀ ਈ ਅਸਾਡੀ ਆ
 ਤੇ ਵੇਦੀ ਅਕਹਾਣੀ ਆ ਤੋਦੀ ਆ ਤੋ ਨਿਕਿਨਾ ਤੀਤੋਦੀ

ਇਨ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੀ ਅਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਦੀ ਅਧੈ ਨਿ ਕਿ
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਤੋ ਦੀ ਅਧੈ ਨਿ॥
 ਫਿਰਿ ਗਾਇਕ ਹਿ ਅਕਾਲੁ ਬੇਟੀ ਤੇ ਗਵਡੀ ਤੋ ਈ ਤੋ
 ਤੁਝੇ ਗਮਨ ਲਿਕਤਾ ਈ ਕਹਿ ਗਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਗਾਇ
 ਜੀ ਧੀ ਅਵਾਲੇ ਅਧੈ ਨਹੀਂ ਅਖਦੇ॥ ਅਖਦੇ ਸੋ ਤੋ
 ਦੇ ਤੋ ਨਿ॥ ਜਿਨਾ ਕਿ ਵਧ ਪਕਰਨ ਤੋ ਦਾ ਤੋ॥ ਮੈਤੁ ਸਾਡ
 ਖਿਜਮ ਤਿਗਾਹਤਾ ਜੇਹੀ ਮੇਹੀ ਸਕਤਿ ਤੋ ਵੇਗੀ ਤੇਹੀ
 ਲੇਖਤ ਤੋ ਵਗਾ॥ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿ ਆਨ ਕਾਲੁ ਓ
 ਹੁ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਤੋ ਤੁਤਲ ਕਰੋ ਈ ਨਕਰਾ॥ ਜੇਹਾ ਮਹਾ
 ਇਨੁ ਫਿਰਿ ਬੁਲਾਇ ਆ॥ ਗਾਇ ਜੀ ਕਿ ਅਖ ਬਹਿਕ
 ਤਾਣੀ ਦੀ॥ ਗਾਇਕ ਹਿ ਅਭਈ ਯਾਜੀ ਪਹਾਈ ਆ
 ਬੇਟੀ ਅਮੰਗਲੀ ਆਜਾ ਬਤਾਨਹੀ॥ ਏਹ ਬਤਾਅ
 ਧੀ ਨਗੀ ਦੀ ਤੋ ਮਿਨਤ ਦੀ ਤੋ॥ ਤਸੀ ਸਦਿਕ ਹਿਉ ਸ
 ਨੁ ਆਖੋ ਅਸੀ ਕੁਣ ਅਖਣ ਤੋ ਵੇਗਾ ਸੇ ਅਸੀ ਆ
 ਧਗੇ॥ ਜੇਹਾ ਮਕ ਹਿ ਅਮੇ ਕਿਉ ਕਹਿਕਤਾ ਤੁਸੀਹ
 ਜੇਲੋ ਕਤੋ ਸਮਝਿ ਦੇਖੋ॥ ਗਾਇਕ ਹਿ ਅਤੁਸੀ ਨ
 ਕਤੋ ਬਾਮਣ ਤੇ ਕਤੋ ਵਹੁ॥ ਜੇਹਾ ਮਕ ਹਿ ਅਕੁਲਾ ਜੀ
 ਆਬਾਮਣ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੋ ਏਤ

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ १ ॥
ਨਾਨਕ ॥ १ ॥

ਕਰ ਕਰਤਾ ॥ ਕਾਲੁ ਕਰਿ ਅਮਰ ਬਾਸ ॥ ਤੁਝ ਅਖ
ਦਾ ॥ ਕਿ ਜੇਗਮ ਅਖ ਦਾ ॥ ਤਗ ਇਕ ਰਿਅ ਕਾਲੁ ਜੇ
ਗਮ ਰਿਉ ਕਰਿ ਅਖੇ ॥ ਬਾਸ ਜੇ ਅਖ ਦਾ ॥ ਸੋਊ ਤੁ
ਅਖ ਦਾ ॥ ਕਾਲੁ ਕਰਿ ਅਮਰ ਲਗ ਇਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਕ
ਰਿਅ ਅਸਾਡੇ ਮਥੇਉ ਤੇ ॥ ਜੇਗਮ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਰਤਾ
ਤਾ ॥ ਅਵ ਦੇ ਮੰਘਰ ਕਰਤਾ ॥ ਇਅ ॥ ਜੇਗਮ ਤੇ ਨਾਨਕੀ
ਘਰਿ ਲੇਗ ਇਅ ॥ ਪਿਛੋ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੁਭੇ ਜਣਲ
ਗਾਨਾ ਕਰਤਾ ਵੇਨਾ ॥ ਕਾਲੁ ਅਖੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਭੈਣੁ
ਲੈ ਅਉ ॥ ਤਗ ਇਨਾਨ ਕਰਨੁ ਅਖਿਅ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿ
ਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਵਾਗੀਤੁ ਸੀਭੈਣੁ ਲੈ ਅਵੇ ॥
ਫਿਰਿ ਅਸੀਤੁ ਸੰਤੁ ਓਥੇ ਸਉ ਪਿਛੋ ਡਾਗੇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ
ਕਰਤਾ ਹੁਸੀਨਾ ਲਿਬਾਲੇ ਸੰਧੂਨੇ ਲੈ ਕਰਿ ਗਇਆ ॥ ਬ
ਲੇਨਾ ਲਿਖਿ ਅਹੁਸੀ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਦਿਵਾ ਅਤੇ ਭੈਣੁ
ਮੰਗਣ ਲਗਾ ॥ ਜੇਗਮ ਕਰਿ ਅਨਾਨਕ ਤੁਭੀ ਇਥੇ ਹੀ
ਹੁਮੇ ਭੇਜ ਦਾਨਾ ॥ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਜੇਗਮ ਨੁਆਖਿ ਅਤੁ ਇ
ਸ ਵਾਗੀ ਮੈਨੁ ਭੇਜ ॥ ਕਾਲੁ ਤੇ ਬੀਬੀ ਦੋਵੇ ਗਜੀ ਹਸਨਿਅ
ਤੇ ਨਾਨਕ ਭੀ ਗਜੀ ਹਸੀ ॥ ਅਖਸੀ ਮੈਖਾਲੀਨਾ ਫਿਰਿਅ
ਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਤੁਮੈਨੁ ਭੇਜੇ ॥ ਇਸ ਬੰਧੁ ਤੁਡਰਦੀ

ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ
ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ
ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ

ਜਪੁ ਪਰੁ ਆਵਹਿ ਗੀਕਦਾ ਜਦ ਅਮੁਲੁ ਕਰਣੁ ਆਵ
ਸੀਤਲੀ ਤੇ ਆਵੇ ਮੇਤੀ ਆਪੇ ਨਹੀ ਆਵਣਾ ਨਾਨਕ ਨ
ਨਕੀ ਨੁਲੇ ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਪਰਿ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗਿ
ਲੇ ਜੀ ਫਿਰਿ ਵੈਸਾਖ ਦੀ ਗੁਤਿ ਆਈ ਕਛੁ ਤੋ ਵਣ ਲਗੀ
ਆ ਤੇ ਜੇਗਮ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇਆ ਕਛੁ ਕਹਿ ਕੇ ਅ
ਮੁਲੁ ਕਹਿ ਕੇ ਮੁਕਲਵਾਲੇ ਤਈ ਘਾਹੁ ਤੋਇ ਆ ਤੇ ਗਇ
ਨੂੰ ਖਬਰਿ ਤੋਈ ਗਇ ਆਇ ਜੇਗਮ ਨੁਤ ਵਜਤ ਬੇਨਤੀ
ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜੇਗਮ ਗਇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਸੀ ਤੋਇ ਅ
ਜੇਗਮ ਗਇ ਨੁਮੁਹ ਥੀ ਭੀ ਕਹਿ ਆ ਗਇ ਜੀ ਮੈ ਤੁਸੀ
ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਤੇ ਗਾ ਕੁਣ ਮੈਨੁ ਖਿਜਮ ਤਿਛੁ ਰਮ
ਈ ਐ ਨਿਸੰਗ ਫੁਰਮਾਈ ਐ ਗਇ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਘਾਜੀ
ਤੇਗਸੁ ਗਕਲੁ ਵੇਦੀ ਮਤਿ ਦੁਰਬਚ ਨੀਤੋ ਨਾਨਕ ਤੇਗ
ਸਾਲ ਕਈ ਧੁਰਨ ਸਾਧੈ ਅਸੀਏ ਤਕੁ ਦੇ ਅਪੇਜੋ
ਨਾਨਕ ਨੁਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖਹੁ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ
ਗਇ ਜੀ ਇਸ ਥਵੁ ਤੋਹੁ ਕਿ ਅਭਲਾਤੋ ਮੈਰੇ ਨਾਲਿ
ਤੀਚਲੈ ਗਇ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਘਾਜੀ ਨਾਲਿ ਨਹੀ ਬਣ
ਦੈ ਪਿਛੋ ਦੀ ਮਤੀ ਨੇਦੁ ਤਨੁ ਪਲਾਗੇ ਤੁਸੀ ਇਸ
ਕਹਾਣੀ ਉਪਰੇ ਰਿਖੇ ਕਰਈ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ
 ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ
 ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ

ਸਾਖੀ ਇਕਤਾਤੀ ਤੁਨਾ ਲਿਉ ਈ॥

ਪਰਸਤੁਰੁ ਬਾਹਿਰਿ ਸਧਾ ਸਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਾਜੇ ਜਾਇ
 ਨਾਨਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਬਿਹਗੁ ਡਵਾਸੀ ਅਤੇ ਸਾਜੇ ਹਥਿ
 ਭਧਸੀ॥ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਭਧੁ ਤੇਰੈ॥ ਤੇਰਾ

ਮਕਿਸਕੇਪੈਨਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਤੁਮਨਿਰੰਕਹਕੇ
 ਤੰ॥ ਅਤੀਤਕਹਿਅਤੁਨਿਰੰਕਾਗੀਅਹੁਮਨਿਰੰਕਹਕੇ॥
 ਮਤੁਮਮੇਭੇਦੁਕਿਅਪੈ॥ ਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕੁਛੁਨਾ॥
 ਅਤੀਤਕਹਿਅਇਹੁਛਪਅਹੁਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹ॥
 ਛਪਯੁਛਲਾਹਿਕਹਿਛਪਅਹੁਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹ॥
 ਹਖਾ॥ ਅਤੀਤਕਹਿਅਤੁਮਕਉਪਹੁਚੇਤੁਅਪਣੇਪਾ
 ਸੀਹੁਣਦੇਹਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਦੇਵਤਾਮੁਤਥੈ
 ਥੁਕਸਟੀਦੀਤੈਸੋਹਿਰਿਨਾਹੀਉਠਾਈਤੀ॥ ਅਤੀਤਕ
 ਹਿਅਅਹੇਨਾਨਕਤੁਅਸਲਿਨਿਰੰਕਾਗੀਤੈ॥ ਮਨਕਲੀ
 ਤੈਨਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਪਣੇਪਹਿਅਇਆ॥ ਅਤੀਤ
 ਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹੁਛਪਲੇਕਹਿਚਲਦਹਿਅ॥ ਕਾਨੁਪੁਛੈ
 ਨਾਨਕੁਅਦੇਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹੁਛਪਕਿਥੈਉਈ॥ ਨਾਨਕਬੈ
 ਲੇਨਾਹੀ॥ ਕਾਨੁਛਿਤੇਤੋਇਕੇਕਹਿਅਜਾਹਿਬਾਬਾਮੇਰੇ
 ਘਰੇਨਿਕਲਾਜਾਹਿਮੇਤੇਗੁਗੁਨਾਨਾ॥ ਮੇਰਉਕਿਛੁਛੁ
 ਕਿਹਹਿਅਤੰ॥ ਗਇਬੁਲਹਸੁਇਆ॥ ਗਇਕਾਨੁਨੁ
 ਸਦਿਅਅਵੇਕਾਨੁਵਤਿਕੀਤੋਇਆ॥ ਅਜੀਭਸੁ
 ਤੋਇਆ॥ ਛਪਤੇਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹੁਛਪਕਿਥੈਸਦਿਅਇਆ
 ॥ ਨਾਹੀਜਾਣੀਦਾਕਿਕੀਤਾਸੁ॥ ਗਇਕਹਿਅਕਾਨੁਨਾਨ
 ਕਨੁਜੈਗਮਥੇਘਲਿਦੇਈਐ॥ ਐਥੈਤੁਭੀਥਪਦਪੈ॥

ਤਾ॥ ਬੁਤੁਕੁਣਾ ਲਿਖਿਅ ਅਸੀਨਾਨਕੁ ਸਉਪਿਅਤੀ
 ॥ ਜੋਕਿਛੁ ਤੈਪਾਸੁ ਤੇਇ ਅਵੈ ਸੋ ਛਿਲਨਾ ਹੀਕਰਣੀ॥ ॥
 ॥ ਸੰਮਤੁ॥ ੧੫੪੦॥ ਪੰਦ੍ਰਹ ਮੈਚਾਲੀ ਸੀਮਿਤੀ ਸੰਘ
 ਰਸੁਦੀਤੀਜਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੇਗਮਧਾ ਸਿਗਇਆ॥
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਪੰਜਵੇਦਿ ਨਿਗਇਆ॥ ਸਤਮੀਨੁ ਜਾਇ
 ਪਤੁਚਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਭੈਣ ਪੈਰਾਂ ਤੇਛੁ ਤਿਪਈ॥ ਤੰਗੁ
 ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭੈਣ ਤੁੰਦਰੀਤੈ॥ ਸਗੋ ਮੈਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇਪ
 ਵੇ॥ ਕਿਤੁ ਮੈਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇਪ ਵੇ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿਅਭਾਈਤੁ
 ਸਚੁ ਅਖਦਾਤੈ॥ ਪਹੁਜੇ ਅਦਮੀ ਤੇਵੇਨਾ॥ ਤੁੰਤਾ ਪ
 ਰਮੇ ਸੁਹਦਿ ਸਿਅਵਦਾਤੈ ਮੈਨਾ॥ ਜੇਗਮਧਾ ਰਿਨਾਅ
 ਤਾ ਜੇਗਮ ਅਇਆ ਪਹੁਜਾਦੇ ਖੇਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਅਗੇਬੈਠੈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਡਿਠਾ ਜੇਗਮ ਜੀਜਾ ਅਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਉਠ
 ਦਛੈ ਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਦਉ ਨਿਅਾ॥ ਜੇਗਮ ਮਹਾ ਸਿਅਣ
 ਸੀ॥ ਜੇਗਮ ਨਾਨਕ ਦੇਤ ਥਪਕ ਨਿਲੀਤੇ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇਲਾ
 ਵਣਨਾ ਦਿਤੇ॥ ਅਤੇ ਆਪਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇਤ ਥਰ
 ਖਿਅਸਾ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿਅਜੀਜਾ ਜੀਏਪੁਓਪ
 ਠੀਗੀਤਿ ਕਿਉਕੀਤੀਆ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿਅਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤੁੰਜਾਣਦਾਤੈ ਏਤੁਜੋ॥ ਏਤਤੇ ਅਸੀਸਾਲਾ ਜੀਜਾ
 ਅਤੇ॥ ਮੈਤੈਨੁ ਪਹਮੇ ਸਰਕ ਰਿਜਾਣਦਾਤੈ॥ ਮੈਰੇਕੁ

ਸਭੇ ਤੇ ਏਥੇ ਸਾਇਆ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ਫੁਲਾਂ ਫੁਲਾਂ ਫੁਲਾਂ
 ਥੈਰ ਸਭ ਜਿਨਾ ਲਿਰੁ ਜਗ ਨਕਾਰਿ ॥ ਤੇਰੇ ਤੁਰਨਾ
 ਿਆ ਜੀਜਾ ਜੀ ਕੁਝ ਕਿਹਤਿ ਤੈ ਤੈ ਤੈ ਕੁਲੀ ਗਲ ਪੈ ॥

ਧਾਸੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਜੋ ਗਮ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥

ਜੈ ਗਮ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾਭਾਈ ਜੀਤੁ ਸਾਡੇ ਜੀਏ ॥ ਓਧ ਜੀਏ
 ਤਾਏ ਤਾਸਹੀ ॥ ਕੁਝ ਤੋਰ ਕੀਧ ਜਿ ਅਪੈ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਨਾ ਨਕ ਕਹਿ
 ਕਾਏ ॥ ਲਿਖ ਗੀਧ ਜਿ ਕਾਏ ॥ ਜੈ ਗਮ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾਭਾਈ

ਮੋਦੀਖਾਨੈਜੇਤੋਇਆਵੀਤੈਲੈਹਿ॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
ਅਭਲਾਜੀਜੀ॥ਕਰਤਹਨਿਹੰਕਾਹਨਿਬਭਕਰੇਗਾ॥
ਜੈਗਮਕਹਿਅਭਲਾਭਾਈਨਾਨਕਜੀ॥ਫਿਰਿਨਾਨਕੀਭੈਣ
ਬੋਲੀਭਾਈਜੀਤੁਪਰਮੇਸਰਦਾਸੁਪੁਰੈਜੇਤਾਟੁਕੈਪਰ
ਵਿਚਿਤੇਤਾਬੈਠਾਖਾਹਿ॥ਤੁਇਨਾਜੰਜਾਲਾਵਿਚਿਨਾਪਉ
ਗਤੁਇਨਾਜੰਜਾਲਾਦੀਲਾਇਕਨਾਹੀਤੁਫਕੀਰਦੇਸੁਹੈ॥
ਤੰਫਿਰਿਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇਬੇਜੀਕਿਰਤਿਕਹਿਖਾਈ
ਤਾਉਤਾਪਵਿੜਤੋਈਤਾਉ॥ਅਤੇਤੁਹਕਕਰਦੇਤੈਨਿਤਲ
ਲਕਹਿਖਾਈਤਾਉ॥ਨਾਨਕੀਭੈਣਅਖਿਅਭਲਾਭਾਈ
ਜੀ॥ਜਿਉਤੁਜਾਣਦਾਉਜਿਉਗਾਜੀਤੋਵੇਤਿਵੇਸਤਿ
ਗਫਿਰਿਨਾਨਕੀਜੈਗਮਨੁਅਖਿਅਗਾਇਸਦੇਹਾਲ
ਦਾਮਹਰਮਾਉਕਿਨਾਹੀ॥ਜੈਗਮਕਹਿਅਕਿਅਤੋ
ਬੰਦੀਪਰਮੇਸਰਕੀਮੈਮਹਰਮਤਾ॥ਨਾਨਕੀਕਹਿਅ
ਇਸਦੀਕਿਥਉਕਥਿਕਰਾਈਕਹੀਐ॥ਤੰਇਸ
ਨੁਗਿਸਤਿਨਾਲਿਮੋਹਲਗੇ॥ਤੰਇਸਪਾਸਪੁਰਿ
ਹਤਤੋਵੈ॥ਜੈਗਮਕਹਿਅਦੇਖਜਾਏਤਕਿਰਤਲ
ਗੇਗਾਤੰਕੋਈਖੜੀਕਰਾਈਭੀਕਰਸੀ॥ਤੁਉਤਾ
ਵਲੀਨਾਹੀਹਿ॥ਪਰਮੇਸਰਨੁਚਿਤਿਕਹਿ॥ਤੰਨਾ
ਨਕੀਕਹਿਅਭਲਾਜੀਤੁਪੁਕੈਲੈਮੈਸਿਆਈ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥

॥ ੫ ॥ ॥ ਬੋਲ ਪੁਤਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

ਬਾਬੇ ਮੈਦੀ ਬੀਨਾਲੀ ਤਾ ॥

ਇਕਤਾਰੁ ਪਈ ਯਾਹੋ ਕਦਿ ਵਾਇਆ ਨਾ ਲੇ ਬਾਲਾ
 ਸੰਧੂ ਆਤਾ ਬਲੇ ਆਖਿ ਆਰਾਈ ਨਾਨਕ ਤੁਸੀ ਤੈ ਯਾ
 ਗੁਰੂ ਪਈ ਯਾਹੋ ਕਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਦੀ ਬੀਨਾਲੀ ਤਾ ਤੁ

ਕਲਕਪੀਯੀ ਤਿਕਾਂਤ ਅੰਗ ਵਾਦ ਅੰਗ ਛੰਡ ਚ
 ਲਿਓ ਤਿਬਾਲੇ ਸੰਧੁਕ ਹਿਅ ਜੀਤੁ ਤਿਬਾਲੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰੇ
 ਤੇ ਅਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕੀਤੀ ਮੈਥੀ ਅਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰ
 ਨਾ ਤਿਛਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਗੁਣੀ ਬਾਲ ਕੋਈ ਦਿ
 ਨਣ ਬਿਕਟ ਦੇਤੀ ਅਸੀ ਕੀ ਕਰਣੈ ਏਏ ਕਸਬਾ ਜੋ
 ਅਸਡੀ ਕਿਰਤਿ ਏਗੀ ਸੋ ਕਰੇਗੇ ਤੁਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਤ
 ਸਸ ਦੇਖਦਿ ਖਾਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਅ ਕਿਅ ਚਲਿਤ ਕਰ
 ਦਾਏਗਾ ਗੁਰੁ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਜਗਨ ਕਹਿ ਤਿਬਾਲੇ ਸੰ
 ਧੁ ਅਖਿਅ ਭਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਤੁ ਅਖ ਹਿਗ ਸੋ ਕ
 ਰੇਗੇ ਬਾਲਾ ਸੰਧੁ ਨਾਲਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰਨ ਲਗਾ ਕਿਰਤਿ ਕ
 ਰਦਿ ਕਰਦਿ ਅਕਰਦਿ ਅਜ ਵੇਦੁ ਦਿਗੁ ਜਗੇਤਾ ਪਿਛੋ
 ਦੀ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਲੈਣਾ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਾਸਿ
 ਤਿਛਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਦਉ ਤਿਕ ਰਿਕਾਲ ਦੇਧੇ ਗੇਤ
 ਚੁਠਿ ਪਇਆ ਕਾਲੁ ਮਥਾ ਚੁਮਿਅ ਅਤੇ ਗਲਿ ਵਿ
 ਚਿਲੀ ਤੋਸਾ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਤੋਸਾ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਪੁਤ੍ਰੁ ਦੁ
 ਇਵ ਹਿਅ ਤੁਧੁ ਪਲਿਅ ਤੇਏ ਨੀਕੀ ਖਟਿਅ ਕੀ
 ਖਾਧਾ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਪਿਉ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਖਟਿਅ
 ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖਾਧਾ ਪਰੁ ਪਿਉ ਜੀ ਅਸ ਬੇਦ ਮਜੀ ਜੁੜ
 ਜੀ ਨਾਹੀ ਕਾਲ ਬਾਲੇ ਸੰਧੁ ਨਾਲ ਨਿਲਗਾ ਦੁਰਬ ਚਨ

॥ ३ ॥ ਨਕਲਗਾ ॥ ਜੀ ਕਿਹੁ ਮਹਾਗਵਾਇਆ ॥ ਅਹੰ ਸੁਆਸ
 ਤੁਇ ਖਟਿ ਅਹੰ ਸੁਸੰਮੈ ਨਦੇਸੀ ॥ ਏਹ ਜੇਹੀ ਅਗਲ ਕਰੇ
 ਜੇਹੀ ਅਕਾਲੁ ਦੀਆ ॥ ਅਹੰ ਕਿਹਤਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਹ
 ਮਨੁ ਕਹਣੁ ਗਾਏ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਅ ਕੀਤਾ ॥ ਕੁਣ ਇਸ ਦੀ ਖਬ
 ਰਿਸਾਹ ਲੈ ਦੇਹਤਾ ॥ ਨਾਤੁ ਸੰਖਬ ਰਿਸਾਹ ਕਿਹਤਿ ਵੀਲੀਤੀ ॥
 ਨਾਤੁ ਸੰਖਬਿ ਕਹਣੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤੁਸੀ ਕਹਣ ਨ ਕੀਤੀ ॥ ਤੰਨ
 ਨ ਕੀ ਬੋਲੀ ਪਿਉ ਜੀ ॥ ਇਥੇ ਜੁਆਇ ਅਹੰ ਸੋ ਕੁਣ ਤੇਰਾ
 ਵਾਇਆ ਨਹੀ ॥ ਕੁਣੁ ਅਸਾਡਾ ਗਵਾਇਆ ਨਹੀ ॥ ਤੇਰੁ ਕ
 ਥਕਣ ਦੀ ਅਸੀ ਨਹੀ ਲਿਖੇ ॥ ਅਜੁ ਕਲਿ ਕਿਤੇ ਵਲਿ
 ਤੇਇ ਪਉ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੀ ॥ ਕਿਤੇ ਤਾਕ
 ਰੁ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ॥ ਜੇਹੀ ਅਸੀ ਨੁ ਦਰਦੁ ॥ ਅਸੀ ਬੈਠੇ ਨੁ ਵਧੇ
 ਰਾ ਦਰਦੁ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ॥ ਅਸੇ ਰੇ ਆਈ ਤੇਵੇ ਅ
 ਹਿਤਾ ਮੇਤੁ ਸੀ ਨੁ ਕਿਉ ਆਖਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇਹੀ ਕਿਹੀ ਕਰਣੀ ਨਹੀ
 ॥ ਠਿਹਿ ਜੇਹਾ ਮਬੋਲਿ ਅਮਾਤਾ ਜੀ ॥ ਅਸੀ ਮਿਨ ਤਿਨਹੀ
 ਲਾਵਣੀ ॥ ਮਲਾਚੇਣਾ ਖੜੀ ॥ ਪੈਥੇ ਕੇਰੰਧਾ ਵੇਉ ਸਦੇ ਘ
 ਰਿਧੀ ॥ ਗੀਓਂ ਭੀ ਖਰਾ ਅਖਾਵਦਾ ॥ ਅਜਿਤੇ ਰੰਧਾ ਵੇ
 ਦਾ ਪਟ ਵਗੀ ॥ ਪੁੰਨ ਅਰਥ ਕਹਣੀ ਕਰਦਾ ॥ ਅਸੀ
 ਉਥੇ ਕਹਣੀ ਟੋਲੀ ॥ ਅਗੇ ਕਰਤੇ ਭਾਵੇ ਗੀ ਸੋਈ ਤੇਇ
 ਗੀ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਚਿ ਤਠ ਉਜਿਹਾ ॥ ਰਾਮ ਭਲਾ ਕ
 ਰਸੀ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ॥ ਜੇਹਾ ਮਸਰਮਾਇ ਕੇ ਜੇਹੀ ਆ

ਸੁਖ ਮੁਹਾਦ ਜੀਵ ਦੇ ਜੀਉ ਦੇ ਖਾਤੀ ਮੇਰਾ ਮੁਨੁ ਠੰਢਾ ਹੋਵੈ
ਗਾਠਿ ਰਿਜੈ ਗਮ ਕਹਿ ਆਮਾਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੈ ॥
ਅਤੇ ਅੰਸਾ ਬੀਰੁ ਸਦਾ ਇਲੈ ਦੇ ਅਹੈ ॥ ਤੀਠਿ ਰਿਕਲੁ
ਕਹਿ ਆਪੁਤੁ ਮੇਰਾ ਹੁਣਾ ਏ ਬੇਭਾਗੀ ॥ ਅਤੇ ਓਥੈ ਮੇਰਾ ਧਰ
ਤੋਇ ਆਹੈ ॥ ਠਿਗਿ ਜੈ ਗਮ ਕਹਿ ਆਮਾਤਾ ਜੀਤੁ ਮੇਰੇ ਪਰ
ਸਾਨੰਦ ਦੀ ਬਗਾਬ ਰਿਹੈ ॥ ਠਿਗਿ ਕਲੁ ਕਹਿ ਅਦੇਖ ਜੈ ਗਮ
ਪੁਤੁ ਜਿਤ ਵਖਤਿ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਵੈ ਮੇਰੇ ਤੁਹਤੁ ਖਬ
ਰਿਕਰਣੀ ॥ ਅਤੇ ਪੁਤੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਜਗਿ ਵਿਚਿ ਰਖਣਾ ॥ ਕੋ
ਈਟ ਕਾ ਪੈਸਾ ਕਿਤੇ ਗਵਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੀਠਿ ਰਿਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਅ
ਪਿਉ ਜੀਤੁ ਸੁਕਹੁ ਨਾਹੀ ਕਹਾਤੁ ਦਿਤਾ ਜੀ ਕੁਰਦਾ ਅਹੈ ॥ ਅ
ਜੁ ਏਹੁ ਗਵਾਇ ਅਇਆ ਅਜੁ ਏਹੁ ਗਵਾਇ ਅਇਆ ॥
ਹੁਇ ਤਾਖਟਿ ਗਵਾਇ ਦਾਹੈ ॥ ਜਾਏਹੁ ਫਕੀਰੀ ਨੁ ਖਵਾਇ
ਦਾਹੈ ਤੇ ਅਸਾਡਾ ਜੀਉ ਕੰਬਦਾਹੈ ਜੋ ਸਿਰਕਰ ਦੇਹੁ ਧਈਐ
ਪੈਸੇ ਘਟਣ ਨਾਹੀ ਤੰਭਲਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਸੁਰਖਰੁ ਅਸੀ ਤੋਈ
ਐ ॥ ਪਰ ਪਿਉ ਜੀ ਜਾਲੇ ਖਾਦੇ ਦਾਹੈ ਤਾਇਸਦਾ ਵਧਿ ਨਿਕ
ਲਦਾਹੈ ॥ ਤੀਠੈ ਗਮ ਕਹਿ ਆਮਾਤਾ ਜੀ ॥ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਅ
ਸੀ ਕੁਹੁ ਅਖਿਨਾਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਤੀਠਿ ਰਿਕਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁਤੁ
ਜੈ ਗਮ ਜਾਲੇ ਖਾਦੇ ਦੇ ਅਤੇ ਕੁਛ ਵਧੇ ਤੀਤੁ ਸੀ ਆਪਣੀ ਵ
ਲਿਛਿ ਕਿਲਉ ॥ ਤੀਠੈ ਕਰੋ ॥ ਉਸਦੇ ਭਾਣੇ ਲਖ ਕਖਬ

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ

ਆ ਜੈ ਹਮ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਤੁਨਾਨ ਕਦਾ ਖਾਸਾ ਕਾ
ਗੁਜਰੈ। ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਟੀਵ ਜਾਣ ਦੇ ਤੈ ਜੈ ਤਾਨ ਕਤੇਰਾ ਤੂੰ। ਤੂੰ
ਗੋ
ਨਾਨ ਕਦਾ ਖਬਰ ਦਾ ਹਰੁ ਟਕਾ ਪੈਸਾ ਐਰ ਗੈਰ ਵਲਿਗਵਾ
ਏਨਾ ਹੀ। ਠਿਰਿਕਾ ਲੁਕ ਰਿਅ ਪੁਤੁ ਬਾਲਾਨ ਲਿਹਰੇ ਦੀ ਸਰ
ਮਰਦੀ ਤੈ। ਜੈ ਹਮ ਦਾ ਕਰਿ ਆ ਬਾਲੇ ਨੁਬਰਾਨ ਲਗਾ। ਪ
ਰਕਾ ਲੁਕ ਦਾ ਕਰਿ ਆ ਬਾਲੇ ਨੁਬਰਾਨ ਲਗਿ ਆ। ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਆ
ਮਤ ਕਾ ਲੁਮਤ ਕੋ ਟੀਜੀ ਤੇ ਗੁਮਾਨ ਤੋ ਵੀਗਾ ਜੈ ਬਾਲਾਨਾ
ਕਦੇ ਨਾ ਲਿਹਰਦੈ। ਅਸੀਨੂੰ ਪਿਉ ਬੁਗੀ ਬਸਤੁ ਪੈ ਟੀ।
ਅਤੇ ਕੋਈ ਤੋਹ ਲਾਲਚ ਅਸੀਨੂੰ ਬੁਗੀ ਬਸਤੁ ਪੈ ਟੀ। ਅਸੀ
ਜੈ ਨਾਨ ਕਨਾ ਲਿਹਰਦੇ ਅਸੀ ਸੋ ਜੀਭ ਲੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ। ਅਸੀ
ਨੁਨਾਨ ਕਪਰ ਮੇਸਰਾਨ ਦਰਿ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਨੂੰ ਆ
ਦਮੀਨ ਦਰਿ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਮਹਿਤ ਕਾਲ ਤੈਨੂੰ ਪੈਸਿ ਆਦੀ
ਬੁਖਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਨੂੰ ਏਹ ਬੁਖਾ ਪੈ ਜੈ ਓਹੁ ਕਰੇ ਸੁਕਰੇ। ਅ
ਸੀ ਅਗੋਓ ਜਗਨ ਕਰੀ ਐ। ਜੈ ਕਿਛੁ ਪੈਸਿ ਆਦੀ ਬੁਖਾ ਪੈ ਟੀ
ਪਤਾ ਉਸਦੇ ਪਾਸਿ ਹੋ। ਜੈ ਕਿਛੁ ਪੈਸਿ ਆਦੀ ਸੋ ਲੇ ਦਾ
ਜਾਹਿ। ਕਰਹਿ ਕਠੇ। ਅਸਾ ਬੈਏ ਹੋ ਟੀ ਨਾਹੀ। ਜੈ ਅਸੀ
ਉਸਨੂੰ ਕੁਛੁ ਆਖੀ ਐ। ਅਤੇ ਤੁਹ ਬੋਕੁਣ ਤੋ ਦੈ ਤਾ ਆਇ
ਕਰਿ। ਤੈ ਜੈ ਹਮ ਬੋਲਿ ਆਮਤਾ ਜੀ ਬਾਲਾ ਸਚੁ ਕਰਦਾ

॥ ਫਿਰ ਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੈਂ ਪੈ ਇਜਾਵੇਗਾ ॥ ਕਲੁ ਆਪਣੇ
 ਘਰਿ ਗਇਆ ॥ ਜਿਹੁ ਮਹੀ ਨਗੁ ਜਿਹਾ ॥ ਤਿਨ ਨਕ
 ਉਤੇ ਜੈਗਮ ਧਾਮਿ ਇਕ ਅਦਮੀ ਭਲੇ ਚੁਗਲੀ ਧਾਧੀ ॥ ਸ
 ਇਜੈਗਮ ਤੇਗਸਾਲ ਮੈਂ ਦੀ ਪੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈ ਸੇਖੋ ਇ
 ਦਾ ॥ ਤੂੰ ਉਸ ਤੀਈ ਸੀਭਾਲ ਦਾ ਨਹੀ ॥ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ਪਠ
 ਣਾ ਦੀ ਕੋ ਸੀਖੋ ਇਹੋ ॥ ਜੈਗਮ ਗਮ ਧਾਧਾ ॥ ਗਮ ਧਾਇਕੇ
 ਡੇਰੇ ਅਇਆ ॥ ਅਇਕ ਗਿਨਾ ਕੀਨੁ ਇਕ ਤਲੇ ਬੈਠਾ ॥ ਕ
 ਟਲ ਗਾਸੁ ਇਧਰ ਮੇ ਸਰਦੀ ਬੀ ਦੀ ਫਲਾਨੇ ਸਖਸ ਅਜ
 ਮੈਨੂੰ ਉਲ੍ਹਾ ਮੈਂ ਦਿਤਾ ॥ ਪਰ ਮੇਰੀ ਪੀੜ ਕਹਿਕੇ ਅਧਿਓਸੁ
 ॥ ਜੈਗਮ ਤੇਗਸਾਲ ਮੈਂ ਦੀ ਪੈ ਪੈ ਸੇਖੋ ਇਦਾ ॥ ਤੂੰ ਉਸ ਤੀਈ
 ਸਮਝਾਇ ਦਾ ਨਹੀ ਪਠਾ ਦੀ ਖੋਇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ॥ ਬਹੁ
 ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਅਕਰੀ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹਿ ਸੋ ਕਰੀ ॥ ਤਿਨ ਨਕੀ ਕਹਿ
 ਅਜੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੁਸਡੇ ਜੀ ਅਵਦੀ ਪੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਕਰੀ ਮੈ ਕਿ
 ਆ ਆਖਣਾ ॥ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਅਤੁ ਸੀ ਮਸਲ ਤਿਦੇ ਹੁਸ
 ਮੈ ਕਰੀ ॥ ਤਿਛਿ ਗਿਨਾ ਕੀ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਨੋ ਪਰਤੀ ਤਿਅ
 ਜੇ ਤੋੜੀ ਨਹੀ ਅਈ ॥ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵੇਗੋ ਜੋ ਭਿਰਾਵ ਦੀ
 ਹਥਣੀ ਕਰਦੀ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੋ ਤੋੜੀ ਮੈ ਸਾਹਦਿ ਚਿਮਾਇ
 ਆਇ ॥ ਸੋ ਸਭਾ ਨਕ ਦੇ ਹਥਾ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲਦੀ ਪੈ ॥ ਪਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਗਯੁਕੁਤੁਭਾਵਾਚਪਤਸਮਾਹਾਸਸਭੇਪਲੇਪਾ
 ਇਲੀਤੇਸੇਰਅਚਾਈਅਹੇਲੈਕਰਿਨਾਨਕੀਭੈਣਪਾਸਿ
 ਆਇਆਅਗਨਾਨਕੀਉਠਿਖੜੀਤਈਅਉਭਾਈ
 ਪੀੜਾਦਿਛਾਇਦਿਤਾਤੰਗੁਗਨਾਨਕਬੈਠਾਨਲੇਬਾਲਾਭੀ
 ਗਇਆਸੀਬਾਲਾਭੀਬੈਠਾਪੀੜੀਉਤੇਤੰਠਿਗਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਪਾਛਿਅਬੇਬੇਜੀਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਅਹੈਭਾਈਜੀ
 ਬਹੁਤੇਦਿਨਤੈਅਹੈਮੈਨੁਤੈਰੇਮੁਦੇਖਦੀਸਿਕਾ
 ਯੀਇਸਦਸਤੇਮੈਤੁਲਸਾਭੇਜੀਅਹੀਤੰਠਿਗਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇਬੇਜੀਮੈਨੁਬਿਸਦਸੁਤੈਕਹਿਅਹੈ
 ਜਿਉਸਦਿਅਹੀਤਿਵੇਈਆਖੁਤੰਠਿਗਿਨਾਨਕੀਕਹਿ
 ਅਭਾਈਜੀਤੈਨੁਸਭਕਿਛੁਮਲੁਮਹੈਅਖਿਅਜਾਦਾ
 ਨਹੀਤੰਠਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇਬੇਜੀਮੈਆਪਣੇਮ
 ਨਿਜਾਣਦਾਹੈਜੈਮੈਉਤੇਕਿਸੇਚੁਗਲੀਕੀਤੀਤੈਸੈਮੈਭੀ
 ਏਤੈਅਖਦਾਤੈਮੈਬੋਲੇਖਾਲੀਚੈਤੰਠਿਗਿਨਾਨਕੀਦਿ
 ਲਾਸਦੇਵਣਲਗੀਤੰਠਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਨਾਬੇ
 ਬੇਜੀਏਤਲੇਖੇਦੀਗਲਹੈਏਬੇਸਰਮਮੁਲਾਤਜਾਕਿਸੇ
 ਦਾਨਹੀਤੰਠਿਗਿਨਾਨਕੀਕਹਿਅਭਾਲਾਭਾਈਜੀ॥

॥ਸੰਸਤੁ॥ ੧੫੪੩ ॥ਪੰਦੁਰਸੈਤਿਤਾਲੀਮਿਤੀਮੰ
 ਘਰਸੁਦੀ॥ ੫ ॥ ਪੰਚਮੀ॥ ॥ਏਖਾਲੀਤਾਹਿ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧ ॥
ਮੁਖਿ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਲੇਖਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧ ॥
ਇ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸੁਰੁ ਸੁਰਖੁ ਤੇਇ ਏਹੁ ਮੇ ਦੀਖਾਨਾ ਕਿ
ਸੇਤੋਰ ਸੁਨੁ ਸਉ ਪਾ ॥ ਅਸਤੀ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਈ ॥
ਤੀਜੇਰ ਮਛ ਰਿਪੈਰ ਤੇ ਪਇਆ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ
ਵਣਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖੇ ਭਾਈ ਪਹਿਲੇ ਮੇਨੁ ਮਾਹਿ ਪਿਛੇ ਭਾਵੇ
ਕਿ ਪਹਿਜਾ ॥ ਤੀਠਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਿਅ ਭਾਈ ਜੀ
ਜਾਜੀ ॥ ਉਤਿ ਲੇਖਾ ਪੁਰਾ ॥ ਇ ਅਥੇ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਦੀ ਪਾ
ਇਜਾ ਵੈਤੀ ॥ ਤੁਮੀ ਕਿਉ ਜੰਜਾਲ ਵਿਚਿ ਪਉਦੇ ॥ ਤੀਠਿ
ਹਿਜੇਰ ਮਕਰਿ ॥ ਅਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਕੁਛ ਮੇਜਾ ਦਾ ॥ ਅ
ਧਾ ਕੁਛ ਨਾਹ ॥ ਜਾਣਦਾ ॥ ਇ ਮੇਨੁ ਦੁਹੁ ਸਿਰੇ ਪਹਤੀ ॥ ਤਿਅ
ਈ ॥ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਏਹੁ ਗੁਨਾ ॥ ਬਖਸੇ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾ ॥ ਮੇ ਬਹੁ
ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਅ ਖਾਤਰਿ ॥ ਮੇਨਾ ॥ ਲਿਅਵਦਾ ॥ ਤੂੰ ਗਿਨਾਨਕੀ
ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਜੇ ਕੁਛੁ ਪਟੇ ਗਾਤੀ ॥ ਮੇਜਾ ਬਾਬ ਕਰਗੀ
ਜਿਥੇ ਕਿਥੀ ॥ ਤੀਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਤੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣ
ਪੀਗੇ ॥ ਕੇਕਈ ਗਮ ਚੰਦ ਕਿਸਨਾ ॥ ਤੈਨੁ ਅਗੀਰਿ
ਉਕਰਿ ॥ ਤੇਇ ਜਾਈ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਤੈਦੇ ਤੇਰੇ
ਏਈ ਘਾਟੈ ॥ ਮਿਨ ਤਿਕਰਦੇ ॥ ਨਿ ॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਵਲਿ ਦੇ
ਖਾ ॥ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ॥ ਪਿਅਰਾ ਬਹਸੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਰਿਅ ਭਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ॥ ਤੇਰਾ ਕਹਿਅ ਮੇਠੇ ਰਿਅ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਅੰਗ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਅੰਗ ੧ ॥

ਲਾਨਾਨਕ ਕਉ ਅਸਾਨੁ ਅਜਨਵਾਸਹ ਦਿਤਾ ॥ ੩੩ ॥ ॥ ੩੩ ॥
ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੁਇਕ ਸਉਧੈ ਤੀਹੁ ਧਈਯੇ ਚੁਕਾਇ ਮਿਲੇ ॥
ਅਤੇ ਸਤਾਰ ਮੈਧੁ ਧਈਯੇ ਤੋਹ ਮਿਲੇ ॥ ਲੈਕ ਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਮੈ
ਚੀਖਨੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਜਿਤਨੇ ਕਰ ਧਨੇ ਅਤੇ ਅਇਕ ਰਿ
ਸਭੇ ਨਾਨਕ ਨੁਵਧਈਯੇ ਅਤੇ ਮੁਮਹ ਧੀ ਅਦੇਵ ਦੁਲਗੇ ॥ ਅ
ਤੇ ਸਭੇ ਹਿੰਦੁ ਅਤੇ ਮੁਲ ਮਾਨ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ॥ ਕਹਣ ਲਗੇ
ਨਾਨਕ ਤਮ ਸੁਣ ਬਹੁ ਨਾਨਕੇ ਮੈ ਚੀਖਨਾ ਵੇਡਿਆ ॥ ਮੁਖ
ਤੁਤ ਦਲਗੀ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ॥ ਅਬ ਮੁਖ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਚੈਨਿ ॥
ਕਲਾਤੁਆ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਕਰ ਦੁਲਗਾ ॥ ॥

॥ ਬੋਲਤੁ ਭਈ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫

੨੪ ॥ ਮਿਤੀ ਮੰਘਰ ਸੁਦੀ ਧੰਚ ਮੀਨਾਨਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮੁ
ਕੁਣੇ ਦੇ ਘਰਿ ਹੋਈ ॥ ॥ ਧੰਚ ਕੋ ਰਾਜ ॥ ॥ ਜੈਗਮ ਅਤੇ
ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਮੰਮੂ ਖਬਰਿ ਅਤੇ ਵਧਈ ਦੇ ਕੇ
ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਸਦਾ ਇਥੇ ਜੋ ਜੋਤੁ ਸੀ ਅਵਤਾਰ ਅਸੀ ਚਉਕ
ਨਿਖਰ ਚੀਟੇ ॥ ਕਾਲੁ ਸੁਣਿਕ ਰਿਖੁ ਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਅਤੇ ਅੰ
ਮੰ ਬੀਬੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ॥ ਜੈ ਖਬਰਿ ਲੇਗੁ ਇਅਸੀ
ਤਿਸਦਾ ਮੁਖ ਖੰਡ ਨਾਨਕਿ ਅਪਣੇ ਤਬਿਭ ਰਿਓਸਾ ॥ ਭਰਿ
ਕਰਿ ਅਖ ਦੁਲਗੀ ਮੈ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਸਟੀ ॥ ਤੇਰੇ ਮੁਖੋ ਜਿ
ਸਮੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਧਈ ਚੀਖ ਬਰਿਅ ਨਿਦਿਤੀ ॥ ਗਤੀ

ਲਵਿਚਿਟੇਤੁਕਈਭਲਾਜੀਉਉਪਜਿਅਪੈ॥ਕਿਉਜੋ
 ਧਰਮੁਕੁਜਮਾਈਤੋਈ॥ਅਸਾਡੀਕੁਲਨਿਰਮਲਕੀਤੀਅ
 ਸਾ॥ਅਤੇਬੀਬੀਮਾਏਪੇਕਿਆਨੁਰਮਾਇੰਗਜਬੀਬੀਦਾ
 ਧਿਉਸੀ॥ਅਤੇਭਿਗਈਮਾਉਸੀਨਾਨਕਦੇਨਾਨਾਨੀਸੇ॥ਅ
 ਤੇਕਾਲੁਦੇਸਸੁਸਉਹਰਮੀ॥ਬੀਬੀਉਨਾਨੁਦਧਈਦਿਵਾਇ
 ਭੇਜੀ॥ਅਤੇਸਦਿਭੇਜੇਕੋਈਅਵੇਬਹੁਤਨਾਹੀਤੀਉਕੁਅ
 ਵੇ॥ਤੀਓਥੀਭਿਗਈਨਾਨੀਅਤੇਰਮਾਨਾਨਾਅਤੇਕਿਸਨਾਮ
 ਮਾਝੈਸੁਦਿਦਿਓਤੀਧੁਮੀਤੋਏਤਲਵੰਡੀਅਏ॥ਤਲ
 ਵੰਡੀਰਮਾਕਿਸਨਾਅਤੇਭਿਗਈ॥ਅਤੇਕਾਲੁਲਾਲੁਦੇ
 ਦੀਅੰਮੀਬੀਬੀਛਿਅਅਦਮੀਤਯਾਹਤੋਏ॥ਦੁਇ
 ਨਫਰਹਮੇਨਾਲਿਸੇਤੈਨਫਰਅਤੇਹਿਕਮਹਦਾਨਾਡੁਮਿ
 ਘਹਦਮੀਚਾਰਿਅਦਮੀਕਾਲੁਨਾਲਿਤੋਏ॥ਸਭੇਬਹੁਤ
 ਅਦਮੀਹੋਏ॥ਧਰਮਮੇਇੰਗਜਬਹੁਤਕੁਣਨਾਲਿਲੀਤ
 ॥ਜਦਿਚਲਣਲਗੇਤੀਗਾਇਬਲਾਹਧਾਸਿਦਿਦਾਤੋਦ
 ਣਗਏ॥ਗਾਇਅਗੇਜਾਇਕਾਲੁਖਜਪੋਇਆ॥ਗਾਇ
 ਪੁਛਿਅਕਿਉਕਾਲੁ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅਜੀਨਾਨਕਤੁਸਡੇਗੁ
 ਲਾਮਦੀਕੰਠਈਤੋਈ॥ਚਉਕਜਿਧਰਚਣਜਾਦੇਅਪੇ
 ਪਥਕੇਗਧਾਦੇਅਸੀਨੁਰਜਾਇਤੋਵੇ॥ਤੀਗਾਇਕਹਿਅਕਾ
 ਲੁਭਲਾਤੋਵੇ॥ਧਰਕਾਲੁਅਗੇਨਾਨਕਹੀਖਬਰਦਾਹਤੋਵੇ॥

ਸਾਧੂ ਤੇ ਮਤੁ ਕੋਈ ਬੋਲਾ ਵਿਗਾੜ ਕਰ ਦਓ ਦੈ। ਨਾਹ ਟਿਜੀ
 ਏਤ ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੁਹਾਦੈ। ਅਤੇ ਟਿਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜਖ
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਦਗਾਈ ਲੈ ਨ ਚਲੇ॥

ਕੀਤੇ ਤੇ। ਤੁਸੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਨਾਲਿ ਆਖੀ। ਹਾਇ ਕਰਿ
 ਅਜਾਹਿ ਕਾਨੁ ਖੁਦਾ ਟਿਤੇਰ ਕੇ ਮਗਾਸਿ ਲਿਆਵੈ। ਅਸੀ
 ਭੀ ਭਾਏ। ਪਰੁ ਕਾਨੁ ਨ ਕਜੀ ਦਮੇਹ ਤੇ ਦਮ ਬਾਚੁ ਮੇ॥

ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਉਏਚਲਿਆ ਆਇਤਵਰਚਲਿਅਧੰਜਵੇਦਿਨਸੁ
ਲਤਾਨਪਰਆਇਪੁਚੇ)ਵੀਰਵਰਆਇਪਰਮਾਨੰਦ
ਪਲਤੇਦੈਘਰਿਵੜੇ)ਅਤੇਦਧਾਈਆਮਿਲਣਲਗੀ
ਆ)ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਨੁਬਬਰਿਉਈ)ਮਾਉਪਿਉਚਾਚਾਅ
ਤੇਨਾਨਾਨੀ)ਅਤੇਮਾਮਾਅਤੇਮਰਦਨਾਡਮੇਟਾਭੀਆਇ
ਅਠੈ)ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਸੁਣਦੋਹੀਉਠਿਦਉਂਨਿਅਜਾਦੋ
ਤੀਕਲੁਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪਇਆ)ਕਾਲੁਮਥਾਚੁਮਿਅ
ਨਾਨਕਅਧਿਅਧਿਉਜੀਗਇਜੀਤੀਤਾਤਜੇਸੇਨਾ)ਤੀ
ਕਲੁਕਹਿਅਪੁਤਭਲਾਯਾਦਿਦਿਵਾਇਓ)ਗਇਤੇ
ਰਾਮਥਾਚੁਮਨਾਅਧਿਅਸੀ)ਪਰੁਅਸੀਨੁਵਿਸਰਿਗ
ਇਸੀ)ਫਿਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਬੀਬੀਅੰਮਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪੇ
ਇਆ)ਮਾਉਮੁਹਚੁਮਿਅਗਲਨਾਲਿਲਾਇਓਸੁ)ਤੀ
ਫਿਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਚਾਚੇਲਾਨੁਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪਇਆ
ਲਾਨੁਗਲਿਵਿਚਿਲੀਤਸੁ)ਅਤੇਅਧਿਓਸੁਪੁਤੁਤੁਰਿ
ਅਸਾਡੇਕੁਲਇਥੇਤਾਨਿਰਮਲਕੀਤੇ)ਅਤੇਅਗੇਦੀਪ
ਰਮੇਸਰਜਾਏ)ਪਰਏਥੇਤਾਨਿਰਮਲਕੀਤੇ)ਤੀਫਿਰਿਗੁ
ਨਾਨਕਰਮੇਨਾਨੇਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪਇਆ)ਤੀਰਮੇਨਾਨੇ
ਦੋਗਲਵਿਚਿਕਦੀਛਡੇਨਾਹੀ)ਜਾਂਰਾਮਦੇਥੇਤਾਮੰਗ
ਤਾਕੋਈਨਾਹੀ)ਤੀਨਾਨੀਭਿਗਈਰਮੇਨੁਅਧਿਅਕਦੀ

ਆ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਈਗਮੇਨੁਅਧਿਅਤੇਗਿਸਿਕਪੁਗੀਕਿਉਕਰਿਤੰਮੀ॥
ਮੇਵੀਯੁਪਈਯੇਨਾਨਕਦੇਸਿਹਉਤੰਵਾਰਿਕਰਿਸੁਟਗ
ਤੰਮੇਗੀਸਿਕਪੁਗੀਤੰਮੀ॥ਤੰਭਿਗਈਅਧਿਅਵਾਰਿਸ
ਟਾ॥ਗਮੇਅਧਿਅਕਈਲੈਣਵਲਾਭੀਤੰਵੇਨਾ॥ਤੰਨਾਨ
ਕੀਅਧਿਅਜਾਤਿਨੀਤੁਲਸਕਈਮੰਗਤੇਤੰਨੀਤੰਮਦਿ
ਲਿਅਉ॥ਤੁਲਸਗਈਮੰਗਤਿਅਨੁਸਦਿਨਾ॥ਤੰਭਿਗ
ਨਾਨਕਅਧਿਅਨਾਨਾਜੀਵੀਯੁਪਈਯੇਰੋਕਵਰੋਗੇਕੇਟ
ਕੇਮੰਗਵਉਗੋ॥ਗਮੇਅਧਿਅਬੇਟੀਜੋਤੁਅਥੇਸੋਕਗ
ਨਾਨਕੀਕਹਿਅਨਾਨਾਜੀਟਕੇਮੰਗਵਉ॥ਤੰਗਮੇਕਿਸ
ਨੇਪੁਤਨੁਅਧਿਅਪੁਤਵੀਯੁਪਈਯੇਦੇਟਕੇਲੈਅਉ
ਗਭਿਗਈਅਧਿਅਪੁਤਦਸਹੁਪਈਯੇਮੇਰੋਭੀਲੈਜਾਹਿ
ਗਕਿਸਨੇਪੰਜਹੁਪਈਯੇਅਧਣਪਾਏ॥ਧੈਇਤੀਅੰਗੁ
ਪਈਯੇਦੇਟਕੇਅਦੋ॥ਵੀਯਦੇਗਮੇਨਾਨੇਵਾਰਿਸਟੇ॥ਦ
ਸਾਦੇਨਾਨੀਭਿਗਈਵਾਰਿਸਟੇ॥ਪੰਜਾਦੇਮਾਮੇਕਿਸਨੇਵਾਰਿ
ਸਟੇ॥ ੧੫੪੪ ॥ਮਿਤੀਮਾਘਸੁਦੀਸ
ਤਮੀਭਲਾਦਿਨਦਿਚਾਰਿਕਰਿਸਤਮੀਵੀਰਵਾਰਸੁਲ
ਤਾਨਪੁਰੋਚਲੇ॥ਕਉਣਕਉਣਚਲੇਕਾਨੁਲਾਨੁਗਮਾ
ਕਿਸਨਾਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤਾਜੈਗਮਤੋਗਨਫਗਚਾਰਗ
ਗਅਗੋਨਿਧਾਬਾਮਦੁਜੈਗਮਮੁਲੇਚੋਣਦੇਧਰਿਭੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸਾਹਿਬਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਕਰਮ
ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਕਰਮ
ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਕਰਮ

ਗੁਰਗੀਨਾਨ ਕੇ ਨੀਗਰਦੇ ਮਾਇਓ ਆਏ ਤੈਨਿ। ਤੈ
ਮੁਲੇ ਅਗੋਂ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ। ਭਟੀ ਘਾਜੀ ਨੁਸੀ ਖਾ
ਤਹ ਜਮਾਕਰੋ ਚਿਕੁ ਵਹਾ ਅਸੰਨ ਮੁਹਲਤ ਦੇਓ।
ਫੇਰਿਤ ਚਮਾਤ ਸੁਧਾਇ ਕੇਤੁ ਸੰਨ ਲਿਖਿ ਭੇਜਾਗੇ।
ਭਲੀ ਭਾਤਿ ਇਜਤਿ ਪਤਿਨਾ ਲਿਵਿਦਾ ਕੀਤੀ। ਬੁ
ਤੁ ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਆਇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਜੇ। ਵਧਾਈ
ਲਣ ਐ ਮੈਲੀ ਗਿਆਨਾਨ ਕੀ ਸਦਿ ਸਗੀ ਕਦੀ ਆਗਾਵ
ਣ ਬਾਣੀ ਆ। ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਵਿਦਾ ਤੋ ਵਣ ਲਗੇ।
ਤੈ ਮਹਦਾਨੇ ਰੁਮੈ ਆਖਿ ਆ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਝੁ ਅ
ਸੰਨ ਤੁ ਆਪਣੀ ਵਧਾਈ ਦੇਤ। ਤੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਕਿ ਆਲੈ ਨਾਏ। ਅਸੰ ਤੈ
ਨਾਲਿ ਕੀਮਤੈ। ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈਨ ਕਾਣੀ ਭ
ਲੀ ਵਸਤੁ ਦੇਤ। ਤੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਲੀ
ਵਸਤੁ ਲੈਨੀ ਤੈ। ਭਲੀ ਵਸਤੁ ਤੇ ਹਿੰਜਰੇ ਇਜਾਮੀ
ਤੈ ਫਿਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਤੁ ਭਲੀ ਵਸਤੁ ਦੇ
ਹਿਗਾ ਤੈ ਮੈ ਕਿਉ ਹਿੰਜਰੇ ਵਗਾ। ਤੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਅਖਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਤੁਸੀ ਮਿਹਾ ਸੀਓ। ਤੁਸੀ
ਟਕੇਯੈ ਸੇਕਧ ਜੇਉ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਦੇਤੈ। ਅਤੇ

ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ਚਲੇ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥
 ਨਕਸ਼ੀ ਜਾ ਕੀ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੨ ॥
 ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ਚਲੇ ਜਾਏ ॥ ੩ ॥
 ਹਦ ਚੁਣਦਿ ਤਾ ॥ ਏਤ ਅਸੀਂ ਲੇਖੀ ਦੇ ਅਭਾਤੇ ॥
 ਮਹਦਾਨ ਉਠਿ ਖੜਕੇ ॥ ਏ ਅਭਾਤੇ ॥ ਏ ਕਰਿ ਤਜੀ ॥
 ਮਕੀਤੀ ॥ ਤੇ ਠਿਗਿਗੁਨਾਨ ਕਰ ਗਲੇ ॥ ਚੋਲਾ ਲਾਹਿ ॥
 ਕਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ॥ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ॥ ਪਾਇ ਕਰਿਗੁਨਾ ॥
 ਨਕਸ਼ੀ ਮਹਦਾਨੇ ॥ ਅਧਿਅਜੇ ॥ ਮਹਦਾਨਾ ॥ ਏ ਕਰ ਅਸ ॥
 ਡਾਦ ਚਨ ਮੰਨਾ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ॥ ਅਧਿਅਜੇ ॥ ਫੁਰਮਾਈ ॥ ਐ ॥
 ॥ ਮਹਦਾਨਾ ॥ ਤੁੰਦੇ ਦੀ ॥ ਅਦਾ ॥ ਮਿਰਸੀ ॥ ਪੈ ॥ ਤਉ ਤੋਰ ਸਥ ॥
 ਨਾਹੀ ਮੰਗਣਾ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ॥ ਕਰਿ ਅਭੁਲਾ ॥ ਤੇ ਦੇ ਜੀ ॥ ਅਸੀ ॥
 ਏਤੁ ਗਲ ਮੰਨੀ ॥ ਪਹਤੁ ਸੀ ॥ ਅਸਾਡੀ ॥ ਸਾਹਦਿ ॥ ਚਿਹਰੇ ॥
 ॥ ਤੇ ਠਿਗਿਗੁਨਾਨ ਕਰ ਕਹਿ ॥ ਅਸੁ ॥ ਦਿ ਮਹਦਾਨਾ ॥ ਕਰਤ ॥
 ਹਸਭਨਾ ਦੀ ॥ ਸਾਹਦਿ ॥ ਚਿਹਰੇ ॥ ਗਾ ॥ ਤੇ ਠਿਗਿਸਭੇ ॥ ਪਹ ॥
 ਨਾਦਿ ॥ ਦਾ ॥ ਤੇ ॥ ਮਿਲਿ ॥ ਗਲਿ ॥ ਸਥ ॥ ਮੰਦਿ ॥ ਨਾਲਿ ॥ ਗ ॥
 ॥ ਤੇ ॥ ਤੇ ॥ ਭੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ॥ ਚਾਲੀ ॥ ਓਤਾ ॥ ਜੇ ਕਦੀ ॥ ਮਸੀ ॥
 ਜੇ ਕਦੀ ॥ ਅਦੇ ॥ ਤੇ ॥ ਖਾਲੀ ॥ ਕਿਸੇ ॥ ਨੁਕਤੇ ॥ ਨਾਹੀ ॥ ਲੇਕ ॥
 ਦਿ ॥ ਚਿਹਰੇ ॥ ਲਾਪ ॥ ਏ ॥ ਅਤੇ ॥ ਨਿਜ ॥ ਨਾਨਕ ॥ ਅਜਕ ॥ ਲਿ ॥
 ਨਸਦਾ ॥ ਤੇ ॥ ॥ ਅਇ ॥ ਨਾਨਕੀ ॥ ਅਤੇ ॥ ਜੇ ॥ ਹਮ ॥ ਨੁਲੇ ॥ ਕਸ ॥ ਨਾਦ ॥
 ਨਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ॥ ਜੇ ॥ ਹਮ ॥ ਨੁਲੇ ॥ ਅਥੇ ॥ ਦੇ ॥ ਖੇਲੇ ॥ ਕੀ ॥ ਦੇ ॥ ਅਥੇ ॥ ਭਗ ॥
 ਦਾ ॥ ਤੇ ॥ ਦੇ ॥ ਜੇ ॥ ਹਮ ॥ ਅੰਦ ॥ ਰਿਗ ॥ ਨਤੀ ॥ ਖਾਏ ॥ ਪਹ ॥ ਬਾ ॥ ਤੇ ॥

ਮਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰੁ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ॥
ਮਨੁ ਮਾਨਿ ਜਗਤਿ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿ ਜਗਤਿ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿ ਜਗਤਿ ॥
ਜਪੁ ਤੇ ਦੋਹਰੈ ॥ ਜਪੁ ਤੇ ਦੋਹਰੈ ॥ ਜਪੁ ਤੇ ਦੋਹਰੈ ॥

ਅਰਜ ਕੀਤੀ ॥ ਨਿਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ॥ ਮੈਦੀ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ॥
ਤੈ ॥ ਜੈ ਨਬਾਬੁ ॥ ਸਿਸਾ ਬਲੈ ਤਾਭਲਾਉ ਵੈ ॥ ਤੈ ਨਬਾਬ
ਦਊਲਤੁ ਖੰਕਰਿ ॥ ਆਜੈ ਗਮ ਬੁਲਾਇ ॥ ਅਪਣੇ ਸਾ
ਲੇ ਮੈਦੀ ਕਉ ॥ ਜੈ ਗਮ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣੁ ॥ ਭੇਜਿ ਕਹਿ ਸ
ਦਾਇਲੀ ॥ ਤਾਵਹੀ ਲੈ ॥ ਅਉਹਿ ਸਾਬਦੇਹੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਖੁਸੀ ॥ ਤੈ ਇਕਹਿ ਵਹੀ ਲੈ ॥ ਕਹਿ ਚਲਿ ॥ ਆਨਬਾਬ
ਨੁ ਅਗੈ ਲੋਕ ਕੀ ਨਭ ਹੋਵੇ ॥ ਜੈ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ॥ ਮੈ
ਦੀ ਨਬਾਬ ਕੇ ਪੈ ॥ ਸੇਲੁਟਾਵਤਾ ॥ ਜੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਹੀ ਲੈ
ਕਹਿ ॥ ਆਇਆ ॥ ਆਇਸਲਾਮ ਨਬਾਬ ਨਕੀਤੈ ॥ ਸੁਆਨ
ਬਾਬ ਕਹਿ ॥ ਆਤੇ ਗਨਉ ਕਿ ਆਪੈ ॥ ਤੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਕਹਿ ॥ ਆਮੇ ਗਨਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਜੈ ਗਮੁ ਨ
ਨਬਾਬ ਕਹਿ ॥ ਆਜੈ ਗਮੁ ਮੈ ਤੋ ਕੁਛ ਨ ਸਮਝਿ ॥ ਆਮੈਦੀ
ਨੇ ਕਿ ਆਕਹਿ ॥ ਆਫਿਰਿ ॥ ਜੈ ਗਮ ਫਰਸੀ ॥ ਵਿਚਿ ਨ
ਬਾਬ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥ ਤਮ ਕਹਤੈ ॥ ਤੈ ਬੇਚਨ ਬੇਚਨ
ਨਾ ॥ ਬੇਸਬਾਹ ਬੇਨਮਨ ॥ ਉਸ ਸਿਫਤਿ ਕੀ ॥ ਜੈ ਬਾਤੈ
ਤਿਸ ਕਾ ਮੈ ਬੀਦਾ ॥ ਨਬਾਬ ਹਸਿ ॥ ਆਨਬਾਬ ਕਹਿ ॥
ਗੇ ਨਾਨਕ ਬਿਅਹਿ ॥ ਆਪੈ ॥ ਜੈ ਗਮ ਕਹਿ ॥ ਆਜੀ ਨਾਹੀ
ਬਿਅਹਿ ॥ ਆਨਬਾਬ ਕਹਿ ॥ ਆਮੈ ਸਮਝਿ ॥ ਆਜੈ ਬਿ

॥ ਤੁਸੀਂ ਦੁਸ ਮੰਦਰੁ ਲਾਤਿ ਥਾਲ ਦਾ ॥ ਤਾਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਬੋਲਿ ਅਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬ ਲੀਜੀਐ ॥
 ਜੋ ਕੁਛ ਨਬਾਬ ਕਾ ਨਿਕਲੇ ਸੋ ਅਬ ਘੀ ਅਦਾ ਕਰਿ
 ਲੀਜੀਐ ॥ ਅਗੁਜੇ ਫਕੀਰ ਕਾ ਕੁਛ ਨਿਕਲੇ ਤਉ ਖੁ
 ਸੀ ਅਵੈ ਤੈ ਦੀਜੀਐ ॥ ਨਾਹੀ ਤੈ ਦਿਦਾ ਦੀਜੀਐ ॥
 ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅਜੈਗ ਮਮੋ ਦੀ ਕਿਸਦ ਜਾਬੋਲਤਾ
 ਤੈ ॥ ਜੈਗ ਮਕਹਿ ਅਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੋ ਦੀ ਸਚੇ
 ॥ ਮੋ ਦੀ ਖਤਾਵੈ ਦਨਾਹੀ ॥ ਤਉ ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅਬੁਲ
 ਦੁਜੀ ਜਾਦੈ ਗਟਿ ਨਵੀ ਸਿੰਦੇ ਕੀ ॥ ਜਾਦੈ ਗਟਿ ਨਵੀ
 ਸਿੰਦੇ ਅਇਸਲਾ ਮੁਕੀਤੀ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅਗੇ ਜਾਦੈ
 ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਤੇ ਖੁਬ ਹਉ ਸਹਿਸਾਬ ਲੀਜੀ ॥ ਭਲਾ ਨਬਾ
 ਬ ਸਲਾਮਤਿ ॥ ਲਗੇ ਹਿਸਾਬ ਕਹਿਨਾ ॥ ਪੰਜਗਤੀ ਅ
 ਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਹਿਸਾਬ ਤੈਆ ॥ ਜਾਦੈ ਨਵੀ ਸਿੰਦੇ ਬਹੁ
 ਤੁ ਅਤਾਵਣੀ ਅਪਾਈਆ ॥ ਪਰਪਰ ਮੇਸਰਨਾ ਲਿਅ
 ਤੇ ਸਚੁ ਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਛ ਚਲਦਾ ਨਹੀ ॥ ਤੈ ਸੈਇ
 ਕੀ ਸਹੁ ਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਬਾਪਾ ਬਾਕੀ ਨਿਕਲੇ ॥ ਨ
 ਬਾਬ ਕਹਿ ਅਕਿਉ ਜੈਗ ਮੁਹਿਸਾਬੁ ਤੁਆ ॥ ਜੈਗ ਮ
 ਕਹਿ ਅਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਤੁਆ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅ
 ਕਿਅੁ ਤੁਆ ॥ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਜਾਦੈ ਕਉ ਬੁਲਾਈ

ਕਿ ਅਹੁਆ ਜਾ ਦੈ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਤੀ
 ਨ ਸਉ ਇਕੀ ਸਹੁ ਪਈ ਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜਾ ਠਉ ਠੈ ਨਿ
 ਆਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਅਹੇ ਭਾਯਾ ਉ ਸਕੇ। ਜਾ ਦੈ ਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕ ਕੇ ਦੇਵੇ ਚਹੇ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਹੇ ਲੋਕ ਕ
 ਤੇ ਤੈ ਨਿਜੈ ਧੈ ਸੇਲੁ ਟਾਵਤੈ। ਜੈਗਮ ਅਹੁ ਜਕੀਤੀ
 ਨਾਨਕ ਸਲਾਮਤਿ ਲੋਗ ਦੁਸਮੀ ਬਹੁਤੁ ਕਰਤੇ ਨਿ। ਨ
 ਬਾਬ ਕਹਿ ਅਭਵਾਨੀ ਦਸਖ ਜਾਨੀ ਕਉ ਬੁਲਉ। ਭ
 ਵਾਨੀ ਦਸਖ ਜਾਨੀ ਆਇਆ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭ
 ਵਾਨੀ ਦਸਖ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨਕ ਕੇ ਧੈ ਸੇ ਅਵਤੈ ਨਿ ਸੋ ਆ
 ਦਾ ਕਹਿ ਅਬਹੀ। ਅਹੁਤੀ ਨਿਜਾ ਹੁਪਈ ਆਉਹ
 ਦੇ। ਭਵਾਨੀ ਦਸਖ ਕਹਿ ਅਬਹੁਤੁ ਬੁਧ ਨਾਨਕ ਸਲਾ
 ਮਤਿ। ਭਵਾਨੀ ਦਸਖ ਮੈ ਇਕੀ ਸਟਿਕ ਦਿਤੇ। ਅਤੇ
 ਹਜਰਤੋਂ ਦਿਤੇ। ਤੇਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲੋਕ ਗਿਬੇਲੀ ਆਪਹਿ
 ਆਇਆ। ਅਨਿਕੁ ਝਬੜੇ ਤਿਲੈ ਪਏ। ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ
 ਭੈਣ ਪਾਸਿ ਰਖੇ। ਜੈਗਮ ਬਹੁਤੁ ਖਸੀ ਤੋਇਆ। ਜੈਗ
 ਮ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਪਰਮੇ ਸਹਦੀ ਪਿਆਰੀ ਮੈ ਅਜ ਤੇਰ
 ਨਾਨਾ ਮੈ ਜਾਵਤੈ। ਜੈਗਮ ਕੇ ਧੈ ਸੇਲੁ ਟਾਵਤੈ। ਅਤੇ ਜੈ
 ਹਿਸਾਬ ਤੋ ਦੈ ਤੈ ਭਵਾਨੀ ਤੋ ਦੈ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀ
 ਕਿ ਅਭਵਾਨੀ ਨਿਕਲਿਆ। ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਅਤੇ ਮੈ

ਸਾਇਤਿ ਤਨਾ ਤੋਰੁ ਕਈ ਨ ਵਰਸਾ ਵੈਗਾ ਜੈ ਹਮ ਕਹਿ ਅਥ
ਹਮੇ ਸਹਦੀ ਧਿਅਗੀ ਕਿਤ ਨਾਹਿ ਬੁਲਾਹ ਵਰਸਾ ਵੈਗੈ ॥ ਇ
ਸਥੇ ਬਹੁਤੁ ਲੋਕ ਵਡੀ ਅਗਲਾ ਵਰਸਾ ਵਨਿਗੇ ॥ ਨਾਨਕੀ ਬ
ਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋਈ ਜੈ ਹਮ ਦੇ ਅਖ ਦਿਨਾ ਲਿ ॥ ੬ ॥ ॥

॥ ~~ਇਹ ਭਾਈ ਵਰਗੁ ਕਹੀ ॥~~ ॥

॥ ~~ਸੀਮਾ ੨੪ ॥~~ ॥ ਮਿਤੀ ਤਤੁ ਸਦੀ ਸਾਹ
ਲਿਖਿ ਆਭਾ ਵੈ ਸਦੀ ਸਤ ਮੀ ॥ ੭ ॥ ਸਤ ਮੀ ਦਸਾ
ਹ ਲਿਖਿ ਆਭਾ ਇਆ ਨਾਨਕੀ ਨਿਘਰਿ ਵਧਾਈ ਕੀਤੀ ॥
ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਦੇਹ ਬਿਰੁਗੁ ਨਾਲਿ ਛਿੜਕਿ ਕਹਿ ਅ
ਤੇ ਪਤ ਮੇ ਅਤੇ ਲਾਇ ਚੀ ਦੋਣੇ ॥ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੂਪ ਈ ਯੇਤ
ਲਵੰਡੀ ਕਾਲੁ ਦੇ ਘਰਿ ਭੇਜਿ ਦਿਤੇ ॥ ਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਦੇ ਘਰਿ
ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਗਵਣਾ ॥ ਕਾਲੁ ਅਪਣੇ ਸਾਹੁ ਰੇ ਮਾਣੇ ਭੇ
ਜਿ ਦਿਤਾ ਅਦਮੀ ॥ ਓਥੇ ਵਧਾਈ ਤੋਈ ॥ ਲਗੇ ਭਾਜੀ ਅੰ
ਵੰਡਣਿ ॥ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਲਗੇ ਕਹਨਿ ॥ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਹ
ਗਾ ॥ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਪਾਸਿ ਕਾਲੁ ਗਇਆ ॥ ਗਇ ਕਹਿ ਅਖ
ਲੁਕੇਈ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਨਾ ਕਤੁ ਸਾਡੇ ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਸਾਹ
ਲਿਖਿ ਆਭਾ ਇਆ ॥ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਕਹਿ ਆਜੈ ਕਾਲੁ
ਨਾਨਕ ਨਵ ਤਿਅਸਾਡਾ ਗੁਲਾਮ ਨ ਆਖੇ ॥ ਫਿਰਿ ਅਸੀ
ਹੋਜੈ ਵੈਗੇ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਭੁਲਾ ਅਸੀ ਨੁ ਤੇ ਅਦਬ

ਕਾਨ੍ਹਖੁਦਾਇਬਖਸੇਗਾ॥ ਸਾਹੇਉਪਹਿਚਲੇਕਉਣੁਕ
 ਉਣਾ॥ ਕਾਨ੍ਹਲਾਨੁਪਹਮੰਗਮੁਲਾਨੁਦਪੁਤੁਨੰਦਲਾਲ
 ॥ ਇੰਦੁਸੈਣਫਿਰੰਦਾ॥ ਜਗਤਹਾਇਲਾਲਚੰਦਾ॥ ਜੁਗ
 ਸੀਤਲੁਜਟਮਲੁਜਿਤਨੇਵੇਦੀਅਹੇ॥ ਸਭੇਤਈਯਾ
 ਰੁਏਇਹੇ॥ ਜੰਭਾਦੀਦੀਸੰਗਰੀਦਚੜੀਤੰਸਤਦਿਨਗੁ
 ਜਹੇਤੰਤਲਵੰਡੀਓਚਲੇ॥ ਮਾਂਇਓਨਾਨਾਮਾਅਇ
 ਆਮਾਮਾਰਿਸਨਾਅਇਅਓਰਉਨ੍ਹਾਦੇਦੁਇਸਹੀਕਅ
 ਏ॥ ਅਇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਿਧਹੁਚੇਅਇਕਰਿਧਹਮਾ
 ਨੰਦਅਤੇਜੈਰਾਮਪਲਤੇਦੈਘਰਿਅਇਅਹੰਭਕੀਤਾ
 ॥ ਪੰਜਦਿਨਸਾਹੇਵਿਚਿਹੇਤੰਸੁਲਤਾਨਪੁਰਚਲੇ॥ ਜ
 ਇਬਾਈਓਵੇਸਾਹੇਉਪਹਿਖਲੇਓਏ॥ ਜਾਇਬਾਗਾਦਿ
 ਉਤਗੇ॥ ਪਹਮੰਨੰਦਪਲਤੇਜੈਰਾਮਦੇਪਿਉਨਿਯੇਬਾਮ
 ਏਨਭੇਜਿਆ॥ ਜਾਇਸੁਲੇਚੰਦੇਨੁਖਬਹਿਕਹਿਜੰਦੇ
 ਦੀਆਦੀਜੰਦੁਆਈਓ॥ ਤੁਸੰਨੁਮਲੁਮਓਦੈ॥
 ਸੁਲੇਚੰਦੇਨੋਨਿਯੇਬਾਮਣਜਾਇਬਬਹਿਕੀਤੀ॥
 ਅਸੀਹਬਾਦਜਾਇਕੀਤੰਸਾ॥ ਅਖਿਓਸੁਜੰਮਾਨ
 ਸੁਖੀਹੁ॥ ਸੁਲੇਕਹਿਅਪਾਧਾਨਿਮਸਕਾਗਾਨਿਯੇਕ
 ਹਿਅਜਿਜਮਾਨੂੰਦੀਆਦੀਜੰਦੁਬਾਹਿਅਇ
 ਉਤਗੀਓ॥ ਤੁਸੰਨੁਖਬਹਿਕਹਨਕੰਭਈਯੇਪਹਮਾ

ਰਿ

ਧਾਏ ਰੰਗੀਂ ਧਾਏ ਧਾਏ ਚਿਤਾਇਲਾਸੀ ॥

ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਜਿਤੇ ਰੰਗ ਦੇ ਪਾਸਿਥਾ ਟਿਖੜਾ ਤੇ ਇਉਂ
ਚਉਪਗੀਤੀ ਦੇ ਦੀਆ ਦੀ ਜੰਦ ਆਈ ਹੈ ॥ ਹਿਤੇ ਰੰਗ
ਦੇ ਆਖਿ ਆਖਤ ਜਿਤਿ ਆਮਲੇ ਨਾ ਲਿਖਾ ਹਿਜੌਕ

ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ
 ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ
 ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ

ਲਿਤਵਾ ਭਲ ਚਉਧਰੀ ਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਤੁਕ ਮੁਜੈ ਤੇ ਸੋਤੁ

ਮੁਲੇ ਦੇ ਧਾਗ ਬਾਬੇ ਦੀ ਜੈ ਦਰੁ ਕੀ ॥

ਸੀਧੀ ਤੀ ਮੁਲਾ ਭਲ ਲੋਕ ਤੇਰੇ ਢੁਕੇ ਨੀ ਕੁਝ ਸਹਮਨੁ
 ਲੋਚੇ ਅਤੇ ਜਿਤ ਬਾਨੁ ਖੇਰੇ ਅਸਾਡਾ ਆਖਦਾ ਏਤੁ
 ਤੀਤੀ ਮੇ ਸਰਦਾ ਸੀ ਜੈ ਕਾਲ ਦੇ ਜੀਰੀ ਆਦਾਪ

ਟਵਾਗੈ ਪਰਬੁ ਬਲੈ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਜੀਭ ਦਾ ਕਰ
 ਕੈ ॥ ਪਰ ਦਿ ਚਿਭ ਲੇ ਆਦਮੀ ਪਰ ਮਾਨ ਦਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ
 ਰਾਮ ਆਖੀ ਦੇ ॥ ਨਿ ॥ ਪਰ ਭੀ ਆਖਣੀ ਧਿਰ ॥ ਅਦ ਬਰੀ
 ਕਰਣਾ ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾ ਚਉ ਪਰੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅ
 ਸਾਰੇ ਪਾਨ ॥ ਪੁਸਟ ॥ ਅਸੀਨੁ ਤੁਸਾਡੀ ਓਟੈ ॥
 ਅਕੈ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟੈ ॥ ਭਲਾ ਮੁਲਾ ਜਾਹਿ ਅ
 ਗਲੇ ॥ ਮੁਲੇ ਪੰਚ ਜੋ ਨਿਕਰਿ ਭਲੀ ਬਟੇ ॥ ਨੀ
 ਭੇਜੀ ॥ ਨਾਲਿ ਜਿਤਾ ਰੰਧਾ ਦਸੀ ॥ ਭਲਾ ਆਦਰੁ ਭਾ
 ਉਲੀਤਾ ॥ ਗਤੀ ਜਦ ਚ ਨੀ ਭਲੇ ਬਾਜੇ ਨਾਲਿ ॥ ਅ
 ਦ ਰਿਜੰਜਾ ਇਦਨੀ ਆ ਆਦਰੁ ਭਾਉ ਭਲਾ ਲੀਤਾ ॥
 ਸਦਾ ਪਰਗਤਿ ਗਈ ਤਾਲਾ ਦਾ ॥ ਓਟੀ ਆ ॥ ੭ ॥

॥ ਬੈਲ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਰਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੀਠਿ ਰਿਬ ਲੇ ਸੰਧੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏ ॥ ਜੇ ਮੇਤੁ ਸੰਧ
 ਸਿ ਆਖਦਾ ॥ ਸੇ ਮੇ ਆਪਣੇ ਆਖੀ ॥ ਜਹ ਦੀ ਆ
 ਗਲਾ ਆਖਦਾ ॥ ਮੇਸਟੀ ਆਗਲਾ ਨਹੀ ਆਖ
 ਦਾ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਾਜੀ ਆਗਲਾ ਮੁਟਿਕ ਰਿਬਿਗ
 ਸਦਾ ॥ ਬਾਜੀ ਆਗਲਾ ਮੁਟਿਕ ਰਿਬਿਗਾ ਦਿ ॥ ਚੇ
 ਬੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ॥ ਜਲਾ ਦਾਲੀ ਤੀ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਦਾ ॥ ਗੁਣਾ ਪਰਚ ਆਤਾ ਸੇ ਬਾਲੇ ਪਾਸਿ ਆਤਾ ॥

ਸਮਰਪਿ ਅਭੈ ਦਿਨ ਜੰਦਗੀ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਦਿਦਾ

ਬਾਸਾ ਜੀ ਮਾਰੇ ਬੈਠਾ ਲਾਵੀ ਭੀ ਤੇ ਭੀ ॥

ਤੋਈ ॥ ਡੋਲੀ ਲੈ ਕੇ ਰਿਸੁ ਲਤਾ ਨ ਪੁਰਾ ਆਏ ॥ ਕਾਲੂ
ਲਾਲੂ ਆਖੇ ਜੋ ਨੀਗਰ ਵਹੁਟੀ ਘਰਿ ਆਪਣੇ ਚਲ
ਇਹ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮੈ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਦਾ ਤਾਂ ॥

ਪੁਤ ਤੇਗੀ ਮਊਉ ਡੀਕ ਵਾਇ ਬੈਠੀ ਹੈ॥ ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁ
 ਖ ਮੁਹਾ ਦਾ ਹੈ ਨਾ॥ ਏਹੁ ਟੁਗ ਜਾਤੈ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛੇ ਮੁਲ ਅ
 ਏਆ॥ ਮੁਲੇ ਸੁਇਕ ਰਿਅ ਥਿਅ ਕੁਤੀ ਗਭਰੂ ਏ
 ਬੇਹੀ ਹਨ ਨਿਤ ਲਵੰਡੀ ਨਭੇ ਜੋ॥ ਏਹੁ ਟੁਗ ਜਾਤੈ ਕਿਤ ਨੇ
 ਦਿਨ ਤੋ ਏਆ॥ ਤਾਂ ਪਰ ਮਾਨੰਦ ਕਹਿਅ ਮੁਲ ਚੰਦੁ ਪੁ
 ਦਿ ਪਤਲੀ ਵਹੀ ਜਾਏ॥ ਫਿਰਿ ਏ ਬੇਹੀ ਹਨ ਨਿਗੋ॥ ਨ
 ਨਕ ਤਾਂ ਨ ਬਾਬ ਦਾ ਮੋਦੀ ਹੈ॥ ਏਸ ਤਾਂ ਏ ਬੇਹੀ ਹਨ ਏਹੋ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਤੋਰੁ ਜਿਤ ਨੀ ਜੰਦ ਅਈ
 ਸੀ ਸਭਾਤ ਲਵੰਡੀ ਗਈ॥ ਬਾਲੇ ਆਥਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਪਉ
 ਮੋਦੀ ਖਨੇਹ ਰਿਅ॥ ਮੈਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਥਿ ਆਦੇ ਖੁਰਾ
 ਟੀ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਆਵਦਿ ਅਤੰਤੀ ਤੁੰ ਕ ਮਚਲਾਉ॥ ਮੈ
 ਆਥਿ ਆਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਜਟੁ ਹੈ॥ ਮੈ ਬੋ ਕਿ ਬੇ
 ਕ ਮਚਲਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਥਿ ਆਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਜੀ ਕੰਮ ਕਰਤ ਹੋ ਚਲਾਏ ਗਾਤੁ ਸੀ ਵਿਚਿ ਬਜੇ ਹਤੀ॥
 ਹਿਰਿ ਮਹੀ ਨੇਨੁ ਅਸੀ ਜਗੁ ਰਿਅ ਵੀਏ ਗੋ॥ ਪੁਇਤੁ
 ਸੀ ਕੰਮ ਚਲਾਵੀ॥ ਸਭੇ ਤਲਵੰਡੀ ਨਗਏ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓ
 ਬੇਦੀ ਖਬਰਿ ਮੈਨੁ ਕਾਈ ਨਹੀ॥ ਜੋ ਓ ਬੋ ਕਿਉ ਕਹਿਤੋ
 ਇਵਰਤੀ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੁਲਾ
 ਤਾਨ ਪੁਰਾ ਆਇਆ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਨੁ ਮੁਲ ਪਿਉ

ਮ॥ ੧॥ ਜ॥ ਭੁਤ ਮੁਲਾ ਮਾਲ ਅ॥ ਜ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦ॥ ਚ॥
 ਲੀ ਅਹੀ ਸੋ ਜਾਂਚ ਲੀ ਜਾਵੈ॥ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਨੁਪੀ ਅਖੇ ਤਉ
 ਮੇਨੁ ਰਿਖੇ ਦਿਤ ਲੋਕ ਨੁਪਵਾਇ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਪੀ
 ਜ ਕਾਟੀ ਨਹੀ॥ ਮੁਲਾ ਜੋਗ ਮਥੇ ਅਵੈ ਅਇਕ ਰਿਖ ਉਰੁ ਕ
 ਗੇ॥ ਅਤੇ ਅਖੇ ਤੁਸੀ ਮੇਨੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਪੀ ਅਨੁਪਾਇ ਬੋਝਿ ਅ
 ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁਪਾ ਅਖੇ ਅਵੈ ਤੁਰਿਖ ਪੈ ਦੇ ਤੋਇ ਅਹੈ॥ ਮੇ
 ਰੀ ਜਿੰਦ ਨੁਲਿਖਿ ਅਲਪਾ ਅਹੈ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਅਗੇ
 ਬੈਠੇ ਨਹੀ॥ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਦਾ ਉਸੁਲ ਖਟੀ ਅਤਾ॥ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਸਦੀ ਦੀ ਅਹੀ॥ ਨਿਤਾ ਪਰਤ ਖ
 ਉਰੁ ਕਹਨਿ॥ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਅਇਕ ਰਿਕਣਾ ਸਿਕ
 ਰਿਜਾਵੈ॥ ਅਤੇ ਚੰਦੋਰਾ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਸਦਾ ਨਉ ਅਤਾ
 ॥ ਚੰਦੋਰਾ ਦੀ ਅਈਧੀ ਪਾਸਿ ਪੀ ਮਾਉ ਅਗੇ ਰਹੀ॥ ਚੰਦੋ
 ਨਾਨਕੀ ਨੁਪਾਇ ਕੇਲ ਗੀਲ ਜਨਿ॥ ਕਿਉ ਤੁਸੀ ਏਤੀ ਜੇਹੀ
 ਤੁਰੁ ਮਤਿ ਲਗੇ ਕਰਣਾ॥ ਜੋ ਪਰਾਈ ਪੀ ਅਲਗੇ ਗਾਲਦਿ
 ॥ ਤੁਸੀ ਨੁਪਾ ਮੇਸਰ ਦਾ ਭਉ ਨਹੀ ਨਾ॥ ਤੁਰਿਕ ਉਨੁ ਨੀਹੇ ਸ
 ਮਛਾਵ ਦੀ॥ ਨਾ ਤੁਰੁ ਰਜਾਈ ਦੀ ਖਬਰਿ ਲੈ ਦੀ॥ ਨਾ ਭ
 ਠਵਈ ਅਸਲੇ ਨੁਸ ਮਛਾਵ ਦਾ॥ ਤੁਸੀ ਰੇ ਜੀ ਵਿਚਿ
 ਰਿਅਾ ਅਈਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਅਖੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਸੁ
 ਟਿ ਮਸੀ ਭਿਰ ਉਨੁ ਜੇ ਮੇਸ ਮਛਾਵਾ ਸੋ ਰਿਅਾ ਸਮਝਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ १ ॥
ਨਾਨਕ ॥ १ ॥

ਤੈਸਾ ॥ ਅਪਣੀ ਕਮਾਈ ॥ ਵਚ ਕਟਾ ॥ ਭਾਵ ਸਕਰਾ ॥ ਤੁਸੀ
ਉਲਭੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ॥ ਜਾਤੇਗੀ ॥ ਧੀਭੁਖੀ ॥ ਨੀਗੀ ॥ ਹਰਦੀ ॥ ਤੇਵੇ ਤਾਂ
ਤੁਸੀ ॥ ਉਲਭੇ ਦੇਵੇ ਬਣੇ ॥ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ॥ ਭਲੇ ॥ ਖਾਦੇ ॥ ਪੀਵ
ਦੇ ॥ ਅਗਲੇ ॥ ਨੁਖ ॥ ਅਹੁਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ॥ ਤੁਸੀ ॥ ਡੀਧੁਸੀ ॥ ਅਸਾਡਾ ਤਾਂ
ਮੁਹੁਸੁ ॥ ਅਦ ਨਹੀ ॥ ਦੇਦਾ ॥ ਜੇ ॥ ਅਸੀ ॥ ਤੁਸੀ ॥ ਨੁਕੁਣ ॥ ਇਸ ॥ ਮੁ
ਤਾਂ ॥ ਅਖੀ ॥ ਮੇ ॥ ਗਾ ॥ ਟੇ ॥ ਦੀ ॥ ਜਾ ॥ ਗਾ ॥ ਗਾ ॥ ਟਾ ॥ ਪੈ ॥ ਕਪ ॥ ਜੇ ॥ ਦੀ
ਜਾ ॥ ਗਾ ॥ ਕਪ ॥ ਜਾ ॥ ਪੈ ॥ ਅੰ ॥ ਨਦੀ ॥ ਜਾ ॥ ਗਾ ॥ ਅੰ ॥ ਨਪੈ ॥ ਅਤੇ ॥ ਮੇ
ਅਸਤੁ ॥ ਅਸਤੁ ॥ ਮੁੰ ॥ ਭਾ ॥ ਭੀ ॥ ਬਿਨਾ ॥ ਇਸ ॥ ਮੁੰ ॥ ਨਾ ॥ ਉਕ ॥ ਦੀ ॥ ਸ
ਦਿ ॥ ਅਨਾ ॥ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ॥ ਜੇ ॥ ਤੁਸੀ ॥ ਅਸੀ ॥ ਨੁ ॥ ਅਤੇ ॥ ਖੜੀ ॥ ਦੇ ॥ ਪੁਤ
ਨੋ ॥ ਈ ॥ ਵੇ ॥ ਅਨ ॥ ਹਕ ॥ ਬਿਨਾ ॥ ਹਕ ॥ ਖੁ ॥ ਅਹੁਕਰ ॥ ਹੁਤਾਂ ॥ ਅਸਾਡਾ ॥ ਕਿ
ਅਵ ॥ ਸੁਪੈ ॥ ਤੁਸੀ ॥ ਡੀਧੁਸੀ ॥ ਅਸੀ ॥ ਤਾਂ ॥ ਤੁਸੀ ॥ ਨੁਕੁਣ ॥ ਨਹੀ ॥ ਅ
ਖਦੇ ॥ ਹਾਲ ॥ ਸੇ ॥ ਗੇ ॥ ਚੰ ॥ ਦੋ ॥ ਗਾ ॥ ਚੁ ॥ ਪਕ ॥ ਹਿ ॥ ਹੀ ॥ ਅਖਿ
ਸਕੇ ॥ ਕੁਣ ॥ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ॥ ਪੀ ॥ ਅਪਾ ॥ ਸਿ ॥ ਗਾ ॥ ਟੀ ॥ ਜਾ ॥ ਟਿ ॥ ਕਰ ॥ ਹਿ ॥ ਅਖਿ
ਉਸਾ ॥ ਬੇ ॥ ਟੀ ॥ ਸੁ ॥ ਲਖ ॥ ਟੀ ॥ ਤੇ ॥ ਗੀ ॥ ਨਿ ॥ ਟਾ ॥ ਟਾ ॥ ਤਾਂ ॥ ਮੇ ॥ ਨੁ ॥ ਹਕ ॥ ਸਹ
ਮਿੰ ॥ ਦਾ ॥ ਕਰ ॥ ਹਿ ॥ ਛਡਿ ॥ ਆ ॥ ਬਹੁ ॥ ਤੁ ॥ ਦੇ ॥ ਖਿ ॥ ਬੇ ॥ ਟੀ ॥ ਤੂੰ ॥ ਭੀ ॥ ਕੁਣ ॥ ਨਿ
ਦਿ ॥ ਚਲਿ ॥ ਅਕ ॥ ਗਾ ॥ ਸੁ ॥ ਲਖ ॥ ਟੀ ॥ ਅਖਿ ॥ ਅਅੰ ॥ ਮੇ ॥ ਕੁਣ
ਭੁਖੀ ॥ ਨਹੀ ॥ ਹਰਦੀ ॥ ਕੁਣ ॥ ਨੀ ॥ ਗੀ ॥ ਨਹੀ ॥ ਹਰਦੀ ॥ ਗਾ ॥ ਟੇ ॥ ਕਪ ॥ ਜੇ
ਖਵ ॥ ਟਸ ॥ ਭੰ ॥ ਕੁ ॥ ਹੁ ॥ ਪੈ ॥ ਬੇ ॥ ਟੀ ॥ ਸਭੰ ॥ ਕੁ ॥ ਹੁ ॥ ਪੈ ॥ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ॥ ਤੁ ॥ ਖੜੀ
ਦੇ ॥ ਪੁਤ ॥ ਨੁ ॥ ਕਿਉ ॥ ਬਦ ॥ ਨਾ ॥ ਵਕ ॥ ਹਰਦੀ ॥ ਅਸੇ ॥ ਅੰ ॥ ਮੇ ॥ ਮੇ ॥ ਕੀ ॥ ਕਰ ॥

ਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਅਟੀਅਟਿਕਰਿਅਖਣਲਗੀ। ਬੇਟੀਨਾਨਕੀਮੇਸੁਲ
ਖਟੀਤੇਗੀਭਗਜਾਟੀਨੁਬਪੁਤੁਸਮਝਾਇਆ। ਅਖਣ
ਲਗੀਮੈਤਾਰੁਖੀਨਾਪੀਗਤਦੀਨਗੀਨਾਪੀਗਤਦੀ। ਮੈਨੁਗਤ
ਦੇਬਪੁਤੇਗੈਨਗੇਪਰੁਮੇਗੇਨਾਲਿਸਿਧੇਮੁਪੁਬੋਲਦਾਹੀਨ
ਹੀ। ਮੈਨੁਮੁਹਿਲਾਇਦਾਹੀਨਹੀ। ਤੇਮੈਕਿਅਕਰੀ। ਤੇਨ
ਨਕੀਕਹਿਅਮਾਸੀਚੰਦੋਗਾਟੀਭਭੀਦੀਤਰੁਖਗੀਕਰਜੀ
ਤੇਜੇਕਦੀਮੈਸਦਿਭੇਜਦੀਤਤਾਅਵਦੀਨਹੀ। ਅਤੇਜੇ
ਕਦੀਜੀਦਿਚਿਅਵਦੀਹੈਸਤਾਅਵਦੀਹੈ। ਜੇਅਵ
ਦੀਹੈਤਾਰੇਹੀਅਵਦੀਹੈ। ਜੇਲੋਹੀਲਾਖੀਤੋਈਅਵਦੀ
ਹੈ। ਤੇਮੈਟੇਹਜੀਦਿਚਿਨਾਪੀਕਰਦੀਜੇਮੇਰੇਪਾਸੋਢੋਟੀ
ਹੈ। ਮੈਅਖਦੀਤਜੇਭੀਮੇਗੀਭਗਜਾਟੀਹੈਤਬਮੈਜੀਉ
ਜੀਉਕਰਦੀਹੈ। ਕਿਉਜੇਮੈਗੋਦੀਪਾਇਆਦੀਹੈ। ਅ
ਤੇਭਲੇਖੜੀਦੀਧੀਅਹੈ। ਭਲਾਅਧੇਸਿਅਣੀਤੋਵੇਗੀ
। ਅਸੀਕਿਸੇਨੁਮਿਨਤਿਨਾਪੀਲਾਵਣੀ। ਅਸੀਨੁਗੀਢਨਾ
ਹੀਅਣਿਲਗਾ। ਤੇਚੰਦੋਗਾਟੀਕਹਿਅਭਲਾਬੇਟੀਨਾਨ
ਕੀਕਮੀਕਿਸੇਗਲਦੀਨਹੀ। ਪਰੁਤੁਅਧੋਹੀਜਾਣੁਤੀ
ਮੜੀਅਦਾਵਹਤਬੁਏਸੋਭੀਲੋੜੀਐਨਾ। ਤੇਨਾਨਕੀਕ
ਹਿਅਭਲਾਮਾਸੀਤੁਭੀਸਚੀਅਤੇਓਭੀਸਚੀ। ਪਰੁ
ਭਲਾਪਰਮੇਸਰਭਲਾਕਰਮੀ। ਤੁਧੀਅਦਾਦਿਲਾਸਭੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੁਮੇਗੀਵਡੀਭੈਣਪੈਗੀ॥ ਅਤੇਤੇਹਮੇਗੀਪਿਛਲੇਜਨਮਭੀ
 ਸਕੁਭੈਣਭਿਰਓਅਪੇ॥ ਤੈਮੇਗੀਸੇਵਤਦਿਭੀਬਪੁਤੁਕੀ
 ਤੀਅਪੀ॥ ਤੇਹਭਰਮੇਗੀਸਿਹਤੇਪੈਗੀ॥ ਅਖਤੁਜੋਇਸਮੁ
 ਤੇਅਖੇਗੀਸੋਮੀਨਗੀ॥ ਨਾਨਕੀਅਖਿਅਭਾਈਜੀਅਸੀ
 ਬਪੁਤੁਸਹਮਿਦੇਤਦੇਅਪੇ॥ ਤੁੰਭਾਭੀਨੁਦਿਲਾਸਾਨੀਤਦੇ
 ਦਾ॥ ਭਲਿਅਭਿਗਵਾਦੀਅਧੀਅਗੋਦੀਪਾਇਕਗਿਲਿ
 ਅਈਦੀਅਪੈਨਿ॥ ਅਤੇਉਨੁਦਾਦਿਲਾਸਾਨੀਤਦੇਤਾ
 ਬਪੁਤੁਸਹਮਿਦਾਤਈਦਾਪੈ॥ ਤੁੰਸਾਧੈਤਾਪਣੇਜੀਵਿਚਿ
 ਵੀਚਾਰਿਦੇਖਾ॥ ਤੁੰਅਸਭਾਅਖਿਅਮੰਨਾ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਅਖਿਅਬੇਬੇਜੀਕਿਉਕਿਸੇਗਲੋਵਿਹਵੀਹਦੀਪੈ॥ ਭ
 ਟੀਜੀਕਿਉਹੈਸਭਕੁਟੁਤਜਹਧਰਮੇਸਹਦਾਦਿਤਾਪੈਗਾ
 ॥ ਪਹੁਪਿਕਮੁਹਦਾਦਿਲਾਸਾਮਭਨਾਗਲਾਬੋਵਡਾਪੈ॥ ਭਵੇ
 ਤੋਰੁਕੁਣਨਾਤਦੇ॥ ਅਤੇਮੁਹਦਾਦਿਲਾਸਾਤਦੇ॥ ਤੀਤੀਮਤੀਅ
 ਦੀਜਾਤਿਨੋਟੇਹਗਲਲੋਜੀਦੀਪੈ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇ
 ਬੇਜੀਤੁਸੰਕਹਿਅਸੋਮੈਸਮਝਿਆ॥ ਬੇਬੇਜੀਤੁਇਸਗ
 ਲਦਾਮਨਤੇਸੰਤੋਖਕਹਿਤੁਅਖਨੀਤੈਸੋਮੈਕਰਗਾ॥ ਪੁਦਿਤੁ
 ਏਹਗਲਛੋਡਿਦੇਹਿ॥ ਤੁੰਕਾਈਤੋਹਗਲਕਹਿ॥ ਭਾਈਜੀ
 ਤੋਹਮੇਰੇਮਨਿਏਹਗਲਪੈਜੋਤੇਹੀਅਉਲਾਦਿਦੇਖੀ॥ ਅਪ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ।
 ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ।

॥ ਜਿਲੁ ਭਾਈ ਵਰਗੁ ਜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਦਊਲਤ ਖੰਦ ਮੋਦੀ ਅਠਾ ਸਲਤਾਨਪੁ
 ਹਵਿਚਿ ਮੋਦੀ ਖੰਨਕ ਮਾਵਦਾ ਮੀ ॥ ਵਹਿਅ ਬਤੀਓਂ ਦ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੋਇ ਅਸੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਘਰਿ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਤੋ
 ਇ ਅਸੀ ਸ੍ਰੀਚੰਦੁ ਵਹਿਅ ਸਾਢਿ ਅਚਰੁ ਦਾ ॥ ਅਤੇ
 ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਧੇਟਿ ਸੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਗੁਰੂ ਦਿਦ ਲੋ
 ਕ ਅਇਦਿ ਖਾਈ ਦਿਤੀ ॥ ਤੋਰਕੀ ਜਮੇਵਿਚਿ ॥ ਤੰਗੁਰੂ

ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਹੀ ਇੰਦੁ ਦੇਖ ਪਿਲਾਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਬੋਲਿਅਕਹਿਉ ਸੁਮੀ ਅੰਜਥੈ ਨਾਉਰੂ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਅੰਗ ੧ ॥
ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ
ਕਾਟਾਈ ਗਾਇ ਵਿਗੀ ਵਿਗੀ ਕਪ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਰੰਗ

ਜਗਦ ਕਿਉ ਤੀ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੋਂ ਅਰਜ ਕੀ ਤੀ ਮੀ
ਅੰਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਅਪੇਨ ਤੇ ਬਾਝੁ ਖਾਢੇ ਨਹੀ
ਚਾਹਿ ਪਹੁੰਚੈ ਠੇ ਗੁਜਰ ਜਾਏ ਪੈ ਨਿ ॥ ਤੰਦੁ ਇਧੰ ਜੀ ਅ
ਦਿਨ ਹੁਦਾਏ ਤੰਨਾ ਇਕ ਰਿਟੁ ਕਮੁ ਹਿਧੰ ਈ ਦਾਏ ॥ ਤੰਦੁ
ਰਿਗੋ ਵਿੰਦ ਲੋਕ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਸੰਭ ਕਿਛੁ
ਤਜ ਹੀ ॥ ਤੁੰਦ ਡੀਵੇ ਲਾਉ ਠਾ ਦਿਅੀ ਦੇਈ ਵਿਚਿ ਟੰਬੀ
ਮਾਹਿ ਕੈ ਆਇ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠ ਬੈਠਿ ਕਰਿ ਕੁਣ ਧਿਉ
ਗੁਜਰ ਚੇਦਾਏ ਮੁਹਿ ਚਾਇ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਤੰਤੋ ਰਕੰਓ ਲਹਿ
ਅਹੰ ਗੁਰੂ ਮਲਾਵੇਗਾ ਨਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਏਹ ਟਕ ਪਕ
ਜੀ ॥ ਜੰਮਹੀ ਨੇ ਦਿ ਅਗੁਜਰੇ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਟੁਬੀ ਮਾਹੀ ਸੀ
ਦੇਈ ਵਿਚਿ ਗੰਮਤੋ ਇਗਾਇ ਆ ॥ ਤੰਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਅੰਤੋ
ਸਿਰਕਾਹ ਵਿਚਿ ਡੰਡ ਪਈ ॥ ਜੰਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਗੰਮਤੋ ਇਅ
ਗਕੋਈ ਅਥੈ ਜੰ ਸਿਰਕਾ ਦੇ ਪੈ ਸੇਖੋ ਇੰਗਾਇ ਆ ॥ ਫਕੀ
ਗੰਨੁ ਖਵਾਇ ਦਾ ਸੀ ॥ ਏਹ ਡੰਡ ਤੋ ਇਹੀ ॥ ਤੰਤੀ ਜੇ ਦਿਨ
ਨਾਨਕ ਬਾਹਿਰਿ ਕਲਿਆ ॥ ਸੋਰਧਾਇ ਅਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ
ਨੁਭੁਤ ਨਾਲਗਾ ॥ ਖਫਤੀ ਤੋ ਇਅ ॥ ਦਉਲਤ ਖਾਨ ਲੋ
ਦੀ ਜੇਹਾ ਮਨੁ ਪਕਤਿ ਮੰਗਾਇ ਆ ॥ ਪੈ ਸਿਉ ਕਾਜ ਬਾਬ
ਤੁੰਕਰਾ ਜੇਹਾ ਮਾਇ ਅਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆ ਖਿਓ ਸੁਦ

ਤਸਾਸਤਸਸਾਠਰੁਪਟਾਯਗੁਰੂਨਾਨਕਕਬਾਕਾਵਧ
 ਾਖਬਹਿਦਉਲਤਖੋਨਨੁਤਈ॥ਤੰਛਿਹਿਦਉਲ
 ਤਖੰਕਹਿਅਗੇਨਾਨਕਤੁਮੰਦੀਖੰਨੇਬੈਠਾ॥ਅਪਣਾ
 ਹਿਸਾਬਕੁਛੁਅਵੈਸੈਲੈ॥ਅਗੇਮੰਦੀਖੰਨੇਕਾ
 ਕੰਮੁਚਲਾਇ॥ਤੰਛਿਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਖੰਨ
 ਜੀਏਏਸੇਮੇਰੇਨਹੀ॥ਏਏਸੇਖੁਦਾਇਕੇਤੈਨਿਏਏ
 ਸੇਛਕੀਰੰਕਉਖੁਲਾਵੈ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਛਹਕਹੈਇ
 ਆਪਹਿਨਾਵਨਿਅਬਾਹਰਿਹਿਰਿਅ॥ਮੁਲਾ
 ਸੁਹਾਜਲਕੈਅੰਗਾਰੁਤੈਗਇਅ॥ਛਿਹਿਤੰਸਿ
 ਹੇਮਹੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਘਰਿਲਖਮੀਦਸਉਪੰਨਾ
 ॥ਮੁਲਾਸੁਹਾਸੰਮੇਧੰਡਿਤਦਸੇਵਕੁਅਤਾ॥ਮੁ
 ਲਾਸੰਮੇਧੰਡਿਤਪਾਸਿਜਾਇਰੰਨਾ॥ਦੇਖੰਜੀਨਾਨ
 ਕਨਾਕਿਛੁਕਿਹਤਿਕਹਦਾਏ॥ਨਾਕਿਤੇਵਲਿਨਿ
 ਕਲਦਾਏ॥ਮੈਬਹੁਤੁਦੁਖੀਤੈਇਅੰਤਾ॥੮॥

॥ ਬੋਲਤੁਗੰਠੀਵਾਤੁਗੁਰੂਜੀ ॥
 ਸੰਮੇਧੰਡਿਤਕਹਿਅਚਲਦਿਖਾਮੁਲਾਨਾਨਕ
 ਕਿਥੈ॥ਮੁਲੇਕਹਿਅਜੀਉਓਤੁਗੰਠੀਵਿਚਿਬ
 ਹੁਤੁਬੈਠਹੁਦਾਏ॥ਮੁਲਾਸੰਮਾਦਵੈਅੰਏਗੁਰੂ

ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ
 ਕੰਮ ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ

ਆਟਈ॥ ਕਿਮੂੰਰੀ ਆਗਲਾ ਕਰਦਾ ਚਲਾ ਕਿਛੁ ਕਿਰ

ਸੰਮਾਧੀ ਡਿਤ ਤੇ ਮੁਲਾਨਾ ਕਰਨੁ ਗੋਰੀ ਦੇ ਚਿਮਲਾ ਆਗ

ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ
 ਕੰਮ ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ
 ਕੰਮ ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ

ਕਾਮ ਕਰੀ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ
ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ
੧੫੩੧੧੧

ਕਾਇਅਕਾਚੀਨਗਰੀਏਮਨਬਾਲਕੁਗਜਾਏ॥ਕਾਮਕੁ
ਪਲੋਰਮੋਤਅਹੰਕਰੁਪੰਜੇਦੁਸਟਏਨਿਦੁਇਮਾਈਅ
ਖੀਏਨਿ॥ਦੁਇਬਾਪਸੂਦਨਏਨਿ॥ਸੁਟਿਕਹਿਦੇਖਿ
ਕਹਿਭਟਕਦੇਏਨਿ॥ਫਿਰਿਮੁਲਾਸੁਹਰਬੋਲਿਅਜੋ
ਏਹਿਅਗਿਲਗੀਅਹੀਅਾਦਿਛਰਖਾਵਣਦੀਉਟਿ
ਬਿਜਗੁਏਇਨਠੋ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬਦੁਬੋਲਿ
ਆ॥ਭੀਤਹਿਅਗਨਿਬਨਾਸਪਤਿਮਊਲੀਸਗਰਪਿੰਨ
ਡੋਪਾਇਆ॥ਚੰਦਸੁਗਜਦੁਇਘਟਹੀਭੀਤਹਿਐਸ
ਗਿਅਨੁਨਪਾਇਆ॥੨॥੩॥੪॥੫॥੬॥੭॥੮॥੯॥੧੦॥੧੧॥੧੨॥੧੩॥੧੪॥੧੫॥੧੬॥੧੭॥੧੮॥੧੯॥੨੦॥੨੧॥੨੨॥੨੩॥੨੪॥੨੫॥੨੬॥੨੭॥੨੮॥੨੯॥੩੦॥੩੧॥੩੨॥੩੩॥੩੪॥੩੫॥੩੬॥੩੭॥੩੮॥੩੯॥੪੦॥੪੧॥੪੨॥੪੩॥੪੪॥੪੫॥੪੬॥੪੭॥੪੮॥੪੯॥੫੦॥੫੧॥੫੨॥੫੩॥੫੪॥੫੫॥੫੬॥੫੭॥੫੮॥੫੯॥੬੦॥੬੧॥੬੨॥੬੩॥੬੪॥੬੫॥੬੬॥੬੭॥੬੮॥੬੯॥੭੦॥੭੧॥੭੨॥੭੩॥੭੪॥੭੫॥੭੬॥੭੭॥੭੮॥੭੯॥੮੦॥੮੧॥੮੨॥੮੩॥੮੪॥੮੫॥੮੬॥੮੭॥੮੮॥੮੯॥੯੦॥੯੧॥੯੨॥੯੩॥੯੪॥੯੫॥੯੬॥੯੭॥੯੮॥੯੯॥੧੦੦॥
ਤਹਿਅਗਨਿਜੋਏਸੋਝਿਸਨਾਏ॥ਬਨਾਸਪਤਿਜੋਏਸੋਪੁ
ਤਪੀਅਜੋਰੁਪਨਰੁਜਗਾਰੁਕੁਜਮਕੁਟਬੁਸੋਗੁਰਸੀਮਾਪੰ
ਡਤਮੀਤਏ॥ਚੰਦਸੁਗਜਦਾਚੰਦਨਾਏਸੋਨਾਭਕਵਲਦਿ
ਚਿਏ॥ਉਤੁਚੰਦਨਾਤੰਜਾਗੈਜਗੁਰਪੁਰਮਿਲੇ॥ਤੰਅਧਿ
ਅਗਜਾਏ॥ਗਿਅਨਪਰਾਪਤਿਏਏ॥ਤੰਸੀਮਾਪੰਡਿਤੁ
ਬੋਲਿਅਜੋਨਾਨਕਘਰੀਦਿਚਿਰਾਮਸਿਮਰਿਅਤੇਕਿ
ਰਤਿਕਰਾਮਸਭਨਾਦੀਸਾਹਦਿਚਿਏ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬ
ਦੁਬੋਲਿਆ॥ਗਾਮਰਵੰਤਾਜਾਣੀਐਇਕਮਾਈਭੋਗਕਰੇ
ਇ॥ਤਕੇਲਖਣਜਾਣੀਅਹਿਖਿਮਾਧਨਸੰਗੁਏਇ॥੩॥

ਧਰਮ ਮਾਭਾਤੁਸਾ ਤਾਫਿਰਿ ਮੁਲਾ ਬੋਲਿ ਆਜੀ
 ਏਹ ਮਿਰਜੀ ਔਇ ਆਏ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਖਿ ਆਨਹੀ ਮੈਨ
 ਦਾ ਫਿਰਿ ਸੰਮਾਧੰਡਿ ਤਬੋਲਿ ਆਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਦਾ
 ਅਖਿ ਅਮੀਨੀ ਦਾ ਔਦਾਏ ॥ ਤਾਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ
 ਬੋਲਿ ਆ ॥ ॥ ਕਹਿ ਅਸੁਨਹਿ ਨ ਖਾਇ ਅਮਨਹਿ ਤਿ
 ਨਹੀ ਮੇਤੀ ਦਸਾ ॥ ਪ੍ਰਦਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਸਨ ਦਸਾ ਖਿਨ ਮ
 ਸਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਦਸਨਾ ॥ ਏਹ ਸਨ ਜੈ ਏ
 ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰੇ ਦਿ ਚਿਨਹੀ ॥ ਧਾਧਾ ਜਾਣ ਦਾਨਹੀ ਅਠੇ ਪ
 ਹਰੇ ਸੇਨਾ ਲਿਵਾਸਾਏ ॥ ਖਿਨ ਤੋਲਾ ਖਿਨ ਮਾਸਾਏ ॥ ਸੰ
 ਮਾਧੰਡਿ ਤਜੇ ਕਰਤਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਔਦੈ ਤਾਏ ਹਰ ਸਨਾ ਬਿਖਿ
 ਅਹ ਸਨਾ ਲੋਊਟੈ ॥ ਤਾਫਿਰਿ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਜਾਇ ਨ ਬਾਬ
 ਪਾਸਿ ਫਿਰਿ ਘਾਟੀ ਔਇ ਆਨ ਬਾਬ ਦਉਲਤ ਖੰਕ
 ਹਿ ਆ ਅਗੇ ਘਰ ਖੰਭਾਇ ਹਰ ਉਨਹੈ ਕਿਸ ਉਪਹਿ ਫਿਰਿ
 ਆਦੀਏ ॥ ਘਰ ਖੰਭਾ ਮੁਲੇ ਨੁਪੁਛਿ ਅਤੁ ਕਉ ਦੁਓਤ ਔਇ
 ਰਿਘਾਦੀ ਕਿਸ ਉਪਹਿ ਗੈ ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈਨਾਨਕ
 ਦੇ ਦੀ ਦਸਹੁ ਔਤਹੀ ॥ ਅਗੁਨਾਨਕ ਪਗਫਿਰਿ ਘਾਟੀ ਔ
 ॥ ਘਰ ਖੰਭਾ ਨ ਬਾਬ ਪਾਸਿ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨ
 ਨਕ ਮੈ ਦੀ ਕਾ ਸਮੁਹਾਏ ॥ ਅਗੁਨਾਨਕ ਪਗਫਿਰਿ ਘਾਟੀ
 ਏ ॥ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆਏ ਘਰ ਖੰਭਾਇ ਸਕਉ ਅਗੇ ਲਿ

ਮੁਲਾ ਬੋਲਿ

ਮਾਧੋ ਭਗਤ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਬਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਦੀਯਾ ਮੁਲ ਅਰਜ ਕਾਤ ਨ ਬਾਧ ਮੰਦਾ ਮਾਧੋ ਮਾਧੋ
ਸਾਧਿ ਰੁਪਈ ਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੋ ਬਾਰੀ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਨਿਸੇਨ
ਨਕ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਕਉ ਮਿਲੈ ॥ ਨ ਬਾਧ ਕ ਹਿ ਅਰੇ ਮੁਲਾ
ਨਾਨਕ ਤੇ ਕਉ ਤੇ ਜੋ ਫਕੀਰ ਕਉ ਦੇਇ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਮੁਲੇ
ਕਉ ਅਨ ਬਾਧ ਮਲ ਮਾਤਿ ਨਾਨਕ ਸਿਰਜੀ ਤੇ ਇ ਅਪੈ
॥ ਨ ਬਾਧ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਤੁਕੁ ਦੇ ਨਾ ਕਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਮੁਲ
ਲਗਉ ਜੋ ਤੇ ਬਾਧ ਤਨਾਹੀ ਖਾਇ ਅਪੈ ॥ ਤੇ ਫਕੀਰ ਕ
ਉ ਦੇਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨੁ ਮੁਲ ਲਗੇ ਛਾੜਾ ਪਾਵਣਾ ॥ ਨਾਨਕ
ਮਗਨ ਤੇ ਇਹ ਹਿ ਅਗਾਜੀ ਨਾਨਕ ਕੇ ਨਕ ਵਿਚਿ ਪ
ਲੀਤੇ ਸਾਜਿ ਕੈ ਦੇਵਣ ਲਗੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਬੋ
ਲਿਆ ॥ ॥ ਜੋ ਖੇਤੀ ਜਿ ਨਕੀ ਉਜੜੀ ਖਲ
ਵਾੜੇ ਨਹੀ ਖਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਿਗਤਿ ਨਾਦਾਜੀ ਦਿਆ
ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਦੇਚ ਨਿਨਾਉ ॥ ਫਿਰਿ ਮੁਲਾ ਕਹ
ਣ ਲਗੇ ਤੁਕਉ ਦੁਤ ਦਾਪੈ ॥ ਤੁਝ ਆਪਣਾ ਨਉ ਅਸੀ
ਨੁ ਦਸਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥

॥ ਰਗ ਮਾਧੋ ਦਿ ਚਿ ਮੁਖ ॥

ਕੋਈ ਅਖੇ ਬੂਤ ਨਾ ਕੋਈ ਕਪੈ ਬਿਤਾਲਾ ॥ ਕੋਈ ਅ
ਖੇ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਭਇਆ ਦਿਵ

ਮਾਤਾ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਖਤ ਨਾਨਕੀ ਪੁਰਾਨਾ ਮਾਤਾ ਸੰਕਤ ਦਾ
 ਟੀ ਅਉਲੀਆ ਮਿਲਿ ਅਧੈ ਉਪਬਾਹ ਦਾਹੈ ਨਾਨਕ
 ਬਾਬਰ ਹਿਅ ਜੈਗਮ ਕਉ ਬੁਲਾਉ ਜੈਗਮ ਬੁਲਾਇ
 ਆ ਜੈਗਮ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੈ ਸਾ ਜੈਗਮ ਕਿਆ
 ਕਰੀਐ ਆਮ ਤੈਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਖਾਣੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ
 ਹਿਅ ਪੈਸੇ ਫਕੀਰ ਕਉ ਬੁਲਾਵੈ ਅਹੁ ਉਸਕਾ ਸੁਸਰ
 ਉਸ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਘਾਟੁ ਆਉ ਆਉ ਮੇਜਾਇ ਆਨਾ
 ਕਾ ਬਖਤੀ ਪੁਆਉ ਅਹੁ ਮੁਲਾਨੈ ਕਹਿ ਆਉ ਜੈ ਉਪ
 ਬਾਹ ਦਾਹੈ ਕਹੁ ਜੈ ਤੁਕੈ ਸੁਕੀਐ ਜੈਗਮ ਨਾਨਕ
 ਪਾਸੈ ਬਹੁਤੁ ਡਰਦਾ ਆਤਾ ਜੈਗਮ ਚੁਪਕ ਹਿਰਿ ਆ
 ਨਾਨਕ ਬਾਬਰ ਹਿਅ ਅਹੈ ਜੈਗਮ ਤੁੰਜ ਬਾਬਰਿ
 ਉਨਾ ਹੀ ਦੇ ਤੈਐ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬਰ ਸਲਾਮ ਤਿਨ
 ਬਾਬਰਿ ਕਿਹੁ ਸਮਝੈ ਤੈਨਾ ਮੇਰਿ ਅਜ ਬਾਬਰ ਦੇਉ
 ਨਾਨਕ ਬਾਬਰ ਹਿਅ ਜੈਗਮ ਹਕ ਕਬੀਲੇ ਕਾ ਭੀਐ ਜੈਗ
 ਮ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬਰ ਸਲਾਮ ਤਿਨ ਨਾਨਕ ਭੀ ਹਾਜਰ ਹੈ
 ਕਹੀਦੁ ਹਿਰਾਇ ਆਨਾ ਨਾਨਕ ਬਾਬਰ ਹਿਅ ਨਾਨਕ
 ਉਬਲਾਵੈ ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਦਮੀ ਬੋਲਾਵੈ ਗਇਆ
 ਨਾਨਕ ਕੈ ਨਾਨਕੀ ਆਦਮੀ ਫਿਰਿ ਆਏ ਆਇਨ
 ਬਾਬਰ ਪਾਸਿ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੇਵਲੁ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿ ਆਦਿ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਨਾਮੁ
ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ
ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਏਇਆ ॥ ਸਾਥੀ ਦਫੁਲਤ
ਖੰਨ ਬਾਬਾ ਸਿਆਇ ਖੜ੍ਹਾ ਏਇਆ ॥ ਸਲਾਮ ਨਕੀ
ਤੰਗੁਰੂ ਬਾਬਤ ਮਕਖਾਧਾ ॥ ਨਾਬਾਬ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨ
ਕ ਆਵਤਾ ਕਿਉਨ ਬਾ ॥ ਤੰਗਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਸੁਇਨ ਬਾਬਤ ਬਤੇਰਾ ਚਕਰ ਬਾਤ ਬਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆ
ਵਤਾ ਬਾ ॥ ਅਬਤੇਰਾ ਚਕਰ ਨਾਹੀ ॥ ਅਬਖੁਦਾਇ ਕੇ ਚਾ
ਕਰੁ ਏ ॥ ਤਬ ਨਾਬਾਬ ਕਹਿ ਆ ਜੀਤੁ ਮਥੇ ਮੇਰੁ ਏ ॥
ਤੰਗੁਰੂ ਸਾਥਿ ਚਲਿ ਕਹਿ ਨਿਵਾਜ ਕਹੇ ਜੁ ਮੇਰੇ ਕਹੇ
॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਬ ਨਾਨਕ
ਕਾ ਜੀ ਨਾਨਕੁ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਲੋਕ ਕਿਤਨੇ ਕੁਗਣੀ
ਏ ॥ ਜਾਇ ਜੁ ਮੇਰੇ ਸੀਤਾ ਵਿਚਿ ਖੜ੍ਹਾ ਏ ॥ ਜਿਤਨੇ
ਲੋਕ ਮਸੀਤਾ ਵਿਚਿ ਆਹੇ ਤਿਤਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਗਮ
ਭਾਖਣ ਲਗੇ ਜੰਨਾਨਕ ਏ ਸਪਲੇ ਵਿਚਿ ਅਜੁ ਅ
ਇਆ ॥ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਮਹਾਜਨਾਂ ਹਿੰਦੂ ਜਨਮ ਅ
ਪੇਸਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚਿ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਡੰਡ ਪੈਇ ਗ
ਈ ॥ ਜੈਗਮ ਖਰਾਦ ਲਗੀ ਹੋਇ ਕੇ ਜਾਇ ਪਾਗਿ ਵਜਿ
ਆ ॥ ਨਾਨਕੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿ ਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖਵਦ ਬ
ਤੁਤ ਦਲਗੀ ਹੋ ॥ ਨਾਨਕੀ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਏਈ ॥ ਅਖ

ਕੀਰਤੀ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਮਨ ਮੋਹਨੀ ॥ ੧ ॥
 ਕੀਰਤੀ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਮਨ ਮੋਹਨੀ ॥ ੧ ॥
 ਕਾ। ਤੇਰੇ ਭਿਰ ਉਨਾਨਕ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਬਾਬ ਨਾਲਿ
 ਜੁ ਮੇ ਮਸੀਤ ਨਿਮਾਜ ਕਰਨਿ ਗਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ
 ਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਦਿ ਚਿਤਿ ਦੁਸੁ ਸਲਮਾਨਾ ਦਿ ਚਿਤਿ ਤਪ
 ਈ ਹੈ। ਜੇ ਅਜੁਨਾਨਕ ਤੁਹ ਕਰੋ ਇਆ ਮੇ ਕਿਆ
 ਨਦ ਲਗੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਤੁਸੀ ਉਠਿ ਕਹਿ ਹੋ ਸੋਈ ਜੇਵੇ। ਤੁਸੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵ
 ਲੋ ਪੈਖ ਕੋਈ ਨਕਹੀ। ਅਚਿਤ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੇ ਹੋ ਸੋ
 ਤਾ ਛੇਦ ਹਿਮਾਇਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਵਲਿ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਬੁਗੀ ਨਜ ਰਿਦੇ ਬਿਸਕਦਾ। ਉਠੋ ਤੁਸੀ ਅਨੰਦ
 ਨਾਲਿ ਹੋ ਸੋਈ ਜੇਵੇ। ਇਤਨੀ ਅਗਲੀ ਕਰਦੇ ਆ
 ਤੇ ਜੋ ਸੋਘ ਇਆ ਅਤੇ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਜੇਗ ਮਨੇ ਜੀ
 ਤੁਸੁ ਲਾਇ ਛਡਿ ਆਸੀ। ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਛਿਰਿ ਅ
 ਇਆ ਆਇ ਜੇਗ ਮਨੁ ਵਧਾਈ ਦਿਤੀ। ਓਸ ਤੇ ਨਾਨ
 ਕੀ ਤੇ ਜੇਗ ਮਪੁ ਦਿਅ ਨਿਧੇਨੁ ਆਖੁ ਮਿਸਰ ਕਉ
 ਕਹਿਉ ਇਨਿ ਬਜੀ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਤਾ ਅੰਦ
 ਹਿਨਾ ਯਹ ਮੇਤੁ ਕਰਦੇ ਮੁਹੰਮਦਿ ਅਜੇ ਨਬਾਬ ਨਿ
 ਵਾਜ ਕੀਤੀ। ਨਾਨਕ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਨਬਾਬ ਨਿਮਾ
 ਜ ਕਹਿ ਮੁਕਾਤ ਨਬਾਬ ਨਾਨਕ ਹੁਣੇ ਲਗਾ। ਆਹੇ
 ਨਾਨਕ ਤੁਜੇ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਆਇਆ ਥਾ। ਤੇ ਨਿ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁ ਤੈ ਕੰਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦੇ ਨੇਗਇ
 ਏਥਾ ਮੇਨਿ ਮਾਜ ਰਿਸ ਸੰਕਰੀ ਤੈ ਦਫ਼ਤਰ ਖਾਕ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁ ਤੈ ਕੰਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦੇ ਨੇਗਇ

ਏਥਾ ਮੇਨਿ ਮਾਜ ਰਿਸ ਸੰਕਰੀ ਤੈ ਦਫ਼ਤਰ ਖਾਕ

ਅਥਾ ਮੇਨਿ ਮਾਜ ਰਿਸ ਸੰਕਰੀ ਤੈ ਦਫ਼ਤਰ ਖਾਕ
 ਹਿਅ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਇਤਨਾ ਫੁਠ ਬੋਲਤ ਹੈ ਮੇਤਾਈ
 ਖਰੀਦੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁ ਇਥੀ ਨ ਤੇਰੀ ਦੇਹਈ

ਤੇਗਗਨ ਨ ਕਦੀ ਦਰਿ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦੇ ਪਿਆਰ
 ॥ ਜੈ ਗਮ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਅਹੁਲ ਗਗਨੁ
 ਨਾਨਕ ਨੁਪੁਛਣਾ ॥ ਭਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰੋ ਕਿਉ ਕਹਿ
 ਮਤ ਕੁਹੁ ਹੋਇਆ ॥ ਅਸੀ ਤੈ ਬਹੁਤੁ ਉਲਕੀਤਾ
 ॥ ਤੁਸੀ ਅਪਈ ਕਰੋ ॥ ਤੈ ਗੁਗਨ ਨ ਕਰਹਿ ਆਜੀ
 ਜਾਜੀ ਕਿਛੁ ਹੋਈ ਸੋ ਹੋਇ ਵਰਤੀ ॥ ਤੈ ਠਹਿਰਿ ਜੈ
 ਗਮ ਕਹਿ ਆਭਈ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਅਸੀ ਨੁਪੁਛਣਾ
 ਅਸੀ ਕਿਅ ਕਹੀਏ ॥ ਲੋਕਾ ਦੀ ਅਠਾਈ ਖਬਰਿ
 ਕਿਛੁ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੁਸਾਡੇ ਮੁਹ ਤੇ ਮੁਣੀ ਐਸੇ
 ਖਰੀ ਖਬਰਿ ॥ ਤੈ ਗੁਗਨ ਨ ਕਰਹਿ ਆਜੀ ਜੀ ਦਉ
 ਲਤੁ ਖੰਨਿ ਵਾਜ ਲਗਾ ਕਹਿ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਲਗਾ ਕ
 ਹਿ ਅਸੀ ਖੜੇ ਹੋ ॥ ਜਾਨ ਬਾਬ ਨਿਮਾਜ ਕਹਿ ਮੁ
 ਕਾ ਤੈ ਅਸੀ ਨੁ ਲਗਾ ਖਣਾ ॥ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਤੈ ਨਿਵਾਜ
 ਕਹੇ ਆਇ ਅਕੇ ਖੜਾ ਹੋਇ ਆਇ ਆਖਾ ॥ ਤੈ
 ਤੈ ਨਿਵਾਜ ਕੀਈ ਨਹੀ ॥ ਅਸੀ ਕਹਿ ਆ ਜੈ ਮਾਥ
 ਠੋਕੇ ਜਿਸੀ ਸੀ ਦਿਲ ਉਤੇ ਅਸਮਾਨਾ ॥ ਘੋੜੇ ਰਧ
 ਗਧਰੀ ਦਰਹਿ ਦਉਲਤ ਖਾਨ ਪਠਣਾ ॥ ਨਬਾਬ
 ਕਹਿ ਆਏ ਤੈ ਸਮਝਿ ਆਨਹੀ ਤੈ ਕਿਅ ਕਹਿ ਆ
 ॥ ਨਿਹਿ ਅਸੀ ਕਹਿ ਆਤੁ ਤੈ ਘੋੜੇ ਖਰੀ ਦਕਰਨ

ਤਨਾਤੁਨੁ ਬਲਤਾਤਾ ਤਾ ਥਾਨਕਾਤਾ ਅਕਾਜੀਤਿ
 ਦੁਸਚਾਹੈ ॥ ਜਿਸਦਾ ਖਤਿਤ ਮਸਿਜਦੇ ਮੈਗ
 ਏਥੇਉਸਦਾ ਖਤਿਤ ਮਾਹਦਿਲੁ ਘੋੜਿਓਰੰਧੀਰ
 ਕੇਕੋਗਾਇਆ ਥਾ ॥ ਫਿਰਿਜੀਕਹਿਅਜੀਤੁਮਤੋ
 ਘੋੜਿਓਰੰਧੀਰਗਏਥੇਤ ਮਤੋਕਹੀਨਥੇਗਏਨਾਤ
 ਮਾਹੇਸਾਬਿਕਰਤਾ ॥ ਤਾਫਿਰਿਅਸੰਕਾਜੀਨੁਆ
 ਖਿਆਕਾਜੀਤੁਮੇਮਸੀਤਗਇਆ ਅੰਫੁਣ
 ਖਟਿਅਖਾਤਾ ॥ ਸਿਜਦਾਕੀਤਾਜਿਮੀਤੇਹੁਆ
 ਤਕੁਰਕੇਸਾਖਾ ॥ ਤਾਫਿਰਿਨਬਾਬਕਹਿਆਨਾਨਕ
 ਘਹਕਿਅਕਹਿਆ ॥ ਅਸੰਕਹਿਅਕੇਖੰਨਜੀਕਾ
 ਜੀਦੀਘੋੜੀਸੁਈਹੈਦਫੇਗਜਨਿਅਹੈਸੁਦੇਵੇਦਿ
 ਚਿਖੜੈਕਾਜੀਜਿਮੀਤੇਸਿਜਦਾਕੀਤਾਅਤੇਹੁ
 ਅਤਕਾਜੀਦਾਦਫੇਗੇਦਿਚਿਜਾਇਗਹਿਅਹੈ ॥
 ਮਤਟੇਏਦਿਚਿਧੇਇਮਹਦਾਤੈ ॥ ਹਮੇਏਤਕ
 ਹਿਅਹੈਖੰਜੀ ॥ ਤਾਦਉਲਤਖੰਨਹਸਿਕਹਿਕਤ
 ਟੇਲਗਾਕਿਕਜੀਨਾਨਕਕਿਅਕਹਤਾਹੈਸਚੁ
 ਕਹੀਓ ॥ ਤਾਕਾਜੀਕਹਨੇਲਗਾਖੰਨਜੀਐਸੀਹੀ
 ਬਾਤਹੈ ॥ ਤਾਨਬਾਬਕਹਿਅਕਾਜੀਨਾਨਕਤੋਕੀ
 ਮਲਫਕੀਗੁਆ ॥ ਅਬਏਸਸੈਤਰਫਕੋਈ

ਤੇਰ ਸਮੁਹਾ ਫੇਰ ਘਾਟੁ ਅਥਾ ਜਿਹ ਕਰ
 ਬੀਲੇ ਕਾਟੇ ਅਰੁ ਤੇ ਕਹਿ ਅਥਾ ਜੇ ਫਕੀਰ ਕਉ
 ਦੇਹੁ। ਕਹੁ ਅਥਾ ਪੈਸੇ ਕਿਸ ਕਰ ਸਕਉ ਦੇਹਿ। ਤਾਂ
 ਅਸੀਂ ਨਬਾ ਬਨ ਕਹਿ ਅਮੈ ਤੋਤੁ ਸੁਕ ਕਹਿ ਚੁਕਿ
 ਅਉਤ ਅਗੇ ਤੋਤੁ ਜਾਣਾ ਨਬਾ ਬਕਹਿ ਅਸੁ ਇਨ
 ਨਕ ਅਧੇ ਪੈਸੇ ਤੇਰ ਬੀਲੇ ਕਉ ਦੇ ਤੇਰੇ ਨਿ। ਅਰੁ
 ਅਧੇ ਫਕੀਰ ਕਉ ਤੁਝ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਕਹਿ ਦੇਹ। ਤਾਂ ਅ
 ਸੀ ਕਹਿ ਅਸੀ ਕੁਟੁ ਨਾਹੀ ਜਾਣ ਦੇ ਤੁਝ ਜਾਣ। ਏ
 ਹਗਲ ਅਸੀ ਕਹਿ ਆਹ। ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾ
 ਡੇ ਜੀ ਭਾਵੈ ਭਲੀ ਲਗੈ ਭਾਵੈ ਬੁਝੀ ਲਗੈ। ਤਾਂ ਜੇਹਾ
 ਮਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਸਾ ਥੋਂ ਟੀ ਸੁਪੁਗੀ ਟੀ। ਫਿਰਿ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅਜੇ ਨਾਹੀ ਪਤੀ ਜਦਾ। ਤਾਂ ਜੇਹਾ
 ਮਕਹਿ ਅਬਹੁ ਜੀ ਤੁਨਾਨ ਕਦੀ ਭੈਣੈ ਤੇਨੁ ਭੀ ਏਸ
 ਦਾ ਕੁਣ ਅਸਹੁ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਭਰਮ ਵਿਚਿ ਅਪੈ ॥
 ਧੰਨ ਪਰਮੇਸਰਹੈ ਅਤੇ ਧੰਨਿ ਨਾਨਕਹੈ ਅਤੇ ਤੁਝੀ
 ਧੰਨਿ ਤੇਜੈ ਏਸ ਦੀ ਭੈਣੈ। ਅਤੇ ਬੰਨੇ ਜੇਹੇ ਅਸੀ
 ਭੀ ਧੰਨਿ ਆਹ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਮੀਗੈ। ਫਿਰਿ ਮੁ
 ਲਾ ਆਪਣੀ ਧੰਨੁ ਫੇਰ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਚੰਦੈ ਗਈ
 ਭੀ ਆਈ। ਅਤੇ ਧੰਨੀ ਦਸ ਤੇ ਕੁਛੁ ਨ ਆਹ। ਅ

ਤਸੀਹੀਆਂ ਭਾਗੀਨੀਆਂ ਭਾਗੀਨੀਆਂ ਭਾਗੀਨੀਆਂ
ਤਸੀਹੀਆਂ ਭਾਗੀਨੀਆਂ ਭਾਗੀਨੀਆਂ ਭਾਗੀਨੀਆਂ

ਗੁਨਾਨਕ ਨਿਕਲਿਖਤਾਉਇਆਚਦੇ ਅਤੇ ਮੁਲਾਫ

ਸਾਖੀਗੁਰਤਦੀਤਈ॥

ਡੇਨਾਹੀਅੰਤਸਲਾਹਤਈ॥ ਤੰਨਾਨਕੀਕਹਿ
ਆਭਲਾਸਿਗੀਚਦਮੇਰੇਧਾਸਿਹੇਅਤੇਭਾਭੀ
ਨੁਅਤੇਲਖਸੀਦਮਨੁਤੁਮੀਹੀਲੈਜਾਹਾਚਦੇ

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

11/11/11

ਸੁਖਤੋਈ॥ ਘਰਛਡੇਟਹੈਨਕੋਈ॥ ਵਿਦੁਖ
ਜੈਵਿਦੁਖਹਿਜਾਈਐ॥ ਜੇਬਾਹੁਤਿਦੁਨੀਆਅ
ਈਐ॥ ਸਜੁਕਾਇਆਪਟੁਤਛਾਏ॥ ਫੁਰਮਾ
ਇਸਬਹੁਤੁਚਲਾਏ॥ ਯੈਸੇਜਸੁਖਾਲੀਸੈਦੈ॥
ਤਬੀਪਉਦੀਕਹੈਰੋਦੈ॥ ੩॥ ਘਰਿਘੁਮਣਵਾਈ
ਭਾਈ॥ ਘਾਘਘਬਰਤਰਣਨਜਾਈ॥ ਭਉਬੇਨਾਜੀ
ਉਚੜਾਉ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਦੇਦੈਕਾਕਾਉ॥ ੪॥ ੧॥ ॥
ਠੇਹਿਕਿਤਨੇਕਦਿਨਾਨੁਤਲਵੰਡੀਅਹੁਮਹਦਾਨੇ
ਨੁਕਾਨੁਖਬਹਿਲੈਨਨੁਭੇਜਿਆਸੀ॥ ਜੈਜਾਹਿਨਾਨ
ਕਦੀਖਬਹਿਲੈਅਉ॥ ਮੇਉਡਦੀਜੇਹੀਸੁਣੀਏ

ਮੰਦ ਬਜਨ ਨਕਤ ੫ ਪੰਟ ਬਠੰਗਾ ਮੰਦ ਬਜਨ ਮੰ
 ਇਅਨ ਨਕੀਖ ਮਹੁਖ ਬਹਿਲੀ ਤੀਲਗ ਪੁਛਣ
 ਗਗਨ ਦੀਜੀ ਏਹੁ ਵਿਅੰਤ ਇਅਮ ਮਹਤ ਕਾ ਲੁਮੇ
 ਨੁਖ ਬਹਿਨੁ ਭੇਜਿ ਆ ਆਹਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾ
 ਈ ਮਹਦਾਨ ਏਹੁ ਖਬਰਿ ਜੇ ਦੇਖਨ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੋਹੁ
 ਖਬਰਿ ਲੈਨ ਪੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ਲੈ ਜਾਈ। ਜੋ
 ਕੋ ਈ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀਗਾ ਸੋ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਮਹਦਾਨ ਅ
 ਇਨਾਨ ਕਨੁ ਮਿਲਿ ਆ। ਅਧਿਕਿ ਸਨਾਨ ਕਜੀਯ
 ਤਰਿ ਆਕੀ ਤੇਸਾ। ਚੰਗੇ ਭਲਿ ਆਛਾ ਤਿਕੇ ਅੰਗ
 ਛਾਮਿ ਰਿਬੀ ਪਿਓਸਾ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਇ
 ਮਹਦਾਨਾ। ਅਸੀ ਤੇਨੁ ਤਹਦ ਗੁਣ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋ
 ਅਜ ਦੇਦਿਨ ਨੀ। ਅਸੀ ਤੁਹਨੁ ਉਡੀਕ ਦੇਸੀ। ਮਹ
 ਦਾਨੇ ਅਧਿ ਆਕਹੁ ਜੀ ਮੇਨੁ ਆਖਾ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਅਧਿ ਆਚਲੁ ਅਸ ਡੇਨਾ ਲਿ। ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ
 ਆਰਿਧ ਰਿਜੀ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਿਧ ਰਿ
 ਕਰਤ ਹਲੈ ਜਾਏ। ਅਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤਮਹਤ ਕ
 ਲੁਖ ਬਹਿਨੁ ਭੇਜਿ ਆ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ
 ਉਡੀਕਵਾਨ ਦੇਖ ਦੇਤੋ ਸਨਿ। ਤੁਸੀ ਆਖ ਦੇਤੋ ਅ
 ਸ ਡੇਨਾ ਲਿਚਲਾ। ਮੇਰਿ ਆਕਹਾ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
 ਆਸਇ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਾ ਲਿਖੁ ਖਨ ਗਤ ਈ। ਅ

ਮੇਰਿ ਬੋਲਾਵਾ ਪੁਇ ਮੇਨੁ ਮੇਸਹ ਉਤੇ ਕੋਈ ਨਵ
 ਹਿਨਾਹੀ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ
 ਦਨਿ ਆਤਮਾ ਵਜਾਵਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ
 ਤੇ ਤਹ ਕਚੀ ਨਾਹੀ ਵਜਾਇਆ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਸੰਜੇ ਤੇ ਨਤਾਹ ਦਾਗੁ ਦਿਤਾ ਸੀ
 ਮੇਰਿ ਬੋਲਾਵਾ ਤਿਓ ਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਮੇਰੇ ਵੇਚਿ ਨਾਹੀ ਖਾਧਾ ਜਿਥੇ ਬੋਲਿ ਆਉ ਤਿਥੇ
 ਉਪਾਇ ਆਉ ਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਵਜਾਇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਸਿ ਹਬਾਬ ਨਾਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਕਮੁ ਮੇ
 ਨਿਆਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਾਇ ਚਿ ਆਇਆ ਆ
 ਇਕ ਹਿਲ ਗਾ ਕੋਈ ਛਾਢੀ ਟੋਲਣਾ ਦੇਖੇ ਤੇ ਹਿਕ
 ਰੂਮ ਦਾ ਹਿਕੁ ਸੁਪਠਾਣ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਗਾਵਦਾ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਾਹਬਾਬ ਹ ਬਿਵਜਾਵਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਓਸ ਨੁਦੁ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਸਾ ਤਿਚ ਗੁਪ
 ਠਾਣ ਉਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਨੁ ਅ
 ਖਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ ਮਿਰਾਸੀ ਹਿਕ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ
 ਦਾ ਤੇ ਨੁ ਸਦਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਰਾਸੀ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਉਠਿ
 ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਗਾ ਹਿਕ ਚਿਲਗਾ ਪੁਛਣਾ।
 ਆਖੁ ਭਾਈ ਤੁਕ ਉਦੁ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ

ਦੀ

ਤਨਹਾਇਓ ਏਕਟੀ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਪੈ॥ ਮਹਦਾਨਾ
ਨਾਲਿ ਲੇਕਹਿ ਓਸਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਬੈ
ਠਾ॥ ਓਸਨੁ ਆਖਿ ਓਸੁ ਭਾਈ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉ॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਤੋਈ ਅਹੀ॥ ਜੇ ਓਸੁ
ਮੇਟੇ ਤਰਵਜਾਈ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖੀ ਧੋਲੀ ਅ
॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਵੈ ਮਹਦਾਨਾ ਤੁੰ ਵਜਾਇ॥ ਮਹਦਾ
ਨਾ ਵਜਾਇ ਨਾ ਤਾ ਜਾਣਦਾ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਲਗਾ ਵਜਾ
ਵਣਾ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਇਥੇ ਹੀ ਤਰਵਜਾਈ ਜੇ ਜੰਗਲ
ਦੇ ਮਿਰਗ ਬਿਸੁਧ ਤੋਇ ਕੇ ਛਹਿ ਪਏ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਬਹੁਤੁ ਗੀਣਾਇਆ॥ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਅਪਣੇ ਜੀ
ਵਿਚਿ ਬਹੁਤੁ ਗਾਜੀ ਤੋਇਆ॥ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੈ ਤੇ ਵ
ਜਾਇ ਨਾ ਤਾ ਜਾਣਦਾ॥ ਮੈਨੁ ਅਜਗੈ ਬੀਠ ਤੁਝ ਤੋਈ॥
ਅਤੇ ਓਹੁ ਛਾਢੀ ਪੈ ਗਨ ਤੋਇ ਗਾਇਆ॥ ਮੈ ਵਡੇ ਵਡੇ ਛ
ਛੀ ਡਿਠੇ ਅਪੈ॥ ਪਰੁ ਏਹੁ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿ ਨਾ ਹੀ ਡਿ
ਠਾ॥ ਛਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿ ਓਸੁ ਮਹਦਾਨਾ॥ ਮਹ
ਦਾਨੇ ਓਹੁ ਠਿਕਹਿ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ॥ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਨੁਖਦਾਇ ਅ
ਲੀ ਜਾਣਦਾ॥ ਜੇ ਤੁਛੁ ਹਮਾਵੇ ਸੋਈ ਤਉ ਕਰੀ॥ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਕੋਈ ਰਬਾਬੁ ਲੈ॥ ਮ

ਅਖੀਆ ਜੀਵ ਬੇਜੀ ਅਖਦੀ ਹੋ ਜਾਹੁ ਕਾਕ
 ਅਸਉ॥ ਅਖੇਤਾ ਸਉ ਲੈ ਦੇਵਾ॥ ਪਰੁ ਮੈਨੁ ਅਪ
 ਣਾ ਮੁਹੁ ਦਿਖਾਇ ਜਾਵੈ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਅਖਿਅ
 ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਹਦਾਨਾ॥ ਅਸੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਅਖਿ
 ਆਠੇਰਿ ਆਨਹੀ ਜਾਦਾ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਸਾਡੀ ਪਿਛਲੇ
 ਜਨਮ ਭੀ ਭੈਣ ਅਹੀ॥ ਅਤੇ ਤਦ ਭੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵ
 ਬਹੁਤੁ ਕੀਤੀ ਅਹੀ ਸਾ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ॥ ਠਿਗਿ ਗੁਨਾ
 ਨਕ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਛਾਢੀ ਦੇਵੈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ
 ਆਏ॥ ਅਗੋਂ ਨਾਨਕੀ ਪੀੜਾ ਦਿਛਾਇ ਦਿਤਾ॥ ਅਤੇ
 ਮਹਦਾਨੇਨੁ ਪੀੜੀ ਪਾਇ ਦਿਤੀ॥ ਦੇਵੈ ਬੈਠੇ ਬੈਠਿ
 ਕੇ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਅਖਿਅ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੁਛੁ ਅਖੀ
 ਐ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸੀ ਮੁਠੈ ਅਖੈ
 ਮੈਨੁ ਸੋ ਕਬੁਲੈ॥ ਪਰੁ ਹਿਕੁ ਅਸਾਡਾ ਅਖਿ ਅਤੁ
 ਸੀ ਮੰਨੈ॥ ਅਗੋਂ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਅਖੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਫ
 ਰਮਾਇ ਸਕਹੈ ਸਨਿ ਸੰਗ ਕਰੈ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ
 ਪਾਸਿ ਹੀ ਹੋਤੈ॥ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਅਖਿ ਅਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅ
 ਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਹੋਤੈ॥ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀ ਘਾਇ
 ਕਹੁ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਹੋ ਜਹਾ॥ ਠਿਗਿ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ

ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਾਣ ਅੰਗ ਕਉ ਰੂਪੁ ਦ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਤਿਅ ਪ੍ਰਾਣ ਬੇਬੇ ਪਾਸੋ ਜੇ ਮੁਲ ਦਾ ਅਖੈ ਤੇ ਜੇ
 ਤਲੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੇਰੀ
 ਖੁਸੀ ਅਵੈ ਤੇ ਤਲੈ॥ ਮੁਲ ਦਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਹਿ॥ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਭਲਾਜੀ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠਿ ਖੜਾ
 ਏ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਸੀ
 ਜੇ ਦਿਕ ਰਿਜਾਇ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨੁਭੀ ਸਚਿ
 ਲਿਅਉ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਗਇਆ ਬਾਲੇ ਨੁ ਸਦਾ ਜਾ
 ਏ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਅਖਿ ਅੰ॥ ਜਿਜਮਾਨ ਤੇ ਨੁ
 ਗੁਨਾਨਕ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਬੇਬੇ ਸਦਾ ਦੀਤੀ॥ ਬਾਲੇ ਕ
 ਤਿਅ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
 ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਸੀ ਕੀਤੀ ਪੈਸਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਅਤੇ ਤੇ
 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਸਚਿ ਅਪੈਸਾ॥ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿ ਅਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾ ਮੈਚ ਲਿਅਸੀ ਘਰਾਨੁ
 ਪਰੁ ਭਲਾ ਚਲੁ ਮਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਰਿਜਾ ਤੇ ਦੇਵ ਨਿ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਲੈ ਅਇ
 ਆ॥ ਅਗੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ॥ ਬ
 ਲਾ ਅਉ ਦਾ ਹੀ ਪੈਰ ਤੇ ਚਹਿ ਪਇਆ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹਤੁ ਚਿਤਿ ਅਵੈ॥ ਧਰਮ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਤੇ ਕਿ
 ਉਹ ਜਤੋ ਏਹੋ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਕਿ
 ਆਬਿਤੁ ਏਹੋ ਜੋ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਉਪਰਿ ਰਿਜਤੋ ਵੀ ਏਹੋ
 ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਪਾਸੈ ਕੁਟੁਮਗੀ ਮੰਗਿ ਆਲੋੜ ਦੇ ਅਪੇ
 ਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੰਗੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਮੰ
 ਗੇ ਸੇ ਕਰਤਾਰੁ ਪਾਸੈ ਦਿਵਾਈ ਮੇਹੋ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ
 ਮੇਇ ਤੋ ਮੰਗਦਾ ਤੋ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਆਵੇ ਾਤੇ ਹੀ
 ਚਾਲੀ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਜੀ ਉਭਰ ਮੇਨਾ ਤੀ ਮੇਸਰ ਕੋਈ ਕੁ
 ਤੁ ਆਖਦਾ ਤੋ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁ ਤੁ ਆਖਦਾ ਤੋ ਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਨੁਕਰਤਾਰ ਅਡੋਲੁ ਰਖ
 ਗਾ ਮੇਸਰ ਪਇ ਆਖੁ ਮੰਗੇ ਮੇਸਰ ਸਗਦੀ ਨਾਈ
 ਏਹੋ ਬਾਲਾ ਦਿਵਾ ਲੇ ਕਹਿ ਘਗੂ ਤੋਇ ਆਨਾਨਕੀ
 ਕਲੁ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਨੇਹੇ ਦਿਤੇ ਾਬਾਲਾ
 ਲੇਗਇ ਆਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਬਾ ਬਨੁ ਭੇਜਿ
 ਆਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤ ਨੇ ਮਿਲੇ
 ਤਛਾ ਖੁਸੀ ਕਹਿ ਕੈਲਿ ਆਵੇ ਜੋ ਮੇਹਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ
 ਮੇਤੇ ਖੁਸੀ ਤੋਵੈ ਜੋ ਕੁਟੁਮੁਲੁ ਲਗੇ ਸੋ ਆਇਲ ਏ
 ਾਮਰਦਾਨੇ ਉਠਿਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਆਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾਟੇ ਲਣੁ ਮਿ

ਗੁਰੂ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ

ਹਦਾਨਾ ਛਿਰਿ ਥਕਾ ॥ ਛਿਰਿ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾ
ਸਿਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁ ਛਿਆ ਕਿ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਤੈ ਨੁ ਸਭ ਕੁਟੁਮ
ਲੁ ਮਧੈ ॥ ਛਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੈ
ਗੁਆਖਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਨਿਸੈ ਗਾਖਣ
ਦੀ ਗਲ ਨਾਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਰੰਗ ਵਿਚਿ ਆਇਆ
॥ ਅਵੈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੈ ਗਾਖਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੰ ਬਿਅ
ਕੰ ਬਿਕਰਿ ਅਧਿ ਓਸਾ ਜੀ ਸੈ ਸਰ ਅਖਦਾਹੈ ॥ ਅ
ਇਆ ਹੀ ਕਹਾਹਿ ਦੁਆ ॥ ਅਹਿ ਗਲ ਓਦੀ ਆਹੈ
ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਟੀਰ ਬਾਬਾ ਦਰਦਾ ਦੇ ਦਾਨੀ
॥ ਅਤੇ ਤੁਸੈ ਅਧਿ ਅਕੋ ਟੀਰ ਸਿਆ ਓਇ ਆਲਿ
ਅਵੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਸੈ ਸਰ ਟੀ
ਵੈ ਟਖ ਮਰਦਾ ਆਇਆਹੈ ॥ ਸੈ ਸਰ ਸਭ ਭਸਪਾਇ
ਕੈ ਅਤੇ ਤੈ ਵਲਿ ਹੀ ਅਵੈ ਗਾ ॥ ਤੁੰ ਕੋ ਟੀਰ ਬਾਬਾ ਓਲਿ
ਲਿ ਅਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਕੋ ਟੀ ਮਿਰਸੀ ਸੈ
ਨੁ ਆਦਰੁ ਦੇ ਦਾਨੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਸੇਰਾ ਅਧਿ ਅਮੰਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਕੁਟੁਮ
ਥੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਅੰਗ
ਗ੍ਰਿਵ ਜਟਾ ਦਾਹੈ ਟੀ ॥ ਦੁਹੰਨ ਦੀ ਆਦੇ ਵਿਚਿ ਗਿਰਾ

ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਨ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਨ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਸਚੀ ਦਾ ਪੈ। ਤੁਝੋ ਥੇਜਾਇ ਜੇ ਨੂੰ ਸੀ।
ਅਤਾ ਅਸਾਡਾ ਨਉ ਲਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀ।
ਗਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਟੁ ਮੁਲੁ ਭੀ ਪਲੈ ਓ।
ਦੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਮੁ।
ਲੁਲੈ ਜੀ ਦਾਤੀ ਸੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਸੈ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾ।
ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਕਿਉ।
ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਆਦਰ ਬਾਬਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ।
ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਤਨ ਸਹੁ ਸੀ ਮੈ ਸਭੋ ਟੋਲਿ ਬਰਾਮੇ ਨਹਿ ਬਿ।
ਨ ਆਇਆ ਹੁਇ ਦੁਹਿ ਭੇਜ ਦਾ ਪੈ। ਮੁਲ ਦੇਵਾ ਸਤੇ।
ਤਉ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਭਾਈ।
ਜੋ ਕੁਟੁ ਅਖੇ ਸੇ ਦੇਵਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤ।
ਗੁਪਟੀ ਯੇ ਦੇਵਾ ਨਾਨਕੀ ਸਤ ਗੁਪਟੀ ਯੇ ਅੰਦਰੋ ਕਢੇ।
ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਹ ਬਿਦਿਤੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ।
ਲੈ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ ਟ।
ਬਿਜਾਇ। ਅਤੇ ਟ ਬਿਅਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹੁ ਦਿਨ।
ਦਿ ਚਿਗਾਇਆ ਜਾਇ ਕਿਲ ਗਾਟੇ ਲਇ। ਇਥੇ।
ਫਿਰੰਦ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਬਾਬੀ ਕਿ ਬੇਰੁ ਦਾ ਪੈ। ਕਿਈ ਦਸੇ।
ਨਹੀ ਦੁਇ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਛ ਦਾਹਿ ਆ। ਮਰਦਾ।
ਨਾ ਅਕਿ ਪਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਇਥੇ ਤੇ।

ਨੇਨੁਆਇਮਿਲਿਆਆਇਕਹਿਲਗਾਪੁਛਣਕ
 ਉਦੁਭਈਤੁੰ॥ਕਿਸਨੋਟੋਲਦੈ॥ਮਹਦਾਨੇਅਖਿ
 ਅਜੀਇਥੇਇਕਹਬਾਬੀਏ॥ਫਿਰਦਾਅਤੇਨਲੇਫੇ
 ਰੁਥੀਆਖਦੈਨਿ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਤੇਹਨਉਰਿ
 ਅਏ॥ਤੁੰਦਾਕਉਦੁਏਤੁੰਭੇਜਿਆਕਿਸਿਏ॥ਅਤੇ
 ਤੇਹਵਤਨਕਉਦੁਏ॥ਤੰਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਮੇਹ
 ਵਤਨਗਇਭੋਏਦੀਤਲਵਡੀਏਨਉਮਹਦਾਨਏ॥
 ਭੇਜਿਆਨਕਵੇਦੀਫਕੀਹੁਪੁਕਮੁਹਬਾਬੀਲੈਣਅ
 ਮੈ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਫਿਰਦਾਫੇਹੁਉਦੇਨ॥ਅਤੇ
 ਤੁਹਨਨਕਵੇਦੀਮਹੀਥੇਪਲਿਆਏ॥ਅਤੇਹ
 ਬਾਬੁਮੇਥੇਏ॥ਅਤੇਨਕਵੇਦੀਮੇਹਚਿਰੋਕਣਾ
 ਅਸਨਉਏ॥ਮਹਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਹਬਾਬੁਮੇ
 ਨੁਦੇਵੋ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਸੁਇਮਹਦਾਨਲੇਹ
 ਬਾਬੁ॥ਫਿਰਦਾਨਜਾਣੀਮੇਹਬਾਬੁਕਿਥੇਲੈਆ
 ਇਆ॥ਜਾਮਹਦਾਨਦੇਖੇਤੰਕਿਅਦੇਖੇਹਬਾ
 ਬਕੁਦਰਤੀਏ॥ਮਹਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਮੁਲੁਕ
 ਟੁ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਮਹਦਾਨਤੇਹਪਾਸਿਇ
 ਸਹਬਾਬਦਾਮੁਲੁਨਹੀ॥ਅਤੇਇਸਦਾਮੁਲੁਅ
 ਮੈਲੈਣਾਭੀਨਹੀ॥ਮਹਦਾਨੇਨੁਏਹਨਗੀਲਗੀ॥

॥ ਸਿਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥
 ॥ ਸਿਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥
 ॥ ਸਿਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ॥ ॥
 ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲਿ ਤਬਿ ਆਇ ਆਇ ॥ ਅਵਾਜ ਏ ਸਦੀ
 ਏਹੀ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਛਿਰ ਦਾਏ ॥ ਹਰਬਾਬ ਤੋਹ ਸ ਅਗੇ
 ਨਹੀ ਵਜਾਵਣਾ ॥ ਹਿਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀ ਖੜੀ ਪੈ ਦੇ ਤੇ ਸੀ
 ਆਇ ॥ ਹਰਬਾਬ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ ॥ ਤੂੰ ਉਸੇ
 ਅਗੇ ਵਜਾਏ ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਏ ਸਦਾ ਮੁਲੁ ਅਸੀਲੈ
 ਨਹੀ ॥ ਪਰੁਭਾਟੀ ਚਲੁ ਦਿਖਾਓ ॥ ਨਾਨਕ ਪੈ ਕਿ ਕੋਈ
 ਤੋਹੈ ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੋ ॥ ਪਰੁਭੇ ਹੁਕ
 ਮੁ ਤੇ ਵੈ ਤੰ ਮੇ ॥ ਹਿਕ ਵਾਹੀ ਵਜਾਇ ਦੇਖਾ ॥ ਤੰ ਛਿਰ ਦੇ ਕ
 ਹਿ ਅਭਾਟੀ ॥ ਤੋਹ ਸੁ ਅਗੇ ਹੁਕ ਮੁ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ॥ ਤੂੰ ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੇਜਿ ਆਇ ॥ ਤੰ ਛਿਰ ਦੇ ਕਹਿ
 ਆਭਾਟੀ ॥ ਤੂੰ ਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਉਸੇ ਭੇਜਿ ਆਇ ॥ ਤੰ ਵਜਾਇ ॥
 ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਹਰਬਾਬੁ ॥ ਬਿਲੈ ਕਹਿ ਬਟੁ ਬਣਾਇ ਕੇ ਜਾਤਾ
 ਵਜਾਈ ॥ ਤੰ ਅਵਾਜ ਦਿਚੈ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਆਵੈ ॥
 ਅਤੇ ਪਿਛੋ ਦੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਧੀਨ ਗੀ ਨਿਕਲੇ ॥ ਅਤੇ ਤੋਹ
 ਕਾਈ ਅਵਾਜ ਨਾ ਨਿਕਲੇ ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨਾ ਪੈ ॥ ਨਾਨਕ ਇਕ ਹਿ
 ਅਖਿਉ ਸ ॥ ਛਿਰ ਦਭਾਟੀ ॥ ਬਿਚਲੁ ॥ ਛਿਰ ਦਾ ਤੰ ਮਹ
 ਦਾਨਾ ਦੈ ॥ ਨਵੈ ਦਿਨ ਆਇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਖਲੈ ॥ ਤੇ
 ਹਰਬਾਬ ਅਗੇ ਹਰਖਿ ਆਸਾ ॥ ਅਤੇ ਦੁਹੰ ਮਥਾ ਦੇ

ਕੁਸਲਾਸੀ ਕਮਾਨਾ ਨਿਤ ਨਾ ਹੋਰੁ ਭੁਲਾਹਾ ॥
 ॥ ਸਦਾ ਨਾਮਾ ਮਿਸਰਾ ਤਿਨੈ ਤੇਜਾ ਮਾਨੁ ॥
 ਦੁਸਰੁ ਮਨ ਹੋਇ ॥ ਕਤੁ ਭਗਤ ਹੋ ਕਤੁ ਭੁਭਾਨ ॥

ਬਾਬੇ ਨੁ ਠਿਕੈ ਦਾ ਮਾਲ ਤਾ ॥

ਕਹਾਏ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਵਡੇ ਭੈਰਾਨੁ ਆਏ ॥ ਜਿ ਥੇਤ ਉ ਅਸੀ
 ਨੁ ਭੇਜਿ ਆ ਤੇ ਥੇਤ ਉ ਮੇਜਾ ਇਛੁ ਫਿਰਹਿ ਅਦ ਸੇਕੈ
 ॥ ਸੇਹ ਦਿਨ ਮੇ ਚਲਣ ਤੇ ਹੋਇ ਆ ਤਾ ਏਹੁ

ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਤੁਝੀ ਕੀਰਤੀ ਪੁਰਾਣ ਦੇ ਪੰਨੇ ਤੇ ਲਿਖ ਦਿਖਾਏ ਮੇਰੇ
ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਦਾ ਪੈ। ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਮੇਰੇ ਤੁ
ਤੋਰ ਵਸਤੇ ਪੁਛਦਾ ਪੈ। ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਸੇਵਾ ਸ
ਤਾਦ ਸੀ ਮੇ। ਫਿਰੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰ
ਦਾ ਮੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਦਾ ਪੈ। ਮੇਰੇ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਪੁਛਦ
ਪੈ। ਮੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਏਹ ਆਪੀ। ਤੰਗੁ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਸਭਾ ਪੁਛਿ ਮੁਕਾ ਪੈ। ਅਗੇ ਪੁ
ਛਦੀ ਹੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਤੰਗੁ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਗੁਨਾ
ਨਕ ਪੁਛਿ ਆ। ਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤੁੰਗ ਬਾਬ ਦੀ ਖਬਰਿ ਦੇ
ਪੈ। ਰਬਾਬ ਤੇ ਨੁਕਿ ਬੋਲਿ ਆਇ ਆ। ਭਾਈ ਫਿਰੰ
ਦਾ ਬੋਲਿ ਆ। ਦੇਖੁ ਜੀ ਜਦ ਮੇਰੇ ਬਾਬ ਵਜਾਇ ਦਾ
ਸੀ ਤੰਗਿ ਤੇ ਉਤ ਮਜਨਮ ਆਹੇ ਸਭੇ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ
ਦੁਖ ਦੇ ਆਪੈ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਨੁਪਿਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਸਹ
ਗਵਿਚਿ ਅਸੀ ਨੁਗਨ ਦੇ ਦੇਤੋ ਕਿਨਹੀ। ਤਿਸ ਸਹਰਦ
ਨਾਉ ਸਿਵਨ ਪੁਰ ਆਤਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਕਲਿ ਕਹਿ ਤਿਹੁ
ਕੋਹ ਤੇ ਅਸੀ ਉਜਾਗਿ ਵਿਚਿ ਡਰਦੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕ
ਹਦੇ ਆਪੈ। ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਓਥੇ ਹੀ ਰਖਿ ਆਵਦੇ। ਤੁ
ਭਗਤਿ ਕਹਦਾ ਆਤੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਜਾਵਦਾ ਆਤਾ। ਤੰਗੁ
ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤਦ ਇਕ ਠੇਹਰੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ

ਇਲੇਵਾਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮੁਕੀਤ ਮਰਦਾਨਾ
ਆਪੇ ਹੀ ਬਣਿ ਜਾਇ ਗਾਣ ਬਿਰਤੋ ਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ
ਦੁਕ ਮੁਸੰਨਿ ਆ ਆਪੇ ਹੀ ਬਣ ਬਣਿ ਗਇਆ।
ਲਗਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਹ ਬਜਾਵਣ। ਤਾਹ ਦਿਚ ਰੂਟੇ ਹਾ ਅਵ
ਜ ਨਿਕਲੇ। ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਹੀ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ
ਬੰਦਾ ਤੇਗ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਗਈ।
ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਬੇ ਕਿ ਆਏ ਤੇ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਗਦੁ ਇਹ ਤੀਤੇ ਦੁਇ ਦਿਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਹੀ।
ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬੁਵਜਾਇ ਏ ਛਡਿ ਦਿਤਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨਕਤੋ ਇਹ ਗਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਲ ਗੀਰ
ਖਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਜੀ ਉਭਟ ਕਿ ਆ। ਅਤੇ ਛਡਿ
ਭੀ ਸਕੇ ਨਹੀ। ਏ ਤੇਜੀ ਵਿਚਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ। ਕਦੀ
ਜਗੇ ਤੇ ਮੇ ਵਿਦਾਲੇਵਾ। ਤੀ ਸਿਰਾ ਦਿਨ ਤੁਆ। ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਲ ਕਲਾਤੀ। ਆਪੁ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਕਿ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆਖ ਬਹਿਤਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
ਆਜੀ ਤੇ ਹੀਰੁ ਖ ਅਹੁਦੁ ਖ ਕਰਤਾਰ ਦੁਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ਤੇ ਨਹੀ ਦੁਰਿ ਹੋਈ। ਤੂੰ ਤੇ ਓਹੋ ਤੇ ਇ
ਉ। ਅਤੇ ਅਦਮੀ ਅਸੀ ਤੇ ਹਤੇ ਅਸਾਡੀ ਸੰਗੁ ਕਿ
ਬੋਲੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅ

ਹਦ ਨਕਾਰਿ ਅਜੀਏ ਕਤ ਮੇਨੁ ਅਪੁਜ ਹਕਗ ਅ
 ਤੇ ਹਿ ਕੇਤ ਮੇਗਟਿ ਲਾਜ ਕਹਿ ਗਤ ਮੇਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਹ
 ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਮਹਦਾਨ ਅਹਿਦੇ
 ਗਲਾ ਕਰਤ ਹ ਪਾਸਿ ਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਅਸਤੇ ਪਾਸਿ ਸਹ
 ਜਿਹੈ ॥ ਜੇ ਹੀ ਬੈਠੇ ਤੇ ਹੀ ਕਟ ਟੀ ॥ ਅਗੇ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ ॥
 ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੀ ਨਾ ਹੀ ਤੇ ਜਾਹਿ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿ
 ਅਜੀ ਹਉ ਜਾਦਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਏ ਹਰਬਾ
 ਬਬੇ ਬੇਜੀ ਨੁਸਉ ਪਿਜਾਹਿ ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਹਬਾ ਬਲੇ
 ਕਹਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਅਇਆ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਮਨਿ
 ਪ੍ਰੋਧ ਪਇਆ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ ਮਹਦਾਨੇ ਨੁਪਛਣਾ ॥
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਹਦਾਨਾ ਏ ਹਰਬਾ ਬ ਕਿਤੇ ਨੈ ਨੈ ਤੇ ਇਅ
 ॥ ਅਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨੇ ਅਇਉ ॥ ਅਤੇ ਮੇਹ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਿ ਬੇਢ ਡਿਓ ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਅਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਓਤੁ ਤਾ ਸਾਧਕ ਕੀ ਹਓ ਸਤਾ ਟੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾ ਟੀ ਨਹੀ
 ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਬੰਦੇ ਅਸਾਂ ਤਾ ਟੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਤੇ
 ਟੀ ਹੈ ॥ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਹੁਦਿ ਦਾ ਲੈ ਅਏ ਅ
 ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਸਾਨੁ ਦਿਦਾ ਕੀ ਤੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਕਹਿ
 ਅਏ ਹਰਬਾ ਬਬੇ ਬੇਜੀ ਨੁਸਉ ਪਿਜਾਹਿ ॥ ਬੇਬੇ ਨਾਨ
 ਕੀ ਦਾ ਬੈਗੁ ਛੁਟਿ ਗਇਆ ॥ ਕਿ ਬੈਠੁ ਬੈਸੀ ਐਨ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜੇਕਰ ਮਨੁ ਮਾਨੁ ॥
ਮਨੁ ਮਾਨੁ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜੇਕਰ ਮਨੁ ਮਾਨੁ ॥

ਗਇਅਸੀਧਿਅਪੇਇਗਈ॥ ਤੰਭਈਅਜੈਰਮ
ਅਇਆਜੈਰਮਦੇਖਿਕੈਰੈਰਨਤੋਇਗਇਆ॥
ਲਗਾਪੁਛਣਕਿਉਨੀਤੁਲਸਾਅਜਬਹੁਜੀਇਤ
ਨਹੁਦਨਕਿਉਕਰਦੀਐ॥ ਅਜਕਿਅਐ॥ ਤੁਲਸਾ
ਕਹਿਅਠਕੁਰਜੀਮਰਦਾਨਾਭਾਈਜੀਨੁਛਡਿਚਲਿ
ਅਐ॥ ਇਸਵਾਸਤੇਬੈਰਾਗਕਰਦੀਐ॥ ਜੈਰਮਕ
ਹਿਅਕਿਉਬਹੁਜੀ॥ ਅਸੀਤੁਸਡੇਹੁਕਮੁਖੀਬਾਹ
ਹਿਨਾਹੀ॥ ਜਿਸਵਜਾਜਿਸਸੁਹਤਿਨਾਨਕਜੀਤੁਸਾ
ਡੇਪਾਸਿਰਹੇ॥ ਅਤੇਤੁਸਡਾਮਨਸੰਤੋਖਵਿਚਿਅ
ਵੇ॥ ਸੋਈਸੁਹਤਿਦਸੈਅਸੀਸੋਈਕਰੀਐ॥ ਨਾਨਕੀ
ਬੋਲੀਜੀਮੈਸੰਤੋਖਵਿਚਿਅਹੀਭਲਾਮਰਦਾਨਾ
ਲਿਐਗਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਭਾਈਜੀਨੁਛਡਿਚਲਿਆ॥
ਜੈਰਮਬੋਲਿਆਬਹੁਜੀਏਹਕਿਅਹੋਇਆ॥ ਜੋਤੁਸੀ
ਭਟਕੇਤੁਸੀਤਾਅਸੀਨੁਓਪਦੇਸਦੇਦੇਥੇ॥ ਅਤੇਹੁਇਅ
ਪੇਹੀਭਟਕਣਲਗੇ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਤੋਜੀਨਾਹੀਰ
ਹਿਆ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਆਪਣੇਪੈਰਾਤੇਹੀਐ॥ ਤੁਸੀਜੀਤੇ
ਖਤਰਾਕੋਈਨਾਕਹੋ॥ ਅਤੇਜਿਉਮਰਦਾਨਾਨਾਨਕਜੀਨਾ
ਲਿਹਹਦਾਹੈਤਿਉਹੀਰਖੋ॥ ਅਸੀਤਾਬਹੁਤੁਰਜੀਆਹੇ
॥ ਨਾਨਕੀਬਹੁਬੋਲੀਜੀਤੁਸੀਮਰਦਾਨੇਨੁਕਹੋ॥ ਜੈਰਮ

ਭਈ ਘਾਜੀ ਮੇਕਿ ਅਕਗਾ ਉਸਤਾਈ ਸਮਾਧਿ ਲਗ
ਦੀਉਤਾ ਖੁਲਦੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਹਰਵ ਸਦੀ ਦਿ

ਚਿਉ ਵੇਤਾ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇ। ਓਜਾ ਨਿਦਿ ਚਿ ਖਤਰਾ ਹਰ
ਹੈ। ਜੈਗਮਕ ਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਜੇ ਤੁਰੀ ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਸ

ਤੇ ਕਹਦੇ ਹੋ। ਤੁਰੀ ਕਪੜਾ ਇਥੋਂ ਮਉਜੁਦ ਲੈ।

ਅਤੇ ਭਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲਿ ਗੁਜਰੇ ਨਾਕ ਹਿ
ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਗਲ ਨਜਹਿ ਅਵਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਨਾਨਕ

ਲਿਖਹੁ ਚਿ ਕਉਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਲਾ ਜਿ ਚਹੁ ਕਿਛੁ
ਅਪਧਾਸੈ ਤੋਇ ਅਵੇ ਤਿ ਚਹੁ ਕਿਛੁ ਕੀਚੈ। ਨਾਨਕੀ

ਅਤੇ ਜੈਗਮਦੁ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਆਖਿ ਅਜੇ ਤਾਇ ਸਸ
ਹਰਦਿ ਚਿਹੋ। ਤਾਏ ਥੇਦੁ ਇਵ ਖਤਰਾ ਸੋਈ ਖਾਇ ਜਾ

ਵੀ। ਅਤੇ ਭਈ ਜੇ ਦੁਹਰੇ ਜਾਵੈ ਤੁਰੀ ਕਪੜਾ ਲੈ ਜਾਵੀ।

ਇਤ ਗਲਿ ਮਰਦਾਨਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਅਭਲਾ ਭਈ ਘਾਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਖੋਗੇ ਸੋ ਕਰੀਗਾ। ਅ

ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗਤੀ ਗਧਿ ਆ
ਅਤੇ ਪਰਸਾਦੁ ਖਵਾਇਆ। ਭਲਾ ਕਹੈ ਇਥਾ ਤਾਮਰ

ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਭਈ ਘਾਜੀ ਹਉ ਜਾਦਾ। ਜੈਗਮਕ ਹਿ
ਅਮਰਦਾਨਾ ਸੋਈ ਜੇ ਦਿਜਾਇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖਰਚ ਲੈ

ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਭਲਾ ਜੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ

ਤੇ ਆਖਉ ਸੁਬਧੁ ਜੀ ਮਹਦਾਨੁ ਨੁਕੁਣ ਖਰਚੀ ਦਵੀ। ਨ
 ਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹੋ ਸੋ ਦੇਵੀ। ਜੈਰਾਮ ਕਹਿ ਆ
 ਬਧੁ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਆਵਦੀ ਹੈ ਸੋ ਦੇਵੀ। ਮੈ ਬ
 ਹੁਤੁਰਾ ਜੀ। ਨਾਨਕੀ ਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ ਮਹਦਾਨੇ ਦੇ। ਭਿ
 ਦਿਤੇ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਜੀ ਨੁ ਆਖਣ ਜੋ ਮੈ ਨੁ ਦ
 ਹਸਨ ਦੇਵਣ। ਮਹਦਾਨੇ ਜੋ ਨਾਗਲਿ ਪਾਇ ਕਹਿ ਅਤੇ ਵੀ
 ਹੁਪਈ ਯੇ ਲੈ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ। ਆ
 ਇਕਹਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆਸ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਵੈ ਸ
 ਹਦਾਨਾ ਬਾਬਫੇ ਹਿ ਕਿਉ ਲਿਆਇਓ। ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬਹੁਤੁ ਬੈਗੁ ਕੀਤਾ। ਭਈ ਯਾ ਜੈਰਾ
 ਮ ਆਇਆ ਉਨਿ ਮੇਗਾ ਦਿਲਾ ਸਾਕੀਤਾ। ਮੈ ਨੁ ਆਖਣ
 ਲਗੇ ਜੋ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਜਾਹਿ ਨਹੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਪਾਸਿ ਹੁ। ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਜੀ। ਮੈ ਰੇਗਲਿ ਜੈਰਾਮ
 ਆਪਣਾ ਜੋ ਨਾ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ ਖਰ
 ਚੀ ਦਿਤੇ। ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜਿ ਚਰਸਹਰ ਵਿਚਿ ਹੈ
 ਵੈਦੁਇਵ ਖਤੁ ਪਹਸਦੁ ਜੇ ਵਿਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਦੁਹਿ ਜਾਵੈ
 ਤੇ ਖਰਚੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖੀ। ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਮੈ ਨੁ ਆਪਣਾ ਦਰਸਨ ਦੇਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਵੈ
 ਮਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋਸਾ। ਅੰਤ ਭੂਮਹੋਇ ਗਇਉ

ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਾਡੀ ਪਤਨੀ ਸੀ।
 ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਾ ਜੁਗ ਭੀ ਹੋ ਏ ਅਧੀ। ਜੇ ਹੋ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ
 ਤੂੰ ਅਸੀ ਨੁਵਡਾ ਅਉਗੁਣ ਤੋ ਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਉਤੇ
 ਡਿਗਦੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਏਵੇ ਜਾਣ ਜੋ ਮੈ ਸਚੁ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਨਾਨਕੀ
 ਕੀ ਆਖਿ ਅਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ਜਿਉ ਤੁਸੀ ਹੀ ਪੌਵੇ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਮਿਲੇ॥

ਗੇ ਮੇ ਤਿਵੇ ਕਰਾ ਗੀ। ਪਰ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਵਡਾ ਸਨਾ ਦਿਤਾ

ਜੀਏ ਸਤਨਾਹੇ ਮੰਗੋ ਅਸੀ ਅਪੇ ਹੀ ਦਿਤੇ ਅਹੰ ਤੀ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਨੁਕਰਤ ਰਧਾ
 ਸਿਸਉ ਪਿਛੇ ਡਉ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਦੀ ਹੈ ਅ
 ਰੁਵਡੀ ਹੈ। ਵਡਿ ਆਦਾ ਆਖਿ ਆਪਰਮੇਸਰ ਸੁਣਦਾ
 ਹੈ। ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਤੋ ਵੇਗੋ ਜੋ
 ਭਿਰਉ ਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੇਤੁ ਸੰਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾ
 ਣਦੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੁੱਠੇ ਅਖ
 ਣਦੀ ਨਹੀ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਸੀ ਲੇਹੁ। ਅਰੁ ਇਕ
 ਅਸਾਡਾ ਵਚਨ ਮੰਨਹੁ ਤੀ ਅਸੀ ਆਖੀਐ। ਨਾਨਕੀ ਅ
 ਖਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖਹੁ। ਮੁਲਾਤ ਜਾ ਕੋ
 ਈ ਨਹੀ ਰਖਹੁ। ਤੀ ਫਿਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਬੇ ਬੇ
 ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੇ ਅਸੀ ਹੋਵੀ
 ਏ ਨਹੀ ਵੀ ਏ। ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਖਾਈ ਨਹੀ ਛਡਣਾ।
 ਤੂੰ ਭੀ ਵੇਦੀ ਆਦੀ ਅਸੁ ਹੈ। ਅਸਾਡਾ ਏ ਸਨਾਲਿ ਵ
 ਚਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਤੈ ਨੈ ਅਗੇ ਹੀ ਆਪਣੀ
 ਗੋਦ ਪਾਇ ਲੀਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਨੁ ਤੂੰ ਖੁਸੀ ਕਹਿ
 ਅਸੀ ਏ ਥੇ ਭਲੇ ਨਹੀ। ਹਮ ਦੇਣ ਮਦੇ ਹੀ ਭਲੇ ਅਸੀ
 ਤੀ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਏ ਥੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤੀ
 ਭੀ ਮੇਨੁ ਵਡਾ ਪੀਰਾ ਸੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਵੇ ਕਦੀ ਦਰਸਨ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਦਰਿਆ ਪਾਸੇ ਕੀ ਥਾਵਾਂ

ਜਾਜਤੁ ਸਾਡਾ ਰਜਾ ਏਹ ਦੇਗ ਸਿਕਰ ਗੇ ਮੇਰਾ ਵਸ
ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸੀਖ
ਤਰਜਮਾ ਹੋ ਜਿਤੁ ਦੇਲੇ ਤੁਸੀਖਾ ਦਿਕਰ ਗੇ
ਤਿਤੇ ਦੇਲੇ ਤੁਸਾਡੇ ਹਜਰ ਤੇ ਸਾਨਾ ਨਕੀ ਕਹਿ ਆ
ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸਾਡਾ ਮੋਹੁ ਤੇ ਨਿਚਲੇ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਖੇ ਬੇਜੀ ਮੋਹੁ ਤੇ ਨਿਅਹੀ ਲੈ
ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਗਖਿ ਆਨਾ ਹੀ ਬਣਦਾ ਰੁਪਈ ਯੇ ਦੇ
ਕਹਿ ਦੇ ਦੇ ਦਿ ਦਾ ਹੋਇ ਗਏ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲੇ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਇਆ ਅਖੁ ਮਰਦ
ਨਾ ਕੀਧ ਰਿਚਲ ਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੇ
ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਅਗ ਤੇ ਗਾਇਛਾ ਮੇਰਾ ਜਿਧ
ਰਿਜਾਏ ਤਿਧ ਰਿਚਲਾ ਛਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਸਾਧ ਲਾਲੇ ਤਿਖਾਣੁ ਏ
ਮਨਾਵਾ ਦਕੇ ਪ੍ਰਗਨੇ ਹੈ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀ
ਦੇ ਜਾਵੀਐ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਸਤਾ ਦਿਨਾ ਦਿ ਚਿਲਾਲੇ ਤ
ਖਾਣ ਦੇ ਘਰਿ ਆਇ ਵੇਨੇ ਲਾਲੇ ਅਗੇ ਬੈਠ
ਕਿਲੇ ਘਰ ਦਾ ਆਹਾ ਦੇ ਬੈਠੀ ਹਿਕੁਤ ਪਾਜੇ ਹੈ

ਸਿ ਤਿਸਾ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ
ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ

ਹਿਅਬੈ ਠੁਭਾਈਲਾਲੋਬੈਠਿਕਰਿਕਿਹਤਿਕਰਿ)

ਲਾਲੋਤਿਖਾਨੁਬਾਬਮਿਲਅ)

ਲਾਲੋਬੈਠਿਕਰਿਧੁਛਟਲਗਾਜੀਮੇਅਰਮਨਾਹੀ
ਅਤੁਸੀਜਹਰਕਰੀਤੰਗੁਨਾਨਕਅਖਿਅਭਾਈ
ਲਾਲੋਅਸੀਪਰਦੇਸੀਤਾਤੰਫਿਰਿਲਾਲੋਬੋਲਿ

ਮਾਏ ਨਿਦੇ ਗੁਰੂ ਗੀਤ ਸੋ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਗਜਿਉ ਦੀਤਿ ਆਖਾ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
ਲਾਲੇ ਤੁੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਯੇ ਕੋਈ ਅਜਾਣੁ ਹੋਵੇ ਤੰ ਆ
ਖੀਐ ॥ ਜਾਣਦੇ ਨੁਕਿ ਆਖੀਐ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਲ
ਲੋ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਕਰਤ ਹ ਦੀ ਕਰਤ ਹੀ ਜਾਣੇ ॥ ਪਰੁ
ਜੀ ਅਹੁ ਜੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਅਹੈ ਸੋ ਤਿ
ਠਾਨੀ ॥ ਪਰਮੇ ਨੁ ਤੁਓਂ ਨ ਜ ਰਿ ਆਵਦੇ ॥ ਤੰ
ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛਦਾ ਕਿ
ਉਹੈ ॥ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਸਡੀ ਕਚੀ ਮਤਿ ਹੈ ॥
ਅਸੀ ਕਿ ਆਜਾਣਦੇ ਸਾ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਹਿ ਕਚੀ ਮਤਿ ਵਾਲੇ ਨਹੀ ਆਖੀ
ਦੇ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਤੁਸਡਾ ਨਉ ਕਿ
ਅਹੈ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਏਨਾ ਦਾ
ਨਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਤੇ
ਹਾਨਉ ਕਿ ਅਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ
ਮੇਹਾਨਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਹਾਸੀ ਹੈ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਤੁ ਅਪਣਾ ਨਉ ਕਿਉ ਨੀ ਪੇਦ ਸਦਾ ॥ ਤੰ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਸਿਆਨਾ ॥
ਤੰ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਆਪਣਾ ਨਉ ਦਸਿ ਆਕੋਈ
ਪਾਪ ਤਾਨੀ ਲਗਦਾਨਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਆਤਸਿ

ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਅਸਾਡੇ ਏਤਵ
ਚਨ ਅਭਾਈ ਠਿਗਿਲ ਲੇ ਅਥਿਅਾਜੀ ਅਗੇਛੇ

ਤਈਨਾਹੀ ਅੰਦਰ ਦੀ ਅੰਦਰੇ ਰਖਈ ਜਾਹਨਾ
ਹੀਕਰਨੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਸਿਆਲ ਲੇ ਕਹਿ ਅਜੀਕਿ
ਉਹ ਸੇ ਠਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਿ
ਦੇਛਪੀਏ ਭੀਰਹੀਏ ਤਿਛਪੀਨਾਹੀ ਕਹਦੀ ਠਿਗਿ
ਹਿਲ ਲੇ ਅਥਿਅਾਜੀ ਗਜਾਇਤੁ ਸਾਡੀ ਅਸੀਕੀ
ਅਥੀਏ ਏਹ ਗਲਾਕਹਿ ਕੇਲੇ ਲੋਹ ਸੇ ਏਛੇ ਅਹ
ਹਿਤੋਇਆ ਠਿਗਿਮਹਦੇਨੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੁਪੁਛਿ
ਅਜੀਏ ਏਕੇ ਟੀਲ ਲੇ ਪੁਰਤਨ ਮੁਹਖਪੈ ਠਿਗੁਰੂਨਾ
ਨਕ ਅਥਿਅਾਮਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਅਤੇ ਉਹੁ ਅਤੇ ਤੁਸੀਕਿ
ਤੁਨੇ ਜੁਗਾਇ ਕਠੇ ਏਏ ਏਏ ਠਿਗਿਮਹਦੇਨੇ ਪੁ
ਛਿ ਅਜੀ ਅਸਤੀਸੁਇ ਅਹੈ ਜੋ ਪੁਰਣ ਪੁਰਖਵ
ਤਿਜਨ ਮਾਵਦੇਨਾਹੀ ਠਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਅਥਿ
ਅਮਹਦਾਨਾ ਜੋ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੈ
ਕੇਹਾ ਭਗਤ ਤੇਏ ਠਿਗਿਜਨ ਮਿਅਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਨਿਗੁਨੀ ਭੀਤੋਏ ਅਤੇ ਬਛਨ ਕਾਈ ਉਠਿ ਬਿਨਾਪ
ਹਮੇਸਰਖੀ ਤੀਭੀ ਬਾਛਨਾ ਜਨ ਮਿਲਿਅਵਦੀ ਹੈ
ਅਤੇ ਜੇਹਿਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੀਉ

ਬਾਛਨਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰਾ ਸਿੰਮ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਤੇ ਬਾਛਨਾ ਕੇ ਤੇਰੀ ਚਉਰਸੀ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ਮ
ਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਵਚਨ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ॥ ਲਾਲੇ
ਰਸੈ ਏਤਈ ਆਰਕਰਿ ਕੇ ਸਦਾ ਅਇਆ ॥ ਚਲੇ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਪਰਸਾਦੁ ਤਈ ਆਹੁ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਲੇ
ਅਵਤਾਰਾ ਲਾਲੇ ਏਥੇ ਹੀ ਲਿਖਾਉ ॥ ਲਾਲੇ ਅਖਿ
ਅਜੀਤੁ ਸਾਡੇ ਗਲਿ ਜਾਣੁ ਪੈਗਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਿਤਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਤਨ ਚਉਰਸੀ ਪੈਗਾ ॥ ਲਿ
ਖਾਉ ਏਥੇ ਹੀ ॥ ਲਾਲੇ ਲੇਖਕਿ ਅਗੇ ਅਇਹ ਅਖਿ ਅ
ਪਰਸਾਦੁ ॥ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਥੇਤੀ ਲੇਖੇ ਦੇਹੀ ਹੋਈ ॥
ਅਤੇ ਸਾਗਦੀ ਪਿੰਨੀ ਸਗੁਦੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚਿ
ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਗਿ ਜਾਮੀਆ ॥ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਇ ਅਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਅਖਿ ਅਸੁਖ ਜੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ
ਖਾਵੇਗਾ ਤੇ ਜਾਣੇਗਾ ॥ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਟੁਕਭੀ ਨਿਕਰਿ ਮੁਹ
ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਸੁ ਆਦਿ ਅਇਆ
॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨਿ ਆਦੇ ਹਿਖ ਬਰਾ ॥
ਪਰਸਾਦ ਦੀ ਅਕੇਹੁ ਕੁਝ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਕੇ
ਤਨਾਸਾਦੁ ਲਵੇ ਲਾਵਾ ॥ ਲਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀਤੁ ਨਾਨ

ਸਿੰਘੇ ਲੋਧੀਆਂ ਪਾਇਲਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਸਮਝਾਓਗੇ ਕਿ ਅਸਲਾ ਜਿਹਨਾਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ
ਈਲਲੋਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਕਹੀ ਦਾਏ। ਸੋਇਸ ਪ੍ਰਸਾ
ਦ ਵਿਚਿਤ ਉਧਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਈਲਲੋਕ ਮਥਟੇ ਕਿ
ਆਆਖਿਓ ਸੁਜੀ ਮੈਨੁਤੁ ਮੀਅਜੁ ਨਿਤਲ ਕੀਤਾ
ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਕੀ ਮੈਲੁਲਾਹੀਆਲਲੋ
ਕਹਿਅਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨਿਤਲੁ ਤੋਇਆ। ਮਰਦੇਨੇਨੁਗੁ
ਰੁਨਾਨਕ ਕਹਿਅਅਖੁ ਮਰਦਾਨਾਤੁਇਕਿਧਰਿਚਲ
ਦਾਏ। ਮਰਦੇਨੇਅਖਿਅਜੀਜਿਧਰਿਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀ
ਤੋਵੈ। ਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਤੁਅਖੇਸੋ
ਕਹੀਏ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਮੈਅਖਿਨਾਹੀਸਕਦ
ਪਰੁਜੀਏਸੁੰਤੀਅਸਾਡਾਨਿਦਬੁਤੁਤੋਦਾਏ।
ਤੋਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅਦੇਖੁ ਮਰਦਾਨਾਤਿਨ
ਦਿਨਅਸੀਲਲੋਦੇਘਰਿਗੇਅਹੇਅਤਮਾਸਪ੍ਰਸੀਨਿ
ਹਰਿਅਏ। ਹੁਇਲਲੋਬੋਵਿਦਾਲੀਚੈ। ਅਤੇਏਥੇ
ਦੁਖਣਦੁਖਾਵਣਾਪਉਦਾਏ। ਅਸੀਫਕੀਰਅਹੇਅਸ
ਕਿਸੇਨਲਿਪਰ੍ਹੋਨਾਹੀ। ਅਸਾਡੀਜਿਥੇਸਾਧਪੁਰਤਿ
ਤੋਵੈਤਿਥੇਅਸਾਡੀਰਹਤਲੋਕੀਦੀਹੈਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅ
ਜੀਮੈਰੇਮਨਦੀਬੁਣੀਆ। ਜਿਸਗਲੀਕੁਚੇਆਇਨਿ
ਕਲਦੇਅਹੇ। ਸੋਈਅਸਾਨੁਅਖਦੇਹੈਨਿਅਏਕੁਰਾ
ਹੀ। ਤੇਰੀਤੁਜਾਨੁਪਰੁਅਸੀਤੋਦੁਖਜਾਦੇਅਸਾਪਖ

ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹਿਬੁ ॥
ਭੈਰਵ ਰਾਜਿ ਤੇਰਾ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹਿਬੁ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਹਉ ਦੁਖ ਮਦੇ ਖੇਲੀ ਏਗਾ ॥ ਲਲੈ ਅਖਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਦਿ ਚਿ ਅਵਗਿਆ ਕਿ ਅਪਈ ॥ ਗੁਰੂ
ਨਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਲੈ ਤੁਸੀਂ ਦਿ ਚਿ ਅਵਗਿਆ ਅਕਾ
ਈ ਨਹੀ ॥ ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਸੈ ਸੈ ਸ੍ਰਾਹ ਦੁਖ ਦਾਏ ॥ ਲਲੈ ਅ
ਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾ ਪਰ ਮੇ ਸਰਾਹੀ ਜਾਤਿ ਤੇ ॥ ਤੁਸੀਂ ਪਾ
ਸੈ ਕਿ ਅਕਾਈ ਦੁਖੇਗਾ ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਿ ਸੇ ਨਾ ਲਿਕਾਈ ਸਾਇ
ਹ ਖੀ ਨਹੀ ॥ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਸਾਇ ਪਰ ਮੇ ਸਰਾਹੀ ਲਿ ਅਕੈ ਸਾਤ
ਸਾਧਨਾ ਲਿਏ ॥ ਗੁਰੂ ਨਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਲੈ ਜੀ ਤੁ
ਸਚੁ ਅਖਦਾਏ ॥ ਪਰ ਭਾਈ ਲਲੈ ਮੇ ਸਰਾਹਿਕ ਹਾਲੁ
ਹੁਪਈ ॥ ਅਪਈ ਅਪੀ ਭਾਵਦੀ ਸੈ ਕਹਦਾਏ ॥ ਭਾਣ
ਮੰਨਦੇ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਲਲੈ ਕਹਿ ਅਜੀ ਅਦਹਿ ਬੈ
ਠਹਈ ॥ ਜੇ ਹੁਖ ਅਲੁਣਾ ਟੁਕੜਾ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਡੇ ਅਗੇ
ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਕ ਸਬਦੁ ਕਹਿ ਆ ॥ ਓਠਿ ਚਲੈ
ਤਾਂ ਆਖੀ ਐ ਛਹਗਾਇ ਅਸਿਰਿ ਘਤਿ ॥ ਬੈਠਿ ਰਹੈ
ਤਾਂ ਆਖੀ ਐ ਬੈਠਾ ਸਬਰ ਘਤਿ ॥ ਜਾ ਬੈਲੈ ਤਾਂ ਆਖੀ
ਐ ਬਨਿ ਬਨਿ ਕਹੇ ਬਹੁਤਾ ॥ ਚੁਪਕਹੈ ਤਾਂ ਆਖੀ ਐ
ਇਸ ਘਟਿ ਨਹੀ ਮਤਿ ॥ ਕਾਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇ ਹਈ ਜਿ
ਬੇਬਹਿ ਕਛਾਣੁ ਬਿਛਾਇ ॥ ਬੇਓ ਬੇਨ ਨਕ ਤੁਹੈ ਰਖਹਿ
ਪਤਿ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈ ਲਲੈ ਮੇ ਸਰਾਹੈ ਨਕਹਤਾ ਹੀ ਰਖੇਤਾ

ਸੰ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਮਹਿ
ਲਿਖਿਅ ਮਹਿ ਮਹਿ ਮਹਿ ਮਹਿ ਮਹਿ ਮਹਿ

ਗੋ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸੁਣਿਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤਰਹੁ
ਨਹੀ ਪਰੁ ਅਸੀ ਬੋਝੀ ਦੁਖੇਗਾ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਅਪੇ
ਅਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਦਾ ਮਨ ਭੀ ਉਦਾਸੁ ਤੇ ਇਅ ਪੈ। ਤੰ
ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਰਿਕ ਮਹੀ ਨਾ ਜਿਉ ਤਿਉ ਏ
ਥੇ ਟਿਕੋ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਅਮਹਦਾ ਨਿਅ ਭਾਈ
ਲਾਲੇ ਦਾ ਭੀ ਅਖਿਅ ਅਮੀ ਨੀਏ। ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ
ਜੀ ਭਲਾ ਤੇਵੈ। ਲਾਲੇ ਪਾਸਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਟਿਕਿਅ।
ਦਿਨ ਦੁਇ ਗੁਜਰੇ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਤੰ
ਮਹੀ ਨਾ ਟਿਕੇ ਤੰ ਮੈ ਨੁਹੁਕ ਮੁਕਰੋ ਜੰ ਮੈ ਤਲਵੰਡੀ ਓਠਿ
ਰਿਅਵਾ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਮਹਦਾ ਨਾ ਤਉ ਅਸ
ਡੇ ਨਾਲਿ ਰਹਣਾ ਤੰ ਕਿ ਬੇਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
ਜੀ ਮੈ ਬੋਝਿਅ ਦਿਨਾ ਦਿਚਿਅ ਇਜਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਅਜਾਇ ਭਾਈ ਸੁਬਾ ਅਇਜਦਾ ਹੈ। ਮਹਦਾ
ਨਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਝਿ ਦਾ ਲੇਕ ਰਿਤਲਵੰਡੀ ਗਇਅ। ਗੁ
ਰੁ ਨਾਨਕ ਦਿਨੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿਚਿ ਫਿਰੇ ਅਤੇ ਗਤਿ ਨੁਲ
ਲੇ ਪਾਸਿ ਰਹੇ। ਜਾ ਦਿਨ ਪੰਛਾ ਹੁਗੁ ਜਰੇ॥ ॥

ਗਤੰ ਮਲਕ ਭਗੋ ਪਰੇ ਰਜ ਪੜੀ ਸਗਣ ਦਾ ਸੀ ਓਸ ਬ੍ਰਹ
ਮਭੋ ਜੁਕੀਤਾ। ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਨਿਉਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀਨ

ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
 ਕੇ ਹਰਾਈ ਬਾਮਣਾ ਅਗੇ ਆਖਿ ਆਤ ਪਾਸ ਲਕ
 ਗੇ ਸਾਹਿਬ ਲਕ ਤਾਗੇ ਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਭੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਉ ਦੇ ਭੈ ਨਿਤੁ
 ਭੀ ਆਵੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਸੁ ਦਿਖਾਯਾ ਆ
 ਸੀ ਫਕੀਰ ਆਹੇ॥ ਅਸੀ ਕਿਨੁ ਵਿਚਿ ਆਹੇ॥ ਤੇ

[illegible]

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਤਰ
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਕ ਮਲਕ ਗੁਸੈ ਆਇ ਭੁਭੁਕਤ ਪਾਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨਕ ਚਲਿ ਅਧਿਛੈ ਲਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਧਿਆਇ
ਲੋਭੀ ਧਿਛੈ ਗਇਆ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਮਣ
ਲੈ ਗਇਆ ਪੰਜੇ ਬਾਮਣ ਜਾਇ ਮਲਕ ਨੁਆ
ਧਿਆ ਮਲਕ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਇ ਆਇ ॥ ਮ
ਲਕ ਕਹਿ ਆਪੰਜਾ ਅੰਦਰਿ ਲੈ ਆਉ ॥ ਪੰਜੇ ਬ
ਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਦਰਿ ਸਾਦਿ ਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਅੰਦਰਿ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਖਿ
ਆਕਿਉ ਮਲਕ ਮੇਨੁ ਕਿਉ ਸਾਦਿ ਆਇ ॥ ਮਲਕ
ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਤਪਾ ਭੁਭੁਕਤ ਮਭੋਜ ਦਿਚਿ ਕਿਉ
ਨ ਆਇਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਸੁਇ ਮਲ
ਕ ਅਸੀਠ ਕੀਰਾ ਆਏ ਜਿਥੇ ਗੁਜਰੀ ਤਿਥਾਉ ॥
ਮਲਕ ਗੁਸੈ ਤੇਇ ਕੇ ਆਖਿ ਆਕਿਉ ਜੀਤ ਪਾਨ
ਉਹ ਖਾਵਣਾ ॥ ਅਤੇ ਬੁਝ ਮਭੋਜ ਨੁਨ ਉਹ ਖਾਣਾ ॥
ਅਤੇ ਸੁਦਤ ਖਾਣਾ ਦੇਖ ਰਿਖਾਵਣਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਮਲਕ ਕੁਟੁਹੁ ਇਖਵਾਇ ॥
ਮਲਕ ਆਖਿ ਆ ਅਵੈ ਪੰਜਾ ਜਾਇ ਇਸਤਯੇ
ਨੁਹੁ ਇਖਵਾਇ ॥ ਜਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਛਿਰਿ ਕੇ ਦੇਖੇ
ਤਾਲ ਲੈ ਖੜੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਲਾ ਲੈ ਲਿ

ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਾਧਿਕਾ ਜਿਹੀ ਹੈ ਸਾਧਿਕਾ ਜਿਹੀ
ਕੰਧਾਰੀ ਤੇ ਸਾਧਿਕਾ ਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਸਾਧਿਕਾ ਜਿਹੀ

ਅਕਚਉਗੀਅਲਿਅਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਸਜੇਹ
ਥਿਕੋਧੇਦੀਗੋਟੀਲੀਤੀਲਾਲੇਦੀਅਤੇਖਬੇਹ
ਬਿਲੁਚੀਕਚਉਗੀਲੀਤੀਭਗੋਦੀਦੇਦੈਭਥਣ
ਪੀਨੇਕੋਧੇਦੀਗੋਟੀਕੋਲੇਦੁਪਸਿਮੋਅਤੇਲੁਚੀ
ਕਚਉਗੀਦਿਚੋਲੇਦੁਪਸਿਮੋਜਿਤਨੀਮਜਲਸਿਥੇ
ਠੀਅਹੀਤਿਤਨੀਸਭਬਿਸਮਾਦਤੋਇਗਈਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਲਕਅਦਮੀਅਦੇਲੋਦੁਬਾਬੂਹ
ਮਭੋਜਕੀਤਾਹਈਏਹੋਟੀਸੁਦਦੇਘਰਦੀਹਈ
ਬੂਹਮਭੋਜਲਾਲੇਦੇਘਰਿਤੋਦੇਨਿਤਾਪਰਤਾਮਲ
ਕਦਾਚਲੇਕੁਝਨਾਹੀਮਨਦਿਚਿਬਹੁਤੇਹੁਸਾਖਦੈ
॥ ॥ ਭਾਈ (੧੦੦੦) ॥

ਅਤੇਖਾਪਠਣਅਗੇਸੁਸਾਹਬਆਹਾਤੇਖਾਦਾ
ਪੁਤਬਹੁਤਦੁਖੀਆਹਾਦਹੁਬਹੁਤਕਰਿਹੋਤੇਅਹੇ
ਅਤੇਖਾਮਲਕਭਗੋਨੋਕਹਿਅਐਮਲਕਮੇਕਿਅ
ਕਹੀਮੇਗਬੇਟਾਜੁਆਨਚੰਗਾਤੋਦਾਨਾਹੀਮਲਕਭ
ਗੋਅਤੇਖਾਨੁਕਹਿਅਖੰਜੀਕੋਟੀਕੰਮਲਿਫਕੀਹਪ
ਕੜੇਤੁਮਾਗਬੇਟਾਚੰਗਾਤੋਦੈਅਤੇਖਾਪਠਣਕਹਿ
ਅਐਮਲਕਮੇਕਿਅਜਾਣਾਤੀਤੋਜੋਕੰਮਲਿ
ਕਉਣਹੋਅਹੁਕੰਮਲਿਨਾਹੀਮਲਕਕਹਿਅਖੰਜੀ
ਠਿਕ

ਹਲਗਧਕਰਨਾ ਅਇ ॥ ਦਿਚਾ ਫਰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਧਰਾਇਆ ਧਬਹਿਲ ਲੋਤਖਾਣ ਸਿਖਨੁ ਤੇਈ ॥
 ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਧਬਾ
 ਠਾਠੈ ॥ ਲਾਲੇ ਦੇਖਿ ਕਹਿ ਬੈਗੁ ਗਾਇ ਚਿਅਾਇਆ ॥
 ਹੋਸਾਇ ਅਤੇ ਧੀ ॥ ਠਾਠੈ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥

ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤਾਲ ਲੋ ਬੈਗੁ ਕਹਦੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀਏ ਹੁਕਿ
 ॥ ਲਾਲੇ

ਸਥਦੁਕਰਿਅ॥ ॥ਗਗਾਤਿਲੰਗ॥ ॥ਜਿਮਮੇ

ਅਵੈਖਮਮਕੀਬਾਣੀਤੈਸਕਗੀਗਿਆਨਦੇਲਾਏ
ਪਾਪਕੀਜੰਦੁਲੈਕਾਬਲਤੁਪਾਇਅਜੰਗੀਅੰਗੀ
ਦਾਨਦੇਲਾਏ॥ਸਹਮਧਰਮਦੁਇਛਪਿਖੜਤੇ
ਕੁਜਠਿਰੈਪਰਧਾਨਦੇਲਾਏ॥ਕਾਜੀਆਬਾਮਣਾ
ਦੀਗਲਥਕੀਅਗਦਪੜੇਮੈਤਾਨਦੇਲਾਏ॥ਮੁਸ
ਲਮਾਨੀਆਪੜਹਿਕਤੇਬਾਕਸਟਮਹਿਕਹਹਿਖੁਦ
ਇਦੇਲਾਏ॥ਜਾਤਿਸਨਤੀਤੋਹਿਹਿੰਦਵਾਣੀਟੇਤੀ
ਲੇਖੇਲਾਇਦੇਲਾਏ॥ਖੁਨਕੇਸੇਹਿਲੇਗਵੀਐਨਾਨ
ਕਰਤਕਾਕੁਗੁਪਾਇਦੇਲਾਏ॥ਠਿਹਿਲਾਏਅਖਿ
ਆਜੀਮੁਗਲਾਹੀਦੀਤੋਸੀ॥ਠਿਹਿਗੁਨਾਨਕਸਬ
ਦੁਕੀਤਾ॥

ਬਕੇਗੁਣਨਾਨਕਅਖੈਮਾਸੁਪੁਰੀਵਿਚਿਅਖਿਮਸੇ
ਲਾ॥ਜਿਨਿਉਪਾਈਗੰਗਰਵਾਣੀਬੈਠੜਵੈਖੈਵਖਿਇ
ਕੇਲਾ॥ਸਚਸੋਸਾਹਿਬਸਚੁਤਪਾਵਸੁਸਚੜਾਨਿਅ
ਉਕਰੇਗੁਮਸੇਲਾ॥ਕਾਇਆਕਪੜਟੁਕੁਟੁਕੁਤੋਸੀਹਿ
ਦੁਸਤਾਨਸਮਾਲਸੀਬੋਲਾ॥ਅਵਨਿਅਠਤਰੈਜਾਨਿਸ
ਤਾਣਵੈਤੋਰਭੀਉਠਸੀਮਰਦਕਾਚੇਲਾ॥ਸਚੀਬਾਣੀਨ
ਨਕਅਖੈਸਚੁਸੁਣਾਇਸੀਸਚਕੀਦੇਲਾ॥੨॥ਤੈਲ
ਲੈਅਖਿਆਜੀਮੁਗਲਾਟੇਡੀਜੁਲਮੀਕਰੇਗਾ॥ਤੈਗੁਰੂ

ਗੁਰਮਤਿ ਕੀ ਭਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀ ਭਾਸੀ ॥ ੧ ॥

॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਖੁਸ਼ਮਾਨ ਖਸਮਾਨ ਕੀ ਆਇੰਦ
ਸਤਾਨ ਡਗਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਟੀਕਰਤਾ ਜਮਕਰਿ
ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਆ ॥ ਏਤੀ ਮਹਾਪਟੀ ਕੁਰਲਾਏ ਤੈਕੀਦ
ਹਦ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾ ਕਾਸੈ ਈ ॥ ਜੇਸ
ਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਹੇਤਾ ਮਨਿ ਹੋਸਨ ਤੋਈ ॥ ੧ ॥

॥ ਸਕਤਾ ਸੀ ਹੁ ਮਹੇ ਪੈਵ ਗੋਖ ਸਮੇਸਾ ਪੁਰਸਾਈ ॥
ਹਤ ਨ ਦਿਗਾ ਤਿ ਦਿਗੋ ਏਕੁ ਤੀ ਮੁਟਿ ਆਸੁ ਨ ਕਾਈ ॥ ਅ
ਪੇ ਜੋ ਤਿ ਦਿਛੋ ਤੇ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਤੇ ਗੀਵ ਡਿਛੋ ਆਈ ॥ ੨ ॥
ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਉ ਪਹਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦਕ ਰੇ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਖਸਮੇ
ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਾ ਆਵੈ ਜੇ ਤੇ ਚੁਗੇ ਦਾਏ ॥ ਮਹਿ ਮਹਿ ਜੀ
ਵੈ ਤੇ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਏ ॥ ੩ ॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ
ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਮਾਣ ਸਵਿਚਿ ਬਹਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਕਹਣ ਬੁਝੈ ਸੋਈ ਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ਅਗੇ ਬਾ
ਲਾਸੀ ਪੁਤਲ ਵੰਡੀ ਗਇਆ ਸੀ ॥ ਪਿਛੋ ਗਇਆ ਮ
ਰਦਾਨਾ ॥ ਅਗੇ ਬਾਲੇ ਨੁਕਾਲੁ ਵੇਚੀ ਪੁਛ ਦਾਸੀ ਵੇ ਬਾ
ਲਾਤੁ ਹਿਮੇਗ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਗਾ ਭਲਾ ਖਟ ਦਾਕ ਮਾਦ ਦਾਗਵਾ
ਇਆ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਮਰਤ ਕਾਲੁ ਤੂੰ ਤੀ ਪੀਜ ਦਾਈ
ਨੁਜਾਇ ਪੁਛੁ ਮੇਨੁ ਕੁਣਨ ਆਖਾ ॥ ਅਸੀ ਹਥੋ ਆਪਣੀ
ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੋ ਗਵਾਈ ਹਈ ॥ ਤਿਵੇ ਮਰਦਾਨ
ਗਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਲੁ ਨੁਕਲਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਕਾਲੁ ਆ

ਨੇਅਧਿਕਾਰਤਾਜੀਤੁਸੀਗਿਰੀਏਈਨਕੋਗਾ
ਨਕਤੇਘਰਿਕੋਈਚੰਦਸੁਰਜਅਕੈਰਮਾਕ੍ਰਿਸਨ
ਅਵਤਾਰਲੀਤਾਤਈਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਅਨੰਦਗਵ
ਤੁਕਾਲੁਆਖਿਆਸੁਣਤੇਤੋਲੋਕੋਨਾਨਕਮੇਰਾ
ਵਡੋਬਿਆਏਹੁਬਿਆਕਲਹੁਮਆਖਦਾਤੇਤੇ
ਘਰਿਚੰਦਅਹੁਸੁਰਜੁਤੋਇਅਏਮਹਦਾਨੇਅ
ਖਿਆਜਜਮਾਨਤੇਨੁਏਹਾਖਬਰਿਏਮਤੇਉਸਨੁ
ਸਾਹੀਧੇਦਾਇਸਦੀਖਬਰਿਏਖਬਰਿਗਇਬੁਲਾ
ਹੁਨੁਤੋਈਜੋਮਹਦਾਨਾਨਕਪਾਸੋਆਇਅਏਗਇ
ਬੁਲਾਹਆਦਮੀਦੋਭੇਜਿਕਰਿਮਹਦਾਨੇਨੁਸਦਿਆ
ਮਹਦਾਨੇਆਇਕਲਿਅਦੁਦਿਤਾਗਇਆਖਿ
ਆਖੁਮਹਦਾਨਾਨਕਜੀਦੀਆਖਬਰੀਮਹ
ਦਾਨੇਆਖਿਆਲਉਗਇਜੀਨਾਨਕਜੀਦੀਆਖਬ
ਰੀਨਾਨਕਪਾਤਿਸਾਤਦਪਾਤਿਸਾਹੁਨਾਨਕਪੀਰੀ
ਦਪੀਰੁਨਾਨਕਫਕੀਰੀਸਿਰਿਫਕੀਰੁਗਇਜੀ
ਨਾਨਕਦੇਤੁਲਿਕੋਈਨਹੀਨਾਨਕਦੇਉਪਰਿਹਿਕੁਖੁ
ਦਾਇਏਨਾਨਕਨੁਖਦਾਇਵਡਮਹਤਬਾਦਿਤਾਏ
ਮਹਤਾਇਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਅਸੀਬਿਰਧਤੋਏ
ਅਏਮਹਤੀਰਿਵੈਨਾਨਕਨੁਇਬੇਭੀਲਿਆਵੇਉਸ
ਦਾਦੀਦਹੁਕਰੀਏਮਹਦਾਨੇਆਖਿਆਗਇਜੀਓ

ਹੁਲੇਲਾਹਿ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ॥ ਤਾਬਾਲਾ ਸਧੂ ਅਤੇ ਮਰਦਾ
 ਨਾਮਿ ਹਸੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
 ਰਾਈ ਲਾਲੋ ਮਸੀਤ ਲਵੰਡੀ ਜਾ ਦੇ ਅਹੇ ॥ ਤੇਲਾਲੋ
 ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਤਾਂ ਮਹੀ ਨਾ ਧੁਗਾ ਹੋਣ ਦੇਉ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਅਜੁ ਪੰਛੀ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿਠੇ ਰਿਪੰਜ
 ਦਿਨ ਆਇ ਹੀਏ ਗੇ ॥ ਤੇਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਬਾਲਕਿ
 ਧਰੋ ਆਇ ਪਇਆ ॥ ਤਾਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਰਾਈ ਲਾਲੋ ਤੁ
 ਧੇਵਾ ਗੁਗਾਇ ਭੀ ਖਰਾ ਪਿਆ ਹੈ ॥ ਤੇਲਾਲੋ ਆਖਿਆ
 ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਡਾਢਿ ਆਨਾ ਲਿਜੋ ਰੁਕੁਤੁ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਤੇ
 ਓਥੇ ਹੁ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ ॥

॥

॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਚਲੇ ਦਸ
 ਵੇ ਦਿਨ ਆਇ ਤਲਵੰਡੀ ਵੜੇ ॥ ਗਇਨੁ ਖਬਰਿ ਹੋਈ
 ॥ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਏ ॥ ਕਾ
 ਲੁ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਤੈ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ॥ ਏਨੁ
 ਸੁਣਿ ਆਜੋ ਨਾਨਕ ਅਸਾਡਾ ਪੁਤੁ ਆਇ ਆਇ ॥ ਪ
 ਰੁਕਿ ਬੈਠੇ ਚੰਦਰਾਨ ਸੰਧੂ ਦੇ ਖੁਹ ਉਤੇ ਹੈ ॥ ਚੰਦਰਾਨ ਬ
 ਲੇ ਦਾ ਪਿਉ ਸੀ ॥ ਏਹੇ ਤੈ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਇਕੇ ਗਏ ॥ ਜਾ
 ਇ ਦੇ ਖਨਿ ਤਾਕਿ ਅਦੇ ਖਨਿ ॥ ਜੋ ਸਿਰ ਤੇ ਗਜਾ ਦੁਹੁ
 ਦਾ ਅੰਗੋ ਛਾਏ ॥ ਤੈ ਤੇ ਨਿਚਾ ਦਰਿ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਚਾ
 ਦਰਿ ਉਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਹਿਕ ਅੰਗੋ ਛਾਏ ਬਿਪੈ ਗਜਾ ਦੁਹੁ ਦਾ ॥

ਅਤੇ ਹਿਕਮ ਗੋਛ ਤੇ ਨਿਭੀ ਹੈ॥ ਕਲ ਦੇ ਖਿਕ ਹਿਕ ਉ
 ਜੀਲ ਤੇ ਇ ਗਇਆ ਤੀਲ ਲੁਸਿ ਅਣ ਸੀ॥ ਪਰੁ ਕ
 ਲੁ ਬੋਛੋਟ ਸੀ॥ ਲਲੁ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਕਲੁ ਅਸੀ
 ਬਾਬਾ ਚੰਦਰਾਨ ਸੀ॥ ਪਦੇ ਖੁ ਤੇ ਅਇਏ॥

ਸਿਉ ਹਮ ਵੇਦੀ ਪੁਤੁ ਦੋਵੇ ਅਹੇ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਸੇਬਾ
 ਹਸੀ ਦੇ ਪੇਟੇ ਅਹੇ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਮ ਹਿਕ ਹੈ॥ ਤੀਏ
 ਸਤਾਈ ਗਇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਚਲਾ॥ ਕਲੁ ਚੁਪ ਕਰਿ ਹਰਿ

ਅਤੇ ਤਉ ਵਿਚਿ ਅਤੇ ਮੇ ਵਿਚਿ ਫਰਕ ਵਰ੍ਹਿਆ ਦਾ ਬੋਝ
ਟੀਐ॥ ਭਲਾ ਤੁਭਾ ਟੀਕਾ ਲੁਵਲੈ ਨਾ ਦੇਖੁ ਭਾਭੀ ਬੀਬੀ ਵ

ਲੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਲੈ ਦੇਖਾ॥ ਪਿਉ ਅਤੇ ਚਚੇ ਵਿਚਿ ਫਰ
ਕ ਕੁਛ ਨਹੀ॥ ਤੁਘ ਹਿਚਲਾ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ
ਜੀ ਅਸਾ ਘਰੁ ਇਕੁ ਮਲਿ ਅਧੈ॥ ਬਹੁਤੇ ਘਰੁ ਢਡੇ
॥ ਤੰਗੂ ਅਮਾ ਬੀਬੀ ਪੈਰਾ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ॥ ਤੰਗੂ ਲਾਲਾ ਅਖਿ
ਆਪੁ ਤੁਨਾਨਕ ਤੁਸਾਧੈ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਤੰਗੂ ਦਇਆਲੈ
ਜੀ ਦੀਐ॥ ਭਲਾ ਤੇਰੀ ਮਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਭਾਈ ਕਾ ਲੁਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇਖੁ ਮੇਰਾ ਭਿਰਉ ਸਰੀਕ ਹੈ॥ ਮੇਰੇ
ਸ ਅਗੇ ਹੁਤ ਨਾ ਕੁਛਿ ਸਕਦਾ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਡਾ ਹੈ॥
ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਤੰਗੂ ਪਿਤਾ ਹੈ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਰਗਰਾ ਮਕਲੀ ਵਿ
ਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ॥

ਮਾਮਾਗੀ ਮਾਤਾ ਕਹੀਐ ਸੰਤੋਖ ਮਾਗਾ ਪਿਤਾ॥ ਸਤੁ
ਤਮਾਗਾ ਚਾਚਾ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਅਜਿਤਾ॥ ੧॥
ਸੁਣਿ ਲਾਲਾ ਗੁਣੁ ਐਸਾ॥ ਸਗਲੇ ਲੋਕ ਬੰਧਨ ਕੇ ਬਾਧੇ
ਸੰਗੁਣ ਕਹੀਐ ਕੇਸਾ॥ ੧॥ ॥ ਭਾਉ ਭਾਈ
ਸੰਗਿ ਮਾਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਤੁ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਧੀ ਅਮਾਗੇ ਧੀਰਜ
ਬਨੀਐ ਸੇ ਸੰਗਿ ਮਾਗਾ ਚਾ॥ ੨॥ ਸੰਤਿ ਮਾਗੇ ਸੰਗਿ ਸ
ਹੇਲੀ॥ ਮਤਿ ਮਾਗੀ ਚੇਲੀ॥ ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮਾਗਾ
ਹੀਐ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੰਗਿ ਬੇਲੀ॥ ੩॥ ਏਕੰਕਰ ਮਾਗਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਗਿਅਵਰੁ ਕਉ ਲਾਗਾ ਨਾਨਕ ਸਦੁ ਖਪਾਏ ॥੪॥ ਤੀ
ਫਿਰਿ ਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਕਾਲੁ ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਅਸ
ਬੋਹਿ ਆਹੀ ॥ ਪਗਇਸਤਾਈ ਹਿਕਵਹੀ ਗਇਓ
ਸਿਲੈ ਚਲੀਐ ॥ ਤੇਗ ਅਰੁ ਮਨੁ ਭੀ ਨ ਰਹੀ ॥ ਭਲਾ
ਪੁਤੁ ਨਾਨਕ ਗਇਓ ਸਿਤੀ ਚਲਾ ॥ ਭਲਾ ਜੀ ਚਲੈ ਲੈ
ਚਲੈ ਗਇਓ ਸਿ ॥ ਅਗੇ ਗਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਅਹ
ਪਰਦੇ ਹਵਹੀ ਆਹੀ ॥ ਜਿਉ ਗਇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਡਿਠਾ ਡਿ
ਉਠਿ ਠਣ ਲਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਦੈ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਿ ਆ
ਅਤੇ ਗਇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ ॥ ਤੇਗ ਇਕ ਹਿ ਆ
ਤਪਾਵਡਾ ਜਲ ਮਕੀਤੀ ॥ ਮੈ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਪੁਜਨ ਦੇਵ
ਸਤੇ ਸਦਾਇ ਅਸੀ ਤਉ ਮੈਨੁ ਮਾਰਿ ਆ ॥ ਤੀਗੁ
ਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀਤੁ ਸੀਵਡੇ ਤੋ ਅਸੀ ਤੁਸ
ਡੇ ਨਠਹੀ ॥ ਫੇਰਿ ਗਇਕ ਹਿ ਆਤਪਾਤੁ ਮੈਨੁ ਬਖ
ਸਿ ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬੋਭੀ ਬਖਸਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਬੋਲਿ ਆਗਇ ਜੀਤੁ ਸੀਧਰ ਦੇ ਬਖਸੇ ਤੋ ਏਤੋ ॥
ਤੀਫੇਰਿ ਗਇਕ ਹਿ ਆਤਪਾ ਮੈਉ ਤੇ ਕੁਣ ਆਪਣੀਵ
ਲੋਤੁ ਭੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੀ ਕਹਿ ॥ ਤੀਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਗਇ ਜੀ ਜਿਥੇ ਅਸੀ ਤਿਥੇ ਤੁਸੀ ॥ ਤੀਗਇਕ
ਹਿ ਆਤਪਾ ਮੈਗੀ ਪੁਗੀ ਤੀਪਵੈ ਜਾਤੁ ਪੈਰ ਆਪਣੇ
ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖੇ ॥ ਗਇ ਬਹੁਤੁ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਆ ॥

ਖਿਆ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਾਸਿਆ। ਫੇਰਿਗਾਇਕਰਿ
 ਅਵੇਉ ਮੇਦਾ ਸੁਧੇਬਾ ਮਣਨੁ ਸਦਿ ਲਿਆਉ। ਉਮੇ
 ਦਾ ਸੁਧੇਬਾ ਮਣਨੁ ਸਦਿ ਲਿਆਇਆ। ਸੁਧੇਆਇ
 ਅਸੀਰਵਾਦ ਦਿਤਾ। ਅਖਿਉਂ ਸੁਗਾਇ ਜੀ ਸੁਖੀਰਹੈ
 ॥ ਗਾਇਕਰਿ ਅਸੁਧਾ ਅਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡੇ ਲਿਆਉ
 ਅਤੇ ਇਥੇ ਹੋਈ ਕਰਿ ਅਤੇ ਤਪੇਨੁ ਮੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰਿ ਜਿਵ
 ਇ। ਅਤੇ ਤਪਾ ਜੀ ਹੋਈ ਕਿ ਅਜੇ ਵਦੇ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਗਾਇ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਤ ਹਰੇ ਜਦਾ ਹੈ। ਸੋਈ
 ਜੇ ਵਦੇ ਅਹੈ। ਨਾਤ ਪਾ ਮੈਂ ਹੋ ਸਦਾ ਸਤੇ ਪੁਛਿ ਅਹੈ।
 ਜੇ ਅਖੇ ਅਤੇ ਖਵੇ ਤਾਂ ਬਕਰਾ ਸਵਾਹੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਗਾਇ ਜੀ ਓਥੇ ਫੁਰਮਾਇ ਸਦੀ ਜਾਇ ਨਹੀ।
 ਜੋ ਕੁਛ ਅਪਣੀ ਖੁਸੀ ਭਿਜੇ ਸੋਈ ਅਸੀਂ ਨਹੀ ਵਢੇ। ਤਾਂ
 ਗਾਇਕਰਿ ਅਵੇਉ ਮੇਦਾ ਬਕਰਾ ਬਸ ਉਹ ਉਤਰਤੁ
 ਹੋਇ। ਸੁਧਾ ਬਾ ਮਣ ਭੰਡੇ ਲੈ ਆਇਆ ਅਗਾ। ਗਾਇ
 ਕਰਿ ਅਭਲਾ ਸੁਧਾ ਪਹਿਲੇ ਕੁਛ ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਲੈ। ਅ
 ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਸਲੋਣਾ ਖਾਸਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਦਿ
 ਚਿਸ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ। ॥ ਮਿਠਾ ਮ
 ਰਮੁ ਸਲੋਣਾ ਸੰਜਮ ਖਰਾਧਿ ਆਨ। ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਨਰ
 ਅਚਵੈ ਸੋ ਮਾਣ ਸਪਰਧਾਨ। ੧॥ ਗਾਇ ਜੀ ਭੋਜਨੁ ਮੇਸ
 ਕਰੀਐ। ਅਉਰ ਸਗਲ ਪਰਹਰੀਐ। ੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

51

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

॥ ३ ॥ ਆਇਆ ਜਗਿ ਤੁਕ ਮੁਚਲਾਇਆ ॥ १ ॥ ਅੰਤ ਕਾ
 ਧਰਤੀ ਪਏ ਕਿਛੁ ਭਾਖਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ३ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਮ
 ਤ ਬਲੀ ਜੋਏ ਅਰੁ ਸੁਗੇ ॥ ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਦੇ ਖਿਅ ਸਭ
 ਧਰਤੀ ਧੁਗੇ ॥ ४ ॥ ਤੈ ਠਿਗਿ ਗਇ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਜੀ ਤੁ
 ਮੀਲੀ ਗਰਚ ਲਵੈ ॥ ਤੈ ਖੁਰਤੁ ਸਾਡੀ ਤਾਲ ਕਰ ਰਿਦੈ ਨ
 ਅਯੋ ॥ ਨਾ ਤਲਾ ਪਤਾ ॥ ਤੁਮੀ ਠਕੀ ਗੁਬੈ ਠੇਖ ਵਾਢੁ
 ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਅਸਵਰੀ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿਅ
 ॥ १ ॥ ॥ ਲੰਗਰ ਏਕ ਖੁਦਾਇ
 ਕਾਦੁ ਸਰਲੀ ਗਰਨੀ ॥ ਦੁਸਰੇ ਲੰਗਰ ਨਾ ਚਲੈ ਬਿਰਜਗ
 ਤਰਹੀ ਟੀ ॥ १ ॥ ਗਇ ਬੁਲਾਹੁ ਸੁਇ ਬੇਨਤੀ ਘਰ ਅਗਨ
 ਤਮਾਹੀ ॥ ਖਲਕ ਸਚ ਏ ਕਹੈ ਜਿ ਨਿਖਲਕ ਸਵਰੀ ॥ १ ॥
 ॥ ਦਾਤਾ ਅਪੁਰੀ ਮੁਹੈ ਸਭ ਖਲਕ ਸਭਾ
 ਲੋ ॥ ਦੇਵ ਨ ਕੈ ਅਪੇ ਧਈ ਸਗਲਿ ਅਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲੇ ॥ २ ॥
 ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਤਨ ਪਦੀ ਏ ਦੀਨੇ ਸਭ ਗਾ ॥ ਅਪੈ ਕਛੁ ਨ ਏ
 ਵਈ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਏ ਸੰਜੋ ਗਾ ॥ ३ ॥ ਸਭ ਨ ਕੇ ਸਿਰਿ ਏ ਕ ਸਿ
 ਧ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੰਗਤਾ ਸਭ ਕੋ ਇਦਾਤਾ ਸਿਰ
 ਜਣਹਾਰੇ ॥ ४ ॥

ਸੰਮਤ ੧੫੫੩ ॥ ॥ ਮਿਤੀ ਪੋਹ ਵਦੀ ॥
 ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਤਲਵੰਡੀ ਚਲਣ ਲਗਾ ॥ ਤੈ ਠਿਗਿ ਇ
 ਨ ਨੁਖ ਬਹਿ ਏਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਏ ਰਿਚਾਲਿਅ ॥ ਕਾਲੁ

ਅਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨੁਸਰਿ ਲਿਆਉ। ਉਮੇਦ ਗਾਇਦਾ ਨਫ
 ਰਸਦਿ ਲੈਆਇਆ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਇ ਗਾਇਨੁ ਦੁਆਇ
 ਆਖੀ। ਗਾਇਕ ਹਿਅਤ ਪਾਜੀ ਮੈਨੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਮਾਫਕ
 ਹਨੀ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀਤੁ ਸੀ ਦਰਗਾਹੋ ਮਾਫ
 ਹੋ। ਗਾਇਕ ਹਿਅਤ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਕੁਣ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀਏ
 ਬੇਹੀ ਰਹੋ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸ ਡੇਹ ਬਿ
 ਨਾਹੀ ਜੋ ਅਸੀਏ ਬੇਹੀਏ। ਜਿ ਬੇਹ ਬੇਗਾਤਿ ਬਾਉਹੀ
 ਏਗੇ। ਗਾਇ ਬਹੁਤੁ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਤੋਇ ਅਖ
 ਲਾਸ। ਤੰਗਾਇ ਡਿਠਾ ਜੋਹ ਦਾਨਾਹੀ। ਤੰਗਾਇ ਏਹੁ
 ਅਖਿਅਤ ਪਾਜੀ ਕਾਈ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੋ। ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀ ਫੁਰਮਾਇ ਸ ਅਸਾਡੀ ਹਿਕੈਣ ਲ
 ਟਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਨੁਰਜਾਇ ਦੇਵੀ। ਤੰ
 ਗਾਇ ਬੋਲਿ ਮਾਰਜਾਇ ਤੁਸਾਡੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ। ਗੁਰਨਾ
 ਨਕ ਬਹੁ ਹਿਪਿ ਢਲੇ ਪਹਿਨਾਵਣੁ ਨਾਗਾਇ ਅਸੀ
 ਗਦੇ ਬੇਤੰ ਖੁਰਚ ਲਾਵ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁ
 ਹੋਵ ਚੁਨਹੋਇ ਆਜੋ ਐਸੇ। ਟੋਭਾ ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ।
 ਏਹੁ ਗਲ ਗਾਇ ਸੁਣੀ ਗਾਇ ਖਬਰ ਦਰਅਹਾ ਗਾਇ
 ਅਖਿਅਤ ਪੇਦੇ ਮੁਹੋ ਟੋਭਾ ਨਿਕਲਿ ਆਹੈ। ਏਥੋ ਟੋ
 ਭਾਖ ਟੋ ਪਹਤ ਪੇਦੇ ਨਾਵਣ ਦਾ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬ
 ਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏੜੇ ਲਾਲ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤਿਅਏ

॥ ਤਾਂ ਲੋ ਬਹੁਤੁ ਕੁਮਾਰਿ ਇਏ ਆਲਾ ਲੋ ॥ ੧ ॥
ਜੀ ਮੈ ਨਿਹਲ ਹੋਇ ਆਤੁ ਸੰਮੇ ਨੁਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ॥
ਪੰਦੁ ਹਰਿ ਨਗਰ ਕੇ ਫੇਰਿ ਦਿਵਾਲੀ ਤੀ ॥

ਭੋਲਾ ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਲੀ ਮੀਉ ਦਸੀ ਲੀ ਤੀ ॥ ਧਰਤੀ ਬੰਗ
ਲੇ ਚਕੋ ਗਏ ॥ ਓਥੇ ਹਿਕ ਦਿਨ ਦੁਇ ਦਿਨ ਕੁਣਨ
ਪਹੁਚਿ ਆ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪਉਣੁ ਅਹਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿ
ਆ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤੀ ਭੁਖ ਮਰਦਾ
ਨਾ ॥ ਮੇਰ ਕੋਈ ਟਿਲਾ ਜਕਰਿ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤੀਏ
ਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆ ਕਿਉ ਮਰਦ
ਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਭੁਖਾ ॥ ਭੁਖ ਪਾਇ
ਗਈ ਕਲੇਜੇ ਨੁ ॥ ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
ਇਨ ਬੁਟਿ ਆਨਾ ਲਿਖ ਖੜੀ ਅਹੈ ਨਿ ॥ ਜਿਤ ਨੀ ਆ
ਖਾਇ ਸੰਘੇ ਤਿਤ ਨੀ ਆਖਾਇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
ਜੀ ਤੀ ਮੈ ਨੁ ਅਕ ਖਵਾਇ ਦਾ ਹੈ ਕਸੇ ਤੀ ਮੈ ਨੁ ਮਸਕਰੀ
ਅਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਮੈ
ਤੈ ਨੁ ਮਸਕਰੀ ਆਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ਤੀ ਜਿਤ ਨੀ ਆਖਾ
ਇ ਸਕੇ ਤਿਤ ਨੀ ਆਖਾਇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਲੇ ਨਾ ਬੀਨੇ
॥ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਤੋੜਿ ਤੋੜਿ ਖਾਵ ਨਿ ॥ ਜਿਉ ਜਿ
ਉ ਖਾਵੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾਸੁ ਆਦੁ ਆਵੇ ॥
ਫੇਰਿ ਸਕੇ ਨਾਨੀ ਕਿਤ ਨੀ ਆਕੁ ਖਾਵੇ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤ

ਦਸੁਦੁਜੈਲਗੈਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਿਗੇ ਫਿਰੇ ਨਿਰੰਦਰੇ

ਅਸੁਆ ਅਗਲੇ ਭਲ ਕਿਉ ਖਲ ਗੀ ਅਸੁਚੁ ਪਾਤਿ
ਅਕ ਛਿਲ ਗਾਖ ਵਲਿ ॥ ਜਿਉ ਖਾਧੀ ਅਹਿ ਕੁਘ
ਨੀਨ ਗੁਜਗੀ ਜੋ ਲਗਾਹ ਥੇ ਮੇਰ ਮਾਹਿਨਿ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨ
ਕਹ ਸਿਆ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਮੈ ਮਹਦਾਹੀ ॥
ਤੂੰ ਸਨਾਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਹਦਾਨ ਮੈ ਤੰ ਤੈ
ਨੁ ਅਧਿ ਅਸੀ ਪਲੇ ਨਾ ਲੈ ਤਉ ਕਿਉ ਲੀਤੀਆ ॥ ਅ
ਤੇ ਤਉ ਕਿਉ ਖਾਧੀਆ ਮੈ ਤੰ ਤੈ ਨੁ ਮਨੇ ਕੀਤੀਆ
ਅਹੀਆ ਖਾਦਾ ਅਹੀ ਤੰ ਮੈ ਨੁ ਪੁਛਿ ਕਹਿ ਖਾਦੇ
ਆਹਿ ॥ ਓ ਥੇ ਬੁਟਾ ਅਕ ਅਹਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪ
ਣੇ ਥੇ ਤੰ ਨਿਕ ਰਿਖ ਖੜੀ ਅਮਹਦਾਨੇ ਨੁ ਖਵਾਈ
ਆਮਹਦਾਨ ਖਾਵਣ ਨਾਲਿ ਉਠਿ ਬੈਠਾ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਔਚਲੀ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਔਚਲੀ ॥

॥ ਅਗੇ ਮੈ ਨਿਕ ਉਰੁ ਦੇ ਮਿਜਾਇ ਪਈ ॥ ਓ ਥੇ ਮ
ਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਸਹੁ ਤੰ ਹਛੈ ॥ ਕੁਝ
ਏਥੇ ਮੈ ਖਾਇਆ ਦਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮ
ਹਦਾਨਾਇ ਤਸਹਿ ਨਾਵੜਾ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅ
ਜੀ ਜਿਥੇ ਵਸਦੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਓ ਥੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜਾ
ਹਿਨਾਹੀ ॥ ਉਜਾ ਨਿਵਿਚਿ ਲੀਤੇ ਫਿਰਨਾਹੈ ॥ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਜਾਹਿ ਭਾਈ ॥ ਮਹਦਾਨਿ ਅਤੇ ਹੀ

[illegible]

ਦੇ ਨੇ ਜੋ ਡਿਠ ਨੇ ਲਗੀ ਆਵੰਡੀ ਆਪਾਵਣਿ
ਗਓ ਆਖੇ ਮੇਲੇ ਨੀ ਆਓ ਆਖੇ ਮੇਲੇ ਨੀ ਆ॥
ਹਿਕ ਸਿਧਾ ਗਾਗਲਿ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਗਈ॥ ਮਰ

ਕਮਿ ਮਾ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲ ਪੁਰਾਣ ਮਾ ॥ ਮਿਰ ਨਾ
 ਆਇਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲ ਲੈ ਆਵੀ ਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਛੜਾਉ ਏ ॥ ਆਖੀਐ ॥ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਕਿਉਂ ਏ ॥ ਤੁਸੀ ਮਨੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹੁ
 ਏ ਨਹੀ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਦੋ ਦੋ ਚਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਟਲੇ ॥ ਅਗੇ
 ਦੇਖ ਨਿਨਾਹੀ ਤੰ ਮਰਦਾਨਾ ਛੜਾਉ ਏ ॥ ਆਖੀਐ
 ॥ ਅਗੇ ਜੋਗ ਨਾਖਤੀ ਆ ਆਹੀ ਆ ॥ ਸੋਚਾ ਮਲ ਅ
 ਈ ਆ ॥ ਏਨਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਹਿਰਧਾਗਾ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲਿ
 ਘਤਿ ਆ ॥ ਜਿਸ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲਿ ਘਾਇ ਆ ਸੋ ਛ
 ਤੀ ਏ ਏ ਗਈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਸਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗਲਿ
 ਘਾਇ ਅਸੋ ਕੁਤੀ ਏ ਏ ਗਈ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅ
 ਖਿ ਆ ਤਿਠ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਤਿਠ
 ਗੁਰੁ ਜੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਹਿ
 ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਗਾ ਤੋੜਿ ॥ ਬਾਲੇ ਜਾ ਦੇ ਹੀ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਗਾ ਤੋੜਿ ਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਆਦ
 ਮੀ ਏ ਏ ਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਣਿ ਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾ

॥ असंतीतैनुमनेकीतासीतुनगता॥ उनदुतर
नदेधसमआएदेधनिता॥ चरीतेकुतीउंटीअ
उंनि॥ तं॥ उनदेधसमाडिठजैउंउंटीकलदा
नपुगकुउंनि॥ उनदुतरदेपैगतेचरिपेटा॥ बा
लेआधिआभाटी॥ षेहीडिगो॥ उनदुदेसिध
उनदेपिचमंगतिउंटी॥ २०॥ ॥

॥ बोलुवादीदुपुगजा ॥

अगेसंधिलदीपदसगुगजेसिउनब
चीनगगीडेचमगीनेदिचिगटे॥ षेदा
गजासिउनबआता॥ बेराआताजेउंउंटीपु
तुमंगदतंपुतुदेदा॥ जेउंटीमीरुमंगदा
तंमीरुदेदा॥ अतेकलदानआता॥ जदिगु
गुनानकजी॥ षेजा॥ टिबैठे॥ तं॥ कल॥ उंसदी
रिगिलटी॥ जेउंटीकुटुमंगे॥ मेकुटुउंदेन
ती॥ गजेसिउनब॥ क॥ रिआ॥ आपटे॥ दजीगु
अतेपुगसगम॥ टि॥ उ॥ बि॥ अ॥ पु॥ आ॥ ॥ ग॥ म॥ गी॥ न
गगी॥ मे॥ बि॥ नै॥ प॥ प॥ की॥ आ॥ ॥ प॥ ग॥ स॥ ग॥ मु॥ द॥ जी॥ र॥ क
रि॥ आ॥ ग॥ ज॥ जी॥ प॥ प॥ बि॥ म॥ जी॥ न॥ गी॥ की॥ आ॥ ग॥ जे

ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ
 ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ
 ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ
 ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ

ਸੰਘਾਤ ਦੀ ਪਰਜੇ ਸਿਉਂ ਭਰਵਾਹ ਮਿਥਾਏ

ਖਬਰਿ ਲੇਹਾ ਪਰਸਰ ਮਰਦੇ ਭੋਜਨ ਬਣਾ
 ਇਕੇ ਲੇਚਲਿ ਆਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ

ਤੁਮਕਉ ਹ'ਗ' ਮਉਨ'ਭ'ਭ'ਗ' ਅ'ਹ' ॥ ਤ'ਗੁ'ਗੁ'ਨ'
ਨਕਹ'ਗੁ'ਮ'ਗੁ'ਵਿਚਿਸਬਦੁਬੈਲਿਆ ॥

॥੧॥ ॥ਹਸਕਸਸੁਆਦਅਨੇਕਤੈਨਿ
ਬਿਖੁਮੀਠਿਚਖੁ ॥ ਕਿਰਪਾਕਰੀਜਿਸੁਆਪਣੀ
ਤੈਕੈਹਥੇਆਪੁ ॥੧॥ ਪਰਸਹਮਭੋਜਨਫੇਰਿ
ਲੇਗਇਆ ॥ ਜਾਇਗਜੇਨੁਪਰਸਹਮਆਖਿ
ਆਜੀਉਤੁਤੈਭੋਜਨਖਾਤੁੰਗੀ ॥ ਗਜੇਕਹਿਅ
ਹੇਪਰਸਹਮਭੋਤੁਕਿਸਬਤਕੈਬੈਪਾਗੀ ॥ ਪ
ਰਸਹਮਕਹਿਅਜੀਮੈਕਹਿਨਾਹੀਸੁਕਤਾ ॥ ਜੇ
ਤੁਕਮੁਹੈਦੈਤੈਅਪਛਗਬਣਾਇਕੈਲੈਜਾਣੀਮੈ
॥ ਗਜੇਕਹਿਅਪਰਸਹਮਭਲੀਬਾਤਾ ॥ ਪਰਸਹ
ਮਅਪਛਗਬਣਾਇਕੈਆਇਅਗੇਖੜੀਆ
ਕਰੀਆ ॥ ਤੈਇਅਕੈਸੈਵਪਾਗੀ ॥ ਪਰਸਹਮ
ਸੁਇਬਾਤਤਮਾਗੀ ॥੧॥ ॥੨॥ ॥ਤੈਫੇਰਿ
ਗੁਰੁਨਕਪਉੜੀਆਖੀ ॥ ॥੩॥ ॥ਏਬਿ
ਖੁਰਗੀਅਗੀਦਲਾਧਗੀਅਖੰਡਲਿਵਾਨਿ ॥ ਸੁੰ
ਦਰੁਪਅਪਹਰੈਦੇਤੀਜਨਮਵਿਗਾਨਿ ॥੨॥
ਫੇਰਿਪਰਸਹਮਗਜੇਪਾਸਿਜਾਇਕਹਿਅਜੀ
ਅਪਛਗਨਲਣੀਅੰਨਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕੀਆ ॥

ਸਾਧਕਾਨਿ ਸਾਧਕਾਨਿ ਸਾਧਕਾਨਿ ਸਾਧਕਾਨਿ
 ਚਮਕਲੈ ਨਾਇਕਾ ਮਰਮ ਮਰਮ ਚਮਕਲੈ ਨਾਇਕਾ

ਜਾਪਾਧਰਮਰਮ ਅਛੇ ਬਸਤ੍ਰਲੈ ਗਟਿਆ)

ਗਜੇਰ, ਛਰੰਡੇ ਜਿਓ ਬਾਝੇ ਪਾਸਿ)

ਆਨਿਗੁਰਨਾਨਕ ਅਗੇਰ ਖੋਤੀਗੁਰਨਾਨਕ ਪ
 ਉਤੀਆਖੀ॥ ॥੨॥ ॥ਕਾਟਿਅਕਪ
 ਰੁਜੁਰੁਏਟਿਨਕਉਦੇਖਿਨਬੁਲਾਮੁਟਿਨਰੁ

ਮਾਮਲਾ ਹੁਣੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਰਮਾ ਸਾਹਿਬ
ਜਿਹੜਾ ਜਿਹੜਾ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ

ਏਹੁਕ ਮੁਨਿਵਾਹਿਤੁ ਅਜਮਤਿ ਟੁਠੀ ਬਾਤਾ ॥
ਏਸੇ ਨਕਰਤਾਰਕਾਹਿਰਦੇ ਉਪਜੀ ਸੀਤਾ ॥੪॥
ਤੀਠੇ ਰਿਪਰਸਹਾਮਕਹਿ ਆਹਾਜਾਜੀ ਓਹੁ ਕੁਦ

ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਗ'ਜ'ਅ'ੳ'ਖਬਰਦਗੁਗ'ਜ'ਅ'ਪ
 ਤੀਆਇਆਗ'ਜ'ਅ'ਇਕੇਗੁਗੁਨਾਨਕਅਗੇ
 ੳਖਜੋਨਿਕੇਖੜਾਉਇਆ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਭੰਗ
 ਦੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਸੁਇਗ'ਜ'ਸਿਉਨਾਭਤੁੰਮ
 ਤਿਬਧਿਤੇਗੀਗ'ਸਿ॥ ਨਾਨਕਪੜਦਦੁਰਿਕਰਿਤੰ
 ਤੈਦੇਦਸਨਦਸ॥ ੫ ॥ ਤੰਠੇਰਿਗ'ਜ'ਸਿਉਨਾ
 ਭਗੁਗੁਨਾਨਕਦੇਪੈਰੰਤੇਚਹਿਪਇਆ॥ ਆਖ
 ਏਲਗ'ਜੀਮੈਨੁਕਿਰਤਾੳਖਕਰੰਗੇ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ
 ਕਬਹੁਤੁਗ'ਜੇਤੋਖੁਸੀਉਇਆ॥ ਏਹੳਕੀਕਤ
 ਸੁਇਕਰਿਗੁਗੁਅੰਗਦਸਤਾਈਪੳਹਇਕਰੰਗ
 ਤੀਗਹਿਆ॥ ਅੰਮੀਲਾਲੀਚਨਿਗਈਕੋਈਉ
 ਲਾਲੀਸਹੀਨਾਕਰਿਸੰਘੇ॥ ਜਗੁਗੁਅੰਗਦਪਿੰ
 ਡਵਿਚਿਅਇਆਤੰਠੇਰਿਅਧਿਉਸਅਖ
 ਰਾਈਬਾਲਾ॥ ਠੇਰਿਭਾਈਬਾਲਾਲਗਾਲਿਖਾ
 ਵਇ॥ ਜਗੁਗੁਨਾਨਕਨੂਜੰਗ'ਸਿਉਨਾਭਮੰਦਗਵਿ
 ਚਿਲੈਗਇਆ॥ ਤੰਲਗਾਪੁਛਟਿਜੀਤੁਸਗ
 ਨਉਕਿਅਹੈ॥ ਤੁਮਜੋਗਪੁਰਖੁਹੈ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾ
 ਨਕਮਹੁਗਗਵਿਚਿਸਬਦੁਬਲਿਆ॥
 ॥ ॥ ਜੋਗੀਜੁਗਤਿਨਾਮਨਿਰਮਾਇਲਤਾਕੈ

ਮੇਲੁ ਹੋਤੀ ॥ ਪੰਥ ਮਨੁ ਭਾਵੈ ॥ ੨੦ ॥
 ਮਨੁ ਭਾਵੈ ॥ ਪੰਥ ਮਨੁ ਭਾਵੈ ॥ ੨੦ ॥

ਸੋ ਜਾਤੀ ॥ ਜਬ ਘਰ ਭੀ ਤਰ ਮਾਲਾ ਏ ਪੁਛ ਬਾਤ
 ਸਾਖੀ ਰਾਜ ਮੇਓ ਨਾ ਭਨਾ ਲਿਤੋ ਯੀ ॥ ੨੧ ॥

ਨਿਹੰਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਜੰਗ ਜੇ ਪੁਛਿ ਆ
 ਜੀਤੁ ਮਬੂਹ ਮਣਤੋ ॥ ਤੀਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉਤੀ
 ਆਖੀ ॥ ॥ ੨ ॥ ਬੂਹ ਮਣ ਸੋ ਜੋ ਬੂਹ ਮਬੀ

ਕੀ ਮੁਖਿ ਕਹਿਓ ਧਰਮੀਓ ਏਕੈ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਹਿ
ਏਕੈ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਤੁਮ ਧਰਮੀਓ ॥ ੩ ॥ ਏਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਅਰਿਘਟਿਛ ਬਾਜਿਤ ਬਾਡੀ ਤੋਲੈ
ਨਾਮ ਅਜਾਚੀ ॥ ਮਿਰਿਸਾਹ ਮਿਰਿਸਾਹੁ ਏਕੈ ਵਣਜ
ਗੇਬੁਭਾਤੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕੈ ਗਿਰਜੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤੁ ਮਗੈਰ
ਖੌਹੈ ॥ ਏਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਧਰਮ ਧਰਮ ਗਗਨ ਗਗਨ ਪਰਗੈਰ ਖਤਾ ਕਾ ਅ
ਗਮ ਗੁਰੂ ਪੁਨਿ ਵਾਸੀ ॥ ਅੰਤ ਰਿਬਾਹੁ ਰਿਏ ਕੈ ਜਾਣੈ
ਤੈਨਾਨਕ ਭਇਆ ਉਦਾਸੀ ॥ ੪ ॥ ਏਕੈ ਗਜਾ ਸਿਉ ਨਾਭ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖੌਣੈ ਆਲਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਨ
॥ ਅਤੇ ਗਯਾ ਤਿਨੁ ਜਪਾ ਵਣਾ ॥ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ
ਸੰਗਲੀ ਉਚਗੀ ॥ ਰਿਕਸ ਉਤੇ ਗਯਾ ਆਉ ਬੋਲੇ ਦੁਇ
ਵੇਰੁ ਤੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਆ ॥

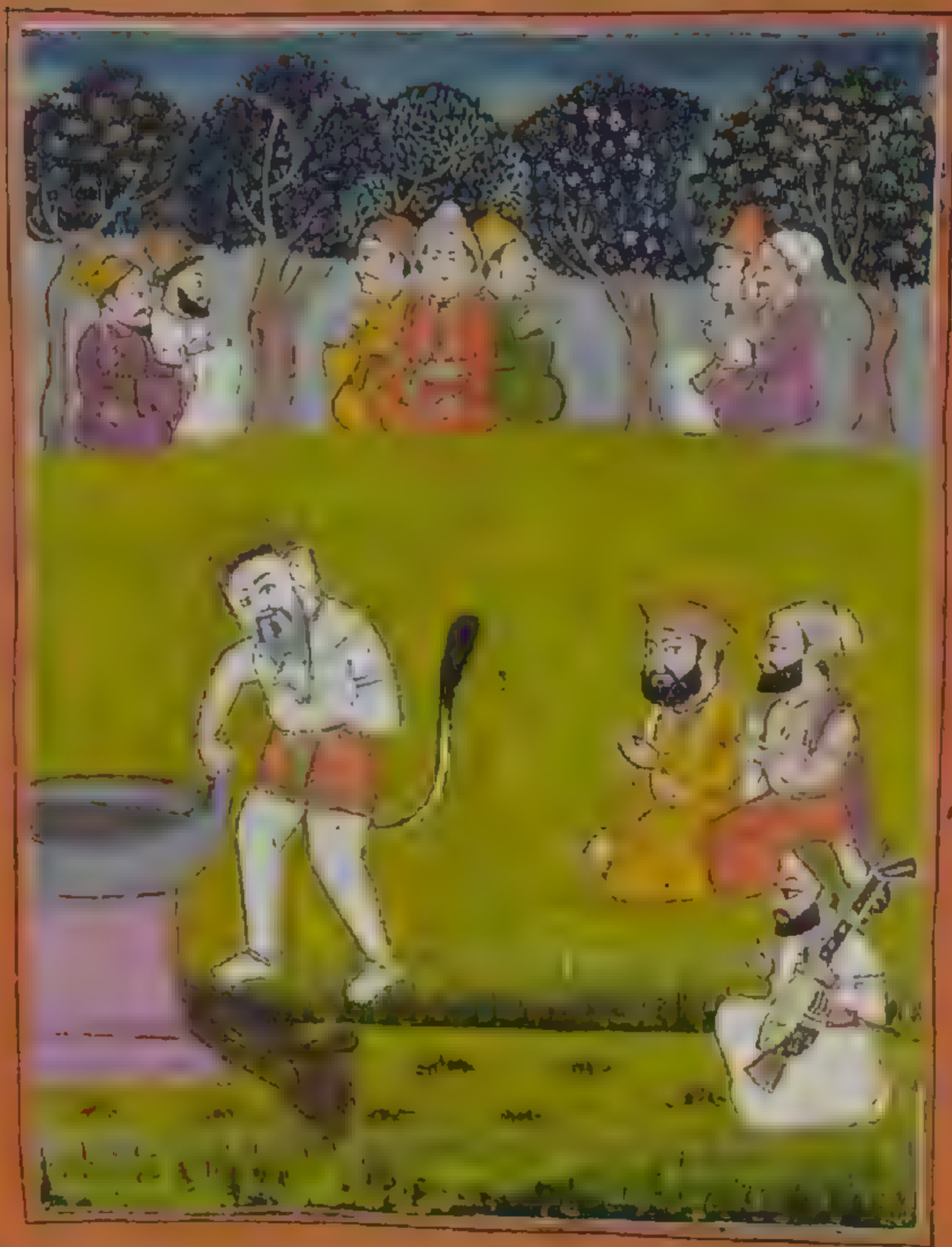
ਏਕੈ ਗਿਰਿਕ ਦਿਲਾਇਤ ਅਸਹਾਧਨਾ ਹਰਜੇ ਦੀ
ਆਹੀ ॥ ਓਸ ਦਿਲਾਇਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਲਿ ਆ ॥
ਜੇਨੁ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਹਿ ॥ ਏਕੈ ਅਸਹਾਧਨਾ ਦੀ ਦਿ
ਲਾਇਤੁ ਚਲੇ ॥ ਜਿਥੇ ਏਕੈ ਬਾਢੀ ਦੀ ਮੰਜੀ ਪੈ ॥ ਸ
ਮੰਦ ਦੇਣਾ ਪੁਛਿ ਚਿਹੈ ॥ ਤੈ ਮਹਦਾਨਾ ਦਿਟ ਰਿਖਤਾ
ਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੀਤ ਤਰ ਤੇਰੈ ॥ ਮਹਦਾਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਨ ਮੰਤ੍ਰਿ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ

॥ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਅਸਾਨਾਲ ਹੁ ਮਰਦ ਨਹੀਂ
ਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ
ਡੇ ਅਖੇਲ ਗਦਾ ਨਹੀਂ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ॥ ਤੂੰ ਸਮਾਲਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਕੋਈ ਬੁਤ ਲਗਾ ਸੇ ਮੰਨੇ ਨਹੀਂ ਅਖਿਅ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਹੁ ਪਾਸ ਹੁ ਦਿਦਾ ਲੀਤੀ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਮੇਨੁ ਪੁਛਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿ ਅਕਰੀ ਐ ॥ ਮੇਰੇ
ਹੁ ਜੀਨੁ ਅਖਿਅ ਅਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀ ਅਵੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਉ ਹੁ ਦਿਨ ਜੰਗਲ ਬਾਹਿਰਿ ਦਿਚੈ ਥੈ ਠਿਹਰਿਆ ॥
ਅਗੇ ਚਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ॥ ਜਾਦੁਇ ਪਹਰਾ ਜਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਾਮ
ਪਕਤਿ ਐ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਿਤ ਲਦਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਅਖਿਅ ਅਜੀਤ ਲਣ ਦੇਹੁ ॥ ਖਾਵ
ਦੁਦੇਹੁ ਅਖੇਲ ਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਖੜਾ
ਹੋਇਆ ॥ ਅਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲਿ ਲੀਏ
ਦੀ ਸਹਮ ਭਾਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ॥
ਤੇ ਮੇਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਪੁਛਿ ਅਜੀਕੇ ਡੀਕੁ ਦੁਰਿ
ਹੋ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋ ਤੇ ਨਵੀ
ਉਪਾਹਿ ॥ ਤੇ ਮੇਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਨੁ ਅਖਿਅ

ਜੋਇਥੇਅਧੋ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਾਸਿਆਹਸਿਕੈਪੁਛੁਣ

ਸਾਖੀਕੋਡੇਰਾਖਸਨਾਲਿਉਈ॥

ਲਗਾਕਿਉਮਰਦਾਨਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਸਰਸ੍ਰਿਦਾਉਇਅ
॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਾਅਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਏਓਕਜਾਹਜੋਤ
ਮਦਾਉਈਸੋਮਰਦਾਨਾਦੇਤਲਾਏਦੇਵਾਸਤੋ॥ ਜੋਰਾਕ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਦੇ ਖੁਰਾਣੀ ਬਾਲਾ ਕਰਤ ਹਰਿ
ਅਕਰ ਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਖੜਾ ਆਤਿ ਉਗਰ ਸਮਰਦੇ ਨੇਨ
ਪਕਤਿ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਿਪਤਿ ਅਗੁ ਸੇਨਾ ਲਿ ॥ ਕੜਾ ਹ ਅ
ਜੇ ਹਠ ਚਾਹੋ ਇਗਇ ਅਜੇ ਹਠ ਮਾਹਦਾ ਕਰ ਜੰਮ
ਦਾ ਹੈ ॥ ਹਕ ਸਪੈ ਹਨ ਚੋ ਇਗਇ ਅਹੋ ਠੋ ਅਗ ਨਿਬ
ਇਗਈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਵਾਧਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ॥
ਹਕ ਸਬੋ ਲਿਅ ਸਚੁ ਅਖੁ ਤੁਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਅਏ ਜੋ
ਮੇਰਾ ਕੜਾ ਹਤ ਪਿਅ ਹਾਸੀ ਤਲ ਚੋ ਇਗਾ ਅਸਚੁ ਅਖੁ
ਤੁਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਮਿਕਰਿ ਅਖਿਅ ਕੋਡਾ ਹਕ
ਸਖਾਇ ਇਸਤਾਈ ॥ ਕਿਉ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ॥ ਕਿਉ ਰਖਾ ਪੈਈ
॥ ਹਕ ਸਬੋ ਲਿਅ ਤੁੰ ਮੇਰਾ ਉਕਰਿ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥
ਤੁੰ ਰਿਧਰੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਅਹੈ ॥ ਤੁੰ ਸਚੁ ਅਖੁ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾ
ਕਗਾ ਮਹੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿਅ ॥

ਇ

ਭਾਗੁ ਚੁਕਾ ਭਰਮ ਕਾ ਹੋਇ ਨਿਹਕਰਮਾ ॥ ਭੈ ਜਲ ਤੇ ਕੰਧੀ ਚ
ਨੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਧਰਮਾ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਿ
ਆ ॥ ਤਪਤਿ ਕੜਾ ਹ ਬੁਇਗਇ ਅਗੁ ਸੀਤਲ ਨਾਮੁ
ਦੀਆ ॥ ਭੰਡਾ ਫੁਟਾ ਭਰਮ ਕਾ ਗੁਰਿ ਦੇ ਕੀ ਆਪਰਗਾਸ
॥ ਬੇੜੀ ਕਾਟੀ ਪਗੋ ਕੀ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀਬੰਦ ਖਲਾਸ ॥੨॥ ਜਬ
ਕਾਸਾ ਧੁਸੰਗੁ ਭਇਆ ਤਦਿ ਛੋਡਿ ਗਈ ਨਿਗਹ ਵਾਨਾ ॥

ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ

ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ

ਪੁਸ਼ਟਿਤ ਕਰਨਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਗਤਿ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ
ਠੇ ਨਹੀਂ ਆਖੇ ਜੀ ਮੇਵਡੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਨੇ ਮੇਨੁ ਬਖਸੀਏ
ਜੀ ਜਿਉ ਤਿਉ ਮੇਨੁ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਅਤੇ ਹਰਾਮ ਦਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਬੀ ਹੈ ਇਸ ਤਾਈਂ ਮੰਨੇ
ਗਤਿ ਤੇ ਗੀ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਗਤਿ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ
ਏਤੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰਿ ਤੇ ਅਤੇ ਹੋਵੇਗੀ ਆਖਹੁ ਸੋ ਭੀ ਮੇਰੇ
ਸਿਰਿ ਤੇ ਪਰ ਮੇਨੁ ਸੁਟਿ ਨਹੀਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਹਸਿ ਆ
ਹਸਿ ਕਹਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ
ਨੁ ਆਖਿ ਆਖਿ ਤੇ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਗਤਿ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ
ਅਕੋਰੇ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕੁਝ ਕੁਝ ਕਰੀਓ ਗਤਿ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ
ਅਕੋਰੇ ਆਕੁਣ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਖਾਵਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵਾ ਮਰ
ਦਾਨੁ ਖਾਏ ਕੋਰ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ
ਮੇਸਾ ਮੇਵਾਲੇ ਆਇਆ ਜਿਵੇਂ ਏਖੁ ਸੀ ਤੇ ਏ ਆਇ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਹਥਿ ਓਸਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
ਆਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਮੇਸਾ ਕੋ ਕੁਝ
ਖਾਏ ਗਤਿ ਮੇਨੁ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਮੇਤਰ ਆਖਿ ਆਖਿ ਮੰ
ਨਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਖਿ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਤੇ ਹੋਵੇਗੀ
ਖੁਸੀ ਆਏ ਗਤਿ ਅਸੀਂ ਤੇ ਖੁਸੀ ਗੁਰਾ ਖਾਏ ਮੇਵਾ ਮਰ

ਕਰਿ ਬਹਾ ਬਹਿਕਿ ਰਿਅ ਤੇ ਵੰਡੁ ॥ ਬਾਲੇ ਝੈ ਬਖਰੇ ਕੀ ਤੇ ਹਿ
 ਕੁ ਮਹਦੇ ਨੇ ਨੁ ਦਿ ਤੋ ਸਾ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਆਪੁ ਲੀ ਤੋ ਸਾ ॥ ਅਤੇ
 ਹਿਕੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਗੈ ਰਖਿ ਓਸਾ ॥ ਤਾਂ ਲਗੈ ਬਵਣਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਆਪਣ ਬਖਰ ਕਿਸਨੁ ਦਿਤਾ ॥ ਕੋ ਡੇ ਅਗੈ ਕੁਟੁ ਨਾ ਹਿ
 ਨਿਬਰਨ ਕੀ ਤੀ ਕੋ ਡੇ ਲੈ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਲੀਤਾ ॥ ਕੋ
 ਡੇ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ਅਕਪਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ॥ ਕੋ ਡੇ ਤੋਰ ਸਰੂਪ ਤੋ
 ਏ ਗਇਆ ਜਾ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਹਦਾਨ ਦੇ ਖੇਤੀ ਕਿ ਆ ਦੇ
 ਖ ਨਿਜੋ ਅਜਗੈ ਬੀਛੁ ਤੁਲੈ ਗਇਆ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਏਹ ਕਿ ਆਹੋ ਏ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਰ
 ਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਖੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁ
 ਛਿ ਆਜੀ ਅਸੀਨੇ ਤਾਂ ਬਡੈ ਰੰਗੁ ਲਗਾਏ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਰਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਅਸੀਨੁ ਜੋ ਏ
 ਸ ਪਰਤੀ ਲਿਖਾਇ ਆਏ ॥ ਸੋ ਏਨਾ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਦੇ ਖੁ
 ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ॥ ਦੇ ਖਦਾ ਜਾਇ ॥ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਭਲਾ ਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਏ ਸੋ ਦੇ ਖਨਾ
 ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਤ ਦਿਨ ਕੋ ਡੇ ਰਕਸ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਅ
 ॥ ਸਤ ਵੇ ਦਿਨ ਚਲਦਾ ਤੋ ਏ ਆ ॥ ਮੰਜੀ ਬਹਾਲਿ
 ਚਲਿ ਆ ॥ ੨੨ ॥

ਬਿਲਕੁਲ ਤਾਈਂ ਦੁਹਰਾਉਣੀ

ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਕਾਮਲੇ ਤੇ ਨਾ ਦਰੁਸਤ ਮਾਮਲੇ

ਨਿਮਰਦਾਨੇ ਨੂਡਾ ਚੀ ਭੁਖ ਲਗੀ ॥ ਤਿਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿਅਜੀ ਹਉਤੁ ਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
ਹਿਅਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡਾ ਸਹਰੁ ਆਵਦਾ ਹੈ
॥ ਫਿਰੇ ਤੁੰ ਆਖੇ ਗਾ ਸੋ ਕਰੀ ਐਗਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਪਲੇ ਤੇ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਜੀ
ਨਾਪ ਲੇਨਾ ਸਹਰੁ ਮੁਰਦੇ ਨੁ ਲੈ ਜਾ ਸੀ ॥ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
ਹਿਨਾ ਲਿਖੇ ਤ ਫੇਰੀ ਵਿਚੋ ਲਾਲੁ ਨਿਕਲਿ ਆਇ
ਆ ॥ ਆਖਿ ਉਸੁ ਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਚਾਇ ਲੈ ॥ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਥਰੁ ਮੇਰਿ ਆਕਰੀ ॥ ਫੇ
ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਪਲਾ ਢੁਢਦਾ
ਆਉ ॥ ਲੈ ਪਲੇ ਬੀਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਪ
ਲੇ ਬੀਨੇ ਭੁਖ ਨਾ ਹੀ ਜਾਦੀ ॥ ਪੇਟਿ ਪਏ ਬਾਣੂ ॥ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਉਪਦੇ ਖੁਸਹਰੁ ਨ ਜਰਿ
ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ॥
ਝਿਉ ਕੀ ਤੇ ਸਹਰੁ ਨ ਜਰਿ ਆਇ ਅਸੀ ॥ ਜਾਦੇ
ਜਾਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਢਿਤਾਉ ਇਗਇ ਅਮਸੇ ਮਸੇ
ਸਹਰੁ ਆਇਆ ॥ ਜਾ ਸਹਰਿ ਆਇ ਵੜੇ ਤਿਮਰ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਛੁ ਆਖਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰਿ ਆਜਾਣਾ ॥ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਮੁਖਿ ਮਨੁ ਤੇ ਸੋ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਮੁਖਿ ਮਨੁ ਤੇ ਸੋ
ਜੀਉ ਨਉ ਭਾਵੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੁ ਬੁਖ ਖਾਇ ਗਈ।
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਜਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਟੇਲੇ
ਵਿਚਿ ਟੇਲੁ ਲੁਵੇ ਚਿਲਿ ਅਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਅਇ
ਅਜੀਏ ਸਦਾ ਮੁਲੁ ਕਿ ਅਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਵੀ ਮੁਲੁ ਅਖੀ ਗਾ ਸੈ ਮੈਨੁ ਅਇ ਅ
ਥੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਇ ਹਿਕੁ ਜਵਾਹਰੀ ਨੁਲੁ ਦਿਖਾਇ
ਆਉ ਸਜਵਾਹਰੀ ਅਖਿ ਅਇ ਸਕੇਤੀ ਨਿਧੈ ਸੇਮੁ
ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਵੀਚਰੁ ਕੀਤਾ ਲਾਲ ਦਾ ਮੁਲੁ ਬਹੁਤੁ
ਅਖਦੇ ਤੈ ਨਿਮੈ ਪੁਛਿ ਅਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
ਜੀ ਲਾਲ ਦੇ ਤਿਨਿਧੈ ਸੇਮਿਲ ਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਡੇ ਜਵਾਹਰੀ ਪਾਸਿ ਲੈ ਜਾਇ।
ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤੇ ਵਡਾ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਨੀਜ
ਦਾ। ਤੁਸੀ ਮੈਨੁ ਦਸੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾ
ਨਾ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾਨ ਉਹਈ। ਏਹੁ ਵਤਿ
ਜਾਇ ਕਹਿ ਪੁਛੁ ਲਗਾ। ਘਰੋ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਜਉ
ਹੀ ਦਾ ਦੁਕਾਨ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰੈ। ਤੈਲੇ ਕੰਦ ਸਿ ਅਭਾਈਓ
ਹੁਘਰੇ ਹੋਵੈ। ਤੈ ਮਰਦਾਨ ਉਸਦਾ ਪਰਪੁਛਿ ਕਹਿ
ਗਇ ਅਜਾਇ ਅਵਾਜ ਕੀ ਤੇ ਸਾ। ਅੰਦਰੋ ਗੁਲਾ ਮੁਭੇ
ਜਿਦਿ ਤਾ ਕਉ ਦੁਭਾਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਕੁਛੁ

ਮਹਾਦੇਵਚਰਨੋਂ ਜਗਿਹਰਿ ॥ ਅਭੈ ਚਰਿ ॥
ਅਭੈ ਮਹਾਦੇਵਚਰਨੋਂ ਮਹਾਦੇਵਚਰਨੋਂ ॥

ਪੁਰਾਣੀਕੇਅਸਉਦਾਕਗਨਿਆਇਅਭੈਮਹਾਦੇ
ਭਿਲਾਲੁਕਢਿਦਿਤਾਜਭਉਹੀਭਿਲੈਕਰਿਦੇਖੇ
ਤੀਕਿਆਦੇਖੇਜੋਇਸਲਲਉਪਗਿਲਖਿਅਭੈਜੋਕੇ
ਈਏਪੁਲਾਲਿਅਵੇਤਿਸੁਨੁਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮ
ਨੀਦੇਵਣੀਮੁਲਵਹਈਭਾਵੇਖਾਵਦਦੇਚੇਭਾਵੇਨ
ਵੇਚੇਜਭਉਹੀਸਉਰੁਪਈਯਾਗਿਦਿਮਹਾਦੇਨੁਹ
ਭਿਦਿਤਾਅਤੇਲਾਲਾਪਦੇਪਾਸਿਗਖਿਓਸਾਮਹ
ਦੇਨੇਅਖਿਅਜੀਮੈਖਾਵਦਪਸੈਪੁਢਿਅਵਾਜ
ਹਿਭਾਈਪੁਢਿਅਭੈਮਹਾਦੇਸਉਰੁਪਈਯਾਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਅਗੇਅਨਿਗਖਿਆਗੁਰੁਨਾਨਕਅਖਿਆ
ਮਹਾਦਾਏਹਕੇਹਲਿਅਇਅਭੈਮੁਲਮਹਾਦੇ
ਅਖਿਅਜੀਉਸਿਦਿਤਾਮੈਲੈਅਇਅਭੈਫੇਰਿ
ਗੁਰਨਾਨਕਅਖਿਆਮਹਾਦਾਜਾਇਪੁਢਿਜੋਏਹੁਸ
ਉਰੁਪਈਯਾਮੁਲਦਿਤਾਹੈਕਿਕੇਹਦਿਤਾਹੈਮਹਾ
ਦੇਅਖਿਆਭਲਾਜੀਮਹਾਦੇਫੇਰਿਜਾਇਜਭਉਹੀ
ਨੁਜਾਇਪੁਢਿਅਅਜੀਖਾਵਦਅਖਦਾਹੈਏਹੁਸ
ਉਰੁਪਈਯਾਤੁਸੀਕੇਹਦਿਤਾਹੈਇਸਦਾਮੁਲਦਿਤਾ
ਹੈਓਸਜਭਉਹੀਅਖਿਆਭਾਈਇਸਲਾਲਤੇਲਿ
ਖਿਅਭੈਜੋਕੇਈਏਪੁਲਾਲਿਅਵੇਭਾਵੇਦੇਚੇਭ

ਮੁਲੁ ਪੁਦਿ ਅਉ। ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਇਆ
 ਖਿਅ ਜੀਜ ਉਹੀ ਇਉ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਲਾਲ
 ਤੇ ਲਿਖਿ ਅਉ। ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਲਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਿ
 ਆਵੈ ਤਿਸ ਨੁ ਸਉਰੁ ਪਈ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਭਾ
 ਵੇ ਦੇ ਚੇ ਭਾਵੇ ਨਾ ਵੇਚੇ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਵੇਚ ਨਾਹੈ। ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈ ਕਿ ਅਜਾਣਾ ਤੂੰ ਜਾ
 ਣਾ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਮੈ ਤੁਹਨੁ ਕਿਸ
 ਤੇ ਪੁਛਨਾਹੈ। ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੂੰ
 ਮੈਨੁ ਕਿਸ ਤੇ ਪੁਛਨਾਹੈ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਨਾ ਮੈ ਤੈਨੁ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛਨਾਹੈ ਏਹ ਲਾਲ ਨਹੀ ਏਹੁ ਪ
 ਰਮੇ ਸਰਦਾਨ ਉਹੈ। ਓਹੁ ਜ ਉਹੀ ਤਿਨਿ ਪੈਸੇ ਦੇਦਾ ਅਹ
 ਓਸਦੀ ਓਹਨ ਜਹਿ ਅਹੀ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਜ ਉਹੀ ਸਉਰੁ
 ਪਈ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣ ਲਗਾ। ਦਿਣੁ ਮੁਲ ਲੀਤੇ ਏ
 ਹ ਕਰਤਾਰਦਾਨ ਉਲਾਲੁ ਹਈ। ਭਾਵੇ ਦੇ ਚ ਭਾਵੇ ਰਖਾ ਜਿ
 ਭੁਖਨੈ ਗਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤੰ ਰਖਾ ਨਹੀ ਤੰ ਵੇਚਾ। ਤੰ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਸਮਝਿ ਗਇਆ। ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਉਨਹੀ ਵੇ
 ਚਦਾ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਨਾਹੀ ਚੰਦ
 ਤੰ ਸਉਰੁ ਪਈ ਯਾ ਉਸਦਾ ਫੇਰਿ ਦੇ ਅਉ। ਅਤੇ ਲਾਲ ਅ
 ਪਣਾ ਲੈ ਅਉ। ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਅਭਲ ਜੀਉ। ਮਰਦ

ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸਾਧਨ ਸਾਧਨ
 ਸਾਮਾਜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭਿਰੁਪਈਆ ਆਖਣਾ ਭਾਗੀ
 ਨਾਨਕਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵੇਦ ਨਾਨਕਾ ਦੇ ਚਰਚਾ ਜਥੇ ਹਰੀਕਾ
 ਆਭਾਲ ਭਾਈ ਲੇਹੁ ਆਪਣਾ ਲਾਲ ਲੇਹੁ ਲਾਲ ਮਰਦ
 ਨੇ ਦੇਹ ਥਿਰਿ ਤੇ ਸੁਆਮਰਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਾਲ ਲੀਤਾ ॥ ਅਤੇ
 ਮਰਦ ਨੇ ਸਭਿਰੁਪਈ ਆ ਜਥੇ ਹਰੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਭਾਗੀ ॥ ਅ
 ਥਿਓ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹੁ ਆਪਣਾ ਸਭਿਰੁਪਈ ਆ ਗਿਣਿ ਲ
 ਓ ॥ ਜਥੇ ਹਰੀ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁਆ ਥਿ ਅਗੇ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਪ
 ਹਿਲਿ ਥਿ ਅਗੇ ਜੋ ਕੋਈ ਇਹੁ ਲਾਲ ਲਿਖਿ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕਉ
 ਸਭਿਰੁਪਈ ਆ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪ
 ਰਮ ਰਖਣਾ ਏਹੁ ਰੁਪਈ ਯੇਤੁ ਮਰੇ ਹੈ ਨਿਹਮ ਰੇ ਨਹੀ ॥ ਭ
 ਵੇ ਲਾਲ ਦੇ ਚਭਾਵੇ ਨਾਵੇ ਚਾ ॥ ਤੂੰ ਮਰਦ ਨੇ ਲੇ ਲਾਲ ਨਾ ਲੇਹੁ
 ਪਈ ਆ ਦੇਵੇ ਸਤੁ ਅਗਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਆ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਆ ਥਿ ਅਮਰਦ ਨਾ ਏਹੁ ਰੁਪਈ ਯੇ ਕਿਉ
 ਹਿਲਿ ਆਇਓ ਸੁਆਮੀ ਮਰਦ ਨੇ ਆ ਥਿ ਅਜੀ ਰੁਪਈ ਯੇ
 ਮੇ ਦੇਹ ਥਿ ਆਓ ਲੇ ਨਹੀ ॥ ਓਹੁ ਆਖੇ ਅਗੇ ਭਾਈ ਹਮੇ ਅ
 ਪਣਾ ਪਰਮ ਰਖਣਾ ॥ ਲਾਲ ਪਹਿਲਿ ਥਿ ਅਗੇ ਜੋ ਕੋਈ
 ਇਹੁ ਲਾਲ ਦਿਖਾਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਸਭਿਰੁਪਈ ਆ ਮਿਹਮਾਨੀ
 ਦੇਵਣੀ ॥ ਅਬ ਏਹੁ ਰੁਪਈ ਯੇਤੁ ਮਰੇ ਹੈ ਨਿਹਮ ਰੇ ਨਹੀ ॥
 ਮੇਰਿ ਆਕਰਾ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦ ਨਾ ਤੇ ਏ
 ਵਜਾਇ ਕੇ ਆਖੁ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਚਏ ਤੇ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲੇਵੀਏ ॥

ਭੀਯੋ ਜਾਨਵੇ ਚੀਏ ਤੇ ਕੇਹੀ ਲੇਈਏ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਅ
ਪਏ ਫਿਰਿ ਲਉ। ਖਾਵਦ ਨਹੀ ਲੇਦਾ। ਜਉ ਹੀ ਲਏ ਨਹੀ
ਮਰਦਾ ਨਾ ਫੇਰਿ ਲੈਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰ ਬੇਨਾਹੀ। ਅਤੇ
ਜਉ ਹੀ ਲਏ ਨਹੀ। ਤੰ ਸਤ ਫੇਰੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾਏ। ਮਰਦਾ
ਨਾ ਛਿਤਾਂ ਪੈਇਆ। ਛਿਤਾਂ ਪੈਇ ਕੇਹੁ ਪਈਯੇ ਜਉ ਹੀ ਕੇ
ਘਰਿ ਸੁਟਿ ਆਇਆ। ਜਉ ਹੀ ਅਪਏ ਜੀਵਿ ਚਿਵੀਚ
ਰੁਕੀਤਾ। ਭਾਈਏ ਤੰ ਪਈਯੇ ਮੈਨੁ ਫੇਰਿ ਲੇਣੇ ਜੰਗੁ ਨਹੀ।
ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਤੁ ਅਜੇਹੀ ਪੈਯੋ ਇਸ ਸਮਾਨ ਕਾ ਦਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦ
ਕ ਮੈ ਪੈਯੋ ਨਿ। ਅਤੇ ਲਾਗੁ ਭੀ ਅਚੰਭੇ ਦਾ ਡਿਠਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਲਿ
ਖਿਅ ਆਹਾ। ਇਤਨੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰਿ ਪੈਯੋ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੂਲ
ਦੇ ਲਾਲ ਡਿਠੇ ਆਹੇ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲਿਖੀ
ਨਹੀ। ਏਹੁ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਲਾਲ ਡਿਠਾ। ਪਰੁ ਉਸ ਖਾਵ
ਦ ਨੁ ਭੀ ਤੰ ਡਿਠਾ ਚਾਹੀਐ। ਏਹੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈਉ ਸਆ
ਪਏ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁ ਕਹਿਐ। ਅਧਰ ਕਾ ਤੂੰ ਦਉ ਨਿ
ਮਤ ਕਿਤੇ ਧਿਰਿ ਜਾ ਦੇਹੁ ਨਿ। ਤੰ ਤੂੰ ਓਨਾ ਨੁ ਜਾਣਨ ਦੇਵੇ।
ਅਤੇ ਮੈਭੀ ਆਵਨਹੀ। ਤੂੰ ਚਲੁ। ਅਧਰ ਕਾ ਗੁਲਾਮ ਸਹ
ਰ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿ
ਆਦੇਖੇ ਤੈਥੈ ਪੈਯੋ ਨਿ। ਅਧਰ ਕਾ ਦੁਰਿ ਬੈਠਿ ਰਹਿਐ।

ਮੁਖਿ ਭਗਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥
 ਰੋਜੇ ॥ ਘਟ ਦੀ ਸਥਾਨੀ ॥ ਘਰ ਘਰ ॥ ਘਰ ਘਰ ॥

ਦਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਦਰੋਂ ਸਦਾ ॥ ਭਾਈ ਚੁਪ

ਸਾਖੀ ਲਾਲ ਦੀ ਸਾਲ ਸਜਾਉ ਗੀ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥

ਕਹਿ ਰਹਿ ਆਏ ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਗੁਜ ਗੀ ਤਾ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਉਹ
 ਗੀ ਭਲੀ ਸਾਜ ਸਨਾਲਿ ਆਇ ਆਨ ਲੇਹੁ ਘਈ ਯੇ ਅਤੇ ਨ
 ਲੇ ਮੇਵਾ ਪਕਵਾਨ ਮਿਠਿ ਆਈ ॥ ਬਹੁਤੁ ਦਸਤੁ ਲੇ ਆਇ

ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧੦੦ ॥ ਅੰਗ ੧੦ ॥
ਗਿਅਤੇਰਸੀਅਨਾਗਿਅਕਰਸਾਗਿਅਨਿਅਤੇਰਸੀਅਨਾ

ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕੁਆਖਿਅਕਿਉਭਾਈਜੀਕਿਉ॥ ਤੰਸਾਲਸ
ਗਇਆਖਿਅਜੀਏਤਸਉਰੁਪਈਯੇਤੁਮਹੇਤੈਨਿਏਤੁ
ਆਪਣੇਲੇਹੁ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸਲਸਗਇਜੀਜੇ
ਵੇਚੀਏਤੰਲਈਏ॥ ਅਤੇਜੇਨਵੇਚੀਏਤੰਕੇਤੋਲਈਏ॥
ਫਿਰਿਜਉਹੀਕਹਿਅਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਤਾਕਿਉਹੁਲਾਲੁ
ਥਾਕਿਤੁਮਲਾਲੁ॥ ਮੇਤੋਬਹੁਤੁਬਿਸਮਦੁਤੋਇਗਇ
ਅਤੋ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਗਮਾਹੁਵਿਚਿਸਬਦੁਬੀਲਿਆ॥

॥੧॥ ॥ਲਾਲੋਲਾਲੁਉਪਾਇਅਲਾਲੋਲਾਲੁ
ਦਿਸੰਨਿ॥ ਜਿਨਾਲਲੀਨੇਤੀਮਹਿਦੁਜਾਨਾਜਾਣਨਿ॥ ਸੁ
ਇਸਾਲਸਗਇਜਉਹੀਤੁਅਪਣਲਾਲੁਪਛਾਇ॥
ਕੁਜੇਲਾਲੁਨਗੀਠਿਬੀਨਿਅਪਣਸਹੁਸਿਵਾਇ॥੧॥

॥੨॥ ॥ਕੰਕਰਪਥਲਮੇਲਿਕੈਨਉਸਦਾਇਓਸਾ
ਹਾ॥ ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰੂਪੁਰੇਅਪੁਰੈਮੁਲਿਨਬੁਝੈਗੁ॥੨॥
ਮੇਰਮੇਰਕਰਿਸੰਜਿਓਗਤੀਅਤੇਡੀਹੁ॥ ਕਾਈਸਾਖਨਉ
ਪਜੀਅਕਲਰਵੁਠਮੀਹੁ॥੩॥ ਸੁਇਸਾਲਸਗਇਇ
ਕੁਬੇਨਤੀਜੇਕਰਮਪਰਾਪਤਿਤੋਇ॥ ਨਾਨਕੁਏਕਅਰਾਪੀਏ
ਦੁਖਨਲਗੇਕੋਇ॥੪॥ ਸਾਲਸਕਹਿਅਜੀਤੁਮਹਾਨਉ
ਕਿਆਹੈ॥ ਅਰੁਤੁਮਤੋਤੇਕਉਦੁਤੋ॥ ਅਰੁਤੁਮਹਾਭੇਖਕ
ਉਦੁਤੋ॥ ਤਮਕਉਤੋਗਨਗੀਲਗਿਹੀਹੈ॥ ਬਡੇਬਡੇਅ

ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ ਮੰਦੁਕੀਏ
ਡੇਕ ਮੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਅ
ਤੀਤ ਅਤੇ। ਤਾਂ ਭਉਹਰੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਏਹੇ ਮੇਵਾ ਅਤੇ ਕੁਵਾ
ਨ ਅਤੇ ਕੁਵਾ ਤੇ ਹੁਭੋ ਜਨ ਕਹੈ ਤਾਂ ਅਚੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਗੀ
ਕਹੁ ਕਹੇ ਨਹੀਂ। ਮਰਦ ਨਾ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਅ
ਖੇ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਨਿਤ ਭਲਾ ਹੋਵੇ। ਮੇਧਾ ਭੁਖਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਰਗ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਆ।

॥ ਗੁਰੂ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਕਵਾਨ ਸੋਭੋ ਜਨ ਕਹੀਐ
ਲੁਚੀਲੈ ਚਾਹੁਗੀ। ਮਿਠਿ ਆਈ ਹਸਨਾ ਹਸਕ ਰਿਬੋਲੈ
ਤਾਂ ਮਨ ਹੋਹੁ ਜੁਗੀ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਤੁ ਭਾਈ ਮੇਰੇ।
ਸਮਝਿ ਪਵੀਤ੍ਰ ਹੋਇ ਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ॥ ਮੇਵਾ ਸਿ
ਲ ਨਿਤੁ ਮਾਹ ਕਹੀਏ ਸਤ ਕੇ ਬਗੇ ਜੋੜੇ। ਖਾਵਣ ਖਾਇ
ਅਖਾਵੈ ਸੋਈ ਜੋ ਬਿਖੁ ਤੋ ਮਨੁ ਆਤੋੜੇ। ੨॥ ਤਾਂ ਅ
ਧਰ ਕਾਗੁਲਾ ਮਾ ਅਗੇ ਹੀ ਖਾਵਦ ਪਾਸ ਹੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾ
ਮਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਸਬਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਪਉੜੀ ਆਖੀ। ॥ ੩॥ ॥ ਉਤ ਮਜਨ ਮਸੋ ਸਾਕ
ਤ ਕਹੀਐ ਨੀਚ ਨਗਇਣ ਪਾਵੈ। ਲੋਭ ਲਹਿ ਰਿਤੇ ਦੂ
ਟੇ ਤੇਈ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ। ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਏਹ
ਗੋਲਾ ਤੇਰਾ ਆਪਿ ਨਗਇਣ ਮਾਨਾ। ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸੰ
ਗੁਮਿ ਲਾਇ ਆਉਚੇ ਪਦੁ ਧਰਾਨਾ। ੪॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸ

॥ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕਰੋ ਅਪਣੇ ਸਾਧੂ ਦਸਤਾ ॥ ਅਸ
 ਨੁ ਇਸ ਬਲਾਇ ਵਿਚੋਂ ਕਰੋ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅ
 ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਸੁਟਿ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲ ਮਦੇ ਪੈ
 ਰੰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਉ ਤੰ ਤੇ ਗੀ ਗਤਿ ਤੈ ॥ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਕਰਿ
 ਅਗੁ ਜੀ ਅਧਰ ਕਾ ਤੰ ਸਾਧੂ ਪੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ ਤੰ ਸਹਾ
 ਦੀ ਪੈ ਗੀ ਪਵਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਸਾਲ ਸਉ ਪਰਿ ਬਹੁ ਤੁਖ
 ਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥ ਅਖਿਉਂ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਕਰਤ ਹ ਅਗੇ
 ਮਥਾ ਟੇਕਾ ॥ ਸਾਲ ਸਜਉ ਹੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈ ਰੰ ਤੇ ਛਹਿ
 ਹਿ ਪਇ ਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਾਲ ਸਨੁ ਅਪਣੇ ਸਿਰੋਲਾ
 ਹਿ ਕਰਿ ਅੰਗੋ ਛਹਿ ਤਾ ॥ ਅਖਿਉਂ ਸੁਭਾਈ ਸਾਲ ਸ
 ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨਿ ॥ ਸਾਲ ਸਲੈ ਕਰਿ ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨਾ ॥ ਬੰਨ
 ਨਾਲਿ ਸਾਲ ਸਦੇ ਕਪਾਟੁ ਖਲਿ ਗਏ ॥ ਸਾਲ ਸਦਾ
 ਗੰਗੂ ਤੋਇ ਗਇ ਆ ॥ ਸਾਲ ਸਨੁ ਸਬਦੁ ਪਾਪ ਤਿ ਤੋਇ
 ਆ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਨਾਮ ਕਾ ਦੀਨੈ ਖੋਲਿ ਕ
 ਪਾਟਾ ॥ ਇਕ ਜੋ ਵਣ ਜੋ ਵਣੈ ਜਿ ਅਬਹੁ ਗਿਨ ਅਵੈ ਤਟ
 ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾ ॥ ਬਚਨ ਕਾ ਸੁਰ ਪੁਰਾ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦਿਖਾਵਤਾ ਖੋਲੇ ਨੇ
 ਤੁ ਅਨੰਤਾ ॥ ਜਗਤ ਵਣ ਜਗ ਸਗਲ ਪੈ ਸਾਹੁ ਟੇਕ ਭਗ
 ਵੰਤਾ ॥ ੨ ॥ ਵਣ ਜਗ ਸਗਲ ਸਚੁ ਪੁਜੀ ਹਮਰੀ ਨਾਮਾ ॥ ਅ
 ਠ ਪਰਪੁ ਨਿਲ ਗਿਰੇ ਸੈਣੀ ਹਮਰੇ ਕਾਮਾ ॥ ੩ ॥ ਸਾ

ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ
ਜਿਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ
ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ

॥ ਗੁਰਕਾਮਬਦੁ ਨਿਧਾਨੁ ਤੈ ਮਨ ਮੁਖ ਆਵਗ
ਉਨਾ ਲਖ ਜੁ ਨੀਤ ਰਮਾਈ ਐ ਠਿ ਰਿਪ ਦੇ ਗਾਭ ਉਨਾ ॥
੧॥ ॥ ਤੇਗ ਨਿਰਮਲ ਹੀਰਾ ਨਾਮ ਤੈ ਕੋਈ ਪਰ ਬੇਗਾ ਪਰਖ
ਨਤਾਗਾ ਜੀਉ ॥ ੧॥ ॥ ਬੇਦੀ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨਿ
ਆਪ ਨਿਧਿ ਡਿਤ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਬੇੜਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤੈ ਜਿ
ਸੁਚ ਨਿਉ ਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥ ੨॥ ਅੰਦੁ ਨ ਪਾਏ ਸਚੁ ਕੋ ਦੇਖੁ ਨਿ
ਦਿ ਚਿ ਦਿ ਨਾਦੁ ॥ ਜਿ ਨਿਲੋ ਇਟੁ ਹਰਿ ਦੇਖੀ ਏ ਸੋਲੋ ਇ
ਟੁ ਪਰ ਵਾਦੁ ॥ ੩॥ ਕੰਚਨ ਕੰਚਨ ਤੋਇ ਅਮਾਨ ਕਧਰੇ ਅਪਾ
ਗਾ ਜੰਦੁ ਖੁਲਾ ਕੋਠ ਜੀ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਦੁਆਰਿ ॥ ੪॥ ਤੇ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਿਸੰਤਰ ਪੁਰਿ ਦਿ ਚਿ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨਾ ॥ ਅ
ਤੇ ਸਾਲ ਸਜ ਉਹੀ ਨੁ ਦੁਹੰਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਕੀਤਾ ॥ ਬਡੀ ਮਿ
ਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕੀਤੀ ॥ ਉਨਾ ਨੁ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ ॥ ਅਖਿਓ
ਸੁਸੁ ਦਿ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਿ ਚਰੁ ਤੁੰ ਜੀ ਦੇ ਤਿ ਚਰੁ ਤੇਗੀ ਮੰਜੀ
॥ ਅਤੇ ਜਾ ਤੇਗੀ ਦੇ ਹਛੁਟੈ ਤੈ ਅਧਰ ਕਾ ਬਹੈ ॥ ਤੇਗੀ ਅਉ
ਲਾ ਦਿ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ॥ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਅਧੀ ਪਰੁ
ਅਸੀ ਤੇਗੀ ਭਰਾ ਖਿਆ ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਹਿਰੁ ਮੈ ਸਾਗੀ ਸੁਤੁ ਦਿ ਚਿ
ਤੁੰ ਇਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਦਿ ਨਗੀ ਬੰਨੇ ਆਇ ਹੋਏ
ਨਿਵਰੇ ਦੁਇ ਤੇ ਸਤ ਮਹੀ ਨੇ ਤੈ ਜੀ ਵਟਾਏ ॥ ਠਿ ਰਿ ਤੇਗੀ

ਨੇਹਰਿ ਆਮਰਦਾਨ ਅਖੈ ਜੀਤੁ ਇਥੇ ਹਰਦ ਆਇ ਆ
ਪੈ। ਕੇਉ ਦਾਸੀ ਤੋਇ ਨਿਕਲਿ ਆਪੈ। ਤੰਗੁਰਨ ਨਕ ਅਭੈ
ਤਸਿਆ ਅਤੇ ਜੀ ਮੇ ਬਾਲਾ ਜੋ ਅਹਾ ਸੋ ਮਨ ਵਿਚਿ ਗ
ਣਤੀ ਖਵੇਦੇ ਖੋਵੇ ਟੇਹੁ ਮਕੀ ਆਨਾ ਹੀ ਛਡਿ ਦਾ। ਪਰ
ਮੁੜੇ ਕੁਝੁ ਆਖਾਨਾ ਹੀ। ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ। ਜਾਮਲ ਸਗਇ
ਜਉ ਤਹੀ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਤੰਗੁਰਨ ਨਕ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾ ਮਨੈ ਮ
ਜੀ ਬੈਠਾ ਇਕ ਰਿਚਲਿ ਆ॥ ੨੩॥

॥ ਵੈਸਾਖੀ ਪੁਰਾਣ ਕਾ ਗੁਰਗਾਨ ॥ ॥

ਬਿਸਰਦੇ ਸਨੁ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚਿ ਉਦੇ ਸੁ ਆਹਾ॥
ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਪੁਣਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿਚਲਿ ਆਪੈ। ਤੰਗੁਰ
ਨਕ ਕਰਿ ਆਸੁ ਇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿ ਪਰਿ ਕਰਤਾਰੁ ਲੈ ਜਾ ਦਾ
ਤੋ ਤਿਧ ਰਿਚਲਿ ਆਚਲਾ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਖਿ
ਸੰਭਰ ਪੁਰੇ ਜੋਗ ਹਿਓ ਕਿ ਅਕੀਤੋ। ਤੰਗੁਰਨ ਨਕ ਕਰਿ ਆ
ਸੁ ਇ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੁਝੁ ਅਸੰਨੁ ਰੁਕ ਮੁਕਰਤਾਰ ਦਾ ਆਹਾ ਸੋ
ਈ ਅਸੰਕੀਤਾ। ਅਸੰ ਅਧਰ ਕੇਨੁ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣ ਸੀ। ਚ
ਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਣਿ ਤੰਗੁਰਦੇ ਨਾ ਹੀ। ਅਖਿ ਅਜੀ ਪੁਣਿ ਤੰ
ਅਖੁ ਮੇਨੁ ਉਸ ਸਹਰਦਾਨ ਉਲੈ। ਤੰਗੁਰਨ ਨਕ ਕਰਿ ਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬਿਸਰਦੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚਿ ਉਥੇ

ਭਗਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ॥ ਜੀ ਦੇ ਜੀ ਦੇ ਦਸਤੀਕਿ ਮਾਸ ਮਹਾਨੇ ॥
ਖਿਅਜੀ ਅਸੀ ਵਿਸਉ ਪਰਿਜਾ ਦੇ ਅਹੈ ॥ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕੁਆਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲ ਅਸੀ ਵਿਸਉ ਪਰਿਜਾ ਦੇ ਅ
ਹੈ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੇਹੀ ਅਤੁੰ ਹੋ ਜਾਣੁ ॥ ਤੇਨੁ ਸ
ਭ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿ ਅਵਦਹੈ ॥ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅ
ਮਰਦਾਨਿ ਅਸੀ ਮਛੀ ਤੇ ਜਾ ਦੇ ਅਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿ ਅਜੀ ਏਹੀ ਮਛੀ ॥ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰ
ਦਾਨਿ ਅਪੈ ਤੀ ਹੋਲੀ ਮੀਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪੰਜ ਕੋਹ ਚਉਤੀ
ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ ॥ ਪਰਮੁ ਤੋ ਕਿ
ਛੁ ਨ ਅਖਿ ਅਸਾ ॥ ਤਿਨ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਿਨਹਾਤੀ ਉਸ ਮਛੀ
ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਸਹਜਿ ਨ ਲਿਜਾ ਮਛੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨ ਜਰਿ
ਅਇਅਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਪੈਗਾਨ ਤੋ ਏ ਗਇਆ ਮਛੀ
ਮੁਹੁ ਅਡਿਅਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਬਿਅਾ ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਖਿ
ਅਵਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਕੰਬਦਹੈ ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
ਜਿਜਮਾਨ ਏਹ ਮਛੀ ਅਸੀ ਨੁਨਿਗਲਿਜਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਬਾ
ਲੇ ਗੁਸੇ ਤੋ ਏ ਕੈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਅਖਿ ਅਵਰਦਾਨਾ ਅ
ਜੇ ਤੇਨੁ ਪਰਤੀ ਤਿਨਹੀ ਅਵਦੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾਦ
ਤੋ ਏਹ ਹਿਓ ਸਾਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇਹੀ ਅਕੁਦਰਤਾ ॥ ਤੁਧੇਨੁ
ਬਣਿਅਵਨਿ ॥ ਏਕਘਜੀ ਗੁਜਰੀ ਤੇ ਮਛੀ ਉਗਲੀ
ਲੀਤੀ ॥ ਮਛੀ ਦੇ ਮੁਹੁ ਵਿਚੋ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਨਿ

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ
ਲਿਆਜੀ ਮੇ ਮਛਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੋਤੈ ਮੇ
ਈ ਆਖਾ ਤੈ ਮਛਬੋ ਲਿਆਤੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹੰਕ ਗੀਤਨਾ
ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੁਕਿ ਆਜਾਣਦੈ ਤੈ ਫੇਰਿ
ਮਛੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਰੇ ਤੇ ਜਗਾਵਿ ਚਿਤੈ ਤੇ ਅਸੀ ਭਗਤਿ ਕੀ
ਤੀ ਇਕ ਠੀਧ ਮੁਹਤਿ ਪੁਜੀ ਸੀ ਤਿਸ ਤੇ ਅਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀ
ਜਨਮੁ ਮਿਲਿਆ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਮਛੁ ਕਿ
ਉਕਰਿ ਤੈ ਇਉਂ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਛੁ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਇਕ ਦਿਨ
ਤੈ ਮੇਨੁ ਕੁਟੁਕੁ ਮੁਆਖਿ ਓਸਾ ਮੇ ਤਗਾਫਲੀ ਕੀਤੀ ਤੁ
ਸੀ ਮੇਨੁ ਕਹਿ ਆਜਾਦਿ ਤੈਨੁ ਕੰ ਮੁਆਖਦੇ ਆਪੇ ਤਦਿ ਤੁੰ ਕ
ਹਦਾਨੀ ਤੈ ਮੇਰੇ ਮੁਠੈ ਇਤਨੀ ਨਿਕਾਲਿ ਗਈ ਜੁਕਿ ਅ
ਮਛੀ ਦੀਤਹੁ ਤਜਫਦੈ ਉਸ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੇਨ
ਮਛਹੀ ਕਹਦਹੁ ਆ ਅਤੇ ਤੁ ਮਨੁ ਖੌਦਹੁ ਆਪੇ
ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਆਹ ਸਿਕੇ ਆਖਿ ਓਸੁ ਆਖਹੁ ਇ
ਕਿ ਆਖਦੈ ਤੈ ਮਛ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇ ਤੇਗਹੁ ਉਡੀ
ਕਦਾਸਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸਹਾਰਿ ਆਵੇਗਾ ਹੁਇ ਤੁ
ਆਇ ਆਪੇ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਭਾਈ ਤੁ ਮ
ਨੋਰੁ ਆਪਣਾ ਆਖਾ ਮਛ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਤੇਗ ਬਚਨ
ਪੁਰਾਤੈ ਇਮੁ ਕਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਖਲਾਸੀ ਤੇਵੇ ਤੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਏਹ ਤੇਗੀ ਆਹੀ ਕਲਿ

ਮਰਦਾਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ
 ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ

ਮਰਦਾਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ

ਮਾਖਾ ਮਾਖਿਨਾ ਲਿਉਣੀ।

ਅਪਣੀ ਜਿੰਦ ਬਚੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ
 ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ
 ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ

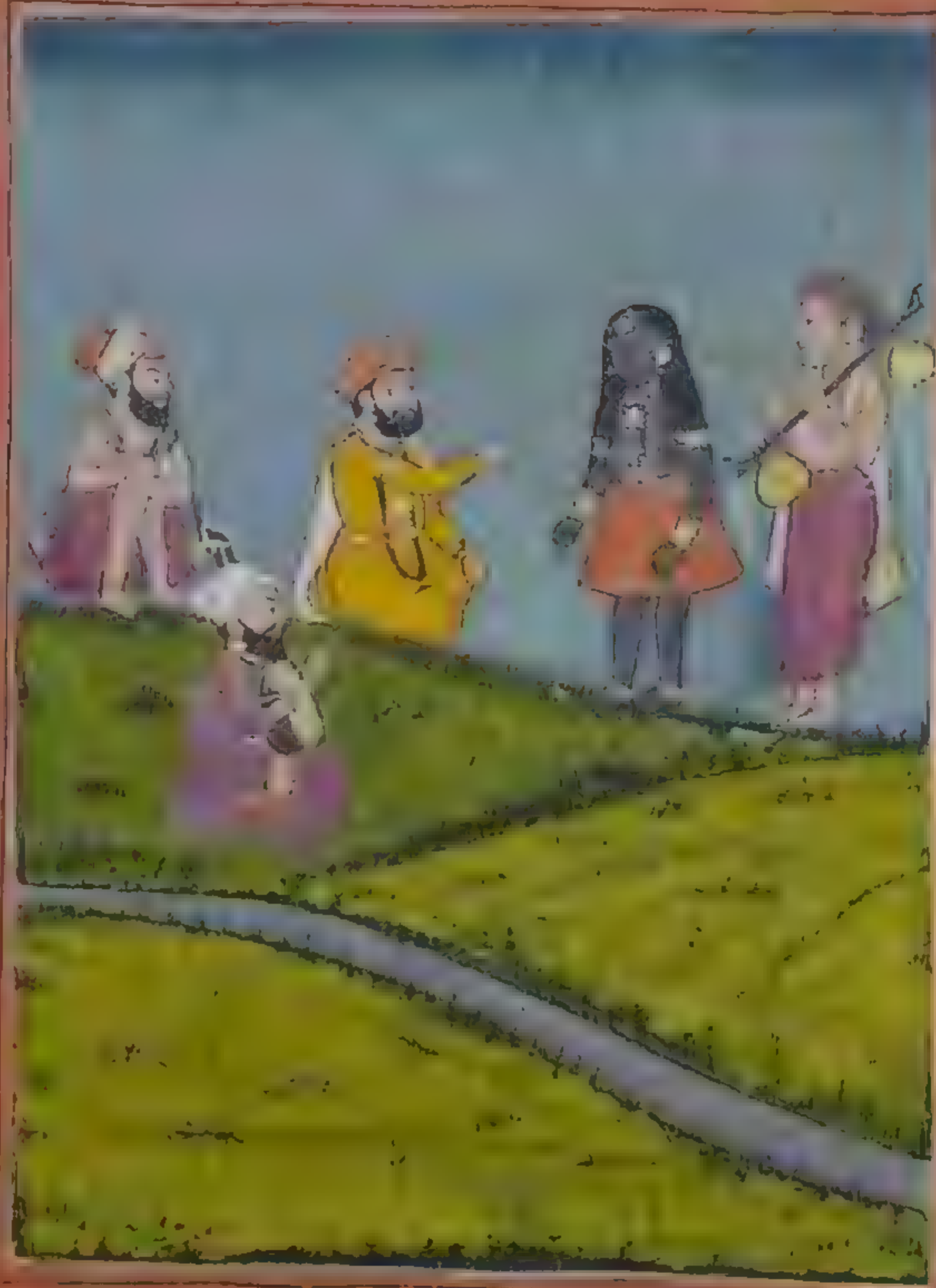
ਜਗਦੀਸ਼ ਦੇਵਤਾ ॥ ਜਗਦੀਸ਼ ਦੇਵਤਾ ॥ ਮਿਤਰ ਦੇਵਤਾ ॥
 ਮਿਤਰ ਦੇਵਤਾ ॥ ਮਿਤਰ ਦੇਵਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ॥
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕਦੀ ਆਖਿ ਅਰੈ ਜੋ ਤੂੰ ਬੁਝਾ ਆ
 ਖਦੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਸੀਭਾਲਿਆ ॥ ਵੀ
 ਚਰੁ ਕਹਿ ਡਿਠਾ ਸਾ ॥ ਏਹ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ॥ ਅਤੇ
 ਮੈਸਰ ਤਹੀ ਜਬਾਬ ਦੇਦਾ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਗਲ ਵਿਚਿ
 ਪਲਾਘਾ ਤਿਖੜੇ ਤਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਇਤ ਨੀ ਮੁੰਦ ਤਿਉ ਏਈ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਫਿਰਦਿ ਆਪੁ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਜਾਤੈ ਨਹੀ ॥ ਅ
 ਸੀਭੁਲੇ ਅਹੈ ॥ ਤੂੰ ਅਸੀਂ ਨੁਬਖਸਾ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਨਾਲਿ ਲੀਤਾ ॥ ਮੈਂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ
 ਅਸਭੇ ਕਬੂਲ ਕਰੇਲੀਤੀਆ ॥ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਡੇ ਜੀਅ
 ਪਰਾਨਹੈ ॥ ਤੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਕਾਈ ਗਿਨਤੀ ਨਾ ਕਰੇਹਾਤੀ
 ਮਛਦੇ ਪਿਠਿ ਤੇਰੇ ॥ ਕੁਲ ਕਰੋ ਦੇਸਵਾ ਪਹਰਦਿਨ
 ਚੜੇ ਮਛਦੀ ਦੇਹੁ ਟੀ ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਛ ਅਸੀਭੀ
 ਆਇ ਮਿਲਾਗੇ ॥ ਇਤਨਾ ਵਚਨ ਆਖਿ ਕਹਿ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਹੋਇਆ ॥ ੨੪ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤਗੁਰੂ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਮੁੰਦ ਲਹਰ ਦੇਦਾ ਆਗਾ ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਅਜੀਹੁਇ ਅਗੇ ਤਾ ਸਮੁੰਦ ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ॥
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ

ਮਰਦਾਨ ਬੋਲ ਨਹੀਂ। ਤੀਬਲਾ ਬੋਲਿ ਅਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਤੀਬ
 ਲਿਵਿਚਿ ਪਲਾਘਤਿ ਖੜੋਤਾ ਸੀਵਤਿ ਕਿਅਹੁ
 ਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਥਿਅਜਿਜਮਾਨ ਅਗੇਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਹੀਨਾ। ਬਾਲੇ ਅਥਿਅਦੇਖਤ ਮਾਸਾ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ
 ਹੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮਰਦਾਨ ਪਿਛੇ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਅਦ
 ਹੁ। ਅਗੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਨ ਜਿਉ ਪਰਤੀਤੇ ਚ
 ਲੇ ਅਵਦੇ ਅਹੇ। ਤਿਵੇ ਸਮੁੰਦ ਉਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣੀਐ।
 ਤੀ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੁਲਗਾ ਅਖਣ ਜੀ ਖੁਦਾਇਅ
 ਤੇ ਤਉ ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਤੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿਅਮਰਦਾਨ ਚੁਪਕ ਰਿਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
 ਜੀਪੁਟਿਅਸੰਨੁ ਕਿਸਦਾ ਡਰੁ ਹੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਵਡੀ ਬਲਾਇ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
 ਜੀਵਤਿ ਅਗੇ ਕਿਉ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਪਿਛੇ ਮੁੜਦੇ ਅਹੇ ਤੀਭੀਅਇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪੰਜ
 ਗਤੀਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚਿ ਦਿਚਿ ਚਲੇ ਗ
 ਏ। ਤੀ ਅਗੇ ਕਲਿ ਆਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਇ
 ਕਡੰਡਾ ਪਾਇਅਗਜ ਸਵਾਦਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਅਥਿਅ
 ਮਰਦਾਨ ਉਡੰਡਾ ਚਾਇਲੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਡੰਡਾ ਚਾਇਕਰਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥਿ ਦਿਤਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਡੰਡਾ ਹਥਿ ਲੀਤਾ।
 ਕਲਿ ਵਡੇ ਦੰਦ ਕਢਿਕਰਿ ਅਤੇ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਕਰਿ
 ਆਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੁਸਾ ਮਾਣੇ ਦਉੜੀ। ਜਿਉ ਨਜੀ ਕਿ

ਆਈ॥ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਦੇ॥ ਮੁਹਿ ਦਿਹਿ ਚੰਦ੍ਰ
 ਤਾ॥ ਤੇ ਕੁਕ ਦੀ ਨਈ॥ ਧਿਛੇ ਨਹੇ ਦੁਆਇ॥ ਆ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਕਹਿ॥ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇ ਕਲਿ ਨਾਲਿ ਖਬਰ ਦਰ
 ਮਾ॥ ਕਿਲ ਤੇ ਨਹੇ ਦਿਨਾ ਲਿਖੇ॥

ਤੇ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਹੇ ਦੁਆਈ॥ ਨਾਲਿ ਖੇਡੀ॥ ਆਤਾ
 ਹਦ ਗੁਰੂ ਸੀ॥ ਕਹਿ॥ ਅਜੀਤੁ ਸੀ॥ ਕਲਿ ਤੇਈ॥ ਕਿ॥ ਅਪ
 ਖਦੇ॥ ਤੇ॥ ਕਲਿ ਤੇ॥ ਹੁਕਮੁ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ॥ ਨਾਲਿ॥ ਕਾਰ ਕਰ

ਮੈਸਰਉ ਪਾਗਿ ਦੇਸ ਦੀ ਕਰਹੈ ਕਿ ਅਸ ਉਪਾਰੈ ॥
 ਤੰਗੁਰੁ ਗੁਮਾਈ ਕਰਿ ਅਜੀ ਮੈਸਰਉ ਤੋ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਸੀ ਪਾਸਿ ਕਿਉ ਅਈਐ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਕਰਿ ਅ
 ਪੁਛੀਐ ਉਸ ਪਾਸੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਲਿ ਨੁਸਦਿ ਅਕਲਿ ਅ
 ਗੇਅਇ ਖਜੀਓਈ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਅਕਲਿ ਮਾਤਥੈ
 ਨੁਤੰਸਾ ਪਾਤੋਰੁ ਮੁਨਾਹੀ ਤੁਏ ਥੇ ਕਿਉ ਅਈਐ ॥ ਤੰ
 ਕਲਿ ਕਰਿ ਅਹਿ ਕੇ ਅਪਿ ਛੁਟੇ ਹਿਕੇ ਲੋਕ ਨੋ ਛੁਟਾ
 ਏ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੇ ਅਸਾਡਾ ਹੋਵੇ ਗਾਮੈ ਸਭੈ
 ਛੁਟੇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦੰਦ ਭੰਨੇ ਗਾ ॥ ਪੁਟੇ ਤੇਰਾ ਕਮੁਕ ਰਿਛ
 ਡਦੇ ਅਹੇ ॥ ਪੁਰੁ ਤੇਰੇ ਕਰਮੇ ਨਾਨਕ ਅਇ ਪਇ ਅਐ ॥ ੩
 ਕਲਿ ਬੋਲੀ ਮੈ ਤੰਗੁਰੁ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰੀਐ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਤੁ ਕਿਸਦੇ ਪੁਰੁ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰੀਐ ॥ ਤੰਕਲਿ
 ਕਰਿ ਅਮੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਰੁ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰੀਐ ॥ ਤੰਫਿ
 ਰਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੀ ਕਿਸਦੇ ਅਹੇ ॥ ਤੰਕਲਿ ਕ
 ਰਿ ਅਤੁ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਤੇ ਨ
 ਏ ਥੇ ਅਵਟ ਜੰਗੁਨਾਹੀ ॥ ਮੈਸਰ ਬੰਨਾ ਪਇ ਅਐ ॥ ਤੰ
 ਕਲਿ ਕਰਿ ਅਤੁ ਅਪੁਨੁ ਰਖਾ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਪੈ ਕੋਈ
 ਇਕ ਅਧੁ ਤਿਸੁ ਨ ਭੀ ਰਖਾ ॥ ਹੋਰ ਮੈਸਰ ਨਾਲਿ ਤਉ ਕਿਅ
 ਐ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੇ ਕੋਈ ਅਸਾਡਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਮ
 ਦੇ ਗਾ ॥ ਤਿਸਉ ਪਰਿ ਤੇਰਾ ਜੰਗੁਨਾ ਚਲੇ ਗਾ ॥ ਭਾਵੇ ਕੇ ਹੋਯੋ

ਦਿਕਹਿ ਅਸੁਖਿ ਕਲਿ ਸਾਤ ਏਹ ਛਾਡੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨ
ਗੰਗਾ ਗੀਤ ॥ ੨੫ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ

॥ ਏਥੇ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪੰਦਰਹਿ ਨਿਅਤੇ ਪੰਦਰਹਿ ਤੀਈ ਦੇ
ਪਉਣੁ ਅਗੇ ਤੀਏ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਅਗੇ ਟਪੁ ਦਿ ਚਿਖਿ ਸ
ਹਰਦੇ ਸ ਅਹਾ ॥ ਉਸਦਾ ਹਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਅਹਾ ॥ ਬਡਾ ਹ
ਜਕਰਦਾ ਅਹਾ ॥ ਉਤ ਸਹ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਉਤ ਰਿਅ
॥ ਏਕ ਦਿਨ ਗੁਜ ਰਿਅ ਦੁਜਾ ਦਿਨ ਗੁਜ ਰਿਅ ॥ ਤੰਮਰ
ਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜੇਹੁ ਕਮੁਓਂ ਦੇ ਤੰਮਰ ਦਿ ਚਿਤੋਂ ਇ
ਅਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਜਾ
ਦਾਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਦਾ ਭੁਖਾ
॥ ਸਹਰਦਿ ਚੌਕੁ ਟੁਮੁਹਿ ਪਦੇ ਤੰਪਾਇ ਅਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਪੁਦਿ ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਅ ਅਖ
ਦਾਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜਨਮ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਜਾ ਦਾਨ
ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਤਿ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹ
ਸਿਅਹ ਸਿਕ ਰਿਅ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਕਿਧ ਰਿਜਾ ਸੀ ॥
ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜਿਧ ਰਿਹੁ ਕਮੁਓਂ ਦੇ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਹਿਕਣੀ ਡਾਬਾ ਚੀਰ ਖਾਨੁ ਹਈ
॥ ਉਸ ਬੇਜ ਦੇ ॥ ਹੋਰ ਬੇਨ ਜਾ ਦੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ
ਉਸਨੁ ਤੰਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੁਸੀ ਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦਸੈ ॥

ਮਾਧੁਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰਾ ਟਿਕ ਰਿਪੁ ਛਾ ਜੰਧਾ ਮੁਖ
 ਛੀਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਟੰਡਾ ਬਾਛੀ ਹੈ ਸੇ ਰਿਬੇ ਹਰਦਾ ਹੈ ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ਮੇਜਾ ਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾ ਨਾ ਸਹਰ
 ਵਿਚਿ ਜਾ ਟਿਕ ਰਿਲਗਾ ਪੁਛਣਾ ਪਾਖਰੁ ਬਾਛੀ ਦਾ ਪੁ
 ਤ ਟੰਡਾ ਬਾਛੀ ਰਿਬੇ ਹਰਦਾ ਹੈ ਪੁਛਣਾ ਪੁਛਣਾ ਕੌਤ ਤੇ
 ਗਇਆ ਤਾਂ ਹਿਕ ਸੁਆਖਿ ਆਤੁ ਕਉਣੁ ਹੈ ਰਿਬੇ ਆਇ
 ਆ ਹੈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਤੁ ਮੇਨੁ ਦਸਿ ਮੇਨੁ ਓਤੁ ਪੁ
 ਛਿਲ ਦੇਗਾ ਤੁ ਮੇਨੁ ਓਸ ਦਾ ਪਰੁਦ ਸਾ ਓਸ ਆਖਿ ਅ
 ਹਉ ਟੀਵਨਾ ਹੀ ਆਖਦਾ ਤੁ ਅਪਣਾ ਨਉ ਅਤੇ ਵਰਨ
 ਦ ਸੇਗਾ ਤਾਂ ਹਉ ਤੈਨੁ ਦਸਾਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ
 ਏਸ ਨਗਰ ਦੀ ਗੀਤਿ ਏਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਮੇਰਾ ਨਉ ਮਰਦਾ ਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਰਨ ਮਿਰਸੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓ
 ਸੁਫੇ ਰਿਪੁ ਛਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਰਵਤ ਨਾ ਕਉਣੁ ਹੈ ਮ
 ਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰਾ ਵਰਨ ਪੰਜਾਬ ਤੁ ਸੰਕਰੀ ਸੁ
 ਟਿ ਆ ਹੈ ਸਹਗਾ ਓਸ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਪਰਗਨਾ ਗਇ ਭੋਏ ਦੀਤ
 ਲਵੰਗੀ ਹੈ ਓਹੁ ਮੇਰਾ ਵਰਨੁ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਆਭਾਈ
 ਮਰਦਾ ਨਉ ਬੇਟਿ ਕਨਾਨ ਕਤ ਪਾਖੜੀ ਹੈ ਓਸ ਦਾ ਤੁ ਮਹਰਮ
 ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨਾ ਸਿ ਆ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਤੁ ਆ
 ਪਣਾ ਨਉ ਦਸਿ ਮੇਰਾ ਓਸ ਦਾ ਮਿਰਸੀ ਹੈ ਤੁ ਓਸ ਨੁ ਕਿ
 ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿ ਆ ਸਿ ਕਹਿ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ ਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੰਦਾਮਿਹਾਸੀਠਾ। ਅਇਅਹਿਨਾਨਕਪਾਸਹੁ। ਤੰਦੈਡੇਪੁਛਿ
 ਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਅਸੀਨੁਜੋਤੁਪੁਛਦਾਅਹੈ। ਤਉਅਸੀ
 ਨਾਲਿਕਿਅਕੰਮਅਹਾ। ਅਸੀਨੁਤੁਕਿਅਜਾਣਦਾਅਹੈ
 ਾਤੰਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਭਾਈਜੀਅਸੀਏਹੋਤੁਸੀਨਾਲਿ
 ਕੰਮਅਹਾ। ਜੋਗੁਗੁਨਾਨਕਤੁਸੀਪਾਸਿਭੇਜਿਅਹੈ। ਤੰਦੈ
 ਡੇਅਧਿਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਅਸੀਤਨਾਨਕਨਾਹੀਜਾਣਦੇ
 ਾਨਾਨਕਕਉਦੁਤੰਦਾਹੈ। ਤੰਦੇਹਿਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਭਾਈ
 ਟੰਡਾਜੀਤੁਸੀਤੰਨਾਹੀਜਾਣਦੇਪਹਓਹੁਤੁਸੀਨੁਜਾਣਦੇ
 ਾਤੰਉਸਿਅਸੀਨੁਤੁਸੀਪਾਸਿਭੇਜਿਅਹੈ। ਤੁਸੀਉਥੋ
 ਤੰਜੀਚਲੋ। ਤੰਦੈਡੇਬਾਢੀਅਧਿਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਚ
 ਲਦੇਅਹੈ। ਮੰਜੀਅਸੀਨੁਦੁਣਲੈਣਦੇਹਾ। ਚਲਦੇਅ
 ਹੇ। ਜਾਮੰਜੀਦੁਇਮੁਕੇਤੰਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਭਾਈਜੀਚ
 ਲੋ। ਟੰਡੇਅਪਣੇਜੀਦਿਚਿਵੀਚਹਕੀਤਾ। ਭਾਈਕੁਝ
 ਲੇਭੀਜਾਈਐ। ਟੰਡੇਪੁਛਿਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਤੁਸਚੁਅ
 ਧੁਨਾਨਕਦਾਸਹੁਪਕਿਅਹੈ। ਜੇਹੰਤੁਦਸੇਤੇਹਾਇਲਾਜ
 ਕਰੀਐ। ਤੰਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਭਾਈਟੰਡਾਨਾਨਕਤਪਾਸ
 ਦੀਦਾਹੈ। ਤੰਦੈਡਾਸਮਇਅਜੋਅਤੀਤੁਫਕੀਹੁਹੈ। ਕੁ
 ਫੁਅਛਾਭੋਜਨਬਣਾਇਕੇਲੈਜਾਈਐ। ਟੰਡੇਮਹਦਾ
 ਨੇਨੁਅਧਿਅਸੁਇਭਾਈਮਹਦਾਨਾਤਉਅਧਿਅਹੈਸੇ

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ
ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ

ਮਦਨੇ ਅਪਣੇ ਜੀਵਾਚ ਵੀਚ ਰੁਕੀਤਾ ਉਹੁ ਤਾਪੁ ਏਨਾ
ਠਹੀਰੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਮੇਊ ਨਾਨਾ ਲਿਠ ਠਜਾਲ ਦਾਹੀ ਹੁਇ
ਤਾਭੇ ਜਨ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਆਈ ਹੈ ਭਲਾ ਭੇਜਨ ਤਾਖਾਈ ਐ
ਮੇਤ ਸਹਗਦਿ ਚਿਟੇ ਮੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇ ਆਹੀ ਤੰਮਰ ਦਾ
ਨੇਣੇ ਤੇਨੁ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਤਉ ਕੁਝੁ ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੋਰ
ਲੀਸ ਮਝੀ ਹੈ ਪਰੁ ਭੁਭੁ ਹੋਇ ਦੁਇ ਫਕੀਰ ਭੁਭੁ ਬੈਠੇ
ਨੀ ਤੁੰ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾਹੈ ਸੋਭੁ ਬੁਕਗਾ ਤੰ ਟੰਡੇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
ਮਰਦਾਨਾ ਭਬੀ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤੰ ਟੰਡੇ ਕਿ ਆਕੀਤਾ ਟੰਡਾ
ਓਥੇ ਦਾ ਸਿਤਾ ਬੀ ਆਹਾ ਟੰਡਾ ਹਜੇ ਦੇ ਬਾਗਾ ਵਿਚਿ ਗ
ਇਆ ਅਤੇ ਪਹਿ ਆਖਿ ਗਇ ਆਏ ਹਜੇ ਕਟ ਲਬ
ਦਲ ਦੇ ਫੁਲ ਮੇ ਆਦੇ ਸੋ ਸੋਤੁ ਸੀਸਾਲ ਦਾ ਕਰੋ
ਅਤੇ ਹੋਟੀ ਅਪਕਾਵਉ ਅਤੇ ਫੁਲ ਦਾ ਸਾਗ ਦੁਮ
ਕੀ ਏਹ ਪਹਿ ਆਖਿ ਗਇ ਆ ਅਤੇ ਅਪਿ ਬਾਗੀਤ
ਛਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇ ਆ ਲੈ ਕਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਨਾ ਲਿਅ
ਪਦੇ ਸਿਹਤੇ ਪਰਸਾਦੁ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਆਖਿ ਓਸੁ ਚਲੁ
ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਗਨਾਨ ਕਠਕੀ ਰੁਕਿ ਬੈਠੀ ਮਰਦਾਨਾ
ਲੀਤੇ ਲੀਤੇ ਕਿਥੇ ਅਵੈ ਜਿਥੇ ਬਾਬਾਨਾਨ ਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ
ਬੈਠੇ ਅਹੇ ਉਦਿ ਆਨਾ ਵਿਚਿ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਬੇ
ਅਗੋ ਦਤਾ ਅਖਿ ਆ ਅਉਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤ ਕਰਤਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅੰਗ ਸਾਹਿਬਾਨਾ

ਪ੍ਰੀਤ ਨਗਰ ਸਾਹਿਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪਿੰਡ ਸਾਹਿਬਾਨਾ

ਸਤਿਕਰਤਗਾਣੀਡੇ ਅਗੇ ਪਰਸਾਦ ਰਖਿਆ ਤੰਗੁ
ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਏਹ ਕਿ ਆਲਿ ਆਇਆ
ਭੀ ਟੰਡੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਹ ਤੁਸਾਡੇ ਵਸਤੇ ਹੋਈ ਲਿ
ਆਇਆ ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਤੁਸਾ
ਸੰਨੁ ਕੀਜਣ ਦਾਹੀ ਟੰਡੇ ਕਰਹਿ ਆਜੀ ਮੈਨਾ ਹੀਜਣ
ਦਾਹੀ ਤੁਸੀ ਤੰਗੁ ਜਣਦੇ ਆਹੀ ਟੰਡੇ ਤੁਸੀ ਮੈਨੁ ਯਾਦ
ਕੀਤਾ ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਧਾਇਆ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਏਹ
ਪਰਸਾਦੁ ਕਿਥੋ ਆਇਆ ਏਹੀ ਟੰਡਾ ਬੀਲਿ ਆਜੀ
ਏਹ ਪਰਸਾਦੁ ਪਰਸਾਦੁ ਸਰਬੇ ਜਿ ਆਹੀ ਟੰਡੇ ਹਿਰੁ
ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਸਚੁ ਆਖਤੁ ਪਰਸਾਦੁ
ਨੁਜਾਣਦਾਹੀ ਟੰਡੇ ਆਖਿ ਆਸੇ ਕਉਣੁ ਹੈ ਜੋ ਪਰ
ਸੇ ਸਰਨਾ ਹੀਜਣ ਦਾਹੀ ਮੈ ਤੰਗੁ ਆਦਮੀ ਪਰਜੀ ਅ
ਜੰਤ ਸਭ ਪਰਸਾਦੁ ਨੁਜਾਣਦੇ ਨਿ। ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ
ਕਰਹਿ ਆਖਾ ਆਖਾ ਤੰਗੁ ਕਰਦੇ ਕਰਣਾ ਜਾਣਦਾਹੀ ਅਤੇ
ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਕੀਏ ਏਹੀ ਟੰਡੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਏਹ ਸੇਈ ਅਚਰੈ। ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਦੇ ਭੁਖੇ ਹੋ। ਏਹੁ
ਭਕੀ ਕਤ ਪਿਛੋ ਧਾਇਆ ਟੰਡੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਏਹੁ ਸਿਖ ਸਚੁ ਆਖਦਾਹੀ ਪਰਸਾਦੁ ਤੰ
ਪਾਵਤੁ ਮੁਹਿ। ਭਕੀ ਕਤ ਤੰਗੁ ਮਿਨਾ ਹੀਗਈਆ

ਮਹਾਨਾਮਿਹਸੀਮੇਰੇਪਾਸਿਅਦਾਅਹਾ। ਉਸਦਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਤਪਜੈਸੈਏਹਗਲੀਕਰਦੈ। ਤੀਇਦੁਮੈਣ
 ਕਹਿਅਭਾਈਏਡਾਮੈਉਸਤਾਈਜਾਣਦਾ। ਓਹੁਮੇਰਾ
 ਪੁਰਤਨਅਸਨਉਹੈ। ਤੀਏਡੇਨਹੈਗਨਗੀਲਗੀ। ਏਡੇ
 ਅਖਿਅਜੀਓਹੁਆਖਦੈਜੈਪੰਧੂਹਸੈਕਹੈਆਇ
 ਅਹੰਤੁਸਾਡੇਵਾਸਤੇ। ਅਗੇਤੀਕਦੀਇਥੇਆਇਆਨ
 ਹੀ। ਅਤੇਤੁਸੀਆਖਦੇਹੈਅਸਾਡਾਪੁਰਤਨਅਸਨਉਹੈ
 ।। ਇਤਨਾਫੁਨੁਤੁਸੀਕਿਉਬੀਲਿਆ। ਤੀਇਦੁਮੈਣਕਹਿ
 ਅਭਾਈਏਡਾਤੈਨੁਆਪੇਖਬਹਿਤੈਸੀ। ਜੇਮਿਲੀਏ
 ਗੇ। ਤੀਏਡੇਕਹਿਅਜੀਤੁਸੀਚਲੈ। ਮੇਜੈਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਲੈਗਇਅਹੰਸਉਨਾਮੁਹਿਪਾਇਆਨਾਹੀ। ਤੁਸਾਡੇਵਾ
 ਸਤੇਤੁਸੀਚਲੈਤੀਭਲਾਕਰੈ। ਤੀਇਦੁਮੈਣਵੀਚਾਰੁ
 ਕੀਤਾਅਗੇਅਸਨੁਕੈਈਨਾਹਾਜਾਣਦਾ। ਅਤੇਏਹਅਸੰ
 ਨੁਪੁਇਜਾਹਕਰਣਆਇਆਹੈ। ਇਦੁਮੈਣਏਡੇਨੁ
 ਅਖਿਅਭਾਈਏਡਾ। ਤੁਪੁਇਜਾਹਿਅਸੀਭਲਕੇ
 ਮਿਲੀਅਹਿਗੇ। ਤੀਏਡੇਕਹਿਅਜੀਓਹੁਭੋਜਨਆ
 ਮਾਣਪਾਇਆਹੈ। ਮੁਹਪਾਇਦੇਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਆਖਦੇ
 ਹੈਅਸੀਭਲਕੇਜਾਈਐਗੇ। ਏਹਬਣਦੀਨਾਹੀ। ਤੀਇ
 ਦੁਮੈਣਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਅਖਿਓਸੁ। ਚਲੁਭਾਈਏਡਾਦਿ

[illegible]

ਦੁਸੈਟਓਹੁ ਦਿਨੁ ਘਾਟਿ ਕਰਿ ਗਾਜੈ ਗਜੇ ਜਨਕ ਦੇ ਅਸੀ
 ਸੇਵਕ ਅਪੇਤੇ ਤੇ ਜਗਾ ਵਿਚਿ ਗਜੇ ਜਨਕ ਦੇ ਸਨੀਬਾ ਬਤਿ
 ਇਕੁ ਸੰਗੁ ਓਠਾਇਆ ਆਖਿ ਓਸੁੰ ਸਨੀ ਮੇਰੀ ਪੈ ਅਤੇ
 ਓਸਨੀ ਓਸਦੀ ਆਹੀ ਆਸੀ ਨੁਕਹ ਨ ਭਉ ਦਲਾਇਆ
 ਅਸੀ ਟੂਠੀ ਸਹਦੀ ਸਾਖਰ ਗੀ ਆਸੀ ਗਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤੁ ਨ
 ਜੀ ਕਹਾ ਦੇ ਅਹੀ ਆਸੀ ਜਾਤ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਪੈ ਅਤੇ
 ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਪੈ ਆਸੀ ਨੁਕਹਾ ਡਰੁ ਪੈ ਅਤੇ ਗਜੇ ਛਲ
 ਕੀਤਾ ਆਹਾ ਨਹੀ ਤਗਾ ਜੇ ਓਸਦੀ ਕੀ ਕਹਾਈ ਆਹੀ ਪ
 ਰ ਅਸੀ ਨੁਕਹ ਤੇ ਭੁਲਾਵਣਾ ਆਹਾ ਤੀ ਅਸੀ ਕਿ ਅਕ
 ਗੀਏ ਜਾ ਅਸੀ ਨੁਗਾ ਜੇ ਆਪਣੇ ਮੁਹਥੀ ਕਹਿ ਅਕੇ ਛੇ
 ਰਿਤੁ ਸੀ ਨੁਜਨ ਮੈ ਪੈ ਤੀ ਤੁਸੀ ਇਕ ਠੇਹਾ ਦੇ ਅਹੀ ਤੀ
 ਤੁਸੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਕਿ ਆਜਾ ਪੈਏ ਬੰਦੇ ਵਿਛੁੜੇ ਕਿ
 ਬੰਜਾਇ ਪਵੀਏ ਗਾਛੇ ਰਿਤੇ ਗਾ ਅਸਾਡਾ ਮੇਲਾ ਓਦੇ ਗਾ
 ਕੇਨਾ ਓਦੇ ਗਾ ਤੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਨੁਕਹਿ ਆਇ ਪੁਭਾਈ ਜੀ
 ਅਸਾਡੀ ਭਗਤਿ ਪੁਰਨ ਓਈ ਆਹੀ ਪਰ ਅਸੀ ਵਿਚਿ
 ਦੁਇ ਪਤੇ ਓਈ ਅਹੀ ਹਿਕਤਾ ਅਸੀ ਮੁਹਤਿ ਪੁਜ ਦੇ
 ਗੇ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਟੂਠੀ ਲਿਆ ਪਰ ਅਸੀ ਵੀ ਚਹੁ
 ਕੀ ਡਿਠਾ ਗਜਾ ਜਨਕ ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਆਹਾ ਤੁਸੀ ਮੁ
 ਹਤਿਨ ਪੁਜੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਜੋ ਓਹ ਅਗੇਟ ਹਲ
 ਨੁ ਅਗੇ ਆਹ ਓਹੁ ਮਛੁ ਓਈ ਆਹਾ ਤੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਮਿ

ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਜੇ ਪਾਸਿ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥ ਅਸੀਂ ਅਧਿਕ ਅਰ
 ਜਾ ਜੀਏ ॥ ਵਿਅੰਤਿ ਆਸਾ ਤੇ ਹੋ ਅਧਿਕ
 ਅਧਿਕ ਅਸੀਂ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਫਿਰਿ ਜਨਮ ਸਟੇ ਸੇਏ
 ਹੁਕਿ ਅਤੁਸਾਡੇ ਅਤੁਸੇ ਅਈ ॥ ਤੇ ਹੋ ਜੇ ਜਨਕ ਕਹਿ
 ਅਸੁ ਭਾਈ ਮੈਤੁਸੀਨੁ ਸਚੁ ਦਿੜਾਇਆ ॥
 ਮੈਤੁਸੀਨੁ ਭੁਨਾਹੁ ਦਿੜਾਇਆ ॥ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਖੇਲ
 ਗੋਨਾ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਅਕਤ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੇਵਾ ਦਫਲੁ ਤੁ
 ਸੀਨੁ ਏਹੋ ਜੇਤੁਸੀਂ ਮਨੁਖ ਜੁਨਿ ਆਵੰਗੇ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਅਸੀਂ
 ਮਿਲਿਕ ਰਿਅਧਿ ਅਜੀਅਸੀ ਜਨਮ ਹੀ ਆਵਦੇ ਹ
 ਹਸੀਏ ਕੇ ਕਦੀ ਅਸਾਡੀ ਖਲਾਸੀ ਭੀ ਹੋਸੀ ॥ ਤੇ ਹੋ ਜੇ
 ਜਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁਸਾਡੀ ਭਗਤਿ ਪੁਰਨੈ ॥ ਪਰ ਹੋ ਜੇ
 ਨਮ ਭੋਗ ਕਹਿ ਤੁਸੀਂ ਕਲਿ ਜਗਾ ਵਿਚਿ ਓਧੋਗੇ ॥ ਤੁਸੀਂ
 ਨੁਪੁਰਨੁ ਪੁਰਖ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ਤੁਸੀਂ ਏਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਦਿ
 ਸੇਗਾ ਹੋਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਨੁ ਜਾਨੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲਿ ਲ
 ਗਿ ਕੇ ਬਹੁਤੁ ਤਰਨਿਗੇ ॥ ਪਰੁ ਕਲ ਜਗਾ ਵਿਚਿ ਓਰੇ ਨਾਹੀ
 ॥ ਸੁਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਨੀਸਾਨੀ ਮੈ
 ਗੇਤੀ ਹੋਰ ਭੀ ਦੇਵਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਇਤੇ ਨਿਸਾਨੀ ਨਿਸੀਤ
 ਵੀਤੀ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ॥ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਕਹਿ ਅਜੀ ਅਗੇ ਬ
 ਲੇ ਨਾਹੀ ਪਰੁ ਹਿਕੁ ਜਬਾਬੁ ਮੈਨੁ ਤੁੰ ਦੇਹਿ ॥ ਤੇ ਗੁਨਾਨ ਕ
 ਕਹਿ ਅਖੁ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਨਿਸੀਗੁ ਅਖੁ ॥ ਤੇ
 ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਅਧਿਕ ਅਜੀ ਤੇ ਹੋ ਮਨੋਰਥ ਕਰਿ ਆਹੈ ॥ ਤੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਿ ਅਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਏਹੁ ਅੰਗੁ ਸੀ ਜੋ ਅ
 ਸੀਤੁ ਸੀ ਇਕ ਠੇ ਅਹੋ ॥ ਅਤੇ ਭਗਤਿ ਭੀ ਇਕ ਠੀਕੀ
 ਤੀ ਆਹੀ ॥ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਤੁ ਸੀ ਪਾਸਿ ਆਏ ਅ
 ਹੋ ॥ ਜੋ ਇਕੇ ਤੀਤੁ ਸੀ ਅਸੀਤੁ ਯਹੋ ਇਕੇ ਅਸੀਤੁ ਸੀ
 ਨੁਓ ਧਾਰੀਏ ॥ ਅਸਾਡਾ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ ॥ ਏਹੋ ਮ
 ਨੋਰਥ ਹਈ ॥ ਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਬੀਲਿ ਆਸੁਣ ਭਾਈ ਨ
 ਨਕ ਮੇਭੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਤੇ ਗੀਭੀ ਪੁਰਨ ਬਾਤ ਹੋਈ ॥ ਪ
 ਰੁਜੇ ਕਰਦੇ ਹੋਤੇ ਏਡੇ ਦਕੁਣ ਕੰਗੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੀਲਿ
 ਅਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਅਸੀਤੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਅਹੋ ॥
 ਅਤੇ ਏਡੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗੀ ਆਏ ਅਹੋ ॥ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
 ਅਸਾਡਾ ਵਚਨ ਆਹਾ ॥ ਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਆਖਿ ਆ
 ਜੀਤੁ ਵਚਨ ਦਾ ਪੁਰਾਹੋ ॥ ਪਰੁ ਵਚਨ ਤੀ ਪੁਰਾਹੋ ਇਆ
 ॥ ਅਤੇ ਜੋਤੁ ਸੀ ਚਾਹਦੇ ਹੋਸੇ ਅਸਡੇ ਖੁਸਿ ਨਹੀ ਅਵ
 ਦੀ ॥ ਅਸੀ ਆਪਹੀ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਹੋ ॥ ਪਸੀਟਿ ਅਸੀਨੁ
 ਸੁਖਾਵ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਦੇ ਹੋਸੇ ਏਡੇ ਨਾਲਿ ਕ
 ਹੀ ॥ ਅਸੀ ਹੀ ਨਾਲਿ ਹੋਈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਜੀਹ ਜਾਇਤੁ ਸਾਡੀ ਹੋ ॥ ਅਸੀ ਵਚਨ ਪੁਰਨ ਕਰਨਾ ਅ
 ਹਾ ॥ ਅਗੇ ਤੁਸੀ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਾਇ ॥ ਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ
 ਆਖਿ ਆ ਆਖਿ ਭਾਈ ਏਡਾ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਦੇ ਹੋ ਨਿਸੇ ਮੰਨੋ ॥ ਤੀ ਏਡਾ ਬੀਲਿ ਅਜੀ ਮੇਕਿ ਅ
 ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿ ਆ ਆਖਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ

ਤਰਭਗੋ॥ ਮਟੀ ਕਉ ਜਲ ਦਤ ਦਿ ਮਿਤਿ ਅਗੋ॥ ਓ
 ਪਰਿ ਚਗਨ ਤਲੇ ਅਕਾਸਾ ਘਟ ਮੇ ਸਿੰਧ ਕੀ ਆਪਰ
 ਗਾਸਾ॥ ੧॥ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਉ ਅਠ ਪਾ
 ਰਮਨ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਾ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰ ਓ॥ ॥ ਤੀਏ
 ਡੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੇ ਕੁਟੁਨਾ ਹੀ ਸਮਝ ਦਾ॥ ਤੀ ਗੁਰਨਾਨ
 ਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਆਈ ਪਨ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਤਡੀ ਅਹੈ
 ਨਿਨਾ ਅਤੇ ਬੈਸੰਤ ਰਜਠਰ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਪੈ॥
 ਮਿਟੀ ਦੇ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੀ ਦੀ ਹੈ ਬਾਲ
 ਕ ਦੀ ਦੇ ਹੀ ਕਚੀ ਮਿਟੀ ਹੋ ਦੀ ਹੈ॥ ਤੀਏ ਸਤਾਈਏ
 ਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦੀ॥ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਪੋਹ ਦੀ ਜੋ ਓ ਬੈਸਾ ਮਚੀ
 ਲਿਉ ਹੋ ਦੀ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ਐਸਾ ਹੈ॥ ਭਾਈ ਟੰਡਾ ਤੁੰ
 ਨਿਰੰ ਕਹੁ ਜਾਪਾ॥ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਲਗੇ ਕੁਟੁਨਾ ਹੀ॥ ਤੀਏ ਡੇ
 ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਮੀ ਕਹਦੇ ਹੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜਯੋ॥ ਮੇ
 ਗਹੀ ਬਤ ਖਾਣ ਮੇਰਾ ਕਬੀਲਾ ਕਿਥੋ ਖਾਵੇ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪ
 ਹਿਲੇ ਮਾਖਨ ਪਾਛੇ ਦੁਧਾ॥ ਮੇਲ ਕੀਨੋ ਸਾਬਣ ਸੁਧ
 ॥ ਭੈਤੇ ਨਿਰਭਉ ਡਰਤਾ ਫਿਰੇ॥ ਹੋਨੀ ਕਉ ਅਨ ਹੋਨੀ
 ਹੋ॥ ੨॥ ਤੀਏ ਡੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇ ਕੁਟੁਮ
 ਮਇ ਓਨਾ ਹੀ॥ ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਜਾਬੋ

ਭਗਵੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮੁ ਭਗਵੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮੁ

ਭਗਵੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮੁ ਭਗਵੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮੁ

ਲੇਦਾਉਤਾ ਦੁਪਾਨਿਕਲਦਾਉ ॥ ਤਾਚਿਤਾਨਕਗੁ ॥ ਅਚਿ
ਤਤੋਇਗੁ ॥ ਉਸਸਾਹਿਬਹਿਜਕਅਗੇਕੀਤਾਉ ॥ ਅ
ਤੇਜੀਉਪਿਛੇਪੈਦਕੀਤਾਉ ॥ ਤਕਿਉਡਰਦਾਉ ॥ ਤਤਾ
ਨਿਰਭਉਯੈ ॥ ਭੈਤੇਗਾਉ ॥ ਏਜੈਦੋਤੋਹਿਜਕੁਹੈਸੋਅ
ਣਤੋਦੀਉ ॥ ਅਤੇਤੁਜੈਸੋਸਦਾਉ ॥ ਤਦਾਅਇਅ
ਯੈ ॥ ਏਤੁਤੇਗਾਯਸਾਗਾਉ ॥ ੩ ॥ ਤਾਫੇਰਿਟੰਡੇਕਹਿਅ
ਜੀਤੁਸੀਈਵਕਹਦੇਤੋ ॥ ਅਤੇਓਤੁਤਾਗੁਪਤੁਗਲਪੈ
ਮੇਕਿਅਜਾਣਾ ॥ ਤਾਗੁਗੁਨਾਨਕਤੀਜੀਪਉਤੀਬੋਲਿ
ਆ ॥ ॥ ਪਉਤੀ ॥ ॥ ਦੇਹੀਗੁਪਤੁਬਿਦੇਹੀਦੀਸੈ ॥
ਸਗਲੇਸਾਜਿਕਹੇਜਗਦੀਸੈ ॥ ਸਧਸੰਗਤਿਮਿਲਿ
ਕਰਬਖਿਆਨਾ ॥ ਸਾਸਤਸਿੰਘਿਤਬੇਦਪੁਗਨਾ ॥ ੩
॥ ਤਾਫੇਰਿਟੰਡੇਅਖਿਅਜੀਮੇਕੁਣਨਾਹੀਸਮਾਣਿ
ਆ ॥ ਤਾਫੇਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਅਰਥਦਿਤਾ ॥ ਏਤਦੇਹੀ
ਐਥੇਹੀਰਹੈਗੀ ॥ ਅਤੇਅੰਦਰਿਏਸਦੇਸੁਢਮਦੇ
ਹੀਯੈ ॥ ਸੋਗੁਪਤਉਸਦੇਹੀਨਾਲਿਜਾਸੀ ॥ ਅਤੇਏ
ਤਦੇਹੀਏਥੇਹੀਛਡਿਜਾਵੇਗਾ ॥ ਓਹੁਦੇਹੀਇਸਪ੍ਰਾ
ਣੀਨੁਸੁਝਦੀਨਾਹੀ ॥ ਏਸਭਾਸਾਜਜਗਦੀਸਦੇਬ
ਣਏਤਏਹੈਨਿ ॥ ਏਸੇਗਲਦਾਵੀਚਰਕਰਣਾਅ
ਇਅਯੈ ॥ ਸਧਸੰਗਤਿਵਿਚਿਕਹੇਭਾਵੈਦੇਦਾਸਾ

ਦਿਸਨਾਹੀਆਵਦਾ॥ ਅਤੇ ਏਤਾ ਦਿਸਿਆਵ
 ਦੀ ਹੈ॥ ਸਭੋ ਸਹੁਪ ਜਿਤਨਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ॥੨੨੩॥ ॥ ਦਿ
 ਸਟਿ ਮਾਨ ਕੈ ਕਹੈ ਅਦਿਸਟਿ॥ ਅਦਿਸਟਿ ਦੇ ਖਿਰੂ
 ਲੀ ਸਭ ਸਿਸਟਿ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਰ ਬੀਚਰੇ ਕੋਇ॥ ਨਾ
 ਨਕਤਾਰੀ ਪਰਮਗਤਿ ਤੋਇ॥ ॥੪॥ ਤਾਂ ਏਡੇ ਅਖਿਅ
 ਮੈ ਕੁਟੁਨਾਹੀ ਸਮਝਦਾ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਅਾ ਆਖਦੇ ਤੋ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਸੁਦਿ ਭਾਈ ਏਡਾ
 ਜਿਤਨੀ ਦਿਸਟਿ ਮਾਨੈ ਸਭਾ ਅਦਿਸਟੈ॥ ਤੋਇ
 ਤੋਇ ਕੈ ਛਪਿ ਜਾਦੈ॥ ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਚਿ ਕਈ ਗੰਗ
 ਤਮਾ ਸੇਕਹਿ ਦਿਖਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਜਾਹਿ ਨਿਦਰਿ ਆਵਦਾ
 ਹੈ॥ ਤਿਸਨੁ ਅਦਿਸਟਿ ਸੰਸਾਰ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖ
 ਦਿਅਹੀ ਆਖੀ ਅਗੇਜਾ ਦਹਾਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਸਨੋ ਆਖਦੇ
 ਤੈਨਿ ਦਿਸਿਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਦਿਸਟਿ ਮਾਨੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਇਜੇ
 ਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਰ ਬੀਚਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਕੀ ਪਰਮਗਤਿ ਤੋਵੈ॥ ॥੪॥
 ਤਾਂ ਏਡਾ ਬਾਛੀ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ॥ ਉਠੈ ਨਾਹੀ॥ ਏਤੋ
 ਅਖੇਜੀ ਉਭੁਲਾਹੀ॥ ਤੁਮੈ ਨੁਬਖਸਿਆ॥ ਮੈ ਤੈਨਾ ਲਿਖਿ
 ਤਨੀ ਆਬਾਤ ਕੀਤੀ॥ ਅੰਨ੍ਹੇ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਇਛੁ ਮੈ ਦੁਕਹਿ ਅਉ

ਮਤੋ ਕਿ ਸੇ ਕੇ ਬੁਧੇ ਮੇ ਨਹੀ। ਅਹੁ ਮੇ ਗਾਮਾ ਮੁਹਿ ਉਸ ਕਾ ਕਿ
 ਚੁ ਬਿਘਨ ਨਹੀ। ਮੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਸਾ ਕਰਿ ਆਵਤੈ
 ਗਤੁ ਮਕਿ ਅਕਤੈ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਗ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਟਨੁ
 ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਸੁਧਰ ਮੈ ਟਗ ਜੇ ਕਰਿ ਆ ਅਉਪੁ
 ਤੁਕ ਚੁਕੈ ਗਾ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ ਜਾ ਜੀ ਮੈ ਕਰੈ
 ਹੀ ਆਇ ਆਹੀ। ਗਜੇ ਕਰਿ ਅਕਤੁ ਪੁਤੁ ਕਹਾ। ਤੀ ਇਦੁ ਮੈ
 ਟਕਰਿ ਆਜੀ ਟੈ ਆਦ ਮੀਤੁ ਮੈ ਭੇਜੇ ਬੇਤ ਪੇ ਕਉ ਬਲ
 ਵਟੇ। ਗਜੇ ਕਰਿ ਆਹੀ ਪੁਤ ਮੈ ਭੇਜੇ ਬੇ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ
 ਆਕਿ ਸਵਾਸ ਤੇ। ਗਜੇ ਕਰਿ ਆਪੁਤੁ ਮੈ ਸੁਣਿ ਆਥਾ
 ਜੋ ਟੇਡੇ ਬਾਢੀ ਕਉ ਪੁਗਨ ਕੀ ਆਹੀ। ਮੇ ਇਸ ਵਾਸ ਤੇ ਬਲ
 ਇ ਆਥਾ। ਜੀ ਮੈ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖੀ। ਤੀ ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਡਾ ਟਫਾ ਵਤੈ। ਏਕ ਦੇਖੇ
 ਮੈ ਬਲਾਉਤੈ ਅਹੁ ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਹਾਉਤੈ। ਤੀ ਗਜੇ
 ਕਰਿ ਆਪੁਤਾ ਜਿਤੁ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਲਾਉਦੈ ਸੋਈ ਮੁਣਕ
 ਉਕਹਾ। ਮੇ ਉਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੀ। ਤੀ ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਉਤੁ ਪੁਗਨ ਸਾਧੈ। ਅਹੁ ਉਸ ਮੈ ਅਹੁ ਕਰਤਾ ਮੈ
 ਭੇਦੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਅਹੁ ਉਤੁ ਬੇਤ ਸਾਹੈ ਤੁ ਕਿਸ ਪ
 ਰੋਜਨ ਪਹਿ ਦੇਖਤੈ। ਤੀ ਗਜੇ ਕਰਿ ਆਪੁਤ ਮੈ ਸਾਧਮੁ
 ਗਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤੈ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਸਾਧਮੁ ਗਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀ ਯਤਨ ਨਹੀ। ਜੀ ਜਾਬ
 ਤੇ ਸਿਉ ਪਹਿ ਬਲਾਈ ਐ। ਸਾਧਮੁ ਗਤਿ ਦੇਖੇ ਆਪੁ

ਗੁਜਰੀਓ ਜੋਤਿ ਸੇਵਾ ਪਰਗੀਤਾ ਚੁਸਕਾ ਕਰਿ
 ਗਜਾਜੀਭਲਾਭੋ ਜਨਲੇਤੋ ਅਰੁਭਲਾਮੇਵਲੇਤੋ॥ ਅਰੁ
 ਅਧੀਨਗੀਸੇਤੀਜਾਇਮਬਾਚਰਨੋਪਰਾਖੀ॥ ਸਾਧਮੁ
 ਗੋਸਟਿਸੁਪਰਮੈਣ ਨਾਲਿਤੋਈ॥

ਹਤਿਦੇਖਦੇਕੀਇਹਉਸਰੈ॥ ਗਜਾਸੁਪਰਮੈਣਕਰ
 ਮਾਦਾਬਲੀਆਤਾ॥ ਗਜੇਭੋਗਲਮੰਨਿਲੀਤੀ॥ ਭੁ
 ਲੇਭੋਜਨਭਲਾਮੇਵਾਭਲੇਬਸਤਰਨਾਲਿਇਚੁਮੈਣ

ਮੈਲੁ ਬੋਲਿ ਆਜੀਗ ਜਾਕਹ ਮਦੰਤੁ ਤੈ ਏ ਸਉ ਪਹਿਰਿ
ਰਖਾ ਕੀਜੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬਾਧੀ ਦਿਤੀ ॥ ਅਤੇ
ਗੁਬਿਲਾਵਲਾ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਆ ॥

॥ अंजनगिअनपाटिआतिउनेछा ॥ मिटेअंयि
अगगटेबिरागा ॥ मेसासाडिबुमीउमगा ॥ १ ॥
सुटिसुयगमेरुटिउबाउमगी ॥ टेबेगजुदीअ
हउयगी ॥ १ ॥ ॥ अठगराजउमगटी

ਪਤੁਮਚਰਨਪੁਜਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨਮਹੇਸਤੇਉਚੇ
ਸਾਧਰਮੈਨਤੁਮਨਿਰਮਲਸੁਚੇ॥੩॥ ਇੰਦ੍ਰਸੈਇਣੇ
ਸੰਗਿਤੁਮਗਾ। ਕਰਨਕਾਰਨਅਥੇਕੰਗਤਗਾ। ਕਰੁਨ
ਨਕਜਿਸਅਧਿਦਿਯਾਲਾ। ਤਿਸਸਰਬਸਾਖਸਭ

ਮਿਟੇ ਜੰਗਲਾ ॥੪॥ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਦੁਨੁ ਮਉਟਾ ਪੁਜ
ਗਜਾ ਕੀਤਾ ॥ ਟਿਕ ਛੜ ਗਜ ਦਿਤਾ ॥ ਅਗੇ ਅਠਗ
ਜੇ ਅਗੇ ਗਜ ਕਰ ਦੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਟਿਕ ਮੈ ਦਿ
ਪਰ ਮੰਗਿ ਕਹਿਤਿ ਨਿਦੀ ਪਦ ਗਜ ਲਗਾ ਕਰਣਾ ॥

ਰਾਜਾ ਸੁਧਰਮੈ ਦਦੇ ਖੇਡੇ ਡੇਦੀ ਹਿਮਕਰਕਰਦੇ ॥ ਤੰ
 ਤੁੰ ਜਾਣੇ ॥ ਤੰ ਗਜੇ ਸੁਧਰਮੈ ਦਕਹਿ ਆ ਅਤੇ ਹਥਿ ਜੋ ਨਿਖ
 ਜਾਹੋ ਇਆ ਜੀ ਪੁਕ ਮੁਕਰੈ ਤੰ ਮੇਰਾ ਜਭੀ ਏ ਮੇਨੁ ਦੇ ਨਹੀ ॥
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲਿ ਫਿਰ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆ ਅਸਾਂ ਟੰਡਾ ਜੋ ਮੰਜੀ ਏ ਬੇਬਾਇ ਆਏ ਮੇਰੇ ਮੰਜੀ
 ਅਸਾਡੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਟਿਕ ਛਕ ਗਜ ਜੋ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ
 ਗਜ ਮਾਡਾ ਹੈ ॥ ਤੈਨੂੰ ਗਜ ਅਤੇ ਮੰਜੀ ਦੋਵੇ ਦਿਤੇ ਹੋਨਿ ॥
 ਤੈ ਟੰਡਾ ਅਸੀਨੁ ਕਹਿ ਦੇਖਣਾ ॥ ਤੰ ਟੰਡੇ ਅਤੇ ਸੁਧਰਮੈ ਦ
 ਦੁਹਾਂ ਮਥੇ ਟੇਕੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੁ ਇਮਸੀ ਖੇਡੀ
 ਐਗੇ ॥ ਤੁਸਾਡੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾ ਹਲਿ ਆਇ ਆ ਆ
 ॥ ਸੋ ਤੰ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਤੰ ਗਜੇ ਸੁਧਰਮੈ ਦਦਾ ਬੇਰਾ ਗੁਛੁਟਾ
 ਬਹੁਤਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਕਿਉ ॥ ਗਜੇ
 ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਉ ਨਕਰੇ ਗੇ ਅਸਾਡੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਹੋਵਨਿ
 ਗੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਜਾ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਐ ॥ ਤੰ
 ਸੀ ਅਸੀ ਹਿਕਰੀ ਹੋਇ ਜਾਵੀ ਏਗੇ ॥ ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ
 ਕਰਈ ॥ ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਰਹਣਾ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ
 ਕਈ ਦਿਨ ਠਹਿਰੀ ॥ ਅਸਾਡਾ ਆਤਮਾ ਠਹਿਰੇ ॥ ਤੰ
 ਇਦੁ ਮੈਣ ਅਖਿ ਆ ਜੀ ਭਲਾ ਗਜੇ ਦਾਭੀ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ
 ਨੀਏ ॥ ਹਿਕ ਮਹੀ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ
 ਗਜਾ ਤੇਰਾ ਅਖਿ ਅਭੀ ਫਿਰਣ ਨਹੀ ॥ ਇਕ ਮਹੀ ਨਹੀ

ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੀ ਭੀ ਸੋਚੀ ਸੀ ਯਹ ਮੈਂ ਤੇ

ਮਹਾਰੀ ॥੨੬॥

ਧੰਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥੧॥

ਗਛਿ ਮਿਲ ਮਿਲ ਦੀਪ ਨੁ ਚਲੇ ॥ ਸਮੁੰਦ ਸਮੁੰਦ
ਪਾਈ ਦੇਉ ਤੇ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਜਾਈ ਦਾਉ ਤਿਵੇ ਪਾ
ਈ ਉਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਛਿ ਮਹੀ ਨੇ ਸਹ ਜਿਨ ਲਿਜਿ ਥੇ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤਿਥੇ ਹੀ ਬਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਅ
ਗੇ ਮਿਲ ਮਿਲ ਦੀਪ ਵਿਚਿ ਧੁਮ ਪਈ ਅਹੀ ॥ ਜੋ
ਹਿਕਤ ਪਾਏ ਆਇ ਅਪੈ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈਲ ਪਾਸਿ ॥ ਸੁ
ਧਰ ਮੈਲ ਨੁ ਤਿਨ ਦੀਪ ਦੇਹ ਜਵ ਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ ॥ ਅਤੇ
ਏਡਾ ਬਾਢੀ ਹਿਕਉ ਥੇ ਹਰਦਾਉ ਤਿਸਨੁ ਪੁਰਨ ਮਹਾਧੁ
ਰ ਖੁਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ ॥ ਏਹ ਜਾਇ ਤੇ ਸਹ ਦੇਉ ਦਿਅਨ ਬੈ
ਠੇ ॥ ਤੇ ਸਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤੇ ਮੈ ਸਹ ਦੇਖਿ ਆਵਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ
ਮਿਕਰਿ ਬੋਲਿ ਆਕਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ ॥
ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਨੁ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਏਹੋ ਜੇਹਾ
ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਮੈ ਤੇ ਤੁਸੀਨਾ ਲਿਹਠ ਕਰਦਾ ਛਿਰਦਾ ਹੈ ॥
ਹੁਇ ਤੇ ਸਹ ਆਇ ਅਪੈ ਇਥੋ ਤੇ ਕੁਟੁਮੁ ਪਾਵਾਨ
॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨਾ ਕੁਟੁਮੀ ਤੇ ਖੁਧਕ
ਜਿ ॥ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਭਲਾ ਚੁਪਕਾ ਰਿਕੈ ਮਹ
ਦਾਨਾ ਬਹਿ ਗਇਆ ਬੈਠਿ ਕਹਿ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆ

ਜੀ ਇਸ ਸਰਦਾਰ ਨਾਉਂ ਦਿ ਮੁੰਡੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਅਮਰਦਾਨ ਇਸ ਸਰਦਾਰ ਨਾਉਂ ਬਹੁ ਮਧੁਰੈ ॥ ਅਤੇ
 ਇਥੋ ਦਾਗਾ ਬਹੁ ਮਧੁਰੈ ॥ ਅਤੇ ਨਾਉਂ ਮਧੁਰ ਬੈਨੈ
 ॥ ਏਹੇ ਗਲਾਉਂ ਦੀ ਅਸ ਨਿਜੋਗਾ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਸਿਕਾ
 ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਨਾਲਿ ਸਾਖੀ ਹੋਈ ॥

ਹਥੇ ਲਣ ਆਇ ਨਿਕਲਿ ਆਸੀ ॥ ਥੇਡਾ ਸਿਕਾ
 ਇਧਰੇ ਆਇ ਆ ਦੇ ਥੇਡੇ ਮਨੁ ਖਉ ਜਾਨਿ ਦਿਚਿ
 ਬੈਠੈ ਨਿਗਾਹ ਜਾ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਖੜਾਉਂਇ ਆਲਗ ਖੁਛ

ਤੁ

ਦੁਤਮਕਉਦੁਤੋਤੋਉਜਾਨਿਵਿਚਿਏਠੀਮਰ
ਦਾਨਾਬੋਲਿਅਅਦਮੀਤੋਤੋਤੈਅਉਹਕਉਦੁਤੋਤੋ
ਠੀਮਰਜੇਕਹਿਅਤੁਮਸਹਸਿਉਬਹਰਿਕਿਉਬੇ
ਠੀਮਰਦਨੇਕਹਿਅਸਹਸੇਜਾਇਕਹਿਕਿਸਕੇ
ਦੁਅਹੇਜਾਇਬੈਠੀਤਬਗਜੇਪੁਛਿਅਤੁਮਅਤੀ
ਤੋਤੋਮਰਦਨੇਅਖਿਅਤੈਨਕਿਅਨਦਹਿਅਵਦ
ਠੀਮਰਜੇਕਹਿਅਤੁਕਿਸਹਉਸਬੋਲਦਾਠੀਤੀਜੋ
ਗੁਨਾਨਕਤੀਬੋਲਦਾਨਹੀਅਤੇਮਰਦਨਾਪੁਖਨਾਨਿ
ਛਿਤਾਠੀਇਹਹਿਅਤੀਬਾਲੇਅਖਿਅਗਾਇਜੀ
ਅਸੀਪਹਦੇਸੀਅਹੇਤੀਗਜੇਠੇਰਿਪੁਛਿਅਤੀਅ
ਹੇਭਾਈਮੀਕਿਸਨਹਸੈਅਏਤੀਤੁਮਹੀਬੋਲੀਸਮ
ਣੀਨਹੀਜਾਤੀਤੀਬਾਲੇਕਹਿਅਜੀਹਮਪੰਜਾਬ
ਕੀਪ੍ਰਤੀਸੈਅਏਅਹੇਕਦੀਪੰਜਾਬਸੁਣਤੋਗਾ
ਤੀਗਜੇਸਮਣਿਅਜੇਨਹੀਤੀਓਤੈਨਿਮਰਜੇਪੁ
ਛਿਅਹੇਭਾਈਤੁਮਬਿਸਹਦੇਸਹਜੇਸਧਰਸੈ
ਣਕਾਤੈਤੁਮਓਭੀਦੇਖਿਅਹੇਬਾਲੇਅਖਿਅ
ਜਾਗਾਇਜੀਉਉਤੀਸੈਅਏਤੀਬਾਲੇਗਜੇਨ
ਪੁਛਿਅਜੀਤੁਮਗਾਨਾਉਕਿਅਹੇਤੁਮਕਉਦੁ
ਤੋਤੋਤੀਮਰਜੇਕਹਿਅਤੁਮਅਪਣਾਨਾਉਬਤ
ਵੇਗੋਪਹਤੁਅਪਣਾਨਾਉਬਤਾਇਅਹੁਣੇ
ਸਮਠਤਕਾਨਾਉਬਤਾਇਮਠਤਤੋਬੋਲਤਾਨਹੀ

[illegible]

ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗੀਰਥੀ ਦੇ ਪਾਸੇ ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ

ਸਿੰਘਾਂ ॥੧੮॥ ੨੪ ਤੁਰਤ ॥੧੯॥ ੨੫ ਤੁਰਤ ॥੨੦॥ ੨੬ ਤੁਰਤ ॥੨੧॥

॥੧੮॥ ਤੰਗ ਮਧਰ ਬੇਨਤੁ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅੰਬ ਲੇ ॥੨੦॥
ਜੀਏ ਨਾ ਅਠਹਾਉ ਪਰਿ ਸਿਰਦਾਰ ਕਉ ਨਪੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਹਿ
ਅਸੁਣਿ ਭਈ ਅਤੀਤ ॥ ਸਭ ਨ ਦੇਉ ਪਰਿ ਕਉ ਲੈ ਨਪੈ ਸਿ
ਰਦਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸਭ ਸਲਾਖੀ ਪੈ ਨਿ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਹ
ਜਾਏ ਯਗਲ ਫੂਹੁ ਕਿਉ ਬੋਲੀ ਆ ॥ ਸਭੇ ਗਲ ਸਚ ਬੋਲਿ
ਕਹਿ ਏ ਯਗਲ ਫੂਹੁ ਬੋਲੀ ਆ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਕਹਿ
ਅਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਤੋ ਕਿ ਅਸਮ ਏ ਕਹਿ ਏ ਯਥਾ ਤ ਕਹੀ ॥
ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਹ ਜਾ ਮਭਨ ਉਪਰਿ ਸੁਧਰ ਮੈਠੁ ॥ ਤੰ
ਗ ਜੇ ਕਹਿ ਅਤੀਤ ਤੁ ਕਿ ਅਜਾਣ ਤਾਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ
ਆਹ ਜਾਇ ਉਮੈ ਜਾਣ ਤਾਏ ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਨ ਕਜੀ ਨੈ ਸੁਧ
ਰ ਮੈਠੁ ਸਭ ਨ ਦੇਉ ਪਰਿ ਰਖਿ ਅਪੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ
ਕਹਿ ਆਤੇ ਗ ਮਹੰਤ ਕਹਤਾਏ ਕਿਤੁ ਕਿਹਤਾਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ
ਕਹਿ ਆਹ ਜਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਕਹਤਾਏ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਤੇ ਗੁਰੁ
ਤੋ ਬੋਲਤਾ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਤ ਦਿਬੈ
ਲੇ ਗਾਜ ਦਿਕੈ ਈ ਬੁਲਾਵੇ ਵੇਵਾ ਲਾ ਅਵੇ ਗਾ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿ
ਅਤੀਤ ਹ ਮਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਬੁਲਾਇ
ਸਕਦੈ ਤੰਬੁਲਾਉ ॥ ਤੰਗ ਜਾਯੋ ਤੇ ਤੇਉ ਤਰਿ ਆਉਤ
ਰਿਕਹਿ ਨ ਜੀਕ ਅਇਕਹਿ ਬਾਲੇ ਨੁਪਾਇ ਓਸੁ ॥ ਅਗੇ
ਈਏ ਨਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿ ਅਪੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕਲ

ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਗਾਇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਸਤਿ ਕਰਤਾਰ

ਜੀਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਈ ਜੀ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਥਟੇ ਕਿ ਆਗੁ

ਰੂਨਾਨ ਕਰਤਿ ਅਭਾਉਗਾ ਮਧਰ ਬੈਨਾ ॥ ਗਜੇ ਕਰਤਿ ਅਜੀ

ਨਗਰ ਮੇਚਲੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਿ ਅਜੀ ॥ ਮਹਾਨ ਗਾਇ

ਭੀ ॥ ਗਜੇ ਕਰਤਿ ਅਜੀ ਈਉ ਜਾਨਿ ਮੇਥੈ ਠਣਾ ਕਿ ਅਫ

ਇਦੈ ॥ ਤੰਗੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਿ ਅਗਾਜ ਮਫਰੀ

ਅਤੀਤ ਤੈਨੀ ॥ ਮਕਉਉ ਜਾਨਿ ਧਮਤੀ ॥ ਤੰਗੇ ਰਿ

ਗਜੇ ਕਰਤਿ ਅਜੀ ਸਹਮੇ ਕੋਈ ਭੰਡੇ ਕੀ ਖਬਰਿ ਲੇਵੈ

॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਾਇਲ ਵਲੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ਅ

॥ ਗਾਗੁ ਬਿਖਾਵਲੁ ॥ ॥ ਏਕ ਭੰਡ ਗਾਨ ਮਕਾਜਿ ਨਿਸ

ਭਵਿਛੁ ਦੀਆ ॥ ਰੁਖ ਨੰਗ ਸਭ ਛੀਨਿ ਕੈ ਅਪਨਾ ਕਰਿ

ਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮ ਨ ਛਾਡੀ ਐਸਦ ਸੰਗਿ ਹਮਾਰੇ ॥

ਲੇਖ ਕਬਹੂੰ ਨ ਪੁਛਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਗਾਗੁ

॥ ਭੋਜਨ ਉਤਮ ਹਮਾਰੀ ਅਸੀਤ ਨ ਪਰਸਾਦਿ ॥ ਜਲ ਸੀ

ਤਲ ਹਸਨਾ ਪੀਅਹਿ ਦੇ ਮੇਸੀ ॥ ਤਿ ॥ ਬਸੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛ

ਾਇ ਅਕਾਇ ਅਕੇਸੀ ਗਿ ॥ ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ ਹਟੇ ਕਹੈ

ਏ ਨਿਰਭੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਗਜਿੰਦੁ ਸੁਣਿ ਸਭ ਝੂਠ

ਪਸਾਰਾ ॥ ਦਿਸਟਿ ਮਾਨ ਸਭ ਬਿਨ ਮਿਜਾਇ ਗੇਏ ਕੰਕ

ਗਾ ॥ ੩ ॥ ਤੰਗਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ ॥ ਅ

ਖੇਜੀ ਵਿਛੁ ਮੈਨੁ ਆਗਿ ਅਕਗੀ ਐ ॥ ਸੰ ਮੇਸੇ ਵਕਰੰ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਦੇ ਅੰਗ ॥ ਜੇ ਅਸਾਂ ਸੁਖ ਰਸ ਮੈ ਨਹੀ ਏਕ ਦੁਖ ਰਸ ਦਿਤਾ
 ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮੈ ਨੇ ਗਾਉ ਸਦਾ ਭਲਾ ਤੇ ਦੇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ
 ਨ ਮੈ ਨੇ ਗਾਉ ਜਾਏ ਅਸੀਂ ਅਪਨੀ ਵਲੋਂ ਆਖਣਾ ॥ ਤੰਗ
 ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਕਰਿ ਆਜੀਉ ਓਹੁ ਅਸਾਡਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਅ
 ਤੇ ਓਹੁ ਮਾਗਾ ਜਾ ਅਸੀਉ ਸਦੀ ਰਈ ਘਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਕਰਤਾ ਹਚਿਤਿ ਆਵੈ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਠਾ ॥ ਏਹ
 ਗਜਭਾਗ ਏ ਬੇਹੀ ਰਹਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਨਾਲਿ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ॥
 ਗਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਕਰਿ ਆ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਬਚਨ ਨਾਲਿ ਕਰ
 ਮਹੈ ॥ ਗਜ ਕਿ ਆਵ ਸਤੁ ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤੁ ਹਰ ਤੇ ਬ
 ਹਰਿਖੁ ਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਗਜ ਮਧ
 ਰ ਬੈਠ ਅਸੀਂ ਹੁਣਿ ਹਮਦੇ ਆਹੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਬੇ
 ਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸੀਂ ਨਹੀ ਸਹਾ ਹਿਰੁਕ ਮੁਹਿ ਦੈ ॥ ਤਿਸੇ
 ਹਾਹਿ ਸੁਧਰ ਮੈ ਨਾਲਿ ਐ ॥ ਤੰਗੇ ਹਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਠਾ ॥ ਜਿਸ ਤਰਾ ਅਸੀਂ ਅਗੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਦੇ
 ਹੋ ॥ ਤਿਸੇ ਤਰਾ ਸੁਧਰ ਮੈ ਨ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਵਣਾ ॥ ਤੰਗ ਮਧ
 ਰ ਬੈਠ ਕਰਿ ਆਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਬੀ ਬਹੁਤੁ ਕਰਿ ਜਾਈ
 ਐਗੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਐਸੀ ਹੀਲੋਂ ਜੀਦੀ ਹੈ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਉਨੀ ਮਹੀ ਨੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਆ ॥ ਅ
 ਗੇ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀਤੀ ਬੁਦੀ ਪਨੁ ਚਲੇ ॥ ੨੭ ॥ ॥

ਦੇ ਵਿਖਾਉ ਧਰਤੀ ਵਿਖਾਉ ਸਮੁਦ੍ਰਈ ਦੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥
 ਹਿਕਮ ਸਹਾਯਾ ਤਦੇ ਉਪਰਿ ਆਗਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀਏ ਸਧਾ ਤਉ ਪਰਿ ਤੈ ਕੋਈ ਸਹਾਨਦ ਰਿਅਵਦਾਏ ॥
 ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿਆ ਆਖਿ ਓਸ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਜੀਵ
 ਸਹਾਦਿ ਚਿਵ ਸਦਾਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਪ
 ਨੁਦ ਪੁਨਾਤਰ ਸੁਨਾਹੀ ਮੈਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਮੈਤੀ ਗਤੀ ਈਵੇ ਚ
 ਲੇ ਆਏ ਆਏ ॥ ਹੁਣਿ ਸਹਾਯਾ ਆਇ ਆਏ ਤੰਗੁਰੂ ਦੇ ਦੇ
 ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੋ ਬਾ
 ਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚਾਏ ਟਿਕਤੀ ਰੁਖਾਏ ॥ ਅ
 ਤੇ ਜਨਮ ਦਾਸੁ ਭਾਉ ਨਹੀ ਜਾਦਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਸੁਣਿ ਜਿ ਜਮਾਨ ਤੈਨੂੰ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰਿਅ ਪਰਮੇਨੁ
 ਨ ਸਦਾ ਰਿਸੀ ਘੋਸੁ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆਗਾ
 ਏਹੁ ਓਹੁ ਜੇਹਾ ਹੀ ਜਿ ਬੇਕਰਾਹੇ ਵਿਚਿ ਤਲੀ ਦਾ ਆਹੋ ॥
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਪਇਆ ਭਠਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿ ਆਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਸਹਾਦਾ ਭੀਤ ਮਾਸ
 ਦਿਖਾਈਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਹਉਨਾਹੀ ਦੇਖਿ
 ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜਗੁਰਿ ਦੇਖਣਾਏ ॥ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਕੋਹੁ ਦੁਹੁ ਉਪਰਿ ਆ
 ਹੋ ਬੋਚ ਲਿਕ ਰਿਪਾਹੀ ਦੇਹੇ ਠਿਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰੂ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਪੁਦਿ ਆ ਅਜੀ ਏਸ ਸਹਾਦਾਨਾ ਉਕਿ

ਆਪੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਾਨ ਏਸ ਸਹਰਦਾ॥
 ਉਦੇਵਗੀਧਾਰੈ॥ ਅਤੇ ਏਥੇ ਦਾਗਜਾ ਦੇ ਉਲੂਤ ਹੈ॥ ਏਹੁ
 ਦੇਵਾਦਾ ਵਡਾ ਗਜਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਸਤ ਕਾਲ ਖਦੇ ਉਏ ਸਦੇ
 ਸਲਾਮੀ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਏਸ ਸਹਰਦਿਚਿ
 ਵਜਨ ਭਲਾਨਾ ਹੀ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਾਨ ਅਸੀ
 ਏਸ ਸਹਰਦਿਚਿ ਜਾਣੈ॥ ਤੰਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਭਲਾ
 ਜੀ॥ ਦੇਵ ਲੂਤ ਗਜਾ ਦੇਵਾਦਾ ਸਿਰਦਾ ਸਿਕਾ ਖੇਡਣ
 ਆਇ ਅਸੀ॥ ਦੇਖੇ ਤੀਰੈ ਮਨ ਖਬੈ ਠਹੈ ਨਿ॥ ਤੰਦੇਵ ਲੂ
 ਤ ਕਹਿ ਆਇ ਕਸਦੇ ਵਨੁ ਏਜੁ ਤੈ ਮਨ ਖਬੈ ਠਹੈ ਨਿ॥ ਸੋ ਅ
 ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ਕਰੈ ਨਿ॥ ਤੰਦੇ ਨਾਨੁ ਪਕੜਿ ਲਿਆਉ॥ ਏਹੁ ਸਿ
 ਕਰਮੈ ਨੁਬਾਤੁ ਮੁਦਤ ਪਿਛੋ ਥਿਅ ਏਹੈ ਨਿ॥ ਤੈਦੇਵ ਉ
 ਤਰੇ ਮਹਦਾਨੇ ਦਰੰਗੁ ਜਹਦ ਤੋਇ ਗਇਆ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਅ ਜੀਉਇ ਤੰ ਅਏ ਦੇਵਾ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਹਦਾਨਾ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ ਗਤ ਮਸੇ ਦੇ ਖਬੈ ਠਾ॥ ਤੰਮ
 ਹਦਾਨਾ ਚੁਪਕਹਿ ਗਿਅ ਤੈਦੇ ਉਨੇ ਤੇ ਆਏ ਤੰ ਅਧੇ ਤੋਇ
 ਗਏ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨ ਜਹਿ ਆਦ ਪਰ ਅਸੀ ਨ ਜਹਿ ਨ
 ਅਈਏ॥ ਤੰ ਉਦੇਵ ਫਿਰਿ ਗਏ॥ ਓਨਾ ਗਜੇ ਬੇਜਾਇ
 ਕਹਿ ਆਜੀਓਇ ਤੰ ਅਸੀ ਨੁ ਨ ਜਹਿ ਨਾਹੀ ਆਦ ਦੇ॥ ਤੰ
 ਦੇ ਉਲੂਤ ਕਹਿ ਆ ਅਹੇ ਅਹੇ ਅਉਹ ਜਾਹੁ॥ ਤੰ ਤੈਦੇ ਉਹ
 ਗਏ ਉਹੁ ਭੀ ਅਧੇ ਤੋਇ ਗਏ॥ ਹੋਰੁ ਅਏ ਉਹੁ ਭੀ ਅ
 ਧੇ ਤੋਇ ਗਏ॥ ਸਤੇਵਗੀ ਦੇਵ ਆਏ ਸਭੇ ਅਧੇ ਤੋਇ ਜ

ਵਸਿਅਤਿ ਹੋਏ ਵਲੁਤ ਕਰਿ ਆਸੇ ਦੇ ਵਦੁਤ ਵਜੀਹ
ਅਹਿਕਿ ਅਹਿਤ ਹੋਏ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਧਾ ਹੋਏ ਦੇ
ਉਦੁਤ ਕਰਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਮੇ ਅਗਾਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇਤੁ ਮਸੁਣੈ
ਗਾਜੇ ਕਰਿ ਆਕਰੁ ਦੇ ਵਦੁਤਾ ਦੇ ਵਦੁਤ ਕਰਿ ਆਗਾਜਾ
ਜੀ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਏਕ ਮੇਰੇ ਜੀ ਮੇ ਮਸ
ਲਾਤਿ ਆਈ ਹੈ ਜੇਤੁ ਮੇਰੇ ਜੀ ਲਗੈ ਤੇ ਮੇ ਕਰੀ ਗਾਜੇ ਕਰਿ
ਆਕਰੁ ਵਜੀਹ ਜੇਤੁ ਕਰੈ ਗਾਸੇ ਰਲੀ ਹੀ ਕਰੇਗਾ ਵਜੀ
ਹਕਰਿ ਅਮੇ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇ ਅੰਧਾ
ਨਹੁ ਆਤੈ ਤੁਮ ਇਨਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰੀ ਅਹੁ ਬੁਗਾਨ ਮਗੈ
ਗਾ ਅਹੁ ਜੇ ਮੇਭੀ ਅੰਧਾ ਹੁ ਆਤ ਉਜੈ ਕੁਤੁ ਮੇਰੇ ਜੀ ਆਵੈ
ਸੋ ਕਰੀ ਤਬ ਗਾਜੇ ਦੇ ਉਲੁਤ ਕਰਿ ਅਭਲਾ ਵਜੀਹ ਰਭਲਾ
ਕਰਿ ਆਗਾ ਤਬ ਦੇ ਵਦੁਤ ਵਜੀਹ ਆਤ ਮਾਸੁ ਕੁ ਰਿਕੇਗੁ
ਹੁਨਾਨ ਕਧਾ ਸਿ ਆਇ ਆਗਾ ਆਇ ਕਰਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਓ ਸੁ
ਗਾ ਵਜੀਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵੀ ਚਹੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਮੇਤੈ
ਅੰਧਾ ਨਹੁ ਆਗਾ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ। ਵਜੀ
ਹੁਪੁਦਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਕਿਸਨ ਗਰ ਸਿਉ ਆਏ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਕਰਿ ਆਹਮ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਸੈ ਆਏ। ਵਜੀਹੁਪੁਦਿ
ਆਜੀ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਕਿਸ ਤਰਫ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕ
ਰਿ ਆਸੁਣਿ ਵਜੀਹ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਤਰਫ ਤੇ ਨਿ ਆਗਾ
ਹੈ। ਵਜੀਹੁਪੁਦਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਗਾਨ ਉਕਿ ਆਪੈ। ਤੇ ਗੁ
ਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹਮ ਗਾਨ ਉਨਾਨ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੇ

ਫੇਰਿ ਵਜੀਤੁ ਯੁਧਿ ॥ ਜੀਤੁ ਮਹਿ ਤੇ ਕਉ ਚੁੰਨੀ ॥ ਏਨੁ
 ਰੂਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਹ ਮਹਿ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤਾਂ ਵਜੀ
 ਹਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਮਚ ਲੋ ਸਹਰਮੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨ ਕਰ
 ਹਿ ਆਹ ਮਹਿ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰੀ ॥ ਜਹਿ ਬੈਠੇ ਤਹਿ ਹੀ ॥
 ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਜਾਇਗੇ ਦੇਵ ਲੂਤਨ ਖਬਰਿ ਕੀਤੀ ॥ ਗ
 ਜਾਜੀ ਤੇ ਸਹਰਮੇ ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਆਇਆ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਵਜੀਰ ਤੁੰ ਚਲੁ ਜੋ ਕਾਈ ਤੇ ਸਨ
 ਮੇ ਆਵੈ ਸੋਈ ਪਾਰਿਕਰਿ ਚਲਾ ॥ ਜੋ ਤੇ ਗੁਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੋ
 ਜਾਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ ॥ ਅਹੁ ਜੇਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਜਾਣ ਕਲਾ
 ਵਾਨ ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਵਜੀਰ ॥ ਗਜੇ ਅ
 ਪਨੇ ਮਨ ਮੇ ਐਸੀ ਪਾਗੀ ॥ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੋ ਖੁਰਕ ਹੈ ਮੇ ਤਾਂ ਇ
 ਨਾ ਕਉ ਖਾਉਗਾ ॥ ਅਹੁ ਮੇਰੀ ਅੰਧਾਹੁ ਆਤਉ ਮੇ ਇਨ
 ਕੀ ਮੇਵਾ ਕਹੋਗਾ ॥ ਏਹ ਪਾਰਿਕਰਿ ਚਲਿ ਆਨ ਲੇਵ
 ਜੀਰ ਨਾਲੇ ਲਸਕਰ ਦੇਵਾ ॥ ਹਿਕੇ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾਖਾ
 ਹਹਿ ਆ ॥ ਵਜੀਰ ਗਜੇ ਕਉ ਧੁਢਿ ਆਕਿਉਗਾ ਜਾਜੀ
 ਕੀ ਖਬਰਿ ਆਤ ਮੇ ਦੀ ਕਹੀ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਸ ਇਵ
 ਜੀਰ ਜੋ ਤੁੰ ਕਹਤਾ ਥਾ ਸੋ ਸਚੁ ਕਹਤਾ ਥਾ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਵ
 ਜੀਰ ਕਹਿ ਆਹ ਜਾਜੀ ਅਬ ਤੁਮਹੇ ਮਨ ਮੇ ਕਿ ਆ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਵਜੀਰ ਅਬ ਮੁਠ
 ਕੀਨ ਜਹਿ ਆਵੈ ਤੋ ਮੇ ਚਹਨ ਪਕੜੀ ॥ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ
 ਆਤੁ ਸਤਿ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਹ ਮੇ ਲਿਖਾ ਸਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਮੇਸ ਤਿਕਰਤ ਗਾਮੀ ਖੁਦ ਦੇਸੀ ॥ ੧੦੭

ਦਾਸ ਮੇਸ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਵਜੀਰ ਕਹਿਓ ਏਨਾ ਕਰਨਿ
 ਹੋਵਾਗੀ। ਤੂੰ ਧੁਰਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ ਤੁਮ ਅਬ ਗਜੇ ਕਉ ਦ
 ਹਮਨ ਦੇਹੀ। ਅਬ ਗਜੇ ਕਉ ਪਰਤੀਤਿ ਅਈਹੈ। ਤੰਗੁ
 ਸਾਖੀ ਦੇਵਲੁ ਤਨਾਇ ਹੋਈ॥

ਗੁਨਾਨ ਕਬੈਲਿ ਆਕਿ ਉਗਾਯਾ ਦੇਵਲੁ ਤਾ। ਅਖੀਆ
 ਖੈਲੁ ਦੇਖਾ। ਗਜੇ ਦੀ ਅਖੀ ਖਲਿ ਗਈ ਆ। ਗਜਾ ਦੇ
 ਵਲੁ ਤਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਬੈਲਿ ਆਗਾਯਾ ਕਰਤਾ

ਬੋਲਿ ਅਜੀ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਢੁਟਾ। ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹੀ ਵਾ
 ਸ ਤੇ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇ ਅਏ ਬੋ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅ
 ਗਾ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਅਸਾਡ ਵਚਨ ਆਗਾ। ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ
 ਵਾਸ ਤੇ ਅਏ ਹੀ। ਤੰਗ ਜੇ ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਚਲੈ। ਉ
 ਪਰਿ ਮੰਦਰੀ ਮੈ। ਅਗੁਰੁ ਸੇਈ ਭੋਜਨ ਕਰੈ। ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਹਮਿ ਕਹਿ ਆਖਿ ਆ। ਗਾ ਤੇ ਗਾ ਧਾ ਜੁ ਅਸ
 ਤੇ ਕੰਮਿ ਨਾਹੀ। ਤੰਗੇ ਰਿਹਾ ਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਮ ਆਪ
 ਟਾਹੀ ਖਾਜ ਖਾਈ ਉ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਕਹਿ ਗਾ ਜੇ ਨ
 ਲਿਚ ਲਿਅ। ਜਾਸ ਹਰ ਦਿਚਿ ਅਏ ਗਾ ਦੇ ਵਲ
 ਤਲੈ ਮਤਲਾ ਅੰਦਰਿ ਵਸਿ ਆ। ਗਾ ਜੇ ਦੇ ਵਾਨੁ ਹੁਕਮੁ
 ਕੀਤਾ ਅਢੇ ਮੇ ਦੇ ਚੁਣਿ ਲੈ ਆਵੈ। ਬਹੁ ਤੇ ਸੇ। ਦੇ ਵ
 ਮੇ ਦੇ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ ਸੇ। ਅਤੇ ਸਤ ਦੇ ਵਹੁ
 ਸੀਧੇ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ। ਚਉਦਹ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ
 ਮੁਗ਼ੀ ਲੈ ਅਏ। ਆਇਕ ਰਿਹਾ ਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਗ
 ਜੇ ਕਹਿ ਅਸਾ ਪਾਯੀ ਏਹ ਮੇ ਵਾ ਧਾਵੈ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਅਸੁ ਟਿਗਾ ਜਾ ਅਸੀ ਏਹ ਮੇ ਵਾ ਤੰਗਾ ਧਾਈ ਏ ਜਾ
 ਤੁੰ ਆਪਣਾ ਧਾਜੁ ਛਡੇ ਗਾ। ਗਾ ਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਜੇ ਤੁੰ
 ਛਡਾ ਦੇ ਗਾ ਤੰਗਾ ਛਡੀ ਏ ਗਾ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਗਾ ਜੇ
 ਸੁਧਰ ਮੈਣੁ ਜਾਣ ਦਾਹੈ। ਗਾ ਜੇ ਦੇ ਵਲ ਤਕਹਿ ਅ
 ਜੀ ਮੈ ਜਾਣ ਦਾਹੈ। ਉਤਮੇ ਗੀ ਖਰਕੁ ਹੈ। ਗੁਰੁ ਨਾਨ

[illegible]

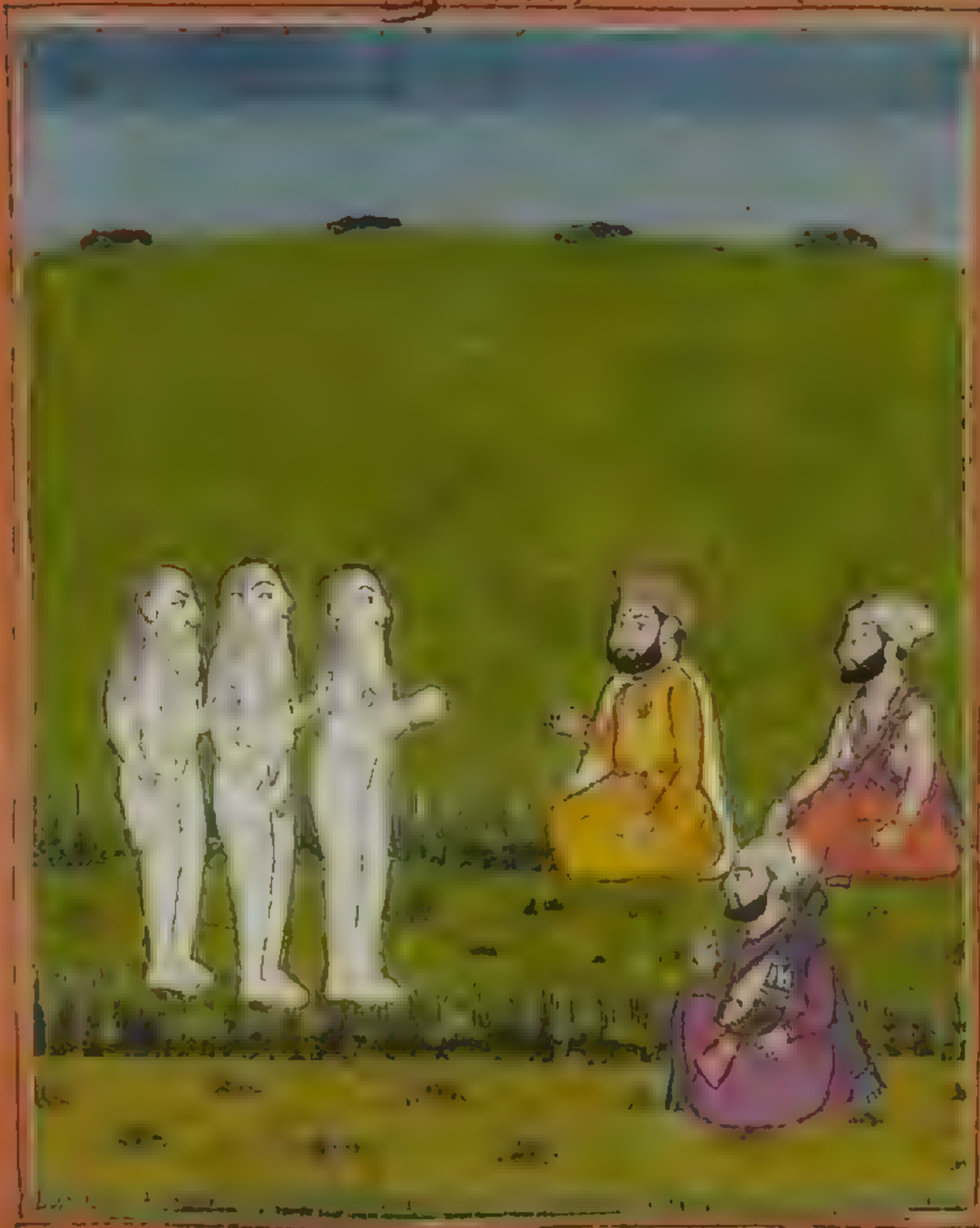
ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ॥ ਜਪਿ ਤੇ ॥ ਜਪਿ ਤੇ ॥ ਜਪਿ ਤੇ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ॥ ਜਪਿ ਤੇ ॥ ਜਪਿ ਤੇ ॥ ਜਪਿ ਤੇ ॥

ਭਈ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਖਣ ਜੋ ਜੀ ਅਸੀਖਾ ਕਰਨ
ਭੀ ਕੁਣ ਨਾਹੀ ॥ ਖਾਕ ਕੀ ਮਿਅ ਵਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀ ਕੀ ਮਿ
ਨਾਹੀ ਮਾਵਦੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਦੇ ਵਲੁ ਤ ਤੇ
ਅਸੀ ਏਥੇ ਦਾ ਮਸੰਦ ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਤੇ ਹਵਜੀ ਰਤੇ ਗਟ
ਲੀ ਅਕੀਤਾ ॥ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੁ ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀ ਦਾ
ਬੁਧਾਨ ਮੰਗੁ ॥ ਕਿਸੇ ਜੀ ਅਦਾ ਪਾਤੁ ਨ ਕਹਿ ॥ ਤੇ ਸਿਧਾਖ
ਜੀ ਖਹੁ ॥ ਤੇ ਉਨ ਦੁਹੀ ਆਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਨ ਕਖਤੋ
ਨ ਨਦੀ ਸਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਦੇਵਾ ਦੀ ਸੰ
ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਦੇਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਨਉ ਮਹੀ ਨੇ
ਓਥੇ ਹੋ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਤੁਝਾਈ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਓਥੇ ਅਗੇ ਪਸਰਨਾ ਮਾਸ ਹਰੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਜਾ ਦੇ ਤੇ ਮਹੀ
ਨੇ ਲਗੇ ॥ ਓਥੇ ਦਰਾਜਾ ਤੀਖਨ ਤੇ ਨਵਲ ਮੁਲੁ ਆਦਰਾਜ
ਆ ॥ ਅਤੇ ਆਖਿ ਕੀ ਵਲ ਮੁਲੁ ਆ ॥ ਜਾ ਓਸ ਸ
ਹਰ ਵਿਚਿ ਗਏ ਤੇ ਵਲ ਮੁਲੁ ਆ ਦੀ ਨਜ ਰਿਪਏ ॥ ਵਲ
ਮੁਲੁ ਏਨਾ ਥੋਡੇ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਉਨਾ ਥੋਡੇ ਰਿਆ ॥ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਸਖੁ ਜੀ
॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ ਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾ
ਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਏਹ ਕਿ ਆ ਬਲਾਇ ਹੈ ਨ

ਅਖਿਅਮਰਦਾਨਵਟਮਾਦੁਏਤੈਨਿ। ਬਹੁਤੇਨਸਿਗ
 ਏਅਤੇਰਿਕਖਜਗਹਿ। ਆਯਿਸਨੁਬਾਲੇਪੁਛਿਅਭ
 ਸਾਖੀਬਣਮਾਦੁਆਨਲਿਤੈਈ॥

ਈਤੁਕਓਏ। ਵਟਮਾਦੁਅਗੋਚੀਕਮਾਹੀ। ਜਿਉਕ
 ਰਿਜੰਗਲਦੇਪਸੁਚੀਕਮਾਹਦੇਤੈਨਿ। ਬਾਲੇਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਨੁਪੁਛਿਅਜੀਏਤੈਬੋਲਦੇਨਹੀ। ਚੀਕਮਾਹਦੇਤੈ

ਮੇਰਾ ਕੁਲ ਪਤਨਾਇਕ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਤੋਹ ਮੇਰੇ ਕੁਲ ਪਤਨਾਇਕ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ

ਦਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇਆ ਦੁਰਿ ਅਗੇ ਗਧਿ ਕਰਿ ਆਪਿ ਬਰ
ਤੁਹ ਟਿਖੜੈ ਤਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਬਾਲਾ ਚਾਇਲੈ
ਗਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਤੀਜੇ ਹਰੇ ਪਰਸਾਦੁ ਮੁਖਿ
ਨਾਹੀ ਪਾਵਦੇ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ
ਪਰਸਾਦੁ ਪਾਵਿਰੈ ਏਹੁ ਵਣ ਮੁਖੁ ਕੰਦ ਮੁਲਦਾ ਅਹੁ
ਕੁਰਹਦੈ ਨਿਯਮੁ ਅਤੇ ਜੀ ਅਜੰਤ ਕੋ ਲੈ ਬਹੁ ਤੁਡਹਦੈ ਨਿਯਮੁ
ਓਥੇ ਜੰਗਲ ਦਿ ਚਿਹਿਰ ਮਹੀ ਨਾਹੇ

ਅੰਤਰਿ ਤੁਹਾਨਾ ਹਰਿਗੁਰੂ

ਤੰ ਅਗੇ ਚਲੇ ਜਾਦੇ ਜਾਦੇ ਜਾਇ ਜਿਥੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮ
ਧਿ ਲਗਿ ਜਾਏ ਤਿਥੇ ਬੈਠੀ ਹਰਿ ਜਾਵਨਿ ਚਾਹਿਦਿ
ਨਪੰਜ ਦਿਨ ਕ ਦੀ ਸਤ ਦਿਨਾ ਕ ਦੀ ਦੁਇ ਦਿਨਾ ਏ
ਵੈ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਤੇਗ ਦਿਨਾ ਦਿ ਚਿਟਾ ਪੁ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦੁ
ਦਿ ਚਿ ਚਲੇ ਜਾਵੀਏ ਅਗੇ ਹਿਕਸ ਹੁਕੁ ਦਿਹਤੀ ਆ
ਇਆ ਕੋ ਹੋ ਚਹੁ ਤੇਨ ਦਰਿ ਅਵਣ ਲਗਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਕੋ ਸਹਰੀ ਅਵਸੀ ਵਿਅਸੀ ਉਜਾ ਤਿਹੀ
ਦਿ ਚਿ ਚਲੇ ਜਾ ਸੀਏ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ
ਨਿ ਅਕੁ ਪਤੁ ਖਲ ਗੀਹ ਟੀ ਤੰ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਤੁ ਖਲ ਗੀਹੈ ਤੰ ਕਿਸੇ ਕਿ ਆਇਥੇ ਅਗੇ ਆਇ ਗਧਿ
ਅਹੈ ਜੰ ਖਾਈਏ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ ਨਾ

ਭੈਰਵ ਨਾਮ ॥ ਭੈਰਵ ਨਾਮ ॥ ਭੈਰਵ ਨਾਮ ॥ ਭੈਰਵ ਨਾਮ ॥
ਜੋ ਤੇਰੀ ਧੁਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋਈ ਖਾਏ ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਟੀਵੇ ਜਿੰਦੁ ਨਿਕਲਿ ਜਾਸੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜਿੰਦੁ ਭੀ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਨਾ ਅ
ਤੇ ਜੇ ਰੁਖ ਨਾਲਿ ਨਿਕਲੇਗੀ ਤੇ ਅਸੀ ਫੇਰਿ ਧਾਇ ਲਈ
ਏਗੇ ॥ ਤੂੰ ਭਰਨਾਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੂੰ ਸਚ ਹੈ ॥
ਤੇ ਨੁਤ ਮਾਇ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਅਸੀ ਕਿਜਾ ਪੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੀਵ ਦੇ ਫਿਰਿ ਦੇ ਅਹੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮ
ਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਟੀਵੇ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਜੀਵ ਦੇ ਫਿਰੇ ਅਹੇ ॥ ਸੋ ਅਸੀ
ਨੁਕਰਤਾਹੀ ਜੀਵਾਇ ਦਾਹੈ ॥ ਚਲੁ ਅਗੇ ਦਿਖੈ ਕਰਤਾਹੀ
ਅਕਰਦਾਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭੁਲਾ ਜੀ ॥ ਅਸਤੇ ਅ
ਸਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਵਿਲਾਵ ਦੇ ਚਰੁ ਕੋਹੀ ਲੈ ਗਏ ॥ ਸਹੰਦੇ
ਗਾਇ ਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅ
ਇਆਹੀ ਸਹੰਦਾਇ ਕੁਝ ਖਾਇ ਆਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀ ਮੈ ਕਿਥੋ ਖਾਵਾ ॥ ਤੇ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਸਹੰਦਾ ਸਹੰਦਾ
ਪਿਅਹੈ ਭਾਵੈ ਕਿਥੋ ਖਾਹੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੋਈ
ਚੰਗ ਕਰਿ ਪਕੜੇ ਤੇ ਕਿ ਆਕਰੀ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵ
ਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਤੈਨੁ ਪਕੜੇਗਾ ਤੇ ਤੂੰ ਅਸਾਡ
ਨਾਉ ਲਏ ॥ ਤੈਨੁ ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਛਡਿ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵੈ ਕਿਥੋ
ਖਾਯਾ ਤੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀਵਿ ਚਿਜਾ ਤੇ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੇ

ਕਿਥੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹਰੈ ਨਿੰਮਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਇ ਸਹਾਇ
 ਵਡਿਆ ਦੇਖੇ ਕਿ ਅਜੋ ਸਭੋ ਸੁਦਰਨ ਪਰਤੀ ਹੈ ਜਿਥੇ
 ਕਿਥੇ ਵਰਨੀ ਨਦ ਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਦਰਤਿ
 ਦੇਖਿ ਕੇ ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਰਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਭੁਖ ਦੁਹਿ
 ਇਗਈ ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਇਕ ਸਨੁ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਇਸ ਸ
 ਰਦਾਨਾ ਉਕਿਅ ਹੈ ਓਸੁ ਅਗੋ ਪੁਛਿ ਅਗੇ ਭਾਈ ਤੁਕਰ
 ਸਿਉ ਆਇ ਅਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਤਮ ਦੁਹਿ
 ਸਿਉ ਆਇ ਹੈ ਨਿੰਮਾ ਪਰਜੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦਾਨਾ ਉਮੇ ਨੁਦ
 ਸਿ ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਨਿਕਰਿ ਅਤੁ ਆਪਣਾ ਉਬਤਾਇ ਤੰਮ
 ਰਦਾਨੇ ਕਰਿ ਅਮੇਰਾਨਾ ਉਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਤੰਮੇ ਨੁਨਗਰੀ
 ਦਾਨਾ ਉਦ ਸਿ ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਨਿਕਰਿ ਅਤੁ ਅਮੇਰਾਨਾ ਇਸ
 ਨਗਰੀ ਕਾਨਾ ਉਸੁਦਰਨ ਪੁਰ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਰਿ ਅਗੇ
 ਭਾਈ ਟੀਠ ਕਾਗਾ ਜਾ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਪੈ ਸੁਹ ਮਿਥ ਕਾ ਬੇਟਾ
 ਜਿਸ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਸਭ ਹੀ ਗਜੇ ਹੈ ਨਿੰਮਾ ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਕਰਿ
 ਅਗੇ ਭਾਈ ਟੀਠ ਚਲਨ ਕਿਅ ਹੈ ਟੀਠ ਤੰਮੇ ਕੀ ਧ
 ਰਤੀ ਹੈ ਅਗੇ ਤੰਮਰਦਾਨਾ ਉਕਿਅ ਹੈ ਓਸੁ ਕਰਿ ਅਮੇਰਾਨਾ
 ਉਪਰਮ ਮਿਥ ਹੈ ਅਗੇ ਭਾਈ ਅਦੇ ਸੋ ਜੋ ਚਾਹੀ ਇਸੇ
 ਟੀਲੇ ਖਾਵੇ ਟੀਠ ਪਰਮ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ
 ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆ ਆਖਿ ਓਸੁ ਸੁਦਿ ਪਰਮ ਮਿਥ ਮੇਨੁ
 ਖਲਗੀ ਹੈ ਪਰਮ ਮਿਥ ਕਰਿ ਅਸੁ ਦਿ ਭਾਈ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਟੀਠ ਕਿਸੀ ਕਉ ਮੇਨਾ ਹੀ ਜਿਸੁ ਦੁਕਾਨ ਪਰਜਾ ਦੇ

ਤਿਸੀਉ ਪਾਸਿ ਮੈ ਉਠਾਇ ਨਾਇ ਜਾਂ ਕਛੁ ਚਾਹੀ ਏ। ਮਰ
 ਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਤੇ ਪਹਰਾ ਮਹਿ ਤਨਾਹੀ। ਕ
 ਈ ਅਪਣੇ ਪਿਥੇ ਦੇਵੈ ਤਉ ਮੈ ਲੇਉ। ਫੇਰਿ ਓਸੁ ਪੁਛਿ
 ਅਤੇ ਰੋਵੈ ਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਦੁ
 ਇ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ ਨਿ। ਤਉ ਸਿਕ ਹਿ ਅਦੁ ਇ ਅਉਰ ਭੀ
 ਹੈ ਨਿ। ਤਉ ਸਿਕ ਹਿ ਅਉਰ ਨ ਕਉ ਭੀ ਲੈ ਅਉ। ਮਰਦਾ ਨੇ
 ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਉਇ ਇਉ ਨਾਹੀ ਅਵਤੈ। ਓਇ ਬਡੇ ਸੰਤ
 ਖੀ ਹੈ ਨਿ। ਉਸਿਕ ਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਤੂਤੈ ਖਾਹਿ। ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਨੁਲੈ ਇਕ ਸਦੁ ਕੰਨ ਪਹਿ ਖੜੇ ਕੀਤਾ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿ
 ਅਲੇ ਤੈ। ਮਰਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਦੇਵੈ ਸੇ
 ਈ ਤਮਲੇ ਤੂੰ ਨਿ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੂ ਅਪਣ
 ਅਹੁਲੈ। ਮਰਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰਾ ਅਹੁ ਅਢਾਈ
 ਸੇਹੁ ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਰੇ ਅਢਾਈ ਸੇਹੁ ਤੈ
 ਲਿਦੇ ਹਿ ਮਿਠਿ ਆਈ ਲੁਚੀ ਆ। ਜਉ ਸਿਵਟੇ ਪਿਛੇ
 ਪਾਏ ਤੈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਡਿਠੇ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇਵਟੇ ਹੈ ਨਿ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ
 ਡੰਡੀ ਹੈ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇਵਟੇ ਬੈ ਹੈ ਨਿ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ ਹੈ।
 ਮਰਦਾ ਨੇ ਅਪਣਾ ਅਹੁਲੈ ਕਰਿ ਖਾਧਾ ਖਾਇ ਕਰਿ
 ਆਖਿ ਓਸੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤੁਸੀ ਨਿ ਸੀ ਕਹੈ। ਸੁ
 ਇ ਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸਭ ਸੁਇ ਨਾਹੀ ਸੁਇ ਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲੁ
 ਲੈਦਾ ਹੈ। ਦਿਖਾਇ ਉਕੰਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਧ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾ ਨਾਇ ਬੇਜਤ ਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ

ਇਥੇ ਜਤਨ ਭਰਵਟੀਆਂ ਪਾਏ ਪਕਾਵਟ ਦਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
 ਗਤਿ ਨ ਲਿਜੰ ਮਦਾਹਈ ॥ ਗਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਏਤੈ ਜੋ ਚਾ
 ਹੀਏ ਸੋ ਬਾਹਰੁ ਲੈ ਆਉ ॥ ਅਰਤਈ ਯਾਹਕ ਰਿਹ ਬੰਜੋ
 ਕਈ ਖਾਵੇ ਆਪਭੀ ਖਾਵੈ ॥ ਜੋ ਆਵੇ ਸੋਈ ਅਪਣਾ
 ਹਰੁ ਲੇਜਾਵੇ ॥ ਅਹੁ ਅਉਹੁ ਜੇ ਤੇ ਕਰ ਬੰਨੇ ਹੈ ਨਿਅਹੁ ਕਾ
 ਰੀ ਗਰੈ ਨਿਸੋਈ ਕੰਮ ਕਰਾਇ ਲੇਜਾਵੇ ॥ ਬਿਹੁ ਅਪੁਹੁ
 ਕਰਿ ਦੇ ਤੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਨ ਮਜੂਗੀ ॥ ਕੁਣ ਨਾਹੀ
 ਮੰਗਦੇ ॥ ਗਜੇ ਹੁਕਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਗਰੈ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਉ
 ਕੰਮ ਚਲਦੈ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਗਲ ਸੁਣਿ ਕੈ ਬਹੁਤੁ
 ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਆਖਿ ਆ ॥
 ਜੋਇ ਸੇਸ ਹਰਿ ਹੀਏ ॥ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਣਾ ਤੋਖਿ
 ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਹ ਸਹਰਦੀ ਅਗਲੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਲਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਰਦੀ ਅਗਲੀ ॥ ਸਹਰਦਿ ਚਿਧ
 ਹਤੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਜੋ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ ਸਭਾ ਸੋਨੇ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਭਲੇ
 ਭੋਜਨ ਤਈ ਯਾਹਕੀ ਤੇ ਤੋਏ ਹੈ ਨਿ ॥ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈ ਤੋਏ
 ਨਕੋਈ ਮਜੂਗੀ ਮੰਗਦੈ ॥ ਕੋਈ ਕੁਣ ਲੇ ਅਤੇ ਕੁਦਰ
 ਤਿਨਾ ਲਿਦਾਨਾ ਪੈਦੇ ਤੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਨਕੋਈ
 ਖੁਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪਾਈ ਮੀਤ ਦਾ ਅਤੇ ਘਰਾ ਅਤੇ ਟੋਭਿ ਅ
 ਵਿਚਿ ॥ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ॥ ਅਜੀ ਇਜੇਹੀ ਆਇ ਸਸਹਰਦੀ
 ਅਗਲੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁ

ਏਸਦੇ ਤੀਰਥੀ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੀ ॥ ਮੇ
 ਨੁ ਇਕ ਸਾਧ ਇਜੇਹਾ ਮਿਲਿਗਇਆ ॥ ਮੇਓ ਸਨੁਗ
 ਲਾਪੁਛਿ ਆਉ ਸਮੇਨੁ ਮਭੇਦ ਸੀਆ ॥ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮੇਨੁ
 ਅਛਾਈ ਸੇਹ ਮਿਠਿ ਆਈ ਅਤੇ ਲੁਚੀ ਆਪਦਾਈ ਅ
 ॥ ਹਿਕ ਸੁਦੁਕਾਨ ਦਹਨੁ ਆਖਿਓ ਸੁਇ ਸਨੁ ਅਹਰੁ ਅ
 ਛਾਈ ਸੇਹ ਤੋਲਿ ਦੇਹੁ ॥ ਤਕਤੀ ਵਟੇ ਮਭੇ ਸੁਇ ਨੇਦੇ ॥
 ਅਤੇ ਜੀਓ ਮੁਤੋਗੁ ਲਭੀ ਆਖੀ ਸੀ ॥ ਜਿਕੋਈ ਤੇਰੇ
 ਨਾਲਿ ਭੀਹੈ ॥ ਮੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਦੁਇ ਅੰਤੀ ਤੇਰੇ ਨਿਉ
 ਦਿ ਆਨਵਿਚਿ ਬੈਠੈ ਨਿ ॥ ਉਨਿ ਆਖਿ ਆਉ ਨਕਉ
 ਭੀਲੈ ਜਾਇ ॥ ਫੇਰਿ ਮੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਉਇ ਇਉ ਨਹੀ
 ਲੇਤੇ ॥ ਉਬੁਭੇ ਸੰਤੋ ਖੀਹੈ ਨਿ ॥ ਅਹਿ ਭੀ ਗਲਤੋਈਹੈ
 ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਹਦਾਨਾ ਤੇਨੁ ਕਰਤਾ ਹਚਿਤਿ
 ਅਵੈ ॥ ਤਉ ਭੁਲੀ ਗਲ ਆਖੀ ਮੇਬਹੁਤੁ ਗਜੀ ਤੇਰੇਉ
 ਤੇਹੋਇ ਆਹਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇਲੇ ਅਵੈ ਤੀ ਮੇਰਿ ਜਤੋਵਾਹੀ ॥
 ਤੰਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਥੇ ਅਜਬਤ ਮਸ
 ਡਿਠਾ ॥ ਇਥੇ ਕੰਮ ਕਿਉ ਕਹਿ ਚਲਦਾਹੈ ॥ ਤੰਫੇਰਿ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਹਦਾਨਾ ਏਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾਹੈ ॥ ਇਥੇ ਧ
 ਧਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਮਚੁ ਅਤੇ ਸੰਤੋ ਖਹੀ ਵਰਤਦਾਹੈ ॥
 ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਦੇਖੇ ਮਤੁ ਮੁਤੋ ਅ
 ਖਿਬਹਦਾ ਤੇਵੇਜੀ ਮੇ ਮਿਹਾਸੀ ਤੁਰਕਹੀ ॥ ਇਥੇ ਤੁਰਕ
 ਨੁ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀ ॥ ਨਾਇਥੇ ਮੁਹਤਿ ਜਾਣਦੇ ਚੈ ਨੀ ॥ ਏਹ

ਸੁਖਰਸੰਗਰਾਮੀਦਿਓਹੀਤਈ॥ਤੰਮਰਦਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕੁਨੁਆਖਿਆਜੀਇਸੇਨਗਰੀਗੀਏ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆਮਰਦਨਾਪਏਹਥਿਨਾਹੀਹਥਿਕਰਤਾਰ
 ਦੇਏ॥ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇ
 ਥੇਇਸਤੀਪੁਰਖਮਥਨਕਰਦੇਏਨਿਕਿਨਾਹੀਕਰਦੇ॥
 ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਨਾਏਥੇਮਥਨਨਾਹੀ
 ਕਰਦੇਦਿਸਟਿਭੋਗਓਦਾਏ॥ਤੰਹੀਧਰਮਕਲਾਵਹਤ
 ਦੀਏ॥ਜਿਥੇਮਥਨਓਦਾਏਤਿਥੇਧਰਮਉਠਿਜਾਦਾਏ
 ॥ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਜੀਏਤੰਅਚਗੁਰੂਸੁ
 ਣਾਇਓ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਨਾਕਰਤਾਰ
 ਦੀਆਬਾਤਅਚਗੁਰੂਹੀਏਨਿ॥ਕਿਤਨੀਆਕੁਕੋਈ
 ਦੇਥੇਗਾਜਿਤਨੀਆਕਿਸੇਨੁਦਿਖਾਈਏਨਿ॥ਸੁਤਿ
 ਤਨੀਕੁਕਿਨੇਡਿਠੀਏਓਖਾਵਦਬਿਅੰਤੁਏ॥ਜੇਕੋਈ
 ਠਿਕੁਗਈਸਮਾਨਿਦੇਖਦਾਏਤੰਇਹੁਬੰਦਾਅਫਰਿ
 ਜਾਦਾਏ॥ਜਗਿਨਾਹੀਸਕਦਾ॥ਅਤੇਓਕੁਕਰਤਾਰਕੈ
 ਸਾਏਜੋਦਿਖਾਵੇਓਰਅਤੇਕਰੇਓਰ॥ਫੇਰਿਮਰਦਨਾ
 ਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਪੁਛਿਆਜੀ॥ਇਸਗਜੇਦੀਹਦਿਕਿ
 ਥੋਤੰਜੀਏ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਿਥੇਅਸੀਚਲੇ
 ਆਏ॥ਤਿਥੇਮਿਟੀਅਤੇਪਾਣੀਤੇਚਲੇਆਏ॥ਅ
 ਤੇਮਰਦਨਾਅੰਨਜੰਮਦਦੇਵਾਸਤੇਕਰਤਾਰਜੀਅਨੁ
 ਅੰਨੁਰਿਜਕੁਪਪੁਚਾਇਆਲੈਜੇ॥ਸੁਣਿਨਤੰਕਿਸੇ

ਖਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਨਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਓਹੁ ਚਾਪ ਹੁਜੈ ਦੇ ਖਦੈ।
 ਉਸ ਦੇ ਧਰਮ ਸਭਾ ਸੁਣਿ ਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹਈ। ਅਤੇ ਧਰਮ
 ਸੁਣਿ ਨੇ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖਿ ਮਾਜੀ
 ਇਸ ਗੱਲੇ ਦੀ ਹਦਿ ਕਿ ਬੈਤੰਗੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਦੀ ਹਦਿ ਨਉ ਹਜਾਰ ਸਤ
 ਮੈ ਜੋ ਜਨ ਹੈ। ਏਡੀ ਹਾਜ਼ਾ ਕਲਿ ਜੁਗੁ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ। ਏਡਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਿ ਵਡਾ ਹਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਤੁ
 ਲਿ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਸੁਧਰ ਮੈ
 ਦਨ ਲੋਭੀ ਵਡਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾ
 ਨਾ ਸੁਧਰ ਮੈ ਦਨੁ ਅਸਾ ਕਰਤ ਹਰ ਬੈਤੰਗ ਕਰਾਇਆ।
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਇਸ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਆਹਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਹਉ ਅਖਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਧਰਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਪਉਣੁ ਅਹਾ ਹੀ ਹੋ ਪਹੁਣਿ ਤਾਂ ਸਹਾ ਵਿਚਿ ਅ
 ਏਤੋ। ਹੁਣਿ ਤਾਂ ਕੁਝੁ ਅਹਾ ਅਖੀ ਤਾਂ ਮੈਲੇ ਆਵਾਂ। ਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਸਹਾ ਵਿਚਿ ਜਾ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖਕਰਤ ਹਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ। ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਬਹਿ ਗਇਆ।
 ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿ ਗਏ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਖਾ
 ਇ ਆਵੇ। ਜਾਂ ਅਠਵਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਅਹਾ ਗੁਣਾਇਆ ਆਹਾ। ਜੋ ਉਸੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਦੀ ਨਜਰਿ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਓਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਰਹਿ

ਆ ਅਰਭਾਈ ਤੁੰ ਜ ਕ ਹ ਤਾ ਬਾ ਜ ਦ ਅਤੀ ਤੁੰ ਹੁੰ
 ਤੀ ਨਿਓਤੁ ਮੇ ਦੇ ਬੇ ਨ ਹੀ ਵਹ ਕ ਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਅਕੇਤੁ
 ਤੁੰ ਭੁਲਤਾ ਬਾ ਮਹਦਾ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇ ਨ ਹੀ
 ਭੁਭੁਲਤਾ। ਓਹੁ ਦ ਨ ਅਤੀ ਤਉ ਦਿ ਅਨ ਹੀ ਮੇ
 ਬੈਠੈ ਨਿ। ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤੋ ਖੀਏ ਨਿ। ਵਿਸਾ ਕਿ ਦੁ
 ਅਰੇ ਪਹਿਨਾ ਜੀ ਤੇ। ਤਬ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕ ਹਿ ਅਜੇ
 ਕਈ ਉਨ ਕਉ ਲੇ ਜਾਵੇ ਤਉ ਖਾਵੇ ਕਿਨ ਖਾਵੇ। ਮਹਦਾ
 ਤੋ ਖਾਵੇ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਉਨ ਕੀ ਧੁਸੀ ਆਵੇ ਨ ਹੀ ਤੇ ਨ ਖਾਵੇ। ਤੀ
 ਓਸੁ ਫੇਰਿ ਕ ਹਿ ਆਪ ਹ ਕਿ ਆ। ਮਹਦਾ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ
 ਵਹੁ ਪਓਣੁ ਅਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਜੇ ਕ ਹੀ ਪਦਿ ਤਦੇ ਖਤੇ ਹੈ
 ਨਿ ਤੇ ਅਚ ਵੇਤੇ ਹੈ। ਨ ਹੀ ਤੀ ਨ ਹੀ ਅਚ ਵੇਤੇ। ਤੀ ਧਰਮ
 ਸਿੰਘ ਕ ਹਿ ਆ ਅਤੈ ਈ ਹੁੰ ਕੁ ਪਾਵਨ ਕਿ ਆ ਹੈ। ਮਹ
 ਦਾ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇ ਤੀ ਕੁ ਪਾਵਨ ਕੁ ਛੁ ਨ ਹੀ ਦੇ ਖਿ ਆ
 ਹਾਏ ਹਿ ਓਸੁ ਕ ਹਿ ਆ ਤੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਿਉ ਕ ਹੀ। ਮਹਦਾ
 ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਤੁ ਮਲੇ ਚਲੈ। ਤੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੇ
 ਹਵ ਸਤੁ ਅਪਲੀਤੀ। ਅਤੇ ਅਛਾਈ ਸੇਰ ਮਹਦਾ ਨੇ ਨੁ
 ਖਵਾਈ। ਲੇਕ ਹਿ ਵਸਤੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਹਦਾ ਨ ਕਿ
 ਬੇ ਆਏ। ਜਿ ਬੇਗੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਬੈਠੇ ਆਹ। ਧਰਮ
 ਸਿੰਘ ਮਹਦਾ ਨੇ ਨੁ ਪੁਛਿ ਆ ਅਰਭਾਈ ਏਨਾ ਕਾ ਅਵ ਜ ਕਿ
 ਆ ਹੈ। ਮਹਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹੈ। ਇਨ ਕੀ
 ਅਵ ਜ ਏਹੀ ਹੈ। ਤੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਾਦੁ ਅਗੇ ਰਖਿ

ਕਹਿ ਮੁਹਿ ਬਚਨ ਕੀ ਤੁਸੀਸਾ ਧਰਮੀ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਭੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ
 ਆਦਿ ਵਚਨ ਕੀਤੇ ਅਉਭਾਈ ਸਤਿਕਰਤਾ ਗਾਥੇ ਠੇ ਜੀ॥
 ਤੀਧਰਮ ਸਿੰਘ ਬੈਠਿਕੇ ਅਗੇ ਧਰਮ ਦੁਹਿ ਆਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਏ ਪੁਕਿ ਅਪੈ ਭਾਈ॥ ਤੀਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ
 ਅਜੀਤੁ ਮਹੇਵਾਸ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਰਮ ਦੁਲਿ ਅਏ ਪੈ ਨਿ
 ਆਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੇ ਗਨਉ ਕਿ ਅਪੈ॥ ਅਤੇ
 ਤੇਗੀ ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਕਿ ਅਪੈ॥ ਤੀਉ ਸੁਕਹਿ ਅਜੀਤ ਉਤਪ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਪੈ ਅਰੁ ਭੀ ਭੀ ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਸਭ ਨੇ ਕਾਏ ਕੁਰੀ ਭੀ॥ ਭੀ
 ਪੈ ਘਾਟੇ ਬਾਧੇ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ਭੀ ਸਭ ਪਾਸ ਤੇ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦੁ
 ਬਾਧੇ ਪੈ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਧਰਮ ਸਿੰਘ ਭੀ ਪੈ ਕ
 ਰਾਜਾ ਕਉ ਦੁਪੈ॥ ਤੀਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪੈ ਕਰਾ
 ਜਾ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਪੈ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਕਿ ਅਭਾਈ ਰਾਜਾ
 ਜੋਗਾ ਜੁਕਰਤਾ ਪੈ ਸੋ ਤੀਵਾਧੇ ਪੈ॥ ਤੀਫੇਰਿ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕ
 ਹਿ ਅਉਸਰੇ ਸਿਰਿ ਪਰਿਛਤ ਕਰਤਾ ਹਦੀ ਅਪੈ॥ ਧਰਮ
 ਉਪੁਕਿ ਸੀਪਾ ਮੈ ਸਲਾਮ ਨਾਹੀ ਕਰਵਤਾ॥ ਅਧੇ ਜੀ ਅਮੈ
 ਸਲਾਮੀ ਸਭ ਰਈ ਘਤ ਹਤੀ ਪੈ॥ ਅਰੁ ਸਤਾਰਾ ਜੇਇ
 ਸਕੀ ਅੰਨ ਮਾਨ ਤੇ ਪੈ॥ ਪਰੁ ਏਹੁ ਅਪੁਕਿ ਸੀਪਾ ਰਿਨਾਹੀ ਜ
 ਬਤਾ ਕਰਤਾ॥ ਏਹੁ ਏਹੀ ਸਮਝਤਾ ਪੈ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸਭ ਬੰ
 ਦੇ ਪੈ॥ ਜੈਸੇ ਸਭ ਪੈ ਪੈ ਤੈਸੇ ਏਕੁ ਮੇਰੀ ਬੰਦ ਪੈ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦਿਚਿ ਪਾਹੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਦੁਵਰੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾਵਣਾ॥ ਅਤੇ

ਫੁੰਮਦਾ ਦਰਸਨ ਭਾਂਗੁ ਰਿਕਰਦ ॥ ਫਿਰ ਭਾਂਗੁ ਦੇ ਚਮ
 ਭਿਮਾਨ ਜੀ ਤਿਓ ਭਾਂਗੁ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੇਵਾ ਨੁਇਸ
 ਦੇ ਉਰੀਕੀਤ ਪੈਦੇ ਖੰਕਰਤਾ ਹਕਿਅਤ ਗੋਇ ਪੁਦੀਚਰੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀ ਸੀ ॥ ਤਿਚਰੁ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ
 ਪਰਸਾਦੁ ਅਚਦੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਪਰ
 ਮ ਸਿੰਘ ਅਸੀ ਪਰਸਾਦੁ ਨਾਹੀ ਅਚਦੇ ॥ ਤੰ ਪਰਮ ਸਿੰ
 ਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਸਾਧ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਨਾਹੀ ਅਚਦੇ ਸੋ ਰਿਉ
 ਨਾਹੀ ਅਚਦੇ ॥ ਇਸ ਵਿਚਿ ਦੋ ਖੁਤੁ ਸੀ ਕਿ ਅਗਥਿ ਅ
 ਭਾਂਗੁ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਦੋ ਖੁ
 ਪਰਸਾਦੁ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰਗੇ ਵਿਚਿ ਦੋ ਖੁਏ ॥
 ਤੰ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਕੋਈ ਖੁ ਰਿਉ ਲਗ
 ਇਆ ॥ ਗਾਯਤੰ ਪਰਮ ਅਤਮਾ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕੋਈ ਗੇ
 ਕਾ ਦੋ ਖੁ ਨਜ ਰਿਅਾ ਇਓ ਪੈ ਤੰ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਜਿਸ ਮੇ ਦੋ ਖੁ ਤੰ ਪੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ
 ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਅਉਰੁ ਕਿਅਾ ਜਾਣਤਾ ਪੈ ॥ ਅਉਰੁ ਸੰਸਾਰ ਪਉਨ
 ਭਛੀ ਪੈ ॥ ਤੰ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਇਉ ਨਿਰਵਾਹਾ ਕਿਉ
 ਕਹਿ ਤੰ ਦੇਗਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੰ ਇਹ ਪੈਗ
 ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਇਉ ਪਰਸਾਦੁ ਇਉ ਹੀ
 ਪਇਅਾ ਹੋਗਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁਮ ਗੇ ਕੋ
 ਖਬਰਿ ਕਹੈ ॥ ਤਬ ਗਾਯਤਮ ਸੰਸਾਰ ਮਛੇਗਾ ॥ ਤਬ ਹਮ ਪ
 ਰਸਾਦੁ ਅਚਦੇਗੇ ॥ ਤਬ ਇਉ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਵੀਚਰੁ ਕੀਤ

ਗਾਇਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੂ ਪੈਰ ਨਗੀ ॥ ਤੰਧਰਾ ਸਿੰਘ
 ਹਜੇ ਕਦ ਲੈਨ ਨੂ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮੇ
 ਤੀਨ ਅਤੀਤ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੈ ਨਿ। ਏਕ ਤੇ ਆਇ ਸਹਰ ਮੇ
 ਅਹਰ ਕਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਹੁਦੇ ਆਵ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਤਿਨ ਕੇਤ
 ਈ ਮੇਉਂ ਅਹੁਲੇ ਗਇਆ ਥਾ ॥ ਉਤਰੇ ਆਵ ਤੇ ਨਹੀ
 ਮੇ ਤੇ ਉਨ ਕਉ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਧ ਜੀ ਅਹੁਤ ਪਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ ॥
 ਤੁਮ ਅਚਵ ਤੇ ਕਿਉ ਨਹੀ ॥ ਤੁਮ ਅਹਰ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਖੁ
 ਲਗਾਇ ਆਹੈ ॥ ਉਤਰੇ ਓਨ ਕਾ ਮਹੰਤ ਹੈ ਸੋਉ ਨਿਕ ਹਿਅ
 ਪਰਸਾਦ ਕਉ ਦੇਖੁ ਕਈ ਨਹੀ ਦੇਖੁ ਹਜੇ ਮੇ ਹੈ ॥ ਹਜੇ ਕ
 ਹਿਅ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਛ ਤੇ ॥ ਜੇ ਹਜੇ
 ਮੇ ਕਿਆ ਦੇਖੁ ਹੈ ॥ ਤਬ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਮੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਥੀ ॥ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਗਾਈ
 ਜਿਸ ਕਉ ਦੇਖੁ ਤੇ ਤੇ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਅਹਮਾਨ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹਜੇ ਕਹਿ ਆ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਮਾਗ
 ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰ ਦੇਖੋ ॥ ਉਨ ਨੇ ਤੁਮ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਖੁ
 ਲਗਾਇ ਆਹੈ ॥ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲਿ
 ਕਹਿ ਪੁਛੋ ॥ ਤਬ ਹਜੇ ਕਦ ਲੈਨ ਨ ਕਹਿ ਆ ਪਰਮ ਸਿੰਘ
 ਉਇ ਕਹੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ॥ ਤੰਧਰਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ
 ਉਇ ਸਿਲਮਿਲਾ ਪਹਾੜ ਕੀ ਦਾਵ ਨੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ॥ ਹਜੇ ਕ
 ਹਿਅ ਹੇਯੋੜਾ ਲਿਖਾਵੈ ॥ ਹਜੇ ਯੋੜਾ ਮੰਗਾਇ ਆ

ਗੁਰਮਤਿ ਚਿੰਤਾ ਕਰੁਨਾ ਤੇ ਸੁਖਾ ਸਿਰਿ ਮਨੁ ਪਰਿਪੂਰਿ

ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਤੀ ਅਟਕ ਕਿਸੀ ਨਿਰਪੀਤ ਅਤਨ ਸਮਾਕਰੁ
ਲੇ ਜਾਤਾ ਤੀ ਅਤੇ ਉਪੁਕ ਬੁਲਨਾ ਕਰਨਿ ਤੀ ਏਤੁ ਕੀਕੁ ਦੁ
ਨਾ ਭਲਾ ਪੁਇ ਤੀ ਏਹੀ ਚਲਾ ਸਾਇਤਨਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ
ਘੋੜਾ ਆਇ ਖੜਾ ਤੀ ਏਹੀ ਆਗੇ ਕਹਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰ
ਘ ਚਲੇ ਤੀ ਏਹੀ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਤੀ ਨਿਯਮ ਸਿੰਘ ਅਰ
ਜੇ ਕਦਲੈ ਨਨੁ ਲੈ ਆਇ ਆਗੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੈਠ
ਆਗਾ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰ
ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਮਸਤ ਮਗਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਬੈਠ
ਤੀ ਨਿਯਤਾ ਗਾਯਾ ਘੋੜੇ ਤੀ ਉਤਰਿ ਖੜਾ ਤੀ ਏਹੀ ਮਰ
ਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਸੀ ਪਰਤਾਰ ਵਿਚਿ ਮਰਦਾਨਾ
ਭੀ ਮਸਤ ਪੈ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਕੋਈ ਆ
ਇ ਅਪੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇ ਆਗੇ ਤਾਰ ਜੇ ਕਦਲੈ ਨ
ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੁਪਾਇ ਅਦੇ ਸੁਧਰਮ ਸਿੰਘ ਇਨਕੀ
ਹਉ ਸਕਿ ਆਪੈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏਤੁ ਪੁਰ
ਨ ਸਾਧੈ ਆਗੇ ਕਹਿ ਆਤਮ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾਣੈ ਧਰ
ਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਇਨਕਉ ਬੁਲਾਵੈ ਆਗੇ
ਕਹਿ ਆਤਮ ਕਉ ਕਹਿ ਬੁਲਾਵੈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ
ਆਜੀ ਇਨਕਉ ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਆਗੇ ਕ
ਹਿ ਆਪਉ ਕਹੀ ਯੋ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਇ ਉਕ
ਹੀ ਯੋ ਆਗੇ ਨੇੜੇ ਤੀ ਇਕਹਿ ਆਖਿ ਆਸਾਧ ਜੀ ਕ

ਕਹਿਓ ਕਹਿਓ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥ ੧੦੯੬

ਨਕਰਹਿ ਅਸਤਿਕਰਤਾਰਜੀ ਸਤਿਕਰਤਾਰਜੀ ॥ ਧਿ
ਛੇ ਬਾਲੇਕਹਿ ਅਸਤਿਕਰਤਾਰਭਾਈਜੀ ਅਵੈ ਬੈਠੇ
॥ ਤਾਰਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਆਜੀ ਮਹਿਤਜੀ
ਸਾਖੀਕਏ ਲਨੈਨਾ ਲਿੰਤਈ ॥

ਤੁਮਜੋਭੰਡਗਨ ਅਚਵਿਆ ॥ ਅਰੁ ਤੁਮਕਉਦੋਖੁ
ਲਗਾਇਆ ਸੇਤੋ ਤੁਮ ਅਸੀਨੁ ਬਤਾਵੀ ॥ ਤਾਰਜੇਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਹਿ ਅਵੈਖੁ ਤੁਮਕੋਟੇਲਗਾਏ ॥ ਜੋਤੁਮਕਹੰ

ਤੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਦਿਵ ਕੀ ਟੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
 ਮ ਭੀ ਕੀ ਟੇਰੀ ਨਿਜੇ ਤੁਮ ਘਰ ਬਾਤ ਟੇਰੀ ਅਵਰ ਪਸਤੇ
 ਅੰਦਰਿ ਉਸ ਨਵ ਤੇਰੀ ਤੇਰੀ ਕਰਿ ਅਜੀਤ ਮਕਿ
 ਸੀ ਪਸਤੇ ਨਹੀ ਮਨ ਵਤੇ ਓਹੁ ਆਪ ਹੀ ਮਨ ਤੇਰੀ
 ਨਹੀ ਮਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਉ ਫੁਰ ਮਾਇਸ ਨਹੀ ਕਰਤੇ
 ਕਿਸੀ ਪਰਿ ਜਾਬਤ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ ਮੁਇ ਗਜ ਕਵਲ ਨੈਨ ਅਸੀਂ ਸੁਧਰ ਮੈਦ ਨਾ ਤੁਸੀਂ
 ਸਭ ਨਉ ਪਰਿ ਸਿਰ ਦਰੀ ਤੇਰੀ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਜਿਤ ਨੇ
 ਗਜੇ ਪੈਨਿ ਸਭ ਉਸ ਦੇ ਸਲਾਮੀ ਕੀਤੇ ਪੈਨਿ ਤੁਸੀਂ
 ਜੀ ਵਿਚਿ ਕਿਆ ਆਦ ਦੀ ਪੈ ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਰਿ
 ਅਜੀਤੀ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪੈ ਨਹੀ ਤੁਮ ਕਰਿ ਅਪ
 ਰੁਕੀ ਅਸਿਰ ਪਰਿ ਮਾਨਿਆ ਪਰੁ ਮਾਗ ਦੇ ਖਦੁ ਰਿ
 ਕਰੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇਰੀ ਤੇਰੀ ਖਦੁ
 ਰਿ ਕਰਨ ਦੇ ਵਸਤੇ ਸਤੁ ਜਗਤ ਅਏ ਅਪੈ ਤੁ
 ਅਸੀਂ ਨਹੀ ਪੈ ਜਾਣਦਾ ਪਰੁ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਅਪੈ
 ਪਰੁ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈਦ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਹੋਗਾ ਤੇਰੀ ਕਲ
 ਤੇਰੀ ਗਾਇਤ ਸਹੀ ਪਰਮ ਸਮਿ ਗੀ ਬਾਇ ਪਦੇ ਗੀ
 ਨਹੀ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਜੀ ਆਦੀ ਸੋ ਕਰੀ ਗਜੇ ਕਵਲ
 ਨੈਨ ਕਰਿ ਅਜੀਤ ਤੁਮ ਕਰਿ ਅਸੀਂ ਮੈ ਉਸ ਕਾ ਰੁਕਮ
 ਨਫੇ ਹੋਗਾ ਪਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅਤ ਮੇਰੇ ਰੁਮ ਦੁਰਿ ਕ
 ਹੀ ਤੁਮ ਜੋ ਕਰਿ ਅਤੁ ਤੁਮ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣਤ ਅਰੁ

ਮੁਖਿ ਜਲ ਤੇ ਪਾਸਿ ਪਾਸਿ ਮੁਖਿ ਅਸਨਾਈ

ਭਾਅਰੁ ਵੀਖੀ ਤਿਭਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਾਇ
ਗੁਰੂ ਵਲੈ ਨਾਜ ਬਗਾਜ ਨ ਕਬਿਏ ਹੀਥਾ ॥ ੩ ॥
ਬਤੁੰਗ ਜੇ ਕਾਖਾ ਸਾਇ ਸਨਾਨੀਥਾ ਸਦਾ ਪਰਗਤਿ
ਪਤੀਇ ਸਨਾਨ ਤੂੰ ਹੀ ਕਹਾਵਤਾਥਾ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤੇਰੇ ਪਰਿ
ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਥੀ ਪਰੁ ਘਾਇ ਕਹਿ ਏਕਾਦਿ
ਨਗੁ ਜੇ ਨੇਤੁ ਮਕੈ ਕਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਹਮ ਕਉ ਜਲ
ਸੀਤਲ ਪਿਲਾਉ ॥ ਪਰੁ ਕਹੰ ਕਾਜ ਹੰ ਕਾਮੈ ਕਹਤਾ ਹੈ
ਤੈਨੈ ਕਹਿ ਆਗਾਜੀ ਕਹੀਏ ਜੀ ॥ ਗੁਰੂ ਜੇ ਨਾਨਕ
ਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਹਿ ਮੰਚਲ ਜਲੁ ਹੈ ॥ ਤੇਜ ਬਤੁੰ
ਗਇ ਆਤੰ ਤਬ ਤੇਰੇ ਅਤਮੇ ਏ ਹੀ ਬਾਛ ਨਉ ਪਜੀ
ਜੋ ਹਮ ਗੁਰੂ ਪੁਏ ॥ ਜਬ ਤੇ ਜਲ ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਗੇ ਆਇ
ਗਥਿ ਆ ॥ ੩ ॥ ਬਗੁਰੂ ਜੇ ਨੈ ਜਲ ਪੀਆ ॥ ਤੇਰੇ ਉਪਰਿ ਗਾਜਾ ਬ
ਹੁਤੁ ਸੁਖ ਸੰਨਿਪੁ ਆ ॥ ਅਹੁਤੁ ਟਕਉ ਗੁਰੂ ਜੇ ਨੈ ਕਹਿ ਆ
ਅਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਕੁਛੁ ਮੰਗਾ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਮੰਗਤਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗਾਜਾ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾ ਮੀਥਾ ॥ ਗੁਰੂ
ਨੈ ਕਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਮੰਗਿ ਤੇ ਚੁਕਾਏ ॥ ਅਬ ਕਿਉ
ਮੁਕਹਤਾਏ ॥ ਜੇ ਤੈ ਮੰਗਿ ਆਹੈ ਸੋ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਦੀਅ
ਏ ॥ ਫੇਰਿ ਤੈ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮੰਗਿ ਆ ॥ ਤੇ
ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਜੇ ਨੈ ਤੁਮ ਕੈ ਕਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਜਲ ਕੈ
ਗਇ ਆ ॥ ੪ ॥ ਤਬ ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਤਮੇ ਮੈ ਕਹਿ ਆਨਾ

ਆਪਹੁਮਸੰਭੀਬਡਹਜਕਰਗੋਹਮਹੀਤ
 ਹੀਉਹੀਕੀਅਸਨਾਈਅਹੁਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤੰਗਜੇਕਵਲ
 ਨੈਨਕਹਿਅਸੁਇਤੰਜੀਤਬਤੇਗਨਉਕਿਆਥਾ।
 ਅਹੁਮੇਗਨਉਕਿਆਥਾ। ਤੰਛੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਸੁਇਗਜਾਕਵਲਨੈਨਤੇਗਨਉਸਭਾਚੰਦਥਾ। ਅ
 ਹੁਮੇਗਨਉਗੋਵਰਧਨਥਾ। ਤੰਗਜੇਕਵਲਨੈਨਕਹਿ
 ਅਜੀਤੁਓਹੀਗੋਵਰਧਨਹੈ। ਅਬਤੇਗਨਉਕਿਅ
 ਹੈ। ਤੰਛੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮੇਗਨਉਨਾਨਕ
 ਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਤੰਛੇਰਿਗਜੇਕਵਲਨੈਨਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਦੇਪੈਗਤੇਹਥਿਗਧਿਕਹਿਅਪਣੇਮਥਤੇਰਖੇ। ਮੁ
 ਤੰਬਚਨਕੀਤਾਜੀਤੁਮਭਲੇਬਚਨਕੇਸੁਰੇਹੈ। ਪ
 ਰੁਅਬਚਨਕੇਸਹਰਮੰਦ੍ਰਾਮੋਗੁਜਗਨਕਰੋ। ਤੰਛੇ
 ਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਗਜਾਹਮਅਤੀਤ
 ਛਕੀਹੈਨਿਤੁਮਗਜੇਤੰਤੁਮਮੰਦਰੋਮੋਸੋਹਤੇਹੈ
 ਹਮਉਦਿਆਨਸੋਹਤੇਹੈਨਿ। ਤੰਗਜੇਕਹਿਅ
 ਤਪਾਜੀਏਹੁਗਜੁਤੁਮਾਹੈਬੈਠਿਕਹਿਗਜਕਰੋ
 ਹਮਹਮਤੁਮਾਹੈਅਗੇਟਹਲਕਰਤੇਹੈਨਿ। ਜੋ
 ਤੁਮਕਰੋਸੋਹਮਤੁਮਾਹੈਅਗੇਕਾਰਕਰੇ। ਤੰਛੇਰਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਗਜਾਤੰਗਜਕਰਤਾਹੈ
 ਸੋਹਮਹੀਗਜਕਰਤੇਹੈਨਿ। ਤੁਮਅਹੁਮਦੇਨ

ਗੁਰੂ ਤੀਬੇ ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ ਪਰ ਏਕਾ ਮਾਨ ਕਰਨ
ਮਾਨੀ ਗਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਕ ਬਚਨ ਵਿਆਜੇ ਤੁਮਕ
ਤੋ ਸੋਈ ਕਹੇ ॥ ਤੁਮਹ ਮੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ॥ ਗਜੇ ਜਨ
ਕਰੀ ਬਹੁ ਬਹਿ ॥ ਤੁਮਹ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਏਕੇ ਸਲਾਮੀ
ਤੋ ॥ ਤੀ ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਕ ਸੁਧਰ ਮੈ ਏ
ਕਿ ਅਜੇ ਕਹਿ ਤੇ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਏਕੇ ਸਗੋ ਕੇ ਸਲਾਮੀ
ਤੋ ॥ ਘਰ ਵਿਆ ਬਾਤ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ
ਜੋ ਤੁਮੀ ਆਖਦੇ ਤੋ ਸੋ ਤੀ ਗਜਾ ਮੰਨਦਾ ॥ ਫੇਰਿ ਅਰੇ
ਬਾਤ ਵਿਆ ਕਹਣੀ ॥ ਜੋ ਗਜਾ ਕਹਦਾ ਤੋ ਸੋ ਤੁਮੀ ਭੀ ਮੰ
ਨੀ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਕੁਰ ਗਜਾ ਤੁ ਵਿਆ ਅਖ
ਦਾ ॥ ਤੀ ਗਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੰਦਰ ਪਾਵਿ ਤਕੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਗਜਾ ਚਲੀ ॥ ਗਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਨੈਨ ਕਹਿ ਮੰਦਰ ਵਿਚਿ
ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤੀ ਗਜੇ ਜਨਕ ਪਾਸੈ ਭੀ ਮੰਮ
ਕੀ ॥ ਅਤੇ ਗਜਾ ਭੀ ਸਤ ਕਾ ਕਹਤਾ ॥ ਪਰੁ ਗਜੇ ਜਨਕ
ਦਾ ਬਚਨ ਪੁਰਨ ਤੋਇ ਅਧੈ ॥ ਗਜਾ ਜਨਕ ਅਸਾ ਰਾਪੁ
ਗਨਗੁਰੂ ਆਗਾ ॥ ਪੰਥੁ ਮੰਨੀ ਨੇ ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾਸਿ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜਗਨ ਕੀਤੀ ॥ ਫੇਰਿ ਵਿਦਾ ਤੋ ॥
ਗਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਕੁ ਗਜਾ ਕਿਸੀ ਕਉ ਆਖਦੇ ॥ ਬਿ
ਕਰਿ ਦੇਹਾ ॥ ਅਰੁ ਮੈ ਤੁਮਹੇ ਸਾਬਤੀ ਚਲਤਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਰਿ ਗਜਾ ਗੁਰੂ ਜਨਕ ਕਾ ਦੀ ਅਗਜ

ਤੇਤੁ ਮਕਰੀਆ ਆਉਂਗਾ ਮਕਿ ਸਕਉ ਦੇ ॥ ਗੁਰੂ ਤੁਮੀ
ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਪੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਖੜੋ ਤੇ ਇਕ ਰਿਤ ਜੀ
ਮਕੀਤੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਹਿਰਿ ਲਿਖਤ ਤੇ ਇਆ ॥
ਫੇਰਿ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬ ਤਨੁ ਚਲੇ ॥ ਤੰਮਰ ਦਨੇ ਆਖਿ ਆ
ਜੀਏ ਤਜੋ ਮਕਾਏ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਕਰਿ ਪਰਿਐ ॥

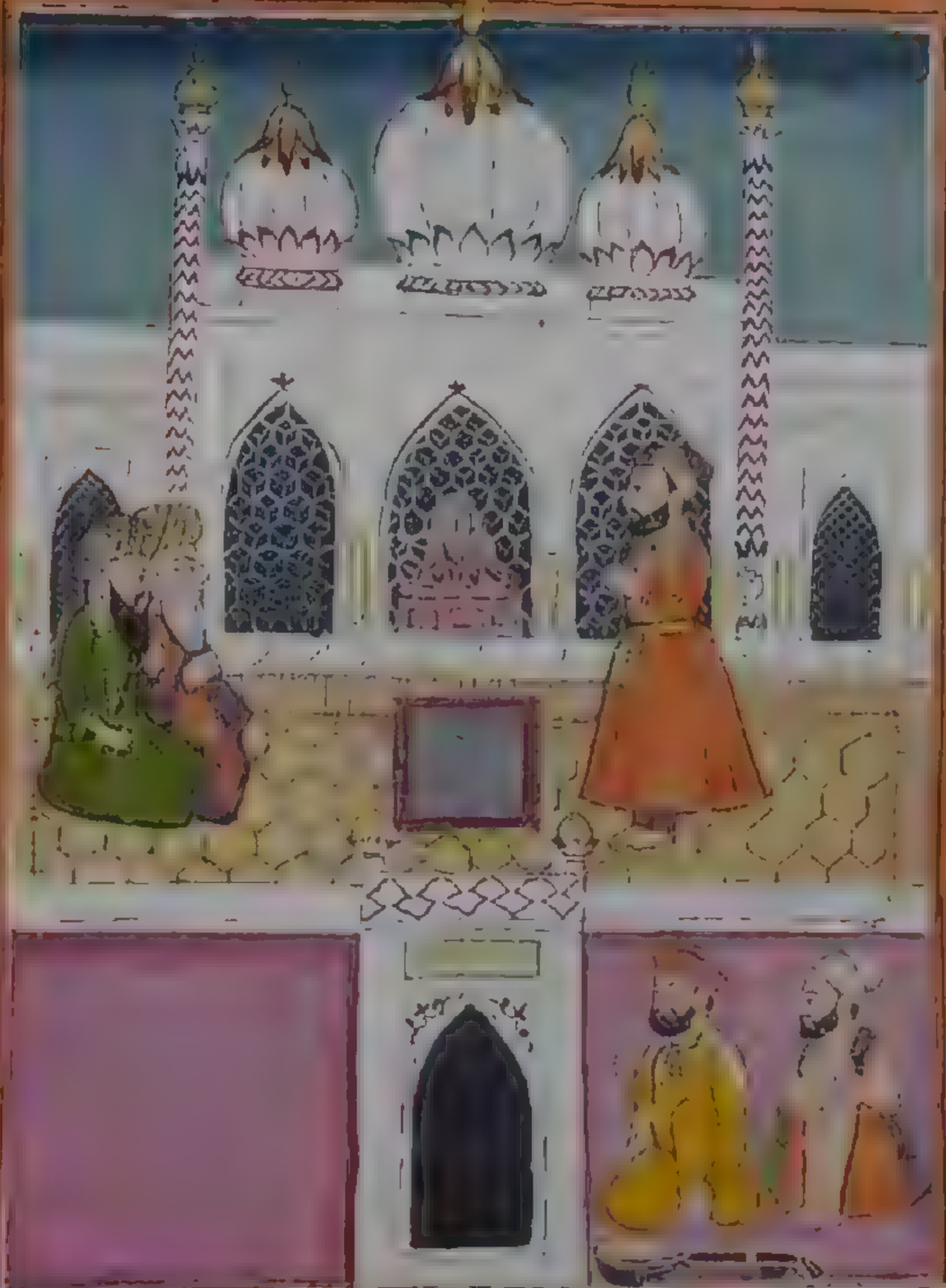
॥ ਗੁਰੂ ਤੁਮੀ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਪੈ ॥

॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਡਿਠਾ ਲੈ ਜਦੋ ॥ ਤੰ
ਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀਤ ਗੀਠ ਬਹੁਤੁ ਤੁਰਕ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥
ਭਲਾ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਜਾਈਏ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿ
ਮਰ ਦਾਨ ਓਹੁ ਤੰ ਕਰਿ ਪਰੇ ਪਾਸੇ ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਰਹਿ ਆ ॥ ਤੰ ਅ
ਗੇ ਹੀ ਆਖੇ ॥ ਤੰ ਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੀ ਬਹੀ ਨੇ ਕ
ਰ ਦੇ ॥ ਤੈਨੁ ਕਢੁ ਨਾਹੀ ਦੁਗਿ ॥ ਤੇਰੀ ਹਿਕ ਪਲ ਕਹੈ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿ ਮਰ ਦਾਨ ਏ ਥੋ ਅਚਾਣੀ ਤਜਾ
ਰ ਕਹੈ ॥ ਤਈ ॥ ਅਤੇ ਓਥੇ ਹਿੰਦੁ ਆਨੇ ਜਾਇ ਨਾਹੀ ਦੇ ਦੇ ॥
ਤੰ ਮਰ ਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਚਾਣੀ ਤਜਾ ਰ ਕਹੈ ॥ ਤੇਰੀ ਅ
ਅਚਾਣੀ ਪਲ ਕਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਤੰ ਜੋ ਕਹੈ ਤੈ ਹਿੰਦੁ ਆਨੁ
ਜਾਇ ਨਾਹੀ ਦੇ ਦੇ ॥ ਤੈਨੁ ਕਉ ਏ ਮਨ ਕਰਿ ਸਕ ਦਾ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਮਰ ਦਾਨ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਆਖਿ ਆ
ਫੇਰਿ ਆਨਾਹੀ ਜਾ ਦਾ ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਿਤ
ਦੁਖੀ ਨਾਲਿ ਅਚਾਣੀ ਤਜਾ ਰ ਕਹੈ ॥ ਪਲ ਕਵਿ ਚਿ ਜਾਇ
ਖੜੋ ਤੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਏ ਖੁ ਮਰ ਦਾਨ ਮਕ

ਏਹੁ ਏਹੀ ਮਰਦਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਹੁ ਚਰਿ ਦੇਵਲੀ
 ਏਹੇ ਬੋਝੁ ਕੁਪੁ ਨਾਹੀ ਫੇਰਿ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਆਮ
 ਰਦਾਨ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਮਰਦਾਨ ਅੰਦਰਿ ਜਾ
 ਵਲਿ ਲਗਾ ਤੰ ਮੁਕੁ ਦਰਜਾ ਵਟਦੇ ਵਲਿ ਨਾਹੀ ਮ

੧੧੮

ਸਾਖੀ ਮੁਕਦਰੀ ਤੋਈ

ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆ ਅਦਯਾਰੇ ਮੇਤਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੀ ਮੇ
 ਤਾ ਤੋ ਦੁਨਾਹੀ ਫੇਰਿ ਮੁਜਾਦਰੀ ਕਰਿ ਆਬਾਬਾਈ ਤੋ ਬਿ
 ਨਾ ਮੁਜਾਦਰੀ ਅਦਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਮਨਾਹੀ ਅਹੁ ਮੁਜਾ

ਵਰਭੀਜੋਂ ਤੇ ਪੈਰਿ ਮੇਰੇ ਅੰਧਿਕਾਰਿ ਅੰਦਰਿ ਜਾ
 ਤੇ ਪੈਰਿ ਤਾਮਰਦਾਨ ਫਿਰਿ ਆਇਆ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰਿ
 ਅਮਰਦਾਨ ਦੇਖਿ ਆਇਓ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਕਾਰ
 ਜੀ ਕਿਥੇ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ਫਿਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜੀ ਅੰਦਰਿ ਜਾ
 ਦਇ ਦੇ ਦੇਨਾ ਹੀ ਅਖਰੇ ਪੈਰਿ ਜੋ ਅੰਦਰਿ ਜਾ ਦਲਦਲ
 ਪੁਕਮੁ ਨਾ ਹੀ ਬਿਨਾ ਮੁਜਾਦਰੇ ਪੁਕਮੁ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁ
 ਜਾਦਰਭੀ ਅਧਿਕਾਰਿ ਰਿਜਾ ਦੇ ਪੈਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਸਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਤੁਸਾਡਾ ਮਰਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਕਾਰ
 ਅਜੀ ਮੈਨੁ ਵਡਾ ਅਰਮਾਨ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾ
 ਲਿਖਾਇਆ ਈ ਦੇਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਜਾਸਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿ
 ਸਾ ਨਾ ਜਾਤੈ ਫਿਰਿ ਦੇਖਣਾ ਪੈਐ ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਅਧਿਕਾਰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜਗੁਰਿ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜੀ
 ਜਗੁਰਿ ਦਿਖਾਈਐ ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਕਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜਾ
 ਏ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਚਲਾ ਜਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਕੋਈ ਅਟ
 ਕੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅੰਦਰਿ ਚ
 ਲਿਅਗਾਇਆ ਅਗੈ ਮੁਜਾਦਰਾ ਸਭੇ ਅੰਧੇ ਪੈਰਿ ਗਇ
 ਾ ਜਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਦਰਿ ਜਾ ਏਕ ਰਿਦੇ ਖੇਤੈ ਰਿਕਵਡਾ
 ਬੁਤ ਪਥਰ ਦੀ ਮੁਰਤਿ ਘੜੀ ਹੋਈ ਪਗੀ ਹੀ ਮਰਦਾਨਾ
 ਦੇ ਖੇਤੈ ਹੋਰੁ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖਿ ਰਿਬਾਹ ਹਿਨਿ
 ਕਲਿ ਆਇਆ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰਿ

ਜ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਲੀ ਆ ਆਖੀ ਐਂਦ ਰਿ ਆ
 ਦੇਗ ਸੇ ਤੇ ਅੰਧ ਔਂਦੈ ਗਾ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਗਖਿ ਆਉ ॥
 ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਵਤਿ ਤਿੰਦੁ ਅਨੁਕ ਫਰਕਿਉ
 ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹਿ ਆ
 ਪੇਕਾ ਫਰਹੈ ਨਿ ॥ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਨਹੀ ਏ ਤਨ ਕਲੀ ਹੈ ਨਿ
 ॥ ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ ਤੇ ਅੰਧ ਨ ਤੇ ਇ ਆ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹਿ ਜੋ ਤੇ ਗੁਣ ਤਿੰਦੁ ਆਖ
 ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਸੋ ਬਹੁ ਮਾਥਿ ਸਨ ਮਹੇ ਸਏ ਹਿ ਪੈਦਾ ਇਸਿ
 ਸਭਾ ਏ ਨਹੀ ਬੋਝੈ ਏ ॥ ਸੁਜਾਖਾ ਸੋਈ ਹੋ ਜੁ ਇਸਨੁ
 ਪੁਜੇ ਜੇ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ਹਿ ਕੇ ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਔਂਦੈ ਏ
 ਤਿੰਦੁ ਵਿਚਿ ਸੁਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਭੋਲਾ ਮਹੇ ਸੁ
 ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਦਗਾ ਵਲੁ ਵਿਗੁਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਬਚਨ ਦਾ
 ਸੁਰਾ ਪੁਰਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਏਹੁ ਮੁਗਤਿ ਇਥੇ ਹੀ ਹਈ
 ॥ ਆਖ ਮਹਦਾਨਾ ਪੁਣਿ ਰਿਧ ਹਿ ਚਲਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਦ
 ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁੰ ਜਾਣੁ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਤ
 ਕੁਛੁ ਵਤਿ ਯਾਦਿ ਪਦ ਦਾ ਔਂਦੀ ॥ ਤੇ ਏਹੀ ਆਖੁ ॥
 ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏ ਨਾਦ ਪੋਲ ਤੀ ਡਿਠਾ ॥ ਪਰ
 ਜੀ ਏਹੁ ਪਾਈ ਜੋ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਸੋ ਕਿਥੋ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਹੈ
 ਨਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹੋ ਜੋ ਮੁਜਾਦ ਹੋ
 ਨਿ ਸੋ ਨਉ ਮੈ ਘਰ ਹੈ ॥ ਇਨ ਨੁ ਛਿ ਅਮਰੀ ਨਿ ਕਿਸੇ ਨੁ
 ਨਾ ਦੇ ਮਰੀ ਨਿ ਕਿਸੇ ਨੁ ਵਧੇ ਘਟੇ ਰੇ ਵਹੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥

ਤੇ ਏਹੁ ਕੇ ਅਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿਦੁ ਟਿਅ ਦਮੀ ਬਹੁ ਹਿੰਦੁ
ਤੇ ਭੰਡੇ ਕਰਿ ਰਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਅੰਦਰਿ ਜੋ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ
ਮੈ ਅਖੀ ਬੀ ਨਿਕਰਿ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਓ ਏਹੁ ਪਾਲੇ ਚਰਿ
ਦਿਵਾਲੀ ਧੋਦ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਿਛੇ ਮੁਹਤਿ ਨੁਨ ਵਾਵ ਦੇ ਹੈ
ਨਿ। ਓਹੁ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰਿ ਦਾ ਰਿਬ ਹੁਦ ਹੈ। ਏਹੁ ਜੋ ਬਾ
ਹਰਿ ਤਲ ਵਡਿ ਠੋ ਮੋਰੀ ਦਾ ਜਾ ਦੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਹੁ
ਜੋ ਹਜੀ ਆਦ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਉਮੈ ਨਿਵਾਜ ਦੀ ਸਾਇਤ ਅ
ਵ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਨਿਵਾਜ ਕੀ ਤੀ ਸੋ ਭੰਡੇ ਭੋਰੇ ਓਸੇ ਪਾਣੀ
ਨਾਲਿ ਲੈ ਚਲੇ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋ ਮਦੀ ਨਾ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਕੇ ਹਜੀ ਜਾ
ਹਗ ਹੈ। ਤੰਗੁ ਨੁਨ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਥੋ ਬਾਹਰਿ
ਮਜਲਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਜੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨ
ਨ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਬਾਹਰਿ ਮਜਲਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਅਹੈ
ਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਜੀ ਤੂੰ ਅਸੀਨੁ ਅਚਾਣੀ ਹਜਾ
ਰ ਕੋ ਹੀ ਹਿਕੁ ਪਲਕੁ ਵਿਚਿ ਲਿਅਾਇ ਅਤਾ ਏਹੁ ਬਾਹ
ਰਿ ਮਜਲਾ ਕਿ ਅਹੈ ਨਿ।

॥ ਬੋਲੁ ਏਹੁ ਭਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰਗੁ ਨੁਨ ਕਰਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੁ ਭੀ
ਹਿੰਦੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਓਥੋ ਬਾਹਰਿ ਨਾ ਵਿਚਿ ਸਹਰਮ
ਦੀ ਨੇਪਹੁ ਚੇ। ਜਿਥੇ ਮਹੰਮਦ ਦੀ ਗੋਰੇ। ਓਥੇ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖਿਅ

ਉਹ ਮਹਦਨੇ ਅਖਿਅਜੀਜੇ ਵੱਟੀ ਮਨੇ ਕਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਅਖਿਅਏ ਸੇ ਅਖੀਨਾਹੀ ਬੀਨਦੇ ਅਤੇ ਤੁਤੀ ਤੁ
 ਹਕੈ ਨਾ ਮਹਦਨੇ ਅਖਿਅਏ ਏਹ ਦਿਚਿਤੁਰ
 ਕੁਇਜੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਦਨਾ ਦੇ ਖਣ
 ਕਿਉਂ ਆਇਓ ਮਹਦਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਮੈ ਦੇ ਖਣ
 ਆਇ ਅਤੀਮੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁਜਣ ਨਾਹੀ ਆਇ ਆਮੈ
 ਏਤਦ ਸਤੇ ਅਖਿਅ ਅਜੇ ਏਡੀ ਤਹੀ ਫਕਰ ਦੇ ਤੀਨਾ
 ਦਿਖਾਉ ਸੇ ਕਿ ਅਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਭਲਾਜ
 ਇਦੇ ਖਤਾ ਅਉ ਮਹਦਨਾ ਅੰਦ ਰਿਗਾਇਆ ਅ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਲਾਦ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਸ ਗੋਰ ਦੇ ਵ
 ਲਿਧੈ ਰਕ ਰਿਕੇ ਸੁਤੇ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਲਾ ਆਇ ਅਦੇ ਸੇ
 ਕਿ ਅਜੁ ਗੋਰ ਵਲਿਧੈ ਰਕ ਰਿਕੇ ਸੁਤੇ ਤੀਨਾ ਓਸੁ ਮੁਲਾ
 ਕਹਿ ਆਵੋ ਤੁਮ ਕਉ ਟੁੱਤੇ ਤੇ ਤੇਰ ਸੁਲਕੀ ਕਬਰ ਤਰ
 ਫੇ ਪੈਰ ਕੀ ਏ ਤੀਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਹਮ
 ਥਕੇ ਹੋ ਤੀਨਾ ਜਿਧ ਰਿਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ ਤੇ ਵੈ ਤਿਧ ਰਿਅ
 ਸਾਡੇ ਪੈਰ ਘਸੀਟ ਕਹਿ ਤਾਂ ਮੁਲਾ ਦੁਹਾ ਦੇ ਪੈਰ ਲਗ
 ਘਸੀਟ ਨਾ ਜਿਉ ਜਿਉ ਪੈਰ ਘਸੀਟੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨ
 ਲੇ ਗੋਰ ਘਸੀਟੀ ਦੀ ਫਿਰੇ ਮੁਲਾ ਛਿਤੇ ਤੇ ਇਕ
 ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੇ ਤੁਮ ਦੁਹਿ ਤੇ ਵੀ ਘਰ ਮੁਕੀ ਮ
 ਮਤੰ ਮਦਰ ਸੁਲਕ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਹਾ ਗੁਮਿਰੀ
 ਗੁਰੂ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਤੇ ਇਆ

ਨਿਤ ਚਲੇ ਕੀਧੋ ਥਾਮੁ ਕੀ ਮਤੀ ਪਰ ਜਾਣੀ ਮੇਜਰ
 ਤੇ ਨਿਤ ਲੋਕਾ ॥੧॥ ਮੁਲਾ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਾਮੇ ॥ ਮਿਟਕ ਕ
 ਹਈ ਖਰਚ ਥੀਧੋ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਨ ਮੇ ॥੧॥ ਗੁਰਦੀ ॥

ਧਾਮੁ ਮੁਕਾਮੇ ਹਈ ॥

ਜੋਗੀਤ ਅਸਟਕ ਰਿਬਰੇ ਮੁਲਾਤ ਪੜ੍ਹੇ ਕੁ ਗਾਨਾ ॥ ਧੰ
 ਡਿਤ ਵਖਾਣੇ ਧੰ ਥੀਆ ਛਡਿ ਗਏ ਦੇਸ ਅਸਥਾਨਾ ॥
 ੨॥ ਮੁਲਤਾਨ ਥਾਨ ਮਲੁਕ ਉਮੇਰੇ ਚਲੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੁ

ਚ॥ ਘੜੀ ਮੁੜ ਤੀ ਚਲਣਾ ਮਨ ਸਮਾਇ ਤੂੰ ਭੀ ਪ
 ਚੁਕਾ॥ ੩॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਅਲਖ ਕਾਂਦਰ ਕਰਣ
 ਹਰੁ ਕਰੀ ਮੁ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਆਵਣਿ ਜਾਵਣੀ ਮੁ
 ਕੀ ਮਏ ਕਰੀ ਮੁ॥ ੪॥ ਸੁਗਮਿ ਪਗਟਿ ਗੀ ਪਰਬ ਮੁ
 ਨੀ ਅਗਮੇ ਖਪੀ ਹਸ ਲਾਗਾ ਦਰਿ ਕੁਚ ਕੁਚ ਕਰਿ
 ਗਏ ਅਵਗੇਭਿ ਚਲਣਾ ਗੁ॥ ੫॥ ਸਬਦਾ ਮਾਹਿ
 ਵਖਾਣੀ ਐਵਿ ਹਲਾ ਬੂਟੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ ਬੇ
 ਨਤੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿ ਸੋਇ॥ ੬॥ ਮੁਕੀ ਮ
 ਤੀ ਪਰਜਾਣੀ ਐਜਿ ਸਮਿ ਹਿਨਾਹੀ ਲੇਖੁ॥ ਸਭ ਦੁ
 ਨੀ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੀ ਮੁਕੀ ਮਓਹੀ ਏਕੁ॥ ੭॥
 ਗਵਿਦਿ ਨ ਚਲੈ ਸਮਿ ਨਿਸਿ ਚਲੈ ਤਹ ਕਾਲ ਖਪ
 ਲੈਇ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੀ ਨਾਨਕ ਸਚੁ
 ਬੁਝੈ॥ ੮॥ ਤੰ ਮੁਲੀ ਕਰੈ ਕਾਛਰ ਕਿ ਆਕੁ ਛਰ
 ਬੈਲ ਤਾਹੈ॥ ਅਲਹ ਨੂਨੀ ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਅਲਹ ਦੇ
 ਹੁ ਮੁਲ ਨੂਨੀ ਜੇ ਜਾਣਦਾ॥ ਨਾਨਿ ਮਾਜ ਜਾਣਦਾ ਹੈ
 ਨਾਹੈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਮੀ ਕਿਥੋ ਆਏ ਹੋ॥ ਤੁਮੀ
 ਨੁਕੋਈ ਅਜ ਬਹੁਣੇ ਮਾਰਿ ਘਤਦਾ ਹੋ॥ ਤੂੰ ਇਥੋ
 ਜਾਹਿ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨੁਮ ਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ
 ਆ॥ ੧॥ ਗੁਮਾਸਤ ਸੋਇ॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਖ
 ਦਾਈ ਬੰਦੇ॥ ਛੋਡਿ ਖਿਅਲ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਧੰ
 ਧੋ॥ ਤੇਹੁ ਧੰ ਖਾਕੁ ਛਕੀ ਹਮੁ ਸਾਫੁ ਰਓਹੁ ਦਰਦੇ

ਨਮਉਲਾਣਮਚੁਕਲਮਾਬੁਦਾਇਯਕਖਰਾਨ॥
 ਸਰਸਰੀਅਤਲੇਕੰਮਾਦਹੁ॥ਤਰਤਰੀਕਤਖੰਜ
 ਟੁਲਾਵਹੁ॥ਮਾਭਫਤਿਮਨਮਾਭੈਅਬਦਾਲਾਮਿਲਿ
 ਤਕੀਕਤਜਿਤੁਛਿਗਿਨਮਗਾ॥੩॥ਕੁਰੰਨਕਤੇਬਦਿ
 ਲਮਾਭਿਕਮਾਭੀ॥ਦਸਅਉਰਤਰਾਖਹੁਬਦਹਾ
 ॥ਪੰਚਮਾਦਮਿਦਕਕਰਿਬੰਧੈਖੈਰਸਬੁਗੀਕਬੁ
 ਲਪਗਾ॥੪॥ਸਚੁਪਛਾਣੈਸੋਈਕਾਜੀ॥ਜੋਦਿ
 ਲਸੋਧੈਸੋਈਹਾਜੀ॥ਸੋਮੁਲੰਮਲਭੁਨਨਿਦੈ
 ਸੋਬੰਦਾਜਿਸਮਿਛਤਿਧੁਗਾ॥੫॥ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਮੋਮਦਿਲਭਦੈ॥ਅੰਤਰਿਕੀਮਲਾਦਿਲਤੇਧੈਦੈ
 ॥ਦੁਨੀਅੰਗੁਨਅਦੈਨੈਜੋਭੈਕਸੁਭਧਿਭੈ
 ਪਾਹਖਗਾ॥੬॥ਜੋਦੀਸੈਸੋਈਛਿਲਹਾਲਾ॥ਖੈ
 ਲਖਾਨੇਬਿਗਦਹੁਮੁਜੰਜਾਲਾ॥ਮੀਰਮਲਕਭੈ
 ਮਰੇਛਾਨਾਹਾਏਕਮੁਕੰਮਬੁੰਦਗਾ॥੭॥ਪਹਿਲੇਮਿ
 ਦਕਦੁਜੇਸਬੁਗੀ॥ਤੀਜੇਹਲੀਮੀਚਭੈਥੈਥੈਗੀ
 ॥ਪੰਜਵੇਏਕਮੁਕੰਮਬੁੰਦਾਇਆਪੰਜੇਦਖਤ
 ਤੇਰੇਅਪਹਖਗਾ॥੮॥ਸਭੇਦਖਤਸਭੇਕਰਿਦੇ
 ਲਾ॥ਖਲਕਯਾਦਾਦਿਲਮਹਿਮਉਲਾ॥ਤਸ
 ਬੀਯਾਦਿਗਖਹੁਦਸਮਾਭਦਾਸੀਲਮੁਨਤਬੰ

ਦਾਇ

ਗੁਰਮਤਿ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ੧ ॥

॥ ੭੮ ॥ ਮਤਿ ॥ ੭੮ ॥ ਮਤਿ ॥ ੭੮ ॥
ਲੀਜਾਨਕਰਹੁ ਮਉਦੀਠਾ ॥ ਬਦ ਅਮਲ ਛੋਡਿ ਗ
ਖਹੁ ॥ ਬਿਕੁਜਾ ॥ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਬੁਝਿ ਦੇਵਹੁ ਬੀਗੀ
ਬੁਰਗੁ ਬੁਰਖੁ ਦਰਖਗਾ ॥ ੧੧ ॥ ਅਪੇਕਹਤਾ ਕਰਨ
ਕੀਨਾ ॥ ਰੰਗਤ ਮਾਸੇ ਮਾਣਯਕੀਨਾ ॥ ਨਪਕ ਪਕਕ
ਹਿਯੁ ਹਿਯਦੀ ਸਾਸਾ ਬਤ ਸੁਰਤਿ ਦਸਤਾਰ ਸਿਰਾ ॥
੧੨ ॥ ਮਕਾ ਮਿਹਰੋ ਜਾਏ ਖਾਕਾ ॥ ਪਹਿਰਿ ਸਤਲਫ
ਸਕਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ ॥ ਧੁਰਨੁ ਰਮਿ ਸਲ ਖੁਦਾਈ ਅ
ਲਾਤ ਬੰਦਗੀ ਹਾਜਗਾ ॥ ੧੩ ॥ ਜਾਕਉ ਮਿਹਰੋ ਤੇਰੀ ਮਿ
ਹਰਦਾਨਾ ॥ ਸੋਈ ਮਰਦ ਸੋਈ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਏਈ ਸੇਖ
ਮਸਾਇ ਕਹਾਜੀ ਸੋ ਬੰਦਾ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਗਾ ॥ ੧੪ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਕਾ ਦਰੁ ਕਰਨ ਕਰੀ ਮਾ ॥ ਸਿਫਤਿ ਮੁਹ
ਬਤ ਅਥਾਹਰੀ ਮਾ ॥ ਹਕੁ ਪੁਕਮੁ ਸਚ ਖੁਦਾਇ
ਅਬੁਝਿ ਨਾਨਕ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਪੁਗਾ ॥ ੧੫ ॥ ਜਾਮ
ਤੰ ਮਦਦੀ ਗੋਰ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆਡਿਠਾ ॥ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਕਿ ਆਡਿਠਾ ਮਿਟੀ ਦੀ ਗੋਰਡਿ
ਠੀ ॥ ਏਡੀ ਤਾਗੀ ਠਤੁਰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿਅਤੇ ਏਥੇ ਏਹੁ
ਹਾਲੈ ॥ ਕਿ ਆਜਾਏ ਅਗੇ ਕਿ ਆਹਲੈ ਸਨਿ ॥

ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਏਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਮਨ ਤੇ ਏਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰ ਦਾਨ ਅਜੇ ਮਹੰਮਦ ਦਵਤਿ ਜਾਮ
 ਅਵਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਦੇਵਿ ਦੇ ਅਗਾ ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ
 ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਨਿਕਲਿ ਅਨਾਗਾ ਓਂ ਮੁਠੇ ਰਿਹਿ ਦੁਦੇ ਜਾਨ
 ਮ ਅਵਣਾ ਹੈ। ਪੰਦਰ ਮੈ ਬਰ ਮਉ ਸਦੀ ਰਿਸਤਿ
 ਵਿਚਿ ਆਰ ਬਲਾ ਹੈ। ਜਾ ਪੰਦਰ ਮੈ ਵਰਿ ਆਪੁ ਰਹੈ
 ਸੀਤਾ ਓਂ ਹੁੰਦੇ ਰਿਹਿ ਦੁਦੇ ਪਰਿ ਜਨਮ ਲੈ ਸੀ। ਪਰ
 ਮੁਦ ਦੇ ਪਰਿ। ਉਸਤਾਈ ਪੁਰਨ ਮਤਿ ਗੁਰ ਪਰ ਲੈ
 ਮਿਲੈ ਗਾਤਾ ਅਗੇ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਤ ਤੋਇ
 ਗਾ। ਉਸ ਵਿਚਿ ਜੀਗੰਦ ਬਹੁਤੁ ਆਈ। ਪਰ ਪੁਰ ਉ
 ਸਤਾਈ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਮਿਲਿ ਆ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ
 ਦਾ ਹੈ। ਚਿਕਾ। ਤੀਠੇ ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ
 ਏਤੋਂ ਅਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਜੋ ਬੁਦਾਇ ਨਾ ਲਿਖਤ ਦੇਵਿ
 ਚਿ ਗਲੀ ਕੀਤੀ ਅਪੈ ਨਿ। ਸੋ ਏਹੁ ਸਚੁ ਕੇ ਛੁਟਾ। ਤੀ
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੁਟਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਤ ਕਲ ਜਗਾ ਹੈ
 ਇਸ ਪਰੇ ਵਿਚਿ ਛੁਟੁ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ਸਚੁ ਬੰਨਾ ਹੈ। ਪੁ
 ਦਾਇ ਜੀ ਸੋ ਬੋਲਣ ਬੀ ਪਕਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਹਾਨਾ
 ਕਹਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਮੰਜ ਬਰਾਈ ਲਦੀ ਅਤੇ ਮਹੰਮਦ ਦੀ ਗੋ
 ਸਟਿ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਮਹੰਮਦ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ। ਅਤੇ ਜਾਇਸ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨ
 ਤੇ ਦੇ ਤੀ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਏ। ਠੇ ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਬੁਤੁਤੰਗੀ ॥ ॥ ਆਪਣੇ ਸੁਰਦੇ ਸੁਰਦੇ ਨਹੀਂ
 ਦਾ ॥ ਓਹੁਲ ਛਟ ਗੁਣੇ ਗੁਣੇ ਨਹੀਂ ॥ ਫੇਰਿ ਓਥੇ ਗੁ
 ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੰਨੁ ਬੇਬੇਜੀ ਆ
 ਦਿ ਕੀਤਾ ॥ ਭੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੀਤਾ ਤੋ ਸਾਨਿ
 ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁਨਾਨ ਕਰ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਅ
 ਚਾਹੀਏ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਉਥੋਂ ਕਿਤੇ
 ਕੋਹਿ ਆਏ ਅਤੇ ॥ ਭੰਬਾਲੇ ਗੁਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾਏ ਬੋਸਤਾਈ ਮੇਰੇ ਹੋ ॥ ਭੰਬਾਲੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਪੁਚੀਏ ਗਾ ਕਦਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ
 ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੁਣ ਬਲੇ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਦੁਪ
 ਹਰ ਗਲਾ ਕੀਤੀ ਆ ਅਹੀਆ ॥ ੩੦ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁਜੀ ॥

॥ ਸੰਧਿ ਆਵੇ ਲੇਕੁ ਚਕੀਤਾ ਇਕ ਘੜੀ ਗਤਿ ਗਈ ਅ
 ਇਸੁਲ ਤਨੁ ਪੁਰਵੇ ॥ ਜੇਗੁ ਮਦੇ ਘਰਿ ਅਚਾਣਕ
 ॥ ਤੁਲਸਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਬੁਝੀ ਦਾ ਭਾਈ ਆਇਆ ॥
 ਤੁਲਸਾ ਕੁਰੀ ਬੁਝੀ ਵਧਾਏ ਤੁਮਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇ
 ਆਏ ॥ ਨਾਨਕੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਚੀ ਮੁਚੀ ਆਇਆ ॥ ਨਾ
 ਨਕੀ ਪੈਰੇ ਤੇ ਛਹਿ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੁਨਾਨ ਕਰ ਅਗੋਂ ਪਕਤਿ
 ਲੀਤੀ ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਬੇਬੇਜੀ ਤੁਸੀ ਮੇਨੁ ਆਦਿ ਜੋ
 ਕੀਤਾ ॥ ਅਸੰ ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕ
 ਰੀਏ ॥ ਭੰਬਾਲੇ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥੇ ਉਨੇ

ਜਿਹਾਉ ਸਾਸੀ ਸੁਖਾ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ
 ਤੁਸੀਨੇ ਹੋਏ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ ਨਾਅਰਿ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ
 ਤੁਸੀਨੇ ਹੋਏ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ ਨਾਅਰਿ ਸਾਥੀ ਸਾਥੀ
 ਸਤੇ ਆਇ ਅਧੈ ਅਤੇ ਅਸੀਨੁ ਕੀਲੈ ਆਇ ਅ

ਬਾਬੇ ਨੁ ਨਾਨਕੀ ਘਾਦ ਕੀਤਾ)

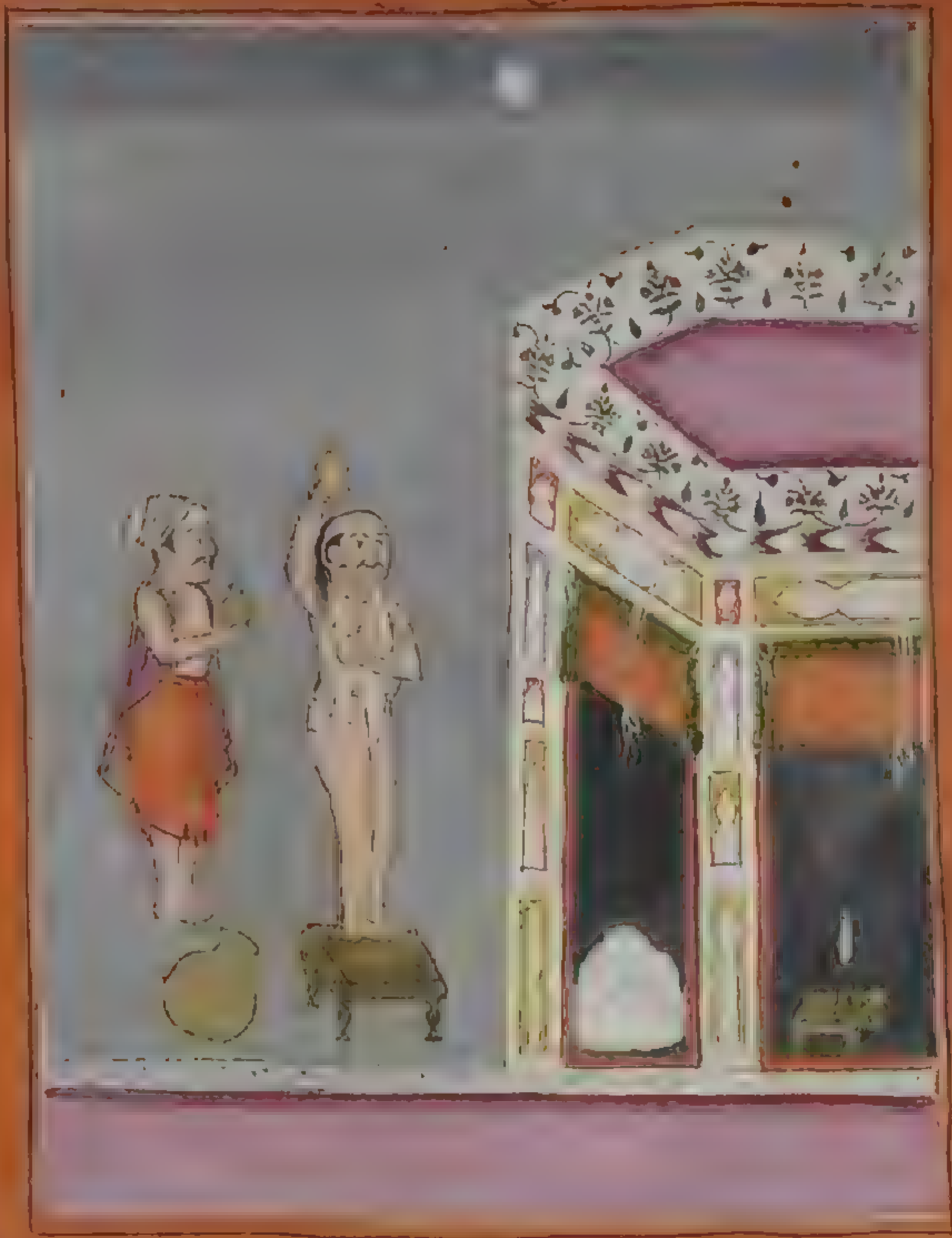

ਏਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚੁ ਪਸਰਦਾਨ ਚੁਪ
 ਕਹਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀਨੁ ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਅਸੀਨੁ ਘਾਦਿ ਕੀਤਾ ਆਹਾਤੀ ਅਸੀਨੁ ਰ

ਤੁਮਰੇ ਦਰਸਨ ਮਨਦ ॥੧੫॥ ਅਮਰ ਤੁਮਰੇ
 ਵਸਤੇ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਆਗਾ ਬਹੁਤੁ ਵੇਗੁ ਜਗੁ ਅ
 ਤੇ ਰਾਈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਨੁ ਵਿਸਾਰਿ ਆਗਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ
 ਆਗਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਧੁਗੀ ਰਈ ਤੀ ॥
 ਤੂੰ ਅਸੀਂ ਨੁ ਪੁਟਿ ਖੁਸੀ ਕਰਗਾ ਤੰਗੁ ਲਸਾ ਆਖਿ ਆ
 ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਤੁਮਰੇ ਅਬੀ ਅਏ ਅਰੁ ਅਬੀ ਜਾਤੇ ॥
 ਰਈ ਯਾਜੀ ਕਉ ਆਵਣੇ ਦੇਵੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਆ
 ਖਿ ਆਤੁ ਲਸਾ ਅਸੀਂ ਜਗੁ ਰਿਜਾ ਵਣੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕੁ ਰਹਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਮੀ ਮੇਰੀ ਵਲੋ ਜੀ ਜੇ ਜੀ ਦੀ
 ਬਹੁਤੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਆਤਿ ਭੁਨਿ
 ਕ ਲਿਖਈ ਆਗਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦਨ ਅਗੈ ਆ
 ਨਿਖੜਾ ਕੀਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਕਰਹਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁ
 ਮੀਏ ਹਗਲ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੁਮਰੇ ਵ
 ਸਤੇ ਰਿਖੈ ਆਇ ਆ ਆਗਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀ ਤੁਮੀ ਹਿਕਮੀ ਨਰੋ ਏ ਬੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ॥ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਮੀ ਪਾਸਿ ਬਹੁ
 ਤੁ ਚਿਹਰੀ ਏ ਗੋ ॥ ਪਹੁ ਪੁਟਿ ਅਸੀਂ ਗਹਉ ਤੇ ਆ
 ਰੇ ਤੁਮਰੇ ਭਲਾ ਏ ਮੇਰੇ ਲਵਿ ਚਿਉ ॥ ਤੁਮੀ ਅਸੀਂ
 ਨੁ ਖੁਸੀ ਦੇਵੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਰਹੀ ਆਖਿ ਓਸੁ ਜੀ ਜੇ

[illegible]

ਸਿਗੁਰਗੰਨਕੀਤੀਅਜਿਥੇਪੁਰੁਖੁ ॥ ੨ ॥
ਥੇਗੁਰੁਗੰਨਕਇਸਨਾਨਕੀਤਾਨਾਨਲੇਮਰਦਾਨੇ
ਭੀਕੀਤਾਇਸਨਾਨਕਹਦਿਅਬੇਬੇਨੁਆਖਿ

ॐ सुखं तदुत्तमं ॥ ३९ ॥

॥ बोलुताई दिगुगावजी ॥

ਓਥੇ ਜੋ ਉਡਾ ਗਈ ਤੀਓ ਮੁਆਸੈ ਬਦੀ ਜਾ ਮੈ ਕੋ

ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ

ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿ ਅਜੀਤਿ ਹੀਤੁ ਜੇ ਜਾਣੁ॥ ਅ
ਸੀਨੁ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਕਾਟੀ ਨਹੀ॥ ਕਿ ਅਜਾਧੇ ਤੁਧਰ
ਮੇਸਰੈ ਕਿਤੁ ਸਾਧੈ ਅਸੀਤੁ ਕੁਣ ਨਹੀ ਜਾਣ
ਦੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦੇ ਨੁਪੁਛਿ ਅਕਿ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਅਏ ਅਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦੇ
ਆਖਿ ਅਜੀਤਿ ਸੋ ਤੁਸੀ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹੀ ਦੀ
ਉਡਾ ਗੀਲੀਤੀ ਅਹੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅ
ਤੇ ਅਸੀ ਓਥੇ ਹੀ ਅਏ ਅਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
ਅੰਮਰਦਾਨ ਤੈ ਨੁਰਲਾਚਿ ਤਿਹ ਹਿ ਅਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਸਾਡੀ ਕਿਹਾ ਨਾਲਿ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਅਖੁਰੁ ਦਿ ਕਿਧਰਿ ਚਲ
ਦਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤਿ ਧਰਿਤੁ ਸਾਡੀ ਹ
ਜਾਇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਖਾਤੀ ਸੁਮੇਰਿ ਉਧ
ਰਿ ਚਲੀਏ॥ ਓਥੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਹੈ ਓਨ ਦਾ ਦਰਸ
ਨ ਕਰ ਦੇ ਚਲੀਏ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਰਲੀ ਗਲ
ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਚਲਿ ਅਜਾ ਅਗੇ ਜਾਏ ਤੇ
ਸਭਾ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਸਮਿਗ੍ਹੀ ਹੈ॥
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤਿ ਥੇਤੀ ਮੇ ਅਜ ਬਹੰਗਾ ਡਿ
ਠਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਮਰਦਾਨ ਕੇਹਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਨਾਮ ਅੰਤਰਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਜਗਨਾ ਅਤਏ ਥੇ ਅਦਮੀ ਦਾ ਜਾਤ ਨਾਹੀ ਅਤੰਜ
ਏ ਮਜਾ ਹਰਾ ਦਾ ਨਉ ਵਿਅਧੈ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮ
ਰਦਾ ਨਾਮੁ ਦਿ ਮਾਰੂ ਫਤਹੇ ਸਇ ਮਜਾ ਹਰਾ ਦਾ ਨਉ
ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਜੋ ਦੁਹੀਏ ਏ ਥੇ ਕੋਈ ਬੀਜ ਦ
ਵਾਲਾ ਨਾਹੀ ਅਧੇ ਕੁ ਦਗਤਿ ਨਾਲਿ ਪੈਦੇ ਤੇ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਅਤੇ ਅਧੇ ਫੁਟਿ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਿ ਏ ਹਰਸੁ ਕੁ ਦਗਤਿ ਦੀ
ਹੈ ਅਤੇ ਕੁ ਦਗਤਿ ਨਾਲਿ ਵਹਿ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏ ਥੇ ਅ
ਦਮੀ ਅਦਾਰੇ ਮਨਾਹੀ ਅਦਮੀ ਏ ਥੇ ਪਹੁਚਿ ਸਕ
ਦੇ ਨਾਹੀ ਤੰਢੇ ਹਿਮਰਦਾ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਜੀ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਇਜੇ ਹਰ ਦਗਤਿ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਈ ਦੇ ਅਜਾਈ ਜਾ
ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮੁਹਿ ਪੁਓ ਦਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਅਮਰਦਾ ਨਾ ਏ ਪੁਇ ਜੀ ਦਸਤੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ਪੈਦੇ ਕੀ
ਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜਾਇਆ ਨਾਹੀ ਜਾ ਦੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਏ ਥੇ ਤੰਢੇ ਸਦਾ ਅਚ ਦਣ ਵਾਲਾ ਕੋ
ਈ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਸੁਇ ਨਾਈ ਦੇ ਲਤਾ ਨਾਲਿ ਲਤਾ ਵੀ ਦਾ
ਹੈ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁ ਦਿ ਮਰਦਾ ਨਾ ਏ ਪੁਜੁ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਰਤਾ ਹੋ ਪੈਦੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਧ ਦਿ ਅਧਿ ਅ
ਹਿ ਅਦੇਵ ਸਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਮਭਗਤ ਹੈ ਨਿ
ਜਿਨ ਮੈ ਸਾਹਦੇ ਹਰ ਸਕ ਮਛ ਡੇਹੈ ਨਿ ਬਿਨਾ ਨੁਏ ਹਰ

ਸੁਖ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥
ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੋਂ ਉਨ ਦਾ ਦਸਮਾਟ ॥ ੧ ॥ ਅਤੇ ਸਭ
ਗਵਿਚਿ ਜੋ ਮੁਖ ਹਨ ਤੇ ਸੋ ਕਰੈ ॥ ਮੈਸਹ ਉਮੈ ਨਾਲਿ

ਬਾਬਾ ਮਾਝੂ ਕੁੰਦੇ ਸਿਜਾਇ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਮੁਹਰਗਾਤਿ ਤੋ ਇਹ ਹਿ ਅਧੈ ॥ ਅਤੇ ਭਗਤਾ ਦੀ ਦਿ
ਸਟਿ ਇਥੇ ਖੁਲੀਐ ॥ ਓਨ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਟਿ ਗਈ
॥ ਭਗਤਾ ਨਾਏ ਤੋ ਖੁਸਿ ਅਵਦਰੈ ਨਾ ਓ ਤੋ ਖੁਸਿ

ਤਨਮਦਗਰੀ।। ਤਰੁਉਨਾਨੁਪਾਦਿਕੁਤੁਨਾਹੀਗਰਿ
 ਆਮਰਦਨਾਮੈਸਾਰਅਤੇਭਗਤਾਦਿਚਿਟੇਤੁਫਰਕ
 ਹੈ।। ਤੰਮਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀਜਿਉਕਮੁਤੈਤੈਮੈਪੀ
 ਵਾ।। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਅਧਿਅਮਰਦਨਾਪਚਾਇੰਸੰਘੇ
 ਗਾ।। ਤੰਮਰਦਨੇਅਧਿਅਗੁਰਜੀਇਤਨਵੇਰੇਤੇਰੇਨਾ
 ਲਿਫਿਗਦਿਅਉਟੇਕਦੀਤੁੰਤੈਦਇਅਕਗਾ।। ਤੰਗੁ
 ਰਨਾਨਕਅਧਿਅਮਰਦਨਾਟੇਤੁਅੰਮ੍ਰਿਤਮਹਾਅਜ
 ਰੁਪੈ।। ਜਿਸੁਤਾਈਅਪਿਕਰਤਾਜਗਏਸੈਈਜਗੇਨਾਹੀ
 ਤੰਪੀਗਉਇਬਹਦੇਏਨਿ।। ਜਗਿਨਾਹੀਸਕਦੇ।। ਲਗ
 ਦੇਏਨਿਅਪਾਗਿਟਵਣਾਸੰਗਬਣਾਇਬਹਦੇਏ
 ਨਿ।। ਮਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀਜਿਨਾਨੁਪਚਾਇਦਾਏ
 ਸੇਕੇਏਏਏਏਨਿ।। ਤੰਫੇਰਿਗੁਰਨਾਨਕਅਧਿਅਮਰ
 ਦਨਾਜਿਨਾਨੁਪਚਦਾਏਸੰਗੁਮਹੋਇਜਾਦੇਏਨਿ।।
 ਓਇਨਿਰਬੰਧਏਇਜਾਦੇਏਨਿ।। ਓਨਾਨਮੈਤੈਰਦਿਸ
 ਰਿਜਾਦੀਹੈ।। ਅਤੇਇਉਨਾਹੀਜਾਣਦੇਜੈਏਤਮੇਰਾਪੁਤ੍ਰ
 ਹੈ।। ਏਤਪਾਉਇਅਪੁਤ੍ਰਹੈ।। ਸਭਨਿਰਕਾਰਦਾਹੀਜਾਣ
 ਦੇਏਨਿ।। ਤੰਮਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀਜਿਮੈਨੁਪਚਾਵੇ
 ਤੰਮੈਪੀਵਾ।। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਅਧਿਅਮਰਦਨਾਏਕੇਜੋ
 ਅਇਪਹੁਚਿਅਉਸੰਪੀਵਣਦੇਵਾਸਤੇਪੀਉਜੇਕੁ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਾਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਤਾਬਲੇਨੁ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਛੁ ਮਾਕਉ ਭਟੀ ਵਾਲਾ ਟੇਰੁ ॥
ਅਉਇਆ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ॥
ਸੀਕਣ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਰਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ
ਨੁ ਸਦਾ ਧਾਨਕੀਤਾ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ
ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ॥ ਤੀਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
ਚਿਤ ਬਾਇਰਖੁ ॥ ਅਸੀ ਤੇਨੁ ਨਾਲੇ ਨਿਬਾਤਦੇ ॥ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਕਲਾਜੀ ॥ ਜੋ ਕੁਟੁਤੁ ਸਾਡੀ
ਜਾਇ ॥ ੩੨ ॥

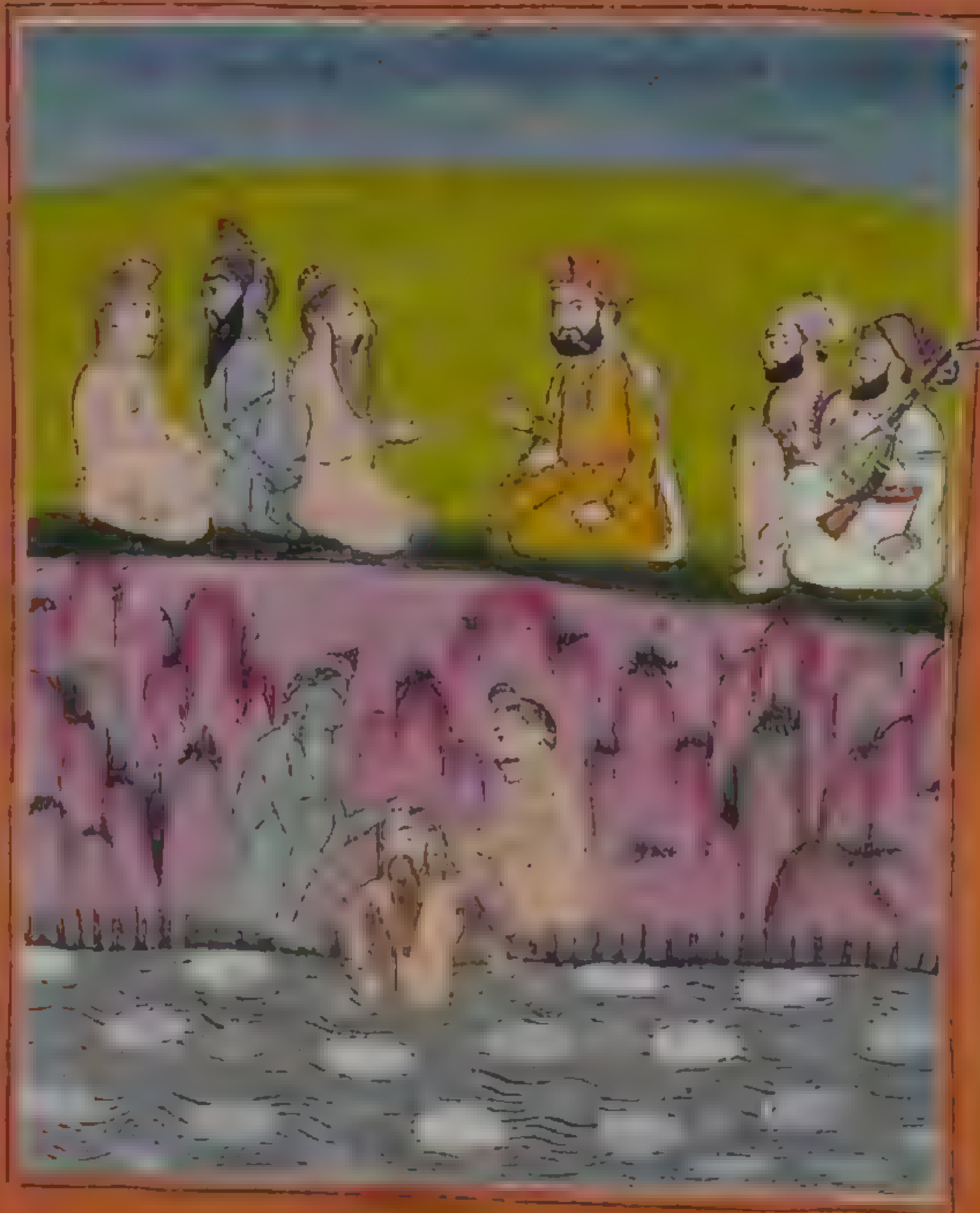
॥ ਬਿੰਦੁ ਲਗੁ ਭਾਈ ਦਾ ॥ ਗੁਰੁ ਜੀ ॥

॥ ਤੀਹਿ ਮੰਚਲੁ ਉਡਗੀ ਲੀਤੀ ਜਾਇ ॥ ਹਿਮੰਚਲ ਉ
ਪਰਿਖ ਜੇਤੈ ॥ ਤੀਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਾਛੁ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਏਹੁ
ਤਜੀ ਜਾਗੈ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਅਮ
ਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਹਿਮੰਚਲੁ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ
ਏਹੁ ਤੀਬਗਾ ਜੇਹਾ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅ
ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਬਗੀਬਰਫ ਹੈ ॥ ਏਥੇ ਅਦਮੀ ਪੈਰ
ਖਦੈ ॥ ਤੀਹਾਲਿ ਜਾਦੈ ॥ ਏਥੇ ਅਦਮੀ ਦੀ ਗਮਨਾ
ਹੀ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਕਿਉ ਕਹਿ
ਅਏ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ
ਨੁਕਰਤਾ ਹਲਿ ਅਏ ॥ ਏਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਿਰਿ ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਸਿਰਿ
ਕਰਿ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਿਰਿ ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਸਿਰਿ
ਕਰਿ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਭਾਖਾਇ ਪੰਚਾਲ ਗੋਇਆ

ਧਰਧਰ ਬਤੁ ਚਲੇ ਭਗਉਤੀ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿ ਆਰਾ
ਈ ਬਾਲਾ ਸਿਰਿ ਧਰਧਰ ਬਤੁ ਚਲੇ ਭਗਉਤੀ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿ ਆਰਾ
ਧਰਧਰ ਬਤੁ ਚਲੇ ਭਗਉਤੀ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿ ਆਰਾ

ਸਿਖਾਏ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ
ਤੁਹਿ ਸਿਖਾਏ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ
ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੈਥੋਂ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਇਥੇ ਸੋਈ ਪਹੁੰਚੈ ਜੋ ਪਵਨ ਅਸਦ ਹੋ
ਇ॥ ਜੇਕਰ ਬੀਰ ਭਗਤ ਅਭਾਗੇ ਹੋਵਿ ਦਸ ਨਾਮ ਅਭਾਗੇ
ਕੇ ਸਿਧਾ ਦੀ ਜਾਗੈ॥ ਤੈਥੋਂ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਅਧਿਕ ਅ
ਜੀਏ ਤੈਥੋਂ ਅਖਰੇ ਤੈਥੋਂ ਜੋ ਪਾਏ ਹਿਮੰ ਚਲ ਗਏ ਇ
ਥੇ ਅਥੇ ਤਾਗੇ॥ ਤੈਥੋਂ ਹਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰ
ਦਾਨ ਓਇ ਤੈਥੋਂ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚੈ ਜੀ ਨਾਹੀ ਓਇ ਤੈਥੋਂ ਪਿਛੇ ਬ
ਠਾਵਿ ਚਿਗਲਿ ਗਏ॥ ਹਿਕਦੁ ਇਸਟਲੁ ਸਾਬਤ
ਅਥੇ ਅਮਾ ਸੋਭੀ ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਗਇ ਅਥੇ ਇਥੇ ਪਹੁ
ਚਿ ਅਨਾਹੀ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੁ ਅਧਿਕ ਅਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਟੀਵ ਅਖਦਾਸੀ॥ ਤੈਥੋਂ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ
ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਤੈਥੋਂ॥ ਤੈਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਅਚਲੁ ਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਚਲਦੇ ਅਥੇ॥ ਜਿਉ
ਗੋਰਖ ਅਥੇ ਮਿਲਿ ਅਮਾ ਅਥੇ ਕਹਿ ਬਚਨ ਕੀ ਤੈਸੁ
॥ ਕਉਨ ਰੂਪ ਕਉਨ ਜਾਤਿ ਤੁਮਾਗੀ॥ ਹੋ ਕਉਨ ਕਿਉਲੇ
ਪਉਡਾਗੀ॥ ਨਾ ਅਗੇ ਪਰਨ ਹੋ ਕਉਨ॥ ਸੀਤਲ ਜਲ
ਹਿਮ ਬਰਖੇਜਤੀ॥ ਨਾ ਅਗੇ ਮਗ ਪੀਛੇ ਠਿਹਿ ਭਾਗੀ॥
ਨਿਕਲਿ ਜਾਤੁ ਕਉਨੇ ਦੁਖ ਲਾਗੀ॥ ਝਲ ਮਲ ਸਾਹ ਝਲ
ਕੇ ਝਲ ਕਾਗੀ॥ ਤੈਥੋਂ ਸੁਰ ਪੁਰਾਠ ਹੋ ਜੋ ਸਾਗੀ॥ ਸੁਇ

ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਮਾਗੀਓਂ ਕੀ ਕੀਏ ਜਲੀ ਦਿਨੀ ਅਗੁਨ ਹੀ ਗਤੀ ਪੀਛੇ ਅ
ਗੇ ਦਿਸੁ ਟਿਹ ਮਾਗੀ ਪਗਨਿ ਅਕਾਸ ਪਸਾਗਾ ਦਇਅ
ਤ ਮਾਗੀ ਸੀਤ ਹਿ ਮੰਚਲ ਤਿਨ ਸਿਉ ਸੰਗਤ ਮਾਗੀ ਕ
ਪੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਗੋਰਖ ਜੋ ਗੀ ਪੁਰਾ ਜੋ ਗੁਨ ਪਾਇਆ ਜ
ਗਤਿ ਨ ਜਾਤੀ ਅਉ ਪਦ ਪਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨ ਮਗਵਾਇ
ਆ ॥ ੨ ॥ ਗੋਰਖ ਚਲ ਦਹਹਿ ਆ ਤੀਠੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ
ਪੁਛਿਅਤ ਪਾਜੀ ਇਥੇ ਤੀ ਮੁਰਜਾਨ ਜਗਿਨੀ ਅਵਦ
ਮਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਇ ਪਏ ਅਠੇ ॥ ਤੀ ਗੁਨਾਨਕ ਬਚ
ਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਮੁਰਜਾ ਬੋਊ ਤੇ ਅਏ ਅਠੇ
ਤੀਠੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅਤੀ ਅਸੀ ਮੁਰਜਾ ਪਾਸੋ ਕਿਤ
ਨ ਕੁਊ ਪਰਿ ਅਏ ਅਠੇ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਮੁਰਜਾ ਬੋਦੁ ਇਤ ਜਗ ਜੋ ਜਨ ਉਪਰਿ
ਅਏ ਅਠੇ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅਤੀ ਜਿਸ ਪ
ਰਤੀ ਅਸੀ ਦਸਦੇ ਅਠੇ ਉਸ ਥੋ ਮੁਰਜਾ ਕਿਤ ਨ ਉਚਾ
ਤੀ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਥੋ
ਪਈਤ ਜਗ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ
ਤੀ ਅਸੀ ਕਿਤੇ ਨ ਭੋਯੋ ਜਨ ਅਏ ਅਠੇ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਗੁ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤਾਈਤ ਜਗ ਜੋ ਜਨ ਅ

ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥
ਜੇਹੂ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥

ਅਥ ਮਹਾਨ ਨਿਸੰਗ ਅਖਾ ਮੂਲਾਯਨ ਨ ਕੇ
ਮੂਲਾਯਨ ਕੇ ਗਤੀ ਅਵਗੁਣ ਤੇ ਵੀਗਾ ਮਹਾਪੁਰਖ
ਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗ ਬਣਾਇਆ
ਹੈ। ਪੁਛਣਾ ਅਤੇ ਦਸਣਾ ਜੇ ਸਿਖ ਤੇ ਵੈ ਅਤੇ
ਅਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਜੀਵਿਚਿ ਤੇ ਸੁਮੋ ਪੁਛਣਾ
ਤਾਂ ਉਸਿ ਖਾਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
ਦਸੇ ਨਾਹੀ ਅਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇਜਾਦੇ ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਉਤ
ਠ ਗੁਰੂ। ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਜੋ ਗੁਰੂ। ਜਿਸ ਤਾਈ
ਅਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਖਬਰਿ ਨਾਹੀ ਸੋ ਸਿਖ ਨ ਕਦਾਤਾ
ਰੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਸਮਝਿਕ ਰਿਕਰਨਾ ਅਇਆ ਹੈ। ਮਨ
ਖ ਜਨ ਮੁਦੁਲੀ ਭੂਏ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਧਿਕ ਰਿਕਰਨਾ।
ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨੀਵਰਨਿ ਅਤੇ ਸੋ ਸਿਖ ਭੀ ਸੋ ਧਿਕਰਨਾ
॥ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਅਪਮਾਨਿ ਅਹਰੁ ਕੇਗਾ ਸੋ
ਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਅਨਿਰਖੇਗਾ। ਉਤ ਅਹਰੁ ਜੋ ਗੁਰੂ
ਲੇਖੇਗਾ। ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਹਰੁ ਵਿਚਿ ਗੁਰੂ ਭੀ ਵਰਤੇਗਾ
॥ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿਖ ਸੋ ਧਿਕਰਣਾ। ਅਥ ਮਹਾ
ਨ ਨਿਸੰਗੁ ਅਖੁ ਜੋ ਅਖਣੁ ਹਈ। ਸੋ ਪੁਛਣੇ ਮਤ
ਕੋਈ ਅਹਮਾਨੁ ਰਹਿ ਜਾਈ। ਮਤੁ ਅਸੀਨੁ ਦੋਸਦੇ ਦੇ
॥ ਤਾਂ ਬਾਲਾਹ ਸਿਆ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਤ

॥ ३ ॥ ਮਹਾਨ ਅੰਬ ਅੰਗ (ਭਾਈ ਬਾਲਾ) ਬੁਰਾ ਮਨ ਦਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਰਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੁਧੁ ਬੁਰਾ ਕਿ
 ਉਮੰਨਿਆ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤਾਇ ਸਤਾਈ ਕੁਣ
 ਨਾਹੀ ਅਖਿ ਆ ਅਤੇ ਮੈ ਜੋ ਸਿਅ ਸੋਇ ਸਦਾ ਸਤੋ
 ਸਿਅ ਜੋ ਅਜ ਮਾਏ ਦਾ ਰਿਅ ਅਜ ਮਾਦ ਲਾਹੈ ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਏ ਜੋ ਮਹਾਨ ਅਸਾਥੇ ਪੁ
 ਛਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਦਸਦੇ ਅਹੇ ਏ ਪਿਛੇ ਸਾਖੀ ਅਹੇ
 ਵ ਨਿਗੀ ਆ ਜੋ ਪਿਛੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਵ ਨਿਗੇ ਸੋ ਵੀ ਚਹ
 ਨਿਗੇ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਮੈ ਸਾਹ ਟੂਠਾ ਬਹੁਤੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਕੁੜੀ
 ਅਕਰਾ ਮਾਤਾ ਬਹੁਤੁ ਲਾਵ ਨਿਗੇ ॥ ਨਾਲੇ ਦੇ ਦਾ ਨਾਲੇ
 ਤੇ ਬਾਵਾਲੇ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਵ ਨਿਗੇ ਏਹ ਸਾਖੀ
 ਅਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਮਝ ਨਿਗੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਓਨ ਦੇ ਰਿਦੇ
 ਤੋਈ ਨ ਲਗੇਗੀ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਅਤੇ
 ਮਹਾਨ ਪੁਰਾਤਨ ਘਰ ਅਹੇ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਉਠਿ ਕਹਿਤ ਬ
 ਜੋ ਤੇ ਅਤੇ ਮੁੜੇ ਅਖਿ ਓਸੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾ ਸਿਉ
 ਜੇ ਪਿਆਨ ਲਗਾਇ ਕਹਿ ਸੁਣੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜੁ ਮੈ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਆ ॥ ਅ
 ਜੁ ਅਸਾ ਤੇ ਕਰਤ ਹ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਇ ਆ ਜੋ
 ਤੇ ਖਾਲਿ ਕਹਿ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕੁਣ ਅ

ਮਦਰਸਾ ਵਿਖੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸੀ।
ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਖਦੇ ਤੇ ਪੁਰਤਮ ਘਾਹੁ ਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ।
ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਹੁਮਰਦਾਨ ਤਦ ਭੀ ਮਿਹਾਸੀ ਆਹ।
ਜਗ ਜੇਜਨ ਕਰ ਅਗੇ ਭਗਤ ਅੰਗ ਸਰੋਪ ਕਰਦਾ
ਆਹਾ। ਇਸ ਦਾ ਸਤਿ ਅਸਾਡਾ ਪੁਰਤਮ ਘਾਹੁ ਹੈ। ਅ
ਤੇ ਹਿਕੁ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਧਾ ਪਾਨ ਪੀਕਿ ਰਿਅਾਇ ਅ
ਗੇ ਜੇਜਨ ਕਰ ਪਾਸਿ। ਗੇਜੇ ਜਨ ਕਦੇ ਮੁੜੈ ਅਸਤੇ ਹੀ
ਨਿਕਾਲਿ ਅਮਲੇ ਛਾ। ਇਸ ਦਾ ਸਤਿ ਤੁਹ ਕਦੇ ਘ
ਹਿ ਜਨ ਮਤੈ ਇਆ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਦੇ ਮੁੜੈ ਜੋ ਕੁਣ ਨਿ
ਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋੜੈ ਇਅ ਲੋੜੀ ਏ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਨਮ ਸਕ
ਹੁ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਅਧਿ ਅਭਾਈ ਪੁ
ਛਣ ਏਈ ਸੋ ਪੁਛ ਲੇ। ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ
ਗੁਰੂ ਜੀਚੰਦ ਕਿਉ ਦਿਸਿ ਅਵਦਾ ਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਅਧਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤਨਾ ਧਰਤੀ ਕੋ ਲੈ ਸੁਰ
ਜਉ ਚਾਹੈ। ਤਿਤਨਾ ਸੁਰਜ ਕੋ ਲੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਚਾਹੈ
। ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਿਤ
ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੰਜਾ
ਤਜਾਹ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
ਅਜੀ ਤਹੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਤਾਹਿ ਅਦੀ ਮਿਹਾ

ਭੀ ਭੁਗਾਇ ਨਾਨਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ੩੩ ॥ ਭੀ ਭੁਗਾਇ ਨਾਨਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ੩੩ ॥

ਅਜੀਏ ਜੋ ਧੂਤਗਾ ਆਖਦੈ ਤੈ ਨਿਓਂ ਤੁ ਰਿਬੈ ॥
ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਓਂ ਸੁਭਨਾ
ਬੋਝੈ ਚੈ ॥ ਅਤੇ ਕਉ ਪੁਰਿ ਤੈ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
ਹਿ ਅਜੀ ਕਿਵੇ ਧੂਤਗਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਤੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਅ
ਆਖਦੈ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਆਖਦੈ ਸੋ ਮੰ
ਨੀਐ ॥ ੩੩ ॥

॥ ਏਲਾ ਭਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਸਿਰਧਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਚਲੇ ਅਗੇ ਉਨਾ ਪਰਬਤ ਤੇ
ਏ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ
ਬਤਦਾਨਾ ਉਨਾ ਪਰਬਤ ਤੈ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
ਅਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਪੰਦ੍ਰਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆ
ਏ ਪਰਤੀਤੇ ਉਤੇ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਗੇ ਤੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ
ਨਾ ਇਥੋ ਅਠਹਾਰ ਜੋ ਜਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਚੈ ॥ ਇਤਨਾ
ਦੀਚਾਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ॥ ਤੈ ਗੋਰਖ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿ
ਚਿ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਅਗੇ ਸਿਧੋ ਨਾ ਬੋਲੀ ਓਈ ਤੈ ਮੇ
ਧੀ ਨਦੇ ਪਕੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀ ॥ ਅਗੇ ਏਕ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਏਕਿ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ
ਗਤਿ ਕਾਸਾਸਾ ਨਉ ਮੈ ਨਾਨਿ ਮੈ ਲਮੈ ਮੈ ਧਿਆ ਕਰੈ ਨਾਨਕ
ਮੁਇ ਟੀਸਰਾ ਮਛੰਦੁ ਲੇਤੈ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਕਾਮ ਤੰਤੁ ॥੩॥
ਤੰ ਮਛੰਦੁ ਨਾਥ ਜਾਇ ਗੋਰਖ ਪਾਸਿ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟੀਸਾ
ਥਜੀ ਓਤੈ ਅਉਗੁਪੈ ਉਸ ਕੀ ਮਲ ਮੁੜ ਕੀ ਦੇਹੀ
ਨਹੀ ॥ ਤਉ ਭਗਬਾਨਾ ਥਕ ਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਾ ਤਾਹੀ ॥
ਭਗਬਾਨਾ ਆਇ ਆ ਆਇ ਕੇ ਆਖਿ ਓਸੁ ॥ ਆਦੇਸ
ਤੋ ਬਾਲੇ ਅਦੇਸਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਦੇਸ ਤੋ ਭ
ਗਬਾਨਾ ਥਾਏ ਕੰਕਾਰ ਕੰ ਆਦੇਸਾ ॥ ਫਿਰਿ ਭਗਬਾਨੀ ਕ
ਹਿ ਆ ॥ ਅਗੇ ਬਾਲੇ ਕਹੀ ਮੈ ਆਇ ਆਪੈ ਕਉਣੁ ਤੋ ਤੇ
ਤੋ ਕਉਣੁ ਨਉ ਤੇ ॥ ਤੇ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ॥ ਆਇ ਤੋ ਬੇਗਮ
ਪੁਰੇ ਤੇ ॥ ਨਉ ਤੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਫਿਰਿ ਭਗਬਾਨੀ ਪੁਛਿ
ਆ ॥ ਕਉਣੁ ਘਟਿ ਜਿ ਤੁਕੋ ਇਸ ਨਾਨਾ ॥ ਬੋਲ ਬਕ
ਨ ਤੇ ਹੋ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥ ਕਉਣੁ ਜਲੁ ਜਿ ਤੁਹ ਸਪੀਦੈ ॥
ਕਉਣੁ ਹਸ ਜਿ ਤੁ ਅਸ ਬਿਰੁਜੀ ਦੈ ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ
ਦੇਤ ਅਭ ਮੋਹੈ ॥ ਕਉਣੁ ਸੰਗਤੋਂ ਕਉਣੁ ਸੰਗਤੋਂ ਹੋ ॥ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ਉਪਰਿ ਅਉਘਟਿ ਸਰਵ ਹਨਾ ਦੈ ॥ ਬ
ਕੇ ਨ ਬੋਲੈ ॥ ਹਿਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਜਲੁ ਅਕਾਸੀ ਸੁਨ ਸਮਾ
ਦੈ ॥ ਸਤ ਹਸਤੈ ਲਿਖਤ ਹਸਤੁ ਪਾਵੈ ॥੩॥ ਭਗਪੁਰੇ ਕੰ

ਨਸਰਵਹਜਿਤੁ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ॥ ਕੇਸੋਰਚੇ ਕੇਸੋ
 ਤੋਵੈ ॥ ਕਉਨ ਸੋ ਕਹੇ ਕਉਨ ਸੋ ਗੋਵੈ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਸਚੁ ਮਨ ਕਰਹਿ ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ਸੁਭਰਸਰ
 ਵਹ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ॥ ਜੇ ਸੋਰਚੇ ਤੇ ਸੋ ਗੀਤੋਵੈ ॥ ਕਰ
 ਤਾ ਕਰੈ ਸੋ ਈਛੁ ਨਿਤੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ਭਰਖਰ ਵਾਚਾ ॥ ॥
 ਕਉਨ ਵਹ ਤੇ ਮਜਿਤ ਬਿਨ ਸੇਕਾ ਮਾ ॥ ਕਉਨ ਸੁਖ
 ਦਨ ਸੰਤਾ ਦੇ ਜਾ ਮਾ ॥ ਕਉਨ ਸੀਤਿ ਜੋ ਕੋ ਪਜਲਾਵੈ ॥
 ਕਉਨ ਉਪਦੇਸ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾ
 ਚਾ ॥ ਸਚੁ ਵਹ ਤੇ ਮਕਾ ਮਨ ਸੰਤਾਵੈ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁ
 ਬਦੁ ਕਰੋ ਪਜਲਾਵੈ ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਸ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ
 ॥ ਪਰਮ ਪਰਮੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥ ਭਰਖਰ ਵਾ
 ਚਾ ॥ ਕਉਨ ਸੀਤਿ ਜੋ ਅਗ ਨਿਬੁਝਾਵੈ ॥ ਕਉਨ ਕਲ
 ਬਿਭੁ ਤਿਚ ਜਾਵੈ ॥ ਕਉਨ ਦੇਖਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਅਵੈ
 ॥ ਕਉਨ ਜਤਨ ਕਰਿ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਗੁਰ ਹਿਦ ਸੀਤਲ ਅਗ ਨਿਬੁਝਾਵੈ ॥ ਸੇਵਾ
 ਸੁਹਤਿ ਬਿਭੁ ਤਿਚ ਜਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸਹ
 ਜ ਘਰਿ ਅਵੈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੮
 ॥ ਭਰਖਰ ਵਾਚਾ ॥ ਕਹਾ ਗਿਅਨ ਰਸ ਪੀਵੇ ਸਾਗਾ ॥
 ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਵੀਚਗਾ ॥ ਕਉਨ ਬਾਨ ਧੁਜੇ

ਮਸਾਨ ਗੁਰਦਾਚਰਾ ॥ ਅੰਤਾਗੁਪੁਜਾਥਾਨ ਸੁਰਾਗ ॥
 ਪ੍ਰਭਜੋਤੀਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਈਯੁ ॥ ੧੦ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ
 ॥ ਕਉਨ ਸੋਰਸੀਆਰਸੀਆਭਾਉ ॥ ਕਉਨ ਸੋਤਖਤ
 ਨਿਵਾਸੀਗਉ ॥ ਕਉਨ ਸੋਕਾਰਕਰੇਕਰਾਇ ॥ ਕਉਨ ਅ
 ਲਖਿਨ ਲਖਿਅਜਾਇ ॥ ੧੧ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ ॥
 ਸਰਸੀਆਮਨਟੇਕੀਭਾਇ ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀਪੰਜਮ
 ਥਾਇ ॥ ਕਾਰਕਮਾਵਣੀਖਸੰਮਰਜਾਇ ॥ ਅਬਗ
 ਤਾਥਾਨ ਲਖਿਅਜਾਇ ॥ ੧੨ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ ॥
 ਕਿਹਿਉਪਜੇਕਿਹਿਕੀਟੇਦੁਗਿ ॥ ਕਿਹਮਹਿਜੋ
 ਤਿਹੀਭਰਪੁਗਿ ॥ ਕਿਹਿਨੇਜੇਕਿਹਦੁਰਿਬਤਾਵੈ ॥
 ਕਿਹਿਗੁਣਗਾਵੈਕਾਹਿਸੁਣਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਜਲਤੇਉਪਜੇਜਲਤੇਦੁਗਿ ॥ ਜਲਮੇਜੋਤਿ
 ਹੀਭਰਪੁਗਿ ॥ ਕਿਸੁਨੇਜੇਕਿਸਅਖਾਦੁਗਿ ॥ ਅਹਿ
 ਗੁਣਗਾਵਦੇਖਿਯੁਗਿ ॥ ੧੪ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ ॥
 ਕਉਨ ਅੰਤਹਿਕਉਨੁਬਾਹਿਓਇ ॥ ਕਉਨਕਾਰਨ
 ਚਲੇਸਭਲੋਇ ॥ ਕਉਭਰਥਹੀਨਾਨਕਦੇਉਬੀਚਾ
 ਗ ॥ ਬੋਲਤਹੇਕਉਨਅਧਾਗ ॥ ੧੫ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਅੰਤਹਿਬਾਹਿਏਕੋਸੋਈ ॥ ਏਕੋਕਾਰਕਰੇ
 ਸੋਓਈ ॥ ਸੁਣਿਭਰਥਹੀਨਾਨਕਕਰੇਬੀਚਗੁ ॥ ਨਿਰ

ਦੁਕਾਰਤ ਸੁਣਾਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬਾਲ ਨੁਪੁਛ
 ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਤੇਰੇ ਹਜੂ ਹਿਤੋਈ ਹੀ ਤਾ ਬਾ
 ਲੇ ਸੰਧੁ ਅਖਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਜੂ ਹਿਤੋਈ ਹੀ ਤਾ ਗੁ
 ਰੁ ਅੰਗਦ ਮਗਨੁ ਤੇਇ ਗਇਆ ਸਤਿ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸ
 ਤਿਗਤੀ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿ ਆਕੇ ਟੀ ਬੁਲਾਇ ਸੰਧੇ ਨਾਹਿ
 ਮਨ ਕੁਝ ਖਾਵਣ ਨਾ ਕੁਝ ਪੀਵਣਾ ਨਾ ਵਣ ਨਾ ਧੋਵਣ
 ਏਤ ਧੁਮਧੇਇ ਗਈ ਜੋ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਸਮਾਇ ਗਇ
 ਆਜਾ ਅਠਵਾਂ ਦਿਨੁ ਤੇਇ ਆਤਾ ਸਵਾਧ ਹਰਿ ਦਿਨ
 ਚੜਿ ਅਸੀ ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਦੇ ਹਵਿਚਿ ਆਇਆ
 ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਸਦੋ ਬਾਲੇ
 ਸੰਧੁ ਆਇ ਮਥਟੇ ਕਿਆ ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਹੁ ਸਭੇ ਮੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਰੇ ਹਿਸੇ ਆਇ ਆ
 ਤਾ ਆਖੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਖੁ ਅਗੇ ਕਿ ਆਉਂਦੇਇਆ
 ਫੇਰਿ ਬਾਲਾ ਸੰਧੁ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਸਤ ਪਹਰ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿ
 ਆਜਾ ਬਾਲਾ ਦੇ ਹਵਿਚਿ ਆਇ ਆਤਾ ਬਾਲਾ ਲਗ
 ਲਿਖਾਵਣਾ ਤੇਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਿਲਕਾ ਪਰਾਬਤ
 ਤੇਜਾਇ ਚੜੇ ਤਾ ਤੇ ਚੰਦੁ ਮਾਦਿ ਸਿਆਵਣੇ ਹਰਿਗ
 ਇਆ ਫੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀਹੁ ਏ ਚੰਦੁ ਮ
 ਨਜ ਰਿਨਾਹੀ ਅਵਦਾ ਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ

ਮਹਾਨ ਪੁਰਾਣ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਚੰਦ੍ਰ ਮਕੋਲੋ
ਉਪਰਿ ਆਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਤਾ ਮਹਾਨ ਅ
ਸੀਚ ਸਤਗੁਰੂ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮਕੋਲੋ
ਦੁਇ ਹਜਗੁਰੂ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਆਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਮਹਾਨ
ਪੁਰਾਣ ਅਗੁਰੂ ਅਸੀਚ ਕਿਤੇ ਹਜਗੁਰੂ ਜੋ ਜਨ ਆ
ਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਹਾਨ ਅਸੀ ਬਵੰ
ਜਾ ਹਜਗੁਰੂ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਮਹਾਨ ਅਖਿ ਅਗੁਰੂ
ਅਗੇਭੀ ਕਾਈ ਜਾਹਗਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਮਹਾਨ ਕਬੀਲੇ
ਆ ਅਗੇਭੀ ਵਡੀ ਅਜਾਹਗਾ ॥ ਨਿਛੰਗੁਰੂ ਮਹਾਨ
ਅਖਿ ਅਗੁਰੂ ਕੇ ਹੀ ਅਜੇ ਹੀ ਆਪੈ ਨਿਛੰਗੁਰੂ
ਮਹਾਨ ਕਾ ਅਖਿ ਅਮਹਾਨ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰਤੇ ਸਿਧ
ਮੰਡਲੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਬੇਦਤ ਦੇ ਉ ਅਉਧੁਤ ॥ ਅਤੇ
ਕੁਬੇਰ ਰਖੀ ਸੁਰ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸਾਹੀ ਮਾਇਆ
॥ ਅਤੇ ਉਸ ਅਗੇ ਮਾਹ ਦੇ ਉਭੰਡਾ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਉਹ
ਆਪੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰਿ ਕਉਲਾਸ ॥
ਜਿਥੇ ਪੂਰਬ ਗਤ ਕਾ ਮੰਡਲ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਉਪਰਿ ਨਿ
ਰੰਕਾ ਰਕਤਾਹ ਦਾ ਤਖਤ ॥ ਅਸਨ ॥ ਉਸ ਉਪ
ਰਿ ਅਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਕਤਾਹ ਬੈਠਾ ॥ ਜੋ ਤਿਸ ਰੂਪੀ
॥ ਤੰਗੁਰੂ ਮਹਾਨ ਨਿਛੰਗੁਰੂ ਪੁਰਾਣ ਅਗੁਰੂ ਇਥੇ ਸੁਮੇਰ ਰਿ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਕਿਤਨੈ ॥ ਤੈਠੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਤਿਅਮਰਦ ਨਾਓਖ
ਸਦਾ ਲਖ ਜੋਜਨ ਉਚੈ ॥ ਇਤਨੀ ਗੋਸਟਿ ਤੈਦੀ
ਅਧੀ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਜੋ ਭਗਨਾ ਥਜੈ ਗੀਧੁ ਚਿਕਰਿ ਆਇਆ ॥ ਉ
ਦੇ ਹੀ ਲਗਾ ਆਖਨਿ ਅਰੇ ਮਾਈ ਮੁੰਡੇ ਅਗੇ ਕਰੀ ਅ
ਵਤੈ ਤੈਠੇ ਗੀਤੋ ਗਮਨਾਹੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ
ਅੰਗ ਸਲੋਕੁ ਕਹਿ ਆਮਾਈ ਹਮਰੀ ਮਨ ਸਾਉ ਤੀ
ਤਿਸਕਾ ਮੁੰਡ ਮੁਡਾਇਆ ਦੁਹਮਤਿ ਹਮਰੀ ਦਾ
ਦੀ ਕਹੀਏ ਤਿਸਕਾ ਕੰਨ ਛਿਦਾਇਆ ਮਾਨੁ ਹਮ
ਗਦਾ ਦਾ ਕਹੀਏ ਸੋ ਤੋ ਸਬਦ ਜਲਾਇਆ ਤੈ ਕੀ
ਹੇ ਖਲੇ ਨਿਰਮਲ ਛਾਣੀ ਸੋ ਬੇਭੁ ਤਿਲਗਾਇਆ
॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਇ ਭੰਗਨਾ ਥਤੈ ਭੀ ਜੋਗਨ ਪਾ
ਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਮੁੰਦਾ ਪਾਈ ਅਜੋਗ
ਕੀ ਜਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ਲਾਇ ਬਿਭੁ ਤਿ ਬੈਠਾ ਤੈਇ
ਜੋਗੀ ਸਗਲੀ ਮੁਧਿ ਬਉਰਾਨੀ ॥ ਡੰਡ ਫਰੁਆ
ਤਾ ਬਿਛੋਰੈ ਜੀ ਮੇਲੀ ਅੰਗ ਬਨਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ
ਸੁਇ ਭੰਗਨਾ ਥਤੈ ਟੂਠੀ ਅਉ ਪਦ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਆ
०

॥३॥ बाले आधि आजी जे तुम डी गजा टि ॥
विगुगुनानक मरदाने तु पुढि आवि उमरदान
विउर जटि ॥३॥ मरदाने आधि आजी वडि
दटि य विअ वदे अ ॥३॥ दे धि जटि ॥३॥ गुगु
नानक विअ बल मरदान ते ग आधि आमीन
॥३॥ ईष कुना पग बड तु चले ॥

॥ बिल पुडा टि द टुगु गुजी ॥

॥३॥ मरदाने आधि आजी अमी पुदि विषे अटे
अ ॥३॥ गुगुनानक विअ मरदान अमी कुना प
ग बड ते अटे ॥३॥ दे वि मरदाने पुढि आजी ईष
कुना पग बड विउने जे ज न ॥३॥ दे विगुगुनानक
विअ मरदान ईष मै ताली जग जे ज न ॥३॥
दे वि मरदाने पुढि आजी अमी मडे विउने जे ज
न अटे ॥३॥ दे विगुगुनानक विअ मरदान अ
मी ॥ ६६००० ॥ नडा न दे जग जे ज न अटे ॥३॥
दे वि मरदाने पुढि आजी अगे सु मे र विउना
गद टि ॥३॥ दे विगुगुनानक विअ मरदान अ
गे सु मे र व डी जग जे ज न गद टि ॥३॥ दे उ दी च
उटा अगा कनी ढा मिय आ टि आ ॥३॥ गुगुनान

ਮਰਖ ਅਮਰੁ ਪਰਿਚ ਨਤ ਕਰਿਕਾ ॥ ੭੭ ॥ ੭੮ ॥ ੭੯ ॥ ੮੦ ॥
 ਦੋ ਅਖਿ ਅਜੀਜੈ ਮੈਨੁ ਅਖੈ ਤੈ ਏ ਸਜੈ ਗਿਨੁ ਚਰਿ
 ਓਗਾਟਿ ਓਕਰਿ ਮਾਗਾ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰੁ
 ਨਾ ਏ ਬੇਚਰਿ ਅਗਾਟਿ ਅਦੀਲੁ ਨਾਈ ॥ ਏ ਬੇਜੈ ਤੈ
 ਸੋ ਸਬਦੁ ਲੜਾਈ ॥ ਤੈ ਮਰਦੁ ਨੇ ਕਰਿ ਅਜੀਭੁ ਲਓ
 ਵੈਜੀ ॥ ਤੈ ਕਨੀਫੇ ਕਰਿ ਅਮੁਦਿ ਤੈ ਬਾਲਾ ਤੁਈ ਤੈ ਕਿ
 ਓਕਰਿ ਆਇ ਅਧੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹਮੁ ਅਏ ਤੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਤਾਈ ॥ ਤੈ ਕਨੀਫੇ ਕਰਿ ਅਧੈ ਬਾਲਾ
 ਅਧੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਅਧੈ ॥ ਕੇ ਅਬੀ ਅ
 ਏ ਅਧੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮੁਦਿ ਕਨੀਫੇ ਜੋਗੀ
 ਮੈ ਅਧੈ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਅਧੈ ॥ ਤੈ ਅਬੀ ਅਏ ਤੈ ॥ ਜੋ
 ਅਧੈ ਨਾ ਕੀ ਅਧੈ ਤੈ ਅਬੀ ਕੀ ਮੈ ਅਧੈ ਤੈ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ
 ਕਨੀਫੇ ਕਰਿ ਅਧੈ ਬਾਲਾ ਤੈ ਗਾਉ ਰਿ ਅਧੈ ॥ ਅਧੈ ਤੈ
 ਤੈ ਕਉਨੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਤੈ ਏ
 ਆ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਨਾਉ ਤਮਰੁ
 ਅਚਰੁ ਕਰੀ ਅਧੈ ਤੈ ਅਚਰੁ ਬਾਨੀ ॥ ਸਿਫੁ ਤਿਹ
 ਕੀ ਸਭੁ ਮੁਹਿਤਿ ਮਹਿ ਜੋ ਤਿਸੁ ਗਲੁ ਮਹਿ ਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁ
 ਨੁ ਕਨੀਫੇ ਕਾ ਵਲੁ ਜੋਗੀ ॥ ਸਤੁ ਗੁਰੁ ਤੈ ਦੁ ਅਪੁਰੁ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥

ਗ) ੨) ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੀ ਰਾਇ ਅਬ ਧੀਪ ਪੁਪੁਨ ਦੈ ਸ
ਥੀ) ॥ ਕਲਾ ਹਮਾ ਹੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਪਸਹੀ ਜੈ ਤਿਸੁ ਪੁਰਨ
ਹਾਥੀ) ॥ ੩) ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾ ਹਮਾ ਹਿਬ ਜਿਸ ਹਮਾ ਸਾਜਿ
ਨਿਵਾਜੇ ॥ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸੁਨਾਨੁ ਕੀ ਠਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੀ ਮ
ਲਿਗਾਜੇ ॥ ੪) ॥ ਤੈਠੇ ਹਿਕਾਨੀ ਠਾ ਮਿਧ ਬੋਲਿ ਆ ॥
ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਕੋ ਟੀ ਨਾਹੀ ਕੀ ਅਚਲਿ
ਕਰਿ ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ ਕੋ ਉਗੁਰੂ ਕਰੀ ॥ ਕੰਨ ਪੜਵੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਸਲੋਕ ਕਰਿ ਆ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਜਾਨੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ॥ ਕ
ਲਪ ਮਾਇ ਅਤੇ ਹੋ ਅਰੋਗੀ ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਕੀ ਭਿ
ਛਾਖਾਈ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਖਿੰਝਾਪਾਈ ॥ ਬਿਨੋਖ ਪ
ਰਪਾਈ ਪੀਆ ॥ ਬਿਨੋਖ ਹਤੀ ਬਿਨੋਖ ਖੁਆ ॥ ਬਿਨੋਖਿ
ਫੀਨਾ ਦਸ ਬਦ ਬਾਜੈ ॥ ਬਿਨੋਖ ਬਾਦ ਹਗਗਨ ਗਾਜੈ ॥
ਬਾਦ ਹਨ ਛਾਇਆ ਬੀਜ ਲੀਏ ਮਕਰ ਲਾਇਆ ॥
ਤਬ ਨਾਨਕ ਦਸ ਜੋਗ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਤੈ ਕਾਨੀ ਠਾ ਮਿ
ਧਤੀ ਠੇ ਹਿਗਾਇਆ ॥ ਤੈ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਾਜੀ
ਹੁਇ ਅਗੇਚ ਲੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਕਿਉ ਮਰ
ਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਹੋਇਆ ॥ ਅਜੇ ਤੈ ਮਿਧ ਦਾਤ ਮ
ਸਦੇ ਖੁ ॥ ਤੈ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਾਰੁ ਲਾਜੀ ॥ ਤੈ ਠੇ ਹਿ

ਤੇਸਰੀ ਥਾਈਂ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ
ਦੇਸਰੀ ਥਾਈਂ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ
ਦੇਸਰੀ ਥਾਈਂ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ
ਅਤੀਫਾ ਚਮਕਿਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ
ਅਜਾਣਤ ਹੈ। ਅਤੀਫਾ ਚਮਕਿਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ
ਕੰਕਰ ਗਨਕ ਬੇਟਾ ਬਾਤੁ ਮਾਗਨ ਗਰਮੀਲਾ ਪੁਰਖਾ ਜ
ਬਕੰਕਰ ਗਨਕ ਮੁਆਤ ਬਤੁ ਮਾਤਾ ਬਰਸਾ ਕਾਜਲਾ
ਗਾਕਰੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਣੇ ਗਇਆ
ਥਾ। ਤੈਨੂੰ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰਿਆ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਬਿਗਮਿਆ। ਤ
ਬੰਧੁ ਛਕੋ ਗੋਰਖਾ ਬਦਿ ਖਾਈ ਦਈ। ਤੈਕਰਿਆ
ਜੀਗੀ ਕਉ ਭੰਡਾ ਦੇਓ। ਤਬ ਗੋਰਖਾ ਕਰਿਆ ਬਾਲਾ
ਏਹੁ ਭੰਡਾ ਮਨਾਹੀ ਲੇਤੇ। ਏਹੁ ਭੰਡਾ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਤੈ
ਕਰਿਆ ਕਿਉ ਨ ਬੰਜੀ ਏਹੁ ਅਹੁ ਕਿਉ ਮਲੀਨ ਤੁਮੈ
ਕੀਆ ਅਤੀਫਾ ਚਮਕਿਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ
ਅਨਾਹੀ। ਤੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ
ਅਤੀਫਾ ਚਮਕਿਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ ਆਇਆ
ਭੀਨਾਹੀ। ਤਬ ਗੋਰਖਾ ਕਰਿਆ ਜੀਗਕ ਮਾਵੈ ਤੈਕਰਾਇ
ਆਛੀ ਜੈਨਾਹੀ। ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਕਰਿਆ ਅਨਾਹੀ ਕਿਉ
ਕਰਿਆ ਜੀਗਕ ਮਾਈਏ। ਤੈਫੇਰ ਗੋਰਖਾ ਕਰਿਆ ਮੁੰ
ਡ ਮੁੰਡਾ ਏਕੀਨ ਪੜਾਈਏ। ਗੋਤ ਲਜਾਈਏ ਤੈਜੀਗ
ਕ ਮਾਈਏ। ਫਿਰ ਤੈਕਰਿਆ ਅਨਾਹੀ ਮੁੰਡੀਏ। ਪਗ

[illegible]

ਸਾਹਿਬੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬੁ
 ਸਾਹਿਬੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬੁ
 ਬਾਣੀ ਜਿਸੁ ਮੇਲ ਨਹਾਈ ਗੁਰ ਪੁਰ ਬਨੁ ਮੇਲ
 ਲਗਾਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਲੇਗੈ ਲਾਮਿਧਾਇਆ ਧੁ
 ਰਿਪੁ ਚੇਕੋਈ ਨਾ ਕਿਨ ਪਾਇਆ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ
 ਕਮੁ ਹੀਤ ਲੇ ਗੁਰ ਮੁਖ ਛਾਣੇ ਤਉ ਦੀਪਕ ਜਲੇ ਕ
 ਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੋਹੁ ਮਾਇ ਅਰੇ ਬੀਧ ਨਕ
 ਧੋਇ ਸਾਬਿਧਿ ਜਪੁ ਸਨਾ ਬਿਨੁ ਜਧੇ ਤੰਗੋਪੀ
 ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਚਲੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਰਸ
 ਨ ਲੇਤ ਦੇਤੋ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਚਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
 ਰਮ ਸਹਾਜਿ ਮਿਓ ਅਵੇਗੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੁਖ ਮੀਨਿ
 ਏਗਾਇਆ ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੁਪੁਛਿ ਅਕੁ ਰੇਖ
 ਲੇਕਿ ਅਦੇਖਿ ਆਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਪਿ
 ਤਾ ਜੀਓ ਤੁਤੋਤ ਸਹੁ ਪੀਰੈ ਆਧੇਰੀ ਅਵਤਾਰੈ
 ਤਬ ਭਗਬੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤਿ ਕਰੈ ਧਮਾਨੁ ਏਕਿ ਕਹਿ
 ਕਹਿਓ ਸੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਠੇ ਰਿਜਾਤਾਰੈ ਤਬ ਗੋਰਖ ਕ
 ਹਿ ਆਜਾ ਰਿਭਗਬੀ ਜਾਉ ਉਪਦੇਸਿ ਲਿਖਾਉ
 ਤਬ ਭਗਬੀ ਫਿਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨੁਕਹਿ ਆ ਅਦੇਸੁ
 ਤਨਾਨਕ ਤਪਾ ਅਦੇਸੁ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅ
 ਦੇਸੇ ਕੰਕਾਰ ਕੰਕਾਰ ਅਦੇਸੁ ਰਿਭਗਬੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ
 ਤੋ ਅਗੇ ਫਿਰਿ ਗਏ ਤੋ ਭਗਬੀ ਵਿਚਾ ਚਲਨ

ਗਾ॥ ਫੇਰਿ ਰਬਰੀ ਬੋਲਿ ਆ॥ ਕੰਨ ਛਿਦਰ ਉਮ੍ਹ
 ਦਾ ਪਤਰੋਂ ਧੀ॥ ਥਾ ਅੰਗਿ ਤੁਛਾਉ॥ ਅੰਗਿ ਅੰਤੰਗ
 ਨਾ ਕਰੋ ਕੋ ਬੰਤਉ ਜੋਗ ਜੁਗ ਤਿਪਾਉ॥ ੧॥ ਸੁ
 ਦਿ ਬਾਲੇ ਇਉਂ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ॥ ਤਬ ਅਨਾਹਦ ਨ
 ਦਿ ਪੁਨਿ ਲਾਵੈ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਰੂ
 ਨ ਕਵਾ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦ ਮਨੇ ਮਹਿ ਮੁੰਦਰਾਖਿ
 ਥਾਖਿ ਮਾਹੁ ਛਾਵਉ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੇ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾ
 ਨ ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧਿ ਪਾਵਉ॥ ੨॥ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ
 ਜੀਉ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇ॥ ਅੰਗਿ ਅਨਕਾਇ ਅਹ
 ਸ ਭੋਗੀ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ॥ ਭਰਖਰੀ ਵਾਚਾ
 ॥ ਏਕ ਹਾਥ ਪੜਤੁ ਮਾਹਿ ਦੇਉ ਏਕ ਹਾਥ ਦੇਉ ਡੰਡਾ
 ॥ ਅਕਲ ਪਾਥਿ ਭੁਤ ਲਗਾਉਤੁ ਮਕੈ ਬਤਾਉ ਪੰ
 ਥਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ॥ ਪੜਵੀ ਚਾਹ
 ਗਿ ਅਨਮਾਤਿ ਡੰਡਾ ਦਰਤ ਮਾਨਾ ਬਿਭੁਤੀ॥ ਹਰਿ
 ਕੀ ਹਤਿ ਹਰਾ ਸਿਰ ਮਾਹੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪੰਥ ਅਤੀ
 ਤੀ॥ ੪॥ ਭਰਖਰੀ ਵਾਚਾ॥ ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਬੈ
 ਠਾਉ ਅਸਨ ਛੀਨੈ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦੀ॥ ਸਿੰਝੀ ਦੇ
 ਉ ਮੁਖਿ ਬੈਨ ਬਜਉ ਸੁਨੀਏ ਨਾਦ ਆਨਾਦੀ॥

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਧ੍ਰਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਾਦਨੁ ਪੁਰਨਾਦਾ ॥੬॥

॥ ਭਰਖਾਵੈ ਚਾ ॥ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਮਟਿ ਦਿਸਟਿ

ਦੇਖਾਉ ॥ ਐਸੀ ਜੋ ਤਿਜੁ ਗਾਦੀ ॥ ਲਿਉ ਲਾਗੀ ਕਬ

ਟੁਟਿ ਨ ਜਾਵੈ ਪਰਾਨੁ ਪੁਰਨਾ ਪਦ ਪਾਦੀ ॥੭॥ ਭਰਖਾ

ਕਵੈ ਚਾ ॥ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਮਟਿ ਅਜੋ ਤਿਨਿ ਗੀਨਾਨਾ

ਬਰਨੈ ਅਨੇਕੀ ॥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਟਿ ਭਰਖਾ ਜੋਗੀ ਪਾਰ

ਬ੍ਰਹਮ ਲਿਉ ਏਕੀ ॥੮॥ ਭਰਖਾ ਭਰਖਾ ਕਵੈ ਚਾ ॥੯॥

ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਈ ॥ ਤਕ ਆਇ ਪਹੁ ਚਿਅ ਪੈ

ਕਿਉ ਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਜਾਤੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਸਬਦ

ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ਭਰਖਾ ਭਰਖਾ ਕਵੈ ਚਾ ॥੧०॥ ਖਾਲੀ ਸੋ

ਕਰਤਾ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਨ ਕਬਹੂ ਪਛਾਨੈ ॥੧

॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧ ਭਰਖਾ ਜੋਗੀ ॥ ਗੋਰਖ ਭੇਟੇ ਨ ਤੋਇ

ਅਰੋਗੀ ॥੧॥ ॥ ਭਰਖਾ ॥ ॥ ਗਜਵੰਡਿ ਕਰਿ ਜੋਗੀ

ਹੁਣੈ ॥ ਸਮਤਾ ਮੋਹੁ ਨ ਅਜਹੂ ਮੁਣੈ ॥ ਸਮਤਾ ਉਪਜੀ

ਅਉਧਵਧਾਈ ॥ ਜੋਗ ਜਗਤਿ ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ

॥੩॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਤਤਬੀਚਗਾ ॥ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾਇ ਨ ਪਾ

ਇਓ ਪਾਗ ॥੪॥ ॥ ਭਰਖਾ ਭਰਖਾ ਕਵੈ ਚਾ ॥ ॥ ਲੇਹੁ ਪਿਅਰ

ਨਾਨਕ ਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮਨ ਹੋਵੀ ਪੀਉ ॥੧॥ ਇ

ਸਮਦ ਪੀਤੇ ਕਰੀ ਏਭੋਗਾ ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਅਰੋ

ਲੇਸੁਇਨਨਕਵੇਦੀ॥ ਇਨਮਦਪੀਏਬਲਾਇਸਭ
 ਵੇਦੀ॥੪॥ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ॥੧॥ ॥ ਗੁਰੂ ਕਰਿ
 ਗਿਆਨਧਿਆਨਕਰਿਧਾਵੇਕਰਕਰਨੀਕਸੁਪਾਈਏ॥
 ਭਾਠੀਭਾਉਪ੍ਰੇਮਕਾਪੋਚਾਇਤਬਿਧਿਅਮੋਦੁਆਈ
 ਏ॥੧॥ ਬਾਬਾਮਨਮਤਵਾਲਾਪ੍ਰੇਮਸਪੀਦੇਸਹਜਿ
 ਰੰਗਰਚਰਹਿਆ॥ ਅਹਿਨਿਸਿਬਨੀਪ੍ਰੇਮਲਿਉਲਗੀ
 ਸਬਦਅਨਾਦੁਗਹਿਆ॥੧॥ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰਕੀ
 ਸਾਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਪੀਵਤਹੀਪਰਵਾਣੁਭਇਆ
 ॥ਹਰਿਦਰਸਨਕਾਮੇਵਕਰੋਵੈਮੁਕਤਿਬੈਕੁਠਲੇਕਰੇ
 ਕਿਆ॥੩॥ ਸਾਚਾਆਪਿਪਿਆਲਾਮੁਚਾਂਤਿਸੇਪਿ
 ਆਏਜਿਸਨਦਰਿਕਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਬੈਪਾਗੀਤੋਵੈਕਿ
 ਅਮਦਭੂਠੇਭਾਉਧਰੇ॥੩॥ ਸਿਫਤੀਰਤਾਸਦਾਬੈਰਾ
 ਗੀਜੁਏਜਨਮਨਹਰੇ॥ ਕਰੇਨਨਕਸੁਇਭਰਥਰਜੋਗੀ
 ਖੀਵਾਅੰਮ੍ਰਿਤਧਰੇ॥੪॥ ਭਰਥਰੀਭੀਦੁਸਰੀਵਾਹੀ
 ਤਉਲਾਉਇਗਇਆ॥ ਤੀਫੇਰਿਭੂਤਵੇਸਿਧਆਇ
 ਆ॥ ਭੂਤਵੇਕਹਿਆਅਹੇਬਾਲੇਆਸਾਮਹਾਦੁਖੰਨਿ
 ਰਾਸਾਪਰਮਸੁਖੀ॥ ਆਸਾਨਿਰਾਸਾਭੂਤਵੇਸੁਖਸਵੈ
 ਤੀਪਿੰਗੁਲਾ॥ ਗੁਰਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ਆਸਾਸੁਖਹ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਿ ॥
ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥
ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ॥

ਲਗਾਉ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਹਰ ਤਕ ਰਹਿ ॥ ੨ ॥ ਤੰਗੁ ਰੁਨ
ਨਕਦਾਚਾ ॥ ਗੁਰੂ ਤੁਮਹਾਰੇ ਗੋਰਖ ਦੇਖਿ ਆਜਿ ਨਿਬਰਤੀ
ਅਉਧ ਲਿਖਾਈ ॥ ਸਿਧ ਜਤੀ ਅਰੁ ਨਾਥ ਪੁਕਾਰੇ ਹਮਰੀ
ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਰੂਤ ਦੇ ਸਿਧਾਈ ॥
ਅੰਤਿ ਪਿੰਡ ਪੜੇ ਗਾਰਈ ॥ ਤੰਗੁ ਤਵ ਸਿਧ ਭੀ ਛਿਰਿ
ਗਾਇਆ ॥ ਤੰਢੇ ਹਿਲ ਰੂਪ ਸਿਧ ਆਇਆ ॥ ਤੰਲ
ਤਰੁ ਪੇ ਸਿਧ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਦੇ ਸਕਰਿ ਆ ॥
ਅਦੇ ਸਹੋ ਬਾਲਾ ਅਦੇ ਸੁ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ਆ
ਏ ਸਕੰਕਰ ਕਉ ਅਦੇ ਸਹੋ ਲਹਰੁ ਪਾਜੋ ਗੀ ॥ ਲਹਰੁ
ਪੇਵਾਚਾ ॥ ਤੰਲਹਰੁ ਪੇਕਰਿ ਆਹਟੀ ਬਾਟੀ ਕਾਰਿ ਤਿ
ਅਗੀ ॥ ਕਿਉ ਤਿ ਅਗੇ ਬਨਜ ਬਿਉਤਗਾ ॥ ਕਰੇ ਕਉ ਉ
ਦਿਅਨੀ ਪੁਏ ਕਿਉ ਛੋਡੇ ਮਾਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ਕਰੇ ਲਹਰੁ ਪ
ਗੋਰਖ ਪੁਤਾ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਹਮਰੀ ਬਾਤਾ ॥ ਜਿਹਿ ਕਿਹਾਇ
ਤੰਗੁ ਮਤ ਭਟਕਤ ਸੈ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ਆਹਟੀ ਬਾਟੀ ਸਹਜ ਕਮਾਈ ਸਹਜੇ
ਬਨਜ ਬਿਉਤਗਾ ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਉਦਿਅਨੀ ਪੁਏ ਸਹਜੇ
ਮਾਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅਉਧੁਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਵੇ ਪੁਤਾ ਸੁਣਿ
ਲਹਰੁ ਪਾਬਾਤਾ ॥ ਕਿਹਾ ਕੀਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਮੇਲੇ

ਤਾਕੀਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੀਪੀਚੰਦਕਰਿ ਅਗੁਰੂਜੀਨਾਨਕਤਪ
 ਧੁਜਣੇਕੀਲਾਇਕੈ॥ ਤੰਗੀਰਖਨਾਥਕਰਿ ਅਪੁਤ
 ਗੰਧੀਚੰਦਮੇਜਾਣਤਾਏਪਹਣੈਨਿਸਿਧੈਕਾਮਾਨੁਉਤ
 ਗੈਦੇ॥ ਤੰਗੀਚਰਪਟਨਾਥਜੰਗੀਆਇਆਆਇਕ
 ਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਅੰਧੈਸੁਆਦੇਸੁਓਬਾਲਾਅਦੇਸੁ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਅਦੇਸੁਓਚਰਪਟਨਾਥਏਕੰਕਾ
 ਹਕਉਅਦੇਸੁ॥ ਚਰਪਟਨਾਥ॥ ਕਹੰਤੁਮਹਾਅਸ
 ਨਥੈਸਨਕਉਨਤੁਮਹਾਭੋਜਨ॥ ਕਉਨਸੁਤਕੇਕਪੜੇ
 ਪਹਰੇਚਲਤੇਕਿਤੇਨੇਜੋਜਨ॥ ਖਾਣਤੁਲਾਈਕਹੰਬਿ
 ਛਾਈਕਹੰਬਿਬਿਸਰਾਮਾ॥ ਚਰਪਟਨਾਥਲੈਸੁਇਤੁਨਾ
 ਕੇਕੈਸਾਕੈਬਿਗਿਆਨ॥ १॥ ਚਰਪਟਨਾਥ॥ ਆ
 ਸਨਥੈਸਨਕਾਇਆਭੀਤਰਿਨਾਮਹਮਹਾਭੋਜਨ॥ ਖਿ
 ਮਸੁਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲੇਅਛਾਈਜੋਜਨ॥ ਖਾਣਤੁ
 ਲਾਈਦਸਦੇਦੁਆਰੇਤੰਗੀਕਹੰਬਿਬਿਸਰਾਮਾ॥ ਨਾਨਕਬ
 ਲੈਸੁਇਚਰਪਟਨਾਥਾਐਸਾਕੈਬਿਗਿਆਨ॥ ੨॥ ਤੰਗ
 ਚਪਟਨਾਥਭੀਛਿਗਇਆ॥ ਜਾਇਗੋਰਖਨੁਕਰਿ
 ਓਸੁਸੁਣਨਾਥਜੀਨਾਨਕਪੁਰਾਜੰਗੀਸਰਹੈ॥ ਤੰਗੀਰਖ
 ਨਾਥਕਰਿ ਅਹੰਚਰਪਟਨਾਥਮੇਜਾਣਤਾਏ॥ ਤੰਗੀਰ

ਪੰ. ੧੦੧
ਸ੍ਰੋਤ: ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
ਸੰ. ੧੦੧

ਧਮ ਧਾਤਾ ਕਉ ਨ ਹ ਬਾਲ ਕਉ ਨ ਤੁ ਅਪਨਾਨ ਭੁਬਤਾਉ
ਸੁੰ॥ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥ ਸੁਨੇ ਕਉ ਦੁਹ ਮਗਨਾਉ॥
ਏਕੰਕਰੀ ਆਬਨਾਉ॥ ਤੁੰਤੀ ਭੁਲ ਗੋਰਖ ਭੁਲਾ॥ ਆ
ਉਪਬਧਾਈ ਮਨ ਮੇ ਛੁਲਾ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਨ ਕਨਾਉ
॥ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ੨॥ ॥ ਏਕੰਕਰ
ਨਾ ਬਦਲਾ॥ ॥ ਬਿਨ ਚਿਕਨਾਈ ਦੀਪਕ ਜਲੇ॥ ਬਿ
ਨ ਦੁਧ ਕਿਉ ਬਲ ਕਪਲੇ॥ ਬਿਨ ਧਨ ਖ ਕਿਉ ਤੀਰ ਚ
ਲਾਵੇ॥ ਬਿਨ ਚਰਨ ਕਿਉ ਨਗਰ ਸਿਧਾਵੇ॥ ਏਕੰਕਰ ਪੁਛੇ
ਸੁਣੇ ਬਾਲੇ॥ ਬਿਨ ਬੀਜੀ ਕਿਉ ਖੁਲੇ ਤਾਲੇ॥ ੩॥ ਉ
ਲਟਿ ਕਉਲ ਦੀਪਕ ਕਉ ਜਾਲੇ॥ ਲਿਉਲਾਗੀ ਤਉ
ਬਲ ਕਪਲੇ॥ ਸੁਗਤਿ ਬਾਧੀ ਤੇ ਤੀਰ ਚਲਾਇ ਆਗ
ਉ ਬਚਨ ਲੇਨਗਰ ਸਿਧਾਇ ਆ॥ ਬੈਲੇ ਨਨਕ ਸੁਣਿ
ਏਕੰਕਰ ਬਾਲੇ॥ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਤਾ ਖੁਲੇ ਤਾਲੇ॥ ੪॥ ਤੇਥੀ
ਗਰਨਾਖ ਬਹੁਤ ਸਗ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ਗਇ ਆ॥ ਤੇ ਮਰਦ
ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁ ਤਾ ਕੋਈ ਓਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ॥ ਤੇਰੇ ਅ
ਗੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਠਹਰਦਾ॥ ਸੇਭ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾ ਦੇ ਪੈਨਿ॥
ਤੇ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਕਰ ਤਰਏ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਆਉ॥ ਅਤੇ ਬਿਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੀ ਅਸ

ਭੀ ਹੋਗਾ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ ਅਸੀਂ
ਨਾ ਮਰਦੇ ਹਾਂ ਨਾ ਭੀ ਮਰਦੇ ਹਾਂ ਭੀ ਮਰਦੇ ਹਾਂ
ਦਮ ਅਸਾ ਥੋੜੀ ਅਗੇ ਆਗਾ ਅਗੇ ਕਬੀਰ ਜੇ ਹੋਵੇ
ਤਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੋਇ ਆਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ
ਜੀਤੁ ਸੇ ਥੋੜੀ ਕਬੀਰ ਦਧਿ ਤੋਇ ਆਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕ ਅਖਿਅ ਅਮਰ ਦਾਨਾ ਕਈ ਜੁਗ ਬੀਤ ਦੇਹੇ ਅਤੇ ਕ
ਈ ਸਾਧ ਭਗਤ ਤੋਇ ਤੋਇ ਬੀਤੇ ਦੇ ਦੇ ਦੇ ਪਰ ਨਿਰੰ
ਕਾ ਹੋਵੇ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਤੋਇ ਆਗਾ
ਹਿ ਕਸੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨ ਤੋਇ ਅ
ਗੇ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਵਡਾ ਭਗਤ ਹੈ ॥ ਕਬੀਰ ਦੀ ਭਗਤਿ
ਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਗਤਿ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦ
ਨਾ ਕਬੀਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਭੇਦ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ॥ ਤੇ
ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਭੀ ਦਰਸਨ
ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਹੋਰ ਸਕਿ
ਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ॥ ਅਸੀਂ ਨਾ ਕਰਤ ਹਾਲਿ ਆਇ ਅਗੇ ॥ ਤੇ
ਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਤੁ ਸਾਥੋਂ ਥੋੜੀ ਵਡਾ ਤੋਇ ਆਗਾ
ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਦਿਚਿ
ਕਾਈ ਕਸੇ ਹੋਰਿ ਗਈ ਤੇ ਸੀ ॥ ਪਰ ਉਸ ਦਿਚਿ ਕਾ
ਈ ਮੀਨ ਮੇਖਰੀ ਨਹੀਂ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ
ਜੀਉ ਸਜੇ ਹੋਵੇ ਥੋੜੀ ਹੋਰ ਭੀ ਤੇ ਸੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਹਿ ਕਜੇ ਟੇਟ ਤੇ ਸੀ ॥ ਅਸਾ ਥੋੜੀ

ਕੇ ਦੋਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਤੇ ਜੇਹੜੇ ਦੇ ਗਾਤੀ ਫੇ
 ਹਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਜੇਹੜੇ ਦੇ ਗਾ
 ਗਤੀ ਤੁਸਾਡੀ ਅਇ ਕਿਉਕ ਹਿਰਖੇ ਗਾਤੀ ਫੇ ਹਿ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰ ਦਾਨਾਇ ਸਫੁ ਮਤੇ ਮੰਨੇ ਗਾ
 ਜੇਹੜੇ ਅਸੀਂ ਮਿਲਿ ਅਯੋ ਸੋਊ ਸੁਨਤੀ ਓਹੋ ਮਿ
 ਲੇ ਗਾਤੀ ਫੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜ ਕਿਉ ਤੇ ਬਾਇ
 ਕੇ ਹੋਤੇ ਮੁਲਖ ਓਹੋ ਦੇ ਗਾਤੀ ਫੇ ਹਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਮਰ ਦਾਨਾ ਵਟਾਲੇ ਦੇ ਪਰਗਨੇ ਵਿਚਿ ਓਹੋ ਦੇ ਗਾਤੀ ਫੇ
 ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਜੇਹੜੇ ਸੀ ਗਾਤੀ ਫੇ
 ਹਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਹੀ ਜੇਹੜੇ
 ਸੀ ਪਰੁ ਵਡ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਓਹੋ ਸੀ ਗੁਰ ਭਾਈ ਕਹਿ ਕੇ
 ਅਣ ਮੰਨ ਸੀ ਇਕੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਨੂ ਇਕੇ ਅਸੀਂ
 ਇਕੇ ਉਸ ਨੂ ਓਹੋ ਸੀ ਫੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਤੁ
 ਇ ਅਗੇ ਚਲੋ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰ ਦਾਨਾ
 ਚਲ ਦੇ ਅਯੋ ਤੇ ਮੀਨਾ ਪਰਾਤਨ ਚਲੋ ਜਾਇ ਮੀ
 ਨਾ ਪਰਬਤ ਉਪ ਹਿ ਖਲੋ ਓਹੋ ਤੇ ਫੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿ ਅਜੀਤੁ ਇ ਕਿਥੇ ਅਏ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿ
 ਅਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਉਪ ਹਿ ਅਏ ਤੇ
 ਫੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਉਪ ਹਿ ਅਏ

पुस्तकालय, जयपुर, राजस्थान

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ਖਿਆਜੀ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨਾ ਹਿਅਾ ਤੰਗੁਰੁ

ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਦਾਨਾਦਸੁ ਜਾਹੈ ਜਨ ਨਹ

ਹਿਤ ਆਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀਨੈ

ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਸੀ ਸੋ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿ ਆਯਾ ॥

ਅਤੇ ਨਾਉਂ ਉਸਦਾ ਕਿ ਆ ਆ ਹਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨ

ਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਨਉਓਸਦਾਬਾਬਾਜਿੰਦਾ

उदायै॥ डिषैतै जल अग्यै यै मरै

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ श्रीकृष्णार्चनम् ॥

ਸਦ ਬਚਨਾਦ) ਚ ਚ ਲਿਖਤ ॥ ਅਤ ਅਗਾਨ) ਸ
ਦੀ ਸੁਕਰਿ ਸੁਨੇ ਆਖੇ ਫਿਰਿ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜ

८। म० ३७ म० ८ अ० ५। ६। ७। ८। ९। १०। ११। १२। १३। १४। १५। १६। १७। १८। १९। २०। २१। २२। २३। २४। २५। २६। २७। २८। २९। ३०। ३१। ३२। ३३। ३४। ३५। ३६। ३७। ३८। ३९। ४०। ४१। ४२। ४३। ४४। ४५। ४६। ४७। ४८। ४९। ५०। ५१। ५२। ५३। ५४। ५५। ५६। ५७। ५८। ५९। ६०। ६१। ६२। ६३। ६४। ६५। ६६। ६७। ६८। ६९। ७०। ७१। ७२। ७३। ७४। ७५। ७६। ७७। ७८। ७९। ८०। ८१। ८२। ८३। ८४। ८५। ८६। ८७। ८८। ८९। ९०। ९१। ९२। ९३। ९४। ९५। ९६। ९७। ९८। ९९। १००।

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਬਾਬਾ ਜਗਦੀਸ ਲਗਾਉ ਮਤਾ ਏ ਬਾਬਾ ਅਖਣ
ਪਾਤਾਲੀ ਪਾਤਾਲੀ ਅੰਗਿ ਪਾਤਾਲੀ

ॐ मंत्राष्टकं (अथ यन्त्राष्टकम्) त्रिंशत् श्लोकैः समाप्तम्

॥ ध्यातां जित्वा वेदं वेदं ॥ तं तं विदुः ॥

ਨਕਕਹਿਤਾ ਮਹਾਨਾਹਿਕਤਾਹਵਿਦਾਸਚਮਿਤਾ

ਗੁਪਤਸਾਧਅਭਾਅਤੇਦੁਜਾਕਬੀਗੁਜਲਾਹ

ਓਤੁਅਸੀਅਤੇਗਦਿਦਮਥੋਭੀਦਪਅਭਾਅ

ਤੇਹਿਕਅਸੀਅਤੇਹਿਕਅਸਾਥੋਪਿਛੇਮਉਦੇ

ਪੰਦਰਹੇ ਗਾਗਰਿਤੁ ਅਸੀਤਿ ਤੇਤਹੇ ਗਾਗਰਿਤੁ

ਗੁਰਮਤਿ ਪੁਰਿ ਮਾਨਸਿ ਮਿਲੈ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮਤਿ
ਗੁਰਮਤਿ ਪੁਰਿ ਮਾਨਸਿ ਮਿਲੈ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮਤਿ

ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓ ਪੁਕਉ ਟੁਬ
ਗਨਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨ
ਦਰਨਜਟ ਦੇ ਪਾਹਿ ਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅ ਅਜੀਕੁ ਟੁਭਿ ਪੁਕੀ ਭਲਾ ਜੇਹਾ ਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਜੇਹਾ ਤੈ ਗਾਤਾ ਪਰਬ
ਈ ਉਚੇ ਗਾਨਾ ਹੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓ
ਸਦੇ ਭੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਤਾ ਅਖਿ ਤੈ ਗਾਤਾ ਪਰਉ ਸ
ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਸਨੁ ਜਾਣੇ ਗੀ ਨਾ ਹੀ
ਓਸ ਦਾਡਾ ਛਾਪੰ ਬਚ ਲੇ ਗਾ ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਬੀ ਪੰ ਬਚ
ਲੇ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਬਾਬੇ ਜਿੰਦੇ
ਦਾਰੀ ਗੁਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਸੁ ਰਿਖੇ ਹੋ ਸੁਾਤਾ ਫੇਰਿ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਰੰਗੁ ਲਾਲ ਜੇਹਾ ਹੋਏ
ਅਤੇ ਅਜੇਹਾ ਹੋ ਲਾਲੀ ਲਗਦੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ
ਹੋ ਮੁਸੁਦਰਨ ਦੇਹ ਗਜੇ ਹੋ ਮਾਨਾ ਲਿਸੁਦਰਨ ਕੋਈ ਨਾ
ਹੀ ਲਗਦਾ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀ ਬੋਲਦਾ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ ਹੋ
ਮਹਾ ਮਾਦਿ ਚਿਟੇ ਹਾ ਅਵਤਾਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਗਾਹ
ਗੀ ਭੀ ਗਾਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਏਹੁ ਭੀ ਨਿਸੀ
ਤੋਈ ਪਰੁ ਜੀ ਪੁਟਿ ਚਲੈ ਸੁ ਮੇਰ ਉਤੇ ਤਾਤਾ ਫੇਰਿ

ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਗੁਰਾਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ

ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਫਿਰਾਕਿਉਰਿ ਸਿਧੀ ਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਥਕਹਿ ਆਕਿਉ
ਨਾਥ ਜੀ ਆਗਿ ਆਕਰੋ ਤੇ ਮੇਜਾ ਤਾਹੀ ਤੇ ਗੋਰ ਥਕਹਿ
ਅਸੰਘਰਸ਼ ਬੋਲੇ ਕੀ ਸਕਤਿ ਹੈ ਤੇ ਸੰਘਰਸ਼
ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿ ਆਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾਹੀ ਤੇ ਗੋਰ ਥਕਹਿ
ਅਜਗੁਨਾਥ ਜੀ ਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਅਇਆ ਪਰਵਰੇ
ਤਉ ਨਾਲਿ ਆਉਦਿ ਆਹੀ ਆਖਿਓ ਸੁ ਅਹੇ ਮਾਈ
ਮੂੰਡੇ ਅਦੇ ਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਓ ਨਾਹੀ ਪਰ ਹੋਰ
ਦਿਚਿ ਮੁਸਕਿ ਆ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸੰਘਰਸ਼ ਥਕਹਿ ਅਸ
ਹੇ ਮਾਈ ਮੂੰਡੇ ਬੋਲ ਤਾਕਿਉ ਨਾਹੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
ਆ ਮਾਈ ਮੂੰਡੇ ਗੋਰ ਥਕਹੀ ਏ ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਕੀ ਅਕਲਿ
ਨਦੀ ਨੀ ਪਾਥਿ ਫੇਰੇ ਤੀ ਕੀਨੇ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸੁਗਤਿ ਬੁਧਿ ਸਭ ਛੀ
ਨੀ ਮੂੰਡੇ ਮੁੰਡਾ ਏ ਓ ਗੋਤ ਲਜਾ ਏ ਓ ਭੀ ਤੇ ਜੋ ਗੁਨ ਪਾ
ਇਆ ਕਾਏ ਕਾਹਟਿ ਭੁਸ ਮਲ ਗਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ
ਗਵਾਇਆ ਕਾਏ ਨਾਨਕ ਸੁਦਿ ਸੰਘਰਸ਼ ਥਾ ਤੇ ਜਿਉ ਪਾ
ਈ ਦਿਚਿ ਡੰਡੂ ਗੰਨਿ ਦਿਲ ਲੀ ਪੁਤਰ ਜਾਇ ਆਇ
ਹਦ ਮੁਹ ਥਾਤੁ ਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਪ ਹਸ
ਗਮਿਦੇ ਤੇ ਇਕ ਗਿਕ ਵਨ ਜੁਗਤਿ ਕਹਿ ਕੀ ਮਗਵਾਇ
ਆ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਕਹਿ ਤਿ ਆਗੀ ਮਾਇਆ ਕਉ

ਸੁਖਾਸੀ ਸੰਗੀਤ ਮੰਤਰ ॥ ੧ ॥
੩) ॥ ਕਰਿ ਮੁਖਿ ਭੋਲਿ ਤੁਧੁ ਭੋਲੇ ॥ ਨ ਭੋਲੁ ਕਰਿ ਤੁਧੁ ॥

੮) ॥ ਮਹਿ ਭਗਾਵਤੁ ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਸੰਪੁਰਨ ਵਿਸਾਖਾ ॥ ੧ ॥
ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਅੰਕੁਸ ਸੰਤਾਪੇ ॥ ਸੁਦਿ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਸੰਘਰ
ਨਾਥ ਅਉਧੁਤਾ ॥ ਤੁੰ ਤੋ ਦੇਖਿ ਆਪੀ ਸਨਾਹੀ ਕੇ ਪੁਤਾ ॥
੩) ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਸਚੁ ਜਾਣਿ ਆਤਮਾ ਮਰ
ਵਾਇਆ ਸਬਦੁ ਜੁਗਾਤਿ ਸਿਉ ਤਿ ਆਗੀ ਮਾਇਆ
॥ ਸੰਤਿ ਆਈ ਤੋ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਜੀਤਾ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਿਟੇ ਭਏ
ਅਤੀਤਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਲੋਭ ਪਹੁੰਚੇ ॥ ਸਿਮਰਨ
ਕੀ ਨ ਕਾਲ ਸਿਰਿ ਟੋਰੇ ॥ ਏਕੋ ਜਾਨਿ ਆਤਮਾ ਮੋਹ ਨਾਥ
ਆਪੇ ॥ ਰੇ ਨਾਨਕ ਅੰਕੁਸ ਜਾਪੇ ॥ ਸੁਦਿ ਸੰਘਰਨਾ
ਥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਅਉਧੁਤਾ ॥ ਤੁੰ ਤੋ ਦੇਖਿ ਆਪੀ ਨਾਹੀ ਕ
ਪੁਤਾ ॥ ੪) ॥ ਫੇਰਿ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਵਾਚਾ ॥ ਕਉ ਨੁਗੁਗਾਤਿ
ਠਹਰੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਕਉ ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਕਉ
ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਦਰਿ ਠਾਕਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ਕਉ ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਮਿਲੇ
ਮਿਲਾਇ ॥ ਸੰਘਰ ਪੂਛੈ ਸੁਦਿ ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ ॥ ਤੁਮ ਅੰ
ਤਰ ਬਹੁ ਰਿਹੀਯ ਮਗੀਯੋ ॥ ੫) ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥
ਮਾਨੁ ਤਿ ਆਗਿ ਠਹਰੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰ
ਬਾਰਾ ॥ ਰਿਕਿਰਪਾ ਦਰਿ ਠਾਕਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲੀ
ਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸੁਦਿ ਸੰਘਰ ਅੰਧੇ ॥ ਤੁਮ ਗਤ
ਨ ਮਨ ਹੀਯ ਮਗੀਯੋ ॥ ੬) ॥ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਭੀ ਸਗ ਮਿਦਾ ਤੋਇ

ਮਰਦਾਨਾ ਕੇ ਤਤਮਾ ਸਾਡਿ ਠਾਠਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਧਿਅ
 ਜੀਏ ਤਤਪਰ ਤਤੈ ਤੇ ਤੇ ਹੀ ਆਲਾਹ ਦੇ ਦਾਹੀ ਨਾਜਾ
 ਪਦਾਹੈ ਸੁਇ ਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ ਰੁਪਾਹੈ ਨਾਜਾ ਪਦਾ ਮੋਤੀਹੈ
 ਨਿਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ ਨਿਲਾਨ ਜਵਾਹਰਾਹੈ ਨਿਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ
 ਹੀਰਾ ਪਾਹੈ ਅਜੀਏ ਸਪਰਤ ਕੁਟੁਮਲੁ ਮਨਾਹੀਹੈ
 ਦਾਹੀ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾਹੈ ਹੁਮੀਨਾ
 ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਅਖੀਦਾਹੈ ਜੀਏ ਸਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੀ ਮੀ
 ਨਾਕਾਹੀ ਹੋਈਹੈ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨਾ ਅਧਿਅ ਅਜੀਹੁ ਟਿਚਲੈ ਸੁ
 ਮੇਰਉ ਪਗਿ ਛੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵ
 ਲਾਨਾਹੈ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨਾ ਅਧਿਅ ਭਲਾਜੀ ਛੇਰਿ ਮੰਗਲ
 ਨਾਖ ਜੋਗੀ ਨੁਗੋਰਖ ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਨਾਖ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਖ
 ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਦੇਖਣੇ ਭੇਜਤੇ ਹੀ ਕੇਟ ਗਤ ਕਰਣੇ ਭੇ
 ਜਤੇ ਹੀ ਕੇਉ ਪਦੇ ਸਦੇਣੇ ਕਉ ਭੇਜਤੇ ਹੀ ਤੰਗੋਰਖ ਨਾ
 ਥਕਹਿ ਅਨਾਖ ਜੀ ਜੋਤੁ ਮਾਰੇ ਜੀ ਆਵੈ ਸੇਕਹੀ ਤੰਗੋਰ
 ਮੰਗਲ ਨਾਖ ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਤੁਮਤੋ ਪੁਰੇ ਜੋਗੀ ਸਹੁਹੀ
 ਅਰੁ ਉਭੀ ਪੁਰਾ ਜੋਗੀ ਸਹੁਹੀ ਤਿਸ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰਖ
 ਜਣਾਕਿ ਆਹੀ ਏਕ ਬਾਰਖੋ ਜਾ ਦੇ ਬਾਰਖੋ ਜਾ ਕਹਿ ਤੋ
 ਬੁਲਾਇ ਲਿਅਵਉ ਤੰਗੋਰਖ ਨਾਖ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾਖ ਐਸੀ ਤਗਲਿ ਆਵੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਆਵੇ

ਭਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ
ਭਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ
ਭਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਤੁਮਰੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਆਏ ਹੈਂ। ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਥ
ਕਹਿ ਆਪੇ ਨਹ ਮਰੇ ਰਾਗਤ ਪਾਜੀ ਜੇ ਤੁਮੇ ਹਮ ਕਉ
ਦਰਸਨ ਦੀ ਆਪੈ। ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਰਸਨ ਦੇ
ਉਦੇ ਹੈਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
ਤੁਮ ਚਲੇ ਹਮ ਆਵੇ ਤੇ ਹੈਂ। ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ
ਭਲਾਤ ਪਾਜੀ ਉਤੁਮਾ ਗੀ ਖੁਸੀ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਹੈ ਤੋਈ
ਹੈਂ ਹੀ ਕੁਛੁ ਬੁਧ ਗਤਿ ਲਿਖਾਵੇ। ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਸੁਣਿ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮ ਕਉ ਬੁਧ ਗਤਿ ਤੁਮਾ ਭਾਉ
ਸੁਖ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਕੀ ਆ ਅਤਮਾ ਕਉ। ਸੀਤਿ ਭਈ ਜ
ਬਦਰਸਨ ਪਾਇ ਆ। ਦੇਖਤ ਹੀ ਆਤਮਾ ਆਪਾਇ
ਆ। ਸੁਣਿ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਇਕ ਬਾਤ ਹਮਾ ਗੀ। ਹਮਾ
ਤੁਮ ਆਏ ਕ ਅਧਾ ਗੀ। ਤਬ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਭੀ ਗਇ ਆ
ਪਰ ਆਪ ਭੀ ਖੁਸੀ ਗਇ ਆ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨੁਭੀ ਖੁਸੀ ਕਹਿ ਗਇ ਆ। ਤੰਮਰ ਦਾਨੇ ਅਖਿ ਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਤ ਕੋਈ ਅਜ ਬਜੇ ਗੀ ਆ। ਤੰਮੰਗਲ
ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਖਾ ਦਿਚਿ ਸਭੇ ਹਿਕ ਜੇ
ਹੈਨਾ ਹੀ ਉਦੇ। ਕੋਈ ਪੁਰਨ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਹਿਕੁ ਅਧਾਰ
ਦਾ ਹੈ। ਭੇਖੀ ਬਹੁਤੁ ਉਦੇ ਹੈਨ। ਜੇ ਸਭੇ ਪੁਰਨ ਉਦੇ

ਆਖਿਅਜੀਉਇਤਾਚਲਦੇਤੋਨਾ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ
 ਕਰਹਿਅਮਰਦਾਨਾ। ਹਿਕੁਜੇਮੰਭੂਨਾਥਹੈਓਪੁਭੀਅ
 ਧਿਨੁਬਪੁਤੁਛਿਕਦਾਹੈਓਪੁਭੀ। ਛਿਹਿਜਾਵੇਤਾਂਚ
 ਲਦੇਅਹੈ। ਛਿਹਿਮਰਦਾਨੇਨਾ। ਆਖਿਅਜੀਓ
 ਸੁਮੰਗਲਨਾਥਪਾਸੇਵਧਿਐ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਰਹਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾਮੰਗਲਨਾਥਸਿਧਾਦੈਚਿਨਾਹੀ। ਭੇ
 ਥਸਿਧਦਾਹੈ। ਪਹੁੰਸਤਿਗੁਗਾ। ਤੰਛਿਹਿਮਰਦਾ
 ਨੇਨਾ। ਆਖਿਅਜੀਜੇਸਤਿਗੁਗੁਹੈਤੰਗੋਰਖਕਾਸਿਖਕਿ
 ਉਤੋਇਆ। ਅਤੇਜੋਗੀਆਦਭੇਖਕਿਉਲੀਤੋਸੁ
 ਗਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਰਹਿਅਮਰਦਾਨਾਓਸਤਾਈਗੋਰ
 ਖਹੀਮਿਲਿਅਅਹਾ। ਪਹੁੰਸਤਿਸਤੋਅਪਣੀਵ
 ਲਿਛਿਕਲੈਤੰਕਿਸੇਦਕੰਮੁਹੈਜੋਮਨੇਕਰਿਸਕੇ।
 ਓਤੰਭਾਣੇਦਸਾਹਿਬਨਾ। ਤੰਛਿਹਿਮਰਦਾਨੇਨਾ
 ਆਖਿਅਜੀਇਹਨਜਰਿਕਰਤਾਰਤੁਮੰਨੁਬਖਸੀਐ।
 ਤਿਚਹੁਮੰਭੂਨਾਥਜੋਗੀਆਇਆ। ਪਹੁੰਸਤਿ
 ਆਇਆ। ਏਕਮੁੰਦਾਇਕਫਰੁਅਏਕਬੈਗਾ
 ਟਿਲੀਤੀਆਇਆ। ਅਵਦੇਕਹਿਓਸੁਅਦੇਸੁ
 ਤੋਨਾਨਕਬਾਲੇਅਦੇਸੁ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਰਹਿਅਅ

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਠ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਹਿ ॥ ਫਿਰਾ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥
ਅੰਗ ੧ ॥ ਸਮੁਦਾਸ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਠ ਕਰਿ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਠ ਕਰਿ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਠ ਕਰਿ ॥

ਵੇਖਿਘਨੁ ਨ ਕੋਈ ਲਗਾਇ ॥ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਕਰੇ ਸੁਇ
ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਤ ਤੁਟੇ ਤਾਲੇ ॥ ੧ ॥

॥ ਗੰਗਾਉ ॥ ਕਾਇ ਅਮਰ ਤਤ ਪਰਨਾਪੜਤੀ
ਜਬ ਲਗਾਧਰਨਿ ਅਕਾਸਾ ॥ ਸੋਲਾ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇ
ਵੇਉਲਾਇ ਕਉਲ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਰਾਮ
ਗੁਪਾਵੈ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈਏ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਮ
ਹਿਰਤ ਸੁਰੇਲੇ ਅਗਮਨ ਉਨਿ ਧਿਧਾਈਏ ॥ ੩ ॥ ਸੰ
ਭੂ ਨਾਥ ਕਰੇ ਸੁਇ ਨਾਨਕ ਤੇਗ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥਾ ॥ ਜੇ
ਤਮ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਕੋ ਥਾਧੋ ਤਬ ਪਾਵੈ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ

॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਠ ਕਰਿ ॥ ॥ ਸੁੰਦਰ ਮਹੀ ਮਤਾ ਮੁ
ਹਤਿ ਸੋਹ ਮਮਨੈ ਵਿਸਾਹੀ ॥ ਛਹੁ ਅਹਾਥ ਨ ਲੇਉ ਕ
ਬਹੁ ਨਾਉ ਪਵੈ ਭੇਖਾਹੀ ॥ ਬਿਘਨ ਹਮੇ ਸਗਲੇ ਰ
ਗੇ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਚਿਤਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਇ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਜੋ
ਗੀ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ॥ ਆਫਿਰ ਤਾਮ
ਦਾ ਅਰੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੰਗਾਉ ॥

ਕਾਇ ਅਮੇਰੀ ਜ
ਗੁਰੂ ਅਸਤਤ ਸਚੁ ਖੰਡ ਮੇਵਾਸਾ ॥ ਹਮਰੀ ਕਾ
ਅਕਦੇ ਨ ਪੜਸੀ ਬਿਨ ਮੇਧਰਨਿ ਅਕਾਸਾ ॥ ੨ ॥
ਸੁੰਨ ਸਹਰਾਮੇ ਅਸਥਲ ਕੀ ॥ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਅ

॥ साय पीरम बुराटी मेरे ज पूर मि उ म न म
ना मि य ज ती म बुरा उ र दे पे उ म क उ क ची न
ज ते ॥ न न क र जे मु टि मं बुरा थ र म गुरा पु र मि
लि आ ॥ तिं द र म गी जे जे क र ते डै ग र म थ डै ग
लि आ ॥ ४ ॥ मं बुरा थ डी ढ द उ टि क रि थ पि ग
टि आ ॥ अ गै गै र थ न थ पु छि अ रि उ मं बुरा थ
जी दे उ ज थ थु ग रि अ रि अ थ च न की अ रि अ
रि अ थ च न मु टि आ ॥ तं मं बुरा थ थै लि आ ॥ न
थ जी उं उं अ उ गी अ थ उ गी अ थ अ क र त उं
॥ तं गै र थ न थ क रि अ रि उ मं ग ल न थ जी मं
बुरा थ रि अ क र त उं ॥ तं मं ग ल न थ क रि अ न
थ जी अ प टि थि र द की उं टि की टी न गी ज ती
॥ थ र जे म च रै टु टु क र त उं तं थ त ग गी उं टी त
उं ॥ जै म उं तं मं त म अ थ उं दि थै गै ॥ तं मं बुरा
थ क रि अ न थ जी मं ग ल न थ क रै उं म क अं ग
ग थ त उं ॥ तं मं ग ल न थ क रि अ मु टि जै गी मं
ते र क रै उं पु क र मी न गी उं दे ग ॥ टि उं थ त
जै क री अ न गी ॥ जै र ले क रै थु र क री टि ॥ थ
छ दे थु र गै र थ न थ क र उं ॥ तं मं बुरा थ क रि

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ
 ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ

ਕਬਿਰੀਆ ਕਿਦਮ ਬਿਰੀਆ ਅਮੀ ਬਤ ਕਾਦਖ
 ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਾਧਕੇ ਅਗੇ ਸਾਧਕੀ ਨਿਵੇਗੇ ਅਰੁਚ
 ਹੋਕੇ ਅਗੇ ਚੰਗੀ ਨਿਵੇਗੇ ਅਰੁਚ ਕਾਗੀ ਸਾਧਕੇ ਅਗੇ
 ਨਿਵੇਤੇ ਨਹੀਂ ਸੰਤੁ ਨਾਥ ਏਨੇ ਬਾਤੋਂ ਜੋ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ
 ਤਾ ਪੁਛੋ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੀ ਤੇ ਸੰਤੁ ਨਾਥ ਸਗੋਂ ਮੰਦਾ ਤੇ ਇ
 ਕਰਿ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੀ ਲਾਗਾ ਪੁਛਣਾ ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾਥ ਕਿ ਅਕਤ ਦਾ ਤੇ ਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬੁਲੇ ਨਾ
 ਹੀ ਤੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬੋਲਿ ਅਮਰੋਤ ਈਓ ਸਿਧੋਂ ਜ
 ਤੀਓ ਨਾਥ ਤੁਮੇ ਅਪਣੇ ਪਾਹੇ ਮੇਠ ਗਜਾ ਕਿ ਅਮੇ
 ਲਿਅਹੈ ਵਹੁ ਜੇ ਸਾਹੈ ਤੇ ਸਾਹੈ ਕੁਛ ਉਸ ਸੈ ਸਗੀ ਕ
 ਤਤੋ ਨਹੀ ਪੜੀ ਕਿ ਅਹਮੀ ਤੁਮੀ ਸਾਧ ਸਿਧ ਹੋ ਨਿ
 ਅਉਰ ਭੀ ਸਭ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਏਨੇ ਨਾ ਅਰੁ ਅਤੀ
 ਤਠ ਕੀ ਹੋਵੇ ਇਉ ਬਗੀਚੇ ਜੋ ਅਪਸਤੇ ਸਭ ਕੇ ਭਲ
 ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਅਪਸਤੇ ਸਭ ਕੇ ਉਚਕਰਿ ਜਾਣੇ
 ਇਉ ਨਾ ਕਹੀਏ ਜੋ ਮਹੀ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਪੈਨਿ
 ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਸੰਤੁ ਨਾਥ ਜਲਿਗਾਇਆ
 ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਮੇਂ ਨਿਹੈ ਇਹ ਹਿਅ ਮੰਗਲ ਨਾ
 ਥਕਹਿਅ ਸੁਣੋ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੀ ਤੁਮ ਮਤ ਕੁਛ ਕ
 ਹੀ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੁ ਕਹਿਅ ਸੁ

ਕੀ

ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ
ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ
ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਏਹੁ ਸੁਨਿ

ਏਹੁ ਭਲਿਓ ਸਾਧ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ ਨਿਜੋ ਗਿਆ
ਨੀਧਿ ਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਪੈ ॥ ਫਕੀਰੋ ਕਾ ਬਿ
ਰਦੁ ਸਭੀ ਏਕੈ ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਮੰਗ
ਲਾਨਾ ਬਕਹਿ ਆਹੰ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪੁਰਾ ਬਚਨ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮੇਸਾਹੀ ਚਾਹੰ ਤਾਹੀ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕਉ
ਨਿਰੰਜਨ ਕਿਰਪਾ ਓਵੇ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ
ਹੁਇ ਤੰਮੁ ਮੇਰ ਉਪਰਿ ਚਲੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੈ ॥

॥ ਸੋਇ ਹੁਣਾ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਤੋ ਉਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ਜਾਇ ਸੁਮੇਰ
ਉਪਰਿ ਚੜਿਖੇ ਤੋ ਏਹੁ ॥ ਅਗੈ ਧਿੰਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਪੈ
॥ ਨਉਨਾ ਬਚਉ ਗਾਮੀ ਸਿਧ ਦਿਅੰਜਤੀ ਬੈਠੇ ਬਾਤਾ
ਕਰਦੇ ॥ ਨਿਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਦੀਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ
ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦੇ ॥ ਡਿਓ ਜਾਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ
॥ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਦੇਸੁ ਧਿਧੈ ਨਾਕੈ
ਤੀਓ ॥ ਤੰਗੋਰ ਬਨਾ ਬੋਲਿ ਆ ਅਦਿ ਪੁਰਖ ਕੈ ਅ
ਦੇਸਾ ॥ ਆਉਂਤਾ ਨਕ ਬਾਲੇ ॥ ਗੋਰ ਬਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅ
ਗੈ ਸਿਧੋ ਏਸ ਬਾਲੇ ਕੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਿਆਲ ਦੇਤਾ ॥ ਏ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ

ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖਿ ਆਇਓ ਕੇ ਭਾਖਾਈਓ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਪੁਰਖਿ ਆਇਓ ਕੇ ਭਾਖਾਈਓ ॥

ਕਹਿ ਆਇਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤਯੋ ॥ ਏਸੇ ਕੇ ਪੀਏ ਲਿਓ ਲਗਤੀਏ
 ਗਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇਓ ਕਿਉ ਕਹਿਓ ਤਯੋ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਏਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇਓ ਕਿਉ ਕਹਿਓ ਤਯੋ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੰਗੀ ਹੋਵੇ॥ ਦਿਸਟਿ ਖੁਲੈ ਬੰਧਨ ਸਭ ਕਾਟਿ ਮਗਲਾਂ ਦੁ
 ਰਮਤਿ ਖੋਵੇ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਹੋਮਤ ਵਾਲੇ ਮਦਕੇ ਮਤੇ
 ਮਗਨ ਹੋਏ ਲਿਓ ਲਾਗੀ॥ ਸੁਗਤਿ ਬੰਦ ਨਾ ਚਲਤੀ ਕਬੂਤਰ
 ਦਰਬਾਰਿ ਖਜਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ੨॥ ਐਸੇ ਸਹਜ ਫਿਰੇ ਮਤ ਵਾਲੇ
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੁਇ ਨਿਵੇਗੇ॥ ਜਤਿ ਦੇਖੇ ਤਤਿ ਏਕੈ ਸੁਆਮੀ ਹਿ
 ਰਦੇ ਅੰਤਰਿ ਯੋਗੇ॥ ੩॥ ਲਾਹਾ ਪੂਜੀ ਸਾਥਿ ਨਿਬਾਉ ਖਾਲੀ
 ਖੋਪਨ ਜਾਵੈ॥ ਏਹ ਗਰਨਾਖ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਤਬ ਤੂੰ
 ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ॥ ੪॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਗਿਅ
 ਨਾਧਿ ਅਨੰਤ ਕਲਾਹਲ ਮੀਡੀ ਕਰਨੀ ਕੀਰ ਸਪਾਈ॥ ਭਾਉ
 ਭਠੀ ਮੇਧੇ ਮਸਮਾਣਾ ਬੁਝ ਮਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈ॥ ੧॥
 ਸਿਧੋ ਹਮ ਮਦਕੇ ਮਤੇ ਨਹੀ॥ ਜੋ ਮਤ ਵਾਲੇ ਮਦਕੇ ਮਤੇ
 ਕਿਨ ਮਤ ਵਾਲਿ ਓਮਾਹੀ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਸੁਗਤਿ ਨਲੀ
 ਭਾਉ ਬਾਸਨੁ ਕੀਨਾ ਅੰਤਰ ਧਾਰ ਚੁਆਈ॥ ਦਇਆ ਸੁਗ
 ਹੀ ਸਹਜੀ ਪਿਆਲਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪੀਓ ਭਾਈ॥ ੨॥ ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਨਾ ਮੁਛਿਰੇ ਮਤ ਵਾਲਾ ਏਕਰੰਗ ਮਹਿ ਖੇਲੇ॥ ਜ
 ਤੇ ਦੇਖੇ ਤਤਿ ਏਕ ਸਰੂਪੀ ਮਾਗ ਪਾਇ ਆਚੇਲੇ॥ ਨਿ
 ਬਾਹੀ ਖੋਪ ਹਮਾਹੀ ਸਿਧੋ ਆਠਿ ਪਹਰ ਲਿਓ ਲਾਗੀ॥
 ਨਾਨਕ ਦਸਤ ਹੋਮਤ ਵਾਲਾ ਜਤਿ ਏਕੈ ਕਾਰ ਬੈਰਾਗੀ॥
 ੪॥ ਤੰਢੇ ਹਿ ਸਿਧਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰੀ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਨਾਮ ਅੰਤਿਮ ਪਾਉਸ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਪਾਉਸ ਵਿਚੋਂ

ਸਕਾਸੇਵਾ ਪਰਬਤ ਕਰੇ ॥੧॥ ਬਲ ਪਰਬਤ ਸਾਤ ਸਰੂ
ਪਾ ਪਰਮਤਤਮ ਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ॥੧॥ ॥੧॥ ॥੧॥ ॥੧॥ ਸੋ ਗਿ
ਹੀ ਜੋ ਨਿਗੁਰ ਕਰੈ ਗਾਜ ਪੁਤ ਪੁਸੰਜ ਮੁਭਿਖਿ ਅਕਰੈ ॥
ਪੁਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਗੀਰਾ ਸੋ ਗਿਹੀ ਗੀਰਾ ਕਾ ਨੀਰਾ ਬ
ਲੇਟੀ ਸਰਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ਪਰਮਤਤਮ ਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪ
॥੩॥ ਸੋ ਅਉਧੁਤੀ ਜੋ ਪੁਧੇ ਅਪੁਆ ਵਿਖਿ ਅਭੋਜਨ
ਕਰੈ ਸੰਤਾਪੁ ਅਉਧੁਟ ਪਟਣੁ ਮਹਿ ਭਿਖਿ ਅਕਰੈ ॥
ਸੋ ਅਉਧੁਤੀ ਸਿਵਉ ਪੁਰਿ ਚੜੇ ॥ ਬੋਲੇ ਗੋਰਖ ਸਤਿ
ਸਰੂਪਾ ਪਰਮਤਤਮ ਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ॥੩॥ ਸੋ ਪਾਖੰਡੀ
ਜਿ ਕਾਟਿ ਅਪਖਾਲੈ ਕਾਟਿ ਅਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮ
ਪਰਜਾਲੈ ਸੁਪਨੈ ਬਿਦੁ ਨ ਦੇਈ ਛਰਨਾ ॥ ਤਿਸ ਪਾ
ਖੰਡੀ ਕਾ ਜਗਨ ਮਰਨਾ ॥ ਬੋਲੇ ਚਰਪਟ ਸਤਿ ਸਰੂਪ
ਪਰਮਤਤਮ ਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ॥੪॥ ਸੋ ਉਦਾਸੀ ਜੋ
ਪਾਲੈ ਉਦਾਸਾ ਅਰਧ ਉਰਧ ਕਰੇ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾਸਾ ॥
ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੀਠੀ ॥ ਤਿਸ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਪੜੇ
ਨਕੀਧਾ ॥ ਬੋਲੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ਪਰਮਤਤਮ
ਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ ॥੫॥ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਰੋਧੈ ਬੀਮਾ ॥ ਅਹਿਨਿ ਸਿਅੰ
ਤਹਿ ਰਹੇ ਧਿਆਨਾ ॥ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸਤਿ ਸਮੰਨਾ ਬੋਲੇ

ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਪਾਇਲੇ। ਤੇ ਬਹਿ
 ਭਾਗਤ ਮਾਧੁਲੀ। ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਸੰਭਾਲ ਲੇ। ਸੁਣਿ
 ਚਰਧਟ ਨਾਥ ਮੈ ਸਾਹ ਸਾਗਰ ਹਮ ਪਾਇ ਪਾਇਲੇ।
 ਮ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰ ਕੀ। ਦੁਸਰ ਨਾਥ ਕੀ। ਪੰਚ ਪ
 ਦੀ ਸਤ ਮਾਗੇ ਕਰ ਕਰ ਕੀ। ਤੀਨ ਚਾਰਿ ਬਿਨ ਹਮ ਨ
 ਉਚਰ ਕੀ। ਨਉ ਸਤਿ ਤਮੋ ਬੰਧ ਕੀ। ਚਉਦਹ ਇਕ ਸ
 ਹਮ ਅਗੇ ਬੜ ਕੀ। ਪਚਾਸ ਪਣੁ ਤਤਗੁਰ ਭਾਗ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਐ ਮੇ ਬਡ ਭਾਗ ਕੀ। ਸੁਣਿ ਤੇ ਚਰਧਟ ਨਾ
 ਥ ਕੀ। ਪ॥ ਤੀਨੇ ਰਿਧੂ ਪੁਨਾਥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬੁਲਾਇ
 ਆਵੇ ਨਿਓ ਸੁਆਧਿਓ ਸੁਆਧੂ ਪੁਨਾਥ ਤੀਨੇ ਲਦਨ
 ਹੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ। ਧੂਧੂ ਨਾਥ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ਅ
 ਰਿਅੰਜਾਧੇ ਓਰੈ ਸਾਭ ਇਅ। ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਕਿਅ
 ਕਰੋ ਬੀਚਗੁ। ਧੂਧੂ ਨਾਥ ਨ ਬੋਲਣਗੁ। ਮੇਵਾ ਪੁਜ
 ਹਤਨ ਪਾਈਏ। ਧੂਧੂ ਨਾਥ ਬੁਲਾਇ ਅਚਾਈਏ।
 ਦਰਸਨ ਅਛਾ ਮਹਮਨ ਜਾਧੇ। ਰਿਅੰਜਾ ਨ ਕੈ ਸਾ
 ਪਰਤਾਧੇ। ਕੈਨੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਧੂਧੂ ਨਾਥ ਹਮਰੀ ਅਰ
 ਦਾਸੀ। ਏਕ ਪਛਾਣੈ ਤੇ ਬੋਲੇ ਬਾਤਿ॥੧॥ ਧੂਧੂ ਨਾ
 ਥਾਵਾ॥ ਧੂਧੂ ਨਾਥ ਪਾਇ ਬੀ। ਜਤੀਨ ਸਾਧ ਕੀ।
 ਸਿਧੈ ਨਾਥ ਕੀ। ਬੋਲ ਬੰਧਕਾਇ ਬੀ। ਸਿਧੀ ਨ
 ਬਾਇ ਬੀ। ਨਉ ਨਕਹਾਇ ਬੀ। ਸੁਰਤ ਨਹਾਇ ਬੀ।
 ਗੁਰ ਨਕਾਇ ਬੀ। ਚੇਲਾ ਪਾਇ ਨਲਾਇ ਬੀ। ਨਾਦਿ

ਅਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਸੁਣਾਇ ਬੋ॥ ਸਭ ਏਕ ਕਾਰ ਬੇਲ
 ਬੋ॥ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਨ ਮੇਲ ਬੋ॥ ਧਿਆਨ ਨ ਧਿਆਇ
 ਬੋ॥ ਉਚ ਨੀਚ ਨ ਕਰਾਇ ਬੋ॥ ਹਿਰਦੇ ਧੂਗਾ ਸਬੋ॥
 ਏਕ ਬਾਤ ਬੋ॥ ਧੁਧੁ ਕਰੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਬੋ॥
 ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਰਤਿ ਮਿਲਾਧ ਬੋ॥ ੨॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਧੁਧੁ ਨਾਥ ਕੇ ਚਰਨ ਨੈਦ ਉਜਿਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਧੁਧੁ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਤਪਾ॥ ਘਰੁ ਕੇ ਆਦੁ ਸ
 ਗਜਾਨਿਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਨਾਥ ਜੀ
 ॥ ਏਕ ਜਾਨਿਆ ਤੰਗੁਰੁ ਮੇਧ ਛਾਨਿਆ॥ ਦੁਸਰਾ
 ਵਰੁਨ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਮਝਿ ਮਾਏ ਆਗੇ
 ਧੁਧੁ ਨਾਥ ਮੇਓਂ ਜੀ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਆਪਿ ਵਿਚਿ ਚਰ
 ਨ ਬੰਦ ਨ ਕੀਤੀ॥ ਖਰੇ ਗਜੀ ਰੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਚੰਬਾ
 ਨਾਥ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ॥ ਮਗਨੁ ਤੰਗੁਰੁ ਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾ
 ਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਚੰਬ
 ਨਾਥ ਬੋਲਦਾ ਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਮਹਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਤੰਗੁਰੁ
 ਕਹਿ ਬੋਲਿ ਉਠਿਆ॥ ਅਜੀ ਬੁਲਾਈ ਮੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਕੀਤੀ॥ ਬੋਲਿ ਤੰਗੁਰੁ ਬਾਨਾਸਾ॥ ਦੇਖੀ
 ਤੁਮਾਰੀ ਮੁਹਤਿ ਆਵੀ ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ ਸਮਝ ਨ ਕਾਈ॥
 ਬੁਧਿ ਮਿਧ ਨਾਥ ਸਭ ਬੋਲੇ ਜਤੀ ਭੀ ਬੋਲ ਲਹਾਰੇ॥
 ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਸੁਣਿ ਚੰਬਾ ਭਾਈ ਤੇਰਿ ਉਬੋਲਾ ਬਿਸਰੇ
 ॥੧॥ ॥ ਚੰਬਾ ਨਾਥ ਦਾ ਚਾ॥ ॥ ਬੋਲ ਨਹਾਰ ਬੋਲ ਬੋ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਟੀ॥ ਜੇ ਅਸੀਂ ਨੁਕਰਤ ਹਨਿਰੰਕਾਰ ਦਰਸਨ ਤੋਂ
 ਆ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਚਿ ਭਿਨ ਭੇਦ
 ਕੁਛ ਨਹੀ॥ ਅਸੀਂ ਨੁਕਰਤ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਇਥੇ ਆ॥
 ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਥ ਖੁਸੀ ਤੋਂ ਏ॥ ਤਾਂ ਸੁਰਤਿ ਸਿਧਿ॥ ਅਤੇ ਨਿ
 ਹਤਿ ਸਿਧਿ॥ ਅਤੇ ਕਨਕ ਸਿਧਿ॥ ਕਿਤੇ ਨਕ ਸਿਧਿ ਤਮ
 ਕਥਾ ਧੀ ਗੁਸੇ ਤੋਂ ਏ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਭਾਈ
 ਗੋਪੀਚੰਦ ਬਾਲੇ॥ ਏਨ ਸਿਧੀ ਕਿ ਅਕੈਸਾ ਤੇ ਕਰ ਕਰਤੇ
 ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹਿ ਆਗੂ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਦੇ ਖੋਤ ਮਾਸ
 ॥ ਨਾਨਕ ਤਪ ਤੋਂ ਕੁਛ ਕਮੀ ਨਹੀ॥ ਇਨ ਪਾਸੇ ਤੇ ਇਤੋ
 ਤੁਮਾਰੇ ਅਗੇ ਨਿਵੈ॥ ਸਿਵ ਕੇ ਜੋਗ॥ ਤੁਮ ਮੋ ਨਿਤੋਂ ਇ
 ਜਾਵੈ ਬੋਲੈ ਨਹੀ॥ ਤੁਮ ਅਪੇਤ ਮਾਸ ਦੇ ਖੋਗੇ॥ ਕੈਸੇ ਸ
 ਰਮਿ ਦੇ ਤੋਂ ਵ ਨਿਗੇ॥ ਤੇ ਉਨ ਸਿਧ ਕਰਮ ਤਾਲਾਈ ਆ॥
 ਕਿ ਅਕੀਤ ਮਿਹ ਗਾਨੀ ਉਡਾਇ ਲੋ॥ ਸਿੰਝੀ ਵਜਾਇ ਲੋ
 ॥ ਠਹੁ ਆਦ ਉਡਾਇ ਲੋ॥ ਮੁੰਦਾ ਅਕਾਸ ਲੋ॥ ਜਿਤੇ ਨੇ ਸਿ
 ਧਤ ਮਕਰੁ ਪੀਤੋ ਏ ਆਏ॥ ਸਭ ਨਾਥ ਅਪਣੇ ਸਾਜ ਉਡਾਏ॥
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੁਪ ਕਰਿ ਮਚਲਾ ਤੋਂ ਇਥੈ ਠਾ॥ ਤਾਂ ਸਿਧ ਲੋ
 ਕ ਲਾਮਾਨਾ॥ ਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਏਧਰ ਨਾਥ
 ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿ ਆਹੁ ਆ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆਉਡ ਤੋਂ ਕਉ ਸਹਮਾ
 ॥ ਹਮ ਦੇ ਖੇਸਕਤ ਤੁਮਾਗੀ॥ ਜਬ ਨਾਨਕ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਾ॥
 ਤਬ ਕਉ ਸਧੂ ਘਟ ਬੋਲਾ॥ ਜਬ ਕਉ ਸਚ ਜੀ ਅਸਮ

ਸੰਘਰ

॥ ३ ॥ ਤਸਾ ਸਿ ਧਰੁ ਏ ਤੇ ਨੇ ॥ ਜ ਬ ਕੁੰ ਸੁ ॥ ੧ ॥ ਮਾਸੀ
 ॥ ਤ ਬ ਤੀ ਸਿੰਝੀ ਪੁਣੀ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ਜ ਬ ਕੁੰ ਸੁ ਪੁਣੀ ਅਸ
 ਵਰੀ ॥ ਤ ਬ ਮੁੰਦਾ ਛਹੁ ਅਹਾਰੀ ॥ ਸਭ ਭਾਗੀ ਸਿਧਾਰੀ
 ਸਲਤਨਾ ॥ ਕਉ ਸਨਾਨ ਕਰੀ ਜਲਤਨਾ ॥ ਜ ਬ ਸਿਧ ਸਰ
 ਮਿੰਦੇ ਪੈਲੇ ॥ ਤ ਬ ਨਾਨਕ ਹੁ ਮਿਹ ਮਿਥੈ ਲੇ ॥ ਤ ਬ ਮੰਗਲ
 ਨਾਥ ਨਾਹਿ ਸੰਘੋ ॥ ਲਗਾ ਕਰੁਣ ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਰਖ ਨ
 ਥਾਜੀ ॥ ਦੇਖਿ ਆਨਾਨਕ ਤਾਪਾ ॥ ਤੀ ਗੋਰਖ ਬੈਲਿ ਅਕਿ
 ਉ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਦੇਖਿ ਆਨਾਨਕ ਤਾਪਾ ॥ ਤ ਬ ਗਾਥ
 ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਕਾਗਗਨ ਮੰਡਲ ਕੈ ਅਕਾਸ ਮੇ ਤਰੇ ॥
 ਕੈ ਪੜ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਇੰਦੁ ਬਰ ਮੈ ਕੈਧੇਗੇ ॥ ਕੈ ਮੇਰ ਕਾਸੁ ਮੇ
 ਰ ਪਰ ਬਤ ਜਗ ਮੇਰ ਤੀ ਕੇਤੀ ॥ ਕੇਤੇ ਕਾਲਿ ਮੇ ਦੇਵਾ ॥ ਭਨ
 ਦੇ ਗੋਰਖ ਸੁਣੁ ਤਨਾਨਕ ਤੁਮ ਆਏ ਕੈ ਬੇਗਾ ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਚਾਹਿਉ ਗਲ ਕਾਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ ਤ
 ਰੇ ॥ ਦੇ ਪੜ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਇੰਦੁ ਬਰ ਮੈ ਨਉ ਧੇਗੇ ॥ ਸਦਾ ਮੇ
 ਰ ਕਾਸੁ ਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਜਗ ਮੇਰ ਤੀ ਏਕਾ ॥ ਏਕੈ ਕਾਲਿ ਮੇ
 ਦੇਵਾ ॥ ਭਨ ਦੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣੁ ਤੋ ਗੋਰਖ ਤੁਮ ਆਏ ਏਕੀ ਬੇਗਾ
 ॥ ੨ ॥ ਛਿਹਿ ਧਿੰ ਬਜਾ ਸਿਧ ਬੈਲਿ ਆ ॥ ॥ ॥ ਗੰਗਾ
 ॥ ॥ ਕਵਨ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਚੇਲਾ ॥ ਕਵਨ ਮੁਲ ਕਵਨ ਮੇਲਾ ॥
 ਕਵਨ ਵਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇਲਾ ॥ ਕਾਇ ਅਕਰੁ ਕਾਹੇ ਕੀਪੀ
 ਡਾ ॥ ਤਿਸ ਉਪਹਿ ਕਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਡਾ ॥ ਕਥੀ ਜੋ ਬੈਲੇ
 ਕਥਿ ਕਥਿ ਖਾਇ ॥ ਕਿਹੁ ਸਬਦੁ ਤਨਾਨਕ ਅਸੁਰਾ ਪੁਰ

ਜਾਇ॥੧॥॥~~ਕੁੰਤ ਨ ਕ~~॥ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁ
ਨਿਚੇਲਾ॥ ਮਨ ਮੁਲ ਪਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਤਤੁ ਦਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇ
ਲਾ॥ ਕਇਆ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਪਰਿ ਸਤਿ ਧੁ
ਰਖ ਕੀ ਅੰਡਾ॥ ਸਤਿ ਕਥਿਓ ਕਥਿਓ ਆਖਾਇ॥ ਏਹ ਸਬਦੁ
ਤੋ ਖਿੰਬੜਾ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਜਾਇ॥੨॥ ਕਉਨ ਸੁਨ ਗਗੀ ਕਉਨ
ਸੁਲਤਾਨਾ॥ ਕਉਨ ਸੁਲੈ ਕਵ ਮੈ ਪਰਧਾਨਾ॥ ਕਉਨ ਰਾਜਾ ਕ
ਉਨ ਮਹਤਾ॥ ਦਿਹੋ ਭੇਖਿ ਥੜਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਅਬਾਤਾ॥੩॥ ਕ
ਇਆ ਨਗਰੀ ਨਉ ਸੁਲਤਾਨਾ॥ ਪੰਜ ਲੋਗ ਵਸੇ ਪਰਧਾਨਾ॥
ਮਨੁ ਅਰਾਜਾ ਪਉਨ ਮਹਤਾ॥ ਲੋਹੋ ਖਿੰਬੜਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਅਬ
ਤਾ॥੪॥ ਕਹਾਵੇ ਸੇ ਮਨੁ ਅਕਹਾਵੇ ਸੇ ਪਉਨਾ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਓਟ
ਘਨਤਾਲ ਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚ ਕਾਗੁਰੂ ਕਉਨ ਕਉਨ ਭੋਗੇ ਅਹਾਰ
ਦੇ ਤਨੁ ਨ ਕਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗਾ॥੫॥ ਹਿਰਦੇ ਵਸੇ ਮਨੁ
ਆਨਾ ਭਵ ਸੇ ਪਵਨਾ॥ ਪਉਨ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾਲ ਬਜਾਵੈ॥
ਪੰਚ ਕਾਗੁਰੂ ਤਤੁ ਅਹਾਰਾ॥ ਲੋਹੋ ਖਿੰਬੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗ
॥੬॥ ਕਿਤੁ ਮੁਖ ਅਏਹੋ ਕਿਤੁ ਮੁਖ ਜਾਹੁਗਾ॥ ਕੈ ਸੈ ਨਾ ਤਿਕੈ
ਸੈ ਸੰਧਿਆ॥ ਕਾਇਆ ਸੋ ਖੀਕਰੇ ਪਉਨਾ॥ ਕਉਨ ਮਜ਼ੀ ਕਉਨ
ਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਹੋ ਤਨੁ ਨ ਕਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗਾ॥੭॥ ਉਤਰ ਮੁਖ
ਅਏਹੋ॥ ਦੇਖਨ ਮੁਖ ਜਾਹੁਗਾ॥ ਨਉ ਸੈ ਨਾ ਤੀ ਸੋ ਲਹਿ ਸੈ ਸੰ
ਧਿਆ॥ ਨਿਜ ਸੋ ਖੀਕਰੇ ਪਉਨਾ॥ ਅਸੰਤੁ ਮਜ਼ੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆ
ਰਾ॥ ਲੋਹੋ ਖਿੰਬੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗਾ॥੮॥ ~~ਸਿਧਾ ਪਾਵਨਾ~~
॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੇਲਾ ਗੋਬੀਧਾ॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੇ ਪਛੈ ਨਾਹੀ ਕੀਧਾ॥

ਕਿਤੁਪਰਚੇਸਸੀਅਰਫੁਟੇ॥ ਕਿਤੁਪਰਚੇਮਾਇਅਮੋ
 ਹੁਤੁਟੇ॥ ੮॥ ਮਨਪਰਚੇਤੋਲਗੇਬੀਧਾਪਉਨਪਰਚੇਤ
 ਪਜੇਨਕਧਾ॥ ਗਿਆਨਪਰਚੇਤੋਸਸੀਅਰਫੁਟੇ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰੁਪਰਚੇਤਾਮਾਇਅਮੋਹੁਤੁਟੇ॥ ੧੦॥ ਅਦੇਸਤੋਕਿ
 ਸਕੈਅਦੇਸਾ॥ ਅਦੇਸਕਾਕਉਨਉਪਦੇਸਾ॥ ਗਿਆ
 ਨਕਗੁਰੁਕਥੀਅਲੇਪੁਤਾ॥ ੧੧॥ ਅਦੇਸਤਪੁਰੇਸਤਿ
 ਗੁਰੁਕੈਅਦੇਸਾ॥ ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੁਕਾਅਨੁਪਉਪਦੇਸਾ॥ ਮ
 ਨਕਾਨਿਰੰਤਰਿਵੇਸਾ॥ ਗਿਆਨਕਾਗੁਰੁਮੈਤੋਖਾ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰੁਕੀਚਰਨੀਲਗੀਏਪੁਤਾਤੋਇਸੈਬਿਧਿਪਾਣਿਐਮੈਖ
 ॥ ੧੨॥ ਤਾਉਰਮਧੁਰਮਨਾਥਅਇਆ॥ ਪਰਭਾਗੀਗੁਸੇ
 ਨਾਲਿ॥ ਪੁਰਾਨਾਪਦਾਚਾ॥ ਅਗਨਿਜਲਾਵੈਜਲਮੈਤੋ
 ਬੋਚਿਲਕੇਸਾਹਕੁਸਾਣੀ॥ ਐਸੇਦੁਖਲਗਾਉਤੁਮਕੈ
 ਪਰਤੀਬੀਚਗਡਾਈ॥ ਏਕਤਮਾਚਾਮਾਰੈਐਸਾਅੰਬ
 ਹਸਾਬਿਹਲਾਈ॥ ਐਸਦੇਖੋਜੋਹਮਾਹਸਗਲੇਪਾ
 ਉਲਗਾਈ॥ ਜੋਤੁਕਹਿਅਹਮਾਹਮਾਨੈਨਾਹੀਅਬੀਕਰੈ
 ਤੁਝਛਾਈ॥ ਜੇਤਾਜੋਹੁਪਰੇਹਮਅਪਨਾਤੁਝਕੈਮੁਲੁ
 ਮਾਨਹੀ॥ ਪੁਰਮਨਾਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਹਮਗੀਮਨਰ
 ਜਾਈ॥ ੧॥ ਗੁਰਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ॥ ਪਹਿਰੀਅਗਨਿ
 ਹਿਵੈਘਰੁਬਾਧੰਭੋਜਨਸਾਹਕਰਾਈ॥ ਮਗਲੇਦੁਖ
 ਪਾਈਕਹਿਪੀਵੀਪਰਤੀਤਾਕਚਲਾਈ॥ ਪਰਤਗਜੁ
 ਅੰਬਹਤੋਲੀਪਿਛੋਟਕਚੜਾਈ॥ ਏਵਡਵਧਾਮਾ

ਵਾਨਾਹੀ ਸਭ ਮੈਨ ਬਿਚ ਲਾਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਨੁ ਤੋਵੈ ਮਨ
 ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿਅ ਆਖਿ ਕਹਾਈ ॥ ਜੇ ਵਡੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇ
 ਵਡੁ ਦਾਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਹਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿ
 ਸੁਓ ਪਰਿ ਸਚ ਨਾਮ ਵਡਿ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਊਹ ਮਥੈ ਲੇਤ
 ਤੁਥਿ ਹੋਲੇ ਸੁਣਿ ਤੋ ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਸਤੁ
 ਪਰਾਪਤਿ ਤੋਈ ਕਿ ਨਿਪਾਈ ਤੁਮ ਹੋਦੀ ॥ ਆਖਿ ਬ
 ਥਾਨੈ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੁਝਨ ਤੋਈ ॥ ਸਿਧ ਮਿਲੇ
 ਬਿਨੁ ਬੁਧਿ ਨ ਓਪ ਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਥੈਈ ॥ ਊਹ
 ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਮੁਕੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰਿ ਪਰਿ ਥਾਪੈ ॥ ਗੁ
 ਰ ਗੋਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੈ ਤੋਤੀ ਨ ਲੋਕ ਮਹਿ ਜਾਪੈ ॥ ॥
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੋਦੀ ਕਹੀ ਏਏ ਕੰਕਾਹਾ ਤੀ ਨ ਲੋ
 ਕ ਕੰਪਾਲੇ ॥ ਲਖ ਚਉਹਾਸੀ ਜੋ ਨਿਸਬਾਈ ਜੀ ਅਜੀ
 ਤ ਕੇ ਨਾਲੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ
 ਪੁਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਰਮ ਪਛਾਣਿ
 ਆਮੈ ਲਨਹੀ ਆਕਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ਸਿਧ ਸ
 ਭਾਜ ਰਜਨ ਮਸਕਾਰ ਬਾਇਆ ॥ ਰਜਿ ਜਨ ਨੀ
 ਕੀ ਬੁੰਦ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿ ਕਰਤੇ ਬਾਟ ਬਣਾਇਆ ॥ ਕਹੈ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਊਹ ਮੁਕੈ ਤੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ
 ॥ ਏਕੰਕਾਹ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੀ ਜਾਇਆ ਸਣਿ ਗੋਰਖ ਭਰਮ
 ਇਆ ॥ ੩ ॥ ॥ ਧਰਾਗਨਾ ਬਾਦਾ ॥ ॥ ਕਉਨ ਮਹਤਾ
 ਹੀ ਕਉਨ ਪਿਤਾ ਕਉਨ ਗੁਰੁ ਕਉਨ ਤੁਤੋਤਾ ॥ ਕਉਨ ਦੇਸ

ਕਉ ਨਭੇ ਸਜੰਗ ਮਕੇ ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ॥ ਹਰਖੀ
 ਕੇ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਪਗਰ ਸੁਣਿ ਰੇ ਬਾਲੇ॥ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰ
 ਗਾ ਸਕਿ ਹਿ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ॥੧॥ **ਗੁਰਨਾਨਕ ਵਾਚਾ**
 ॥ ਖਿਸਮ ਮਹਤਾ ਹੀ ਸੰਤੋ ਖਪਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰ
 ਕਾ ਭੋਤਾ॥ ਬੇਗਮ ਪੁਰਦੇ ਸਮਗਲੇ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਨਾ
 ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਨ ਰੋਗੀ॥ ਹਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਰੇ ਪਗਰ ਬਾਲੇ॥ ਓ ਅੰਕਰ ਪਰਕਾਸਿ ਅ
 ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ॥੨॥ **ਅਸਾਭੋ ਰਖੋ ਵਾਚਾ**॥
 ॥ ਮੁੰਦਾ ਪਹਰੈ ਝੋਲੀ ਲੇਰੈ ਮਸਤ ਕਿਧੁ ਹਿ ਲਗਾਵਉ
 ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤੀ ਕਾਇ ਅਗਤੀ ਖਿੰਥਾ ਅੰਗ ਚੰਦ
 ਵਉ॥ ਹਾਥਿ ਫਰੈ ਜੀ ਡੰਡਾ ਰਾਖੈ ਤਉ ਸਿਧਾ ਪਰਤੀਤ
 ॥ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ਸਿਧ ਜਮਤੀ ਇਉ ਸਗਲ ਜ
 ਗਤੀਤ॥੧॥ ਅਦੇ ਸਕੈ ਅਦੇ ਸਾ॥ ਸਭ ਸਿਧੈ ਕ
 ਓ ਕਹਉ ਅਦੇ ਸਾ॥੧॥ **ਗੁਰਉ**॥ ਭੁਗਤਿ ਲੇਹੁ ਭੰ
 ਡਾਰੁ ਭੁਚੈ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਦ ਬਜਾਵੈ॥ ਨਾਥ ਨਾਉ ਤੋ ਇਥੈ
 ਠੇਜੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰਿ ਪਿਸਿ ਪਿਬਹੁ ਤੁਲਗਾਵੈ॥ ਸਗਲ
 ਸਿਧ ਤੁਮ ਆਗਿ ਆਕਾਹੀ ਜੋਗ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਵੈ॥੨॥
 ॥ ਏਕ ਮਾਉ ਕੇ ਪੁਤਾ ਤੋ ਦੋਜੁ ਗਤਿ ਜੋਗ ਕੇ ਚੇਲੇ॥ ਮੈ
 ਸਾਹ ਕੇ ਭੰਡਾਰੀ ਕਹੀਯਉ ਤੁਮ ਦੀਦਾ ਨ ਸਗਲੇ॥ ਤੁ
 ਮ ਸਿਉ ਪਹਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਤੋ ਇਹ ਤੋ ਪਰਧਾਨਾ॥
 ਹੁਕਮ ਤੁਮਾਹਾ ਸਭ ਤੋ ਉਚਾਇਉ ਚਲੇ ਫੁਰਮਾਨਾ॥

॥ ਥੰਡ ਥੰਡ ਸਹਿ ਅਸ ਨਿਬੈ ਸਹੁਲਾ ਏਲਾ ਏਚ
 ਲੇਭੰਡਾਗਾ ਲਾਖ ਚਉਗੰਮੀ ਬਚਨ ਮੇਥਾ ਯੋਗ ਸਨਾ
 ਏਕਉਚਾਗਾ ॥ ਕਹਿਕਹਿ ਦੇਖੋ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਅਪ
 ਹਿਰਿ ਦੇ ਬੀਚਾਗੀ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਗੋਰਖ ਸੁਣਤੈ ਨਾਨਕ
 ਕਐ ਸੀਕਾਰਤੁ ਮਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ॥
 ॥ ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖ ਸਹਮ ਪਤਿ ਛੇਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰ
 ਹਿ ਬਿਬੂਤਾ ॥ ਧਿੰਥਾ ਕਾਲ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜਗਤਿ
 ਭੰਡਾ ਪਰਤੀਤਾ ॥ ਅਣੀ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨ
 ਜੀ ਤੇ ਜਗ ਜੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਅਦੇਸਤਿ ਮੈ ਅਦੇਸੁ ॥
 ਅਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏ
 ਕੈ ਦੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਬੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਦਇ
 ਆਭੰਡਾਨ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦਾ ॥ ਆਪਿ ਨਾ
 ਥਾ ਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਹਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਗਾਸਾਦਾ ॥ ਸੰ
 ਜੋਗਾ ਦਿ ਜੋਗ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲਿਖੇ ਆਦ
 ਹਿ ਭਾਗਾ ॥ ੨ ॥ ਅਦੇਸਤਿ ਮੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਅਦਿ ਅਨੀ
 ਲ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੈ ਦੇਸਾ ॥ ਏਕਾ
 ਣੀ ਜੁਗਤਿ ਦਿਅਾਣੀ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਇ
 ਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣਾ ॥ ਜਿ
 ਉਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ॥ ਜਿਉਤੈ ਫੁਰਮਾਣੁ
 ॥ ਉਤੈ ਖੈ ਓਨਾਨ ਦਰਿਨ ਅਦੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਦਿਡਾ
 ਣਾ ॥ ਅਦੇਸੁ ਤਿਮੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਅਦਿ ਅਨੀਲ

ਅਨਾਦੇ ਅਨਾਹਤ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਟਕਦੇ ਸੁ॥੩॥ ਆ
 ਸਦੁ ਲੋਇ ਲੋਇ ਰੰਡਾ ਗਾਜੋ ਵਿਛੁਪਾਇ ਆਸੁ ਏ
 ਕਾਦਾ ਗਾਕਹਿ ਕਹਿ ਦੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸ
 ਚੇਕੀ ਸਚੀ ਕਾਗਾ ਅਦੇ ਸੁਤਿ ਮੇਅ ਦੇ ਸੁ॥੪॥ ਆ
 ਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਟਕਦੇ ਸੁ॥੫॥
 ਤੀਠੇ ਗੋਰਖ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ
 ਤੁੰਟੀ ਤੀਕਿਉ ਆਇ ਆਖਾ ਤੇਗ ਕਉ ਨ ਮਨੋਰ
 ਥਾਖਾ ਤੁੰ ਅਪਨਾ ਮਨੋਰ ਥਾਖਾ ਤੇਗ ਮਨੋਰ ਥਾਖੁ
 ਹਾਕੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ॥ ਟੇਕ ਮਨੋਰ ਥਾਖੀ ਅ
 ਧੁਗਾ ਜਬ ਮਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਸੁਗਾ ਅ
 ਉਹ ਮਨੋਰ ਥਾਖਿਉ ਨ ਕੋਈ॥ ਸਿਧ ਬੁਧਿ ਭਰ ਮੇਸ
 ਰਲੇਈ॥ ਸੁਦਿ ਗੋਰਖ ਤੁਝ ਦੀਖਿ ਅਦੇਈ॥ ਪੁਰ
 ਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਮੇਉ॥੧॥ ਤੀ ਗੋਰਖ ਭੀਚੁ ਪਕਰਿ
 ਹਰਿ ਆ॥ ਤੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਕਉਉ ਪਦੇ ਸੁਦੀ ਆ॥ ਤੀ ਗੋਰ
 ਥਾਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮਓ ਸਕਉ
 ਦੇਖਤੇ ਥੇਦਿ ਖਾਜਿ ਪੁਰਨ ਪਿਡਰੈ ਕਿਨਾਹੀ॥ ਤੀ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾਥਿ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ॥ ਜੈ ਸਾਦੇ
 ਥੀ ਐਤੈ ਸਾਬ ਥਾਨੀ ਐ॥ ਠਕੀਰ ਕਾ ਬਿਰਦੁ ਐਸ
 ਹੈ॥ ਤੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ॥ ਤੁ
 ਮ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਤੀਠੇ ਗਿ ਸਹਦਾਨੇ ਆਖਿ

ਗੁਰੂਗਾਨ ਪਿਛਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ॥ ਕਿਉਂ ਥਹੁ
ਤੋੜੀ ਪਹੁਚਣ ਅਹਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅਮ
ਹਦਾਨ ਅਗੇਭੀ ਵਡੀ ਜਾਗਾ ॥ ਤੰਮਹਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅਜੀ ਅਗੇਭੀ ਚਲ ਪੁਗੇ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ
ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿਅਜੀ ਤੁਸਾ
ਡੀਰਜਾਇ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਚਲਦੇ ਅ
ਹੇ ਮਹਦਾਨ ਉਤਾ ਵਲਾਨਾ ॥ ਤੰਛੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁ
ਛਿਅਜੀ ਏਤਾ ਜੋ ਅਏ ਸੋਨਾ ਥਹੀ ਅਏ ॥ ਅਤੇ ਅ
ਸੀ ਸੁਇਅ ਅਹਾ ਜੋਨ ਉਨਾ ਥਹੀ ਨਿ ਅਤੇ ਚਉਰਸੀ
ਸਿਧਾਏ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਛਿਅਜਤੀ ਪੈਨਿ ॥ ਏਥੇ ਜੋ ਅ
ਇਅ ਸੋਨਾ ਥਹੀ ਅਇਅ ॥ ਤੰਛੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਛਿਅਜਤੀ ਪੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਨਉਨਾ ਥਹੀ
ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਸੀ ਸਿਧਾਏ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੋਗੀ ਅ
ਦਭੇ ਖੁਸਭਨਾ ਥਹੀ ਕਹਾ ਵਦਾ ॥ ਪਰ ਅਸਲੀਨ
ਉਨਾ ਥਹੀ ਨਿ ॥ ਤੰਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅਜੀ ਅਸਲਨਾ ਥ
ਕੇ ਹੁਨੇ ਕੇ ਹੁਨੇ ॥ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਛਿਅਜਤੀ ਕੇ ਹੁਨੇ ਕੇ ਹੁਨੇ
ਪੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਸੀ ਸਿਧਾਦਾਨ ਉਕਿਅ ਪੈ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਲਾ ਮਹਦਾਨਾ ਤੇ ਨੁਸਭਨਾ ਚੇ
ਨ ਉਦਸ ਦੇਵੀ ਏਗੇ ॥ ਏਤ ਨੀਰਦ ਬਦਲ ਤੋਦੀ ਅ
ਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨਨਾ ਥਉ ਠਿਕ ਰਿਅਸਨ ਤੋ ਅਇਅ ਬੋ
ਲਿਅ ॥ ਪ੍ਰਾਨਨਾ ਥਵਾ ਚਾ ॥ ਕਤੰ ਚ ਭੁਗਤਾ ॥ ਕਤੰ

॥ ਕਤੰਚ ਅਛਨਾ ॥ ਕਤੰਚ ਪਾਇ ਬੈਠੇ ਗੀ ॥ ਪਣੇ ਪਣੇ
 ਤੋਤ ਪਾਪੁ ਛਤ ਪਾਪੁ ਤਾ ॥ ਦੇਹੁ ਜਬ ਬੁਝੇ ਸੁਧਾ ॥
 ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਭੁਗਤਾ ਸਤਿ ਜੁਗ
 ਤਾ ॥ ਦਿਨੰਤ ਰਹਿ ਬੈਠੇ ਅਰੋਗੀ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਛਣ ਉਪ
 ਦੇਸ ਅਛਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇ ਬੈਠੇ ਗੀ ॥ ਸੁਣੇ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਾ
 ਣ ਪਤਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਲੇਹੁ ਜਬ ਬਸੁ ਧੀ ॥
 ੨ ॥ ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਸਦਾ ॥ ਧੀਨ ਤੋਤ ਪਾਪੁ ਛਣੇ ਪ੍ਰਾ
 ਣ ਪਤਾ ॥ ਧੀਨ ਤੋ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੁਧ ਗਤਾ ॥ ਤਦਿ ਫੇਰਿ
 ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਬਗੁ ਦੇ ਚਰਣ ਨੂ ਦਉ ਨਿਯਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਬਦੇ ਚਰਣ ਨੂ ਦਉ ਨਿਯਾ ॥ ਦੁਤੰ ਅਗੀ ਪ
 ਦਿਚਿ ਮਥੇ ਟੇਕੇ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਮੀਨਿ ਤੋਏ ॥ ਪ੍ਰਾਨਾ
 ਸਬ ਚਨ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਤਪਾਨਾਨਕ ਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕਠਿ
 ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਦਾ ਪਾਨ ਦਰਸਨ ਹੁ ਆ ॥ ਤਪਾ
 ਜੀ ਇਸ ਬਚਨ ਮੈ ਭਿਨ ਭੇਦ ਕੁ ਛਨਾ ਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ਬਜੀਤੁ ਮ ਅਗੁ ਨਿਰੰ
 ਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਮ ਅਗੁ ਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ
 ਜਨ ਤਾ ਹੋ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸਹਾ ਹੀ ॥ ਅਗੁ ਹਮ ਤੋਇ ਉਪੀਜ
 ਣ ਤੇ ਹੀ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੁਹਤਿ ਹੀ ॥ ਸਤਿ ਪ੍ਰ
 ਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਣ ਤੇ ਹੀ ॥ ਤੰ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ਬਕਹਿ ਆ ਹੀ ਨਾ
 ਨਕ ਤਪਾ ਤੁਮ ਉਪਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪ

ਮੰਗਲਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਕਰਤ ॥ ੨੬੦ ॥
 ਪਾਦੇਖਿ ਆਪੁਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਜੈ ਸਤੁ
 ਮਕਰਤ ਬੇਤੈ ਸਹੀਦੇਖਿ ਆਪੁਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਜੀ ਜੈ ॥
 ਜੈ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਅਗੇਤੁ ਮਾਗੀਤੁ ਮਜਾਨੀ ॥
 ਤੈ ਮੰਗਲਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਜੈ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਧਕੀ ਏਹੈ
 ਤਿਨੋ ਅਗੁ ਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦੁ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਮੰਗਲਨਾਥਕ
 ਤੁਮ ਪੁਰਾਨ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ॥ ਪੁਨਾਥ ਅਪਣੇ ਅਸਦਿ ਜਾ
 ਇਥੈ ਠਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਜੈ ਪੁਨਾਥ
 ਥਾ ਅਗਾ ॥ ਏਹੁ ਤਉ ਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਅਗਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ॥ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨਾਉ ਪਰਿ
 ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ॥ ਮੇਠੀ ਏ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ॥
 ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਬੋਲਦੇ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ॥ ਏਹੁ ਅਸਲੀ
 ਨਾਥ ਅਗਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਹੁ ਏਤੈ ਨਾ
 ਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ਦਸੀਏ ॥ ਦਿਖਾ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਕੇ ਹਰੇ ॥ ਤੈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਅ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ॥ ਪਰਿ
 ਲੇਗੋ ਹਥ ਨਾਥਾ ॥ ੧ ॥ ਦੂਜੈ ਮਢਿ ਦੁਨਾਥਾ ॥ ੨ ॥ ਤੀ
 ਜੈ ਚਰਪਟ ਨਾਥਾ ॥ ੩ ॥ ਚਉਥੇ ਮੰਗਲਨਾਥਾ ॥ ੪ ॥ ਪੰ
 ਜਵੇ ਪੁਨਾਥਾ ॥ ੫ ॥ ਛੇਵੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥਾ ॥ ੬ ॥ ਸਤ
 ਵੇ ਪੁਨਾਥਾ ॥ ੭ ॥ ਅਠਵੇ ਸੁਰਤ ਨਾਥਾ ॥ ੮ ॥ ਨਵੇ ਚ
 ਬਨਾਥਾ ॥ ੯ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਨਾਉ ਨਾਥਾ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਹੋਰ
 ਮਾਥਾ ॥ ਤਪੁ ਤੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧)੩੧)ਧੀਭੀਭੇਸੰਭੂ)੩੨)ਭੇਤੀਸਵੇਅਛਰਦੇਨਾ)੩੩)
 ਚਉਤੀਸਵੇਪਲਕਨਿਆ)੩੪)ਧੇਤੀਭੇਪਿਪਲਕ
)੩੫)ਛਤੀਭੇਸੋਗਮਾ)੩੬)ਸੇਤੀਭੇਗਿਰਬੰਧ
)੩੭)ਅਠਤੀਭੇਸਾਲਸਾ)੩੮)ਉਣਤਾਲੀਭੇਕੇ
 ਸਕਗ)੩੯)ਚਾਲੀਭੇਗੈਲਸਾ)੪੦)ਇਕਤਾਲੀਭੇ
 ਦੇਸਗਨਪਗ)੪੧)ਬੈਤਾਲੀਭੇਮੁਕਤੀਸਗ)੪੨)
 ਤੇਤਾਲੀਭੇਚਲਨਾਚਤੋ)੪੩)ਚਉਤਾਲੀਭੇਸੁ
 ਰਮੇਨਾ)੪੪)ਧੇਤਾਲੀਭੇਸੇਪਿਸੇਨਾ)੪੫)ਛਿਤਾਲੀ
 ਭੇਗਿਰਦਗ)੪੬)ਸੇਤਾਲੀਭੇਜੋਤਲਗਨਾ)੪੭)
 ਅਠਤਾਲੀਭੇਜੋਤਮਗਨਾ)੪੮)ਉਣਦੰਜਦੇਬਿਮ
 ਲਜੋਤਾ)੪੯)ਪੰਜਭੇਸੀਤਲਜਲਾ)੫੦)ਇਕਦੰ
 ਣਦੇਅਘਰਘਨਾ)੫੧)ਬਦੰਜਦੇਤੁਲਸਜੋਗਾ)੫੨)
)੫੩)ਚਉਰੰਭਦੇਅਕਾਲਨਿਰ
)੫੪)ਪਚਦੰਜਦੇਭੋਲਸਗ)੫੫)ਛਿਦੰਜਭੇਗਮ
 ਰੁਅਗੁ)੫੬)ਸਤਦੰਜਦੇਕ੍ਰਿਸਨਕੁਅਗੁ)੫੭)ਅਠ
 ਦੰਜਦੇਬਿਸਨਪਤਾ)੫੮)ਉਣਭੇਸੇਕਰਜੋਗਾ)੫
 ੯)ਸਠਦੇਬਰਮਜੋਗਾ)੬੦)ਇਕਭੇਮੀਗੁਮੈਨ
)੬੧)ਬਭੇਮੀਗਜੰਬੀਲੀਕਪਾਗੀ)੬੨)ਤੇਭੇ
 ਕਾਲਿਦੁਨੈਨਾ)੬੩)ਚਉਭੇਨਲਿਦੁਨੈਨਾ)੬੪)ਧੇਭੇ
 ਭੇਸੁਰਸਤੀ)੬੫)ਛਿਅਭੇਗੋਰਧਨਮੈਨਾ)੬੬)
 ਸਤਭੇਗੁਠਾਬਾਸੀ)੬੭)ਅਠਭੇਅਲਨਮੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਮਰਦਾਨਾਮੁ ਤਿਉ ਭਲਾ ਪੁਰਿ
 ਓਸੁ ਏਕੈ ਚਿ ਅਜਤੀ ਤਿਸੈ ਏਕੈ ਤਿਸੈ ॥ ਤੇਰੇ
 ਜਤੀ ਤਿਉ ਨਾ ਦੀ ਬਿਦਯਾ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਏਨਾ ਦੀ ਬਿ
 ਦਯਾ ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਰਿ ਅਜੀ ਮਥ
 ਨਕਰਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਬਿਦ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾ ਦੀ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਨ
 ਨਕ ਸਬਦਿ ਅੰਗ ਸਲੋਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਨਾਵੇ ਸੰਤ ਦਸ
 ਦੇ ਜਤੁ ਘਰ ਦੇ ਇਉ ਜਾਲਾ ॥ ਭਣਦੇ ਨਾਨਕ ਸੁ ਤਿਮ
 ਰਦਾਨਾ ਪਿੰਡ ਨਾਗੁ ਸਮੀਕਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁ ਤਿਮ ਰਦਾਨਾ
 ਨਾਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦਯਾ ਦੀ ॥ ਜਤੀ ਮੇਈ ਕਹੀ ਦੇ
 ਨਿ ॥ ਜੇ ਨਾਵੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦੇ ॥ ਸਭ ਨਾਦੁ
 ਆਰਿ ਆਦੇਖ ਬਰਦਾਨੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਪਥ ਨਾਹੀ
 ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁਹ ਦੇ ਗਹ ਨਿਕਲਿ ਗਈ ॥ ਤੇ ਜਤੀ
 ਨਾਹੀ ਕਹੀ ਦੇ ਜੇ ਸਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿ ਆਨੁ ਥਮ ਰਖੇ ਤੇ
 ਜਤੀ ਤੇ ॥ ਓਤੁ ਜੋ ਚਿ ਅਜਤੀ ਤੇ ਨੁ ਦਸੈ ਨਿ ॥
 ਉਨਾ ਸਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿ ਆਦਿ ਚਿ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਦਿਤੀ
 ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਰਿ ਅਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਦੁ ਆਰਿ
 ਆਦਿ ਚੋ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾ ਦੀ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਨਕ ਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਮੁੜੈ ਜੇ ਮੰਦੁ ਗੀਦੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੁਹ ਦੇ
 ਗਹਿ ਜਾ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭਲੀ ਸੁਹਤਿ ਦੇਖਦਾ
 ਹੈ ॥ ਤੇ ਅਖੀ ਦੇ ਗਹਿ ਜਾ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕੇ ਨੇ ਸੁਣਦਾ

ਹੋਵਾਈਗਾ ਮੁਹੰਤੋਤੋਂ ਡੋਲਦੇਤੋਂ ਕੰਨ ਦੇਹਾ ਹੋਜਾ
 ਦੀਹੈ॥ ਜੇਨਾਸਕਾਦੀਖੁਸਬਾਸਲੇਦਹੈ ਅਤੇਦੁਹ
 ਗੰਧਾਵਤੀਹੈਤਾਮਗਜਾਬਿੰਦਸਾਨਿਜਾਦੀਹੈ॥ ਅ
 ਤੇਖੁਸਬਾਸਲੇਕਰਿਡੋਲਜਾਦਹੈ॥ ਤਾਨਾਸਕਾਦੇਹ
 ਹਜਾਦੀਹੈ॥ ਅਤੇਮਥਨਬਿਨਾਹੀਦਿਖਿਭਲੀਮੁਹ
 ਤਿਏਦੀਦੇਹਾਹਿਜਾਦੀਹੈ॥ ਅਸਾਜੋਤੈਨਾਛਿਅਜ
 ਤੀਦਸੇਸੋਓਨਾਕਿਸੇਹਾਹਜਾਵਣਨਾਹੀਦਿਤੀ॥
 ਤਾਓਹੁਅਸਲਜਤੀਹੈਨਿ॥ ਤਾਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅ
 ਸਤਿਜੀਸਤਿ॥ ਹੁਇਮੇਗੀਬਹੁਤੁਨਿਸਾਹੋਈ॥ ਤੇ
 ਫੇਰਿਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਹੁਇਅਗੇਭੀਚਲ
 ਦੇਹੋਨਾ॥ ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਅਮਹਦਾਨਾਚਲਦੇ
 ਆਹੈ॥ ਤੇਗੋਪੀਚੰਦਮੰਗਲਨਾਥਨੁਕਹਿਅਗੁ
 ਰੂਜੀਨਾਨਕਤਪਾਹਮਤੇਹੈ॥ ਤੇਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਅ
 ਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜੇਕਿਉਹੀਗਤਹੈਤਾਹਥੀ॥ ਐ
 ਸਾਸਾਧਜੋਗੀਸਰਸਾਥਿਹੁਟੇਕੀਲਾਇਕਹੈ॥
 ਤੇਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਅਗੁਰੂਨਾਥਜੀਤੁਮਕਹੋ॥ ਤੇ
 ਮੰਗਲਨਾਥਅਤੇਧੁਧੁਨਾਥਅਤੇਗੋਪੀਨਾਥਅ
 ਤੇਪ੍ਰਾਨਾਥਇਤਨਿਆਮਿਲਿਕਰਿਕਹਿਅ॥
 ਹੋਨਾਨਕਤਪਾਤੁਮਕਿਉਹਮਤੇਹੋਈਹੀਗਤਸਿ
 ਧਮੰਡਲਮੇਕਹੋਗੁਜਗਨਾ॥ ਤੁਮਹੋਜੰਜਾਲਤੋਕੋ
 ਈਹਹਿਆਨਾਹੀ॥ ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬਦਕਹਿਅ॥

ਨਾ। ਲਖ ਚਉਗਮੀ। ਮਤੇ ਛੁਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
ਦਰਸਨਾ। ੧। ਸੁਣਿ ਸਿਧੋ ਭਾਈ ਮੇਰੇ। ਸਤਿਗੁਰ
ਮਿਲਿ ਅਤੋਰੀ ਏਨਿ ਬੇਰੇ। ੧। **ਗੁਰ ਓ।**। ਅਸ
ਨਬੈ ਸਨਾਮ ਤੇ ਛੁਟਾ ਛੁਟੇ ਕਰਮ ਮੈ ਸਾਗਾ ਸਗਲੇ
ਬੰਧਨ ਪਰ ਕੇ ਕਾਟ ਪਾਏ ਮੈ ਬਦੁ ਅਗਾ। ੨। ਏਕੀ
ਕਾਹ ਪਰਿ ਨਜਹਿ ਮਾਹੀ ਦੁਜਾ ਚਿਤਿ ਨ ਪਾਹੀ। ਦਸ
ਅਉਤਾਰ ਅਉਰ ਦੇਵ ਤੇਵਾਰ ਵਰਕ ਰਿਹਾਹੀ। ੩। ਪ੍ਰੇ
ਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਸਹਜ ਗੰਗ ਮੈ ਖੇਲੀ। ਪ੍ਰ
ਣਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਨਾਥੋ ਸਿਧੋ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਏਕ
ਕਮੇਲੀ। ੪। ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪਾਤੁ
ਮਕੈ ਨਿਰੰਦਨ ਮੇਸਾਕੀ ਅਹੈ। ਪਰਹਮ ਅਪਣੇ ਦ
ਸਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤੁੰਸਾਧ ਮੁਹਤਿ ਹੈ। ਤੇਹ ਦਰਸਨ ਦੁ
ਲੀਭੁ ਹੈ। ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੈ
ਤੁਮਹੋ ਸੋਹੀ। ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਤੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ। ਮੁਖ ਤੇ
ਕਹਤੇ ਲਿਖਾ ਸੁਹਤੇ ਹੈ। ਅਬਹਮ ਕੈ ਤੁਮਹਜਾ ਏਚੇ
ਦੀ। ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਰ ਨਾਥ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਸ
ਭਨਾ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪਾਤੁ ਮਕੈ ਨਿਰੰਦਨ ਕੀ ਰਜਾ
ਇਹੈ।

ਅਬੈ ਲਗੁ ਭਾਈ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਜੀ।

। ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਤਿਹਾ
ਉਡਾ ਗੀਲੀਤੀ। ਜਾਇ ਬਿਅਹ ਪਰ ਬਤਤੇ ਖੜੇ

ਹੋਏ॥ ਜਿਥੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਸੇਵਿ ਅਸੀਂ ਆਗਾ ਸਿ
 ਗੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਲਿਖਾ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅ
 ਧਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣਿ ਰਿਖੇ ਅਏ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ
 ਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਧਿ ਅਹ ਪਰਬਤ ਤੇ

ਸਾਖੀ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

ਅਏ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਅਸੀਂ
 ਹੁਣਿ ਕਿਤੇ ਨ ਜੋ ਜਨ ਅਏ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਾਢੇ ਸਤੁ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਅਏ॥

ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜ ਕੀ ਟੀ ਟੇ ਕੇ ਭੀ ਸਾ ਪਾਸੋਂ
ਪਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਟਿ ਥੇ ਬਡਾ ਅ
ਉਧੁਤ ਪੁਰਖ ਤੀ ਜਿਸ ਤੀ ਟੀ ਸੀ ਨਿ ਅਸੀ ਪੁਜਦੇ
ਤੀ ਨਿ ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਉਸਦਾਨਾ ਉ
ਕਿ ਅਹੈ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਿ ਥੇ ਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਅਮਰਦਾਨਾ ਉ ਉਸਦਾ ਦਤਾ ਤਿ ਓਹੈ ਅਤੇ ਓਹੁ
ਜੋ ਉਚੇ ਢੁਢਿ ਦੇ ਖਾਨੈ ਓਹੁ ਉਪਾਹਿ ਪਾਇ ਅਤੋਇ
ਅਹਈ ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਓਸਤਾ
ਟੀ ਭੀ ਦੇ ਥੇ ਗੋ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਦੇ
ਖੀ ਏ ਗੋ ਜਾਇ ਦਤਾ ਤਿ ਓਹੈ ਦੇ ਉਪਾਹਿ ਖੜੋ ਰੋਏ
ਤੀ ਅਗੈ ਦਤਾ ਤੈ ਅਉ ਸੁਤ ਪਾਇ ਅਤੋਇ ਅਹੈ
ਬਿਦੇ ਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਕਿ ਉਭਾ ਟੀ ਬਾ
ਲਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾ ਡੀ ਗਜਾਇ ਤੀ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਹੁਇ ਤੀ ਅਇ ਪਹੁਚੇ ਤੀ ਬ
ਲਾਇ ਓਹੈ ਇਸਤਾ ਟੀ ਦੇ ਖੀ ਏ ਏ ਹਭੀ ਸਾਧਵਡਾ
ਅਖਦੇ ਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਲ ਮਰਦਾਨਾ
ਤੇਗਭੀ ਅਖਿ ਅਮੰਨਣਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚ
ਨਕੀਤਾ ਹੋਤੀ ਦੇ ਹਥ ਲੋਕਿ ਉਨਾ ਹੀ ਸਮਝਿ ਦੇਖ
ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ਜਬ ਲਗਦੇ ਹੀ ਤਬ ਲਗਾ ਅ
ਸਾਇ ਉਨ ਹੋਵੈ ਪੁਰਨ ਸੀ ਨਿ ਅਸਾ ਥੋ ਭਿਦਿ ਸਹਿ
ਚਿਤੁ ਗਥੋ ਠਾਇ ਇਕ ਨਗਾਇਨੁ ਸਭ ਘਟ ਮਾਹਿ

॥ ਬਿਨੈ ਨਾਨਕ ਸੁਟਿ ਦਤਾ ਤਿਓ ਮੁਗਤਿ ਸਭਾਨੇ
 ਹੋਵਨ ਦੇਉ ॥ ਦਤਾ ਤਿਓ ਦਾਚਾ ॥ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਪਰੋਜਨ
 ਘਟਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਬੋਲ ਨ ਕਾਜਿ ਹੋਇ ਸੁਭਾਇ ॥
 ਕਾਇਆ ਮੰਗੀ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੀ ॥ ਬੋਲ ਬਚਨ ਸੋਹ
 ਹੋਇ ਅਗੀ ॥ ਹਲ ਚਲ ਕਦੀ ਨ ਬਿਅਪੇਸੋਹ ॥ ਪੁ
 ਗਨ ਕਿਰਪਾ ਚਿਤੁ ਦ੍ਰਿਸਿਅ ਮੋਇਆ ॥ ਹੋ ਮੰਗੇ ਮਨ ਗਇ
 ਟੁਜ ਪਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਕੰਹ ਸਨ ਮੈ ਬਕਤਾ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ਸੁ
 ਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਅਪਨਾ ਛੋਡਿ ਹੋਇ ਹੋਇ ਜਪਾ ॥ ੨ ॥
 ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ॥ ॥ ਅਜ ਪਾਕਹੀ ਏ ਮੋਭੀ ਜਪਦੀ
 ਮੈ ॥ ਕਿਉ ਨ ਜਪ ਮੈ ਪੁਗਨ ਜਗਦੀ ਮੈ ॥ ਜਪ ਕਰਤੇ
 ਅਜ ਪਾਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ
 ਅਵੈ ॥ ਜਬ ਲਗਾਇਆ ਤਬ ਲਗਾਇਆਇ
 ਆ ॥ ਬਿਨ ਸੇਕਾਇਆ ਤਬ ਏਕ ਦਿਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਟਿ ਦਤਾ ਤਿਓ ਭਗਵਾਨ ਪੁ
 ਨੀ ॥ ੩ ॥ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ॥ ॥ ਜਪ ਜਪ ਜਬ ਦਿ
 ਸਟਿ ਨ ਅਵੈ ॥ ਦੇਖਿ ਆਦਿ ਸਟਿ ਤਬ ਜਪ ਭੁਲ
 ਵੈ ॥ ਕਾਇਆ ਸਾਕੀ ਹੋ ਸਨਾ ਸਾਕੀ ॥ ਆਪੁ ਨ ਗਇਣ
 ਹੁਆ ਸਾਖੀ ॥ ਨਾਕੁ ਛੋੜ ਪਣਾ ਨਾਕੁ ਛੋੜ ਪਣਾ ॥ ਦਤ
 ਕਹੇ ਸਭ ਏਕੋ ਬਪਣਾ ॥ ੪ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤ
 ਪਾ ॥ ਕਿਉ ਨ ਤੁੰ ਜਪ ਕਾਕਾ ਜਪਾ ॥ ੫ ॥ ਜਪ ਤਾ ਜਪ ਏ
 ਕੰਕਾਹਾ ॥ ਸਭ ਮੁਗਤਿ ਤੇਰੇ ਨਿਆਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸ

॥ १८० ॥
 ॥ १८१ ॥
 ॥ १८२ ॥
 ॥ १८३ ॥
 ॥ १८४ ॥
 ॥ १८५ ॥
 ॥ १८६ ॥
 ॥ १८७ ॥
 ॥ १८८ ॥
 ॥ १८९ ॥
 ॥ १९० ॥
 ॥ १९१ ॥
 ॥ १९२ ॥
 ॥ १९३ ॥
 ॥ १९४ ॥
 ॥ १९५ ॥
 ॥ १९६ ॥
 ॥ १९७ ॥
 ॥ १९८ ॥
 ॥ १९९ ॥
 ॥ २०० ॥

ਬਾਤ ਪਰਪਰਤਾ ॥ ਤਨ ਅੰਦਰ ਪਰਪਰਤਾ ॥
 ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਨ ਸੁਣੀ ਅਗੇ ਬਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੇਖੀ ॥ ਤੁ
 ਤ ਬਾਤ ਸੁਣ ਦੇ ਅਚਰਜ ਅਤ ਮਨ ਪਤੀ ਜੇ ॥ ਸੁਅ
 ਮੀ ਕਰੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਭੂਨੁ ਸੁਨੇ ਕਉ ਨਹੀ ਏ ॥ ੧੧ ॥
 ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਗੀਤ ਗੋਜ ਬਨੈ ਨੀਦੇ ਖੋਤੁ ਮਹਾ
 ਚਿਤ ਕਠੋਰ ॥ ਜਟੇ ਵਧਾਈ ਦੇ ਹੀ ਜਾਲੀ ਪਾਹਨ ਜੇ ਮੇ
 ਕੋਰ ॥ ਕੰਬਲ ਖੁੰਭ ਚੜਾਇ ਓਭਾਵੈ ਓਜਲਾਤੋ ਇਨ
 ਜਾਵੈ ॥ ਨਾਰਿਦ ਸਭਿ ਅਕਰੇ ਸਿੰਗਾਰ ਕੰਤ ਨਕ ਬਹੁ ਪਾ
 ਵੈ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਤਤਾ ਤਿਤਾ ॥ ॥ ਚਲੋਤ ਪਾਨਿ ਰੰਦ
 ਨਕੈ ਸਾਜੇ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਦੇਖਿ ਅਸਾ ॥ ਸਾਸਤਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ
 ਪੁਕਾਰੇ ਅਪੁ ਬਿਧਿ ਕਿਨੁ ਕਬਹੂੰ ਨ ਲੇਖਾ ॥ ਅਚਰਜ
 ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ਤੁਸਤੁ ਹਮ ਤੋ ਭਰਮ ਤਭਟਕਾ ॥ ਤਲਚ
 ਲਉ ਪਜੀਠਾ ਹਨਾ ਪਾਵੈ ਚਿਤ ਨਹ ਮਹਾ ਅਟਕਾ ॥
 ੧੩ ॥ ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੁਹਤਿਲਾਲ ਸਬਜ ਤੇ ਕਾ
 ਏ ਅਜੇ ਮੇ ਸੁਦਗਨਾ ॥ ਹੀਰਾ ਮੰਤੀ ਚਰਨ ਦੇ ਖੀਏ ਚੰਦ
 ਮੁਹਤ ਨਿਰਖਤੈ ਨਾ ॥ ਦੰਤ ਜਵਾਹਰ ਬਨੈ ਜੜਾਉ ਕਉ
 ਹੀਲ ਸਕ ਸੁਲਕੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮੈ ਖੰਡੇ ਪਾਗੈ ਸੀਦ
 ਵਨ ਚਮਕੈ ॥ ਚਲਿਕ ਰਿਦੇ ਖੋਤੁ ਮੇਦਿ ਖਾਵਉ ਤਬ
 ਤੁਮਾਨੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ਨਿਰੰਦਨ ਕੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹੁਗੀ ਅ
 ਠਪ ਹਰ ਸਲਾਮੀ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਤਤਾ ਤਿਤਾ ॥ ॥ ਦੇਖ
 ਸਕਤਿ ਤੁਮਾਹੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੇ ਸੋ ਸਾਚੀ ॥ ਅਬ ਪ

ਰਤੀਤਤੁ ਏਹਿਹ ਮਕੈ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤ ਹਿਰਾਚੀ ਧੰਨੁ
ਸੁਗੁਰਤੁ ਮਾਗਾ ਕੀਏ ਯੇ ਜਿਨਿਤੁ ਮਕਉ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾ
ਇਆ ਐਸਾ ਅਗੇ ਅਉਰਨ ਸਾਧੁ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ
ਬਨਾਇਆ ॥੧੫॥ **॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ॥** ॥ ਖਟ ਦਰਸ
ਨ ਪੰਥ ਸਰਦੇ ਖੇਭੇ ਖਤੁ ਮਾਗਾ ਉਚਾ ਜਾਤਿ ਦਰਸਨ ਸਭ
ਸੇਵਕ ਤੁ ਮਰੇ ਤੁ ਮਸੀਹਿ ਨਾਹਿ ਪਹੁਚਾ ॥ ਰਿਧ ਸਿਧ ਸ
ਭ ਪੀਛੇ ਛੱਡੇ ਏਕ ਕੀ ਅਧਾਰਾ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣਿ
ਦਤ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਭੇਖਤੁ ਮਾਗਾ ॥੧੬॥ ਦਤਾ ਤਿਓਚ
ਗਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ॥ ਅਗੋ ਗੁਰਨਾਨਕ ਚਗਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ
ਗਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਸੰਨਿ ਹੋਇਆ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਆਪਿ ਦਿਚਿ ਮੁਸਕੋ ॥ ਇਤ ਨੀਹ ਕੀਕ ਹਿਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਿ
ਸੁਣੀਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਮ ਸਤ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਸ
ਛੇੜੈ ਪਹਿਰੇ ਹਰਿ ਆਫਿ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ
ਮਾਜੀ ਹੁਣਿ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ॥ ਕਿਨਾਹੀ ਚਲਦੇ ॥
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪੂਰਨ ਦਰਗਤ
ਹੋ ॥ ਓਸ ਤੇ ਪਰੇ ਪੂਰਨ ਗਤ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪ ਹਿ ਨਿਰੰ
ਕਰ ਜੋਤੀ ਸਹੂ ਪੈ ॥ ਅਗੇ ਚਲੀਏ ਗੇ ਉਰਾ ਵਲਾਨਾ
ਹੋਇ ॥ ਦੇਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤ ਮਾਸਾ ਜੋ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ
ਖਾਈ ਸੋ ਦੇਖੁ ॥

॥ ਖਟ ਦਰਸਨ ॥

ਬਿਅਹ ਪਰਬਤ ਤੋ ਉਡੇ ॥ ਅਲਾਲੀ ਨ ਪਰਬਤ ਤੇ

ਗਏ ਜਾਣ ਬਨਰੁ ਏ ॥ ੧੦ ॥ ਮਰਦਾਨ ਪੁਰਿ ਅਗੁਰੁ
 ਜੀਉਇ ਅਸੀਰਿ ਬੇਅਏ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਅਲਲਾਲੀਨ ਪਰਬਰਤੇ ਅਏ
 ॥ ਅਤੇ ਅਲਲਾਲੀਨ ਇਸਦਾ ਨਉਤਾ ਪਇਅ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਇਸਤੇ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇਗਾ ॥ ਓਹੁ ਜੋ ਅਲਲ
 ਪੰਥੀ ਕਹੀਦੈ ॥ ਨਿਅ ਅਕੇ ਪੂਰਲਾ ਦਰਗਤ ਦਾਹੁ
 ਹੈ ॥ ਪੂਰਲਾ ਦਰਗਤ ਅਲਲਾ ਦਾਹੁ ਜਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੰਮ
 ਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਪੂਰਲਾ ਦਰਗਤ ਏ ਬੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰਮ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਅਮਰਦਾਨ ਏ ਬੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰਮ
 ਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਉਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤੰਮ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਅਮਰਦਾਨ ਉਤਾਵਲਾਨ ਹੋਇਸ
 ਭੇਦਰਸਨ ਹੋਵਨਿਗੇ ॥ ਤੰਮ ਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਰੁਲ
 ਜੀ ॥ ਤਿਚਰਨੁ ਆਇ ਅਲਲਾ ਚਉਗਿਰਦ ਘਤਿ
 ਆਘੇਗਾ ॥ ਅਲਲਾ ਦਾ ਸਿਰਦਾਰ ਜੋ ਅਹਾ ॥ ਅਲਲ
 ਚੀਨ ਤਿਸ ਬਚਨ ਬੀਲਿਅਾ ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਆਇ
 ਪਾਇ ਆਘੇਗਾ ॥ ਕਉਨ ਤੂੰ ਕਿਹ ਕਰੋ ਬਸੇਗਾ ॥ ਕਉਨ
 ਮਨੋਰਥ ਟੀਹੁ ਆਇਆ ॥ ਕਉਨ ਨਾਮੁ ਤੂੰ ਕਿਨੇ ਹਿਪਠ
 ਇਆ ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪੁਛੇ ਬਾਚਾ ॥ ਪਿੰਡ ਪਾਇਕੇ
 ਫਿਰਤ ਕਾਚਾ ॥ ੧ ॥ ਅਲਲਾ ਮਿਲਕੇ ਪਾਇ ਆਘੇ
 ਗਾ ॥ ਹਿਰਦੇ ਭੀਤ ਹਿਲੀ ਆਬਸੇਗਾ ॥ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨਿ
 ਟੀਹੁ ਆਇਆ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਅਪਿਪਲਿ ਆਇ

ਮਾਧੁਰਿ ਜਾਇ ਜੋ ਰੋਇ ਕਰਾਇ ਅਗਨ ਬਖਾ
 ਕਾਤ ਬਠਨ ਕਬਜਾਇ ਆਸੁਇ ਅਲਾਚੀਨ
 ਨਾਨਕ ਅਸਦਾ ਸਿਆਏ ਕਰਿ ਰੰਜਨ ਗਾਥੀ ਆਸਾ ਤੈ
 ਅਲਾਚੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਲਗਾ ਲੈਣਾ॥

੧੬੭

ਅਲਾਚੀਨ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਗਏ॥

ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆਸੁਇ ਭਾਈ ਅਲ
 ਲਾਚੀ ਨਿਤੁ ਸਡੇ ਦਰਸਨਿ ਅਸੀ ਅਏ ਅਯੋ ਭਲ
 ਹੁ ਅਤੁ ਮਾਗ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਆਤੈ ਅਗੈ ਅਲਾ

ਚੀਨਬੋਲਿਆਜੀਹਮਨਿਹਾਲਹੁਏ॥ਹਮਕਉ
ਤੁਮੋਕਿਹਤਾਹਥਕੀਆ॥ਹਮਗੀਨਗੀਕਿਹਤਾਹਥ
ਹੁਈ॥ਤੰਮਹਦਾਨਾਬੋਲਿਆਅਲਲਾਚੀਨਜੀਈ
ਹੰਪ੍ਰਲਾਦਭਗਤਜੋਹੋਮੋਕਹੰਏ॥ਤੰਅਲਲਾਚੀ
ਨਕਹਿਅਭਾਈਈਹੰਏ॥ਉਤੁਤੰਮਾਹਰਾਜਾਏ॥
ਓਸਦਾਭੀਦਹਸਨਕਹੀਓ॥ਬਡੇਭਗਤਏ॥ਤੰਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਹੰਜੀਬਡੇਭਗਤਏ॥

॥ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹੁਗੁਰੂਜੀ॥

॥ਪ੍ਰਲਾਦਭਗਤਕਾਏਕਉਚਾਪਹਜੀਉਪਹਿਅ
ਸਟਥਾਤਹੰਬੋਠਬੇਜਾਇਕਹਿ॥ਕਹਤਾਹਕਹਤਾ
ਹਕਹਿਆ॥ਅਗੇਪ੍ਰਲਾਦਭਗਤਮਗਨਬੋਠਾਥ
॥ਪ੍ਰਲਾਦਕੀਤਾਜੀਖੁਲੀ॥ਤਉਪ੍ਰਲਾਦਪੁ
ਛਿਆਕੋਤੁਰੇਭਾਈ॥ਈਹੰਤੰਅਦਮੀਕੀਗਮਨਾ
ਹੀਤੁਕੋ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ਹਮਕਹਤਾਹਮਕੇਬੰਦੇ
॥ਤੰਫੇਰਿਪ੍ਰਲਾਦਪੁਛਿਆਈਹੰਤਕਤੁਕਿਉਕ
ਹਿਆਇਆ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥॥ਹਮਕਉ
ਹਮਕਹਤਾਹਲਿਆਇਆ॥ਤੰਫੇਰਿਪ੍ਰਲਾਦ
ਭਗਤਿਪੁਛਿਆ॥ਕਉਨਬਾਸਨਧੋਇਆਛਾਕੀ
ਨਾ॥ਕਉਨਕਾਦੁਪਆਛਾਚੋਇਲੀਨਾ॥ਕਉਨਸ
ਮਾਇਨਬੀਚਸਮਾਇਆ॥ਕਉਨਠਉਹਗਾਖ
ਦਹੀਜਮਾਇਆ॥ਕਉਨਮਥਨਕਹਿਕਾਛਿਆ

ਮਾਖਨਾ ਕਉ ਨਤ ਉਦੇ ਨਿਰਮਲ ਚਾਖਨਾ ਪੁਛੇ ॥ ੧੬੮ ॥
 ਤਲਾ ਦਸੁ ਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੁਝ ਕਿਨ ਹਿ ਬੁਝਾਇ
 ਆਪ ਪਤੇ ਆਪਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ੩ ॥
 ਨਧੋਇ ਆਛਾ ਬਾਸਨ ਕੀ ਆਖਿ ਮਾਚੇ ਇਦ ਧਮ
 ਗੋਸਟਿ ਪੁਤਲ ਦਭਗਤ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥

ਨਲੀ ਆਲਗ ਨਮਗਨ ਦੇ ਤਾਇ ਕਹੁ ਟਿ ਆਗੁ
 ਰਉ ਪਦੇ ਸਸਮਾਦ ਨ ਪਾਇ ਆਗੁ ਰਿਗ ਪਾਮ
 ਬਿਲੀ ਆਮਾਖਨਾ ਹਰਿ ਰਿਗ ਪਾਨਿਰਮਲ ਤਤਚ

ਖਨਾ ਸੀਤ ਸੀ ਗਿਲਦੀ ਜਮਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਦੇਵ ਨਾਨਕ
 ਕਸੂਟਿ ਭਗਤ ਪੁਲਿਲਾਦਾ ॥ ਹਮ ਸੁਭ ਪਤੀ ਅਨ
 ਦੁਗਾਦਾ ॥ ੨ ॥ ਪੁਲਿਲਾਦਾ ॥ ॥ ਪੰਨ ਗੁਰੂ ਜਿ
 ਨਿਦੀਆ ਗਿਆਨਾ ਕਲਿਜੁਗ ਭੀਤ ਰਿਆਵਾਧਿ
 ਅਨਾ ॥ ਆਵੀ ਕਰਣੀ ਆਵੀ ਭੇਖਾ ॥ ਆਵੀ ਬੁਧਿ ਅ
 ਵਾਧਿ ਬੇਕਾ ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਪਰਤਵ ਸਾਧਿ ॥ ਹਮ ਨਗ
 ਇਣਤੁ ਮੇਰੇ ਸਾਧਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਪੰਨ ਨ
 ਗਇਣ ਪੰਨ ਗਮਾ ॥ ਜਿਨਿ ਚਲਤੁ ਮੇਰੀ ਮਾ ॥ ਐਸੀ
 ਭਗਤਿ ਦਿਤੁ ਭਈ ਤੁਮਹੀ ॥ ਤਜਿ ਕਾਲ ਪੂਰੀ ਨੀ
 ਕਾਹੀ ॥ ਸਮਿ ਸਾਮਿ ਪੁਲਾਦ ਚਿਤਾ ਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗ
 ਮ ਜਨਕਾ ਕਾਜ ਸਦਾ ਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ਤੈ ਪ੍ਰਦਿ ਚਿਵ ਡਾਭ
 ਗਤ ਕੀਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਜੋਗਿ ਬਹੁਤੇ ਜੀ ਆਦਾਓ ਪਾਹੁ
 ਦੇਗਾ ॥ ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਪਰਤਾ ਪਾਹੁ ਦੇਗਾ ॥ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ
 ਵਿਚਿ ॥ ਅਗੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਇਥੇ ਅਤੇ ਪੁਰਿ ਪਹੁਚਿ
 ਆਏ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਤੁ ਭੀ ਆਇ ਪਹੁਚਿ ਆਏ ॥ ਤੈ
 ਮਹਦੇ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਨੁਪੁਛਿ ਆ ॥ ਜੀਤੁ ਵਡਾ
 ਭਗਤ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਹਮ ਵਡਾ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇ
 ਆ ॥ ਤੈ ਨੁਗਮ ਵਡੀ ਨਜ ਰਿਖੋ ਲੀਹਿ ॥ ਅਜੀ ਕੋਈ
 ਹੋਰ ਭੀ ਇਥੇ ਪਹੁਚਿ ਸੀ ॥ ਕਿਏ ਹਰ ਕਬੀਰ ਅਤੇ ਨਾਨਕ
 ਕਹੀ ਪਹੁਚੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੈ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਬੀਲਿ ਅਦੇ
 ਖੁਭਾਈ ਪੁਛਿ ਨਾਨਕ ਤਪੇਨਾ ॥ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਵ ਸੀ ਮਿ

ਤਲਾਦ ਭਗਤ ਕੀਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਪੇਨਾ ॥ ਮਕਲੀ ਕਾਲ

ਨਮਾਦ ਸੀ। ਤਾਂ ਮਾਦਾ ਨੇ ਮਾਦਾ ਮਾਦੀ ਤੁੰਨੀ ॥ ੨੬੯ ॥
 ਵਡੇ ਭਗਤ ਤੋਂ। ਅਗੇ ਤੋਂ ਏਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੀ ਪਿ
 ਛਲੀ ਸਭ ਮਲੁ ਮੈਂ। ਤਾਂ ਪੁਰਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿ
 ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਇਕ ਇਸ ਦਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਤੋਂ ਵੈਗ
 ॥ ਓਹੁ ਏਥੇ ਧੁਰਿ ਆਇ ਪੁਚੇਗਾ ॥ ਓਹ ਸਦਾ ਕੰ
 ਮਨਾਹੀ ॥ ਓਹ ਵਡੇ ਵਡੇ ਭਗਤ ਤੋਂ ਏਤੋਂ ਨਿ। ਅਤੇ
 ਵ ਨਿਗੇ ॥ ਪਰ ਪੁਚੇ ਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਪੁਨ੍ਹੇ ਨਹੀ
 ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਓਹੁ ਕੰਦਾ ਤੋਂ ਸੀ
 ॥ ਅਤੇ ਕੇਹੜੇ ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਤੋਂ ਵੈਗਾ ॥ ਤਾਂ ਪੁਰਲਾਦ
 ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਕਲ੍ਹਾ ਗਾਦਿ ਚਿਤੋਂ ਵੈ
 ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਜਦ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਦੇ ਤਛੇ ਡੇਗਾ ॥ ਇਸੇ
 ਸਉ ਵਹਿ ਆਪਿ ਵੇਤੋਂ ਵੈਗਾ ॥ ਪਰ ਵਡਾ ਭਗਤ ਤੋਂ
 ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਉਪਾਹਿਤੋਂ ਵੈਗਾ ॥ ਅ
 ਤੇ ਇਨ੍ਹਿ ਪੁਦੇ ਤੁਲਿ ਓਹ ਭਗਤ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੇ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰ
 ਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਅਗੇ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ
 ਤੋਂ ਇਥੈ ਆਹੈ ॥ ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੋਇ ਆਹੈ ॥
 ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਓਹੁ ਤੋਂ ਆਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਕੰਬੀਰ ਤਾ ਜੁਲਾਹ ਆਹਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪ
 ਖੜੀ ਹੋਇ ਆਹਾ ॥ ਦਿਖਾ ਜੀ ਓਹੁ ਕਿਸ ਵਰਨ ਵਿਚਿ
 ਤੋਂ ਵੈਗਾ ॥ ਅਤੇ ਕੇਹੜੀ ਧਰਤੀ ਕੇਹੜੇ ਸਹਾਇ ਚਿ

ਤੇ ਦੇ ਗਾਇਨ ਪ੍ਰਭਾ ਦਭਗਤ ਕਰਿ ਅਸੁ ਸੁ
 ਭਾਈ ਧਰਤੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਮੁਹ ਵਟਾਲੇ ਦਿਚਿ ਅ
 ਤੇ ਵਗਨ ਜਟ ਦਾ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਕੇ
 ਜੇਹਾ ਤੇ ਸੀ ਤਾ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰਭਾ ਦਭਗਤ ਕਹਿ ਅਭਾ
 ਈ ਸੁਦਿ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਰਿਜੁ ਤੇ ਦੇ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਖੁਸੀ ਤੇ
 ਦੇਹਾ ਓਹੁ ਕਬੀਰ ਥੋ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਥੋ ਵਧਿ ਤੇ ਸੀ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਥੋ ਲਿਆ ਕਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸਾਡਾ ਅ
 ਧਿ ਅਭੁਠ ਜਾਤੀ ਤਾ ਮਹਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾ
 ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ ਅਜੀ ਮੇਭੁਲਾਹੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਅਸੁਦਿ ਮਹਦਾਨਾ ਜੈ ਪ੍ਰਗਮ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ
 ਸੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਰਖਦਾ ਓਹੁ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿਉ ਅਧਿ ਦੇ
 ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰਭਾ ਦਭਗਤ ਥੋ ਲਿਆਹੀ
 ਤਪਾਇਉ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਓਹੁ ਜੋ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ ਸੋ
 ਅਪਣੀ ਵਡਿ ਅਈ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਓਇ ਜਿਉ ਕੀ
 ਤਿਉ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧੀਨ ਤੇ ਇਕੇ
 ਹਿ ਅਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭ
 ਭਾ ਦਭਗਤ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਤੇ ਏ ਪ੍ਰਭਾ ਦਭਗਤ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਇਅ
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਾ ਦਭਗਤ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਤੇ ਇਅ ਹਦ ਥੀ ਬਾਹਰਿ ਖੁਸੀ ਤੇ ਏ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀ ਪੁਇ ਅਸੀ ਨੂਰ ਜਾਇ ਤੇ ਦੇ ਤਾ ਪ੍ਰ

))

ਤੇ ਉਹ ਉਤਾਰੀ ਲੀ ਤੇ ਜਿਉ ਨ ਉਲਾਸ ਮਹਾਨ ਤੇ
 ਜੋ ਉਏ ਜਾ ਮਹਾਨ ਦੇ ਖੇਤੀ ਕਿਆ ਦੇ ਖੇਤੀ ਤੇ ਹੋ ਦਿ
 ਸ ਅਟੈ ਗਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੇ ਹੋ
 ਤਾਨ ਜਗਿ ਨਾਹੀ ਆਦ ਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਾਨ
 ਨਾਹੇ ਨਿਦੇ ਬੁਝਾ ਜਾ ਮਹਾਨ ਦੇ ਖੇਤੀ ਕਿਆ ਦੇ ਖੇਤੀ
 ਸਭੇ ਤੇ ਨਿਨ ਜਗਿ ਆਦ ਦੇ ਤੇ ਨਿਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਅ
 ਕਿਉ ਮਹਾਨਾ ਤੇ ਹੋ ਡਿਠਿ ਅਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
 ਜੀ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਨਿਨ ਦਰਿ ਆਦ ਦੇ ਤੇ ਨਿਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਤੇ ਸਭੇ ਤੇ ਨਿਨ ਦੇ ਅਸੀ ਉਪਰਿ
 ਅਏ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੇ ਤਾਂ ਸਭੇ ਚੰਦ ਅ
 ਤੇ ਸੁਗੁਣੇ ਨਿਨ ਦੇ ਅਏ ਚੰਦ ਨਾ ਕੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਤੇ ਚੰਦ ਨਾ ਪੁਰਤਗਤ ਦੈ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਮਹਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਪੁਰਤਗਤ ਕਿਥੈ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਓਹੁ ਜੋ ਮੰਡਲ ਨਜਰਿ
 ਅਦ ਦਾ ਹਈ ਓਹੁ ਸੇ ਉਪਰਿ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ
 ਅਜੀ ਪਰਿ ਦਿਚਿ ਅਏ ਚੰਦ ਲੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ
 ਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨਾ ਤੇ ਏ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅ
 ਖਿ ਅਭਲਾਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਕਿਉ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਤਗਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਨੁਚਲੇ ॥ ॥

ਨਿਰਿਲਿਖਦੇਸੈਸਾਧੁ ਤੇਰੇ ਸੇਵੁ ਬਹੁਤਾਇਯੁ
 ਚੇਰੈਨਿਤਾਤੰਧੁਬਚਨਕੀਤਾ॥ ਧੁਰਦਰਸਾ॥ ਕਰਮ
 ਘਬਨਚਰਮਾਇਆਥੇਚਰਕੁਚਰਕਉਨਸਰਾਇਅ
 ਗੁਨਾਨਕਧੁਰਗਤਦੇਸੰਡਲਗਏ॥

॥ ਗਰਮਦਨੈਭੁਤਪਰੇਤਾ॥ ਕਿਨੇਤੁਮੇਲਘਾਇਅਸੇਤ
 ॥ ਬਿਖਮਬਟਦੁਰਿਅਸਥਾਨਾ॥ ਕਿਉਕਰਿਮਾਗਾਨੀ
 ਆਪਛਾਨਾ॥ ਮੇਸੀਅਗੇਤੁਈਨਛੋਇ॥ ਬਿਨਕੀਬੀ

ਧੁਰਿ ਪੁਰਿ ਚੇ ਅਦਰੁ ਤੇਰਾ ਜਾਇ ਤੇਰਾ ਸੁਰਿ ਬਿਰਮਲੁ
 ਰਤਾ ਗਾਧਾ ਸਿਖਦਾ ਸੀ ਕਰੇ ਕੰਬੀ ਗਾਨਿ ਰੇ ਕਰੇ ਪਾਸੰ
 ਵਲੀ ਗਾ ਅਗਿ ਅਗਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਬਦੀ ਨੀ ॥ ਤਬ ਦਸ

ਤੁਧੁ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕੰਦਰਾ ਮਨ ਕੀ ਤਾ ॥

ਕੰਬੀ ਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬਿਧਿ ਚੀ ਨੀ ॥ ਕੰਬੀ ਰੇ ਕਰੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨ
 ਕ ਰਗਤਾ ॥ ਅਛੀ ਸੇਵ ਤੁਮਾਰੀ ਰਗਤਿ ॥ ਸੁਚੀ ਨਿਰਮ
 ਲ ਰਗਤਿ ਦਿਨ ਵੀ ॥ ਛੋੜ ਦੇਹੁ ਤੇਈ ਨਾ ਅਵੀ ॥ ਤਬ

ਤਾਈ॥ ਹਮਤੁ ਮਕਰੁ ਚੁ ਪਦੇ ਸਾਧਿਕੁ ਟ॥ ਸਾਖੀ ਸਬ
 ਦਕੌ ਕਰਤਗਾ॥ ਆਛੇ ਓਇ ਆਦੇ ਦਰਬਾਰ॥ ਛਾਨਾ
 ਨਕ ਪੁਰੀ ਆਗਿ ਅਮਾਨੀ॥ ਉਪਦੇ ਮਕੀ ਅਕੀ ਬੀਰਗਿ
 ਅਨੀ॥ ਸਚੁ ਖੰਡ ਤੇ ਨਾਨਕ ਠਿਗੇ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲਾ ਆ
 ਗੇਧੇ॥ ਤੀਨੋ ਆਏ ਪੂਰੇ ਮੰਡਲਾ॥ ਆਗੇ ਪੂਰੇ ਪਕਰਿ
 ਅੰਚਲਾ॥ ਪੂਰੁ ਪੁਛੇ ਨਾਨਕ ਦੇਹੀ ਸਾਨੀ॥ ਕੈਸਾ ਦੇਖਿ ਅ
 ਪੁਰ ਨਿਰਬਾਨੀ॥ ਹਮਕਉ ਸਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਉ॥ ਤਬ ਤੁ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦਉ॥ ੭॥ **ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ॥** ਹਮਦੇ
 ਖਿਆ ਅਪਨਾ ਏਕੈ ਕਾਗਾ ਸਾਥਿ ਕੀਰੇ ਕੀਰੇ ਬੀਚਗਾ॥ ਤ
 ਖਤਿ ਬੈਠਾ ਮਚਾ ਕਰਤਗਾ॥ ਪਰਬਲ ਜੋ ਤਿਨ ਲੀਨੀ
 ਜਾਇ॥ ਧੰਨ ਕੀਰੀ ਗਾਹਿ ਅਸਮਾਇ॥ ਕੀਰੀ ਗਤ ਗਤਿ
 ਕੀ ਪਦਵੀ ਉਚੀ॥ ਜਿਨਿ ਨਿਰਮਲ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਹੋਸੁ
 ਚੀ॥ ੮॥ **ਨਾਨਕ ਪੁਛੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ॥** ਦਰਸਨ ਨਾਹੀ ਨਜੀ
 ਕ ਬੈਠੇ॥ ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਤੁਮ ਹਮੇ ਦੇਖਾਈ॥ ਸੁਣਿ ਪੂਰ
 ਰਖੀ ਸਰਮੇ ਰੇ ਭਾਈ॥ ੯॥ **ਪੂਰੁ ਭਗਤ ਦਾਚਾ॥** ਹਮ
 ਕਉ ਦਰਸਨ ਏਹੋ ਓਇ॥ ਮਨ ਮੇ ਦੁਭ ਦਾਹੀ ਨ ਕੋਇ
 ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮੇ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਕੀ ਮਿਲਿ
 ਆਪਾਨੀ॥ ਸਰਬ ਰੂਪ ਮੇ ਰੂਪ ਸਮਾਨਾ॥ ਦੁਜਾ ਹੋਤਾ
 ਕਾ ਬਿਗਨਾ॥ ਏਕੈ ਆਪਿ ਸਭ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇ ਅ
 ਪੂਰ ਮੇ ਬੋਲਿ ਨਿਰੰਦਰ ਗਾਇਆ॥ ੧੦॥ ਤੀਠੇ ਹਿਮਰ

ਦਾਨ ਧੀਰੋ ਮਾਧਾ ਬੰਡ ਭਗਤ ਜੀ ॥ ਦੁਇੰਦੁ ਅੰਦੁ ॥
ਏਕੋਤੋਤੋ ਇਸ ਮੰਡਲ ਮਾਧਿ ਫਿਰਤੇ ਕਿਉ ਹੋਤੇ ਹੋ ॥ ਕਿ
ਸੀ ਦੁਸਰੇ ਕੇ ਸਦ ਕੇ ਵਹੇਤੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ੧੧ ॥ ਪੂਰਭਗਤ
ਦਾ ਦਾ ॥ ॥ ਅਪੇ ਬੈਠਾ ਅਪੇ ਫਿਰਤਾ ॥ ਅਪੇ ਜੁਗਤੁ ਅ
ਪੇ ਬੇਜੁਗਤਾ ॥ ਅਪੇ ਏਕ ਅਪੇ ਅਨੇਕਾ ॥ ਅਪਿਗਿ
ਆਨੀ ਅਪਿਗਿ ਆਨ ਬਬੇਕਾ ॥ ਸੋਲਹ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ
ਅਪੋ ॥ ਅਪੇ ਅਪਿ ਨਿਰੰਦਨ ਅਪੋ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲ ਬਲ
ਪਰਬਤ ਪਤਾਲਾ ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤ ਨਜੀ ਤੇ ਕਾਲਾ ॥ ਸੁਇ
ਨਨ ਕਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਦੁਜਾ ਸਮਝਿ ਕੇਹੇ ਜੰਜਾਲਾ
॥ ੧੩ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਧੂ ਭਗਤ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਥਾ
ਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤੀਧੂ ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹੰਦ
ਥਾਨਾ ਲਿਖ ਕਾਇਲੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁਖ ਪੁਬ ਚਨ ਬੋਲਿ
ਆ ॥ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਤੈ ਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤ ਹਦੀਬ
ਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿਯ
ਪਹੁਇ ਬੋਤੋ ਜੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਪਹੁਚਿ ਆ ॥ ਇਕੇ ਕੰਬੀ
ਹੁਪਹੁਚਿ ਆ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਕੇ ਤੂੰ ਪਹੁਚਿ ਆ ਹੈ ॥ ਤੂੰ
ਬਡਾ ਭਗਤ ਕਲੀਕਾਲ ਦਿਚਿ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਸੀਂ ਨਰਜਾਇ ਦੇ ਪੁਰਭਗਤ ਜੀ ॥ ਤੀਧੂ ਭਗਤ
ਕਹਿ ਅਹਜਾਇ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ॥ ਜ
ਹੀ ਜਾਣੇ ਤਹੀ ਬੋਲੈ ॥ ਸਭਤੁ ਮਾਗੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ ॥ ਤੀਓ
ਥਪੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਨਾਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਨਾਲੇ

॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਪਰਤੀਤ ਕਿਤਨ
 ਜੋਜਨ ਉਚੇ ਅਏ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਅਸੀ ਚਾਲੀ ਲਖ ਜੋਜਨ ਅਏ ॥ ੪੦੦੦੦੦੦ ॥ ਤੰ ਮ
 ਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਪੂਰਤ ਗਤ ਪਰਤੀਤ ਕਿਤਨ ਉ
 ਚਾਏ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਉਣਤਾਲੀ
 ਲਖ ਜੋਜਨ ਉਚਾਏ ॥ ੩੯੦੦੦੦੦੦ ॥ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾ
 ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਪਰੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਅਧਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਪਰੇ ਰਿਕਲਖ ਜੋਜਨ ਅ
 ਧਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਉਸਥੇ ਪਰੇ ਕੁ
 ਟੁਏ ॥ ਕੇ ਅਗੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
 ਅਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸੁਮਾਰ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਜੋ ਕਿ
 ਤਨ ਕੁਏ ਬੇ ਸੁਮਾਰੈ ॥ ਦੇਖਨ ਅਧਾ ਸੋਨ ਦੇਖਿ ਅ
 ॥ ਜੋ ਪੂਰਜੇ ਤ ਅਤੇ ਪੂਰਨਾ ਦ ਜੇਹਾ ਉਹੀ ਖੜੇ ਪੈਨ
 ॥ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ ਏਹੀ ਮਹਦਾਨਾ ਹੀ ਏਹੀ ਜੋ ਕਿ ਬੇ
 ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ॥ ਓਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਮਹਮ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ ॥ ਓਹੁ ਅਧੇ ਹੀ ਮਹਮ ਮੁਏ ॥ ਓਹੁ ਕੋਈ ਮਹਮ ਮੁ
 ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੈਸਿ ਸਟਿਕ ਰਤਾ ਅਖੀ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਬੁ
 ਧਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇ ਸੁਸੋਭੀ ਭਸੁ ਪਾਇ ਰਹੇ ਅੰਤ ਕਿ
 ਸੇ ਨੁਨਾ ਬਿਅਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਮਲਾ ਮੈਸਾਹ ਅਉ
 ਤਰਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਅਖਦਾਏ ॥ ਅਤੇ ਓਨ ਭੋਗੀ ਅੰ

ਜਾਣਦੈ॥ ਹੋਰ ਅਗੇ ਦੀ ਜਾਣ ਦਾ ਨਹੀ॥ ਏਹੁ ਜੰਤ
 ਕੀਤਾ ਤੋਇ ਆਪੈ॥ ਜਿਸਤਾ ਈਕਰਤਾ ਹਰ ਦਾ ਕਰੈ ਮੂਰ੍ਹ
 ਦੈਗਾ॥ ਸੋਈ ਆਪਤਾ ਈ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੈਗਾ॥ ਅਤੇ ਜਿ
 ਸਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੋਦੈਗੀ ਸੋ ਆਪਨ ਕੀਤਾ ਤੋਇ ਆ
 ਜਾਣੈਗਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਉਪਰਿ ਕਰੈ ਪਬ
 ਹੁਤੈ॥ ਅਤੇ ਸੋ ਸਾਹ ਅਜੇਹਾ ਕਮਲਾਪੈ॥ ਜਿਸਤਾ ਈ
 ਚਰਟ ਕੇ ਜੁੜਦੈ ਨਿ॥ ਅਕੇ ਚਰ ਬਾਹੁ ਤੋਦੀ ਆਪੈ
 ਨਿ॥ ਅਕੇ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੁਕ ਮੁਚਲਦਾਪੈ॥ ਤੀਏ ਤਜਾ
 ਣਦਾ ਤੇਜ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾਪੈ॥ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਜੋ
 ਸਭ ਕੁਝ ਨਾਮਾਪੈ॥ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸਭ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਦੇ
 ਤੈਨਿ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਜ ਕਲਿ ਏਵੇ ਤੋਇ ਜਾਸਾ॥ ਕਰ
 ਤੇ ਇਨਾਜੀ ਆਦੀ ਅਕਲਿ ਮਤਿ ਮਾਰਿ ਛਡੀਪੈ॥ ਤੀ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤਿ ਜੀ॥ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਤਾ
 ਤੁਸਾਡੇ ਮੂਰ੍ਹ ਕਰਾਇਦਾਪੈ॥ ਸੋ ਪੂਰੇ ਵਚਨ ਕਰਾਇ
 ਦਾਪੈ॥ ਪਰਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ ਕੇ ਹੋਏ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ
 ॥ ਅਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਠਿਹਿ ਆਏ ਆਪੈ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਹੁਇ ਕਲਕਾ ਪਰਬਤ
 ਤੇ ਆਏ ਆਪੈ॥ ਅਤੇ ਲਖ ਦੁਇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਆਪੈ
 ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਇ ਅਖ ਕੇ ਹੋਏ ਬੰਦ ਹਰ ਦੇਹ
 ਚਲਦੇਪੈ॥ ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸੀ ਮਾ

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧੦੦ ॥

ਭਾਈ ਬਾਲ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਪਾਸੇ ਪੰਛੀ ਰਜਾਗੋ
ਜਨਾਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓਂ ਸੁਪਰਬਤ ਦਾ
ਉਕਿ ਅਯੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲ
ਉਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਉਨਿਹ ਬਿਕਾਰ ਪਰਬਤ ਯੋ ॥
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਕੋਈ ਬੈਠੀ ਸਾਧ
ਯੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਏ ਬੈਠੀ ਪ
ਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬਤ ਉਪਰਿ ਯੋ ॥ ਤਾਂ ਮਹਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅਜੀ ਚਲੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾ
ਨਾ ਕੁਟੁਬੁ ਖਲਗੀ ਰਈ ॥ ਕੁਟੁਬਾ ਦਾ ਯੋ ॥ ਤਾਂ ਮਹਦ
ਨੇ ਅਖਿਅਜੀ ਏ ਬੈਠੀ ਪੰਥੀ ਨਾਹੀ ਨਜਰਿ ਅਵ
ਦੇ ਅਦਮੀ ਆਦੀ ਕਿ ਅਖਣੀ ॥ ਖਾਵਣ ਨੁਕਿ
ਸੇ ਅਗੇ ਆਇਹ ਬਿਅਯੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
ਮਹਦਾਨਾ ਓਂ ਜੋ ਉਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਖਾ ॥ ਓਂ ਸੁ ਉਪਰਿ
ਜਾਇ ਕਹਿ ਜਿਤੋ ਖੁਸੀ ਅਵਨੀ ਫਲ ਤਿਤੋ ਖਾ
ਇ ਅਤੇ ਤੋੜਿ ਭੀ ਲਿਆਉ ॥ ਤਾਂ ਮਹਦਾਨਾ ਜਾਇ ਕ
ਹਿ ਦੇ ਬੈਠੀ ਕਿ ਅਦੇ ਬੈਠੇ ਕੁਦਗਤਿ ਬਿਰਛ ਫਲੇ
ਖੜੇ ॥ ਨਿਅਮਹਦਾਨੇ ਹਥਿ ਨਾਲਿ ਤੋੜਿ ਕਹਿ ਮੁਹਪ
ਏ ॥ ਜਾਸੁ ਆਦਲ ਗਮੁਤਾਛੇ ਡਿਸ ਕੇ ਨਾਹੀ ਬਹੁ
ਤ ਖਾਧੇ ਸੁ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤੋੜਿ ਅਦੇ ਸੁ ॥ ਅਨਿਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ਸੁ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਖਾਹਿ

ਏ

ਤੇ ਜੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਦੇ ਪੁ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰ ਅ। ਕਿਉਂ ਮ
ਹਦ ਨਾ। ਮਹਦ ਨੇ ਕਹਿ ਅ। ਜੀ ਮੇਰਾ ਪੇਟਿ ਭਰਿ ਅ।
ਪੁਰੁ ਹਿ ਕੁਦੁ ਟਿ ਦੇ ਵੇ। ਤੇ ਬਾਲੇ ਅ। ਖਿ ਅ। ਜੀ
ਓ ਬੇਗੁ ਟਿ ਅ। ਮਹਦ ਨਾ। ਭੁਖਾ ਕਿਉਂ ਅ। ਵਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਅ।
ਹਦ ਨੇ ਅ। ਖਿ ਅ। ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਨੁ ਅ। ਪੇਖਾ ਵਦਨੁ ਭੇ
ਜਿ ਅ। ਅ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ। ਖਿ ਅ। ਮਹਦ ਨਾ। ਅ।
ਸੀ ਤੇ ਨੁ ਕਿ ਅ। ਖਿ ਅ। ਅ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਨੁ ਕੁਝ ਅ। ਖਿ
ਅ। ਨਾ। ਤੇ ਮਹਦ ਨੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅ। ਜੀ ਟਿ ਪੁ ਅ।
ਮਿਤ ਫਲੁ ਟਿ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਪੈ ਨਿ। ਕੋ ਟਿ ਖਾ ਵਦਨੁ ਵਾਲ
ਕਉਣੈ ਟਿ ਬੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ। ਮਹਦ ਨਾ।
ਜੇ ਖਾ ਵਦਨੁ ਵਾਲੇ ਨਾ। ਤੇ ਨਿ ਤੇ ਪੇ ਦੇ ਕਿਉਂ ਤੇ ਵਨਿ।
ਤੇ ਮਹਦ ਨੇ ਕਹਿ ਅ। ਜੀ ਟਿ ਬੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਨੁ ਕੋ ਟਿ ਨਜ
ਹਿ ਨਾ। ਅ। ਵਦਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨੁ ਕੋ ਟਿ ਨਜ ਹਿ ਅ। ਵ
ਦਾ ਪੈ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦਸੀ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ। ਮਹਦ
ਨਾ। ਟੇ ਹੁਕਮ ਹਿ ਦਾ ਅ। ਹੁ ਪੈ। ਟੇ ਪੁਗੁਪ ਤੁਸੀਂ
ਪੁਰਖ ਪੈ ਨਿ ਤਿਨ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਕੀ ਤੇ ਪੈ ਨਿ। ਤੇ ਮਹ
ਦ ਨੇ ਅ। ਖਿ ਅ। ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੇ ਗੁਪਤ ਨਾ। ਤੇ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਅ। ਖਿ ਅ। ਮਹਦ ਨਾ। ਪੁਰਖ ਮਹੀ ਪੁਰਖ ਅ।
ਤੇ ਗੁਪਤੀ ਵਿਚਿ ਭੇਦ ਕੋ ਟਿ ਨਾ। ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਹਦ
ਨੇ ਅ। ਖਿ ਅ। ਜੀ ਹੁ ਟਿ ਟੇ ਬੇ ਹੀ ਹੋ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਅਧਿਅਸਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ਮੁਖਾ ਦੁਹ ਛਲਗਾ
 ਟੀ। ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਓ ਬੇਕਿਅਕਰਦ
 ਟੀ। ਅਤੇ ਏ ਬੇਕਿਅਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ। ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਜੋ ਓ ਬੇਕਰਦਾ। ਸੋ ਏ ਬੇਨਾ ਹੀ
 ਕਰਦਾ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਓ ਲਾਚ
 ਲੇ ਪਿਸੇ। ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਧਿਅਚਲੁ ਭਾਈ।

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥

ਓ ਬੋਓ ਭਾਈ ਲੀਤੀ ਉਹ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅਏ। ਤੰ ਮ
 ਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅਜੀ ਅਸੀਉ ਇਕਿ ਬੇਅਏ। ਤੰ ਗੁ
 ਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਉ ਇਉਹ ਪਰਬ
 ਤੇ ਅਏ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅਜੀ ਕਿਤੇ ਨ
 ਜੋ ਜਨਅਏ। ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਉ
 ਲਖ ਜੋ ਜਨਅਏ। ਸਭੇ ਬਾਣੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨਅਏ।
 ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਤੁਸੀਜੋ ਏ ਬੇਸਾਧ ਅਖਰੇ
 ਅਤੇ ਸੋ ਕਿਥੈ। ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜੋ ਮਹਦਾ
 ਨਾ ਏ ਬੇਹੀ। ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਚਲੇ ਦੇਖੋ
 ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਧਿਅਮਹਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨਾ
 ਇਅਕਗਾਜ ਕੁਟੀ ਦਿਚੈ ਸਾਧਨਿ ਕਲਿਆ। ਗੁਰ
 ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅਸੁ ਅਹੇ ਸਾਧ ਤੁਮ ਕਉਣੁ ਤੋ। ਜੋ ਏ
 ਠੀ ਅਏ ਪਉਚੇ। ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ

ਤਾਰੇ ਬੰਦੇ ਹੋ ॥ ਤੰ ਓ ਸੁ ਸਾਧ ਪੁ ਦਿ ॥ ਤੇ ਹਨ ਉ ਕ ਕ
 ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਗੀ ॥ ਤੰ ਓ ਸੁ ਸਾਧ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੇ ਹਨ ਉ ਤੇ ਨ
 ਨਕ ਤਪਾਸੁ ਟਿ ਅਥਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਤੁੰ ਕਿ ਅਜ
 ਟਟਾਥਾ ॥ ਤੰ ਓ ਸੁ ਸਾਧ ਕਹਿ ਆ ਮੁਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਤਾਇ
 ਅਥਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਤੇ ਹਨ ਉ ਕਿ ਅਥੇ
 ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਿ ਅਨ ਉ ॥ ਤੰ ਓ ਸੁ ਸਾਧ ਕਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਉ ਮੀਲ ਮੈਨ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਨਉ ਕ
 ਲਿ ਅਨ ਹੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਓ ਸੁ ਮੁਖੇ ਕਿ ਅਜ
 ਟਟਾਥਾ ॥ ਤੰ ਕਹਿ ਲਿ ਅਨ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਮੀਲ ਮੈਨ ਕਹਿ
 ਅਥਾ ॥ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੇ ਤੇ ਜਗ ਮੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਥਾ ॥
 ਤੰ ਓ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਕਹਿ ਲਿ ਅਨ ਤੇ ਹ
 ਗੁਰੂ ਮੀਲ ਮੈਨ ਕਹਿ ਹੈ ॥ ਤੰ ਓ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਲਿ ਅਨ ਕਹਿ ਆ
 ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹਜਰੁ ਹੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਹਮ ਕਉ
 ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਉ ॥ ਤੰ ਕਹਿ ਲਿ ਅਨ ਕਹਿ
 ਆ ਮੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਾਇ ਕਹਿ ਖਬਰਿ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜਾਇ ਭਾਈ ਖਬਰਿ ਕਹਿ ॥
 ਕਹੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਬਹੁ ਰਿਖ ਭਾਈ ॥ ਤੰ ਅਗੋਂ ਮੀਲ
 ਮੈਨ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਚੇਲਾ ਮੇਰਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਕਈ
 ਨਹੀ ॥ ਜਾਹਿ ਕਹਿ ਲਿ ਅਨ ਤੁੰ ਜਾਇ ਕਹਿ ਪੁਛਾ ॥ ਤੁੰ ਮੇ
 ਰਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਕਦ ਕਾ ਹੈ ॥ ਤੰ ਕਹਿ ਲਿ ਅਨ ਆਇ ਕਹਿ ਆ

॥ ਅਰੇਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰਤੈ ਤੈ ਤੁ ਮੇਰਾ ਕਦ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਹੈ ॥
 ਤੈ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇਭਾਈ ਤੁ ਜਾਇ ਕਹੁ ਜੀ ਮੈ ਤੇ
 ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਹੈ ॥ ਤੈ ਕਲਿਆਨ ਅਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਕਰਤੈ ਤੈ ਜੀ ਮੈ ਤਾ ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ
 ਹੈ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਕਲਿਆਨ ਜਾਇ ਪੁ
 ਛਿ ਤੇ ਜੀ ਤੈ ਤੇ ਗਾਉ ਕਿ ਆਥਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਕਲਿਆ
 ਨ ਆਇ ਪੁਛਿ ਅਰੇਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰਤੈ ਤੈ ਤੇ ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ
 ਮੈ ਨ ਉ ਕਿ ਆਥਾ ॥ ਤੈ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਕਲਿ
 ਆਨ ਮੇਰਾ ਨ ਉ ਗੋਦ ਰਧਨ ਥਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਚੇਲੇ ਜਾਇ
 ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੈ ਤੈ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨ ਉ ਗੋਦ ਰਧਨ ਥਾ
 ॥ ਤੈ ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਜਾਇ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਉ ॥
 ਤੈ ਕਲਿਆਨ ਤੀ ਨੈ ਬੁਲਾਇ ਲੇ ਗਇ ਆ ॥ ਜਾਇ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਿ ਆ ॥ ਤੈ ਅਗੋ
 ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਅ
 ਉ ਬੈਠ ਭਾਈ ॥ ਅਤੇ ਤੈ ਜਟੇ ਬੈਠਿ ਗਏ ॥ ३॥ ॥
 ਮੈ ਨ ਕਹਾ ॥ ॥ ਕਉਨ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਮੰਤਰਾ ਕਉਨ ਬਿਦਿ
 ਆ ਕਉਨ ਜੰਤਰਾ ॥ ਕਉਨ ਕਲਾਲੇ ਟੀਰੀ ਆਇ ॥ ਕ
 ਉਨ ਨਾਮ ਤੁ ਮ ਕਿਨੇ ਮੰਗਾਏ ॥ ਸੀਲ ਪੁਛੈ ਸੁਣਹੇ
 ਭਾਈ ॥ ਬੋਲੈ ਬਚਨ ਦੇ ਹੁਸ ਮਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ॥
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਾ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਮੰਤਰ ਜੰਤਰਾਈ ॥ ਬਿ
 ਦਿ ਆ ਜਨਕ ਜੰਤ ਮੁਰਖਾਈ ॥ ਸਚਿ ਕਲਾਲੇ ਟੀਰੀ

ਅਏ॥ ਅਮਰ ਅਜੁਨੀ ਪਕਤਿ ਮੰਗਾਏ॥ ਬੈਲੈ ਨਾਨਕ
 ਸੁਟਿ ਮੀਲ ਗੁਰਭਾਈ॥ ਗੋਵਰਧਨ ਤੇ ਤੇਤੁ ਮੇਸਮਣ
 ਈ॥੨॥ **ਸੀਲ ਸੈਨ ਦੁਖਾ**॥॥ ਗਜਾਨਕ ਤੇ ਤੇਜੁਗ
 ਹੁਆ॥ ਕਲਜੁਗ ਕਤਨਾਨਕੈ ਦੁਆ॥ ਬੀਚੇ ਜੁਗ ਬੀ

ਗੋਸਟਿ ਮੀਲ ਸੈਨ ਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

ਤਾਏ ਅਉਗ॥ ਤਬ ਤੁੰਗ ਤਾਕਾ ਕੀ ਠਉਗ॥ ਨਉ ਬਤਓ
 ਅਪਨ ਮੋਹਿ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਪੁਛਤਾਏ ਤੇਹਿ॥੩॥
ਸੀਲ ਸੈਨ ਦੁਖਾ॥॥ ਤੇਤੇ ਸੇਵਕ ਜਨਕ ਕੇ ਤੇਤੇ॥

ਚਨਜਨਕ ਸੁਟਿ ਲਾਇਆ ਜਨਕ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦੇਉ
 ਸੁਟਿ ਬਾਤਾ ਨਾਨਕ ਅਇਆ ਮਹੇਧਾ ਸਿਆ ਖੋਲ
 ਦੁਆਰ ਅੰਦਰਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਮਦਰਸਨ ਦੇਹੁ॥
 ਪਾਜਾਇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਗਤ ਬਜਨਕ ਅ
 ਭੀਮਾਇ ਜੇ ਜਨਕ ਨਾਲਿ ਭਈ॥

ਪਨੇ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਲੀਆ ਜਨਕ ਪੁਦੇ ਕਿਉ ਨਾਨਕ
 ਭਧਾ ਅਬ ਤੇਜ ਪਕਉ ਨਕ ਜਧਾ॥੯॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਦਾਚਾ ਤੁਮਹੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਪੈ ਅਜਾਧਾ॥ ਤੇ

॥ ਮਾਟੇ ਗਟੇ ਤੀਨੋ ਤਾਪਾ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਦ ਨਿਖ ॥ ੧੭੯ ॥
 ਆਪੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨੇ ਲਾਗਾ ॥ ਭਗੋ ਦੇਖ ਤੇਇ
 ਗਾਖਾ ॥ ੧੮੦ ॥ ਜਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੈ ਕਹਾ ॥ ਅਗੇ ਜਾਉ ਕੇ
 ਟੀਹੋ ਹੋ ॥ ਯਮ ਤੁਮ ਅਤਮ ਏਕੋ ਗਉ ॥ ਜਹਿ ਹੋਤ
 ਟੀਨੀ ਦੁਹਉ ॥ ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰ ਕਲਜੁ ਗਦੇਖੋ ॥
 ਮਹੀਨ ਜਹਿ ਪਰੀਤੁ ਮਲੇਖੋ ॥ ਜਨਕ ਕਹੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨ
 ਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ਯਮ ਤੁਮ ਕੈ ਦੀ ਆਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧੮੧ ॥
 ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਟਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਗ ॥ ਜਦ ਕਦ ਬਚ
 ਨਤੁ ਮਾਗੁ ਪੁਗ ॥ ਯਮ ਤੁਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਏ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥
 ਏਕੋ ਕਹ ਕੀਕ ਬਾਬਾ ਨੀ ॥ ਯਮ ਕਉ ਅਗਿ ਅਤੁ
 ਮਹੀ ਹੋਈ ॥ ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰ ਕਲਜੁ ਗਹੀ ॥ ੧੮੨ ॥
 ਜਨਕ ਨਾਨਕ ਕਉ ਅਗਿ ਅਕੀਨੀ ॥ ਮਾਤ ਲੋਕ ਕੀ
 ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਦੀਨੀ ॥ ਅਪੁ ਜਯੋ ਅਵਰਉ ਪਦੇਸ ॥
 ਤੁਮਰੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲੇ ਭੇਸ ॥ ਯਮ ਤੁਮ ਕੈ ਦਈ
 ਬਡਿ ਆਈ ॥ ਅਕ ਬਕ ਬਾਕੀ ਕਬਾ ਸੁਨਾਈ ॥ ੧੮੩ ॥
 ਜਨਕ ਕੀ ਅਗਿ ਅਨਾਨਕ ਲੇ ਫਿਰਿਆ ॥ ਤਬ ਮੁ
 ਹਤਾ ਮਾਤ ਲੋਕ ਕੈ ਪਹਿ ਆ ॥ ਉਹਿ ਤੇ ਚਲੇ ਲੀਤੀਉ
 ਡਾਹੀ ॥ ਸੀਨ ਪਰ ਬਤ ਪਹਿ ਕੀਈਉ ਤਾਹੀ ॥ ਤਬ ਪੁ
 ਦੇ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਕੀ ॥ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਅਏਉਹਿ
 ਸੋ ॥ ੧੮੪ ॥ ਤੀਫਿ ਰਿਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸੀ
 ਸੀਲ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਜੋ ਫਿਰਿਉ ਤੇ ਚੜੇ ਇਖਨ ਪਰ ਬ

ਤਤਾਂ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਟਿਥਨ ਪਰਬਤ ਬੀਕਤ ਨਉ
 ਚਯੈ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਲਿਾਲ ਖਜੈ
 ਜਨ ਉਚਾਏ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮ
 ਹਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਉ ਕਿ ਆਏ
 ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਹ ਦਾ ਨਾਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ
 ਨਉ ਪਿਰਨ ਪਰਬਤ ਯੈ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ
 ਕੈ ਈਸਾ ਪਇ ਬੇਭੀ ਯੈ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਹਦ ਨਾਇ ਬੇਹਿ ਕੁਰਖੀ ਸਹੈ॥ ਤੰ ਮਹਦ ਨੇ ਅ
 ਖਿ ਆਜੀ ਉਸਹ ਖੀ ਸਹਨ ਦੇ ਖੈਗੇ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਆਮਹ ਦਾ ਨਉ ਤੁਐ ਅਪੇ ਅਸੀਨ ਦੇ ਖੈਗਾ॥ ਤੰ ਮਹ
 ਦ ਨੇ ਅਖਿ ਆਭੁਲਾ ਜੀ॥

॥ ਜੋ ਲਉ ਭਾਈ ਵੰਤੁ ਗੁਰੂ ਜੀ॥

॥ ਓਸ ਪਹਾੜ ਤੇ ਵਡਾ ਤਲਾਉ ਕੁਦਗਤਿ ਦਾ ਜਲ ਨਾਭਿ
 ਭਰਿ ਆਖੜਾ ਆਯਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇਸ ਨਾਲ ਗਾ ਕਹਿ
 ॥ ਤੰ ਓਹੁ ਖੀ ਸਹ ਆਇ ਆ ਆਯਾ॥ ਤੰ ਓਸੁ ਆਦ ਦੇ
 ਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਇਸ ਨਾਮ ਧੇ ਕਤੋਰਤੀ॥ ਸੁ ਅੰਗ
 ਤੇ ਭਗਤੰਤ ਗੁਣੀ॥ ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਮੀਨ ਸਹਦ
 ਰਤ ਰੰਗ ਤੇ॥ ੧॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰਥ ਪੁਛਿ ਆ॥ ਸੁਇ
 ਰਖੀ ਸਹ ਤੈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਸੰਮੇਨੁ ਅਰਥ ਦੇਤਾ॥ ਤੰ ਰ
 ਖੀ ਸਹ ਕਹਿ ਆ॥ ਸੁਇ ਰੇਏ ਜੋਤੁ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤਾਏ
 ਸੋ ਕਿਸਦਾ ਸਤੇਏ ਸਾਗਰ ਗਤ ਕੇ ਕਰਤਾਏ॥ ਓਹੁ ਤੰਤ

ਗਤਮੁ ਮੇਰੇ ਜੇ ਮਾਤੁ ਮੇਰਾ ਖੀ ਸਰਸੁ ਮੇਰ ਕਉ ਪਾਇ ॥ ੧੮ ॥
 ਠੈ ॥ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਾਨਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਮੀਨ ਜ
 ਲ ਸੈ ਤਰੰਗ ਕਰਤੈ ॥ ਅਰੁ ਬਿਛੁੜੇ ਹੁਣੇ ਪਾਨ ਹਿ ਤੋਇ
 ਜਾਤੈ ॥ ਘਰ ਕਰਤ ਬਉਨ ਕੈ ॥ ਤੁਕਿ ਵੈ ਐਸੈ ॥ ਤੁ
 ਗੋ ਮਾਟਿ ਸੁਖ ਚੈ ਨਾ ਲਿਓਈ ॥

ਜੋ ਘਰ ਸੁ ਅੰਗ ਕਰਤੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੀ ॥ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਕੁ
 ਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ ॥ ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਗੋਵਿੰਦ ਜਲ ਤਰੰਗ ॥

ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖਿਏ ਕਿਸਾਕਰਾ ॥ ਮਿਤ
 ਸਮਝਿਅਨਹੀ ॥ ਤੰਗਨਾਨਕ ਅਰਥਾਦਿਤਾ ॥ ੧ ॥ ਇ
 ਸਨਨਏਕੇਕਰਕੇਦਰਸਨਤੇਕੀਆਸੁਅੰਗਸਤਿਗੁ
 ਰਕੇਭੰਡਤੇਲੀਆਕੁਮੇਰਜੈਸਾਚਿਤੁਠਹਰਿਅਐ ॥
 ਗੋਬਿੰਦਕੇਨਾਮਸੰਨਾਨਕਮੀਨਤਗੀਗਕਰਤਾਐ ॥ ਭੁਲਿ
 ਬਿਛੁੜੇਤੋਪੁਨਹਿਤਹੋਇਜਾਦੈ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ
 ਆਅੰਗਨਾਨਕਤਪਾਕਲਜੁਗਮੇਤੁਹੀਪੁਅਐ ॥ ਜ
 ਨਕਬਿਦੇਹੀਸੇਵਕੁ ॥ ੨ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਗਖੀ
 ਸਰਮੇਹੀਐ ॥ ਅੰਗਖੀਸਰਤੇਗਾਨਉਕਿਅਐ ॥ ੪ ॥ ਅ
 ਰੇਤਪਾਮੇਗਾਨਉਸੁਖਚੈਨਾਨਕਖੀਸਰਹੈ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅੰਗਅਰੇਭਾਈਤੁਐਹੀਸੁਖਚੈਨਾਨਕ ॥ ਜਨਕਬਿਦੇ
 ਹੀਕਾਮਿਹਿਜਾਦਹੁਜੈਥਾ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਕਹਿਅੰਗ
 ਭਾਈਮੇਐਹੀਐ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਉਸਦੇਪੈਰਤੇਛਹਿਪ
 ਏਆ ॥ ਅੰਗਐਸਗਲਾਦਿਚਿਲੀਛਾ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਕ
 ਹਿਅਚਲੇਭਾਈਕੁਟੀਮੈ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਰਜਾਇਮੈ
 ਗੀਖੁਸੀਕਰਉਡਗੀਲੀਤੀ ॥

॥ ਸੋਲਹਭਾਈਵਹੁਗੁਰਜੀ ॥

॥ ਐਥੋਜੋਅਏਉਲਕਾਪਰਬਤਤੇਅਏ ॥ ਤੰਗਮਰਦਾ
 ਨੇਪੁਛਿਅਜੀਹਟਿਅਸੀਕਿਥੇਅਏ ॥ ਅਤੇਕਿਤ
 ਨੇਜੋਜਨਅਏ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਬੋਲਿਅਅਸੀਉਲਕਾ
 ਪਰਬਤਤੇਅਏ ॥ ਠੇਹਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਕਿਤ

ਨਿਗੰਗਾਨ ਟੋਆ ਅਤੇ ਏਹ ਕੇਹੜੇ ਬੰਦ ਹੋਏ ਹੋਏ।
 ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਘਾਲ ਖਜੋ
 ਜਨ ਅਏਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪਹਿਲੇ ਜਾਇ ਖਜੋ ਤੰਮੀਏ
 ਘੁਰਟ ਬੰਦ ਗਾਦੁਜਾ ਅਦਮੀ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦ ਗਾਤੀ ਜਾ
 ਵਿਚਿ ਅਦਮੀ ਮਛਲੀ ਬੰਦ ਗਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀਆ ਅਤੇ ਕਿਸਰਾ ਜੇ ਦੇਖੰਡ ਜਾਇ ਵੜੀਏ ਗਾ। ਤੰਮੁ
 ਰੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਲਿਸ ਤਖੰਡ ਲੰਕ
 ਸੰਤ੍ਰਾ ਜੇ ਪੁਲਿਸ ਤਦਾ ਫਿ ਬੰਦ ਰਾਜਾ ਭਭੀ ਛਨਾਏ। ਤੰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਗੇ ਘਰ ਕਿਤੀ ਦੁਰਿ ਹੋਏ। ਤੰ
 ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਘਰ ਚਿਤਿ ਅ
 ਏ ਅਠਾਈ। ਤੰਨੁ ਪਹਿਰਿ ਜਾਇ ਵੜੀਏ। ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੰਮੀ ਭੀ ਪਹਿਰਿ ਚਲਾਏ ਕੇਨਾ ਪੀਚਲ
 ਟਾ। ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਕੁਕਰਤ
 ਹਲੇ ਜਾਸੀ ਤੰ ਅਸੀ ਭੀ ਜਾਸੀਏ। ਅਤੇ ਤੰਨੁ ਤਾਵਲ
 ਪੈ ਤੰਨੁ ਪਹੁਚਾਇ ਵੜੀਏ। ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
 ਜੀ ਪੁਟਿ ਪਕਾ ਦੇ ਦੇਹੈ। ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਖਿ ਅਕਿ
 ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੰਨੁ ਪਕਾ ਦਿਤਾ ਕਿਤੈ ਅਖਿ ਪਾ
 ਹਚਿਤਿ ਕੀਤਾ। ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ। ਮੇ
 ਤੰ ਮਹਾਜਿ ਸੁਭਾਇ ਗਲ ਪੁਛੀ ਤੰਮੀ ਮੇਨੁ ਏਹ ਕਿਉ
 ਅਖੀ। ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਖਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲ
 ਪੁਟਿ ਅਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਹੀ ਵਿਦਾ ਤਦਾ ਹੋਏ। ਤੰ

ਮਰਦੇ ਨੇ ਮਰਦਿਆਂ ਦੀ ਟਿੱਠੀ ਨੀ ਕਰਦੀ ਨਾ
 ਲੇਹੀ ਨਿਬਾਹਟਾ ਤੰਗੁਰਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸੀ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤੁਰਾਜੀ ਅਪੇ। ਅਸੀਉ ਪਹਿ
 ਕਰਤਾਰ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਦਾਨੈ। ਜੋ ਤੈਨੁ ਅਸੀ ਪਾਸੈ
 ਬੇਨਾਹੀ ਮੰਗਿਆ ਕਿਉ ਜੋ ਤੂੰ ਅਖੈਂ ਅਜੀ ਮੇਭੁਖ
 ਦੇਦੇ ਬੇਮੁਇਆ ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇਰੀ
 ਦੇਹ ਰਿਖੇ ਦੁਟੇਗੀ। ਤੰਗੁਰਨਾਨ ਕਾ ਅਖਿ ਅਮਰਦ
 ਨਾਭਲੀ ਜਾਹਗਾ ਦੁਟੇਗੀ। ਤੰਛੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਅਜੀ ਕਦਾ ਦੁਟੇਗੀ। ਤੰਗੁਰਨਾਨ ਕਾ ਅਖਿ ਅਮ
 ਰਦਾਨਾ ਪੰਜਾ ਦਿਨਾਨ ਤੈ ਪਤੀ ਅਦਿਨ ਕਹਦੇ। ਤੰ
 ਛੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਹਨ ਕਹੈ ਸੋਨਾ।
 ਤੰਗੁਰਨਾਨ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਮਕਰ
 ਕੇਜਾ ਮੀਏਗੇ। ਤੰਛੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਸਾਡੇ
 ਹੋਕੇ ਦਬੋਗੇ। ਤੰਗੁਰਨਾਨ ਕਾ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜੋ
 ਤੂੰ ਅਖੈਂ ਸੋਈ ਕਰੀਏ। ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇ
 ਰਾ ਅਖਿ ਅਕਰਸੀ। ਤੰਗੁਰਨਾਨ ਕਾ ਅਖਿ ਅਮਰਦ
 ਨਾ ਤੇਰਾ ਹੀ ਅਖਿ ਅਕਰਸੀਏ। ਆਖੁ ਤੂੰ ਨਿਸੰਗਾ।
 ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇਨੁ ਸਾਡੇ ਗੇਤੀ ਮੇਤੁ ਸੰਤ
 ਬਹੁਤੁਰਾਜੀ ਹਰੰਗਾ। ਅਤੇ ਨਾ ਸਾਡੇ ਗੇਤੀ ਦਬੋ
 ਗੇਤੀ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਰਿਜਾ ਦਗਾ। ਦਰਗਾਹ ਕਰਤਾਰ ਦੀ
 ਦਾਦਨਗੀ ਰੁਝੇਦਗਾ। ਮੇ ਅਪਣੀ ਅਖੀ ਡਿਠਾਏ

ਸਾਉ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ਵਿਅੰਤੁ ਟੀਕੁ ॥ ਟੂਹੁ ਟੋਹੁ ਦਾ
 ਜਾਹਿ ॥ ਤੰਬਾਲਾ ਗਿਣਨ ਲਗਾ ॥ ਧੁਰੇ ਨ ਦੇਸ ਮਸਦੇ ਹੀ ਦਿ
 ਚੋਰੇ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਦੇ ਹੀ ਨੁਬਲਾਇਆ ॥ ਦੇਖੇ ਤੰਤ
 ਘੀਓਨਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ਵਿਅੰਤੁ ਭਾਈ ਬਾਲ

ਗੁਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ਦੇਨੁ ਮਾਝੁ ॥

ਤੰਬਾਲੇ ਕਰਮੁ ਵਿਅੰਤੁ ਟੂਹੁ ਟੋਹੁ ਦਾ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ਦੇਨੁ ਮਾਝੁ ॥ ਧੁਰੇ ਨ ਦੇਸ ਮਸਦੇ ਹੀ ਦਿ
 ਚੋਰੇ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਦੇ ਹੀ ਨੁਬਲਾਇਆ ॥ ਦੇਖੇ ਤੰਤ
 ਘੀਓਨਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ਵਿਅੰਤੁ ਭਾਈ ਬਾਲ

ਆਈਆ ਕੇਹੀ ਮਰਦੋਨੇ ਪਰਿ ਕਿਹ ਪਕੀਤੀ ਸੁਆਤੀ ॥
 ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕਿਉ ਨ ਤੋ
 ਵਹਿ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਦੇ ਹੀ
 ਨੁਹੁਣਿ ਸਾਜੀਏ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਨੁਹਿ ਕਰੀਏ
 ਆਹਿ ਗਿ ॥ ਤੰਗੁ ਮੇਖੁਰ ਮੇਦੀ ਆਲਕ ਜੀ ਆਲੀਤੀ ਅ
 ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਦ ਰਿਗੁ ਨਾਨਕ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ॥
 ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਾਲੇ ਦੀਲੀਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਮਰਦੋਨੇ ਦੀ
 ਅਹੀ ॥ ਡਿਹੰ ਚਾਦ ਗੰਦਾ ਖਛੁਟੁ ਕੀਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨ
 ਓਥੇ ਸਾਜਿ ਆ ॥ ਜਾ ਓਥੇ ਚਲੇ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਓਹੁ ਜੋ ਸੇਤਿ ਬੰਦ ਗਮੇ ਸਹ ਆਖੀਦੈ ॥ ਜਿਥੇ ਗਮ
 ਚੰਦ ਪੁਲ ਬਧੀ ਆਹੀ ਓਹੁ ਨਾਡਿ ਠੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹੁ ਤੰਗੁ ਰਿਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲਾ
 ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ॥ ਤੰਗੁ ਰਿਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ
 ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਖਣ ਤੇ ਮਨੁ ਹਟੀ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਗਜਾਇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚ
 ਲੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਚਲੀਏ ॥ ਓਥੇ ਉਡਾਹੀ
 ਲੀਤੀ ਆਇ ਸੇਤ ਬੰਦ ਗਮੇ ਸਹ ਨਿਕਲੇ ॥ ਤੰਗੁ ਏਵੈ ਖ
 ਜੇ ਹੋਏ ਆਹੇ ॥ ਜੋ ਗੋਰਖ ਚਹੁ ਪੰਜ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿਆ
 ॥ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ॥ ॥

ਤੰਗੁ ਸੇਤ ਬੰਦ ਗਮੇ ਸਹ ਮੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਚਹੁ ਪੰਜ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿਆ

ਚੇਲਾ ਮਛਿੰਦ ਨਾਥਗੋ ਅਲਬੇਲਾ ਗੰਧਾਂਚੰਦ
 ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਖੇਲਾ ਲਹੁ ਪਾਅਇ ਅਕੇਲਾ ॥
 ਚਰਖਟ ਨਾਥਗੋ ਸੁਰੇਲਾ ॥ ੩੩ ॥ ਭਗਵੰਤ ਚਾ ॥ ੩੩ ॥
 ਕਉਨ ਜੋਤਿ ਸਹਬ ਸਿਰਿ ਮੋਹਾ ਦੁਜਾ ਕਾ ਕੈ ਕਹਤੇ ਅ
 ਹੰਸ ਦਿਸੇ ਤ ਬੰਦਗ ਸਿਧਾ ਨਾਲਿ ਭੋਭੇ ॥

ਉਗਾ ਕਉਨ ਅੰਤ ਕਿਉ ਫੈ ਪਾਗਾ ਕਾ ਕੈ ਕਹੀ ਏ ਅਗਮ
 ਅਪਾਗਾ ਕਉਨ ਸੋ ਜੋ ਗੀ ਜੋ ਗੁ ਕਮਾਉ ॥ ਕਉਨ ਸੋ ਸਿ
 ਧਤੀ ਗਤ ਹਾਉ ॥ ਕਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਉਨ ਘਰ ਪਾਇ ॥ ਕ

ਉਤੁ ਸੋਧਾਣੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇ ॥ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਨ
 ਨਕ ਬਾਣੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਦੇ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ਕਉਨ
 ਨਿਰੰਤਰਿ ਹੋਏ ਮਾਇ ॥ ਜਿਤੁ ਅਸਥਿ ਹੋਏ ਕਾ ਲੁਨਖਾ
 ਏ ॥ ਭਰਥਰੀ ਪੁਦੈ ਨਾਨਕ ਤੋਧੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਭੂਠਿ ਨ
 ਤੋਧੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾਰ ॥ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋਤਿ ਸ
 ਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਗਾ ਏਕ ਅਧਿ ਦੁਜਾਨ ਹੀ ਹੋਗਾ ॥ ਤੈ ਕਾ ਅੰ
 ਤੁ ਨ ਪਾਹਾ ਵਹਾ ॥ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਹਾ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਉ ॥ ਸਿਫਤੀ ਗਤਾ ਅਤਮ ਹਉ ॥
 ਦਰਸਨ ਅਧਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਪਾਇ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ
 ਨਾਦ ਵਜਾਇ ॥ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰੀ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ॥ ਜਿ
 ਤੁ ਪਾਦ ਹਿਤੁ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ਸਚਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਹ
 ਏ ਸਮਾਇ ॥ ਕਾ ਲੁਨਕ ਮੈ ਪਿੰਡ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭਰਥ
 ਰੀ ਗੋਸਟਿ ਤੋਧੀ ॥ ਮਨਿ ਮਾਨਿ ਅਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸੋਧੀ ॥ ੩
 ॥ ਭਰਥਰੀ ਹੋਵੇ ਦਾਚਾਰ ॥ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਥੋਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦ
 ਚੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਭਦਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਅਗੀ ॥ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰੁਤ ਰਿਅਾ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਜੀ
 ਵਤ ਮਰਿਅਾ ॥ ਕਦ ਨ ਗੁਰੂ ਜਿ ਸਦੀਖਿ ਅਦੀਨੀ ॥
 ਭਰਥਰੀ ਪੁਦੈ ਦੇਤ ਤੁ ਪ੍ਰਬੀਨੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦਾਚਾਰ ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥੋਜਤ ਰਾਹੁ ਦਸਾਇਆ ॥ ਸ
 ਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਜੀਵਨ ਪਾਇਆ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁ
 ਰਮਤਿ ਤਿਅਗੀ ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਗਾ ਬਿ

ਜੋਗ ਪਰਜਾ ਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਪਤਿ ਸਤਿ ਤੈਨ
 ਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ॥ ਸਬਦਿ
 ਮੁਏ ਫਿਰਿ ਬਹੁ ਹਿਨ ਮਹਿ ਆ॥ ਪ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰੁ ਸ
 ਚੁਦੀ ਨੀਦੀਖਿ ਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਸਚ ਪਰੀਖਿ
 ਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਪਛਾਣੇ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਵਾ
 ਦੀ ਤਤੁ ਜਾਣੇ॥ ਚੀਨਿ ਤਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ॥ ਸ
 ਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਚੇਲਾ॥ ਅੰਤ ਹਿਰਤ ਨੁਗਿ ਅ
 ਨੁਪਰਚੰਡਾ॥ ਅੰਤ ਹਿਨ ਮੁਖਿ ਅਨੁ ਅਖੰਡਾ॥ ਸੁਣਿ
 ਰਬਰੀ ਨਨ ਕਬਲੈ॥ ਸਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਤਤੁ ਦਿਹ ਲੈ॥
 ਵਾ॥ ~~ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ~~॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤਵੰਤਾ ਸਾੜਾ॥
 ਪੰਚੋਇ ਦੀ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾੜਾ॥ ਨਮੁਦਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇ
 ਸਨਾਨੀ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ॥ ਬੋਲੈ ਸ
 ਚੁਨ ਗਈ ਮਿਥਿ ਆ॥ ਏਤਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਖਿ
 ਆ॥ ਜੋਗ ਕੇ ਲਖਣ ਸੁਣਤੋ ਪੁਤਾ॥ ਗੋਰਖ ਕਰੈ ਸੋ
 ਈ ਅੰਉ ਪੁਤਾ॥ ੭॥ ~~ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ~~॥ ਚੰਚਲ
 ਚਾਇਨ ਖੈਲੈ ਖੈਲੈ॥ ਕੰਮ ਨਦਾ ਮਨ ਤਿ ਅਗੇ ਗੁਰ
 ਮੇਲੇ॥ ਚੰਚਲ ਨਾਹਿਨ ਜਾਇ ਅਖਾੜੈ॥ ਗਗਨੰਤ
 ਹਧ ਨਖ ਸਹਜ ਮਹਿ ਚਾੜੈ॥ ਹਰੈ ਇਕੰਤਿ ਸਬਦਿ
 ਨਿਰਬਾਣਿ॥ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ॥ ਮੇ
 ਸੇ ਸੰਜ ਮਹਰੈ ਗੁਰ ਪੁਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ਸੇਈ ਅੰਉ ਪੁਤ
 ਾਕ ਨਕ ਕਾ ਮਨੀ ਸਿਉ ਨਹੀ ਗਾਤਾ॥ ਪਰਦਰ ਬੁਨਹਿ

ਹੈਨਪਰਤਿਆਗਤੁ॥ਜਿਹਬਾਮੁਖੈਨਭਾਖਿਆਸਾ
 ਤੁ॥ਮਨੁਮਾਣਕਮਨਤੇਪਤੀਆਨਾ॥ਮਨਤੇਮਨੁਮਾ
 ਨਿਆਗੁਰਤੇਸਮਣਾਨਾ॥ਘਰਦਰਕੀਖਬਰਿਸਚੁਸ
 ਬਦੁਸਿਵਾਤੀ॥ਅਬਚਲਨਗਰੀਸਚੁਜੋਗੁਪਛਾਤੀ
 ॥ਜੋਗਮਾਗਕੀਐਸੀਚਾਲਾ॥ਪ੍ਰਣਵਤਿਨਾਨਕਸੁ
 ਏਤੋਬਾਲਾ॥੮॥**ਜੀਘਰਿਚਾ**॥ਕਵਨਹੂਪਕਵਨ
 ਧਿਸਥਾਗ॥ਕਵਨਅੰਭਕਵਨਅਕਾਗ॥ਕਿਤੁਘਰਿ
 ਵਸੈਕਵਨਅਚਾਗ॥ਕਵਨਸੁਰਜਾਕਵਨਸੁਮਹਤਾ॥
 ਕਵਨਸਪੁਰਖਪਤਿਤੋਤਾ॥ਕਵਨਸੁਬੈਲੈਕਵਨਸੁਪੈ
 ਥੈ॥ਕਵਨਸੁਜੋਤਿਨਿਰੰਤਰਿਦੇਖੈ॥ਕਹੰਤੈਅਵੈਕਹੰ
 ਟਿਤੁਜਾਇ॥ਪਿੰਡਪੜੇਜੀਉਕਹੰਸਮਾਇ॥ਇਸਕ
 ਥਾਕਾਦੇਹੁਦੀਚਾਗ॥ਬੈਲੈਗੋਰਖਤਤੋਤਤੁਸਾਗ॥੧੦॥
ਸਚੁਗੁਪਪਉਨਧਿਸਥਾਗ॥
 ਅਗਨਅੰਭਸਬਦੁਅਕਾਗ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਚਸਚਿ
 ਅਚਾਗ॥ਗੁਰਮੁਖਿਨਿਜਘਰਿਮਹਲੀਦਸੈ॥ਅਮ
 ਹੁਤੋਇਫਿਰਿਕਾਨਗੁਸੈ॥ਮਨਗਾਜਾਪਵਨਹੈਮਹ
 ਤਾ॥ਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਪਤਿਤੋਤਾ॥ਬੈਲੈਪਵਨਅਗਨਿ
 ਭਜਵਾਉ॥ਸਚੁਪੈਥੈਜੋਤਿਨਿਰੰਜਨਗਉ॥ਹੁਕਮੇਅ
 ਅਵੈਹੁਕਮੇਜਾਉ॥ਪਿੰਡਪੜੇਜੀਉਸਚਿਸਮਾਉ॥
 ਏਹੁਅਗਮਕਥਕਥੀਨਜਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੋਦੀਅ
 ਦਿਖਾਇ॥ਨਾਨਕਬੈਲੈਸਚੀਗਾਥਾ॥ਸੁਣਿਤੋਭਰਖ

ਹੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ॥ ੧੧ ॥ ਜਤੁ ਪਹਾਹਾ ਪੀਕੁ ਸੁਨਿਅ
 ਹੁ ॥ ਅਹਰਿ ਮਤਿ ਗਿਆਨ ਥੀ ਅਹੁ ॥ ਗੁਰੂ ਬਦੁ
 ਸਚੁ ਸਚੀਧਰ ਮਸਾਲਾ ॥ ਸਚੁ ਕਰਿ ਰੇਡਾ ਤਤੁ ਲੈ ਚਾ
 ਲਾ ॥ ਘੜੀ ਐਸ ਬਦੁ ਸਚੀਟੇ ਗਸਾਲਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿ
 ਸਟਿ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰੀ ਨਦ ਰਿਨਿ ਤਲੁ
 ॥ ੧੨ ॥ ਏਹੁ ਸਚੀ ਗੋਸਟਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਦਿਹ ਲਾਚੀ ਨੈਕੋਈ ॥ ਸਚ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਅਖੰਡਾ ॥ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਜਪਹਿ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ॥ ਸੇਤ ਬੰਧ ਧਰਮੇ ਸਹੁ ਤੋਈ
 ॥ ਪੁਣ ਦਤਿ ਨਾਨਕ ਤਹੇ ਸੋਈ ॥ ੧੩ ॥ ਸੇਤ ਬੰਧ ਧਰਮੇ ਸ
 ਰਮੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਭਰ ਥਰੀ ਏਕ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਬੈਲੈ
 ਸੁਯੋ ਸੁਭਾਇ ॥ ਹਮ ਭੂਲੇ ਤੁਹ ਤਬ ਤਾਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਬੈਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣੁ ਤੋ ਗੋਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
 ੧੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚ ਜੋਗ ਕਮਾਉ ॥ ਨਿੰਜ ਘਰਿ ਮਹ
 ਲੀ ਪਾਵਹਿ ਥਾਉ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦੀਖਿ ਅਲੇਹੁ
 ॥ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਨਗਰੀ ਬਸਹਿ ਘਰ ਬੇਹੁ ॥ ੧੫ ॥ ਤੀਨ
 ਚਰਚਉ ਬੇਚਉ ਮਹਲੇ ॥ ਪੰਜ ਸਤ ਨਉ ਗੁਣ ਗਿਆ
 ਨ ਅਮੋਲੇ ॥ ਨਉ ਘਰਿ ਛੁਢਿ ਦਸ ਦੇਦੁ ਅਹੁ ॥ ਤਤ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਹਿ ਸਬਦਿ ਅਪਾਹ ॥ ਤਤ ਅਨਾਦ ਦਾ ਜੈਧੁ
 ਨਿਓ ਅੰਕਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਤੀਜੋ ਤਿਅ ਪਾਰਿ ॥ ੧੬ ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪਰਦਾਹ ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਮੇਟਿ ਦਸ ਟੇਰਾਹ ॥
 ਸਚ ਬਿਭੁਤ ਦਰਸਨ ਘਰਿ ਅਉ ॥ ਐਸ ਜੋ ਗੀਜੋ

ਗੁਰਮਾਓ। ਪੁਰੇਗੁਰਕਾਸੁਨਿਉਪਦੇਸਾ। ਸਤਿਗੁਰ
 ਸੇਵਮਿਟੈਸਭਭੇਖਾ। ਨਾਨਕਬੋਲੈਬ੍ਰਹਮਬੀਚਗਾਐ
 ਸਾਜੋਗੀਜਗਤਿਸਚਿਸਾਗਾ॥੧੭॥ ਦੇਦਕਤੇਬਸੋਪਿ
 ਕਰਨਾ। ਪੰਡਿਤਪੋਥੀਪੁਛਪੁਗਣਾ। ਨਉਖੰਡਧਰਤੀ
 ਸਗਲੀਫਿਰਹਿ। ਜੋਗੁਨਪਾਦਹਿਭਰਮਭਰਮਸਰ
 ਹਿ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੋਕੀਸਰਨਉ। ਲਖਚਉਗਾਮੀਜੁ
 ਨਿਨਧਾਉ। ਸਾਧਸੰਗਤਿਮਹਿਦਾਸਾਪਾਇ। ਅਠਪ
 ਹਰਹਿਨਾਮਧਿਆਇ। ਸਚੁਜੋਗਅਟਲਅਸਥਾ
 ਨਾ। ਨਾਨਕਪ੍ਰਣਦੇਸਦਾਕੁਰਬਾਣੁ॥੧੮॥ ਸੁਣਹੋਭਰ
 ਥਰੀਗੋਰਖਨਾਥਾ। ਨਾਮਬਿਨਾਡੁਬੇਬਹੁਸਾਥਾ। ਸਿਧ
 ਕਸਾਧਗੁਰੁਬਹੁਚੇਲੇ। ਗੁਰਸਬਦੁਬਿਨਾਦੁਖੀਦੁਹੇ
 ਲੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਨਾਨਕਬੋਲੇ। ਸਹਜਿਨਿਰੰਤਰਿ
 ਤਤੁਦਿਹੋਲੇ॥੧੯॥ ਤੀਛੇਗੋਰਖਕਹਿਅਅਹੇਨਾ
 ਨਕਬਾਲਾ। ਚਲਤਹੈਸਿਧਾਕਾਮੇਲਾਹੈ। ਤੀਗੁਰੁਨ
 ਨਕਕਹਿਅਹੋਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਹੈਮੇਲਾ। ਤੀਗੋਰਖ
 ਕਹਿਅਅਚਲਦਟਾਲੇਸਿਧਾਕਾਮੇਲਾਹੈ। ਤੀਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਿਧੋਕਹਿਹੈਅਤੇਇਥੋਕਿਤਨੇਕਹੋ
 ਹੈ। ਤੀਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਅਇਹੋਮਿਉਚਉਦਹਮੈ
 ਧੰਜਹਤਰਕਹਿਹੈ। ਮੇਲਾਕਲ੍ਹਹੈ। ਤੀਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜਪੁਜੀਤੁਮਤੋਸਿਧਹੋਉਡਜਾਤੇਹੈ। ਹਮਸਾਨੁ
 ਧਹੈਨਿ। ਤੀਭਰਥਰੀਬੋਲਿਅਅਹੇਨਾਨਕਬਾਲਾ

ਗਤੁਤ ਕਉ ਸਕਉ ਉਡਾਵ ਤਾਥਾ ਅਬਤੁਟ ਕਉ ਕਿਅੰ
 ਹੁਆਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੰ ਭਰਥਗੀ ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਸ
 ਉਡਾਈ ਥੀ ਸੋ ਪਸਕਉ ਭੀ ਉਡਾਵੈਗਾ ॥ ਤੰ ਭਰਥਗੀ
 ਕਹਿ ਆਹੰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਤੈ ਹੀ ਨੈਉ ਡਾਈ ਥੀ ਕਿਕਿ
 ਸੀ ਅਉਗੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸਚਿ ਸਬਦੁ ਨੈ
 ਕਉ ਸਉਡਾਈ ਥੀ ॥ ਅਗਿ ਅਏ ਕੰਕਾਰ ਕੀ ਆਈ ਥੀ
 ॥ ਬਿਨੁ ਅਗਿ ਅਸਕਉ ਨ ਉਡਾਵੈ ॥ ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਿ
 ਸਟਿਨ ਅਵੈ ॥ ਪਸਕਉ ਭੀ ਉਡਾਵੈ ॥ ਅਗਿ ਅਦੇਇ ॥
 ਤੁਮਚਲਹੁ ਅਗੇ ਹਮ ਅਇ ਮਿਲੇਇ ॥ ਤੰ ਸਿਧਾਉ
 ਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ॥

॥ ਬੀਧਾ ਪੁਰਾਣੀ ॥

ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਉਕਉ ਡਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਸਿਧਤੰ
 ਗਏ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ॥
 ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਅਸੀਭੀ
 ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ ਅਸੰਤੁਭੀ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਾਏ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿ ਅਭਲਾਜੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ॥
 ਜਾਵੈ ਅਚਲਉ ਪਰਿਵਟਾ ਲੇਵਿ ਚਿਹਿਕ ਪਿਪ
 ਲਦੇ ॥ ਨਿਥੜਾ ਅਹਾ ॥ ਓਸਉ ਪਰਿਬੈਠਿ ਗਏ ॥
 ਜਾ ਸਿਧ ਅਏ ਤੰ ਕਿਅਦੇ ਖਨਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਅ
 ਗੇ ॥ ਬੈਠਾ ॥ ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਅਦੇ ਸਤੰ ਨਾ
 ਨਕ ਤਪਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਦੇ ਸੁਟੇ ਕੰਕ

ਹਕੌਰ ਗਰਬਨਾਥਾ ਤੇ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨ
 ਨਕਤ ਧਾਤੁ ਕਿਛੁ ਏ ਸਟੀਭੀ ਹੋਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿ ਆ ਅਰੇ ਭਰਥਰੀ ਏ ਸਟ ਹਮਾ ਏ ਕੰਕਾਗਾ ਸਚ
 ਮੰਤਰੀ ਆਨਿ ਸਤਗੁਰੂ ਸਤ ਦਹਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੋ ਸਟਿ ਅਚਲ ਤੇ ਸਿਧਾ ਨਾ ਲਿਖੇ ਲੀ)

ਪੁਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਬਚਨਾ ਕਾ ਸੁਰਾਗਿ ਨਹ ਮਕ
 ਉਪੰਖਲਗਾਏ ਐਸਾ ਤੁਮ ਤੇ ਅਗੇ ਟੀਹੋ ਆਇ
 ਬੈਸਾ ਨਾਨਕ ਕੰ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਸੁਣੁ ਤੇ ਭਰਥ

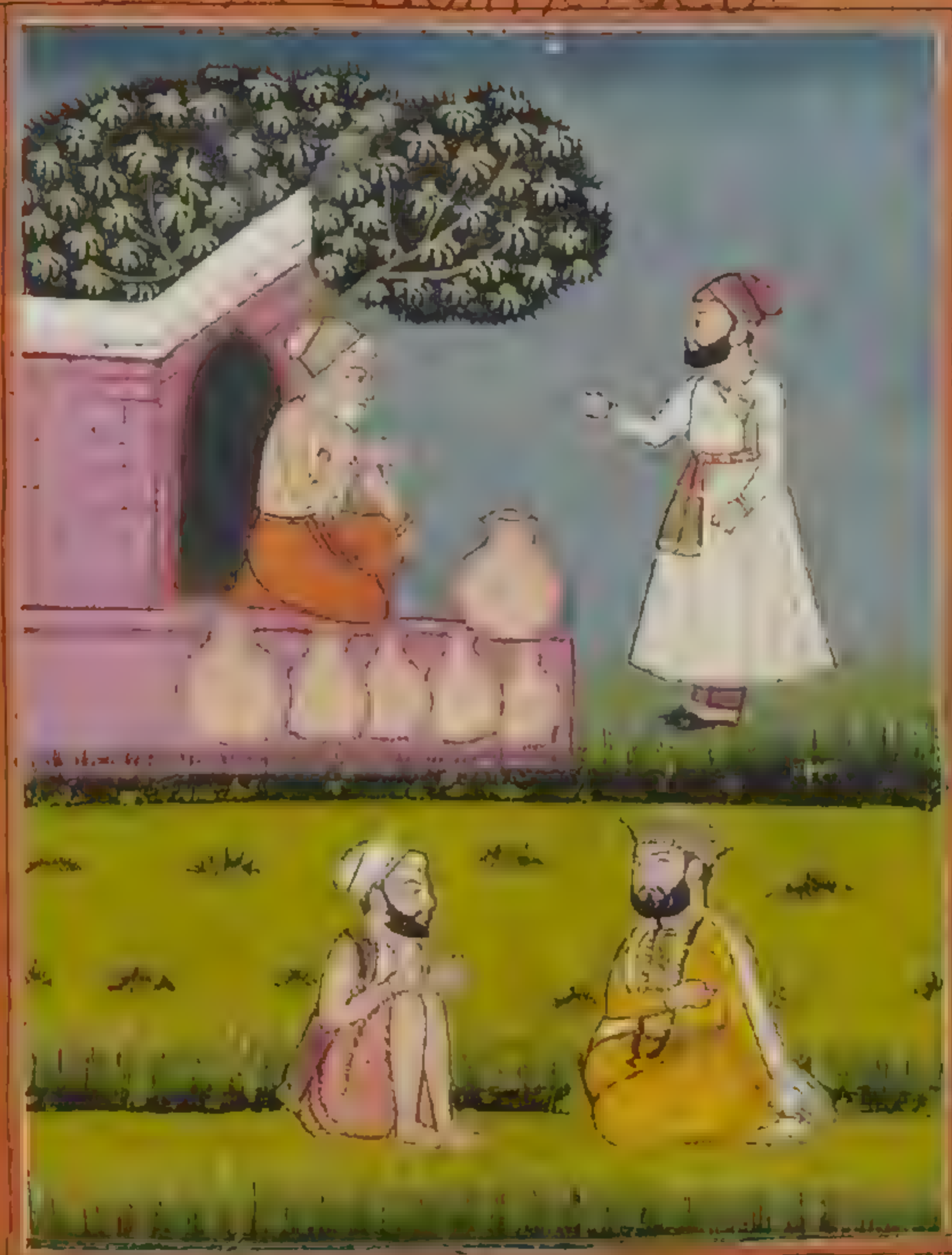
ਗੀਤੋ ਅਕਲਿ ਨ ਲੀਨਾ ॥ ੨੦ ॥ ਜਥੁ ਬੋਧ ਮੇਲਾ ਉਣੀ
 ਅਤਾ ਵਟਲੇ ਕਿ ਆਲੋਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਸਿਵਤਾ
 ਆਲੋਕ ਆਇਕ ਹਿਕ ਈ ਪੈਰੀ ਪਟੈ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ ਦੁ
 ਸਟੀਲ ਗੋ ਕਰਨਿ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ
 ਉਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਬੇਲੋਕ ਦੁਖ ਦਠੈ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨ ਓ ਬੇਲੋ ਜਾਣੈ ॥
 ਅਤੇ ਦੁਇ ਸਾਧਕ ਪਾਹੁ ਵਿਚੈ ਤੈਨਿ ॥ ਓਨ ਨਾਲਿ
 ਅਸਾਡਾ ਵਚਨੈ ॥ ਓਨ ਨੁ ਮਿਲਣੈ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤਲ
 ਵੰਡੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਓ
 ਸਤਾਈ ਓ ਬੇਲੋ ਜਾ ਵਟਾਏ ਜਗੁਰਿ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅ
 ਖਿ ਆਜੀ ਚਲੈ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਗੁਰੂ ਈ ਵਰਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਓ ਬੋ ਉਡ ਗੀਲੀਤੀ ॥ ਆਇ ਚੰਦੁ
 ਭੀਨ ਸੰਧੂ ਦੇਖੁ ਤੇ ਉਤਰੇ ॥ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਖੁ
 ਹਥਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਗ
 ਇ ਬੁਲਾਹਤਾ ਚਲਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਭੀ
 ਚਲਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀ ਬੀ ਭੀ ਚਲਿ ਗ
 ਈ ਇਕ ਚਾਚਾ ਲਾਹੁ ਦਠੈ ॥ ਓਹੁ ਚਮੜਿ ਪਉ
 ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਜਗੁਰਿ ਜਾ ਵਟਾਏ ॥ ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਸਦਿ ਲਿ ਆਉ ॥ ਚੁਪਾਤਿ ਆਜਾਣੈ ਕੋ

ਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅਜਾ ਸਹਜ ਦੇ ਨਾ ਤੀਰੁ
ਗੁਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਅਤੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਰੁ ਲਾ
ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਸਹਜ ਦੇ ਨੁਸੇ ਦਿ ਆ ਚਾਰਿ
ਘੜੀ ਅਗਤਿ ਗਈ ਆਹੀ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦਾ ਅੰਦ
ਰੋ ਨਿਕਲਿ ਆਇ ਆਜਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਹੈ॥
ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਧੇ ਨਾਲਿ ਆਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਉ ਭੀ ਇ
ਨੂੰ ਦੇ ਨਾਲੇ ਆਹਾ ਮਿਟਾ ਇਕ ਹਿ ਸਹਜ ਪ੍ਰੈ ਗਤੇ ਚ
ਹਿ ਪਇ ਆਹਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਦ ਚਨ ਕੀਤਾ ਸਹਜ ਦਾ ਕਰ
ਤਾ ਹਭ ਲਕੋਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਉ ਦੀ ਚਾਤਿ ਦੇ ਦੇ
ਸੁਇ ਭਾਈ ਸਹਜ ਦਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਤਧਾ ਸਦ ਦਾ
ਹਈ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦੇ ਅਧਿਅ ਅਜੀ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਿ ਬੇ
ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅ ਅਭਾਈ ਸਹਜ ਦਾ ਗੁਨਾਨਕ
ਪਾਸਿ ਹੈ ਤੁਤੁਰਤੁ ਚਲਾ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦਾ ਕਰਮਾ ਦਾ
ਬਲੀ ਆਹਾ ਉਠਿ ਨਾਲਿ ਤੇ ਇ ਆਹਾ ਆਇ ਗੁਨਾਨ
ਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਹਿ ਪਇ ਆਹਾ ਗੁਨਾਨ ਕ ਕਹਿ ਆ
ਸੁਇ ਭਾਈ ਸਹਜ ਦਾ ਤੇ ਗਾਇ ਪਉ ਕਾਲ ਦ ਸਿਉ ਇ ਆ
ਹਾ ਅਸੀਂ ਨੁ ਜੋਗ ਆਹਾ ਤੇ ਨੁ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਵਣਾ ਆ
ਖੁ ਤੇ ਨੁ ਕੇ ਹੜਾ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਵੀ ਏ॥ ਕਿ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਸਿ
ਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਵੀ ਏ॥ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦੇ ਅਧਿਅ ਅਜੀ ਜੋ ਬਾ
ਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਦਿ ਤਾ ਹਈ ਸੋ ਮੈ ਨੁ ਦੇ ਹਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਨਾ
ਨਕ ਅਧਿਅ ਸੁਇ ਸਹਜ ਦਾ ਤੇ ਗਾਇ ਪਉ ਅਸੀਂ ਬੇ

ਮਾਦ ਮਾਦ ਸਿਰ ਮੀਤਾ ਤਸੁ ਜਗ ਦੇ ਆਖਿਆ
ਜਿਨ ਮਾਨ ਮੇਵਡੇ ਅਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਮੀਤਾ ਤੈਫੋਰਿ
ਸਜਣ ਪੁਛਿ ਆਬਾਈ ਉਸਦਾ ਨਉ ਵਿਆਹੈ ਤੈ
ਸੁਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਸਦਾ ਨਉ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤੈਸ
ਹੋ ਮਾਇ ਸਜਣ ਕਰ ਗੰਗਾ ਲਿਖੇ ਤੈਥੋਂ

ਜਣ ਆਖਿ ਆਗਾਈ ਓਹੁ ਕਉ ਦੁ ਤੇ ਦਾਹੈ ॥ ਤੀਸਰ
ਜਾਦੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਓਹੁ ਖੜੀ ਤੇ ਦਾਹੈ ਵਡਾ ਆਦ
ਮੀ ॥ ਤੀਸਰ ਜਣ ਠੇਹਿ ਕਹਿ ਆਗਾਈ ਉਘਾਸੀ

ਤੇਹਰੈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜਿ ਜਮਾਨਤੁ ਸਾਂਥ
 ਭੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਆਖਿ ਏ ਆਦਮੀ
 ਮੀ ਅਨੰ ਆਖਿ ਆਭਾਈ॥ ਓਏ ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿ
 ਰਾਸੀ॥ ਇਸ ਦੀ ਭਲੀ ਤਰ੍ਹੀ ਖਿਜ ਮਤਿ ਕਰਈ॥
 ਭਲੀ ਤਰ੍ਹਾ ਖਦਾ ਲਣਾ॥ ਜਾਹਿ ਭਾਈ॥ ਇਨਾ ਨਾਲਿ॥
 ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਖਵਾਦਣ ਲੈ ਗਏ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਹਜਾ
 ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ ਅਨਾ॥ ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ
 ਦਸ ਭਾਈ॥ ਤੁਹ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਕਿ ਆਹੈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ
 ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਭਲੇ ਤਪਾਜੀ॥
 ਮੈਨੂੰ ਭਲੀ ਜਾਗਾਭੇ ਜਿ ਆਹਈ॥ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਤੇ
 ਅਤੇ ਬੀਨਿ ਬਹਾਇ ਆਹੈ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਨੁ ਸਹਜਾ ਦੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ॥
 ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੇ ਦੇ ਆਇ ਖੜੇ ਹੋਏ॥ ਦੇ
 ਖਣ ਤੰ ਕਿ ਆ ਦੇ ਖਣ ਜੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਮੈ ਸੀ ਤਹੀ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ॥ ਜਿਸ ਤਹੀ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਸਨ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰ ਜਾ ਦੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ॥ ਅਗੋਂ ਸਹਜਾ ਦੇ ਬੋਲਿ ਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰਾ॥
 ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਇਥੇ ਅਸ
 ਡਾਹਿ ਕੁ ਮਿਹਾਸੀ ਆਇ ਆ ਆਹਾ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆ
 ਖਿ ਆਇ ਬੈਠਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇ ਆ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਸੁਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਇਥੇ ਹੀ

ਆਇਆ ਹੈ॥ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਆਖਿ ਆਜੀਤੁ ਸੀ ਅਤੀ
ਤਫਕੀਰ ਤੇ ਮੈਨੁ ਕਿ ਅਜਹੂ ਰਿਪਈ ਜੇ ਮੈ ਸੁਕਰਾਂ॥
ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਜਾ ਰਿਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਬੈ ਸ
ਨ ਦਾ ਮੁਖਾਲਾ ਕਰ ਅੰਦਰੋਂ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਕਦਿ ਲਿ
ਆਉ॥ ਤੈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਰਿ ਆ॥ ਦੇਖੇ ਤੈ
ਸਹਜਾ ਦਾ ਬਧ ਬੈਠਾ ਹੈ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਉ ਠਿਸਰ
ਜਾ ਦਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਦ ਦਾ ਹਈ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆ
ਜਿ ਜਸਾਨ ਤੁਸੀ ਮੈਨੁ ਕਿ ਬੇਭੇ ਜਿ ਆ॥ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾ
ਹਿ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਬੰਨਿਘ ਤਿਓ ਨੈ ਮੈ ਕਿ ਆ ਕਰਾਂ॥
ਤੈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਸਹਜਾ ਦਾ ਹੁਇ ਤੇ ਹੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਲੈ
ਦੇ ਆਏ॥ ਜਿਨ ਬਧ ਆਹ ਸੇ ਸਹਮਿ ਦੇ ਤੇ ਏ॥ ਅਤੇ ਕ
ਪੜੇ ਦੇ ਵਨਿ ਨਹੀ ਆਖਿ ਨਿਏ ਤੇ ਜੇ ਹਾ ਆਇ ਆਏ॥
ਤੈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਚਲੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਓ ਬੈਠੀ ਅ
ਇਹੁ ਨਿਗਾ॥ ਤੂੰ ਓ ਦਰਨਾ ਹੀ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਲੇ ਕਰਿ
ਬਾਲਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਆ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕ
ਹਿ ਆ ਅਵੇ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਕਿ ਬੇਨੀ॥ ਤੈ ਸਹਜਾ ਦੇ
ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਹ ਭਲਾ ਭਗਤੈ ਬੈਸਨੈ ਦੇ ਤੈ ਠਗਾਏ
ਜੀ॥ ਰੋਟੀ ਖਾਵਣ ਦੇ ਬਹੁਨੇ ਅੰਦਰਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ
ਨੇ॥ ਅਤੇ ਬੰਨਿਘ ਤਿਓ ਨੈ॥ ਏਹੇ ਕੰਮ ਕਰ ਦਾ ਹਈ ਇਹੁ ਭ
ਗਤਾ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਿ ਉਭਾਈ ਸਜਣ ਇਹੁ ਕਿ
ਅਥੰ ਮਤੁ ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੈ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਸਹਮਿ ਦਾ ਹੋਇ ਅ

॥ ਬੋਲਿ ਸੰਘੋ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪ
 ਤਿ ਤੋਇਆ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਸੁਰੀ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ॥
 ਉਜਲ ਕੇਹਾ ਚਿਲਿ ਕਣਾ ਘੋਟਿ ਮੁਕਾਲੀ ਕੀ ਮਸੁ ॥ ਧੋਤਿ
 ਆਦ ਗੁਨ ਉਤਰੈ ਮੈ ਮਲਿ ਪੈਵਾ ਨਿਤ ॥ ੧ ॥ ਸਜਣ ਸੇਈ
 ਮਾਏ ਨਾਲਿ ਮੈ ਚਲਾ ਦਿ ਆਨਾ ਲਿਚ ਲੀਨਾ ॥ ਜਿਤ ਦਰਿ ਲੇ
 ਖਾ ਮੰਗੀਏ ਸੇ ਜਾਹੁ ਖੜੇ ਦਿ ਸੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥
 ਅੰਝੁ ਟਿਪਿ ਪਲਜੀ ਮਿ ਅਬੁ ਰੇਤੇ ਧੂਮ ਸਾਲਾ ॥ ਬਾਹੁ ਹਿਰਦਿ
 ਸੈ ਸੋਹਣਾ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟੇ ਲਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ਮਥੇ ਟਿਕਾ ਲਾਲੈ
 ਗਲਾ ਦਿ ਚਿਮਾਲਾ ਚਾਗਿ ॥ ਬਤ ਫਰੋ ਸੀ ਸਿਖਿ ਅਠਗ
 ਟੁਨੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ਬਗਾਬਗੇ ਕਪੜੇ ਡੀਰ ਥਾ ਮੰਝਿ ਵਸੀ
 ਨਿ ॥ ਘੁਟਿ ਘੁਟਿ ਜੀ ਅਮਾਹ ਦੇ ਸੇ ਬਗੇ ਨਾ ਕਹੀ ਅਨਿ ॥
 ੪ ॥ ਕੋਠੈ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀ ਆਪਾ ਸੁਚਿਤ ਕੀ ਅਹਿ ॥ ਢ
 ਠੀ ਅਕੈ ਮਨ ਆਵਨੀ ਵਿਚਹੁ ਸੁਖ ਥਣੀ ਅਹਿ ॥ ੫ ॥
 ਸਿੰਮਲ ਰੁਖ ਸਗੀਰ ਮੈ ਮੁਜਨ ਦੇ ਖਿਰੁ ਲੀਨਾ ॥ ਜੋਠ
 ਲਕੈ ਮਨ ਆਵਨੀ ਸੇ ਅਉਗੁਣਿ ਮੈ ਤਨਿ ਹੰਨਿ ॥ ੬ ॥
 ਅੰਧਲੇ ਭਾਗੁ ਉਠਾਇ ਅਭੂਗਾਹ ਵਟ ਕੀ ਬਹੁਤੁ ॥ ਅਖੀ
 ਲੋੜੀ ਨਾ ਜਲਾਹੁ ਉਚ ਨਿਲੀ ਘਾਕਿਤੁ ॥ ੭ ॥ ਚਾਕਰੀ ਅ
 ਚੰਗਿ ਆਈ ਅਅਵਗ ਸਿ ਆਣ ਪਕਿਤੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਮੁਸਮਾ ਲਿਤੁ ਬਧਾ ਛੁਟ ਹਿਜਿਤੁ ॥ ੮ ॥ ਤੰਸ ਜਣ ਠ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਸਜਣ ਜੇਏ ਹਕੈ ਮਛ ਡੇਤੀ ਕਰਤਾਰ

ਮੇਰਾ ਵਾਨ ਤਵੀ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜਯੋ॥ ਤੀਰੁ ਛੱਡੀ॥
 ਅਦਾ ਭਲਾ ਤਵੀ॥ ਤੀਸ ਜਣ ਅਧਿ ਅਜੀ ਮੇਰੁ ਹੁਟਿ
 ਗਧਿ ਲੇਹੁ॥ ਮੇਰਾ ਉਗੁਟਿ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਪੈਨਿ॥ ਤੁਸੀ
 ਮੇਰੇ ਕਰਮੇ ਏਧਰਿ ਅਏਹੋ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਦਿ
 ਭਾਈ ਸਜਣ ਏਹੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇਰਾ ਮਦਾ ਸਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਮਿਰਸੀ ਪੀਜੇ ਇਸ ਤਾਈ ਮੰਨੇਗਾ ਤੀਰੁ ਕਰਤਾਰ ਮਿਰਦਾ
 ਨ ਤਵੀਗਾ॥ ਅਤੇ ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਕਰੇਗਾ ਨਾਹੀ॥ ਤੀਸ ਜਣ
 ਅਧਿ ਅਜੀ ਪਿਛਲੇ ਬਖਸੀ ਅਨਿ ਅਗੇ ਨਕਰੀਗਾ
 ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਭਾਈ ਸਜਣ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਦਾ
 ਸਤੇ ਅਏ ਅਹੇ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਸਜਣ ਨੁਨਿ ਦਾ ਜਕ
 ਰਿ ਅਗੇ ਚਲਿਆ॥

ਅਤੇ ਲਗਤਾਈ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦੀ॥

॥ ਅਗੇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨਾਨਕ ਖੁਰਮੇ ਸਹਜਾ ਇਖ
 ਨਾ ਕੀਤਾ॥ ਅਧਿ ਉਸੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਮ
 ਰਦਾ ਨੇ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਹੋਈ॥ ਤੀਸ ਜਣਾ ਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾ
 ਰਿਅਾ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸਹਜਾ ਦਾ ਅਸਾਡਾ
 ਕਹਿ ਅਮੰਨ ਸੀ॥ ਤੀਸ ਜਣਾ ਦੇ ਕਹਿ ਅਜੀਜੇ ਤੁਸੀ
 ਆਖੋਗੇ ਸੇ ਮੰਨਾਗਾ ਕਿਉ ਨਹੀ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
 ਅਸਹਜਾ ਦਾ ਤੁਏ ਥੇ ਹੀ ਹੋਹਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਡਾ
 ਰਾਹੁ॥ ਤੀਸ ਜਣਾ ਦੇ ਅਧਿ ਅਜੀਟ ਬਰਤੀ ਓਥੇ
 ਠੀਕ ਹੋ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸਹਜਾ ਦਾ ਇਥੇ ਮਥਾ

ਨੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮੰਜੀ ਤੋਂ ਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਆ
 ਖਦੇ ਆਏ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣੇ ਲੈ ਆਉਂਦਾ। ਤਾਂ ਸਹਜਾ
 ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਧਰਨ ਤੋਂ ਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਸਮਝਾਰਿ ਹਰੀ ਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਹਜਾ
 ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਮਰਦਾਨ ਦੀ ਸਮਝ ਦਿਖਾਈ॥

ਦਾ ਜਿਤੁ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਯਾਦਿ ਕਰੇਗਾ ਅਸੀਂ ਤਿਤੀ ਵੇ
 ਲੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਖੜੇ ਆਏ। ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਤੀ ਤਿਕ
 ਰਿਜਾਏ। ਤਾਂ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਨੁ ਪਰ

ਮੈਸਿਫਮੀਦਸਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬੈਲਿਅਮਾਖੀ
 ਦਾਖੁਦਾਇਸਾ॥ ਤੰਢੇਰਿਮੁਗਲਪੁਛਿਅਸੁਮਾਖੀ
 ਗੁਫਤਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬੈਲਿਅਮਾਖੀਗਜਿੰਦ
 ਪਰੀ॥ ਤੰਢੇਰਿਮੁਗਲਬੈਲਿਅਸੁਮਾਖੀਗਜਿੰ
 ਦਪੀਰਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅਹੇਅਹੇ॥ ਤੰਢੇ
 ਰਿਮੁਗਲਕਹਿਅਮਾਇਤਕਾਦੇਨੇਸੁ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਚਿਗੁਫਤਾ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਪੈਦ
 ਸੁਦਿਮੁਗਦਿਸੁਦੀ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅਕਖੁ
 ਦਾਇਪੀਰਸੁਦਿਕੁਲੁਅਲਮਮੁਗੀਦਾ॥ ਫਕੀਰ
 ਖਬਰਦਰੁਨਿਗਹਿਦਿਗਰਿਨਾਦਰੀ॥ ਤੰਮੁਗਲਪੈ
 ਰੀਤੇਡਿਗਪਇਅ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਖੁਦਾ
 ਇਦਾਗੀਦਿਗਰਿਨੇਸਿ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਸੁਮਾ
 ਪੀਰਮਾਮੁਗੀਦਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਮਾਨਾ
 ਮਚਿਦਾਗੀ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਮਾਨਾਮਯਾਰਅਲੀ
 ਦਾਗੀ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗੁਫਤਨਾਨਕਸੁਮਾ
 ਨਾਮਬਾਬਾਦਲੀਕੰਧਾਗੀ॥

॥ਬੈਲੁਗੁਰੁਦੀਦੁਗੁਰੁਗੀ॥

॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕੰਧਾਰਦਿਚੈਨਿਕਲਿਅ॥ ਤਿਕ
 ਸੁਦੇਸੁਨੁਚਲਿਅ॥ ਓਸੁਮੁਗਲਦਾਯਾਰਅਹਾ॥
 ਸੇਖਸਰਫਪਠਾਣਅਹਾ॥ ਬਿਦਰਸਰਦਾਦ

ਖਣਦਾਧਰਤਾਦਾਅਹਾਓਹੁਮੁਗਲਨਹਿਓਪਰ
 ਚਣਅਦਦਾਅਹਾਓਹੁਮੁਗਲਪਾਸਿਅਇ
 ਆਅਹਾਜਾਪਠਣਦੇਖੇਜੋਅਗੇਕੁਝਹੋਹੁਅਹਾ
 ਅਤੇਹੁਇਕੁਝਹੋਹੁਤਾਪਠਣਪੁਛਿਅਮੁਗਲ
 ਵਲੀਕੀਧਾਰੀਤੇਮਹਮਰਨਾ॥

ਨੇਐਇਮੀਰਤੁਮਾਹਦਖਤੁਕਿਅਹੈ॥ਤਾਮੁਗਲਕ
 ਹਿਅਤੁਫਕਉਕਿਅਨਜਹਿਅਦਤਹੈ॥ਪਠਣ
 ਕਹਿਅਮੀਰਮੁਝਕੈਤੁਅਜੁਅਉਰਨਜਹਿਅਦਤ॥

॥ ॐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਖੁ ਦਾਇਦਾਗੀ ॥ ਤੁਚਿ ਗੰਮ
 ਦਾਗੀ ॥ ਤੰ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਬੁਗੀ ॥ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅ
 ਹਮ ਚੁੰਦਾਲ ਮਸਤਾ ॥ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਕੁਜਾਮਾ ॥ ਤੰ
 ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਯਕਗਠ ਕੀਗਹਮ ਚੁੰਪੀਰ ਸੁਦੀ ॥
 ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਊਗਦੀ ਦਹਮ ਤਲਬ ਪੁਰਸੀਦੀ ॥
 ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਮਾਬਨ ਸੁਦੀ ਊਗਖਲਾਸ
 ॥ ਬੇਮਤਲਬ ਦਰੋਗਨ ਮੇਅਇਦੀ ॥ ਤੰ ਪਠਾਣ
 ਕਰਿ ਅਸੁਮਾਮਾ ਬਿਗਦਹਸੁ ਮਾਹਜਾਇ ਸੁਦੀ ॥
 ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਮਤਲਬ ਦੀਦਹੁ ਊਗਜਾਏ ॥ ਤੰ
 ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਖੁਦਾਇ ਸਤਾਗੀ ॥ ਅਗਹਮਿਹ
 ਹਕਗੀ ॥ ਤੰ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਅਰੇਅਗੇ ॥ ਤੰ ਪ
 ਠਾਣ ਕਰਿ ਅਗੁਠਤਸੁਮਾ ਬਿਗਦੇਗੇ ॥ ਘਰਬਦ
 ਦਾਗਾ ॥ ਤੰ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਈਲੁਠਿਤਿ ਖੁਦਾਈ ॥
 ਤੰ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਮਾਅਹਅਗੇ ॥ ਤੰ ਪਠਾਣ ਆਦ
 ਦਾਅਹਾਦੁਇਦਿਨ ਪਰਚਕਰਿਚਲਦਾਹੁਦਾ
 ਆਹਾ ॥ ਤੁਣਿਪਰਨਾਮਾਹਿਬੈਠਾਜਾਏਨਾਹੀ ॥

॥ ਬੈਲਾਤੁਭਾਈਖਾਤੁਗੁਰੂਜੀ ॥

॥ ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇਹਦਿਚਿਜਾਇਨਿਕਲਿਆ ॥
 ਅਗੇਦੇਹਦਿਚਿਹਿਕਖਤਰੇਟਾਦਰਿਅਚਉਧਾ
 ਧੰਘੂਦਾਅਹਾ ॥ ਊਤੁਸਦਾਪਹਰਗਾਤਿਹੁਦੀਅਈ

ਸਾਜੇ ਸਾਧਿ ਰੇ ਕੁਸੁਮ ਜੇ ਉਤਰਾ ਦਾ ਲਾਗੇ ਓਸੁ ਸਾਸੇ
 ਓਹੁ ਗਟੀ ਪਥਰ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਓਹੁ ਗਟੀ ਬਰਫ ਦੀ ਜੀ
 ਮਹੀ ਆਹੀ ॥ ਤਾਖਤ ਰੋਟੇ ਓਹੁ ਭੀ ਲਗਾਨ ਵਲ
 ॥ ਜਾਨਾਇ ਮੁਕਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਭਾਈ ਤੁੰ ਕ
 ਹੋਸਾਇ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਨਾਇ ਤੇਈ ॥

ਉਤਰੇ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਓਕਿ ਆਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਓਪਦੇ
 ਸਾਕਿ ਸਦਕ ਮਾਵਦਹੀ ॥ ਤਾਓ ਪੁਖਤ ਰੋਟਾ ਬੋਲਿ
 ਆਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਉ ਪੁਛਦਹੀ ॥ ਤੈਨੁ ਕਿਆ ਪਰੋਜ

ਨਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਟੀਹ ਟੇਕੁ ਸਹਾਭਾ
 ਟੀਹੈ॥ ਮਇਸਦਾ ਸਤੇ ਪੁਛਤੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਉਸੁਖ ਤ
 ਰੇਟੇ ਕਹਿਅ ਉਸਕਾਨਾ ਉਕਿਅ ਹੈ॥ ਅਹੁੜੇ ਤਾਕਉ
 ਦੁਹੈ॥ ਬੇਟਾ ਕਿਸਕਾ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਨਾ
 ਉਤਉ ਸਕਾ ਬਿਮਲ ਜੋਤਿ ਹੈ॥ ਅਹੁ ਬੇਟਾ ਗਜੇਜ
 ਨਕਕਾਥਾ॥ ਅਹੁੜੇ ਤਾਥਾ ਤੇ ਬੋਲੀ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਉਸੁਖ ਤਰੇ
 ਟੇਕਹਿਅ ਅਹੇਰਾ ਟੀਤੁ ਕਦਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਰ
 ਜਾਨਕ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਮੈ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਜੋ ਪੁਆ ਹੈ॥ ਕਹਿੰਗ
 ਜਾਨਕ ਅਹੁ ਕਹਿੰਤੁ॥ ਅਹੁ ਕਹਿੰਤੁ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅ ਅਹੇਰਾ ਟੀਜੇ ਵਹਿੰਦੇ ਤੇ ਅਪੇਸ ਮਕੈ ਪਛਾ
 ਇਲੇਦੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਉਸੁਖ ਤਰੇ ਟੇਕਹਿਅ ਭਲਾਜੀ
 ਤਦਤੇਗਾਨਾ ਉਕਿਅ ਥਾ॥ ਅਹੁ ਤੁਕਰਤਾ ਕਿਅ ਥਾ॥
 ਅਹੁ ਅਬਤੇਗਾਨਾ ਉਕਿਅ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅਭਾ ਟੀਤਦ ਮੇਗਾਨਾ ਉਗੋਵਹਧਨ ਥਾ॥ ਅਹੁ ਗਜੇਜ
 ਨਕਕੇਹ ਮਸਿਖਹਿ ਤੇਥੇ॥ ਅਹੁ ਜੇਕੇ ਨਜੀਕੀ ਤੇਥੇ
 ॥ ਅਬਹ ਮਾਗਾਨਾ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਉਸੁਖ
 ਤਰੇ ਟੇਕਹਿਅ ਅਹੇਰਾ ਟੀਤੈ ਤੇ ਨੀਸਾਨੀ ਆਭਲੀ
 ਆਦੀ ਅਹੈ ਨਿਗਪਹੁ ਟੇਕ ਅਉਰੁ ਭੀ ਨੀਸਾਨੀ ਦੇਹੁ
 ਤਦ ਮੇਗੀ ਨੀਸਾਨੀ ਦੇਹੁ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕਹੁ
 ਭਾਈ ਜੋਤੁ ਕਰੇ ਸੋ ਨੀਸਾਨੀ ਦੇਉ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਉਸੁਖ ਤਰੇ ਟੇ
 ਕਹਿਅ ਕਹੁ ਭਾਈ ਅਉਰੁ ਭੀ ਹਮਾਭਾ ਟੀ ਹੈ॥

ਅਹੁਦੇਹੁਸਾਗੀਕਦਿਛੁਟੇਗੀ॥ ਅਹੁਅਬਹੁਸ
 ਗਨਾਉਕਿਅਯੋ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਨਾਉਤੁਮਾਹ
 ਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਯੋ॥ ਅਹੁਅਉਹੁਸਮਾਹਭਾਈਤੰ
 ਦਾਲਤੰਦੈਗਾ॥ ਅਹੁਜਦਿਓਂਮੁਸਕੇਗਾਤਦਤੁਮ
 ਗੀਦੇਹੁਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੰਛੇਹਿਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਪੁ
 ਛਿਅਜੀਭਲਾਜੀ॥ ਤਦਉਸਕਾਨਾਉਕਿਅਥਾ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਤਦਉਸਕਾਨਾਉਬੀਰਮਦੇਉ
 ਥਾ॥ ਅਹੁਗਜੇਉਦੇਸਿਘਕਾਬੇਟਾਥਾ॥ ਅਹੁਗਜੇਜ
 ਨਕਕਾਦਮਾਦੁਥਾ॥ ਅਹੁਸਮਤੁਮਉਸਕਾਬਹੁਤੁਅ
 ਦਬਹਾਖੰਡੇਥਾ॥ ਉਸਕੀਬਹਾਬਗੀਕੋਈਨਾਥਾਕਹਿ
 ਸਕਤਾ॥ ਅਬਭੀਭਗੀਭਗਤਤੰਦੈਗਾ॥ ਤੰਦੀਨਾਨਾ
 ਥਾਦਿਆਲਕਹਿਅਤੁਮਹਮਾਹੇਬਡੇਗੁਰਭਾਈਤੰ॥
 ਤੁਮਵਡੇਤੰਚਲੀ॥ ਪਹੁਜੀਏਕਨੀਸੀਨੀਅਉਰਭੀਹ
 ਸਕਉਤੁਮਦੇਤੰ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕਹੁਭਾਈ
 ਗਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਕਹਿਅਕਹੁਭਾਈ॥ ਤੇਤੇਗਾ
 ਜੇਜਨਕਕੇਹਮਤੁਮਏਕਠੇਥੇ॥ ਅਹੁਅਬਭੀਏਕ
 ਠੇਹੁਏ॥ ਪਹੁਦੁਆਪਹੁਮੇਕਹੀਰੇ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਹਮਤੰਤੇਲੀਕੇਘੰਹਿਬਸੇ॥ ਤੰਦੀਨਾਨਾਥ
 ਦਿਆਲਕਹਿਅਸੁਟੇਜੀਤਬਹਮਕਹੀਥੇ॥ ਤੰਗੁ
 ਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਤਬਤੁਮਹਿਪਹੁਦੁਬਾਈਏਕੇ
 ਘੰਹਿਥੇ॥ ਭਲਾਜੀਤਬਬੀਰਮਦੇਉਕਹੀਥਾ॥ ਤੰ

ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਦੁਪ ਡੰਦ ਕਯਹਿ ਬਾਹਿਰੀ ॥੧੦੮॥
 ਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕਹਿ ਆਭਲਾਜੀ ॥ ਤਬ ਤੁਮਹਾਰ
 ਉਕਿ ਆਖਾ ॥ ਅਹੁ ਮਾਹਾਨ ਉਕਿ ਆਖਾ ॥ ਅਹੁ ਉ
 ਸਕਾਨ ਉਕਿ ਆਖਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੁ ਮਾ
 ਹਾਸੁੰਦਰ ਬਾ ॥ ਅਹੁ ਤੇਰਾਨ ਉਹੁ ਸੁਸਾਹੁ ਬਾ ॥ ਅਹੁ ਉਸ
 ਕਾਨ ਉਹੁ ਅਹੁ ਜਨਮ ਲਥਾ ॥ ਤੰਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕ
 ਹਿ ਅਜੀਚਲੈ ਸਭੀ ਨਿਸਾਹੁ ਟੀਆ ॥ ਭਲਾਹੁ ਅਪੁ
 ਹਤਨ ਸਨਾਤਨ ਪਾਹੁ ਮਿਲੇ ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਸੁਟਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਜੀ ॥ ਪੁਟਿ ਅਸੀਨੁ ਹ
 ਜਾਇ ਦੇਵੀ ॥ ਤੰਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕਹਿ ਆਸੁ
 ਟੰਜੀਤੁ ਮਹਾਮਹੇ ਬਡੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ॥ ਐਸੀ ਹੋਤੀ
 ਹੈ ਜੋਤੁ ਮਇਸਦ ਜਾਉ ਤਾਵਲੇ ਪੁਟੇ ॥ ਏਕ ਤੇ ਅ
 ਸੀ ਬਤਾਈ ਜੋ ਜਬ ਓਹੁ ਸਧਾ ਹੰਦਾ ਲਧੇ ਦੇਹੁ ਦੇ ਗਾਤ
 ਬਹੁ ਮਾਹੀ ਦੇਹੁ ਛੁਟੇ ਗੀ ॥ ਅਹੁ ਤੁਮ ਮਿਲੇ ਤੇ ਅਸੇ
 ਉਤਾਵਲੇ ਪੁਟੇ ॥ ਜੋ ਅਬਹੀ ਜਾਤੇ ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਸੁਟਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਾ ॥ ਮਾਹਾ
 ਤੁਮਾਹ ਬਚਨ ਬਾਬਚਨ ਕੇ ਬਾਧੇ ਆਇ ਬਡੇ ਪੁਟੇ ॥
 ਅਹੁ ਜੀਤੀ ਜੀਤੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤੀਤੀ ਜਾਇ ਆਚਾਰੀ
 ਐ ॥ ਤੰਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕਹਿ ਅਜੀਭਲਾ ॥ ਕੇ
 ਟੀਚਿਨ ਮਧੇ ਅਸਿ ਗੁਜਰੀ ਨਕਰੀ ॥ ਏਹੁ ਭੀਤੁ ਮਧੀ
 ਜਾਹੁ ਗੈ ॥ ਮਾਹੀ ਤੁਮਾਹੀ ਮੇਭੇ ਦੁਤੋ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥

ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲਜੀ ॥੧੬੬॥
 ਈਧਰਿ ਉਧਰਿ ਸਭ ਤੁਮੀਯੋ ਪਰਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰਿ
 ਕੰਮ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ॥ ਤੁਮਹ ਮਕੰ ਰਜਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਲਖ
 ਗੋ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲਕਹਿ ਆਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥
 ਮੰਜਾਇ ਆਖਾ ॥ ਜਿਹ ਮਾਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਆਏ ॥ ਨਿ
 ॥ ਹਮ ਮਾਗਨਿ ਬੇੜਾ ਕਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਤੁਮ ਤੋ ਦੂਰਿ ਹਮ ਕੇ
 ਡਾਲਿ ਗਏ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ॥
 ਬਿਕਿ ਆਏ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤ ਹਕੋ ਸੋ ਤੇਵੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਦੀ ਨ
 ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ॥ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਰਤੇ
 ਤੋ ॥ ਪਰਜੀਓ ਸੁਧ ਤੇਵੈ ॥ ਗਤ ਬਹਮ ਕੇ ਖਬਰਿ
 ਕਿਉ ਕਹਿ ਤੇਵੈਗੀ ॥ ਹਮ ਉਸ ਪਾਸਿ ਜਾਵੇਗੇ ਕੇਉ
 ਹਮ ਮਾਰੇ ਪਾਸਿ ਆਵੇਗਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲੁ ॥ ਤੁਮ ਕੇ ਸਨੇਹੇ ਸ
 ਬਿਮਿਲੇਗਾ ॥ ਜਿਸ ਸਾਇਤ ਤੁਮ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਸਨੇ
 ਹ ਪਹੁਚਿ ਆ ॥ ਅਹੁ ਅਗੇ ਸਿਉ ਤੁਮ ਸਨੇਹਾ ਭੇਜਿ
 ਅਜਾਇ ਤੁਮਾਗ ਸਨੇਹਾ ਸੁਨੇਗਾ ॥ ਤਬੀਉ ਨ ਕੇ ਮੂਹ
 ਸੇ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ ॥ ਜੁਓਂ ਦੇਖਦਗਾ ॥ ਗਇ
 ਆ ॥ ਈਹ ਤੁਮਾਗੀ ਦੇਖਦੇਗੀ ॥ ਉਹ ਉਨ ਕੇ ਮੂਹ
 ਸੇ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ ॥ ਇਉਂ ਤੁਮ ਕੇ ਉਹੁ ਮਿਲੇਗਾ ॥
 ਤੰਗੁਰੁ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲੁ ॥ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਆ ॥ ਚ
 ਉਬਦਿ ਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਿਦਾ ਲੀਤੀ ॥ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਜੀ ॥

॥

ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਚਉਥੈ ਦਿਨ ਠਹਿਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸਿ
ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵਲੀ ਪਾਸਿ ਸਰਠ ਪਠਾਣ ਦਖ
ਈ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਸਲਾ ਮਖ
ਲੇਕਮਾ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਸਲਾ ਅਦਾ ਅਲੇਕ
ਤੀਸਰੈ ਬਾਏ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਖਤੁ ਸਰਠ ਪਾਸਿ ਆਇ ॥

ਮਸਲਾ ਮਾਈ ਏ ਪੀਰ ਜੀ ਸਰਠ ਰਾਜੀ ਹੁਆ ॥
ਉਤਰਹੁ ਆਕਰਮ ਬਖਸੀ ਸੰਕੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨ

ਕਕਹਿ ਆਗਲੁ ਤਨੁ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦ ਗੁਮਹਾਰੀ। ਕ
 ਰਮ ਬਖਸੀ ਸਇਲਾਹੀ। ਤੰ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬੋਲਿ
 ਆਪੁਰਸੀ ਦਸਰਫੁ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦੁਰਸਤਿ ਸਇ
 ਨਾ ਬੋਲੇ। ਕੁਲਾਚਿਹਵਾਲਾ। ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਕੁਲਾਕੁਲੇ ਏਕ ਖੁਦਾਇ। ਸਭ ਤੇ ਹੋਏ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਸਿ
 ਫਤਿਯੋ ਏਕ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਹੋ ਬੇਗਾ
 ਨਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦੁਰਸਤਿ ਮਾਇਨਾ ਸਮਝੈ ਤਬ ਜ
 ਬ ਖੁਲੇ ਆਇਨਾ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਕਹਿ ਆਖਫਨੀ
 ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ। ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਫਨੀ ਖੈਫ
 ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਦੇਖੁ। ਮੁਰਦਾ ਹੋਤ ਜੋ ਸਭ ਭੇਖੁ। ਜੁਮਲ
 ਲਜ ਹੀਨ ਅਲਾਨੇ ਕੀ ਆਖਾਲ ਕਏ ਕ ਅਵਗੁਨ ਹੀ ਦੁ
 ਆ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਸਰਫ ਇਅਨੇ। ਦੁਰਸਤ
 ਮਾਇਨਾ ਜੋ ਹਕ ਪਛਾਨੇ। ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਮ
 ਸੇਲੀ ਗਚੁ ਕਰਦੀ ਮਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੇਲੀ ਸ
 ਲ ਸਹੇ ਜਹੀਨਾ। ਚਾਰਿ ਕਤੇਬਾ ਛੂਟੇ ਕੀਨਾ। ਸਹਾਸਹੀ
 ਘਤ ਮਾਨੇ ਨਾਹੀ। ਤਹੀ ਕਤ ਮਾਰਫਤ ਦਾ ਦੇ ਮਾਹੀ। ਬ
 ਹਰਿ ਸਿਅਹੀ ਅੰਤ ਰਿਲਾਲਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਪਹੁੰਚ
 ਦਹਾਲਾ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਮਾਕਰਮ ਸੁ
 ਤਕਾ ਚਿਹਾਸ ਲਾ। ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮੁਤ ਕਾਮਿ
 ਹਰਿ ਇਲਾਹੀ ਸਾਹਦ ਪੀਰ ਬਤਾਇ। ਦੂਜੇ ਸੇਤੀਫ
 ਰ ਕਰਹੁ। ਤਬ ਪਾਏਗਾ ਹਿ ਨਿਵਾਇ। ਐਸੀ ਰਹੀ ਜੋ

ਹਰਿਤਉਤੈਦੁਹਸਤਈਮਾਨਾਜੋਰੁਜਲਮਨਾਕਿਸੀਖ
 ਰਿਕਗਾਧਕਜਿਹਲੀਮੀਖੰਨਾਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁ
 ਨਮਾਜਜੀਮੁਕੰਮਾਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਮਾਗੋ
 ਦਰੀਚਿਹਰਫਕਰਦੰਮਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅੰਗੋ
 ਦਰੀਗਿਅਨੁਸਮਝਏਕਥੁਦਾਇਆਸੁਈਸਬੁਰੀਸ
 ਚੁਤਾਗਾਧਾਇਆਸਧਪੀਰਮਿਲਸੀਜੀਏਫਾਟਿਨਕ
 ਬਹੁਜਾਇਆਸਭਤੇਨੀਚਕਰਾਈਯੇਕੁਲਿਅੰਗਸਮਾਇ
 ਆਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਚਲਿਪੁਕਮਰਜਾਇਆਤੰਫੇਰਿ
 ਸੇਖਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਕਉਸਚਿੰਕਾਰਕਰਦੀਕਉਸਕੀ
 ਮਨਾਬੰਦਕਰਕਹੀਨਿਕਲਿਨਾਜਾਏਆਪੀਰਨਸੀਹਤਰਾ
 ਖੀਏਅਪੋਨਘਰਿਅੰਫੇਰਾਯਗਨਅਗਨਤਬਜਗਾਈ
 ਜਬਏਕਾਦਿਖਦੈਦਿਲਦਲੀਲਉਠਨਹੀਈਮਨ
 ਮਿਲਾਏਆਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਿਤਬਫਕਰਕਰਾਏ
 ਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਠੀਕਰਾਚਿਫਰਮੁਦੰਮਾਤੰ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅਠੀਕਰਾਕਰੋਦੁਦਕੰਨਮਭੀਖਕਰਿਲੇ
 ਧਾਮਗੋਏਕਥੁਦਾਇਏਪੀਰਫੁਰਮਾਇਸੁਏਹਾਦੁਜਾ
 ਦਿਲਤੇਦੁਰਿਕਰਿਏਦਾਤੰਇਨਿਏਦਾਐਸੀਮਸਲਤ
 ਤੰਏਰੋਕਬਹੁਨਪੜੀਐਕੈਦਾਗੁਫਤਨਾਨਕਸੁਨਿਸ
 ਰਫਤੰਕੀਏਪਰਕਰਗੁਮਾਨਾਫਕਰਮਰਾਤਬਤਉਮਿ
 ਲੇਦੁਜਾਗਿਜੈਨਿਸਾਨਾਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਗੁਫ
 ਤਨਾਨਕਬੈਰਾਗੀਆਚਿਫੁਰਮਾਇਸਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿ

ਮੇਰੀ ਬੇਰਗੀ ਬਿਸੇ ਬੇਬੰਦ ਏਹੋ ਹੈ ॥ ਕੀ ਏ ਕੀ ਕੀ ਆਹੀ ਕ
 ਹੈ ॥ ਕਰਨਾ ਹੋ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿਬਕਾਇਆ ਮਤਲਬ ਧੁਰਾ ਕਰੇ
 ਖੁਦਾਇਆ ਗੁਣ ਤਨਾਨ ਕਸੂ ਨਿਸਰਫ ਇਆਨਾ ਪੀਰਪ
 ਕਰਿਤ ਬੇਏ ਕਧ ਦਾਨਾ ॥ ਤੰ ਮੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬਿਦਰਸ
 ਹਰਦਾ ਆਹਾ ਬਾਬਾਦਲੀ ਕੰਧਾਹੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਆ
 ਹਾ ਪਰਚ ਏ ਕੰਧਾਹੀ ਦਿਚਾ ॥ ਓ ਬੰਗੋ ਸਟਿਤੋਈ ॥ ਤੰ
 ਫੇਰਿ ਮੇਖ ਸਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਰਿ ਪਇਆ ॥
 ਅਤੇ ਆਖਿ ਓ ਸੁਸੁਮਾ ਪੀਰਮਾ ਮੁਗੀਦਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਰਿ ਅਜਾਹਿ ਆਪਣੇ ਬਿਦਰਸਾਹ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਸ
 ਰਫ ਕਰਿ ਆਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰਿ ਦੀਦਾਰ ਮਕੈ ਕ
 ਬੰਦੈ ਗਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਦੀਦਾਰ ਦਿਲ ਮੇ
 ਗਾਖੀ ਓ ਜੋ ਬੁਲਨ ਜਾਇਆ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮੇਖ ਸਰਫ ਕਰਿ
 ਆਪੀਰ ਜੀ ਦੀਦਾਰ ਤੇ ਦਿਲ ਮੇਰੈ ਗਾ ॥ ਪਰੁ ਫੇਰਿ ਇ
 ਸਦ ਜਾਗੀ ਪਾਈ ਮੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੇ ਖੇ ਸਰ
 ਫ ਫੇਰਿ ਇਸਦ ਜਾਨਾਹੀ ਤੇ ਦੇਣਾ ॥ ਅਰੁ ਏ ਕਬਾਤ ਅ
 ਉਰੁ ਪੈ ਜੋ ਬਹੁਤੁ ਤਲਬ ਰਖ ਤੇਰੇ ਤੋ ਸਹਜਾਦਾ ਮਿਰਸੀ
 ਤੇ ਉਸਕਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੇ ਗੇ ॥ ਤਓ ਗੋਇ ਅਹ ਮਾਹਾ ਦੀ
 ਦਾਰ ਪਾਇਆ ॥ ਘਰ ਬਾਤ ਦੁਰਸਤ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਓ ॥
 ਤੰ ਮੇਖ ਸਰਫ ਕਰਿ ਆਜੀ ਕਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਿ ਆਓ ਜੋ ਖੁਰਮਾ ਸਹੁ ਰੇ ਉਤੰ ਸਹਜਾਦਾ ਮਹਦਾ
 ਨੇ ਕਾਬੇਟਾ ਹੈ ॥ ਉਤੰ ਹੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਉਸਕਾ ਦੀਦਾਰ ਕ

ਗੀਓਂ ਅਰੁ ਅਰੁ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦੀਦ
 ਰੁਕਰੀਓ ॥ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਰਫ ਕਰਿ ਆਤਮਾ ਜੀਬਣੀ
 ਇਨਾਇਤ ਪੁਣੀ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆ
 ਤਮ ਕਉ ਕੁਛ ਕਉ ਲਕਾਰ ਕਰੋ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਤਮ ਕਉ ਅਰੁ ਕਉ ਲੁਧੈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਦਾਦਾ ਦੁਰਿ
 ਕਰਿ ਸੁੰਨੀ ਅਰੁ ਗਾਫ ਮੀ ਕਾਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੇ ਪੈਨਿ ॥ ਸ
 ਰਖੁ ਦਾਇਕੇ ਕੀ ਏ ਪੈਨਿ ॥ ਅਉ ਜਾਏ ਫਕੀਰੀ ਕੀ
 ਹਉ ਸਪੈ ॥ ਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਪੀ ਹਜੀਜ ਬ
 ਕਾਤੁ ਮਾਗਦੀ ਦਾਹ ਪਾਇ ਆਪੈ ॥ ਤਬ ਕਾ ਅਪਦਾ ਦਾ
 ਤਮ ਸਿਉ ਉਠਿ ਗਇ ਆਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਖੁਦਾਇ ਸਰਫ ਗਾਜ ਪੁ ਆਤਮਾ ਪੁ ਆ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਪੀ ਹਜੀਜ ਤਮ ਕਉ ਤਮ ਸਾਥਿ ਲੇਚਲੇ
 ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਵਲੀ ਤੇ ਰੇਤ ਏ ਪੈਨਿ
 ਹਥਣਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆ ਹਜਾਇ ਸੁਮੰ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਤੁਗਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੋਲੁ ਡਗੀਲੀ ਤੀਤਾ ਕਾ ਬਲ ਸਹਗਦਿ
 ਦਿ ਆਇ ਵੇੜੇ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਉਪਰਿ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕੀ ਤੀ ॥ ਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਤਮਾ ਏ ਬਾਲਾ ਏ ਤੁ ਅਸਾਡਾ ਪਿਓ
 ਗਾਯਾ ਅਹਾ ॥ ਇਸ ਅਸਾਡੀ ਤੇ ਤੇ ਜਗਦਿ ਚਿਬ
 ਤੁ ਤੁ ਮੇਰੀ ਤੀ ਆਪੀ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਆਜੀ

ਏਤੁਤੁਗਕਕਿਉਰੋਇਆਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾਤੇਤੇਜਗਦਿਚਿਹਿਕੁਕੁਤਾਮਾਹਿਆਅ
 ਹਸੁਆਇਸਦਾਸਤੇਤੁਗਕਦੇਘਹਿਜਨਮਲੇਦਾਹਿ
 ਆਅਤੇਅਸਾਡਾਇਸਨਾਲਿਦਚਨਅਹਾਅਤੇ
 ਦੀਨਾਨਾਥਨਾਲਿਦਚਨਅਹਾਅਤੇਦਲੀਦੇਪਿਛੇ
 ਸੇਖਸਰਫਭੀਪੁਰਾਉਇਆਤੰਬਾਲੇਠੇਹਿਪੁਛਿ
 ਅਜੀਸਰਫਭੀਦਲਜੇਹਾਉਇਆਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਦਲੀਬਹੁਤੁਦੁਹਿਉਇਆ
 ਅਤੇਸਰਫਮਹਾਪੁਰਖਉਇਆਆਪਣੇਜੀਜੇ
 ਗਾਅਤੇਹਿਕਦੁਇਉਸਪਾਸਉਤਰੁਭੀਸਿਝਨਗੇ
 ਅਤੇਦਲੀਪਾਸਉਮੈਕਜੇਜੀਉਪਰਨਗੇਦਲੀਸ
 ਤਿਗੁਰੂਦੇਮੁਕਾਮਉਇਆਤੰਠੇਹਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅ
 ਜੀਦੀਨਾਨਾਥਕੇਹਾਉਇਆਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿਭਾਈਬਾਲਾਦੀਨਾਨਾਥਅਗੇਪੀਪੁਰਨਅਹਾ
 ਦੀਨਾਨਾਥਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਉਈਅਤੇਅਸਾ
 ਡੀਪੰਥਭਗਤਿਉਈਤੰਠੇਹਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀ
 ਉਸਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਕਿਉਕਹਿਉਈਤੰਠੇ
 ਹਿਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਦੀਬਿਹੰਗ
 ਮਭਗਤਿਇਸਦਾਸਤੇਉਈਜੇਉਸਤਾਈਮਾਇਅ
 ਲਗੀਨਾਹੀਜੰਮਦਿਆਭਗਤਿਲੀਤੇਆਇਆ
 ਨਗਿਸਤਨਕਸਬਅਗੇਟਹਲਕਰਣਦਲੇਤੋਗਨਾਇ

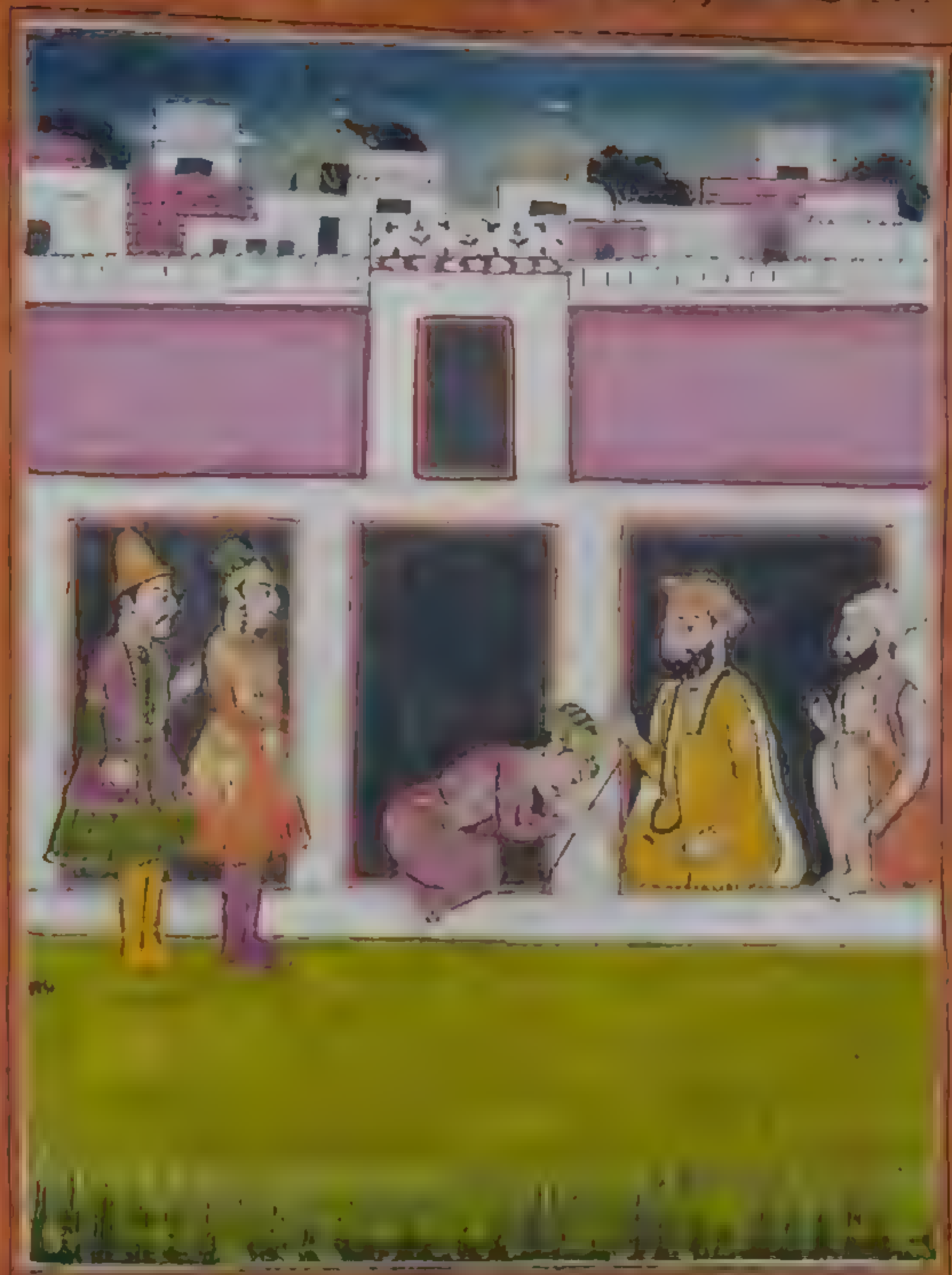
ਸਨੇਘਾਟੇਦਸੋਗਨਾਭਾਇਸਨੇਦਾਧੇਦਾਹਰਬੁਨਾਹੀ
 ਆਤੇਦਫਾਹੋਸੀਤੀਗਿਸਤਕਰਸੀਆਤੇਸਾਹੀਸ
 ਟਪੁਰਖਅਉਲਾਦਹੋਸੀਆਤੇਅਸੀਨੁਪਹੱਲੇਹੀ
 ਗਿਸਤਹੋਇਆਤਉਸਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਹੋਈ
 ਆਤੇਅਸਾਡੀਪੰਥਭਗਤਿਹੋਈਤਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿ
 ਆਜੀਕੋਈਇਸਕਾਬਲਸਹਰਦਿਚਿਭੀਮਹਾਪੁਰਖ
 ਹੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਇਕਇਥੇ
 ਭੀਹੈਪਰਪਠਾਣਦਿਚਿਬਾਬੁਖੇਲਦੀਦੇਹਦਿਚਿਹੋ
 ਪਰਅਜੇਮੁਸਕਿਅਨਾਹੀਤਫੇਰਿਬਾਲੇਅਖਿ
 ਆਜੀਉਸਨੇਭੀਮਿਲੇਗਾਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਭਾਈਬਾਲਾਓਸਨੇਜਹੂਗਿਮਿਲਣਹੈਤਫਾਲੇਕ
 ਹਿਅਜੀਚਲੀਏਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਦੇਵੈ
 ਜਾਇਬਾਬੁਖੇਲਦੀਦੇਹਦਿਚਿਦੜੇਹਿਕੁਹਟੁਖ
 ਲੀਪਇਆਅਹਉਸਤੇਜਾਇਬੈਠੇਤੰਹਿਕੁਪ
 ਠਾਣਾਇਆਅਇਕਹਿਲਗਾਅਖਣਅਹੇ
 ਗੁਚੇਤੁਮਕਉਣਹੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਹਮ
 ਬੰਦੇਖੁਦਾਇਕੇਹੈਤਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅਅ
 ਹੇਗੁਚੇਬੰਦੇਤੋਖੁਦਾਇਕੇਸਭਹੀਹੈਨਿਤਮੋਕਿ
 ਸਮਿਉਕਾਮੁਹੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਖਾਨਹਮ
 ਫਕੀਰਹੈਅਹੁਮਾਗਏਕਈਹੋਅਸਨਉਹੈਤਫੇ
 ਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅਓਕਉਣਹੈਅਹਉਸਕਾਨ

ਉਹ ਕਹਾਉ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉ ਖੜੀ ॥ ੨੦੦
 ਅਗੁ ਉਸ ਕਾਨ ਉਮਾਨ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅ
 ਅਗੇ ਗੁਚੇ ਉਸ ਕੇ ਬਾਪ ਕਾਨ ਉ ਕਿ ਅਉ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਗੁਚੇ ਉਸ ਕੇ ਬਾਪ ਕਾਨ ਉ ਬੰਨ ਚੰਦ
 ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਉ ਗੰਗਾ ਤੀ ਫੇਰਿ ਪਠ
 ਣ ਕਹਿ ਅਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ ਕੀ ਲੇ ਚਲਾਤਾ ਹਉ ॥ ਤੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਨਾਖੀ ਨਹ ਮਜਾ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਓ
 ਤੁ ਅਪਹੀ ਅਦੇਗਾ ॥ ਤੀ ਪਠਾਣ ਜਾਇ ਉਸ ਤਾਈ ਖ
 ਬਰਿਕਰੀ ॥ ਅਗੇ ਮਾਨ ਤੇ ਹੋਵੇ ਇਛਾ ਕੀਰ ਅਸਨਾਉ ॥
 ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਬਜਾਹ ਮੈ ॥ ਕਹਤੇ ਹੈ ਬਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮ
 ਨ ਚੰਦ ਤੁਮ ਹਾ ਅਸਨਾਉ ॥ ਮੈ ਕਹਿ ਅਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ
 ਕੀ ਉਸ ਪਾਸਿ ਲੇ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ਉਨ ਕਹਿ ਅਹ ਮਜਾ ਤੇ
 ਨਹੀ ਓਤੁ ਅਪਹੀ ਅਦੇਗਾ ॥ ਤੀ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਅ
 ਗੇ ਗੁਚੇ ਮੈ ਹਾ ਫਕੀਰ ਤੋ ਕੀ ਅਸਨਾਉ ਨਹੀ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ
 ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਮਾਨ ਚੰਦ ਤੇ ਹੀ ਨਉ ਲੇਤੇ ॥ ਨਹੀ
 ਤੇ ਤੁਮ ਅਪਦੇ ਘਰ ਸੈਟੁ ਕੁਝ ਲੇ ਜਾਤੋ ॥ ਤੀ ਮਾਨ ਚੰਦ
 ਦੀ ਚਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾਈ ਅਤੇ ਸਹੀ ॥ ਮਾਨ ਚੰਦ ਮੇਰ ਦੇਇ ਮੈ
 ਵਾਲੀ ਤਾਲੇ ਕਹਿ ਗਇ ਅਜਾਇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ
 ਨਿ ॥ ਪਗਇਨਾ ਦਭੇ ਖਸਹੀ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ ॥ ਜਾਇ
 ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਫਕੀਰ ਜੀਧੇ ਗੀਧੇ ਏ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਅ
 ਗੇ ਗਖਿਉ ਸੁ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅਉ ਭਾਈ ਮਾਨ

ਚੰਦ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਜੀਥੈ ਠੀ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਾਂਹ ਅਜੀ
 ਠਕੀਹ ਸਭਨ ਦੇ ਅਸਨ ਉਧੈ। ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਠਕੀਹ ਦਾ
 ਸਭ ਕੋਈ ਝੁਕੈ। ਅਤੀਤ ਠਕੀਹ ਸਹ ਬਹੈ ਨਿਪਹੁ ਜੀਤੁ
 ਮਸੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨ ਉਧੈ। ਮੇਤੁ ਮਕੈ ਯਹ ਪਛਤਾਈ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਤੁਝ ਕੈ ਆਪੇ ਹੀ
 ਖਬਰਿ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਤੁ ਮਾਨ ਉਕਿ
 ਆਏ। ਅਹ ਇਸ ਕਾਨ ਉਕਿ ਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਇਸ ਕਾਨ ਉਭਾਈ ਬਾਲੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ
 ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਂ ਠੇਹਿ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀਤੁ
 ਮਾਨ ਦੇ ਸਦਤ ਨਕ ਉਨ੍ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ
 ਮਾਨਚੰਦ ਤੂੰ ਦੇ ਸਦਤ ਨ ਸਮਾਲੇਗਾ। ਤੈਨੁ ਖਬਰਿ ਹੋਵੇ
 ਸਦਤ ਦੀ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀਦੇ ਬੇਨਾਹੀ ਤਾਸੁ
 ਏਤਾ ਹੋ ਸਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਅ॥

॥ ਸਦਾ ਅੰਗ ॥ ॥ ਦੇਸਹ ਮਾਗ ਬੇਗ ਮਧੁਰ ਹੈ ਤਿਸ
 ਵਤਨ ਸੈ ਅਏ। ਗਜਾ ਤਿਸ ਕਾ ਏਕੰਕਾਰ ਤਿਸ ਨੇ ਏਕੰ
 ਪਠਾਏ। ਮਾਨਚੰਦ ਕੰਗਹ ਬਤਾਇ ਉਨਿਗ ਮਲ ਮਾਗਾ ਪ
 ਏ। ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਮਾਨਚੰਦ ਜੀਹ ਮਤੁ ਮਕੈ ਤਦੀ ਬੁ
 ਲਾਏ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀਤੁ ਮਤੈ ਅਉਹ ਬਾਤੇ ਕਰ
 ਤੇ ਤੇ ਏਤੈ ਸੈ ਸਭ ਮੇ ਬਾਤੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭ
 ਏ। ਮਾਨਚੰਦ ਬਾਤੇ ਏਹੀ ਅਸਲੀ ਪੈਨਿ। ਅਉਹ ਬਾਤੇ ਨ
 ਕਲੀ ਪੈਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਸਬ ਦੁਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਅ

ਸਮਾਧੈ॥ ਸਮਾਧੈ॥ ਸਮਾਧੈ॥ ਸਮਾਧੈ॥ ਲੇਖੁ ਅਸਰਾਪਦੁ
 ਪਾਦੈ॥ ੧॥ ਤੀਠੇ ਰਿਮਾਨਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਅਜੀਏ
 ਸਜੀ ਕਾਭਲਾ ਕਿਉ ਕਹਿੰਦੈ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਇਸ ਜੀ ਦਾ ਭਲਾ ਤਦ ਹੋਵੈ॥ ਜੀਏ
 ਸਤਾਈ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨਹੈ॥ ਸਮਿ
 ਸਮਿ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਤੀਠੇ ਰਿਮਾਨ
 ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬਤਾਈਏ॥ ਜੀਏ
 ਸਬਿਧਿ ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ ਨਹੈ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਭੁਖਦਾ ਸੰਸਾਰ ਕਰਾਨੰਗਦਾ
 ਸੰਸਾਰ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਸੰਸਾਰ ਹੋਵੈ॥ ਮੈਨੁ ਬਿਸਰਿ
 ਗਇਆ ਤੀ ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ ਅਦੀ॥ ਤੀ ਮਾਨਚੰਦ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਬਦਾਡੰਡਾ ਦਿਤੋ ਸੁਆਖਿ ਓ ਸੁਲੈ ਭਾਈਏ
 ਤਅਸਾਡਾਡੰਡਾ ਖਬਰਦਾਰ॥ ਤੀ ਮਾਨਚੰਦ ਲੈ
 ਕਹਿ ਸਿਰਤੇ ਰਖਿਆ॥ ਸਿਰਤੇ ਰਖਣ ਨਾਲਿ
 ਮਾਨਚੰਦ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗ
 ਇਆ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਲੈ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰ
 ਦ ਅਸਾਡਾ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਈ॥ ਤੀ ਮਾਨਚੰਦ
 ਕਹਿ ਅਜੀ ਸਤ ਕਰਤਾ॥ ॥ ਓਹੁ ਮਹਾਧੁ
 ਰ ਖੁਹੋਇਆ॥

ਭੈਲੁਗੁਣੀਦੁਗੁਣੀ ॥
 ਆਓ ਥੋਚਲੇ ਅਇਬਾਲ ਨਾਥਦੇ ਟਿਲੇ ਬੈਠੇ ॥
 ਥੇਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਜੋਗੀ ਸਰੁ ਅਹਾ ਕੋਹ ਅਪਹਿ ॥
 ਹਿਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਦੀਰਾਲੀ ਪਕੀਅ
 ਹੀ ॥ ਭੰਡਾਗ ਥਾਵਟਦਾ ਅਹਾ ਅਤੇ ਕਪਨਿਅ

ਦੁਆਰੇਘੋਰੇਅਦਅਗਾਦੁਪਟਕੋਤੋਜਗਾਦਿ
 ਚਿਜੋਗੀਅਨੁਭੇਜਿਦੇਦਾਅਗਾਥਕਿਅਹਾਰਿਅਦੇ
 ਦਸਤੇਪਰਸੁਅਰਥੀਅਹਾਜਾਜੋਗੀਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿ
 ਅਏਅਇਕਰਿਜੋਗੀਲਗੇਅਖਣਚਲੇਅਤੀਤੋਚ

ਲਿਕਰਿਅਸਟਪਰਿਬੈਠੋ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਾ
 ਉਜੋਗੀਸੰਗੋ। ਹਮਨਾਹੀਅਦਤੇ। ਤੰਜੋਗੀਅਜਾਇ
 ਕਹਿਅਬਾਲਗੁਦਾਈਨਾ। ਦੁਇਅਤੀਤਬੈਠੈ। ਅਦਤੇ

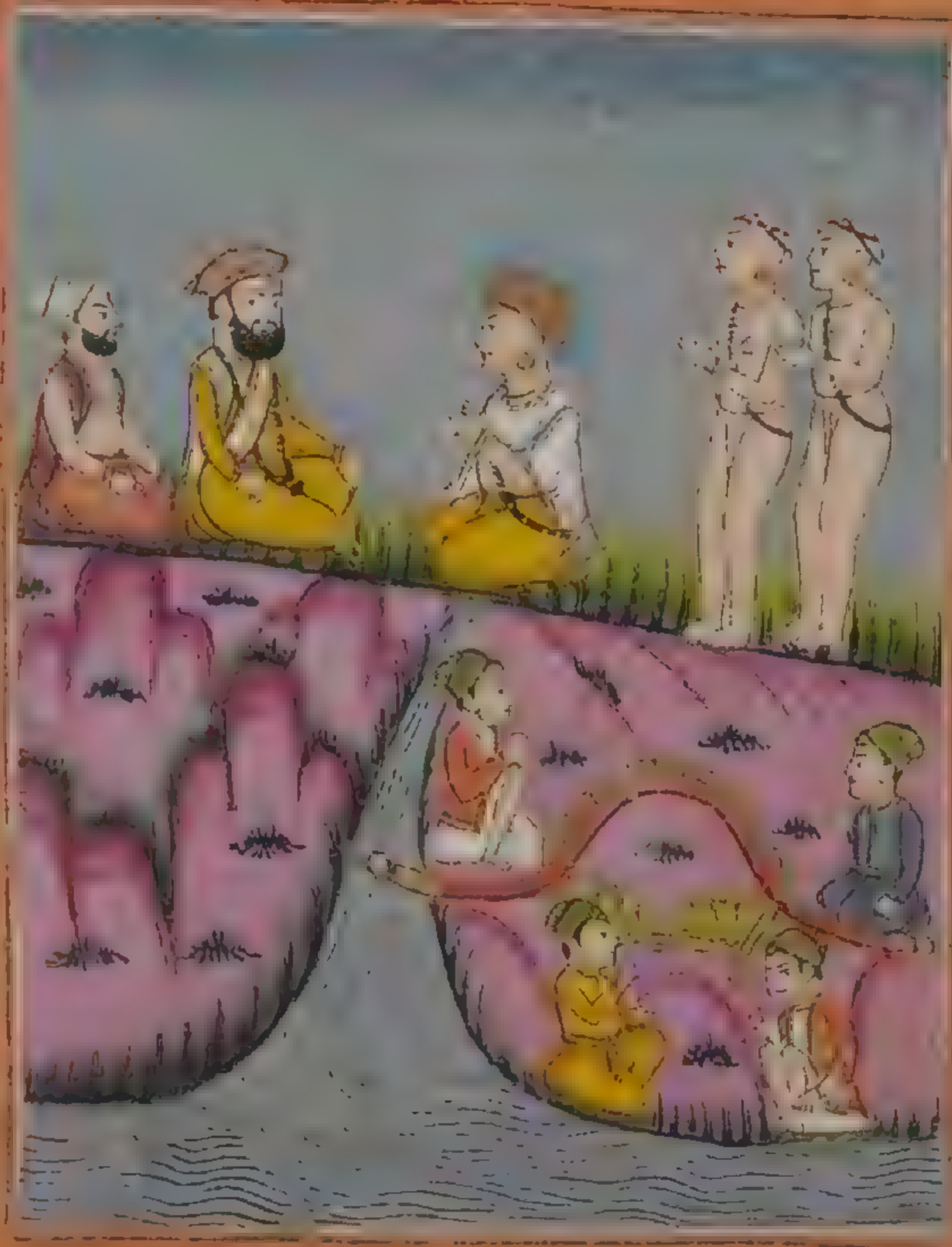
ਨਾਮੀ॥ ਤਾ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਕਹਿ ਅਜਗਮਿ ਸਰੰਗਾਇ ਕਹਿ
 ਕਰੋ ਜੀਉ ਪਰਿਸੇ ਮੇਰੁ ਆਇ ਅਰੈ॥ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਗੋ॥ ਜ
 ਏ ਜੋਗੀ ਅਕਹਿ ਅਨਾਥ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਈਉ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਗੋ॥ ਮੇ
 ਰੁ ਆਇ ਅਰੈ ਚਲਿ ਕਹਿ ਬਸਤਰ ਲੇਹੁ॥ ਭੰਡਰ ਲੇਹੁ ਖਾਵੈ ਲੇ

੨੦੩

ਹੁਜਾਹੁ ਗਾਏ ਹੁਚਲੇ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜਾਹੁ ਜੋਗੀ ਮੰਤ੍ਰ
 ਈਉ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਨਗੇ॥ ਤੰ ਜੋਗੀ ਅਠਹਿ ਆਇ ਅਧਿਓ
 ਨੁਜੀਐ ਬਜੀ ਓਹੁ ਨਾਹੀ ਅੰਦਤੇ॥ ਤੰ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਕਹਿ ਅ

੫

ਚਲੇਤਾਹਿ ਸਚਾਤੇਏਖੇਓਇ ਕਿਉਨਾਹਿ ਸਾਫਤਾ॥
 ਤੀਆਪਿਬਾਲਗੁੰਦਾਈਆਇਆਆਇਕਰਿਯ
 ਗਾਅਖਟੇਚਲੇਅਤੀਤੋਆਸਨਮੰਦਰੀਮੀ॥ਤੀਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕੁਕਹਿਆਨਥਜੀਤਮਫੁਕੀਰੁਅਤੀਤਤੀਕਹੀ

ਕਹੀਆਸਨਅਰੁਮੰਦਰਦੁਢਤੇਠਿਰੈਗੇਸਫਕੀਰ
 ਅਤੀਤਕਉਜਹੰਗੁਜਨੁਆਈਤਹੀਪੀਗੁਜਗੀ॥ਤੀਬਾ
 ਲਗੁੰਦਾਈਕਹਿਆਸੁਟੇਅਤੀਤੋਜੋਨਾਹੋਵੇਤੋਜਹੀ

ਗੁਜਰੀਤ ਭੀ ਗੁਜਰੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਲੇਖੁ ਪੁਰਖ ਆ
 ਪਟਦਇ ਆਕਰ ਕੇ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵੈ ਤੋ ਨਿਤ ਕਰਨਾ
 ਭੀ ਤੋ ਭਲੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਰਿ ਆਚਲੇ ਜੀ ॥ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਹ
 ਜਾਇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ
 ਆਸਨ ਮੰਦਰ ਵਿਚਿ ਲੇ ਆਇ ਆ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੰਦਰ
 ਦਿਖਾਇ ॥ ਲਗਾ ਆਖਣ ਦੇਖੋ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੈ ਮੈ ॥
 ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੀ ਜੀ ਕਿ ਅਦੇਖਣ ਹਜਲੀ
 ਲਾਕਾ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਜਾਇ ਬਸਤ ਕਾ ਭੰਡ
 ਹਰਿਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆ ਜੀ
 ਕਿ ਅਦੇਖਣ ਹਜਲੀ ਲਾਕਾ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦ
 ਈ ਜਾਇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਭੰਡ ਹਰਿਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਕਿ ਅਦੇਖਣ ਜੀ ਹਜਲੀ ਲਾ
 ਕਾ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਘੋੜਿ ਆ ਦਾ ਭੰਡ ਹਰਿ
 ਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੀ ਜੀ ਕਿ
 ਅਦੇਖਣ ਹਜਲੀ ਲਾਕਾ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ
 ਕਰਿ ਆ ਅਤੀ ਤੋ ਤੁਸਾਗਾਉ ਕਿ ਆਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨ
 ਨਕ ਕਰਿ ਅਜੋਗੀ ਸਹਇ ਸਕਾਨਾਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾਉ
 ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਰਿ ਆਤੇ ਗਾਨਾਉ ਕਿ ਆ
 ਹੀ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੋਗੀ ਸਹ ਮੇਗਾਨਾਉ
 ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਰਿ

ਆਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਓਹੁ ਜੋ ਵੇਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਾਕਿ
 ਆਰੈ ਤੁਓਂ ਤੋਹੀ ਹੈ। ਕੇਹੋ ਹਿਸੇ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੀਬ
 ਆਬੋਲਿ ਆ ਅਰੋਜੀ ਸਹਓਂ ਤੋਹੀ ਹੈ। ਤੀਬਾਲ
 ਗ੍ਰੰਥ ਈਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਦੇ
 ਖੋਓ ਪਹਿ ਸੇਬਰ ਸਤਾਖ ਮੇਰੁ ਅਰੁ ਮੰਦਰ ਮੇਨ ਤੇ
 ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਵ ਤੇ ਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵ ਤੇ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੀਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਜੋਗੀ ਸਹਗੁਜਰਿ ਜਾਤੀ। ਤੀ
 ਫੇਰਿ ਬਾਲੁ ਗ੍ਰੰਥ ਈਕਹਿ ਆਸੁ ਚੁਕਾ। ਜਿਉ ਕੀਤਿ
 ਉਹੀ ਕਹਾ। ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤੀਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਦੁਖੀ ਹੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤੀਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥ
 ਈਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਪੁਜਹਰੇ ਸਾਗਰੀ
 ਪਿੰਨੀ। ਅਰੁ ਭਖੇ ਕੇ ਅਟੇ ਕੀਰੀ ਏਹੁ ਮਾਗੁ ਅ
 ਹੁਰੈ। ਅਰੁ ਮਕਉ ਦੋਖ ਤਬ ਲਗੈ ਜੇ ਮਭਲੇ
 ਬਸਤੁ ਮੰ ਆਪ ਪਾਹ ਤੇ ਹੋਏ। ਜੇ ਭਲੇ ਭੋਜਨ ਅ
 ਪਖਾਤੇ ਹੋਏ। ਅਰੁ ਜੇ ਘੋੜਿ ਓਪਹਿ ਆਪਿ ਅਸ
 ਵਹਾਤੇ ਹੋਏ। ਹਮਾਗੁ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਅਲਖ
 ਪੁਰਖ ਕਹੈ। ਸਤੀਲਿ ਅਦੇਸੀ ਤੋਖੀ ਪਾਵੈ। ਹਮ
 ਕੋ ਕੁਛ ਲੇ ਪੁਲਗਤ ਨਹੀ। ਕਈ ਜੀ ਅਸੁਖ ਪਾ
 ਵਤੇ। ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਜਬਾਬ ਦੇਹੁ। ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਅਸਲ ਜੋਗੀ ਸਹੁਰੈ। ਤੇ ਭਲੀ ਸਮ
 ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਾਤ ਹਮ ਕਉ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਆਈ। ਤੀ

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਆਪਿ ਦਿਚਿ ਲਗੇ ਵੀਚਾਰ
 ਕਰਗਿਆ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾ ਭਲੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਆਖੁ ਦੇਤਾ
 ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਕੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਗੁਰੁ ਜੀ
 ਜੇ ਭਲੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਦਿਚਿ ਖਰੀ ਲਗੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਹੀ ਦਾਈ ਪਾਸੋਂ ਦਿਦੁ ਤੇਇ ਆ॥

॥ ਬੈਠਿ ਲੁਕਾਈ ਦੁਹਰੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ॥ ॥

ਤੀਛੇ ਹਿਲਾ ਲੈਤ ਖਾਣ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਅਗੇ ਲਾਲੈ ਕਿ
 ਸੇ ਖੁਹੁ ਉਤੇ ਆਤਾ ਲਾਲੈ ਨੁਖ ਬਹਿਤੈ ਟੀ ਜੋ ਨਾਨਕ
 ਤਖਾ ਆਇ ਆਇਆ ਤੀ ਲਾਲੈ ਕੰਮ ਸੁਟ ਦੇਹੀ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਆਇਆ ਆਇ ਕਹਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਉ
 ਸੁਆ ਆਖਿਓ ਸੁਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਤਾ ਕਹਤਾ ਗਤੀ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਦੁਹਰੁ ਕਹਿ ਆਸਤਿ ਕਹਤਾ
 ਆਉ ਭਾਈ ਲਾਲੈ ਕਹਤਾ ਦੇਖਿ ਆਗੇ ਤੀ ਲਾਲੈ
 ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇਇ ਆਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀ ਮੇ ਅਜੁ
 ਬਹੁਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਤੇਇ ਆ ਅਜੁ ਮੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੰਜੀ ਦਿ
 ਆ ਜਾਲਾਲੈ ਦੇਖ ਰਿਹੇ ਜੀ ਦਿਨ ਸਤ ਗੁਜਰੇ ਤੀ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਜਾਹ ਦਿਚਿ ਬੈਠਾ ਆਤਾ ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ
 ਆਤਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਲਾਲੈ ਆਤਾ ਬੈਠੇ ਕਦਹਤਿ ਦਤ
 ਮਾਸ ਦੇਖ ਦੇਖੈ ਨਿਜੀ ਜੋਗੀ ਪੀਨਾ ਥਕੈ ਛੜ ਦੇਖ

ਰਿਚੰਗੁਆਗਾਓਸਦੇਘਰਿਸਦੇਸਰੀਕਅੰਗਸਾ
 ਕਅਸਨਾਉਘਰਦੇਸਤਅਏਅਹੋਤੀਘਾਤਖੰ
 ਮੰਦੁਰੀਸਟੇਕਬੀਲੇਅਇਅਅਗਾਤਿਸਦੀਬੇ
 ਟੀਬੀਬੀਖੰਗੁਗੁਨਾਨਕਦੀਓਹੰਘੜਨਦਰਿਅ
 ਇਅਗੋਪੀਨਾਥਕੋਛੜਦਾਬਹੁਤੁਘਰਅਗਾ॥
 ਉਸਦੀਬੇਟੀਗੁਗੁਨਾਨਕਦੀਨਜਰਿਪਈਤੰਗੁਗੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੇਏਹੁਮੇਲਕਿਥੇਅਇਅਹੈ
 ॥ਤੰਲਾਲੇਅਖਿਅਜੀਗੋਪੀਨਾਥਖੜੀਕੋਛੜਪੈ
 ਤਿਸਦੇਘਰਿਚੰਗੁਹੈਏਹੁਮੇਲਗੋਪੀਨਾਥਦੇਘਰਿ
 ਅਇਅਹੈ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੇਤੁ
 ਹਕਭੀਓਸੇਦੇਘਰਿਅਏਹੈਨਿ॥ਤੰਭਾਈਲਾਲੇਅ
 ਖਿਅਜੀਏਹੁਜੰਗੰਘੜਅਏਹੈਨਿ॥ਸੋਗੋਪੀਨਾਥ
 ਦਾਬਹੁਤੁਘਰਹੈ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਖਿਅਭਾਈਲ
 ਲੇਜਾਇਕਹਿਗੋਪੀਨਾਥਨੁਸਦਿਲਿਅਉ॥ਤੰਭਾ
 ਟੀਲਾਲੇਗਇਅਜਾਇਗੋਪੀਨਾਥਨੁਸਦਿਉਸੁ॥ਤੰ
 ਗੋਪੀਨਾਥਅਤੇਹਘਾਤਖੰਦੇਦੈਬੈਠਬਾਤਕਰਦੇਅ
 ਹੋ॥ਜੰਲਾਲੇਜਾਇਸਦੁਕੀਤਾ॥ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਝੁਤੁ
 ਪਈਅਖਿਉਸੁਕਉਟੁਭਾਈ॥ਤੰਲਾਲੇਅਖਿਅ
 ਜੀਮੇਲਲੇਤਖਾਣਹੈ॥ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਕਿ
 ਉਭਾਈ॥ਤੰਲਾਲੇਕਹਿਅਜੀਤੁਸੰਨੁਤਪਾਸਦਦਾ
 ਹੈ॥ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਅਇਅਭਾਈਖੜਹੈ॥

ਗੋਪੀਨਾਥਉਠਿਚਲਿਆ ਤੇਯਾਤਖੰਮੰਦੁਪੁਦਿ
 ਅਮਰਤਾਜੀਤੁਸੀਕਿਧਰਿਚਲੇ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ
 ਆਗਇਜੀਨਾਨਕਦੇਦੀਖੜੀਤਪਾਠਕੀਹੋਇਅਹੈ ਤਿ
 ਸਅਸੰਨੁਸਦਿਅਹੈ ਓਸਪਾਸਜਾਦੇਅਹੈ ਦਿਖਾਕਿ
 ਆਖਦਹੈ ਤੇਯਾਤਖੰਮਕਹਿਅਭਲਾਮਰਤਾਜੀਜ
 ਉਠਿਰਿਅਉ ਗੋਪੀਨਾਥਅਇਗੁਰੁਨਾਨਕਨੁਧੇਰੀਪਦ
 ਟਾਅਖਿਓਸੁ ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸਤਿਕਰਤਹਅ
 ਉਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਬੋਲਿਆਤਪਾਜੀਮੇ
 ਨੁਕਿਉਸਦਿਅਹੈ ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨ
 ਥਾਓਉਜੁਤੇਘਰਿਯਾਤਖੰਮੰਦੁਬੈਠਹੈ ਓਸੁਪਾਸਿ
 ਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਹੈ ਤੁਸੀਓਸੁਤਾਈਆਖੋਜੋਅਮ
 ਨਤਤਜਾਹੈ ਅਤੇਅਮਾਨਤਵਾਲਾਭੀਹਜਾਹੈਦੇਵਤਾ
 ਭਲਾਕਹੈ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਜੀਉਸੁਅਮਾਨਤਦਮੇ
 ਨੁਭੀਮਹਮਕਹੈ ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨ
 ਥਓਸਦੇਘਰਿਜੋਬੀਬੀਖੰਬੇਟੀਹੈ ਸੋਅਸਾਡੀਅਮਾਨ
 ਤਹੈ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਪੁਦਿਅਤਪਾਜੀ ਓਉਤਉਸਦੀਬੇਟੀ
 ਉਉਤੁਸਾਡੀਅਮਾਨਤਕਿਉਕਹਿਉਈ ਤੇਠੇਰਿਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜਾਅਸੀਲਾਏਘਰਿ
 ਆਇਅਹੈ ਤੇਅਸੀਉਨਾਦੇਖੁਹਉਤੇਜਾਇਬੈਠੇਅਹੈ
 ਤੇਓਸਦੀਅਉਰਤਅਖਿਅਏਖੁਦਾਇਦੰਦਜੇਮੇਰੇ
 ਘਰਿਅਉਲਾਦਹੈਤਾਪਹਲਕਿਸੇਠਕੀਗੁਨਦੇਵਾ

॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ
 ਦੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਅਉਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਦੀ ॥ ਤਾਂ
 ਸੁਬੰਦੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਕਲਿਆ ॥ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ
 ਅਉਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਦੀ ॥ ਤਾਂ ਈਸਾਨ ਅਸੀਂ ਆਖਿ ਅਜੇ
 ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਅਉਲਾਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਈਸਾਨ ਸਾਬਤੁਰ ਖੇ ॥ ਤਾਂ
 ਈਸਾਨ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਬੰਦੀ ਕਰਿ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਦੁਇ
 ਬਾਲ ਕਰੋ ਦਨਿ ॥ ਤਾਂ ਹਿਕ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਉ ਦੇਵਾ ॥ ਅ
 ਤੇ ਹਿਕ ਮੇਰਾ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਬੰਦੀ ਨੁਅ
 ਖਿਆ ॥ ਤੁਏ ਹੋ ਈਸਾਨ ਸਾਬਤੁਰ ਖਾਜ਼ੇ ਪਤਲੇ ਹੋ ਦੀ
 ਸੋ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਉ ਦੇ ਹੁ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਹੋ ਦਨਿ ਤਿਤ
 ਨੇ ਤੇ ਨੁਬਾ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਨੁਚ ਰਿਪੁ
 ਤ ਅਤੇ ਹਿਕ ਘੀ ਹੋ ਈਸਾਨ ਪਰ ਪਤਲੇ ਘੀ ਹੋ ਈ ਇਉਂ ਅਸ
 ਤੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਈਸਾਨ ਸਾਬਤੁਰ ਖੇ ਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਨਹੀਂ
 ਤਾਂ ਈਸਾਨ ਦੇ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਰਿ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਹਥ ਨ
 ਤੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਇਕ ਹੋ ਦੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਨਾਭਾ
 ਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇਰੇ ਬਿਛੁ ਨਹੀਂ ॥ ਪਰ ਤੁੰ ਜਾਇ ਉਸ
 ਤਾਂ ਈ ਆਖਾ ॥ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨ
 ਦੇ ਦੇ ॥ ਤਾਂ ਕਿ ਆਲਾਣ ਦੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ
 ਘਰਿ ਆਇ ਆਪਰ ਮੁਰਣਾਣੇ ਜੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਹਥ ਤਖੰ ਦੇ
 ਖੇ ਤਾਂ ਗਇ ਆਆ ਹੋਰ ਸੁਰੰਗਾ ॥ ਅਤੇ ਆਇ ਆਪੈ ਹੋਰ ਸੁ
 ਰੰਗਾ ॥ ਤਾਂ ਹਥ ਤਖੰ ਪੁਛਿ ਅਮਾਨਤ ਜੀ ਸਚੁ ਕਰੋ ਤੁਮ

ਕੀਰਤਿ ਅਕਾਲ ਮਹਾਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਗਇ ਜੀ ਮੇਰਿ ਅਕਾਲ ਕਹੈ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂਹ ਘਾਤ
 ਖੰਕਹਿ ਅਮਰਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ॥ ਕੁਛੁ ਹਮ ਕੋ
 ਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਤਾਂਹੋ ਪੀਨਾ ਥਕਹਿ ਆਖੰ ਜੀ ਮੇਰਿ ਨਾ
 ਹੀ ਸਕਤੀ ॥ ਕਹੈ ਹੁਣ ਘਾਵ ਆਵਤਾਹੈ ॥ ਤਾਂਹੋ ਹਿਰਘ
 ਤ ਖੰਕਹਿ ਅਮਰਤਾ ਜੀ ਹਮ ਹੋ ਦਿਲ ਮੇ ਖਤ ਹਾਥਾ
 ਹੈ ਤੁਮ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ॥ ਤਾਂਹੋ ਪੀਨਾ ਥਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਗਇ
 ਜੀ ॥ ਤਪੋ ਏਕ ਅਚਰਜ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੀਹੈ ॥ ਤਾਂਹੋ ਹਿਰਘ
 ਖੰਕਹਿ ਅਮਰਤਾ ਜੀ ਤੁਮੀ ਕਹੈ ਨਿਸੰਗ ॥ ਤਾਂਹੋ ਪੀਨਾ ਥ
 ਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀ ਤਪਾ ਕਹਤਾਹੈ ਗਇ ਪਾਸਿ ਹਮਰੀ ਅਮ
 ਨਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂਹਮ ਲੇਣੇ ਵਾਲੇ ਹਜਰੂ ॥ ਅਤੇ ਅਮ
 ਨਤ ਭੀ ਹਜਰੂ ॥ ਇਉਂ ਕਹਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂਹ ਘਾਤ ਖੰਕਹਿ ਅ
 ਮਰਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ਕਿ ਅਮਾਨਤ ਕੈ ਸੀਹੈ ॥
 ਤਾਂਹੋ ਪੀਨਾ ਥਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀ ਕਹਦਾਹੈ ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਘ
 ਰਿ ਬੇਟੀਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨਤਾਹੈ ॥ ਤਾਂਹੋ ਕਹਿ ਅਮਰਤ
 ਗੋ ਪੀਨਾ ਥਕਹਿ ਉਕਰਿ ਕਿ ਸਦਾ ਕਹਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂਹੋ ਪੀਨਾ ਥ
 ਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀ ਇਉਂ ਕਹਦਾਹੈ ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਘਰਿ ਉਲ
 ਦੁ ਨਾ ਸੀਹੈ ਦੀ ॥ ਅਸੀਂ ਜੋ ਅਗਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਆਏ ਅ
 ਹੋ ॥ ਤਾਂਹੋ ਗਇ ਦੇ ਖੂਹ ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਹੈ ਜੋ ਗਇ ਦੀ ਅਉਰਤ ਅ
 ਈ ਆਹੀ ॥ ਉਹੁ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਦੇ ਖਰੇ ਆਖਣ ਲਗੀ ॥ ਜੇ ਏ
 ਖੁਦਾਇ ਵੰਦਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਕਿਛੁ ਅਉਲਾਦ ਹੋਵੇ ਤੋ

੨੦੫

ਅ

ਮਾਧੁਕਰ ਕਰੰਗ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੰਗ ਤੇ ਅਸਾਏ ਮਥੀ ਦੀ ।
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਨੁਕਹਿ ਆਕਿ ਉਬੀਬੀ ਜੇ ਤੈਨੁ ਖੁਦਾਇ ਅ ।
 ਉਲਾਦ ਦੇ ਦੇ ਤਾਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਹਥੇਗੀ । ਤੇ ਉਸੁ ਬੰਦੀ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਟੀਕ ਕਰਦੀ । ਜੇ ਦੇਇ
 ਨੀਗਹ ਹੋਵ ਨਿਤਾ ਹਿਕ ਮੇਰ ਥੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾ
 ਉਦੇਵੇ । ਤੇ ਅਸੀ ਉਸਨੁ ਆਖਿ ਆਜੇ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਤੁੰ ਟੀ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਹਥਾ ਜੇ ਪਹਲੇ ਹੋਵੀ ਸੋ ਖੁਦਾਇ
 ਦੇ ਨਾ ਉਦੇਵੇ । ਅਤੇ ਹੋਵ ਨਿਸੇ ਤੈਨੁ ਮੁਬਾਹ ਹੋਇ । ਤੇ
 ਉਸੁ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕਰੇ
 ਤੇ ਟੀ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਹਥਾਗੀ । ਤੇ ਅਸੀ ਉਸਨੁ ਖੁਦਾਇ ਬੀ
 ਚਾਹਿ ਪੁਤ ਅਤੇ ਹਿਕ ਪੀਦੇ ਦੇਵੇ ਹੋਇ । ਅਤੇ ਪਹਲੇ ਪੀ
 ਹੋਈ ਹੋਇ । ਇਉਂ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਹੋ । ਜਾਇ ਕਰਿ ਬੰਦੀ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਨੁਪੁਛੇ ਜੇ ਟੀ ਦੇ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਅਸੀ
 ਨਾ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਤੇ ਨਾ ਮਿਲੇ । ਤੇ ਗਾਇ ਜੀਤ ਪੈਨੇ ਘਰ ਬਾਤ
 ਕਰੀ ਹੋ । ਤੇ ਹਯਾਤ ਥੀ ਮੰਦੁ ਗੁਸਾਖਾਧਾ ਗੁਸਾਖਾਇ ਕ
 ਰਿਬੋਲਿ ਆਜੇ ਦੇ ਥੀ ਮਹਤ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ । ਜੇ ਤੇ ਬਾਤ
 ਇਉਂ ਹੋਇ ਤੇ ਇਸਕੀ ਅਮਾਨਤ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਦੇਵੇਗੇ ।
 ਮੇਜਾਇ ਘਰ ਸੈ ਪੁਛੇ । ਅਰੁ ਜੇ ਘਰ ਬਾਤ ਨਹੀ ਤੇ ਦੇ
 ਥੀ ਇਸਤਧੇ ਸਿਰਿ ਕਿ ਆਕਰਤਾ ਹੋ । ਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
 ਆਗਾਇ ਜੀਤੁ ਮਘਰ ਸੈ ਪੁਛੇ । ਤੇ ਹਯਾਤ ਥੀ ਅੰਦਰਿ
 ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਪਣੀ ਅਉਹਤ ਨੁਸਦਿ ਉਸਾ ਸਦਿ ਕਰਿ

ਲਗਾਪੁ ਛਟਾ ਕਿਉ ਬੰਦੀ ਯੁਦਾ ਇਦੀ ਨਿਧ ਫਕੀਰੀ ॥ ੨੦ ॥
 ਆਕਹਿ ਆਕਹਦੈ ॥ ਤੰਗ ਇਦੀ ਅਉਰਤ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਮੈ ਕਿ ਅਜਾਣਾ ਤੁਸੀ ਕਿ ਆਕਹਦੈ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ
 ਨਾ ਬਓਦੈ ਪਇਆ ਆਹਾ ਗੋਪੀ ਨਾ ਬਓ ਲਿਉ ਠਿਆ
 ਜੋ ਰਾਭੀ ਗਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਉਲਾਦੁ ਕਿਉ ਕਹਿ ਤੋਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਤਪਾਖੜੀ ਪੈਉ ਪੁਕਰਦੈ ਜੋ ਅਸੀ ਖੁਦਾਇ
 ਥੀ ਚਾਹਿ ਪੁਤ ਅਤੇ ਹਿ ਕਪੀ ਦਿਵਾਏ ॥ ਨਿਯਾਪ
 ਲੇ ਜੋ ਤੋਇ ਆਪੈ ਸੋ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪਰ
 ਲੇ ਥੀ ਥੀ ਖੰਬੇ ਟੀ ਤੋਈ ਹੈ ॥ ਹੁਇ ਅਸੀ ਨੁ ਅਸਾਡੀ
 ਅਮਾਨਤ ਮਿਲੇ ਅਸੀ ਹਜੂਰਿ ਅਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਮ
 ਨਤ ਭੀ ਹਜੂਰੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਈ ਮਾਨ ਰਖੈ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਅਮ
 ਨਤ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਈ ਮਾਨ ਗਵਾਵੈ ਤੇ ਨਾ ਦੇਵੀ ॥ ਤੇ
 ਰੰਘ ਜੀ ਬੋਲੀ ਗਇ ਜੀ ਜਿਉ ਤਪਾ ਆਖਦੈ ਤਿ
 ਦੇ ਹਕੀਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਸਦੀ ਅਮਾਨਤ ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਕ
 ਹਿ ਦੇਵੈ ॥ ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਭੀ ਭਲਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਭਲਾ
 ਤੇਵੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਦੇਵੈ ਗੇ ਤੇ ਪੁਛ ਕੀਰ ਪੁਰਾ ਹੈ ਤੁਸ
 ਡਾ ਕੁਛੁ ਬੁਝਾ ਤੇਵੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦਾਦ ਨਗੀ ਹੋਵਾ
 ਗੀ ॥ ਪਸੁ ਤੁਸੀ ਹਿ ਕਰੰ ਮਕਰੰ ਜੋ ਉਠ ਕੀਰ ਮੇਨੁ ਦੇ
 ਖਾਵੈ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ ਨਾ ਬਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਖੰਜੀ ॥ ਤੰਗ
 ਘਾਤ ਖੰਕਹਿ ਅਮਾਨਤ ਗੋਪੀ ਨਾ ਬਜੀ ਤੁ ਮੇਰਾ ਦੈ
 ਸਤੁ ਹੈ ॥ ਹੁਇ ਤੁ ਮੇਨੁ ਮਸਲਾ ਤਦੇ ਹਿ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ

ਨਾਥਕਾਹਿ ਅਖੰਜੀ ਤੁਮੀ ਇਸਾਨ ਦੁਹਸਤਰ ਖੋ
ਖੁਦਾਇ ਭਲਾ ਕਰਸੀ। ਤੀਹ ਘਾਤ ਖੰਕਰਿ ਅਮ
ਹਤਾ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਹੁਧ ਨਹੀਂ। ਅਸਾ ਤੀਹਿ ਸਦੀ ਅਮ
ਨਤ ਨਹੀਂ ਰਖਈ। ਪਰ ਮੈ ਇਉਂ ਪੁਛਦਾ ਹੋਇ ਬੇਲੇ
ਦਾ ਹੈ ਕੇ ਘਰਿ ਜਾਇ ਲੇਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਈ ਨੁਕੀਦਿ
ਖਾਈਏ। ਮਤ ਕੋਈ ਹੋਰ ਫਕੀਰ ਹੋਦਾ ਹੋਇ। ਤੰਗ
ਪੀ ਨਾਥਕਾਹਿ ਅਖੰਜੀ ਤੁਮੀ ਇਥੇ ਤਪੇਨੁ ਸਦੇ ਤਾ
ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੀਕ ਹਿਰੇ ਵੀਏ। ਤੁਸਾਂਡੀ ਅਤੇ
ਅਸਾਂਡੀ ਪੀਦਿ ਚਿਛੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਗਇ ਜੀਆ
ਤੇ ਪੜਦਾ ਭੀ ਵਡਾ ਹੋਗਾ। ਤੀਹ ਘਾਤ ਖੰਕਰਿ ਅ
ਭਲਾ ਹੋ ਪੀ ਨਾਥਕਾਹਿ ਸਤੀ ਘਾਹੀ ਅਸੀਂ ਪੀਚਾਹੀ
ਦੀ ਹੈ। ਤੰਗ ਪੀ ਨਾਥਕਾਹਿ ਅਗੁਨ ਨਕ ਪਾਸਿ
ਗਗੋ ਪੀ ਨਾਥਕਾਹਿ ਨਕਨੁ ਅਖਿ ਅਤ ਪਾਜੀ ਜਿ
ਉਤੁ ਸੀਕ ਹੋਦੇ ਹੋਘ ਜੀ ਤਿਦੇ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਹੋਘ ਜੀ
ਦਾ ਦੁਹਸਤਰੀ ਮਾਨੈ ਸੁ। ਪਹੁ ਹਿਕੁ ਅਖੀ ਹੈ। ਜੋ
ਮੈਨੂੰ ਉਛਕੀ ਹੋਦੇ ਖਾਵੀ। ਤਪਾਜੀ ਤੁਮੀ ਓਥੇ ਤੇ
ਜੀਚ ਲੋ। ਉਤੁ ਸੰਨੁ ਸਿਵਾਏ। ਤੰਤੁ ਸੰਨੁ ਦੇਵੇਗੀ
। ਤੰਗੁਨ ਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਟ ਭਾਈ ਗੋ ਪੀ ਨਾਥ ਅ
ਸੀ ਓਥੇ ਤਾਂ ਜਾਈਏ। ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗਣ ਜਾਈਏ। ਜੇ
ਉਸਦਾਈ ਮਾਨ ਸਬਤ ਹੈ ਤਾਂ ਅਖੇਲੈ ਅਵਸੀ। ਤਾਂ
ਗੋ ਪੀ ਨਾਥਕਾਹਿ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪਾਇ ਉਕਹਦਾ ਹੈ ਜੀ

ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਬਤੌਰ ਨਤੀਜਾ ਪੋਲਿਆ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ੨੦੮
 ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਤਾਂ ਹੋਘ ਜ਼ੇਟੀ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ ਜਾਇ
 ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹਾਣੀ ਜੀ ਚਲੇ ਜਾਇ
 ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾ ਦਾ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਹੋਘ ਜ਼ੇਟੀ ਨੂੰ ਲੇ ਗਇ
 ਆ ਜਾ ਜਾਇ ਹੋਘ ਜ਼ੇਟੀ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਹੋਘ ਜ਼ੀ ਪੈ ਗੇ ਤੇ ਦੁ
 ਹਿ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਰਤਾ ਹਰ ਭਲਾ ਕਰੇ
 ਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉਂਦੇ ਹਰ ਬੰਦਾ ਅਸਾਡੀ
 ਅਮਾਨਤੁ ਕਿਸੇ ਤਾਂ ਹੋਘ ਜ਼ੇਟੀ ਬੋਲੀ ਜੀ ਤਈ ਪ
 ਹੋਘ ਆਖੋ ਇਥੇ ਲਿਆਵੀ ਮੇਰਾ ਆਖੋ ਓਥੇ ਆ
 ਇਲਾਵਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜਿਥੇ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ
 ਤੇ ਦੋ ਤਿਥੇ ਹੀ ਦੇਵੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਲੇ
 ਈ ਹੋਘ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਹਿਕ ਬੇਨਤੀ
 ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਪਾਤੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਸਿੰਦ ਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆ ਆਖੁ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ ਕਿ ਦੁਤੰ ਆਖੇ
 ਸੋ ਮੰਨੀਏ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਲੜਕੀ ਹੋ ਮੇ
 ਰੇ ਘਰਿ ਮੇਰੇ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਕਰਕੇ ਪਰਨਾਇ ਦੇਵਾ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਲਾਵਾ ਮੇਲੇ
 ਦੇ ਤੇ ਨਿਜਿ ਨਾਦ ਨੂੰ ਲੇਣਾ ਤੇ ਦਾਏ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ
 ਅਮਾਨਤ ਲੇਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦੇਵਨਿ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾ
 ਥ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਦੁਤੰ ਦਲ
 ਦਾ ਪੜਦਾ ਹੋਘ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਗੋਪੀ ਨਾ

ਸਾਧਨ ਦਰਬੇ ਏਕੰਕਾਰ ਜੋਰ ਬਣਾਹਾ ॥ ਇਸ ਪਤ
 ਦੇ ਦੀ ਵਿਆਚਲੀ ਸਭ ਛੁਠ ਪਸਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਟਿਭਾ
 ਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਏਹ ਭੋਟੀ ਗਾਮਿ ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਲੁਟ
 ਵਾਧਾ ਪੀਕੇ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਣ ॥ ॥ ਖਟ ਸਾਸ ਝਕੇ
 ਕਰਮ ਤੈ ਬਾਮਣ ਤੈ ਲੋਭੀ ॥ ਛੁਟਿ ਆਮਿ ਲਿਕ ਰਿਖਟੁ
 ਕੀ ਆਰਿ ਮੇਗੁ ਗਮੁ ਖਿਸੈ ਖੀ ॥ ੨ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਸਭ ਏ
 ਕ ਸੈਨੇ ਕੀ ਏ ॥ ਜਿਨ ਪਠਾਏ ਜਗਤ ਮੈ ਬੁਲਾਇ ਤਿਨਿ
 ਲੀਏ ॥ ੩ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋ ਦੂਲੇ ਕਿਨੇ ਮਰਮ ਨ ਪਾਇ
 ਆਨਾਨਕ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਆਪੁ ਦੇਖਾਇ ਆ ॥
 ੪ ॥ ਸੁਟਿਭਾ ਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਏਹ ਛੁਟੀ ਅੰਗ ਲੀਸੈ ਸਹ
 ਨੁ ਬਣਦੀ ਅਪੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਛਕੀ ਗੁਨਾ ਪੀ ਬਣਦੀ ਆ
 ਗਿਏ ਆਪਣਾ ਈ ਮਨ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਬਤ ਰਖਦੇ ਤੈ ਨਿਤੀ
 ਅਸਾਡੀ ਅਮਨਤ ਆਇ ਦੇਵ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਪੀ ਦੇ ਦੇ
 ਤੀ ਅਸੀ ਜੋਰ ਤੀ ਨਾ ਪੀ ਘਤ ਦੇ ॥ ਤੀ ਛਕੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਇਕ ਤੋਰ ਕੰਮ ਕਰੀ ॥ ਲੜਕੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਅ
 ਤੇ ਰੰਘੜ ਜਾਵ ਨਿ ॥ ਪਿਛੇ ਦਿਨ ਪੰਜ ਸਤ ਗੁਜਰ ਨਿ
 ਤੀ ਤੁਮੀ ਲੇਜਾਓ ॥ ਤੀ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਸੁਣ ਤੀ ਭਾਈ ਗੋ
 ਪੀ ਨਾਥ ਤੇ ਨੁਕਿ ਪਹੁੰਚਦਾ ॥ ਤੀ ਜੋ ਇਤਨੀ ਅੰਗ ਲੀਕ
 ਹਦਾਓ ॥ ਅਸੀ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਕੀਇ
 ਪਈਓ ॥ ਜੋ ਤੁਇਤਨ ਅਸੀ ਨੁਡਰਾਵਦਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਖ
 ਤੀ ਦੇਵਨ ਵਲੋਂ ਆਖਦੇ ਤੈ ਨਿ ॥ ਤੀ ਏਸ ਦਿਚੈ ਅਉ

ਲਾਦੁੰਦੇਗੀਸੋਅਚਾਈਆਘਾਨਾਲਿਲਗੇਗੀ। ਤੀ ੨੦੧੦
 ਗੋਪੀਨਾਥਨੁਭਾਈਲਾਲੋਆਖਿਅਮਰਤਗੋਪੀਨਾਥਜੀ
 ਜੋਕੁਛੁਤਪਾਕੁਦਾਏਸੋਈਤੁਸੀਮੰਨਹੁ। ਤੁਸਾਡਾਭਲ
 ਏਸੇਗਲਾਦਿਚਿਹੈ। ਅਗੇਤੁਸਾਡੀਗਜਾਇ। ਤੁਸੀਤ
 ਪੇਦਾਲੋਟਦੇਖਹੁਤੁਸੀਤੀਆਪਸਿਅਟੇਹੁ। ਤੀਗੋ
 ਪੀਨਾਥਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੋਤੁਸਚੁਆਖਦਹਹਿ। ਮੇ
 ਬਹੁਤੁਭਲਾਜੀਜੇਮੇਏਤੀਅਗਲਾਕੀਤੀਅਰੈਨਿ। ਤੁ
 ਮੈਨਤਪੇਪਾਸਹੁਬਖਸਾਇ। ਤੀਭਾਈਲਾਲੋਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਦੇਪੈਗੰਤੇਢਹਿਪਇਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਪੀਨਾਥ
 ਨੁਬਖਸੀਐ। ਗੋਪੀਨਾਥਭੀਸਿਆਨਫਦੀਆਗਲਾ
 ਆਖਦਾਸੀ। ਅਗੇਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਓਵੇਗੇਤਿਦੇ
 ਕਰੀਅਗੁ। ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈਗੋਪੀ
 ਨਾਥਤੇਗਭੀਆਖਿਅਮੰਨਣਾ। ਪਰਤੁੰਗਤਿਨੁਲਾ
 ਲੋਦੇਘਹਿਪਹੁਚਾਇਛਡਿ। ਤੀਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ
 ਅਭਲਾਜੀਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਓਵਹੁਤਿਦੇਭਲਾ।
 ਤੀਰੰਘਜੁਗਤਿਨੁਬੀਬੀਖੰਬੇਟੀਨੁਘਾਤਖੰਅਤੇ
 ਗਉਹਰਖੰਅਤੇਨਲੇਗੋਪੀਨਾਥ। ਇਨਤਿਰੰਬੀ
 ਬੀਖੰਨੁਗਤਿਨੋਭਾਈਲਾਲੋਦੇਘਹਿਬਣਾਇਕਹਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਅਗੇਆਟਿਖੜੀਕੀਤੀ। ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਬਚਨਕੀਤੀਮੀਅੰਘਾਤਖੰਅਤੇਬੀਬੀਗਉਹਰਖੰਤੁ
 ਸਾਡਾਕਰਤਾਰਭਲਾਕਰਸੀ। ਏਹੁਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਸੀਅ

ਸਾਤੁਸਾਪਾਸਹੁਮੀਗਿਲਈਅਤੇਤੁਸਾਡਾਭਲਾਉਦ
 ਟਸੀਅਤੇਦਿਲਤੇਖਤਰਾਕਈਨਹੀਕਰਣਾਖੁਦਇ
 ਦੀਨਦੁਨੀਆਖਸਮਾਨਕਰੇਗਾਤੁਸੀਜਾਹੁਆਪਣਿਆ
 ਘਰੀਨਾਤੀਹਪੁਤਖੀਅਤੇਗਉਹਰਖੀਦੁਹੀਉਪਰਿਗੁਰੂ

ਨਾਨਕਖੁਸੀਹੋਇਆਦਿਦਾਕੀਤੇਅਤੇਗੋਪੀਨਾਥ
 ਨੂਪੁਕਮੁਕੀਤਾਤੁਸੀਗਇਹੁਗੁਨਾਦਿਦਾਕਰਿਆਵ
 ਹੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਭਲਾਜੀਵਡੀਵੇਲਾਦਿ

ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ਆਇ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ਸੰਗਿ ਲੇਖਿ ਕੇ
ਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਠਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਵਿਦਾ
ਕਰਿ ਆਇ ਆਗਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਅਭਿਜੀਤਿ
ਦਾ ਕਰਿ ਆਇ ਆਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ
ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਸੀ ਮੰਦੋ ਤਨੁ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਛੁਡਿ
ਜਾ ਦੇ ਤੀਤੁ ਸੀਖ ਬਰਦਾਸ਼ਟਾਗਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
ਅਜੀਬੀ ਬੀਬੀ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਤੀਤੁ ਸੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਛੁਡਿ
ਡਿਜਾਵੋ ਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾਗੋ ਪੀ ਨਾਥ ਮੇ
ਥੇ ਭਲੀ ਪੈਤੋਰੇ ਘਰਿ ਭਲੀ ਨਹੀ ਗਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
ਆਭ ਲਾਜੀ ਜਿਉ ਤੁਸੀ ਹਜੀ ਤੋਵੋ ਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਮੰ
ਦੋ ਤੁ ਆਈ ਉਪਰੰਤੁ ਸਦਿ ਨ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਰਹਿ ਆਗ
ਅਤੇ ਮੰਦੋ ਤਨੁ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਰਹਿ ਆਗ ਅਤੇ ਅਪ
ਪਥੇ ਕੇਰੀ ਪਾਵੈ ਆਇ ਆਨ ਲੇਖਾ ਲਾਗ)

॥ ਸੋਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸ੍ਰੋਤਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥੀ ॥

ਤੀ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਨੁਖ ਬਹਿ ਤੋਈ ਤੀ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਆਖਿ ਆ
ਵਤ ਆਇ ਆਮੇਰੀ ਰਿਕੁ ਪੁਣਨੁ ਗਤੀ ਜਿ ਤੇਰੀ ਪਾਵੈ
ਆਖਿ ਆਮੁਲੇ ਨੁਜਾਹਿ ਮੁਲਾ ਕੁਣ ਬਾਵਨੁ ਲੈ ਜਾ
ਵਸੁ ਅਤੇ ਜਾਇ ਦੇ ਖੁਸੁਕ ਪੜੇ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਸੁ
ਤੀ ਮੁਲਾ ਬਾਲੀ ਬਣਾਇ ਕਰਿ ਪਰਸਾਦ ਦੀ ਲੈ ਗੋਇ
ਆਗ ਪਰੁ ਕਉੜਾ ਲਾਇ ਕਰਿ ਆਖਿ ਉਸੁਲੇ ਖਾਇ

॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹੁੰ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ॥ ਮੁਲੇ
 ਆਖਿ ਆਜੇ ਖਾਦਾ ਨੀ ਤੰਤਾ ਆਇ ਆਕਿਉ ਤੰ ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਸਿਰੀਗੁ ਗੁਦਿ ਚਿਪਉ ਜੀ ਆਖੀ
 ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ॥ ਸਭਰਸ ਮਿਠੇ ਮੰਨਿ ਐਸੁ ਟਿਐ
 ਸਾਲੇ ॥ ਖਟਤੁ ਹਸੀ ਮੁਖ ਬੈਲਣ ਮਾਹਟਨ ਦੁ
 ਕੀਏ ॥ ਛਤੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਉਏ ਕਜਾ ਕਉਨ ਦਹਿਕ
 ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਗਾ ਜਿਤੁ ਖਾ
 ਧੇਤੁ ਨ ਪੀੜੀ ਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਗਾ ॥ ੧ ॥
 ॥ **ਰਹਾਉ** ॥ ॥ ਤੰਠੇ ਰਿਮੁਲੇ ਕਪੜੇ ਲਾਲ ਕਦਾਇ ॥
 ਅਤੇ ਨੀਲੀ ਸਲਦਾਰ ਅਤੇ ਪਟਕਾ ਪਗੜੀ ਸੁਪੇਦ
 ॥ ਅਤੇ ਠਹਗਾਲ ਪੰਜੇ ਕਪੜੇ ਬਣਾਇ ਕਰਿ ਲੇਗ
 ਇਆ ॥ ਭਲਾਏ ਤੰਗਾ ਲਿਖਾਇ ॥ ਸਿਆਲ ਦੇ ਦਿ
 ਨੈ ਨਿ ॥ **ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹੁੰ ਨਹੀ ਖਾਦਾ**
 ॥ ॥ ਕਪੜਹਤਾ ਤਨਹਤਾ ਸੁਪੇਦੀ ਸਦੁਦਨਾ ॥ ਨੀਲੀ
 ਸਿਆਹੀ ਕਦਕ ਰਿਪਹਨੁ ਪਹਰਿ ਆਨਾ ॥ ਕਮਰ
 ਬੰਦ ਸੰਤੋ ਖਕਾ ਪਨਜੋ ਬਨ ਤੇਗਨਾ ਮੁ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇ
 ਰੇ ਪਹਰਨੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆਗਾ ॥ ਜਿਤੁ ਪੈਧੇਤੁ ਨ ਪੀੜੀ ਐ
 ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ॥ **ਰਹਾਉ** ॥ ॥ ਤੰਠੇ
 ਰਿਮੁਲੇ ਜਾਇ ਜਿਤੇ ਹੰਧਾ ਦੇਨੁ ਆਖਿ ਐਸੁ ਜੀ ਨਾ ਖਾ
 ਦਾ ॥ ਤੰਗਾ ਪਹਰਾ ॥ ਤੰਗਾ ਜਿਤੇ ਆਖਿ ਆਚਲੁ ਚਾਚ
 ਮੁਲਾ ਮੈ ਚਲਨਾ ॥ ਜਿਤਾ ਹੰਧਾ ਦਾ ਘੋੜੀ ਤੇ ਅਸਦ

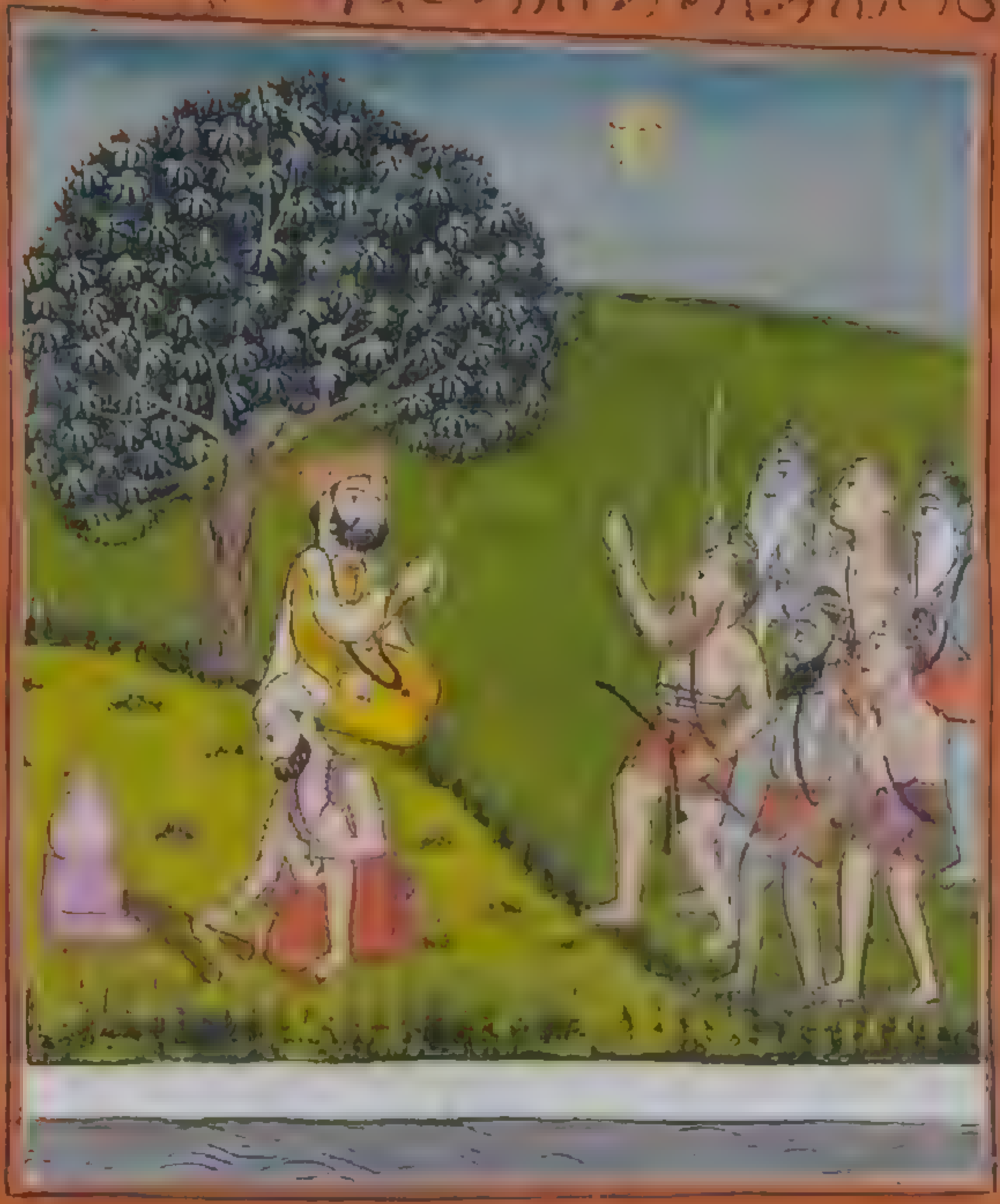
ਭੁੱਟਿ ਕੇ ਭਾਇ ਅਗਾ ਭਾਇ ਰਿਅ ਭਿਅ ਭਿਅ ਭਿਅ ਭਿਅ
 ਜੀਨ ਖਾਦੇ ਚੰਨ ਪਹਰੇ ਚੰਨ ਚਲਾ ਚਲੇ ਘੋੜੀ ਤੇ
 ਅਸ ਦਹਰੇ ਇਚਲੇ ਆਇ ਜਤਿ ਪਤਿ ਨਾਲਿ ॥ ਤੀਰ
 ਭੁਨਾਨ ਕਤੀ ਸਗੀ ਪਰਿ ਜੀ ਮਾਖੀ ॥ ਆਘੇ ਪਾਖ
 ਹਮੁ ਆਇ ਨੇ ਸਾਖ ਤਬੁ ਟੁਟੇ ਹੀ ਵਟਾ ॥ ਤਹਗ ਸਤੀਰ
 ਕਮਾਟ ਸੁੰ ਤੇ ਗੋਬੰਦ ਗੁਣ ਪਾਤਾ ॥ ਵਾਜਾ ਨੇ ਜਾਪਤਿ
 ਸਿਉ ਪਗਾਟ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇ
 ਰੇ ਚੜਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਆਗਾ ॥ ਜਿਤੁ ਚੜਿ ਆਤ ਨ ਪੀੜੀ
 ਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਾ ਹਿਦਿ ਕਾਗ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਤੀ
 ਠੇ ਹੀ ਜਿਤੇ ਰੰਧ ਦੇ ਆਖਿ ਆਭੁ ਲਾਘ ਰਿਤੀ ਚਲੇ ॥
 ॥ ਤੀ ਠੇ ਹੀ ਗੁਨਾਨ ਕਚੁ ਧੀ ॥ ਭੀ ਜੀ ਰੋਗ ਦੀ ਆ
 ਧੀ ॥ ਆਘਰ ਮੰਦਰੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਨਦ ਰਿਤੇ
 ਹੀ ਪਰਵਾਗ ॥ ਪੁਕ ਮੁਭਲਾਤੁ ਪੁਭਾਵ ਸੀ ਬੁਟੁ ਟੁਬ
 ਪੁਤੁ ਅਪਾਗ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਪੁਛਨ ਕਰੈ ਬੀ
 ਚਗ ॥ ੪ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਸਉਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਆਗਾ ॥ ਜਿਤੁ
 ਸੁਤੇ ਤਨ ਪੀੜੀ ਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਾ ਹਿਦਿ ਕਾਗ ॥ ੫ ॥
 ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਤੀ ਐ ਬੇਹੀ ਬੈਟੀ ਵਠੀ ਐ ਬੇ ਪਰਮ ਸ
 ਲਾਉਣੀ ॥ ਲੋਕ ਆਇ ਮਿਲਣ ਲਗੇ ॥ ਜਾਹਿ ਕਮ
 ਹੀ ਨਾਉਣਿ ਆਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅ
 ਮੀ ਕਿਤੇ ਨੇਵੇ ਅਏ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਕਿ
 ਆਜਾਟ ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਆਤੁ ਸੁੰ ਤੀ ਜੀ ॥ ਤੀ ਠੇ ਹੀ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਸੋਲਵੇ ਵੇਰ
 ਫਿਰਿ ਆਏ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਸਤ ਜੀ ॥ ਫਿਰਿ
 ਜਾਦੁ ਇਸੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੇਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤੀ ਹੋਰ ਵੇਰ ਟੀ ਜੇ ਪੀਉ ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਅ
 ਵੀਏ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਅਜੀ ਰਿਪਹ ਦੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਲ ਖੇੜ ਦੀ ਸੁਹਜ ਗਿ
 ਹੁਣੈ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਅਗਤੁ ਸਾਡਾ ਤੇ ਪਿ
 ਛਾ ਮੇਗਾ ॥

॥ ਭਾਗੁ ਰਾਈ ਵਾਹੁ ਸੁਹਜੀ ॥ ॥

ਦੀ ਤੀ ਕੁਲ ਖੇੜ ਓਦਾਸੀ ਗਏ ॥ ਜਾਇ ਕੁਲ ਖੇੜ ਉਤਰੇ
 ॥ ਅਗੇ ਕੁਲ ਖੇੜ ਉਪ ਰਿਖਟ ਦਰਸਨ ਇਕੋ ਠੇਠ ਏਏ
 ਨਿ ॥ ਤੈਸੀ ਸਾਹ ਦੀ ਕੁਛ ਗਿਣਤੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੀ ਸੁਹਜ ਗਿਹੁਣ ਪੁ
 ਜਾਣਾਹੀ ॥ ਪਹਿਰਿ ਕਰੀ ਮਕਰਿ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀ ਅਥੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਿਕ
 ਮੇਰ ਸਾਲਣਾ ਬਕਰੀ ਦਾਲੈ ਆਉ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਤਾ ਦ
 ਨੀ ਸਮੇਤ ਚਪਟੀ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ॥
 ਤੀ ਬਾਲਾ ਸਾਲਣਾ ਅਤੇ ਤਾਦ ਨੀ ਸਮੇਤ ਚਪਟੀ ਲੈ ਅ
 ਇਅ ਆਇ ਅਗੇ ਰਖੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਇਸਤ ਲਾਉ ਦੇ ਉਪ ਰਿਚੁ ਲਾਬਣ ਇਕ ਰਿਤ
 ਚੀਚ ਚੀਚੇ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ॥ ਆਉਹੁ

ਲੁਥਣਾਇਮਾਤਾਵੜੀਚਾੜੀਦਿਤੀ॥ਅਗੇਲੋਕਰੋ
 ਮਜਗਕਰੋਅਹੇਇਨਤਾਵੜੀਵਿਚਿਮਾਸੁਚਾੜੀਅ
 ॥ ਸੰਨਿਆਸੀਆਜੋਡਿਠਾਧੁਅਤੇਤਾਵੜੀਸੰਨਿਆਸੀਲੇ
 ਲੈਸੋਟੇਅਤੇਭੀਅਹਦਉੜੇ॥ਆਇਲਗੇਆਖਣ
 ਕੰਮਕਿਰਾਏਭੇੜੇਸੰਨਿਆਸੀਆਨਾਹਿਉਣੀ॥

ਅਹੇਤੁਮਕਉਦਰਤੇਤੋ॥ਅਜੁਕੇਦਿਨਤੁਰਕੜਾਸਕਰ
 ਤੇਤੋਤੁਮਤੇਹਿਦੁਧਰਮਹੋਸਚੁਕਪੁਤੇਇਸਹੰਡੀਮੇਕਿ
 ਆਗੀਧਰੇ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜੀਮੁਣਕਉਭੁਖ

ਲਗੀਥੀਇਸਦਸਤੋਮੈਰੰਗੀਚ'ਨਾਪਿਤ'ਸੰਨਿਆਸੀ
 ਆਕਹਿਅਗੇਇਸਤੰਡੀਮੈਕਿਅਪੈ। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜੀਇਸਤੰਡੀਮੈਮਾਸੁਰੈਬਕਗੀਕਾ। ਤੰਸੰਨਿਆਸੀ
 ਆਕਹਿਅਉਸਤਰਛਗੁਰਣਲਗਾ। ਅਰੁਇਸਤਰਛ
 ਤੁਮਾਸੁਖਾਤਪੈ। ਤੈਕਿਅਸਮਣੀਪੈ। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਦੇਵਤਾਗਿਆਨਮੈਬਾਤਪੁਛੋਤੋਕਹੀ। ਅਰੁਜੇਡੰਡੇਕੇ
 ਜੋਰਿਬਾਤਕਰਤੇਤੋਤੰਮੈਨਾਹੀਕਹਤਾ। ਜਾਣਤੇਤੋਸੋਕਹਿ
 ਜਾਵੈ। ਤੰਸੰਨਿਆਸੀਆਕਹਿਆਚਲੇਰੇਦੇਵਤਾਇਸ
 ਕੇਪਾਸਤੇਦੁਰਿਹਟਕਰਿਖੜੋਤੋਵੈ। ਕਹੋਜੀਗਿਆਨਕੀ
 ਬਾਤ। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਮੈਕਿਅਹਿ। ॥੫॥ ਪਹਿਲਾਮਾਸ
 ਪੁਅੰਦਰਿਨਿਮਿਅਮਾਸੈਅੰਦਰਿਦਸਾ। ਜੀਉਪਾਇਮਾ
 ਸੁਮੁਹਿਮਿਲਿਅਹਤਚੰਮਤਨਮਾਸੁ। ਮਾਸਪੁਬਾਹਰਿਕ
 ਢਿਅਮਮਾਸੁ। ਗਿਰਸੁ। ਮੁਪੁਮਾਸੈਕਾਜੀਭਮਾਸੈ
 ਕੀਮਾਸੈਅੰਦਰਿਸਾਸੁ। ਵਡਤੋਅਦੀਆਹਿਆਪ
 ਰਿਲੈਆਇਆਮਾਸੁ। ਮਾਸੁਪੁਹੀਮਾਸੁਉਪਜੈਮਾ
 ਸਪੁਸਭੋਸਾਕਾ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਰੁਕਮੁਬੁਝੀਐ
 ਤਾਕੋਅਦੈਗਾਸੁ। ਆਪਿਛੁਟੇਨਾਛੁਟੀਐਨਾਨਕਬ
 ਚਨਬਿਨਾਸੁ। ॥੧॥ ਮਾਸੁਮਾਸੁਕਰਿਮੁਰਖਣਗੜੇਗਿਆ
 ਨਨਹੀਜਾਣੈ। ਕਉਣਮਾਸੁਕਉਣਸਾਗਕਹਾਵੈਕਿਸ
 ਮੈਪਾਪਸਮਾਣੈ। ਗੈਡਾਮਾਰਿਤੋਮਜਗਕੀਏਦੇਵਤਿ
 ਆਕੀਬਾਣੈ। ਮਾਸਛੋਡਿਬੈਸਨਕਪਕੜਹਿਗਤੀਮਾਣ

ਸਖਟੇ ॥ ਫੜਕ ਗਿਲੋਕ ॥ ਦਿਖਲਾਵਾ ਟਿਗਿਅਨਾਧ ॥ ੩੧੪ ॥
 ਅਨੁਨੀਸੁਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਰਿਅਕੀ ਐਕੈ ਰੈਨ
 ਕਹਿਅ ਬੁਝੈ ॥ ਅੰਧ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਜਿ ਸੁਰਿਦੈ
 ਸਿਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪੀਨੇ ਮਛੀ ਮਸ
 ਨਖੀ ॥ ਏਸ ਤੀਧੁ ਰਖੇ ਜਾਨਿ ਸਮੇਲਾਉ ਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ
 ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸੁ ਜੰਮੇ ॥ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭੰਡੇ ॥ ਗਿਅ
 ਨੁਧਿ ਅਨੁਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪੰਡੇ ॥ ਬਾਹ
 ਰਿਕਾ ਮਾਸ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਚੰਗੇ ਗਾਜੀ
 ਅਜੰਤ ਮਾਸੁ ਪੁੱਠੈ ਜੀਅ ਲਾਇ ਆਵੇ ਸੇਹਾ ॥ ਅਭਖ
 ਭਖਹਿ ਭਖਤ ਜਿਛੋਂ ਡਰਿ ਅੰਧ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇ ਗਾਮਾਸ
 ਪੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸੁ ਜੰਮੇ ॥ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭੰਡੇ ॥ ਗਿਅਨਾਧਿ
 ਅਨੁਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪੰਡੇ ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਰਾ
 ਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਾਸ ਕਮਾਣਾ ॥ ਜੀਵਿਕਾ
 ਜਿਵੀ ਅਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ ॥ ਏਸ ਤੀਧੁ
 ਰਖੁ ਨਿਪਜਾਹਿ ਮਾਸੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇਓਇ ਰਿ
 ਸਹਿ ਨਗਰਿ ਜਾਦੇ ਤੀਉਨਾ ਕਾਦਾ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਦਿਦਾ ਨਗਰ
 ਸੁਗਲੈ ਦੇਦੇ ਖਹੁਣੇ ਪਿਛਣਾ ॥ ਅਪਿਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁ
 ਝਾਣੇ ਪੰਡੇ ਖਗ ਸਿਅਣਾ ॥ ਪੰਡੇ ਤੁੰ ਜਣਹਿ ਨਾਹੀ ਰਿਖਹੁ
 ਮਾਸਉ ਪੰਨਾ ॥ ਤੋਇ ਅਹੁ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹ ਤੋਇ ਅ
 ਹੁ ਤਿਭਵਣ ਗੀਨਾ ॥ ਤੋਆ ਅਥੇ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ
 ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਏਤੇ ਹਸਛੋ ਡਿਉਵੈ ਸੰਨਿ ਅਸੀ

ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਗਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਫੇਰਿ ਰਿਕਖੜੀ ਮੁਸਦੀ ਅਹਾਉਤੁ
ਜਲਿਗਇਆ ਈਸ ਸਿਕੰਦਰ ਖੰਦੇ ਬੇਟੇ ਬਿਗਾਮ
ਖੰਭੇ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਲੀਦਾ ਅਹਾਤਿ ਸਪਾਸਿ
ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਕਹਿ ਈਸੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਲਾਮਤਿ
ਏਕ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰੈ ਨਾਨਕ ਖੜੀ ਹੈ ਈਸਾ ਬੇਦਮਾ
ਨਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਕੈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਦੋ ਨਾਨੀ ਮਾਨਤਾ
ਜਗਤਿ ਈਸ ਕਉ ਪੁਛਹਿ ॥ ਤੀ ਬਿਗਾਮ ਖੰਕਹਿ ਅ
ਫਕੀਰ ਕਉ ਪਕੜੈ ॥ ਲਗੇ ਫਕੀਰ ਪਕੜੀ ਵਣਾ ॥ ਤੀ
ਵਿਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਇਆ ॥ ਤੀ ਬਿਗਾਮ ਖੰਕਹਿ
ਅਇਨ ਕੇ ਅਗੇ ਚਕੀ ਅਦੇਉ ॥ ਅਹੁੰਦਾ ਸਦਾ ਮਣ
ਗੇਤੁ ਦੇਉ ॥ ਜੋ ਅਟਾਪੀ ਸੇ ॥ ਅਗੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਚਕੀ
ਅਤੇ ਕਣਕ ਮਿਲੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਕੀ ਅ
ਪਮੁਹੀ ਪਈ ਫਿਰੇ ॥ ਅਤੇ ਅਟਾਨਿਕ ਲੇਛੇ ਗੁਰੂ ਅ
ਟਾਨਿਕ ਲਿਖਇਆ ॥ ਤੀ ਧੁਮ ਪਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਏ
ਤੈ ॥ ਜੋ ਦਉਲਤ ਖੰਭੇ ਦੀ ਦਮੋਦੀ ਅਹਾਤਿ ਅਤੇ
ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਅਹੈ ॥ ਦਉਲਤ ਖੰਦਾ ਨਉ ਸੁਟਿ ਕੈ ਬਿ
ਗਾਮ ਖੰਗੁ ਸਾਖਾ ॥ ਅਖਣ ਲਗਾ ਜੋ ਮਜਬੂਤ ਹ
ਖਣਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਬਾ ॥ ਤੀ ਅਪੁਮੁਹੀ ਚਕੀ ਫਿ
ਰੇ ॥ ਤੀ ਬਿਗਾਮ ਖੰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੇਖ ਬਿਗਾਈ ॥ ਜੋ
ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਸੋ ਕੀ ਮਲ ਫਕੀਰ ਹੈ ਚਕੀ ਅਪ

ਸੋਧਈ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਿਰਾਮ ਸਥਾਨ ਹਿ ਅਉਸ
ਕੈ ਖਲਾਸ ਕਰੇ ॥ ਲੋਕਾ ਅਇ ਜੰਗੀ ਰਲਾ ॥ ਤੰਗੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹਮ ਟੀਰੀ ਬੈਠੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
ਕੈ ਸਬਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥

੧॥ ॥ ਕਹਾ ਸੁਖੇ ਲਤ ਬੇਲੇ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੋਗੀ ਸਹ
ਨਾਈ ॥ ਕਹਾ ਸੁਤੇ ਗਬੀਦ ਗਾਡੇ ਹੜਕਹਾ ਸੁਲਾਲ ਕਦ
ਈ ॥ ਕਹਾ ਸੁ ਅਹਮੀ ਅਮੁਹ ਬੈਰੇ ਮੈ ਬੈਦਿ ਸਹਿ ਨਾ
ਹੀ ॥ ੧॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਗੋਸਾਈ ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ
ਥਾਪਿਉ ਥਾਪੇ ਜਗਦੀਸ ਦੇਵਾਈ ॥ ੧॥

ਕਹਾ ਸੁ ਘਰਦਰ ਮੰਡਪ ਮਾਯਾ ਕਹਾ ਸੁ ਬੈਰ ਸਹਾਈ ॥
ਕਹਾ ਸੁ ਮੇਜ ਸੁ ਖਾਣੀ ਕਾ ਮਟਿ ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਨੀਦ ਨ ਪਾ
ਈ ॥ ਕਹਾ ਸੁ ਪਾਨ ਤੰਬੂਲੀ ਹਰਮਾਉ ਈ ਅਛਾਈ ਮਾਈ
॥ ੩॥ ਇਸ ਜਗ ਕਹੈ ਘਟੀ ਦਿਗੁਤੀ ਇਨ ਜਗ ਘਟੀ
ਖੁਆਈ ॥ ਪਾਪਾ ਬਾਝੁ ਹੋਇ ਨਹੀ ਮੁਇ ਅਸਾ ਬਿਨ
ਜਾਈ ॥ ਜਿਸਨੈ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ਕਹਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੰ
ਗਿਆਈ ॥ ੩॥ ਕੋਟੀ ਰੂਪੀ ਹਵਰ ਜਿਹ ਹਾਏ ਜਾਮੀ ਹਸੁ
ਇਆ ਪਾਇਆ ॥ ਬਾਨ ਮੁਕਾ ਮੁਕਾ ਮਜਲੇ ਬਿਜ ਮੰਦ
ਰ ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ ਕੁਆਰੁ ਲਾਇਆ ॥ ਕੋਈ ਮੁਗਲ ਨ
ਹੋਇਆ ਅੰਧਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾਲਾਇਆ ॥ ੪॥ ਮੁਗ
ਲ ਪਠਾਣ ਭਈ ਲੜਾਈ ਹਟ ਮਹਿ ਤੇਗ ਦਗਾਈ ॥ ਓ
ਨੀ ਤੁਪਕਤਾਇ ਚਲਾਈ ਓਨੀ ਹਸਤ ਚੜਾਈ ॥ ਜਿ

ਨਕੀਚੀਗੰਦਗਪਾਟੀਤਿਨਮਰਣਭਾਈ॥੫॥ਇ
ਕਹਿਦਵਾਣੀਅਵਹਤੁਰਕਾਣੀਭਟਿਅਣੀਫਕੁਰਾਣੀ
॥ਇਕਨਾਪੇਰਣਸਿਰਧੁਰਪਾਟੇਇਕਨਾਵਾਸਸਮਾਣੀ
॥ਜਿਨਕੇਬੰਕੇਘਰੀਨਾਏਤਿਨਕਿਉਰੈਣਿਟਿਹਾ

ਗਾਏਨਾਨਕਜੀਕੀਭੋਲਾ॥

ਣੀ॥੬॥ਅਪੇਕਰੇਕਰਾਏਕਰਤਾਕਿਸਨੇਅਖਿਸੁ
ਣਾਈਐ॥ਦੁਖਸੁਖਤੇਰਾਭਾਣਾਹੈਕਿਸਥੇਜਾਇ
ਹੁਆਈਐ॥ਰਕਮੀਰਕਮਚਲਾਏਦਿਗਮੈਨਾਨਕਹਿ

ਖਿਅਪਾਈਐ॥੧॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਆਖਅਸੁਇ
 ਭਾਈਬਾਲਾਜੋਕੰਮਕਰਤਕਰਹੈ॥ਨਿਸੇਈਕੰਮਕਰੇ
 ਗਾ॥ਤੰਬਾਲੇਅਖਿਅਜੀਪੁਇਤੁਸੀਇਥੋਓਠੀ॥ਅ
 ਟਕਤਕਾਈਨਾਹੀ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਭਾਈ
 ਬਾਲਾਅਸੀਨੁਕਰਤਕਰਹੈ॥ਜੋਇਨਾਚੀ
 ਦਠਾਏਥੋਓਠੀਇਦੇਦੀਏ॥ਤੰਅਸੀਏਥੋਓਠੀਏ॥ਤੰ
 ਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਇਨਾਚੀਦਠਕਦਿਓਠੀਗੀ
 ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਖਿਅਭਾਈਬਾਲਾਇਨਾਚੀਦਠਓ
 ਠਣਦਿਚਿਸਤਮਹੀਨਿਅਤੇਸਤੰਦਿਨਹੁਦੇ॥ਨਿ॥ਤੰ
 ਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਕਿਉਕਰਿਉਦੇਗੀ॥੩॥

ਨਾਨਕਾਖਾਨਾ॥੧॥ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥੧॥

ਜਿਨਿਮਿਰਿਸੋਤਨਿਪਟੀਅਮਾਗੀਪਾਇਸੰਧੁਰਿ॥
 ਸੇਸਿਰਿਕਾਤੀਮੁਨੀਅਨਿਗਲਿਦਿਚਿਅਦੈਧੁਰਿ॥
 ਮਹਲਾਅੰਦਗਿਉਚੀਅਪੁਇਬਹੁਟਿਨਮਿਲਨਿਹ
 ਦੁਰਿ॥੧॥ਅਦੇਸਬਾਬਾਅਦੇਸਾ॥ਅਦਿਪੁਰਖਤੇ
 ਗਾਅੰਤਨਪਾਇਅਕਰਿਕਰਿਦੇਖਹਿਦੇਸਾ॥੧॥

॥੧॥ਜਦੁਸੀਅਦੀਅਹੀਅਲਾਜੇਸੋਨਿ
 ਪਾਸਿ॥ਹੀਡੋਲੀਚਰਿਅਈਅਦੇਦਖੰਡਕੀਤੇਗਾ
 ਸਿ॥ਉਪਰਪੁਪਾਟੀਵਹੀਐਫੁਲਣਮਕਨਿਪਾਸਿ
 ॥੨॥ਇਕਲਖਲਹਨਿਬਹਿਠੀਅਲਖਲਹਨਿਖ
 ਨੀਅ॥ਗਰੀਬੁਹੋਖਾਣੀਅਮਾਣਨਿਸੇਜਨੀਅ॥

ਤਿਨਗਲਿਸਿਲਕਪਈਅਤੁਟਨਿਮੋਤਿਮਹੀਆ॥
 ੩॥ ਧਨਜੋਬਨਦੁਇਦੇਗੀਉਏਜਿਨੀਰਖੇਰੰਗੁਲਾਇ
 ॥ ਦੁਤਾਨੇਫੁਰਮਾਇਆਲੈਚਲੇਪਤਿਗਵਾਇ॥ ਜੇਤਿ
 ਸੁਭਾਵੈਦੇਵਡਿਆਈਜੇਭਾਵੈਦੇਇਸਜਾਇ॥ ੪॥ ਅ
 ਗੋਦੇਜੇਚੇਤੀਐਤਾਕਾਇਤਮਿਲੈਸਜਾਇ॥ ਸਾਹਸੁ
 ਹਤਿਗਵਾਈਅਰੰਗਤਮਾਸੇਚਾਇ॥ ਬਾਬਹਵਾਈਠਿ
 ਹਿਗਈਕੁਇਗਨਰੋਟੀਖਾਇ॥ ੫॥ ਇਕਨਾਦਖਤਖੁਮ
 ਟੀਅਹਿਇਕਨਾਪੁਜਾਜਾਇ॥ ਚਉਕੇਦਿਨੁਪਿੰਦਵਾ
 ਟੀਅਕਿਉਟਿਕੇਕਛਹਿਨਾਇ॥ ਗਮਨਕਬਹੁਚੈਤਿ
 ਉਪੁਟਿਕਾਟਨਮਿਲੈਖੁਦਾਇ॥ ੬॥ ਇਕਿਘਰਿਅ
 ਵਹਿਅਪਣੇਇਕਮਿਲਿਮਿਲਿਪੁਛਹਿਸੁਖਾ॥ ਇਕ
 ਨਾਏਤੋਲਿਖਿਅਬਹਿਬੀਰੋਵਹਿਦੁਖਾ॥ ਜੋਤਿਸੁਭਾ
 ਵੈਸੋਖੀਐਨਾਨਕਕਿਅਮਾਨਖਾ॥ ੭॥ ਤੇਜਿਪਟੈਲੇਸੁ
 ਥਣਪਾਨੋਪਤਲੀਆ॥ ਸੁਰਜਚੰਦੁਨਡਿਠੀਅਦਾਟ
 ਨਜਲਜੀਆ॥ ਕਾਬਲਬੀਨਿਚਲਾਈਅਕੁਕਾਘਤ
 ਚੀਆ॥ ੮॥ ਲਸਕਰਚੁਕੇਸੈਦਪੁਰਪਏਪਿੰਦਨਤੈ
 ਦਿ॥ ਪਾਣੀਭਗਨਿਨਾਦਨੀਆਦੀਅੰਬਾਬਰਬੀਦਿ
 ॥ ਲਾ॥ ਜਾਪੰਜਮਹੀਨਿਗੁਦਰੇਦਉਲਤਖੀਲੋਦੀਪ
 ਠਾਣਬਾਬਰਚਉਗਤੇਨੁਚੜਾਇਕਹਿਲੇਆਇਆ
 ॥ ਕਾਹਟਸਾਹਬਦਾਰੋਇਆਲੋੜੀਐਬਾਬਰਦਉ
 ਲਤਖੰਨੁਮਹਿਅਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦਿਚਿਤੀਅਗੋਚ

ਲਿਖਾ ਜਾ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਪਤ ਦਿ ਚਿ ਵਿ ੨੧੭
 ਹਮ ਖਾਲੇ ਦੀ ਦਾ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਚਉਗਤੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ
 ਇਆ ਬਿਗਮ ਖੰਧ ਠਾਣ ਛਿਆ ਦਿਨਾ ਦਿ ਚਿ ਮਾਰਿ
 ਅਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਬਰ ਦੀ ਦੋਹੀ ਠਿਗੀ ਬਾਬਰ ਦਿ ਲੀ
 ਦਾ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਇਆ ਬੰਦੇ ਹੋਈ ਅੰਦਿ ਚਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀਏ ਹੁ ਕਿ ਅਹੋਇ ਅ
 ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ
 ਤਮਾਸੇ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿ ਖਾਈ ਸੇ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿ
 ਅਭਲਾ ਜੀ ਜਾਤੀ ਸਗ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿ ਅ ਅਤੇ ਚਉਸ
 ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀਏ ਤਾਂ ਉਲਟੀ
 ਹੋਇ ਗਲਿ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੁ
 ਪਕ ਰਿਜਾਇ ਦੇ ਮੁਕਰਤਾਰ ਕਿ ਅਕਰਦਾ ਹੈ॥

॥ ਬੀਸ ਪੁਰਾਣ ਦਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥ ਜਾਸਤ
 ਦਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਦੇ ਅਗੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਲਗੀਆ
 ਇਉਂ ਤਰੀਆ ਹੀ ਜਾਉ ਪਰੋਕ ਪੜਾ ਲਾਹਿ ਅਤੀ ਦਿਚੈ
 ਖਾਕੀ ਕੀੜੇ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਅ ਅਗੇ ਬਾਬਰ
 ਚੀਓ ਕੋ ਅਰਬ ਕਉਲ ਕੋ ਅਰਦਰੋਗੇ ਕਉਲਿ ਅਉ
 ਗਇਨ ਤਿਹੰ ਨੁਬੀਨਿ ਅਗੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕ
 ਹਮਾ ਅਤੇ ਤਿਹੰ ਮੇਰੇ ਕੁਛ ਤਕ ਸੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਹਮਾ ਬੰ
 ਦ ਕਰੀਏ ਅਗੇ ਚਉਲੋ ਕੀ ਜਾਹਗਾ ਕੀੜੇ ਪੈਨਿ ਅਰ

ਤਿਉ ਕਉ ਕਾਗਿ ਹਰਿ ਮੇ ਛਕੈ ਤੈ ਨਿਹਿ ਹਰਿ ਆਗਿ ਟਿਕਿ ਨਿ
 ਗਾਵਨ ਜੋ ਆਗਾ ਓਸ ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਹ ਜਗਤਿ ਸ
 ਲਾਮ ਤਿ ਇਨ ਮੇ ਤਕ ਮੀਰ ਕੁਛ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਹ ਪੁਛਿ
 ਅਤੁ ਕਉ ਟੁਕੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਹ ਜਗਤਿ ਕਿ
 ਬਲਾ ਮੇ ਹਜਗਤ ਕਾ ਚੁੰਨੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਹ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਕਿ
 ਸਖਿ ਜਮ ਤਪਹੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਮੈ ਬੰ
 ਦੀ ਵਨੈ ਪਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਹ ਕਹਿ ਅਤੁ ਟੁਕਉ ਕਿ ਅਪ
 ਹੁਚਤਾ ਬਾਜੈ ਤੁ ਅਹਜ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੀਰ ਬਿਲਾਵਲ
 ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਹ ਜਗਤ ਕਿ ਬਲਾ ਮੁਛ ਕਉ ਘਰ
 ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਠਕੀਰ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਕੈਦ ਕੇ ਬੀਚ।
 ਓਸ ਸਬ ਅਜ ਮਤ ਹੈ ਹਜਗਤ ਕਉ ਮਲੁ ਮਤੈ ਦੈ। ਆਹ
 ਅਜ ਮਤ ਖੁਦਾ ਇਉ ਸਕੇਦਾ ਸਤੇ ਕੀ ਟੀਹੈ। ਅਗੇ ਜੋਰ
 ਜਾਇ। ਤਾਂ ਬਾਬਹ ਕਹਿ ਅਦਹਿ ਕਿਉ ਕੈਦ ਕੀ ਆਇ।
 ਤਾਂ ਮੀਰੁ ਮੈ ਨੀਕੁਤ ਦਾਲ ਕਹਿ ਆਹ ਜਗਤ ਓਹ ਬੈਦ ਕੇ
 ਬੀਚਿ ਆਇ ਆਇ। ਤਾਂ ਬਾਬਹ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਮੀਰੁ ਮੈ
 ਨੀਉ ਸਕਉ ਲਿਅਉ। ਤਾਂ ਮੀਰੁ ਮੈ ਨੀਕੁ ਹਿ ਆਪਾਤ
 ਸਹ ਸਲਾਮਤਿ ਕਿ ਸਦ ਜਾਲਿ ਅਉ। ਤਾਂ ਬਾਬਹ ਕ
 ਹਿ ਅਉ ਸਠਕੀਰ ਕੈ ਖਲਾ ਸਕਹੈ ਕੈ ਖਬਦ ਜਾਇ
 ਜਤਿ ਸਿਉ ਲਿਅਉ। ਤਾਂ ਮੀਰੁ ਮੈ ਨੀਕੁਤ ਦਾਲ ਬੰ
 ਦਤ ਖਾਨੇ ਦਿਚਿ ਆਪੁਗਾਇ ਆਗਾ ਜਾਇ ਕਹਿ ਕਹਿ
 ਆ ਅਗੇ ਇਨ ਕੀ ਆਬੋਜੀ ਅਉ ਤਾਹੈ। ਅਤੇ ਅਪਹ

ਥਜੋ ਤਿਕ ਰਿਤ ਜੀ ਮਕ ਰਿਕੈ ਅਗੇ ਥਜਾ ਤੋਇਆ ਤੀ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਮੀਰੁ ਮੈਨੀ ਕਿਉ ਗਤੀ ਮੀਰੁ
ਮੈਨੀ ਕਹਿ ਆ ਪਾਕ ਫਕਰ ਸਾਹਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹਤੁ
ਮਕੈ ਬੁਲਾਇ ਆਇ। ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਜੀ।
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੁੰਨੁ ਲੇ ਗਏ। ਜੀ ਜਾਇ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਤਾਜਗਤੋਇ ਆ। ਤੀ ਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹਬਾਬਾ
ਅਸਲਾਮਾ ਅਲੇਕ ਮਤੋ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਾ। ਤੀ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਲੇਕ ਮਸਲਾਮਤੋ ਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹ
ਗਤੀ ਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਰਿਦੁ ਤੁਖੁ ਦਇ
ਰਸੁ ਲਕੈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇਜ
ਣਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਬਾ
ਬਾ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਕਿਸਦ ਜਾ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਇਸਦ ਜਾ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲਾਖ ਮਤੋ
ਮਦਏ ਕਖੁ ਦਇ। ਅਗੁ ਅਲਾਖ ਸਚਾ ਬੇਪਰਦਾ
ਗਕਟੀ ਮਤੋ ਮਦਖਨੇ ਦਰਬਾਗ। ਸੁਮਾਗਨ ਪਾਵਹਿ
ਬੇਸੁਮਾਗ। ਰਸੁ ਲਹੇ ਸਾਲ ਦੁਨੀ ਆ ਮੇ ਆਇ ਆ।
ਜਬ ਚਾਹਿ ਆ ਤਬ ਫੇਰਿ ਮੰਗਾਇ ਆ। ਇਉਂ ਸਹੀ
ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ। ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਪਾਕ ਅਉ
ਰ ਸਭਗੀ ਦੇ। ॥ ਤੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਰਿ
ਦੁਸ ਚੁਕਰੁ ਕਿ ਆ ਮਤੋ ਮਦ ਰਸੁ ਲਕੈ ਤੈ ਨੇਰਾ ਦ

ਕੀਆ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੁ ਟਿਬਾ ਬਹੁ ਜਿਨਿ
 ਰੰਗੀਐ ਸੇ ਪਾਕ ਨਾਨਕ ਦੇ। ਅਦਤ ਜਾਦਤ ਦੋਵੇ
 ਦੇ। ਕੰਮ ਸੇ ਤਾਨ ਜਿਸ ਪੀਛੈ ਲਾਗੇ। ਤਾ ਕੀ ਟਿਜਤਿ
 ਨਹੀ ਅਗੇ। ਦਾਦਾ ਬਾਪਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲ ਤਾ।
 ਤਪਤ ਕਰੇ ਮੀਨ ਜਲ ਤਾ। ਕਿਅ ਕੀ ਟਿਕੀ ਕਰੇ
 ਤਰੀਫ। ਬਾਲ ਕਰੇ ਤੇ ਟਿਬੇ ਜਟੀਫ। ਅਦਨ ਦੇ
 ਟਿਮੇਫ ਸੇ। ਤੰਕ ਪਾਕ ਕੀ ਟਿਕੁ ਕੇ ਸੇ। ਸੁਟਿਬ
 ਬਹੁ ਸਚੁ ਪਾਕ ਖੁਦਾ ਟਿ। ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਲਿਖੈ ਨਾਨਕ ਟਿ
 ਗਤਿ ਬਾਬਹੁ ਕਰਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਟਿ ਦੂਤੇ ਗੀ ਦੂਰਿ
 ਜਗੈ। ਨਾਨਕ ਰਿਖੁ ਲੀ ਦੂਰਿ। ਟਿਕ ਖੁਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹੇ
 ਜੁਗਿ। ਜੁਦਾਨ ਤੇ ਦੇ ਪਲਕ ਟਿਕ ਸਾ ਟਿਤਾ। ਸੁਟਿਬ
 ਬਹੁ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕਰੈ। ਪਾਕ ਤੇ ਦੇ ਅਪੇ ਤੇ ਟਿਬੇ।
 ੩। ਤੰਕ ਰਿਬਾ ਬਹੁ ਕਰਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਪਿਅ
 ਲਾਪੀਓ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਹਮੇ ਪੀਅ ਹੈ। ਤੰ
 ਬਾਬਹੁ ਕਰਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਟਿ ਦੂ ਟਿਤਾ ਟੂਠੁ ਬੇ
 ਲਤਾ ਹੈ ਤੁੰ ਅਬੀ ਕੈਦ ਸਿਉ ਛੁਟਾ ਹੈ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆ ਟੇਰੁ ਪਿਅ ਲਾ ਕੇ ਸਾ ਹੈ। ਤੰਬਾ ਬਹੁ ਕਰਿ
 ਆ ਅਹੁ ਪਿਅ ਲਾ ਭੰਗ ਕਾ ਹੈ। ਟਕੀ ਰੰਕਾ ਹੈ ਟਕੀ
 ਰਖੁਦਾ ਟਿਕੀ ਜਾਤ ਹੈ। ਟਿਸ ਕੇ ਪੀਏ ਟਕੀ ਰਮਤ
 ਵਾਲੇ ਰਹੇ ਤੇ। ਟਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪਾਕ ਟਕੀ ਰੰਕੀ
 ਅ ਹੈ। ਹਮ ਕੀ ਟਿਸ ਪਿਅ ਲੇ ਪਹੁੰਤ ਸਾਹੀ ਆ
 ਪ

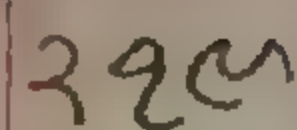
320

320

320

320

320

320

320

320

ਸਦੇ ਕਰੀ ਉਗਗਜਕਰੀ ਸੀ ਮੁਦ ਨੀਕੀ ਜੇਸ
 ਮਲੀਤ ਦੀ ਕਹਾਉ ॥ ੨ ॥ ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਮੁਰ
 ਸਦੀ ਆਏ ਕਬਰ ਭਰਿ ਪੀਆ ॥ ਦਿਲ ਦਲੀ
 ਲਓ ਠੇਨੀ ਕੋਟੀ ਤਬ ਤੇ ਅਮਲੀ ਯੁਆ ॥ ੩ ॥ ਬ
 ਕੋ ਬਕਾਉ ਏਕ ਮੁਦਾਈ ਦੂਜਾ ਦਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥
 ਨਾਨਕ ਅਮਲੇ ਐਸਾ ਕਰਿ ਪੀਵੈ ਤਉ ਵਹੁ ਫਕੀਰ
 ਕਹਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ਤੀਠੇ ਰਿਬਾ ਬਰਕਤਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ
 ਹਿੰਦੂ ਹਕਤਾਲਾ ਕਾ ਫਰਮੁਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੈ ਸੋ ਮੇ
 ਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹ ਕਤਾਲਾ ਬੋਲ
 ਨ ਤੇ ਪਾਕਾ ਦੂਜਾ ਬੋਲੇ ਏਥਿ ਏਥਿ ਏਥਾ ॥ ਉਸ
 ਰੀ ਜਾਤਿ ਬਤਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਤਕੇ ਪਾਉ ਪੀਵੈ ਮੇਧ
 ਇ ॥ ਸੁਟਿ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਤਸਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਬ
 ਤਾਵੈ ਸਚਾਹਾ ॥ ਠੇਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੁ ਏਥਿ
 ਬਰਕਲੰਦਰ ਕੰਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਆਹਾਉ ਉਭੀ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨ ਆਹਾਉ ॥ ਉਸ ਜੇਹਾ ਮੁਦਾਇ ਹਕਤਾਲਾ ਕਿਸੇ
 ਨਹੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਨਾ ਪੈਰ ਬਰਗਉਸ
 ਕੁਤਬ ਕਿਸੇ ਅੰਬੀਏ ॥ ਜੋ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ ਸਹੀ ਕੀ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਉਸ ਦੀ ਉਗਾਹੀ ਸੁਦਾ ॥ ਕੰਬੀਰ ਕਿ ਆਕਰਿ
 ਆਹੈ ॥ ਗਮਰੀ ਮਕਿਸਨ ਕਰੀ ਮਾਏ ਤੋਤੁ ਮਰੇਮ
 ਨਾ ॥ ਇਨ ਤੇ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਨਾਹਾ ਕੋਟੀ ਬਿਰਲਾ ਸਾਧੁ
 ਜਾਨੈ ॥ ਹਿੰਦੂ ਬੇਦ ਤੁਰਕ ਕੁਰਾਨਾ ਦੋ ਕੰਬੀਚ ਬਸੈ

[illegible]

ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸਾ ਜਿਸ ਤਰਫ ਜਾਨੈ ਤਿਸ ਤਰਫ ਖੋ
ਲੈ॥

॥ ਬੋਲੁ ਤੁਝਾਈ ਨਾਹੁ ਗੁਰ ਜੀ॥ ॥ ਤੀਰਥੁ
ਗੁਨਾਨਕ ਓਥੋ ਚਲਿ ਆਏ ਰਿਖ ਥੋ ਕੇਰੀ ਪਾਏ ਆਇ
ਆਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਹੁ ਕਮੁਕਰੋ ਤੀ ਮੈ ਤਲ
ਵੰਡੀ ਜਾਵਾ॥ ਤੀਰਥੁ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁ
ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸੀਨਾ ਲਿਗੁ ਜਗਨਕ ਰਿਦੇ ਖਕੋਈ

ਦਿਨਾ ਆਏ ਕਦਿ ਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਿ ਤੇਰੀ ਧਾਵੇ ਦੇ ਖੁਹ
 ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਥਾ ਜੋ ਜਿਤਾ ਆਇ ਆ ਆਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰੀ ਤੇ ਅਚਾਣ ਕਰੀ ਡਿਗ ਪਇਆ ਤੰਗੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਸਿਰਿ ਚਾਵੇ ਨਾਹੀ॥
 ਇਕ ਪਹਰ ਗੁਰੂ ਜਗਿ ਗਇਆ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾ
 ਰ ਗੀਰੇ ਘਟੇ ਸਦਾ ਧਾਨ ਤੋਇ ਆਤੰ ਬੋਲਿ ਆ ਆਖਿ
 ਓਂ ਸੁਕਿਉ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਉਠਿ ਖੜਾ ਤੋਇ ਆਤੰ
 ਓਂ ਉਠਿ ਨਾਹੀ ਜੀ ਤਿਨ ਦਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੇ ਤੰਜਿ
 ਤਾ ਪੈਰੀ ਤੋਉ ਠਿ ਆਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਖੁ ਭਾ
 ਈ ਜਿਤਾ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਆਖੁ ਆਤੰ ਜਿ ਤੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਆਖੀ ਤੰ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣ ਦਾਨ ਤੋਦੈ ਆਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਕੀ ਮਧੁਰਾ ਤੋਇ ਆਤੰ ਜਾਹਿ ਕਰ
 ਮਾਦਾ ਬਲੀ ਤੇ ਜੇ ਹਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਤੰ ਓਂ ਸਨਾ ਲੈ
 ਜਾਹ ਕਦ ਮ ਅਗੇ ਤੋਇ ਓਂ ਅਤੇ ਓਂ ਸਦੀ ਨਜਰਿ ਦੇ
 ਹਰਿ ਚਿਨਾਹੀ ਖੁਲੀ ਆਤੰ ਤੇਰੀ ਨਜਰਿ ਦੇ ਹੀ ਵਿਦਿ
 ਖੁਲੀ ਆਤੰ ਬਚਨ ਕਹਿ ਤੇ ਹੀ ਜਿ ਤੇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿਗ
 ਏ ਆਤੰ ਜਿਤਾ ਤੋਹ ਰੂਪ ਤੋਇ ਗਇਆ ਤੰ ਜਿ ਤੇ ਦੇ
 ਘਰੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਵਖਤ ਆਵੇ ਸੋ ਖਾਵੇ ਆਤੰ ਮੁਏ
 ਦੇ ਘਰੋ ਆਵੇ ਤੰ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਆਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾ ਮੰਦੋ ਤੁਨੁ ਲੈ ਆਵੀ ਏ॥
 ਤੰ ਬਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੇ ਆਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਚਲਿ

ਆਤਮਿ ਤੇ ਨੁਖ ਬਾਹਰ ਏ ॥ ਤਾਜਿ ਤੇ ਅਧਿ ਭਾਇ
 ਅਜੀ ਕੀਧਰਨੁ ਅਸਵਾਰੀ ਰੇਈ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਅਸੀ ਇਕ ਅਦਮੀ ਨੁਲੇ ਟੁਜ ਦੇ ਆਰੇ
 ਭਾਈ ਲਾਲ ਦੇ ਘਰਿ ਹੈ ॥ ਤੀਜਿ ਤੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਆ

ਦਮੀ ਮਰਦ ਹੈ ਕਿ ਮਿਹਰੀ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅ
 ਜੀ ਰੇ ਸੋਈ ਹੈ ॥ ਤੀਜਿ ਤੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਮੇਰੁ ਭੀ ਦਮੀ ਮੇ
 ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ॥ ਤੀਬਾਣੇ ਅਧਿ ਆਭਾਈ

२५५
 ਹਿਮਾਤਾ ਮੰਦੋਤ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ।
 ਸੇਧਾ ਸਿਚ ਲੈ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਏ
 ਬੇਬੈਠੇ ਹੋ ਮੈਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾ ਦੇ ਅਹੇਲੇ ਆਵੀ ਏਹੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਿਤੇ ਨਾਲਿ
 ਮੰਦੋਤ ਨੁਲੈ ਆਵੀ। ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਜਿਤ ਰੋਧ ਵਦੋ
 ਦੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤਖਾਣ ਦੇ ਘਰਿ ਆਏ। ਤਾਂ ਲਾਲੋ ਨੁਆ
 ਇਕਹਿਓ ਨੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤਾਂ ਲਾਲੋ ਅ
 ਗੋ ਆਖਿ ਆਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਕਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕ ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਬਹੁਤ
 ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਮਾਤਾ ਮੰਦੋਤ ਕਿ
 ਬੈਠੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅੰਦਰਿ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਏਹੁ ਸਾਧ ਕਉ ਦੁਖੈ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ
 ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਆਖਿ ਆ
 ਭਾਈ ਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਨਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਮੇਰਾ ਨਉ ਜਿਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਜਟੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੋ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੁਹਾਂ ਦੇ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਅਗੇ ਦੁਹਾਂ ਉਨਾਭੀ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
 ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਮਾਤਾ ਕਿ ਬੈਠੀ। ਅਸੀਂ
 ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲ

ਲੋਅੰਦਰਿਗਾਇਕਰਿਸਤਾਮੰਦੰਤਨੁਅਧਿਰਿਸੁਮਾ
 ਤਾਜੀਗੁਗਨਾਨਕਦੁਇਸਿਖਭੇਜੇਪੈਨਿਅਤੇਤੁਸੰਨੁਸ
 ਦਿਅਪੈਸੁਆਤੰਮਾਤਾਮੰਦੰਤਨੁਅਧਿਅਭਲਾਭਾਈਲਾ
 ਲੋਪੰਨਅਸਾਡੇਭਗਾਜੰਗੁਗਨਾਨਕਅਸੰਨੁਆਦਕੀਤਾਪੈ
 ਆਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲਤੋਏਆਤੰਅਗਲੇਭਲਕਉਠਿਚ
 ਲੋਗਤੰਗੋਪੀਨਾਥਨੁਖਬਰਿਉਈਆਜੰਮਾਤਾਮੰਦੰਤਨੁ
 ਤਪੇਸਦਾਇਅਪੈਆਤੰਗੋਪੀਨਾਥਲਾਲੇਦੇਘਰਿਅ
 ਇਆਆਇਕਰਿਲਗਾਅਖਣਕਿਉਭਾਈਲਾਲੇ
 ਅਸਾਡੀਬੇਟੀਨੁਤਪੇਸਦਾਇਅਪੈਆਤੰਭਾਈਲਾਲੇ
 ਕਹਿਅਗੋਪੀਨਾਥਤਈਆਹਪੈਦੁਇਸਿਖਗੁਗਨ
 ਨਕਲੇਇਭੇਜੇਪੈਨਿਆਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਭਾਈ
 ਲਾਲੇਅਜਿਦਾਦਿਨਹਥੋਅਸੀਰੀਤਈਆਹਤੋਦੀ
 ਏਆਤੰਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਈਜਿਤੇਨੁਅਧਿਅਭਾਈ
 ਜੀਇਹੁਗੋਪੀਨਾਥਖੜੀਮਾਤਾਮੰਦੰਤਨੁਬੇਟੀਕਹਿਬੋ
 ਲਿਅਪੈਇਸਦਾਅਧਿਅਮੰਨਣਾਅਜੁਹਰੋਏਖੋ
 ਹੀਵਸੋਆਤੰਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਈਜਿਤੇਅਧਿਅ
 ਜੀਸਿਰਤੇਆਤੰਠੇਰਿਅਗਲੇਦਿਨਦਿਦਾਤੋਏਆਤੰ
 ਗੋਪੀਨਾਥਬਹੁਤੁਕਿਛੁਦਿਤਾਅਤੇਬਹੁਤੁਅਜੁ
 ਜੀਕੀਤੀਸੁਆਤੰਨਾਦੇਦਿਨਗੁਗਨਾਨਕਪਾਮਿਅਇ
 ਪਹੁਚੇਆਇਅਗੋਖੜੀਕੀਤੀਆਇਮਾਤਾਮੰ
 ਵੰਤੁਪਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਜਿਤੇਅਧਿਅਜੀਰਾ

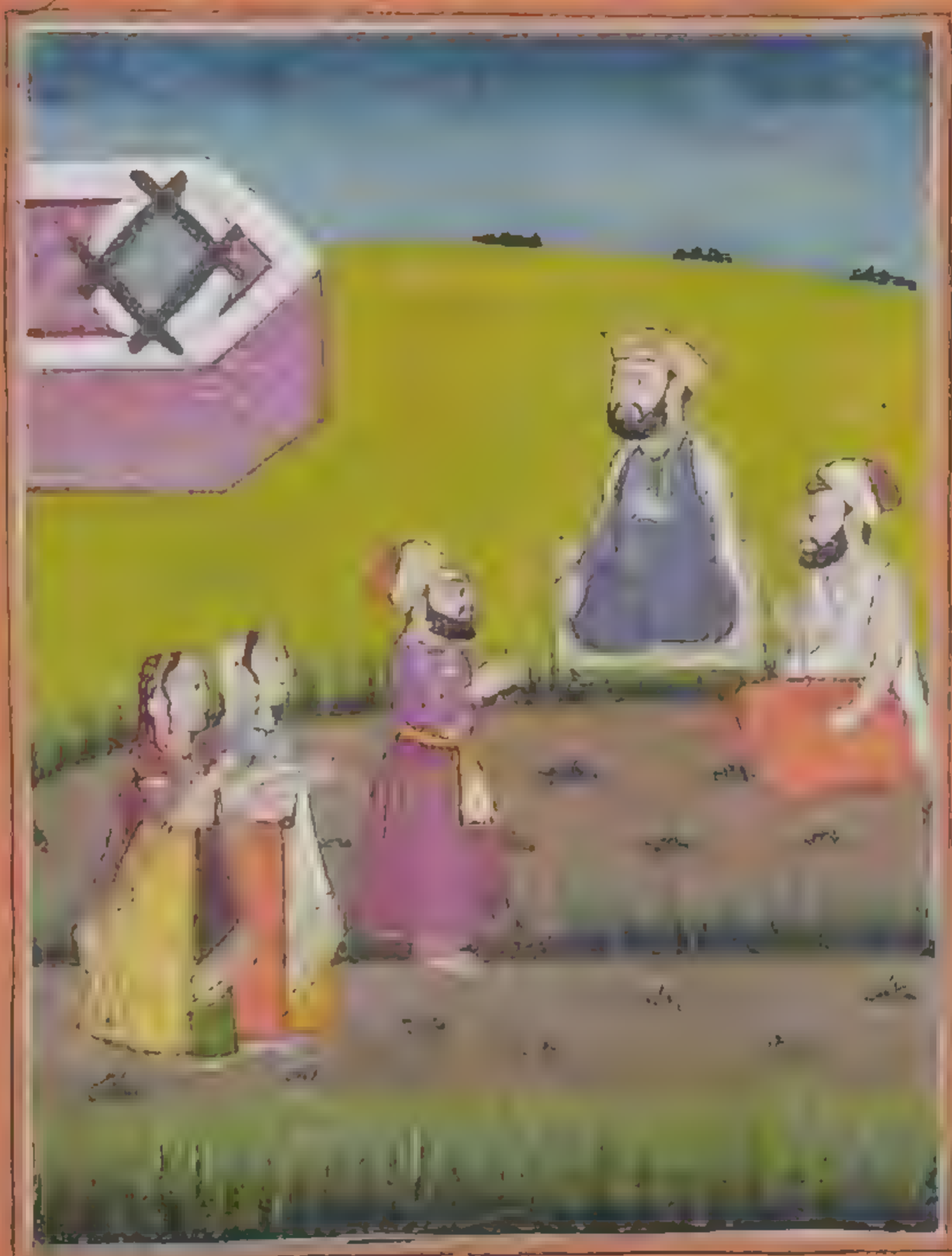
ਟੀਲਾ ਲੈ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਖੜਾ ਬਹੁਤੁ ਅਜ ਜੀ ਕੀ ३੨੩
 ਤੀਰੀ ਤੀਰੁ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਉਨਾਨ ਕਰਤਾਰ
 ਚਿਤਿ ਅਦੋ ਤੀਰਿ ਤੇ ਅਹਰਾ ਸਿਕੀ ਤੀਰੀ ਮਾਤ
 ਨੁਪੁਕ ਮੁਤੋ ਦੇ ਕਿ ਬੇਗੈ ਤੀਰੁ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਆਖਿ ਆ
 ਇ ਬੇਗੈ ਹਮੀ ਤੀਰਿ ਤੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਜੈ ਹੁਕਮੁ
 ਤੋ ਦੇ ਤੀਰੁ ਦੇ ਲੀਗੈ ਅਤੇ ਮੇਗਾ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ
 ਹੈ ਸਭੋ ਖਿਜ ਮਾਤਿ ਦਿ ਚਿਰੇ ਤੀਰੁ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਏ ਹਰੀ ਤੁਸਾ ਡੀ ਜਾ ਹਮਾ ਤੀਰਿ ਤੇ
 ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੇਗੀ ਸਹਧਾ ਪੁਰੀ ਤੀਰੀ ਤੋ ਸੀ ਜਾ ਮਾਤਾਰੀ
 ਮੈ ਖਿਜ ਮਾਤਿ ਕਰ ਸਾ ਤੀਰੁ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਏ ਜਿਤਾ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਨ ਚਿਤਿ ਅਦੋ ਤੀਰਿ ਤੇ ਮਾਤਾਨੁ
 ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਲੈ ਗਏ ਆ ॥ ॥

॥ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਖੜਾ ਬਹੁਤੁ ਅਜ ਜੀ ॥

ਗਜਾ ਦਿਨ ਪੰਧੂ ਗੁਜਰੇਤਾ ਮੁਲੇ ਚੰਦੇ ਅਤੇ ਚੰਦੋ ਗਈ
 ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਸੁਟਿ ਆਜੈ ਇਕਰੰ ਘੜੇ ਟੀ ਮੰਦਾ
 ਦੀਧੀ ਆਟਿ ਰਖੀ ਹੈ ਸਾ ਏ ਤੈ ਜਲ ਕਰਿ ਅੰਗਿ ਆ
 ਹਤੋ ਇਗਏ ਤੈ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਅਏ ਆ ਆਟਿ ਕਰਿ ਲਗੇ
 ਆਖਣ ਸੁਣਤੋ ਦੇ ਕੁਰੀ ਆਟੇ ਪੁਕਰਾ ਪੁਕਿ ਆਕੀ ਤੋ
 ਸੁਆਤੁ ਤਾਛਡਿ ਨਿਕਲਿ ਆ ਅੰਗਿ ਵਤਿ ਕੁਰਾ ਪੁਕਿ
 ਉਲਿ ਆਟਿ ਆ ਤੀਰੁ ਗੁਨਾਨ ਕਾ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਮਚਲਾਤੋ
 ਇਹ ਹਿ ਆ ਜਾ ਬਹੁਤੁ ਖਧਾ ਵਣ ਲੇਗੇ ਤੀਰਿ ਤੇ ਰੰਧਾ

ਵੈਸੁਟਿਆਤਾਂਜਿਤਰੰਧਾਵਾਅਇਆਅਇਕ
 ਲਗਾਅਖਣਸੁਣਤੋਮਹਤਾਮੁਲਾਤੁਕਿਉਸਾਧਅ
 ਤੀਤਨੁਦੁਖਾਵਦਾਹੈ। ਤੇਰੇਕੰਮਥੀਗਇਆਤੇਰੇਪਸੈ
 ਕੁਛਮੰਗਦਾਨਹੀ। ਤੁਸੀਕਿਉਇਤਨਾਖਉਕੁਰਦੇ

ਮੁਹਤਾਤੋਰੇਰੋਹੀਏਮੁਝਦੀਦੀਨੀਮਿਲਾ।

ਤਾਂਤਾਮੁਲੇਅਖਿਅਚਉਧਰੀਜੀਜੇਨਿਕਲਿਗ
 ਇਆਆਤਾਸਬਰਕਰਿਹੈਅਹੈ। ਹੁਇਦਤਿ

ਬੁਧੰਤੰ ਸੰਗਾ ਪਲਗਾ ॥ ਅਤੰਗਾ ॥ ਇਕਤੰਟੇ ਪੁਰੰ ਪੁ
 ਕੀਤਾਏ ਸੁਜੇ ਏ ਪੁਤੁਰਕਟੀਰਖੀਏ ਸੁਆ ਅਤੇ ਅਪਣ
 ਟਬਰੁ ਛਡਿ ਦਿਤਾਏ ਸੁਆ ਤੀਜਿ ਤੇਰੰ ਪਦੇ ਅਖਿਅਸੁ
 ਏ ਮੁਲਾਜੇ ਕੋਈ ਪਕਤੈ ਗਾਤੁ ਅਸੰਨੁ ਦਸਦੇ ਦੇ ॥
 ਏ ਤੁੰ ਅਪਣੇ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਹੁ ॥ ਤੰ ਮੁਲੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀ ਟਬਰੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਡਿ ਘਤਿ ਆਏ ॥ ਸੈ ਅਪਣਾ ਟਬ
 ਰਸੀਭੇ ॥ ਤੰ ਜਿ ਤੇ ਅਖਿਅਸੁ ਏ ਮੁਲਾ ਸਿਰੀਚੰਦ ਅ
 ਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਤਾਜੁ ਆਨ ਏ ਏ ਨਿਅ ਅਤੇ ਮਤਾ
 ਚੋਟੀਨੁ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਭੇਜਦੇ ਹਿੰ ਤੰ ਮੁਲੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਇ
 ਉਕਿਉਕ ਰਿਬਣਦੀਏ ॥ ਤੰ ਜਿ ਤੇ ਅਖਿਅ ਮੁਲਾ
 ਤੁੰ ਸਬਰੁ ਰਿਹੁ ਕਿਉ ਸਾਧਨੁ ਦੁਖਾਦਦਏ ॥ ਤੰ ਮੁ
 ਲੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਸਾਧ ਅਖਦੇ ॥ ਅਤੇ ਮੇਜਾ
 ਟਦਾਹਿ ਜੋਇ ਸਜੇ ਡਾਖੋਟ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਜਿ ਤੇ ਅ
 ਖਿਅ ਹੁਟਿ ਜਾਹਿ ਤੇ ਗਭਲਾਇ ਤੇ ਗਲਹਈ ॥ ਤੰ
 ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਕੜਕੀ ਮੁਟਿ ਤੋ ਦੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਨ ਉਰਖਾਇ
 ਆਹਈ ॥ ਅਤੇ ਅਪਣਾ ਟਬਰੁ ਛਡਿਓ ਅਤੇ ਤੁਰਕ
 ਟੀਅਾਇ ਅੰਦਰਿ ਰਿਖੀਆ ॥ ਭਲਾਤ ਪਾਠ ਕੀਰਨ ਉ
 ਰਖਾਇ ਆਹਈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾਇ ਅਬੈ
 ਲੇ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਅਖਿਅ ਅਕਿਅ ਕਰੰ ਪ
 ਰਮੇ ਸਰਦਾਭਉ ਮਾਰਦਾਹਈ ॥ ਨਹੀ ਤੰ ਏਹ ਤੇ ਰਸੰਗ
 ਸਭੇ ਖੁਆਰਕ ਰਿਦੇਵਾ ॥ ਅਤੇ ਮਤਾ ਚੋਟੀ ਬੋਲੀ

ਹੁਣਿ ਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲੇ ਗਲਿ ਕਰਈ ਭਲੀ ਨਹੀਂ ਗੰਧਰੁ ਮ
 ਖੁਦਿ ਖਾਤੈ ਲਾਵਾ ਜੋ ਲੀਤੀ ਆ ਅਹੀ ਆ ਤੈ ਨ ਲਾ
 ਵਾ ਦੀ ਭੀ ਸਗਮ ਨਾ ਪਈ ਆ ਇਜੇ ਹਾਥਿ ਸਗਮ ਹੋਇ
 ਖੜੋਤੀ ਤੀਜਿ ਤੇ ਆਖਿ ਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਗਬੋ
 ਲੁਟੁ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਭਲ ਤੇ ਗਮਾਪਿਉ ਬਹੁ ਤੇ ਗਬੋ
 ਲੇਹੈ ਨਿਭੁ ਬੋਲਿ ਨਹੀਂ ਤਉ ਇਸ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਪੈਐ ਅ
 ਤੇ ਜੇ ਟੁਕਦੀ ਭੁਖੀ ਹੈ ਤਾ ਟੁਕ ਬਹੁ ਤੇ ਗਬੋ ਭੁਕਿਉ
 ਆਪਣੇ ਖਾਵਦਾ ਨਾਲਿ ਦਿਗਾੜ ਨੀ ਪੈਐ ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋ
 ਈ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਮੈ ਕਿਸ ਲਗਿ ਜੀਵਾ ਮਾਪਿਉ ਅ
 ਖਦੇ ਪੈ ਨਿਭੁ ਅਸਾਡੇ ਘਰਿ ਨਾ ਹੋਵੇ ਆਹਾ ਅਤੇ ਮੈ
 ਰੇ ਪੁਤ ਦੇਹਰ ਵੀ ਲੇ ਫਿਰਦੇ ਪੈ ਨਿਭਾ ਜਾ ਮੇਰੀ ਨਿਨਾਇ
 ਜੀਵਦੀ ਆਹੀ ਨਾਨਕੀ ਤਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਹਬੀ ਕਰਦ
 ਆਹਾ ਜੇਓ ਮਹਿ ਗਈ ਤਾ ਏਹੁ ਹੁਣਿ ਕਿਸ ਪਾਸਿ
 ਹਨਿ ਜੇਇ ਬੇਨਾਹ ਤਾ ਇਕੋ ਸਬਰ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਆਹੇ
 ਹੁਣਿ ਤਾ ਵਡਿ ਫਿਰਿ ਆਇ ਆ ਹੁਣਿ ਮਾਪਿਉ
 ਭੀ ਆਖਦੇ ਜੋ ਜਾਹਿਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਅਤੀਤ ਟੀਤੁ
 ਭੀ ਹੋਇ ਬਹੁ ਵਡਿ ਮੈ ਕਿ ਆਕਗਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਮਨਿ ਦਇਆ ਆਈ ਆਖਿਓ ਸੁਸੁਟਿ ਗਮ ਦਾਸ
 ਟੀਏ ਜੇ ਭੁਖਦੁ ਖਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤਾ ਆਉ ਆਸਾਡੇ ਪ
 ਸਿਰਹਾ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਹਾਲੁ ਸੇ ਤੇਰਾ ਹਾਲੁ ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋ
 ਈ ਬੋਲੀ ਮੈ ਕੁਝ ਸੁਟਿ ਨਾਹੁ ਪਾਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੁਨਾਹੀ ਮੰਗ

ਦੀ॥ ਜੋ ਤੇਗਹਾਲੁ ਸੇ ਅਸਾਡਾ ਹਾਲੁ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰ
 ਖਿਅਜਾਹਿ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਨੀਗਗਨ ਲੈ ਆਉ॥ ਤੰਜਿ ਤੇ
 ਆਖਿ ਅਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਲੈ ਆਉ॥ ਤੇਰੀ ਉਮੇਦ ਕਰ
 ਤਹ ਵਹਿ ਆਦੀ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਟੀ ਸੁਲਖਣੀ ਜਾ
 ਇਕ ਹਿਮਿ ਗੀਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਨੁ ਲੈ ਕਹਿ
 ਅਇਧੇ ਗਤੇ ਚਹਿ ਪਈ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰ ਕਹਿ ਆ
 ਸੁਟਿ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਕਿ ਬੇਹਰਦੀ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਟੀ
 ਆਖਿ ਅਜੀ ਜਿ ਬੇਅਖੋ ਤਿ ਬੇਹਰੀਏ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾ
 ਨ ਕਰ ਆਖਿ ਅਸੁਟਿ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਜੇ ਮੰਦੋਤਨੁ ਦੇਖਿ
 ਸੰਘੇਤਾ ਭਾਈ ਜਿ ਤੇ ਦੇ ਘਰਿ ਹੁ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖਿ
 ਨਾ ਸੰਘੇਤੰ ਅਸੰਘਾ ਸਿਹਰੁ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਟੀ ਆਖਿ
 ਅਜੀ ਮੇਤੁ ਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀਰ ਸਾ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰ ਸ
 ਮਇ ਅਜੈ ਏਹ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿ ਨਾਹੀ ਸੰਘਦੀ॥ ਅਤੇ
 ਉਹੁ ਅਸੰਗੁ ਕਰਤਾ ਹਇ ਨਾਇ ਤਕੀਤੀ॥ ਏਸ ਨਾਲੇ
 ਉਸਦਾ ਵਡਾ ਅਦਬ ਹਖਿ ਆਲੋੜੀ ਦਾ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾ
 ਨ ਕਰ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਤੰ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ
 ਗੁ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਟੀ ਆਖਿ ਅਜੀ ਭਲਾ ਕੀਤੀ॥
 ਏਹ ਲਗੇ ਹੁਣ ਜਾ ਮਹੀਨੇ ਉਗੁਜੇ ਤੰ ਬੁਝਹੰ ਪਦ
 ਇਯੁ ਚਰਦਾ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ॥

॥

॥ ਬੰਦਾ ਨਾਮੁ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਮੁੱਚਾ ਸੁਭਾਇ ਬੈਠਾ ਆਹਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਨੀਗਰੂ
ਸਦਿ ਲੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਦਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰੂ
ਓਹ ਆਉ ॥ ਤੰਬੁੜੇ ਆਖਿ ਆਕਿਉ ਜੀ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅ
ਖਿ ਆਭਾਈ ਤੈਨੁ ਤਪਾਸ ਦਦੈ ॥ ਤੰਬੁੜਾਇ ਘੜ
ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਆਇ ਆ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾ
ਈ ਨੀਗਰੂ ਤੁਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤੰਬੁੜੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਮੈ ਜਟੇਟਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰੂ
ਕਿਸ ਦਾ ਪੁਤਰੈ ॥ ਤੰਬੁੜੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਸਿਧੂਰ
ਧਾਦੇ ਦਾ ਪੁਤਰੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਤੁ ਕਿ ਬੋਹ
ਹਦਾਉ ॥ ਤੰਬੁੜੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਨੇੜੇ ਹਦਾਉ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜਾਹਿ ॥ ਤੰਬੁੜੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਕਿਉ ਸਦਿ ਆ ਆਹਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਨੀਗਰੂ ਸਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ ਤਾਨਾਹੀ
॥ ਤੰਬੁੜੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੁਨਾਹ ਤਾ ਕੇ ਹੋਏ ਪਰੁ ਕਿਸੇ
ਮਨੋਰਥ ਨੁਸਦੀ ਦਾਉ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਿ ਨਾਮ
ਨੋਰਥ ਕਿਸੇ ਨੁਕਉ ਦੁਸਦਦੈ ਭਾਈ ॥ ਤੰਬੁੜੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਕਉ ਮਨੋਰਥ ਦਸੀ ਮੇਰੀ ਗਿਰ
ਤੀ ਮਿਟੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਨੋਰਥ ਭੀ
ਪੁਰਾਉਣਿ ਹੋਗਾ ॥ ਆਪੋ ॥ ਤੰਬੁੜਾ ਗਾਇ ਆ ॥ ਤੰ

ਵੇਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਨੀ ਬਹੁਤੁ ਭਲੀ ਤਰਹਿ ਮਨੀਗਾ
 ਗੁਪੁਛਿ ਆਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ
 ਤਸਾਧ ਪੁਰਨ ਤੇ ਸੀ ਆਤੈ ਰੈ ਗਾਤੀ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਆਜੀ ਜੇ ਪੁਰਨ ਸੁਧ ਰੈ ਤੀ ਮਨੋਰਥ ਕਿਉ ਪੁਛ ਦਾਸੀ
 ਗੋਮਟਿ ਬੁਝ ਨਾਲਿ ਰਹੀ

ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜੇ ਚੀਦ ਨਾ
 ਖੁਲਾਨਾਹੀ ਗਤੀ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਕਦਾ ਖੁਲ ਸੁਗਾ
 ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਤਸਾਇਤ

ਆਹੀ। ਭਲਕੇ ਦੇ ਖਿਲਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸ
 ਤਿਜੀ। ਜਾ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਤੋਇ ਆਤੰ ਬੁਝਾ ਘਿਉ ਦ
 ਕੁਜ ਲੈ ਆਇ ਆ। ਪਰ ਮਾਧਿਉ ਪਾਸੈ ਚੰਗੀ। ਆਨਿ
 ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਗੇ ਖਿਓ ਸੁ। ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਓ ਸੁ। ਤੰਗੁ
 ਗੁਨਾਨ ਕਪੂਢਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾਏ ਹੁਕੁ ਜਾ ਕਿ ਬੈਲੈ ਅ
 ਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਅਜੀਮੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ
 ਅਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕ ਹਿ ਅਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੇ
 ਕੋਈ ਘਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁੰਤਾ ਢੇਟ ਜੇਹਾ ਹੈ। ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਕਹਿ
 ਅਜੀਮੇ ਰੇ ਮਾਧਿਉ ਹੈ ਨਿਨਾ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕ ਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਸਚ ਕਹੇ ਤੈਨੁ ਮਾਧਿਉ ਦਿਤਾ ਹਈ। ਕੈਤੁ ਆਪੇ ਲੈ
 ਆਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਆਪੇ ਲੈ ਆਇ ਅ
 ਹੀ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਨੀਗਰਾਏ ਹਿ ਘਿਉ
 ਅਤੇ ਕੁਜ ਅਸ ਡੇਕੰ ਮਦਾ ਨਹੀ। ਜਾਹਿ ਲੈ ਜਾਹਿ ਜਿ
 ਬੈਲੈ ਆਇ ਆਹੈ ਤਿਥਾਉ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਾਧਿਉ ਮਹ
 ਨਿਗੇ। ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਹੋਇ ਦਿਤਾ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕ ਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਹੋਵਦਾ ਕਿਉ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੈਨੁ ਕੁਛ ਨਾ
 ਹੀ ਆਖਿ ਆ। ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਫਿਰਿ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮਾਧਿਉ
 ਮਹ ਨਿਗੇ ਕੇ ਨਾ ਮਹ ਨਿਗੇ ਪਹੁੰਤੁ ਤਾਹੁ ਨਿਮਹ ਦਾ ਹੈ। ਤੰ
 ਗੁਨਾਨ ਕ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਅਸੀਂ ਤੈਨੁ ਭਈ
 ਭਾਈ ਆਖਦੇ ਆਹੈ। ਤੈਨੁ ਤਾਹੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਆਖਿ ਆ
 ਹਿ ਕਿਉ ਭਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਕੁਛ ਸੁਣਿ ਆਹੈ। ਜੋ ਕੁਛ ਅ

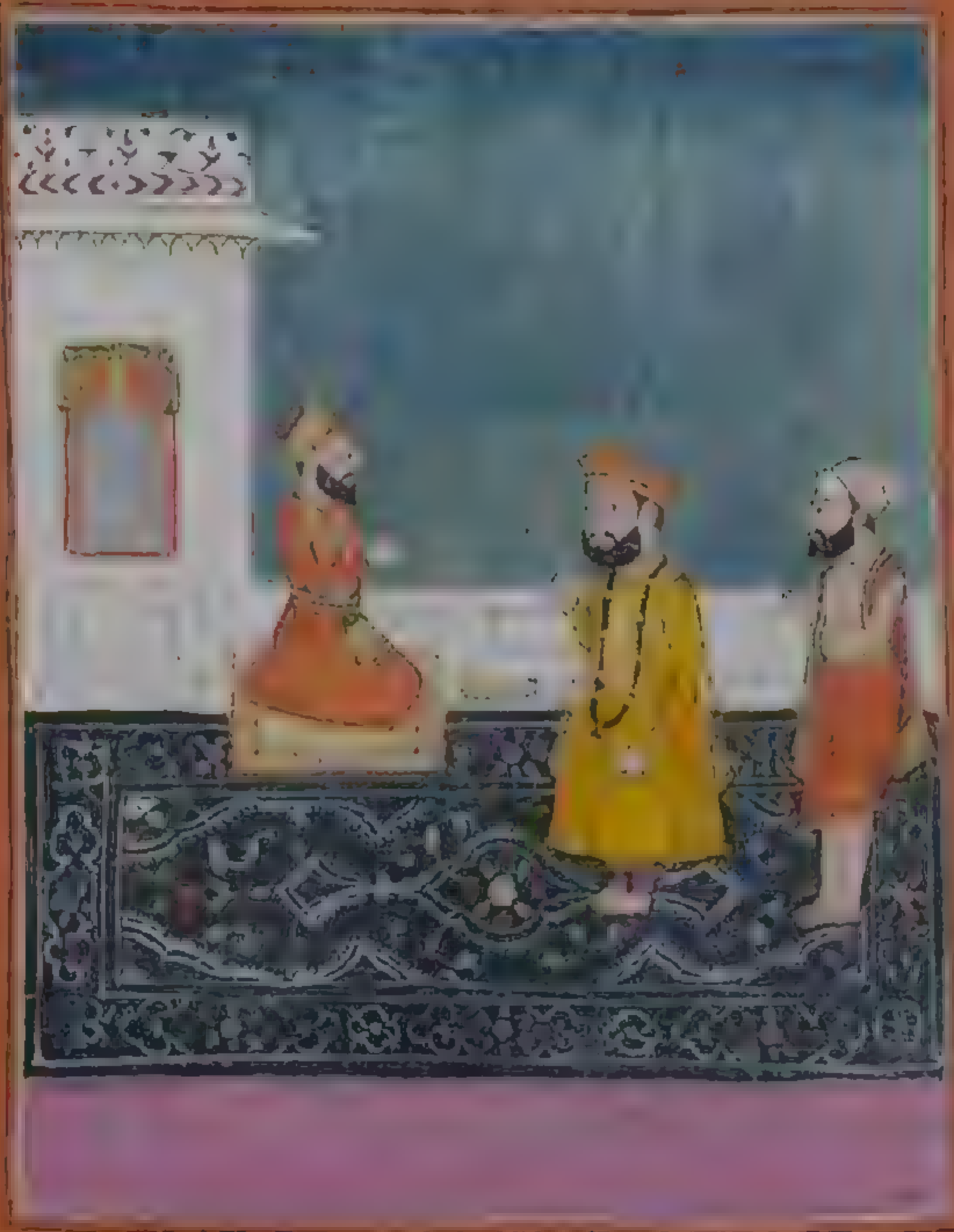
ਅਸੰਦਿਸੁ ਗੁਰੂ ਅਖਿਅ ਹੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀਤੋ ਕੁਛੁ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੁ ਅਖਿਅ ਹੈ ਸੋ ਤਾ ਕੁਲਾ ਅਖਿ
 ਅ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚੁ ਬੁਧ ਸਮਝਿ ਅ ਹੈ ਸੋ ਏਹੋ
 ਜਾਣੈ ॥ ਏਸੇ ਬੋਧੁ ਛੋ ॥ ਤੰਬੁੜਾ ਬੋਲਿ ਅ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਜੀਤੁ ਕਿਉ ਛੁਟੁ ਬੋਲ ਦੈ ॥ ਏਹੁ ਤੰਗੁ ਹੈ ਏਸ ਨਾਲਿ
 ਤੰਬੁੜਾ ਬਗੀਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ ਅਖਿ
 ਭਾਈ ਬੁਝਾ ॥ ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਕਿ ਅਮਾਰਿ ਅ ਕਿ ਅ ਬੁਧਾ ਅ
 ਖਿਅ ॥ ਤੰਬੁੜਾ ਛੋ ਰਿਬੋਲਿ ਅ ਅਜੀ ਇਸੀ ਓਤੋਹੁ
 ਕਿ ਅਮਰ ਸੀ ॥ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿ ਕਹਿ ਛੋ ਰਿਬੁੜਾ ਵਟਲ
 ਗੋ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੰਬਾ
 ਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈਨੁ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ਮਲੁ ਮਤੋ ਦੈ ॥ ਜੀਤੁ
 ਕਉ ਦੁਹੈ ਪੁਰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀਤਾ ਤੋਇ
 ਅ ਹੈ ਪੁਰਨਾ ॥ ਮੈ ਅਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਿਦਿ ਸਮਾਦ ਹੀ ॥
 ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਬੁਝੈਨੁ ਅਖਿ ਅ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇਸ
 ਥਾਟੇ ਕਾ ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪੁ ॥ ਅਤੇ ਪਤਰਾ
 ਤਿਕਾਰੀ ਇਸਨੁ ਕਹੈ ॥ ਤੰਛੋ ਰਿਬੁੜਾ ਬੋਲਿ ਅਜੀ
 ਅਜੇ ਇਸਨੁ ਜੋਗ ਬਨਾ ਹੈ ॥ ਮੈਨੁ ਤੰਤੋਰਾ ਦਰਸਨ
 ਇਸਨਾ ਏਹੋ ਤੋਇ ਅ ਹੈ ॥ ਜੋ ਜਿਤਨੀ ਮੈਲ ਅਹੀ ਸੋ
 ਸਭਾ ਇਕ ਤੇ ਵਾਹੀ ਲਾਗਈ ॥ ਪੁਟਿ ਤੂੰ ਮੈਨੁ ਕੇਹੜਾ
 ਨਾਵਟਿ ਦਸਦੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ ਬੁਝਾ ਅਸੀ
 ਤੈਨੁ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਖਦੇ ਅ ਹੈ ॥ ਤੰਗੀ ਤੰ ਮਲਲਾਈ

ਭੈਰਵਤਾਰ ਅੰਗੀ ਪਰੰਤਰ ਬਰਨਾਉ ॥ ਪਰੰਤਰ ਨ ਬਹੁਤੁ
 ਲੋਕ ਮਿਲ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਗੰਢ ਲੰਦੇ ਖਿਕੇ ਉਇ ਭੀ ਨ ਦਨਿ
 ਗੋ ॥ ਉਨ ਜੀ ਅਦ ਉਧਾਰ ਤੈ ਗੋ ॥ ਤੰ ਬੁਝੇ ਅਖਿ ਅਜੀ
 ਭਾਲਾ ਜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਜੀ ॥ ਬੁਝੇ ਦਾ ਅਇਨਾ ਬਲਿਗ ਇ
 ਆ ॥ ਬੁਝਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਤੈ ਇਆ ॥ ਬੁਝਾ ਲਗਾ ਕਰਤਾਰ ਜ
 ਪਣਾ ॥ ਤੰ ਦੁਸਰੇ ਤੀ ਸੇਰ ਦਿਨ ਅਇਰੇ ॥

॥ ਬੋਲ ਰੁਝਾਈ ਦਾ ਪੁਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਲੋਤ ਖਾਣ ਅਹਾ ਪਤਿ ਅਬਹੁਤੁ ਅਹਾ
 ॥ ਓੰ ਸੁਟਿ ਅਜੇ ਨਾਨਕ ਤੰ ਹਿੰਦੂ ਤੈ ਪਰਉ ਸੁਮੰਦਾ
 ਦੀ ਪੀਆ ਪਟੇ ਤੇ ਠਿਹ ਖੀ ਰੈ ਸੁਮਿਖ ਮਾਲੋ ਗੁਸਾਖਾ
 ਧਾਪੁ ਚਿਕਰਿ ਅਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ॥ ਅਗੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਅਤੇ ਬੁਝਾ ਚਰੇ ਬੇ
 ਠੇ ਤੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਤਉ ਨਾਲਿ ਅਇਆ ॥ ਜਾ ਅ
 ਦਰਿ ਅਇਵ ਨਿ ॥ ਅਹਾ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹਾ ਉ
 ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਬੁਝਾ ਇ ॥ ਤੰ ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਕਰਿ ਅਸੁਟਿ ਤੰ
 ਤਪਾਸਾ ਚਿਕਰੁ ॥ ਤੰ ਹਿੰਦੂ ਤੈ ਜੋ ਸੁਸਲ ਮਾਣ ਦੀ ਬੇਟੀ
 ਆਪਣੇ ਗੰਨਤ ਲੇਖੀ ਰੈ ਤੈ ਨੁਸਰਾ ਪਤਿ ਸਹੁਕਾ ਜੀ ਨਹੀ
 ਸੁਝਦਾ ਸਚੁ ਕਹੁ ॥ ਤੈ ਰਿਅਸ ਮਣੀ ਰੈ ॥ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਨੁਸਬ ਦੁਪਰਾ ਪਤਿ ਤੈ ਇਆ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਮਤ ਮ
 ॥ १ ॥ ॥ ਨਉ ਸਤ ਚਉਦ ਤੀ ਨਿਚਾਰਿਕ

ਹਿਮਮਤ ਚਾਹਿਦੁ ਹੀ ॥ ਹਰੇ ਤੀਰੇ ਚਹੁ ਯਦੀ ॥ ੨੨੮ ॥
 ਏਏਕਾ ਏਕੀ ਵਹੀ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮਿਹਰਦਾਸ ਮਧ ਸੁਦਨ
 ਮਧੋ ਮੇਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਹਰਾ ॥ ॥ ਘਰਿ
 ਘਰਿ ਲਸਕਰ ਪਾਦਕ ਤੇਰਾ ਪਰਮ ਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥ ਭਾ
 ਜੇ ਸਟਿ ਮਾਲੇ ਤ ਬਾਣਨਾ ਲਿਲੇਈ ॥

ਏਚਗੀ ਭਾਏ ਮੰਦੀ ਮੇਸੀ ਨਜਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਧਰ
 ਤੀਦੇ ਗਚੜੀ ਟਿਕ ਬੇਰਾ ਭਾਗ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਬੁ
 ਰਤ ਵੈ ਫਿਰਿ ਮੰਗੈ ਨਰਦ ਕਰੈ ਖੁਆਰੀ ॥ ੩ ॥ ਧੁੰਜੀ ਮਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਖੁਦਾਇ ਕਿਨਹੂੰ ਨਜਾਨਿਆ ਦੋ
 ਨਿਰਮਲਤ ਭੁਲਾ ॥ ੩ ॥ ਹਜ਼ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾਤਮੰ ਗੁਣ ਸੰਕ
 ਗਾਸਤ ਕਗੁਣ ਬਿਸਨੇਈ ॥ ਕੰਬੀਰ ਸਾਚ ਮਨਮਾਨਿ
 ਆਇੰਦੁ ਤੁਹਕ ਨਕੋਈ ॥ ੪ ॥ ਤੰਮੇਖ ਮਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਰਿ ਪਇਆ ਅਤੇ ਪੈਰ ਤੇ ਸਿਰਿ ਹ
 ਖਿਓ ਸੁਾਲਗਾ ਅਖੁਨ ਜੋ ਤੁਮੇਗਾ ਪੀਰੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇ
 ਤੇਗਾ ਮੁਗੀਦ ਤੰਮਾ ਅਤੇ ਮੇਗੀ ਨਿਸੀ ਤੋਰ ਕਰੋ ਜੀ ॥ ਆਇੰ
 ਦੁ ਏਡਾ ਦਾਵਾ ਬੀ ਨਿਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਤੁਹਕ ਏਡਾ
 ਦਾਵਾ ਬੀ ਨਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਏਹ ਦੋ ਤਹ ਛਾਣੁ ਠੀ ਆਪੈ ਨਿ
 ॥ ਕੋਕੋਈ ਸਚੀ ਛੀ ਪੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਤੰ ਛੀ
 ਮਾਲੇ ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਦੇ ਆਖੇ ਸੁਭੇ ਸਚੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਦ
 ਗਾਹ ਸਚੇ ਮੇਈ ਸਚੇ ॥ ਤੰਮੇਖ ਮਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਓਹੁ ਜੋ ਦਗਾਹ ਦਿਚਿ ਸਚੇ ਪੈਨਿ ਉਨ ਦੇ ਅਮਲ ਕਿ
 ਆਪੈ ਨਿ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਏਭਾਈ ਮਾਲੇ ਓ
 ਨਾ ਦਿਚਿ ਦਾਵਾ ਓਠਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ
 ਟੂਟੁ ਕਹਿ ਜਾਣਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਸੁੰਤ ਅਤੇ ਜੰਦੁ ਦੋ ਟੂਟੁ ਕ
 ਹਿ ਜਾਣਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਹੁ ਤੋਹ ਹਸੁਰ ਤਿਨੁ ਗਾਜੀ ਹਖ
 ਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਰਿਜ ਕਿਸੇ ਨੁਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਉਨ ਦੇ ਏਹ ਅਮ
 ਲ ਪੈਨਿ ॥ ਤੰਮੇਖ ਮਾਲੇ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਕਹ
 ਦੇ ਤੋ ਸੋ ਸਭੇ ਸਚੁ ਕਹ ਦੇ ਤੋ ॥ ॥ ਤੁਸੀ ਐਨ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਸੁਹਤਿ ਤੋ ॥ ॥ ॥ ॥

ਗੰਗਾ ਤਿਉਸਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਪਾਠਨ ਸਾਹਿਤਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਿਅਅਵਹੁਅਲੇਕਮਸਲਾਮਅਉਉਬਾਰੇਖੰਧਠ
 ਟਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਕਹੁਨਾਨਕਤੁਤਿੰਦੁਕੇਮੁਸਲ
 ਮੰਨਾਅਹੁਤਿੰਦੁਦੇਹਦਿਨਿਚਾਰਿਕੇਤਤੀਥੇਯਾਨਉ
 ਉਸਕਾਜੋਮਿਟੇਨਜਾਇਗਾਨਾਨਕਅਸਥਿਹਣੇਕਖੁਦ
 ਇਗਾਤਿੰਦੁਜਾਇਮਸੀਟੇਜਲਤੇਮੁਸਲਮਾਨਗੋਰਘ
 ਰਕਰਤੇਹਦੋਨੋਭੁਲੇਹੁਨਧਾਇਆਉਨਿਤਿੰਦੁਉਨਿਤੁ
 ਹਕਕਹਾਇਆਉਨਕੇਕਿਸਨਉਨਕੇਮਹੰਮਦਾਖੁਦਾ
 ਇਨਾਮੁਏਦੋਨੋਅਹਮਕਾਮਿਹਰਇਨਾਇਤਜਿਸਕੇ
 ਖੁਦਾਇਗਾਨਾਨਕਬੰਦਾਓਹੀਇਲਯਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿ
 ਅਨਾਨਕਤਪਾਜੈਸੁਸੁਣੀਤਾਥਾਤੈਸਾਹੀਦੇਖਿਅਯਾਪਾ
 ਉਬਾਰਹਿਨਿਕਾਲੋਹਮਤੁਮਾਰੇਪਾਉਚੁਮੇਉਬਾਰੇਖੰਗੁ
 ਹੁਨਾਨਕਦੇਪਾਉਚੁਮੇਅਤੇਅਖੀਤੇਭਫੇਰੇਪੈਰੰਤੇਹ
 ਥਹਖਕਗਿਤੀਉਬਾਰੇਖੰਦਿਦਾਤੋਵਣਲਗਾਤੀਗੁਰੂਨ
 ਨਕਕਹਿਅਭਾਈਉਬਾਰੇਖੰਫਕੀਗਕਾਓਗਰਕਬੁਲਕ
 ਰਿਕੇਜਾਉਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਤਪਾਜੀਓਗਰਿਓਕੀ
 ਕੁਛੁਹਾਜਤਨਾਹੀਗੀਹਮੋਤੋਅਪਣੇਦਿਲਮੇਇਉ
 ਹੀਜਾਇਆਹੈਹਮੋਖੁਦਾਇਕਾਦੀਦਹੁਪਾਇਅ
 ਹਮਾਰੇਦਿਲਤੇਸਕਉਨਿਗਇਆਹੈਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਖੰਜੀਤੁਮਾਰੇਉਪਰਿਖੁਦਾਇਕੀਐਸੀਹੀਮਿ
 ਹਗੁਈਹੈਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਜੀਹਮਫਿਰਿਅ
 ਵਹਿਗੋਅਬਹਮਕਉਤੁਮਕਨਮਖੁਸੀਕਰੋਤੀਗੁਰੂ

੦

10

ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਤੁ ਮਕਉ ਖੁਦਾ ਏਕਾਕਰ ਮਬਖਸੀ ਮ
ਏ॥

॥ ਜੋਲੁ ਰਾਣੀ ਦੁਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥

ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਜਾਇ ਸਾਹ ਅਦਰ ਮਾਨ ਪਾਸਿ ਤਾਹੀ ਠ
ਕੀਤੀ॥ ਤੰ ਸਾਹ ਅਦਰ ਮਾਨ ਗੁਸਾਖਾ ਪਾ ਲਗਾ ਆਖੇ
ਏਕਿ ਆਹਿੰਦੁ ਪਲੀਤ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੁਰਿ ਕਰੈ ਗੋ॥ ਤੰਉ
ਬਰੇਖੀ ਕਹਿਅਮੇਖ ਜੀ ਕਿਸ ਕੈ ਉਠਾਵੈ ਗੋ॥ ਤੰਮੇਖ ਕ
ਹਿਅਜਿਸ ਕੀਤੁ ਤਾਹੀ ਠਕਰਤ ਹੈ॥ ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਕਹਿ
ਅਮੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾ ਇਕ ਉਠਾਵੈ ਗੋ॥ ਉਤੁ ਤੁ ਖੁਦਾ ਇਹੈ
॥ ਤੰਮੇਖ ਕਹਿਅ ਅਗੇ ਪਠਾਣੁ ਤੁ ਤੰਹਿੰਦੁ ਕੀਤਾਹੀ ਠਕ
ਰਤ ਹੈ॥ ਹਿੰਦੁ ਕਉ ਖੁਦਾ ਇਕ ਰਤ ਹੈ॥ ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਕਹਿ
ਅਮੇਖ ਉਤੁ ਤੰਹਿੰਦੁ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇਤੇ ਠਕਰਤ ਹੈ॥
ਉਤੁ ਬਜਿਨਸ ਖੁਦਾ ਇਹੈ॥ ਬਾਤ ਸਮਝ ਕਰਿ ਕਹੈ॥
ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਲਾਜ ਮਹਿ ਤੇਰੀ॥ ਤੰ ਸਾਹ ਅਦਰ ਮਾਨ ਗੁ
ਸਾਖਾ ਪਾ ਪਰਪਠਾਣੁ ਕਰ ਸੰਘੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ॥ ਤੰ ਅਗਲੇ
ਭਲ ਕਉ ਬਰੇਖੀ ਇਕ ਰੇਜਾ ਉਚਾ ਬਾਠ ਤੇ ਦਗ ਜਾ ਸੈ ਲਾਦ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਇਆ॥ ਅਨਿਅਗੇ ਰਖਿਓ ਸੁਅ
ਤੇ ਪੈਰੀ ਤੇ ਭਗਵਿ ਕੈ ਆਪਣੇ ਮੁਹੁ ਅਤੇ ਅਖੀਛੇ ਹਿਓ ਸੁ॥
ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮੀ ਅਜੀ ਖੁਦਾ ਇਕ ਲਾਕੇ ਗੋ॥ ਅਤੇ
ਖੁਦਾ ਇਕ ਆਪਣੇ ਨਉ ਦੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਗੋ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਅਸੀਛ
ਹਿਓ॥ ਤੰ ਅਸੀਛੁ ਅਜੇਹੇ ਉਚੇ ਕਪੜੇ ਨਾਹੀ ਲੋੜੀ ਦੇ

॥ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਏਹੇ ਜਾਪੁ ਚਿਆ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਤੇ
 ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਹਮ ਕੈ ਖੁਦਾਇ ਪਸਤੇ ਬਖਸ
 ਵਤੇ ਹੋਰੇ ਮਰਦ ਵਤੇ ਹੋ ॥ ਏਹ ਜੋ ਰੋਜਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮਾਰੀ ਇਨ
 ਇਤ ਸੈ ਹੁ ਅਪੈ ॥ ਅਤ ਬਸੁ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
 ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦਰਜੀ ਨੁ ਸਦ ਜੋ ਚਾਦਰ ਸੀ ਦੋ ॥ ਅਤੇ ਉ
 ਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਸੀਂ ਤੇ ਰਜੀ ਹੋ ਦੋ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦਰਜੀ ਨੁ ਸਦਿ
 ਲੈ ਅਇਆ ਤਾਂ ਦਰਜੀ ਅਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਦਰਜੀ
 ਅਗੇ ਰੋਜਾ ਘਤਿਆ ਦਰਜੀ ਰਿਜਾ ਮਿਟਿਆ ਦਰਜੀ
 ਕਰਿ ਅਗਜ ਸਦਾ ਸੋ ਲਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਰਗਿਰਾਉ ਤੇ ਗਜਾ ਹੈ
 ॥ ਅਤੇ ਸੈ ਅੰਦਾ ਸੋ ਲਾਸੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਅਖੈ ਸੋ ਦਿਉ
 ਤਾਂ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਭਾਈ ਦੁਇ ਚਾਦਰਾਂ ਹੋ ਸ
 ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਦਰਜੀ ਕਰਿ ਅਜੀ ਦੁਇ ਚਾਦਰਾਂ ਹੋ ਛੀ ਅਹੋ ਸਨਿ
 ॥ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਅਜੁ ਮੈ ਨਿਹਾਲੁ ਹੁਆ ॥
 ਅਜੁ ਮੈ ਇਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਰੋਜਾ ਪਹਰਿ ਆ
 ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਖੰਕਰਿ ਹੋ ਸੇ ਖਾਦਰ
 ਮਾਨਕੀ ਖਬਰੀ ॥ ਤੇ ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਤੁਮ ਕੈ
 ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋ ਸਨਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੇ ਖਹ ਮਹੇ
 ਉਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਗੁਮੈ ॥ ਤਾਂ ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਓ
 ਇਭੀ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵਤੇ ॥ ਅਹੁ ਫਕੀਰੀ ਦੁਹਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਬ
 ਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਜੀ ਕਿਅ ਕਹੈ ॥ ਜੋ ਉਨ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਮੈ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿ ਕਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਖੰਜੀ ਨਿਸੀਗ ਕਹੈ ॥ ਮੁ

ਕਿ

ਲਾਹੜਾ ਨਾਹੀ ਰਖਣਾ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕਾਰੇ ਅਜੀਤ ਪਾ
ਢੇ ਫਕੀਰੁ ਜੈ ਨਿ। ਅਗੇ ਸਿਉ ਕਰਣ ਲਗਾ ਕਿ ਅਹਿੰਦੁਰੀ
ਸਿਫ ਤਿਕਰਤੈ। ਮੈ ਕਹਿ ਆਉਤੁ ਤਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਦੋਨੋ ਮੈ ਫਰਕੈ। ਔਤੁ ਬਜਿਨ ਸਖੁਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ। ਅ
ਗੇ ਸੋਗੁ ਸਾਤੋ ਖਾਧਾ ਪਰਉ ਸਕਾ ਚਲੇ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਅਉਰ
ਕਹੀ ਜੋ ਔਠਾਇ ਦੁਰਿ ਕਰੈਗੇ। ਮੈ ਅਗੇ ਸਿਉ ਕਹਿ ਆਤੁ
ਕਿ ਸੰਉ ਉਨ ਦੇਗਾ ਔਤੁ ਖੁਦਾਇ ਹੈ। ਤੋ: ਅਗੇ ਮੈ ਚੁਪਕ
ਹਿਰਿ ਆ। ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਚਲੇ
ਤੰਮੇ ਖਦੀਰੀ ਫੁਕਣੀ ਲਹਿ ਆਵੀਏ। ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਚਲੈ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕਾਰਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਹਮ ਕੈ ਭੀ
ਸਾਖਿ ਲੇ ਚਲੀਓ। ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਾ ਜੀਤੁ ਮਅ
ਗੇ ਚਲੈ। ਹਮ ਪੀਛੇ ਆਵਤੈ। ਇਉਨ ਕਰੈ ਜੋ ਹਿਮਾਇ
ਤਚਰਾਇ ਲਿਆਇ ਆਪੈ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕਾਰਿ ਆਜੀ
ਕੁਛੁ ਉਸਕਾ ਹਮ ਕਉ ਡਰਪਾਏ। ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਡਰ ਕਿ ਆਪਾਏ। ਪਰੁ ਫਕੀਰੀ ਕਾਧੇ ਉਦੈ ਘਰ
ਅਦ ਬੈਠੈ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕਾਰਿ ਆਜੀ ਏਤੁ ਮਕਉ ਖੁ
ਦਾਇ ਬਖਸੀ ਸਕਰੀ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕਾਰਿ ਅਗੇ ਗਇ ਆ
ਅਤੇ ਗੁਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੇਵੇ ਪਿਛੇ ਗਏ।

॥ ਬੀਰੂ ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕਾਰਿ ॥

॥

ਅਗੇ ਸਾਹ ਅਦਰਮ ਨੁਪਾਲ ਕੀ ਦਿਚਿ ਅਸਵਾਰ ਤੋਇ
ਆਆ। ਤੰਊ ਕੰਕਾਰਿ ਆਜੀ ਜਾਨਕ ਤਪਾ ਆਇ ਅ

॥ ਤੇ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਕਹੈ ॥ ਤੇ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਜੀਓਦੇ
 ਖੋ ਆਵਤਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਅਸਵਾਰੀ ਮਕੂਛ ਕਰੈ
 ॥ ਈਦੇ ਪਾਲਕੀ ਖਜੀ ਆਹੀ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਭੇਟਾ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਅਗੈ ਦਸਤ ਪੈ ਸੀਕੀ ਤੀ ॥ ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਕ

ਹਿਓ ਸੁਤ ਪਾਖੈ ਰਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੈ ਰਹੈ ਪ
 ਰਨਾਹੀ ਖੈਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਖੈ ਰਹੈ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੈ ਰਹੈ ਪਰਨਾਹੀ ਖੈਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕ

ਹਿਅਤਪਾਖੇਰੈ॥ ਤੰਢੇਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਖੇਰੈਪ
 ਗਾਹੀਖੇਗਾਤੰਮੇਖਕਹਿਅਤਪਾਘਰਕਿਅਖੇਰੈਅਰੁ
 ਨਾਹੀਖੇਗਾਮੁਝਕੈਤਘਰੈਗਨਗੀਲਗੀਪੈ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਮੇਖਜੀਖੇਰਪਗਇਸਦਾਸਤੇਨਾਹੀਖੇਗਾਜੇ
 ਤੁਮੈਕਹਿਅਉਠਾਇਦੇਵੈਗੋ॥ ਤੁਮਾਹੀਕਉਨਸੀਜਾਹ
 ਗਾਹਮੈਰਕੀਪੈ॥ ਤੁਮਾਹਮਾਹੇਪਾਸਤੇਢਡਾਇਲੇਉ॥ ਤੰ
 ਮੇਖਕਹਿਅਤਪਾਕਉਟਕਹਤਾਪੈ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜੋਕਹਤਾਪੈਮੋਖਮਾਹਤਾਪੈ॥ ਤੰਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਅ
 ਕਿਉਮੇਖਤੁਕਹਤਾਥਾ॥ ਜੋਕਿਅਹਿੰਦੁਕੀਢਕਹਤਾਪੈ
 ਉਠਾਇਦੇਵੈਗੋ॥ ਅਬਕਿਉਮੁਕਹਤਾਪੈ॥ ਤੰਮੇਖਕਹਿ
 ਅਹਮਜਾਣੇਤਪਾਜਾਣੇਤੁਝਕੈਕਿਅਪਹੁਚਤਾਪੈ॥ ਹਮ
 ਦੋਨਫਕੀਰੈਅਪਸਮੇਝਗਝਲੇਵੈਗੋ॥ ਤੰਅਪਣੇਠਿ
 ਕਾਟੇਬੈਠਾਹੁ॥ ਤੰਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਅਹਮਾਗਠਿਕਾਣਾ
 ਤਪੇਕੇਸਾਥੈ॥ ਹਮਤਪੇਕੇਮੁਹੀਦੈ॥ ਐਸਾਕਲਾਪੀ
 ਢੇਮਾਗਾ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਖਾਜੀਹਮਅਰੁ
 ਏਹਫਕੀਰੈ॥ ਤੁਮੈਇਸੇਤਰਚਾਹੀਤੇਤੋ॥ ਤੰਮੇਖਗੁਸ
 ਥਾਇਕਹਿਬੋਲਿਆ॥ ਕਹੁਤਪਾਤੰਹਿੰਦੁਪੈਕੇਮੁਸਲਮਾ
 ਨਪੈ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਨਾਹਮਹਿੰਦੁਨਾਮੁਸਲਮਾਨ
 ॥ ਨਾਬੇਦਪਛੇਨਾਪਛੇਕੁਰਾਨਾ॥ ਦੋਨਬੀਚਬਮੈਮੈਤਾਨਾਇ
 ਕੀਏਕਾਏਕਸੁਬਾਹਨਾ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਿਪੀਰਅਦਰਮਾ
 ਨਾ॥ ਦਾਦਾਬੁਲੇਤੋਏਕਪਢਾਨਾ॥ ਤੰਢੇਰਿਸੇਖਅਦਰਮਾ

ਨਕਾਰਾਨੁ ਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਹਮ ਜਾ ਬਕਿ ਮੈ ਤੇ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮ ਜਬ ਹਮ ਹਮ ਸਚਾਨਾ ॥ ਜਿਨਿ
 ਏਤੇ ਕੀਏ ਅਨੇਕ ਉਪਾਦਾ ॥ ਪੁੰਜੀ ਸਚੁ ਸਚੁ ਦਾ ਪਹੁ
 ॥ ਦੁਜੀ ਝੂਠਾ ਤੇ ਇਥੁ ਅਗੁ ॥ ਜੋ ਆਇ ਅਸੈ ਚਲ
 ਠਹਰਾ ॥ ਤਿਸ ਪਰਿ ਨ ਜਹਿ ਰੇਖੇ ਗਵਹੁ ॥ ਸਚੁ ਖੁਦਾ
 ਇਬੰਦਾ ਤੇ ਝੂਠਾ ॥ ਦਾਦੇ ਅਗਨ ਠਿਕੈ ਝੂਠਾ ॥ ਸੁਣਿ
 ਪੀਰ ਦਾਦੇ ਮੈ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਸੇ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ॥
 ਤੰਢੇ ਰਿਸੇਖ ਅਦਹਮਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਕਿਉ ਜੀ ਜੋ ਖੁਦ
 ਇਤੈ ਮੈ ਕੁਛ ਨਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਜੋ ਖੁਦਾਇ
 ਕੇ ਪਿਅਰੇ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਪਿਅਰਾ ॥ ਦਿਲ ਮੈ ਸਾਬ
 ਤੇ ਕਰਗਾ ॥ ਪੀਛੇ ਪਉ ਝੂਠਾ ਕੇਖਾ ॥ ਸਭ ਸੁਰਤ ਮੈ
 ਏਕੇ ਦੇਖਾ ॥ ਜਹੰਦੇ ਖਤ ਤੰਤੈ ਇਸਲਾਮੀ ॥ ਖਾਇ ਤ
 ਲਾਲ ਸਭ ਤਜੇ ਹਰਾਮੀ ॥ ਸੋ ਬੰਦਾ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਖਰਾ ॥
 ਏਕ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿ ਦੂਜੇ ਤੇ ਡਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਪੀਰ
 ਅਦਮਾਨਾ ॥ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦੂਜਾ ਮੈ ਤਾਨਾ ॥ ਤੰਢੇ ਰਿਅ
 ਦਹਮਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਸੁਣ ਤੋਰੇ ਤਪਾ ਤੇ ਹੀ ਨ ਜਹਿ ਤਲੇ ਕੋ
 ਈ ਨਹੀ ਅਦਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਨਦ ਰਿਹਾ ਮ
 ਹੀ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਹ ਖਾਲ ਕਤ ਹਰੇ ਹਰੁ ਗਿਆ ॥ ਦਮ ਏ
 ਕ ਕਦੀ ਭੂਲਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਮੈਸਾ ਦੀ ਆਹੁ ਬਤਾਇ ॥
 ਖਾਲ ਕਏ ਕਸਭ ਕੇ ਏ ਬੰਦੇ ॥ ਜਿਸ ਪਰ ਹਮ ਸੋ ਕਿਸੇ ਨ
 ਨਿੰਦੇ ॥ ਸਭ ਕੈ ਜਾਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭਲਾ ॥ ਸੋ ਈ ਹਰੁ ਖਾਲ

ਕਦਰ ਖਲਾ ਸੁਣਿ ਸੇਖ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਘਟਾਇ ਅਸੁ
 ਤੈ ਨਾਨਕ ਖਲ ਕਤਿ ਨਿਪਾਇਆ ਤੈ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਸੁ
 ਏਨਾਨਕ ਤੈ ਨੁਵਡੀ ਇੰਤੁ ਈ ਹੈ ॥ ਅਹੁ ਮਕਉ ਦੀਦਾਰੁ
 ਦੀ ਆਕੌ ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਤ ਕੌ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਸੇਖ ਜੀਵਡੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਏ ॥ ਤੈ ਜੋ ਕੀਤੇ ਨੁਕੀਤਾ ਹੀ
 ਜਾਣਨਾ ॥ ਅਤੇ ਦਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਬੰਨਣਾ ਨਾਹੀ ॥ ਜੀ ਪੈਦਾ
 ਇਸ ਤੈ ਸੋ ਸਭ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ ॥ ਆਪੁ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ
 ਇਸ ਤੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾ ॥ ਇਸ ਤੈ ਜੇ ਹਾ ਖੁਦਾਇ ਬੰਨਾਇ
 ਆਪੈ ਤੇ ਹਾ ॥ ਤੈ ਸੇਖ ਅਦਰਸਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ
 ਹਥ ਰਖੋ ॥ ਕਹਣ ਲਗਾ ॥ ਮਕਉ ਕੁਛੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪੜੀ ਹੈ
 ਸੋ ਤੁਮ ਹਮ ਕੀ ਮਾਠ ਕਰਨੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੇਖ
 ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਓ ਆਹਿ ਆਦਿ ਚਿਹੁ ਸਤਾ ਕੀ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭੁਲਿ ਆਚੁ ਕਿ ਅਧੂਰੀ ਹੈ ਤੈ
 ਖੁਦਾਇ ਬਖਸਿ ਦੈ ॥ ਪਰੁ ਆਪਣੀ ਵਲੈ ਬਬਰਦਾਰ
 ਹੋਣਾ ॥ ਉਹੁ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਓ ਆਹਿ ਆਖਿ ਆਪੈ ॥
 ਜੋ ਸਤਗੁਰੇ ਸਲਾਹੈ ਜਾ ਕੋ ॥ ਸਦਾ ਲਾਖ ਪੈਰ ਬਰਤਾ ਕੋ ॥
 ਸੇਖ ਜੋ ਕਹੀ ਅਹਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਸੀ ॥ ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਤਾ ਕੀ ਖੇ
 ਲ ਖਸੀ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮੋਗੀ ਬਕੀ ਕੋ ਗੁਜਰਾਵੈ ॥ ਮਜਲ
 ਸਦੁਰਿ ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਅਹੁ ਏ ॥ ॥ ਤੇਤੀ ਸਕਰੋੜੀ
 ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨਾ ॥ ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਠਿਕੈ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ਬਾਬੇ ਅ
 ਦ ਮਕਉ ਕੁਛੁ ਨ ਜਹਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਉਨਭੀ ਭਿਸਤ ਘੋਨੇ

ਸੀਪਾਈ॥੨॥੧੧੧ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਖਾਨਾ ਸਾਹਿਬ ॥
 ਡਿਕਤੇ ਬਕਰੇ ਸੈਤਾਨੀ॥ਦੁਨੀ ਅਦੇ ਸੁਰ ਸਹੈ ਲੇਈ॥ਅ
 ਪਨਾਕੀ ਅਪਾਵੈ ਸੋਈ॥੩॥ਤੁਮ ਦਤੇ ਤੁਮ ਦੀ ਨਭਿ ਖਾਹੀ
 ॥ਦੇ ਤੁਜ ਬਾਬਹੋ ਬਜਗਾਹੀ॥ਕਤ ਕੀ ਬੀਰ ਤੇ ਹੀ ਪਨਹਿ
 ਸਮਾਨਾ॥ਅਪਨੇ ਸੰਗਿ ਗਾਖਹੁ ਸਮਾਨਾ॥੪॥ਸੁਣਿ ਸੇਖੀ
 ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਹੈ ਨਿਤਿ ਨਾਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਖੇਛ ਦਿ
 ਲਤੇ ਅਠੇ ਪਹਰਹੁ ਦਾਏ॥ਓਂ ਤੁਕ ਦੀ ਤਗਾਫ਼ ਲੀਨਾ ਹੀਰ
 ਹਦੇ॥ਤੰ ਸੇਖ ਅਦੁ ਮਾਨ ਕਹਿ ਅਮ ਮੰਨਤ ਪਾਜੀ॥ਜੋ
 ਕੁਛੁ ਕਹਦੇ ਤੋ ਸੋ ਦੁਰ ਸਤ ਕਹਦੇ ਤੋ॥ਤੰ ਉਬਰੇ ਖੰਧ ਠਾ
 ਠ ਕਹਿ ਅਕਿਉ ਸੇਖ ਤਪੋ ਕਉ ਉਠਾਵੇ ਤੇ ਥੇ॥ਤੰ ਸੇਖ ਕਹਿ
 ਅਉ ਬਰੇ ਖੰਧ ਮਜਾਣ ਤੇ ਥੇ॥ਜੋ ਅਉਗ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬੁ
 ਤਿੰ ਪਾਵਿ ਸਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਘਰੀ ਕਹਤ ਹੈ ਗਾ॥ਅਬ
 ਹਮ ਕਉ ਮਲੁ ਮਹੁ ਅਜੋ ਘਰ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਹੈ ਖਾਸ
 ॥ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੇਖ ਪਾਸੈ ਦਿਦਾ ਤੁਆ॥ਪਰੁ ਪਠਾਣ ਵੇਡੇ ਨ
 ਹੀ॥ਦੁਇ ਦਿਨ ਉਬਰੇ ਖੰਦੇ ਘਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆ॥

ਸੋਧੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ॥

॥ਤੀਸ

ਹੇ ਦਿਨ ਪਖੈ ਕੇ ਆਇ ਆ॥ਆਇ ਮਾਤਾ ਚੰਨੀ ਨੁ ਦਰਸਨ
 ਦਿਤੋ ਸੁ॥ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਾਤਾ ਮੰਦੋਤ ਬੇਗਾਇ ਆ॥ਤੰ ਅਗੇ ਮੰ
 ਵੇਤ ਪੈਗਤੇ ਛਹਿ ਪਈ॥ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੰਦੋਤਿ
 ਤੂੰ ਅਸਾ ਬੇਹਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਨੀਹੇ ਪਉਦੀ॥ਤੰ ਮੰਦੋਤਿ ਕਹਿ

ਆਜੀਮਿਰਭਾਗ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੰਦੁ ਪੀਟਿ ਤੇਰੇ
 ਡੇਢਾਗੈ ਨਿਦੇਖੇ ਮਤੁ ਕਾਈ ਮਨ ਦਿਚਿ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ
 ਵੈ॥ ਸਤੇ ਦੇਰੁ ਮੰਦੋਤ ਜੀਵੀ ਦੁਇ ਪੀਅੰਤੀ ਅਵਡੇ ਪਾਹਿ
 ਲਗੀਆ॥ ਠੇਗਿ ਜਾਤੀ ਜੀਵਹੀ ਪਰਸੁ ਤਰੈ ਦੀ ਆਚਲੀ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਬਹੁਤੁ ਆਜ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਕੀਤੀ ਪਰੁ ਕਰ
 ਤਾਰ ਭਾਣੇ ਦਾਸ ਪਬਨ ਮੰਨੇ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਉਦਾਸ ਤੋਇ ਅ
 ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇਤਾ ਇਕ ਉਦਾਸੀ ਤੋਰੁ ਭੀ ਕਰਿ
 ਅਵੀਏ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਕਰਿ ਪਰਦੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ॥

॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੰਦੁ ਪੀਟਿ ਤੇਰੇ ॥

ਉਚਸਟੀ ਦਜਲਾ ਲਠਕੀ ਰਹੈ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ ਆਭ
 ਲਾਜੀ॥ ਦੋ ਦੇਗਏ॥ ਜਾਵਡੀ ਦੇਲਾ ਤੋਇ ਅਦਰੀ ਅਉਨਾ
 ਦਣਗਏ॥ ਤੰਇਕ ਸਿੰਦੀ ਅਗੇ ਨਾਵਦਾ ਅਹਾ॥ ਜਾਨਾਵਣ
 ਲਗੇ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਉਚਗੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਦੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਹਿ ਅਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਈ ਸਗੋਰ ਖਬਰ ਮਾ
 ਗੁਰਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ॥ ਜੇਹਉ ਜਾਣਾ ਅਖਾਨਾ ਹੀ ਕਹਣਾ ਕਥ
 ਨਾਨਾ ਜਾਈ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਚੁਭਾਈ॥ ਸਭਨਾ ਜੀ ਅਕਾਇ
 ਕੁਦਾਤਾ ਸੰਮੇਦਿ ਸਹਿ ਨਾਨਾਈ॥ ੧॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੰਦੁ ਪੀਟਿ ਤੇਰੇ
 ਭਾਵਾ ਦਿਨੁ ਭਾਣੇ ਕਿਨਾਇ ਕਰੀ॥ ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਦੇ
 ਖਾਵਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਮਿ ਲੈਲਾਈ॥ ਮਤਿ ਦਿਚਿ ਰਤਨ ਜਵਾ
 ਹਮਾਣ ਕਜੇ ਇਕ ਗੁਰਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਚੁਭ

੨੩੫
 ਟਾਈਸਭਨਜੀਅਕਾਇਕੁਦਤਸੰਮੈਦੇਸਾਰਨਜਾਈ
 ੨੨੥੥ਪਤਾਲਾਪਤਾਲਲਖਅਗਾਸਾਅਗਾਸਾਓ੨ਕਓ
 ੨੨ਕਭਾਲਖਕੇਦੇਦਕੁਨਇਕਦਤਾਸੰਸਅਠਗੁਕ
 ੨੨ਕਤੇਬਾਅਸੁਲੀਇਕਪਤਾਲੇਖਾਤੋਇਤਲਿਖੀਐ
 ਲੇਖੇਤੋਇਦਿਣਸਾਨਾਨਕਦਡਾਅਖੀਐਅਪੇਜਾਣੇਅ
 ੨੨੥੩੥ਇਕਦੁਜੀਭੋਲਖਤੋਹਿਲਖਤੋਦਹਿਲਖਦੀਸ
 ੨੨੥੪੥ਲਖਲਖਗੇਜਾਅਖੀਐਏਕਨਮਜਗਦੀਸਾਏਤਰ
 ੨੨੥੫੥ਪਤਿਪਓ੨ਜੀਅਚ੨ਜੀਐਤੋਇਇਕੀਸਾਸੁਟਿਗਲਾ
 ਅਕਾਸਕੀਅਕੀਟਾਅਈਗੀਸਾਨਾਨਕਨਦਗੀਪਾਈ
 ਐਕੁਨੈਕੁਨੀਠੀਸਾ੨੨੥੬੥ਤੋਰਬਾਈਬਪੁਤੁਤੋਈਤੀਸਿੰਦੀ
 ਦੁਇਜਾਹਗਾਅਟਕਿਅਾਇਕਗੁਰਮੁਖਾਤੇਇਕਪਤ
 ਲੀਅਕਾਸੀਤੀਤੀਗੁਰਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਨਦਦੇਹੇ
 ੨੨੥੭੥ਤੀਸਿੰਦੀਗਇਆਅਪਟੇਪੀਰਥੋਪੀਰਅਗੋਪੁਛਿ
 ਅਬਚਾਦਿਨਕਿਉਚ੨ਇਓ੨ਤੀਸਿੰਦੀਅਖਿਅਜੀ
 ਦੇਪੀਰਸਲਾਮਤੀਮੇਨੁਹਿਕੁਤੇਗਨਗੀਲਗੀਐਤੀਪੀਰ
 ਕਹਿਅਬਚਾਕੇਹੀਤੀਸਿੰਦੀਫੇਰਿਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮ
 ਤੀਹਿਕਜੋਹਿਦੁਦਗੀਅਉਦਿਚਿਨਾਦਦਾਅਤਾਸੋਉਸ
 ਬਕਾਉਜੋਬਕਿਅਸੋਕੁਫਰਦਾਤੀਫੇਰਿਪੀਰਪੁਛਿਅ
 ਕੇਹਾਬਚਾਤੀਸਿੰਦੀਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੁਸੀਕਹੇ
 ਚਉਦਾਤਬਕਾਅਤੇਪੇਕਬਰਭੀਕਹੇਚਉਦਾਅਤੇਕੁਰਾ
 ਨਵਿਚਿਭੀਚਉਦਾਲਿਖਤਾਐਅਤੇਉਸਏਡਾਤੁਫਨਬੰ

ਲਿਆਜੋਲਖਹੀਲਖਕਹੈਏਨਿਅਮੇਨੁਤਾਤਦਦੀਏਰ
 ਨਗੀਲਗੀਏਤਾਫੇਰਿਪੀਰਪੁਛਿਅਬਚਾਉਹੁਹਿਦੁਫ
 ਕੀਰਕਿਥੇਛਡਿਓਤਾਫੇਰਿਸਿੰਦੀਅਖਿਅਜੀਦਗੀਅ
 ਉਦਿਚਿਛਡੇਓਤਾਫੇਰਿਪੀਰਅਖਿਅਜਾਹਿਬਚਾ
 ਸਦਿਲਿਆਉਤਾਸਿੰਦੀਸਦਟਿਚਲਿਆਤਾਅਗੇਰਾ
 ਹਦਿਚਿਪੀਮਿਲੇਤਾਸਿੰਦੀਅਖਿਅਚਲੇਦਰਦੇਸੇਮੇ
 ਤਾਪੀਰਤੁਸੰਨੁਘਾਦਕਰਦੈਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਬੋਲਿਆਚ
 ਲਦਰਦੇਸਾਤੈਤੋਪੀਰਦੇਦੀਦਗੁਚਲੇਓਤਾਓਹੁ
 ਸਿੰਦੀਦੁਤਾਨੁਲੈਗਇਆਅਗੇਪੀਰਉਡੀਕਵਾਣਬੈਠਾ
 ਆਤਾਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜਾਇਮੁਕਾਬਲੇਹੈਏਤਾਪੀਰਅ
 ਗੋਪੁਛਿਆਉਤੇਸੰਦੇਪਹੀਅਜੇਇਤੇਅਚਾਇਨਾਤਾ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗਲੀਅਪਰਸੰਦੀਅਜੋਮੰਗੇਸੰਦੇ
 ਨਾਤਾਪੀਰਸਘਦਜਲਾਲਦਸਤਪੈਸੀਲੀਤੀਆ
 ਤੇਮੁਹਬੀਬਚਨਕਹਿਓਸੁਘਾਘਰਸਲਾਮਲੇਕਮਬ
 ਹਾਮੁਦਾਈਸਚੁਚਉਦਗਗਹਕਿਆਬਸੇਖਅਖਸੁ
 ਣਾਈਸਚੁਮੁਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੇਖਸੁਣਾਉਸ
 ਚੁਅਤੇਦਗਗਹਸਹਨਿਸਚੀਆਤੁਠਿਆਨਾਹੀਥਉ
 ਫੇਰਿਚਉਗਮੀਸੁਟੀਆਤਾਫੇਰਿਸਿੰਦੀਬੋਲਿਆਪੀ
 ਰਸਲਾਮਤੀਮੇਰੀਬਾਤਈਦੇਹੈਗਈਅਤੇਤੁਸੀ
 ਅਪਦਿਚਿਪਹਚਿਗਏਤਾਪੀਰਕਹਿਅਅਖਬ
 ਚਤੁਕਿਆਖਨੈਏਤਾਸਿੰਦੀਅਖਿਅਜੀਤੁਸੀਭੀਚ

ਉਦਰੁ ਆਖੋ ਅਤੇ ਕੁਹਾਨ ਪੈ ਕੰਬਰੁ ਭੀ ਚਉਦਰੁ ਆਖੇ
 ॥ ਅਤੇ ਇਸ ਦਰਦੇ ਸਲਖੀ ਲਖ ਆਖੋ ਮੇਈ ਉਅ
 ਖਦਰੁ ਦਿਖੰਦੇ ਪੁਤੁ ਠਕੇ ਤੁਸੀ ਪੈ ਕੰਬਰੁ ਭੁਠੇ ਕੇ ਕੁਹਾਨ
 ਭੁਠੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਆਖਿ ਆਬ ਚਾ ਭੁਠ ਕੇ ਈ ਨਹੀ ॥ ਜਿਨ੍ਹ

੨੩੬

ਦਿਖਾਇ ਰਹਿਨਾ ਲਾਗਤ ਕੀਨੁ ਮਿਲੇ ॥

ਚਉਦਰੁ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਖੁਲੀ ਪੈ ਤਿਨ੍ਹ ਤਿਨ੍ਹ ਚਉਦਰੁ ਅ
 ਖੋ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹ ਲਖੰਦਾ ਨਜ਼ਰਿ ਖੁਲੀ ਤਿਨ੍ਹ ਲਖੀ ਅ
 ਖੋ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਲਖ ਦੇ ਅਗੇ ਕਿ ਆ ਤੀ ਗੁਰੂ

ਨਕਕਹਿ ਅਮਰਗੋਬਿੰਦੁ ਤੀਰਥੀ ਪੀਰ ਮਹਿ ਪਦਾਰਥ
 ਲਖੰਦੇ ਅਗੇ ਇਸਨੁ ਭੀ ਖਬਰਿ ਨਹੀ ॥ ਜਿਥੇ ਤੋੜੀ ਇ
 ਸਦੀ ਨਜਰਿ ਖੁਲੀ ਆਹੀ ਤਿਤਨੀ ਇਨ ਆਖੀ ॥ ਤੰਮਿ
 ਦੀ ਆਖਿ ਆਜੀਏ ਪੁੱਜੈ ਗੁਰਮੁਖ ਆਖਦਾ ਆਹ ਸੇ
 ਕਿ ਆ ਆਖਦਾ ਆਹ ॥ ਤੰ ਪੀਰ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਕਪੁ
 ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਗੁਰਮੁਖ ਤੁਮੀ ਕਿਸਨੁ ਆਖਦੇ ਹੀ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਪੀਰ ਮੇਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ
 ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਲੋਟ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁ
 ਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇ ਤੁਸਾ ਬੋਧੁ ਛਣ ਆਇ ਆਹ ॥
 ਤੰ ਫੇਰਿ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਜੇ ਅਸ
 ਡੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪੁਛੋ ਤੰ ਨਿਕੜੇ ਨੀ ਗੁਰਗੀਦ ਸਦੇ
 ਦਨਾ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪੈਤੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਸੇ
 ਆਖੁ ॥ ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ ਤੁਸਾ ਬੋਧੁ
 ਪੁਛਣ ਆਇ ਆਹ ॥ ਤੰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਸਿ
 ਦੀ ਮੁਗੀਦ ਸਭੇ ਸਦੇ ॥ ਲਗਾ ਆਖਣ ਸੁਣੇ ਖੁਦਾ
 ਇਦਿ ਓਬੀਦਿ ਓ ॥ ਏਹ ਦਰਦੇ ਸ ਅਸ ਡੇ ਤਕੀਏ
 ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਸੀਏ ਨਾਨੁ ਆਪ ਬੈਠਾ ਇਚਲੇ ਆ
 ਹੀ ॥ ਤੁਸੀ ਅਸਾ ਬੋਧਿ ਜਕਰਿ ਜਾਣਨੇ ਅਸੀ ਅਗੇ
 ਉਜਰ ਕਰਦੇ ਆਹ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਅਦਰਿ ਆ ਤੇ
 ਨੀਏ ਨਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖਣ
 ਸੋ ਬਜਾਇ ਲਿਖਾ ਦਣਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸ ਅ

ਸਮਾਦਾ ਦੇ ਅੰਤ ਨੀਤੁ ਸੀਟੇ ਪੈਉ ਠਟਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ॥ ੨੨੭
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀ ਗਜੀਤੁ ਸੀ ਕਿਥੇ ਜਾ ਦੇਹੀ ॥ ਤੰਪੀਰ ਕ
 ਹਿ ਆ ਅਸੀ ਗੁਰਮੁਖੰ ਦਾ ਜਬਾ ਬਲੈ ਟੁਜਾ ਦੇ ਅਹੀ ॥ ਤੰ
 ਠੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਕਿਥੇ ਜਾ ਦੇਹੀ ॥ ਤੰਪੀ
 ਰ ਅਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਮਕੇ ਜਾ ਦੇ ਅਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅ
 ਖਿ ਅਜਾ ਉਜੀ ॥ ਤੰਪੀਰ ਇਕੁ ਜਬਾ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ॥
 ਅਤੇ ਕੁਲਾਸਿ ਰਤੇ ਗਧਿ ਲੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਇਕੁ ਥਾ ਅਸਤ
 ਵਾ ਅਤੇ ਇਕੁ ਥਾ ਅਸਾ ॥ ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕਉ ਸਪਾਈ ॥
 ਅਤੇ ਚਲਿ ਆਗਾਇਆ ॥

॥ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਪੌਰਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ॥

ਤੰਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਮਕਾਉ ਜਿਥੇ ਮਰਦਾ ਨਾਗਾਇ
 ਅਸੀ ॥ ਇਕੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਕਾਉ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਸੁਟਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾਉ ਹਾ ਮਕਾਉ ॥ ਤੰਠੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਓਥੇ ਵਿਸਪਾਸੁ ਜਬਾ ਬਲਿ ਅਵਸੀ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਠਕੀ ਹੋਈ ਬੀ
 ਦਗੀ ਦਾ ਪੁਰਾਉ ॥ ਪਰ ਪ੍ਰੀਤ ਚਾਉ ਸਾ ॥

॥ ਤੀਲਾ ਪੌਰਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ॥

ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਜਾਇ ਜਹਾ ਜਚ ਨਿਅਤਾ ਇਕੁ ਪ
 ਹਾਨ ਜਗਿ ਰਿਆਇ ਓਸਾ ॥ ਤੰਸਯਦ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਅ
 ਜਹਾ ਜਇ ਸਪਹਾਨ ਲਿਲੇ ਗਤੀ ਏਹੁ ਪਹਾਨ ਦੇਖ

ਜਾਣੀਏ ॥ ਏਹੁ ਸੁਨਹਿ ॥ ਆਖਹਿ ॥ ਏਉ ਸੇਧ ॥
 ਲਗਾ ॥ ਤੰ ਜਹ ਜਦਿ ਚਿਤੋ ਕਾ ਮਿਲਿ ਆਪਾ ਘਰੋ ਜਿ
 ਸਉ ਤਰਨਾ ਪੈ ਸਉ ਤਰਿ ਪਵੈ ॥ ਤੰ ਸਯਦ ਜਲਾਲਉ
 ਤਰਿ ਪਇਆ ॥ ਤੰ ਜਹ ਜਹ ਦਰੋਇ ਆਪਾ ਤੰ ਪੀਰ ਜਾ
 ਇਚ ਨਿ ਆਪਾ ਤੰ ਜਾ ਦੇ ਖੇਤੰ ਭਲੀ ਆਵ ਸਤੁ
 ਲਖੀ ਆਪੈ ਨਿ ॥ ਅਛੀ ਅਸੇ ਜਾ ਦਿਛਾਵਣੇ ਦਿਖੈ
 ਪਏਉ ਨਿ ॥ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਪੀਰ ਮਨ
 ਦਿਚਿ ਜਤ ਜੋ ਘਰੁ ਸਮਿਗੀ ਪੈ ਸੋ ਕੋਈ ਹੁਣ ਵਾਲੇ
 ਭੀ ਤੋ ਸਨਿ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਆਇ ਕਰਿ ਲਗਾਲ ਹੰਦਾ ਤਮ
 ਸਾਦੇ ਖਣਾ ਦਿਖੇ ਤੰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਦਿਚਿ ਮੀਰ ਵਰ ਸਦਾ ॥
 ਤੰ ਪੀਰ ਦੇ ਦਿਲੁ ਗੁਜਰੀ ਜੋ ਏ ਖੁਦਾਇ ਏਹੁ ਕਿ ਆਜਿ
 ਖੇਲੋ ਨੀਦਾ ॥ ਤਿ ਖੇਨਾਹੀ ਵਰ ਸਦਾ ॥ ਅਤੇ ਜਿ ਖੇਲੋ ਨੀ
 ਦਾ ਨਾਹੀ ਤਿ ਖੇ ਵਰ ਸਦਾ ॥ ਤੰ ਮੀਰੁ ਵਰ ਸਟੋਰ ਹਿਰਾ
 ਇ ਆਪਾ ਤੰ ਫੇਰਿ ਏਹੁ ਪਾਤਉ ਪਰਿ ਆਇ ਕਰਿ ਮਹ
 ਲਾਇ ਤਦਿ ਚਿ ਆਇ ਆਪਾ ਜਾ ਦੇ ਖੇਤੰ ਉਥੋ ਦੇਵ ਮੀ
 ਕ ਜੋ ਆਪੈ ਸੋ ਆਪੈ ਆਪਣੀ ਜਹ ਗਾਥੈ ਠੇ ਪੈ ਨਿ ॥ ਸਾ
 ਇ ਘਾਉ ਨਾਦਾ ਭਾਗੀ ਆਪਾ ॥ ਜਿ ਸਦੇ ਮ ਖੇਲ ਗਾਤਿ ਮੇ
 ਪਾਸਿ ਬਹਿਗਇ ਆਪਾ ॥ ਓਨਾ ਨੁਇਛਾ ਭੋਜਨ ਕੁਦਰਤਿ
 ਨਾਲਿ ਉਤਰਦਾ ਆਪਾ ॥ ਓਨਾ ਸਭਨਾ ਨੁ ਆਹੁ ਉਤਰਿ
 ਆਪਾ ॥ ਜਿ ਸਦੇ ਪਾਸਟੇ ਹੋਥੈ ਆਪਾ ॥ ਤਿ ਸਜਾਇ ਅ
 ਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੁ ਪੁਛਿ ਆਪਾ ॥ ਅਗੈ ਓਸ ਪੁਛਿ ਆਠ

ਲਾਏ ਅਹਰੁ ਉਤਰਿਆ ਏਸ ਅਖਿਅਜੀਓਤ
 ਰਿਆ ਤੰਢੇ ਰਿਓ ਸੁਪੁਛਿ ਅਪਰਚੇਤਾ ਤੰਢੇ ਸੁਢੇ
 ਰਿਪੁਛਿ ਅਕਿਉ ਤੰਢੇ ਸੁ ਅਖਿਅਜੀ ਰਿਕਜੋ ਰਿ
 ਸੇ ਮੰਡਲ ਥੀ ਦਰਦੇ ਸ ਅਇ ਆਏ ਸੋ ਉਸੇ ਨੀਉ
 ਤਰਿਆ ਤੰਢੇ ਸੁਢੇ ਰਿਕ ਰਿਆ ਅਹਰ ਕਿਸਦਾ ਅ
 ਤੇ ਉਹੁ ਕਿਸਦਾ ਇਸਕ ਰਿਆ ਅਹਰ ਭੀਓ ਸੇ ਦਾ
 ਤੇ ਉਹੁ ਭੀਉ ਸੇ ਦਾ ਤੰਢੇ ਰਿਓ ਸਕ ਰਿਆ ਤੁ ਕਿਆ ਚਿ
 ਕਾਗ ਜੋ ਹਰ ਫਦਰ ਮਿਅਨਿ ਲਿਅਵੇ ਤੰਢੇ ਹੁ ਛਿ ਰਿ
 ਅਇ ਆਦੇ ਨ ਸੀ ਘਿਓ ਸੁ ਬੈਠਾ ਅਧੇ ਧਾਧੇ ਸੁ ਤੰਸ
 ਘਦ ਜਲਾਲ ਖਾਹਿ ਅਪਰ ਜਗਦਾਹ ਰਿਆ
 ਦੇਖੀ ਆਵਤੇ ਤੰਨਾਹੀ ਡਿਠੇ ਪਰ ਜਾਂਦੇ ਤੰਦੇ ਖੀਏ
 ਜਾ ਪਰ ਭਾਤ ਹੋਵਣ ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਓ ਨਾ ਦੀਉ ਡਾਹੀ ਦਾ
 ਖਤੁ ਹੋਇ ਆ ਤੰਸ ਈ ਘਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਆਪਲ ਕਾ
 ਲਗਿ ਗਈ ਆ ਜਾਉ ਨਾਉ ਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ਤੰਢੇ ਸਦੀ ਅ
 ਪਲਕਾ ਖੁਲੀ ਆ ਤੰਢੇ ਹੁ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਮਾਦ ਗੀਦੇ
 ਘਾਟਿ ਹੋਇ ਗਇ ਆ ਛੇ ਰਿਲ ਹਰੀ ਦਾ ਤਮਾ ਸਾਲਗ
 ਦੇ ਖਣਾ ਦੇਖੇ ਤੰਢੇ ਰਿਕ ਜਹਾ ਜਲਗ ਡੁਬਣਾ ਤੰਢੇ
 ਰਿਏ ਸਦੇ ਜੀਗੁਜ ਗੀਜੇ ਏ ਖੁਦਾ ਇਤੁ ਏਹੁ ਕਿਅਕ
 ਹਣਾ ਹੋ ਕੋਈ ਹਨ ਪੁਤ ਛਡਿ ਆਇ ਆਏ ਕੋਈ ਕਰ
 ਜ ਕਛਿ ਕੇਵ ਸਤ ਪਾਈ ਪੈਤੈ ਨੁਇਤ ਨਭੀ ਤੰਹ ਸਨਹੀ
 ਆਵਦਾ ਤੰਢੇ ਹੁ ਜਹਾ ਜ ਡੁਬਣੇ ਹਰਿਨਾ ਲਿਖਾ

ਇ ਪਤਣ ਲਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸਯਾਦ ਜਲਾਲ ਅਖਿ
ਅਸਵੇਲੇ ਹੀ ਜਾਈ ਮੇਰੇ ਅਵਦੇ ਦੇ ਸਨਿ। ਜਾਏ
ਹਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਾਗ ਸਕੇ ਬੈ
ਠੇ ਨਿ। ਫੇਰਿ ਓ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਬੈਠਿ ਗਇਆ ਤੇ ਫੇ
ਰਿ ਓ ਨਾਨਕ ਅਹੁ ਉਤਰਿ ਆਇ ਸਨਾ ਉਤਰਿ ਆ।
ਤਾਂ ਉਹੁ ਸਾਧਨੇ ਹਿ ਬਿਸਮਾਦ ਤੇ ਏ ਆਫੇ ਹਿ ਅ
ਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸਿ ਬੈਠਾ ਤੇ ਏ ਆ ਤੇ ਫੇਰਿ ਓ ਸੁ
ਅਗੋ ਪੁਛਿ ਆ ਅਹੁ ਉਤਰਿ ਆ ਕਹਿ ਓ ਸੁ ਜੀਉ
ਤਰਿ ਆਫੇ ਹਿ ਓ ਸੁ ਕਹਿ ਆ ਪਰਚੇ ਤਾਂ ਤੇ ਫੇਰਿ ਏ
ਸ ਅਖਿ ਅਜੀ ਨਹੀ ਪਰਚੇ ਤਾਂ ਉਸੁ ਕਹਿ ਆ ਕਿ
ਉ ਤਾਂ ਏ ਕਹਿ ਆ ਜੀਉ ਤੁਝੋ ਕਲ੍ਹ ਵਾਲਾ ਦਰਦੇਸ
ਅਜ ਭੀ ਭੁਖਾ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਦਿਖਾਉ ਸਨਾ ਸਦਿ ਲਿਖ
ਉ। ਉਸਦਿ ਚਿਕਿ ਆਤ ਕਸੀ ਹੋ। ਉਹੁ ਤਾਂ ਅਭੁ
ਲ ਸਾਹ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਸਈ ਯਾਦ ਜਲਾਲ ਨੁ ਸਦਿ ਲੇਹ
ਇ ਆ ਤਾਂ ਅਗੋ ਗੁਰਦੇਵ ਪੁਛਿ ਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੁਰਿ
ਬੈਠਾ। ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇਉ ਚ ਬੀਠਾ।
ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿ ਅਤੇ ਗੀਉ ਮਹਿ ਕਿ ਤਨੀਓ
ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਨੁ ਸਲੁ ਸਨਾਹੀ। ਤਾਂ
ਉਸੁ ਫੇਰਿ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਹਿ ਦਿ
ਇ ਕਦੀ ਭੁਖਾ ਭੀ ਹੋਇ ਆ। ਇਨਾ ਦੁਹੁ ਦਿਨਾ ਬਾ
ਸਾਈ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇ ਆਪਣੀ ਸਮਾਲਿ

ਦਿਵਿ ਦਿਵਿ ਕੀਰਤੀ ਕੀਰਤੀ ਆਗਤੀ ਓਸੁ
ਹਦੇ ਵਕਰਿ ਆਸੁ ਦਿਭਾਈ ਤੂੰ ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੈ ਕਿ ਅਗੁ
ਸਤ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਨੁ ਦਇ ਦਿਨੁ ਖਹਿ ਆ
ਗਈ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਸੇ ਤੇ ਕੁਛੁ ਨ ਘੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਓ
ਸੁ ਗੁਰਦੇ ਵਕਰਿ ਆਗਈ ਓਧਰ ਤੇ ਤਖਸੀਰ ਨਹੀ
ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਆਤੁ ਸੀ ਅਪਣੀ ਤਖਸੀਰ ਜਾਹ ਕਰੋ
ਆਤੀ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਦੁ ਦਿਨੁ ਲਹਰੀ ਦਾ
ਤਮਾ ਸਾਡਿਠੈ ਆਤੀ ਓਸੁ ਗੁਰਦੇ ਵਕਰਿ ਆਲਹਰੀ ਦਿ
ਚਿ ਕਿ ਆਡਿਠੈ ਆਤੀ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਕਲੁ ਮੀਉ
ਸਮੁਦ੍ਰ ਦਿਚਿ ਦਹਸਦਾ ਆਹ ਮੇ ਆਖਿ ਆਪਾ ਸਾ
ਹਬ ਆਪਾ ਕਿ ਆਜਿ ਬੇਲੋੜੀ ਦਾ ਤੇ ਤੇ ਬੇਦਹਸਦਾ
ਨਹੀ ਆਤੀ ਜਿ ਬੇਨਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾ ਤੇ ਬੇਦਹਸਦਾ ਹੈ
ਤੇ ਦਹਸਦੇ ਕਹਿ ਗਇ ਆਤੀ ਗੁਰਦੇ ਵਪੁ ਛਿ ਆ
ਅਜ ਕਿ ਆਹੋ ਇ ਆਤੀ ਛੇ ਰਿਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ
ਅਜੁ ਇਕੁ ਜੁਲਗਾਡੁ ਬਣਤੀ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਪਾ
ਬੁਦਾਇ ਤੂੰ ਕਿ ਅਕਰਨਾ ਹੈ ਕਈ ਗਨ ਪੁਤ੍ਰ ਛਡਿ ਆ
ਇ ਆਹੈ ਕਈ ਕਰਜ ਕਹਿ ਬੇਪਲੇ ਆਇ ਆਹੈ
ਏਹੁ ਤੂੰ ਕਿ ਅਕਰਦਾ ਹੈ ਆਤੀ ਜਹਾਜ ਜਾਇ ਬੰਦਗਲਾਹ
ਆਤੀ ਓਹੁ ਗੁਰਦੇ ਵਬੋਲਿ ਆਇ ਸਬੇ ਮੁਖਨੁ ਇ ਬੋਕ
ਛੋ ਏਹੁ ਕਈ ਵਡਾ ਦੇ ਮੁਖ ਆਇ ਆਹੈ ਆਇ ਸਮੰਡ
ਲਾਇ ਚਿ ਬਣਦਾ ਨਹੀ ਆਤੀ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇ

ਮੇਰਾ ਮੀਰਾ ਤੇ ਦੁਸਰਾ ਦੇਵਨ ਹਿਸਾ ਦਾ ਤੇਰਾ
 ਪਣਾ ਭਾਣਾ ਕਰਨਾ ਤੂੰ ਓਸ ਦਾ ਸਹੀ ਕਰੋ ਇਸ ਅਜੇ
 ਤੂੰ ਓਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਲਗਾ ਮੇਟਣਾ ਤੂੰ ਹੁਣਿ ਵਡਾ ਆਦ
 ਮੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤੂੰ ਹੁਣਿ ਲਗਾ ਜਾਣਨ ਜੋ ਹੁਣਿ
 ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਲਗਾ ਚਲਣਾ ਤੂੰ ਵਡਾ ਦੇ ਮੁਖ ਹੈ ਤੇ ਜ
 ਲਾਲ ਆਖਿ ਅਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਉਣਾ ਤੇ ਓਸ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਆਖਿ ਆਸੁਣ ਦਰ ਦੇ ਸੁਜੇ ਓਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਭਟ
 ਮੇਰੇ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਅਤੇ ਜੋ ਓਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਦਿਚਿ ਸਕ
 ਕੇ ਸੋ ਬੇ ਮੁਖਾ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆਗਾ ਸਿਜੀ ਭਲ
 ਤੇ ਇਸ ਅਜੇ ਨੇ ਨੇ ਨਿਸੀ ਹੋਈ ਚਲੇ ਅਹੇ ਮਕੇ ਆਪ
 ਏ ਤਕੀ ਏ ਹਿਕ ਦਰ ਦੇ ਸਫਲ ਡਿਅ ਏ ਆਹਾ ਤੇ ਓਸ
 ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਦਰ ਦੇ ਸੁ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇ ਆਸ
 ਏ ਬੈਠਾ ਇਸਾਇ ਅਹੇ ਸੋ ਓਹੁ ਸਭ ਕੁਛੁ ਜਾਣਦਾ
 ਹੈ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆਦੁਰ ਸਤ ਜੀ ਤੇ ਜ ਲਾਲ
 ਨੁ ਅਹੁ ਉਤਰਿ ਅਜ ਲਾਲ ਭੀਖਾਧਾ ਜ ਲਾਲ ਲਗਾ
 ਜਾਗਣਾ ਜੋ ਦੇ ਖੀਕਿ ਸਹਾਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਅਤੇ ਆਵ ਦੇ
 ਕੇ ਹੋ ਜੇ ਹੁੰਚਾ ਹਿ ਪਹਰਾ ਤਿ ਜਾਗਦਾ ਹਿ ਆਜਾ ਉਨ ਦੀ
 ਉਡਾਰੀ ਦਾ ਵਖਤੁ ਹੋਇ ਆ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਦੀ ਆਪ ਲਕਾਲ
 ਹਿ ਗਈ ਆ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਸਮਝਿ ਆ ਜੋ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਆਵ
 ਦਾ ਅਤੇ ਓਹੁ ਦਰ ਦੇ ਸਥੇ ਭੈ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਦੇ ਲਿਦਿਚਿ
 ਆਈ ਜੋ ਜਾਗੁ ਇਥੇ ਆਇ ਲਗੇ ਤੇ ਅਸੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀਏ

॥ ਤੇ ਹਿਕ ਜਗਤੁ ਜੁਗਤੁ ਬਨ ਬੰਦੇ ਨਿਲੇਖਾ ॥ ਹਿਕ ਜਗਤੁ ਜੁਗਤੁ ॥ ੨੪੦ ॥
 ਲਚਕਿ ਬੈਠਾ ਫਿਰਿ ਜਗਤੁ ਜੁਗਤੁ ਬਨ ਬੰਦੇ ਨਿਲੇਖਾ ॥ ਹਿਕ ਜਗਤੁ ਜੁਗਤੁ ॥
 ਆਇਆ ॥ ਤੇ ਜਲਾਲ ਆਪਣੇ ਆਸਟਿ ਆਇਆ ॥
 ਇਗੁਗਨਾਨ ਕਰੁ ਮਿਲਿ ਆਦਿ ਸਤ ਪੈਸੀ ਲੀਤੀ ॥ ਅਗੋਗੁਗੁ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਦੇ ਗੁਗੁ ਮੁਖ ਦਾ ਜਬਾਬੁ ॥ ਤੇ ਜ
 ਲਾਲ ਕਹਿ ਆਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸ ॥ ਤੇ ਸੁਮਭਕੁ ਦੁਰੋਸਨ
 ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਗੁਨਾਨ ਕਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਜੋ ਕੁਣ ਜਬਾਬੁ ॥
 ਏਤੋ ਸੋਈ ਆਖਹੁ ॥ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸ ॥ ਜੋ
 ਕੋਈ ਹੁਕਮੁ ਬੁਦਾਇ ਦਾ ਮਨ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ
 ਸਕਨਾਹੀ ਲਿਖਾਵ ਦਾ ਸੋਈ ਗੁਗੁ ਮੁਖ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉ
 ਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਸਕ ਲਿਖਾਵ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਦੇ ਮੁਖ ਹੈ ॥
 ਏਤੋ ਜਬਾਬੁ ਮਿਲਿ ਆਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਗੁਨਾਨ ਕਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪੀਰ ਜੀ
 ਏਤੋ ਜਬਾਬੁ ਤੁਸੀ ਕਿਥੋ ਲਿਖਾਇਤਾ ॥ ਤੇ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆ
 ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸ ਹਿਕੁ ਜੋ ਪਹੜਟਾ ਪੂਦੇ ਵਿਚਿ ਆਹ
 ਓਥੇ ਕੁਹੁ ਤਿ ਦੇ ਦਰਦੇਸ ਹੁਦੇ ਆਹੈ ॥ ਉਨਾਨੁ ਕੁਦਰਤਿ ਦ
 ਅਤੁ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਉਨਾ ਦਾ ਹੁਕੁ ਏਨਾ ਜਗਨ ਆਇਆ ॥ ਤੇ
 ਗੁਗੁਨਾਨ ਕਰੁ ਮਿਲਿ ਆਹੈ ਹੁਕੁ ਉਦੇ ਆਹੈ ॥ ਤੇ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆ
 ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸ ਉਨਾ ਦਾ ਸਾਇਆ ਜਬਾਬੁ ਆਹੈ ਸੋਈ ਕਾਈ
 ਨਪਾਈ ॥ ਤੇ ਗੁਗੁਨਾਨ ਕਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦਿਦੇ
 ਹੁ ॥ ਤੇ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸੰਨੁ ਰਜਾਇ ਬੁਦਾਇ ਦੀ ॥ ਤੇ ਗੁ
 ਗੁਨਾਨ ਕਹਿ ਦਿਦਾ ਤੇ ਇਆ ॥

ਲੇਪੁਛਿਅਓਥੇਕਉਣਅਯੋ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਿ
ਭਾਈਬਾਲਾਓਥੇਨਾਹਦਗੁਸੰਈਦੇਸਿਖਅਧੈ॥ਸੰਗਤਿਅ
ਰੀਪੁਗਨਸਾਧਅਯੋ॥ਤੰਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਉਣਿਕਿ
ਪਗੁਰੇਦੇਰੋ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਪਟ
ਣਸਾਧਫਗੀਦਦੇਜਾਈਏਗੋ॥ਤੰਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਫਗੀ
ਦਸਾਧਤੰਅਗੋਰੀਚਲਿਅਧੈ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈ
ਬਾਲਾਫਗੀਦਦੀਸਤਦੀਜਾਗਯੋ॥ਸੇਖਬਿਗੁਮਪਗਫ
ਕੀਰਭਲਾਧੈ॥ਤੰਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਜਾਲਾਲਜੇਧੈ
॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਜਾਲਾਲਤੇਬਹੁਤਦੁਰਿ
ਧੈ॥ਖੁਦਾਇਦਾਪਿਅਗਯੋ॥ਤੰਬਾਲੇਅਧਿਅਜੀਚਲੀ
ਏ॥ਅਤੇਉਸਦਾਮੁਗੀਦਏਸੋਭੀਖੁਦਾਇਦਾਪਿਅਗਯੋ॥
ਓਥੋਜੋਚਲੇਪਟਣਸੇਖਫਗੀਦਦੇਅਏ॥

ਸੋਗੁਗੁਨਾਨਕੀਭਾਵਨਾ

॥

ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ॥੧॥ ॥ਗੋਸਟਿਸੇਖਬਿਗੁ
ਮਕੀਅਤੇਗੁਗੁਨਾਨਕਨਾਲਿਉਣੀ॥ਕਮਾਲਦਰਦੇਸਅਤੇ
ਬਾਲਾਸੰਧੂ॥ਤੰਗਦੀਨਦੀਦਿਅਤਨਦੀਦੇਅਧਦਿਚਿ
ਅਇਅ॥ਮੰਝੇਮੰਝੇਉਦਿਅਨਦਸਦੀਅਅਧਦਿਚਿ
ਦੇਗੁਗੁਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾਅਏਪਟਣ॥ਸੇਖਫਗੀਦਦੇਸ
ਦਾਪਤਗਦਿਨਗਦੇਕੋਰਦੁਦੇਫਗਕਦਿਚਿਅਇਥੇ

ਠਾ॥ ਧੰਟੰਟੰਟੰ ਧੀਰਸੇਖ ਫਰੀਦਦੀ ਮਭਿਲਾਦਸੇਖ
ਬਿਗਮ ਬਾਲਗਜਾ॥ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਦਾ ਮੁਗੀਦ ਬੁਦਾ
ਇਦਾ ਪਿਅਰਾਲ ਕੜੀ ਆਚੁਨਟ ਆਇਆ ਸੀ॥ ਧੀਰ
ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲਿਕਾ ਮਲਦਰਦੇ ਸਖ ਬਰਦ ਹੁਕੁਦਾ ਇਦਾ
ਪਿਅਰਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰਿ ਜਾਣਦਾ ਥਾ॥ ਲਕੜੀ ਆ
ਚੁਣਦਾ ਸੀ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ ਸਲੋਕ ਸਿਫਤਿ ਦਿਚਿਦਿ
ਤਾ॥ **॥ ਸੰਤੋਸ਼ ॥** ॥ ਅਧੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪ ਭੁਧ
ਹਿਲੇਖ ਭਿਤੁ॥ ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕ ਦੁਜਾ ਕਹੈ ਕੁੰ॥ ੧॥ ਤੰ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪਿਅਰ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਕਹਿਤਾ॥
ਤੰਓਨਿ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਦੇ ਮੁਗੀਦ ਲਕੜੀ ਆ ਆਪਣੇ ਪੀ
ਰ ਦੇ ਲੀਗ ਗੁਨ ਚੁਣਦਾ ਸੀ॥ ਓਨਿ ਮੁਟਿਆ॥ ਮੁਟਿ ਕੈ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ॥ ਆਇ ਕਹਿਦ ਸਤ ਪੰਜੇ ਲੇਦੁ
ਆਇ ਸਲਾਮ ਕਹਿ ਬੈਠਾ॥ ਅਹ ਜਕੀਤੋ ਸੁਜਿ ਪੀਰ
ਸਲਾਮਤੀ ਇਉ ਬੈਤ ਮੇਕੁ ਦਤਿ ਸੁਣਈਐ॥ ਤੰਕ
॥ ਸੰਤੋਸ਼ ॥ ॥ ਜੰਏ ਫਰੀਗ ਖੁ
ਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਆਪੇ ਪਟੀ ਤੰ ਆਪੇ ਕਲਮ ਮੈਤਾ॥ ਆ
ਪੇ ਲਿਖਣਹਾਰਾ॥ ਬਿਅ ਆਖਨ ਨੁਜੇ ਬੰਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਸੁ
ਦਿਚਿਭੀ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਲਮ ਜੋ ਬੰਦੇ ਦੇ ਬਾਬਿ ਲਿ
ਖੀ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਭੀ ਆਪੇ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਜੋ ਜਾਣੀ
ਸੋ ਕਿ ਆਕਰਿ ਜਾਣੀਏ॥ ਜੰਏ ਹੁਕੁਦਾਇ ਤੰਏ ਹੁਕੁਦਾ
॥ ਕੰਬੀਰ ਕਹਿ ਆਤੰ ਜਿ ਖਾਲ ਕਖਲ ਕਹਿ ਚਿਖਲ ਕ

ਪੁਰਾਨਿ ਅਸਭਨਾਈ ॥ ਰੇ ਕੋਈ ਜਾਨਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ ॥
 ਤਿਉ ਗੁਨਾਨ ਕਰਿ ਆਪੇ ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰੈ ਆਪੇ ਸਾਹਿਬੁ
 ਹੈ ॥ ਬਿਨਾ ਇਕ ਸਥੀ ਦੁਜਾ ਨ ਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜੀ ਕਰੈ ਏਕੈ ॥
 ਓਹੁ ਫੇਰੀ ਅਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇਅਇਆ ॥ ਆਇਕ ਰਿਅਖਿ
 ਓਸੁ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ॥ ਇਕ ਜੋ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਹਿੰਦੁ ਜੁ ਦੇਖਿ
 ਆਪੇ ਸੁਭੇਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਹੈ ॥ ਅਲਪੁ ਪਛਾਨਤੈ ਸੁ
 ਮੈ ਏਈ ਦੇਵ ਜਾਪੈ ਜਿਨਿ ਇਕ ਕਰਿ ਜਾਤ ਸੋ ਭਕਤਾਲਾਨੁ ਅਪ
 ਨਿ ਆਪੈ ॥ ਤਬ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆਬਚਕ ਮਾਲ ਦਿਖਾ ਹਿੰਦੁ ਤੇ
 ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਸੁਗਤਿ ॥ ਤੈ ਕਮਾਲ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ
 ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਬ
 ਸੇਖ ਬਿਗੁ ਮਪੀਰ ਕਹਿ ਆਜ ਬਚਾ ਮੈ ਡਾਜ ਬਾਬੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰੈ ਪਿਨਵੰਦੁ ॥ ਜੇ ਇਸ ਜਬਾਬ ਦਾ ਸੁਆਲ ਦਿਤੈ ਸੁ
 ਤਾਉ ਹੁੰਕਤਾਲਾ ਕੁਪ ਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਨ ਦਿਤੈ ਸੁਤਾ ਹੋਭੁ
 ਠਹੈ ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਬਿਗੁ ਮਕਹਿ ਆ ॥ ॥ ਮਹਾਂ ॥
 ॥ ਧੇਰਵੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਪੁਛੀ ਅਸੁ ॥ ਇਕ ਸਾਹਿਬੁ ਦੁ
 ਇ ਹਦੀ ॥ ਕਿਉ ਜਾ ਮੇਵੀ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ॥ ॥ ਇਸ ਕਾ ਪ
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ਜਿਹਿ ਇਕ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋ ਦੁਹਦੀ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ
 ॥ ਹਿੰਦੁ ਆਖਦੈ ਨਿਜਿ ਅਸੀ ਵਿਚਿ ਸਹੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੈ ਨਿਜਿ ਅਸੀ ਵਿਚਿ ਸਹੀ ਹੈ ॥ ਦਿ
 ਖਾ ਖੁਦਾਇ ਹਿਕ ਹਦੀ ਦੁਇ ॥ ਸਹੀ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿਚਿ
 ਕਹੀ ॥ ਅਤੇ ਅਣ ਸਹੀ ਕਿਤ ਹੁ ਵਿਚਿ ਕਹੀ ॥ ਤਬ ਏ

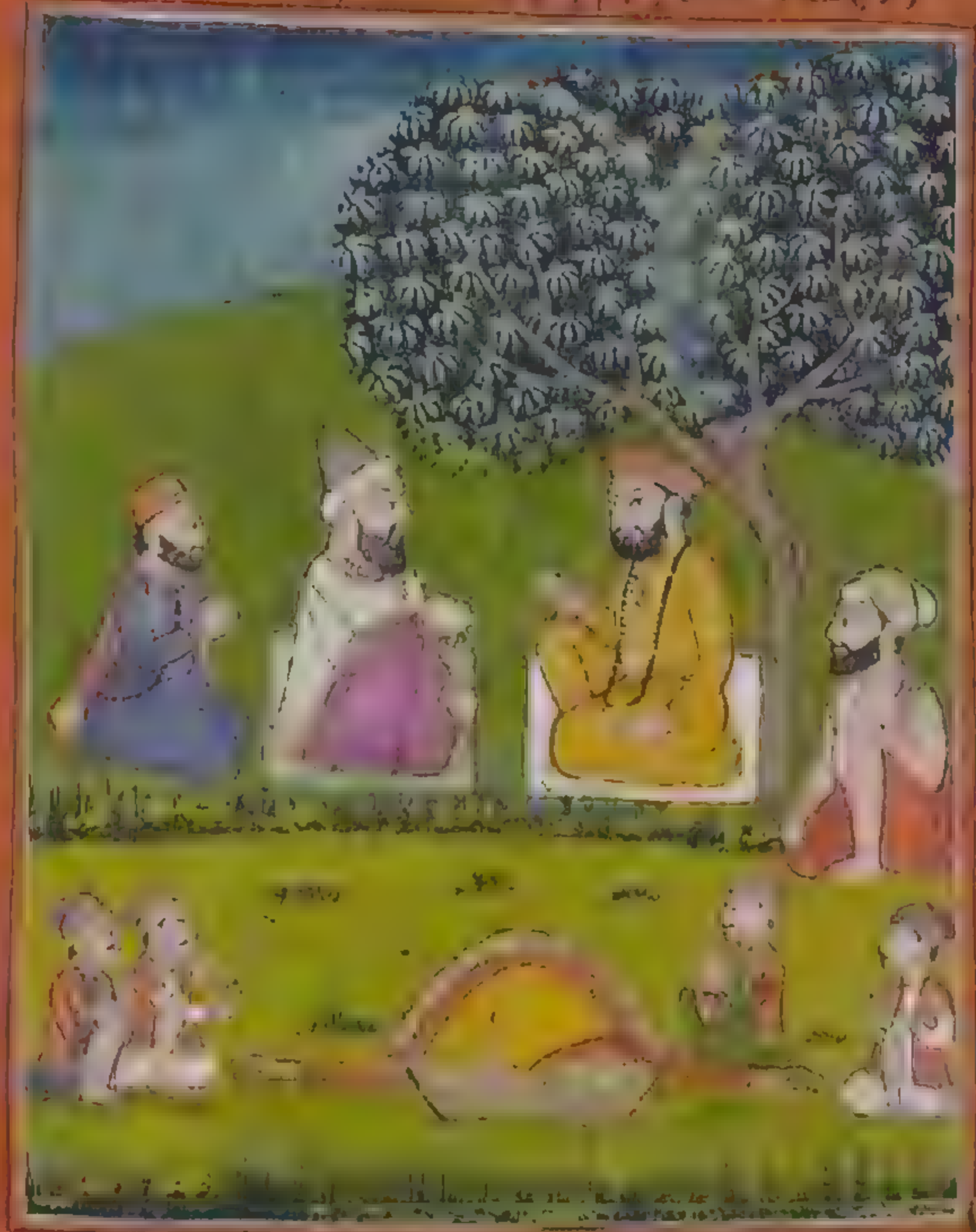
ਪੁਕੈਤ ਸੇਖਾ ਬਿਗਮ ਪਾਸ ਲੋਕ ਰਿਗੁਨਾਨ ਕ ਪਾਸਿ ਆ
ਇਆ ਓਹੁ ਸਾਹਕ ਮਾਲ ਮੂਰੀ ਦ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਦਾਨ
ਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਆਇ ਕ ਰਿ ਆ ਧਿ ਓ ਸੁਜਿ ਪੀਰ ਜੀ
ਸਲਾ ਮਤੀ ਮੇਰੇ ਪੀਰ ਤੈ ਡੇ ਬੈਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਓਹ ਦੇ ਜ ਬਾਬ
ਦਾ ਸੁ ਆਲੇ ਮੇਕੁ ਮਿਲੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕ ਰਿ ਆ ਜਿ ਆ
ਖਿਦਿ ਖਾ ਕਿ ਆ ਓਨ ਖੁਦਾ ਇ ਦੇ ਪਿ ਅਰੇ ਪਿ ਅਰੇ ਜ
ਬਾਬ ਮੰਗਿ ਆ ਹੈ ਸੁ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਮ ਬੈਤ ਆ ਧਿ ਸੁੰਟਿ
ਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਬੈਤ ਦਾ ਸੁ ਆਲ ਆ ਧਿ ਆ ਸਗੀ
ਅਤ ਮੇ ਓ ਪਰਮ ਲੋਕ ਦਾ ਜ ਬਾਬ ॥ ਰਿਕਾ ਸਾ ਰਿ ਬਰਿ
ਕਾ ਹਦਾ ॥ ਰਿਕੇ ਮੇ ਵੀ ਦੁ ਜੇ ਕੁ ਹਦਾ ॥ ੧ ॥ **ਅਰੇ ਕਾ** ॥ ਦੁ
ਜਾ ਕਾ ਹੇ ਸਿ ਮਗੀ ਮੇ ਜ ਮੇ ਤੇ ਮ ਰਿ ਜਾ ਇ ॥ ਇਕੇ ਸਿ ਮ
ਗੋ ਨਾਨਕ ਜਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹ ਰਿ ਆ ਸ ਮਾ ਇ ॥ ੩ ॥ **ਇ**
ਮਾਨ ਪਾਤਕ ਮਾਨ ॥ ॥ ਤਬ ਗੁਨਾਨ ਕ ਰਿ ਆ ਮੂਰੀ
ਦ ਨੁ ਜਿ ਪੀਰ ਅਜੇ ਜਾ ਤੁੰਦੁ ਪੁਨੁ ਭਾਲ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੁੰ ਖੁਦਾ
ਇ ਨਾਲਿ ਦ ਮਲ ਨਾ ਹੀ ॥ ਰਿਕਾ ਸਾ ਹ ਬ ਹੀ ਰਿਕਾ ਹਦਾ
ਰਿਕ ਮੇ ਵੀ ਮੇ ਵ ਕ ਗਾ ਦੁ ਜੇ ਕੁੰ ਹ ਦੁ ਦੁ ਰਿਕ ਗਾ ਦੁ ਜ ਮ
ਨ ਰਿਕ ਰਿ ਦੁ ਜਾ ਮਾ ਰਿ ਨਿ ਦ ਗਾ ਜਿ ਸ ਦਾ ਸ ਹ ਬ ਅੰ ਕ ਹ
ਹੈ ਤਿ ਸ ਕੁੰ ਤੁੰ ਮੇ ਦਿ ॥ ਜੋ ਸ ਭ ਨਾ ਜੀ ਅ ਕੇ ਸਾ ਧਿ ਹ ਦਿ ਆ ਹੈ
॥ ਤਿ ਸ ਕੇ ਤੁੰ ਸਿ ਮ ਰਿ ਹੋ ਰ ਦੁ ਜਾ ਮ ਨ ਰਿਕ ਰਿ ॥ ਕ ਓ ਟੁ ਰਿ
ਦੁ ਕ ਓ ਟੁ ਮੁ ਸ ਲ ਮਾਨ ਸ ਭ ਨਾ ਦਿ ਚਿ ਰਿਕੇ ਖੁਦਾ ਇ ਹੈ ॥
ਓਹ ਮ ਲੋਕ ਦਾ ਜ ਬਾਬ ਦਾ ਸੁ ਆਲਾ ਗੁਨਾਨ ਕ ਪਾਸਿ

ਣਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾਜੀ ਜੀਵ ਜੋਪੁਗੀਤੁ ਮਸੀਨਾ ਦੇ ਦਾ ਦਰਖਾ
 ਹਰਾਉਣਿ ਆਉਦੁ ਉਦੁ ਦਲੁ ਉਠਿ ਕਰਿ ਗਲਿ
 ਮਿਲੇ ਬਹੁਤੁ ਭਉ ਕਰਿ ਪੀਰ ਦਿਛਾਵੈ ਦਿਛੁਦ
 ਏ ਪੀਰ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੋਨੋ ਪਰਿ ਬੈਠੇ ਇਕਠੇ
 ਨੋ ਮਸੀਨਾ ਮਿਲਾਨ ਨਹਿ ਕਰੇ ਏ

੨੪੩

ਬਾਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰਬ ਦਲਿ ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਖ
 ਬੇਦਲਿ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀਤੁ ਸੀਕਾ
 ਇਤ ਦਲਿ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਤੰਗੁ ਸੇਖ ਬਿਹਤੁ ਮਕਾਹਿ

ਅਨਾਨਕ ਜੀਉ ਮੁਖਿ ਮਾਨਸ ਕੇ ॥ ੧ ॥ ਭੁਖੀ ਕਰੀ ਭੋ
 ਉਰੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀ ਹਜੀ ਖੁਦਾਇ ਬਾਦੁ
 ਭੁਲਣੇ ਦੀ ਭਵਾਲੀ ਏਹੈ ॥ ਆਪੀ ਹਜੀ ਭੁਖੁਦਾਇ ਨੁਇ
 ਵਭਾਲਦਾ ॥ ਜਿਉਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਦਸਤੁ ਢੂਢੀ ਦੀ ॥
 ॥ ਤੰਗੁ ਆਖਿ ਅਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਡੇ ਬੈਤ ਸੁਣਿ ਕਹਿ
 ਅਸੀ ਬਹੁਤੈ ਹਨ ਥੀ ਅਸੇ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਅਜਿਨ ਦੀ
 ਏਹੁ ਬੈਤੁ ਪੈ ਤੈ ਦਾ ਦੀ ਦਰ ਭੀ ਕਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਪੀ ਹਸਲਾ ਮਤੀ ਅਸੀ ਜੀਵੇ ਅਸੀ ਨੁਤੁ ਸਡੇ ਮਿਲੇ
 ਨਾਲਿ ਸਰ ਫਗ ਜੀ ਤੈ ॥ ਤੁਸ ਡਾ ਦੀ ਦਰ ਤੈ ਅਨਿ
 ਹਾਲ ਤੈ ॥ ਤੰਗੁ ਆਖਿ ਅਜਿਣੇ ਨਾਨਕ ਮੈ ਕੁ ਤੈ ਡੇ
 ਬੈਤੁ ਦਾ ਬਿਅਨ ਭੀ ਹਨ ਲਗਾ ॥ ਉਦਾ ਮਜਨੁ
 ਨ ਅਖੀਵੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜਿ ਪੀ ਹਸਲਾ ਮ
 ਤੀ ਫੁਹ ਮਾਈ ਏ ॥ ਜੋ ਕੁ ਖੁਦਾਇ ਭੇਜ ਸੀ ਜਿ ਬਾਬੁ ਸੁ
 ਆਲ ਅਖ ਸੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਪੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਖਬਰਿ ਧਿਨੈ ਦਾ ਸੁ ਆਲ ਕੀਤਾ ॥ ॥ ਸੰਲਕੁ ॥ ॥
 ਸੇਖ ਬਿਹਮ ਅਖਿ ਆ ॥ ਪਾਇ ਪਟੇ ਲਾਧ ਜ ਕਹੀ
 ਕੰਬਲ ਜੀ ਪਹਾ ॥ ਜਿਨੀ ਦੇ ਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੇ ਮੈ ਸੇਈ
 ਦੇ ਸਕਹੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸੁਕਾ ਪਰ ਮੁਖ ॥ ॥ ਜਿ
 ਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਏ ਤੈ ਜੋ ਕਹਿ ਅਜੋ ਹਿਕ ਖੁਦਾਇ
 ਤੈ ॥ ਸੋ ਹਿਕ ਖੁਦਾਇ ਕਿਉ ਕਹਿ ਪਾਈ ਤੈ ॥ ਕਪ
 ਤੇ ਪਾਇ ਕਹੀ ਚੀ ਬਨੈ ਪੈ ਨਿਕ ਰਿਲੇ ਗੋਟੀ ਵਿਚਿ

ਪਿੰਨਿਕਲਾ ਕਿਉ ਜਾ ਲਿਖਾਇ ਰਹਾ ॥ ਕਿ ਨਿਰਾ ਹੀ ॥ ੨੦੦ ॥
 ਇਸ ਤੀ ਆਪ ਹਿ ਮਹਲ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਪਿੰਥਾ ਪੈ ਨਿ ਨਿ
 ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਗਲਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵ ਮੇਡਾ ਸਾਹਿਬ ਮੇਕੁ ਮਿ
 ਲੈ ਸਾਈ ਗਲਿ ਕਰ ਦਾਹਾ ॥ ਪਰ ਤੂੰ ਮੇਕੂੰ ਓਹ ਬਾਤ ਡਸੁ
 ਜਿਤੁ ਦੇਸ ਜਿਤੁ ਮਿਹਨ ਤੇ ਮੇਕੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮਿਲੈ ॥ ਸੋਈ
 ਜਬਾਬੁ ਮੇਕੂੰ ਡੇਹਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਸਰੀ ਘਤ ਦਿ ਚਿ ਸਲੇ
 ਕ ਸੁਆਲ ਬੈਤ ਦਾ ਦਿਤਾ ॥ ਕਹੈ ਪਾੜ ਪਟੋਲਾ ਪਜ ਕ
 ਰ ਕੰਮ ਲਜੀ ਪਹਰੁ ਕਾਹਿ ॥ ਘਰਿ ਹੀ ਬੈਠਿ ਆਸਹੁ ਮਿ
 ਲੈ ਜੇ ਚਿਤ ਰਾਖੁ ਥਾਇ ॥ ॥ ~~ਭੀਰੋ ਕਹਿ ਜਿਹਾ~~ ॥ ਘਰ
 ਹਿ ਹੀ ਮੁੰਧਾ ਦਿ ਦੇਸ ਪਿਰ ਨਿਤ ਸਾਹ ਸਮਾਲੇਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਮਿਲ ਦਿ ਆਇ ਲਨ ਲਗਾਈ ਜੇ ਨੀ ਅਤਹਾ ਸਿਕਰੇਇ
 ॥ ੫ ॥ ॥ ~~ਨਿਰਾ ਹੀ ਮੁਕਤ~~ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਮ
 ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਕਿਤ ਕਰਾਇ ਤੂੰ ਕਪੜੇ ਪਾੜ ਦਾਹੈ ॥ ਕਿ
 ਤ ਕਰਾਇ ਤੂੰ ਚਿਰ ਗਟੀ ਆਪੇ ਨ ਦਾਹੈ ॥ ਕਿਤ ਕਰਾਇ ਘ
 ਰ ਮਹਲ ਇਸ ਤੀ ਆਛ ਡਦਾਹੈ ॥ ਏਨੀ ਗਲੀ ਖੁਦਾਇ
 ਨਾਹੀ ਪਾਈ ਦਾ ॥ ਸਿਦਕ ਹੁ ਮੁਹਾਦ ਪਾਈ ਦੀਹੈ ॥ ਸੇਖ
 ਜੀ ਘਰਿ ਬੈਠਿ ਆਉਇ ਆ ਸਿਦਕ ਥਾਇ ਰਹ ਦਾਹੈ ॥
 ਸਿਦਕ ਸਬੁ ਗੀ ਦਿ ਚਿਹਾਨਿ ਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਬ
 ਏਹ ਬੀ ਐਭੇ ਸੀ ਦੇ ਸੀ ਕੀਤੇ ਖੁਦਾਇ ਨਾਹੀ ਮਿਲ ਦਾਹੈ
 ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜੇ ਅਉਰਤ ਘਰਿ ਰਹੈ ਐ ਅਤੇ ਮਹਾਦ ਦਿ ਦੇਸ ਰ
 ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਦੇਹ ਕ ਅਦਬ ਦਿ ਚਿ ਬਹਿਰੈ

ਤੇ ਮਹਿੰਦਰ ਪਸਮ ਮਕੀ ਗਤਿ ਕਸਮ ਮਹਿੰਦਰ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਜਿ
 ਤੇ ਮੇਖ ਜੀ ਅਉਰਤ ਬਦਲੇ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਸਿਦ
 ਕ ਨਹੋ ਦਸਿ ਤੇ ਅਉਰਤ ਬਜਰਗ ਹੋਇ ॥ ਖਸਮ ਦੀ
 ਨਹੋਈ ॥ ਖਸਮ ਕੀ ਸਹਜਾ ਜੀ ਅਸੁ ਮੇਖ ਜੀ ਚੰਦੁ ਅ
 ਉਰਤ ਅਉਰਦੀ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਸਬੁਰੀ ਕਰਕੇ ਸਿਦ ਕ ਦਿਖਿ ਬ
 ਹਿਰੈ ਤੇ ਸਿਦ ਕ ਪੁਰਾ ਦਹੈ ॥ ਤੇ ਖਸਮ ਨੁ ਘਰ ਬੈਰੀ
 ਆਪਣੇ ॥ ਤੇ ਮੇਖ ਬਿਰਾਮ ਪੁਛੀ ਖਬਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ॥
 ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਨੀਚੀ ਕੰਤ ਨਗਦਿ ਅਵਛੀ ਥੀ ਮੁਟੀ ਅ
 ਸੁ ॥ ਧਨ ਕੁਰੇ ਦੀ ਗੋਰ ਪਈ ਤੇ ਸਪੁਰਿ ਬਨਾ ਮਿਲੀ ਅਸੁ ॥ ੭
 ॥ ਤਸਮੁ ॥ ॥ ਮਹਿੰਦਰ ॥ ॥ ਅਤੇ ਮੇਖ ਕਹਿ ਆ ॥ ਜਿਏ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਜੁ ਕਹਿ ਅਸਿਦ ਕ ਸਬੁਰੀ ਲੈ ਕਹਿ ਬਹਿਰ
 ਹੁ ॥ ਦਿਖਾ ਮੇਤਾ ਜਦ ਜੁ ਆਨ ਆਹੀ ਖਿਜ ਮਤਿ ਦਿਚਿ
 ਪਹੁਚਦੀ ਆਹੀ ਤੇ ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿ ਈ ॥ ਹੁਇ ਬਿਰਾਮ
 ਹੋਈ ਹੁਇ ਖਿਜ ਮਤਿ ਬਿਸਤੋ ਹੋਵੇ ਹੀ ॥ ਹੁਇ ਏਸ
 ਨੁ ਗੋਰ ਦਿਨ ਆਈ ਇਸਦਾ ਕਉਣ ਹੋਵੇ ॥ ਹੋਇ ਈ ਨੀ
 ਦਿਨਾ ਦਿਚਿ ਨਾ ਮਿਲਿ ਈ ॥ ਹੁਇ ਇਸਨੁ ਈ ਮੇਦਰ ਹੀ ॥
 ਇਸ ਬਤ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਹੀ ਅਤਾ ਦਿਚਿ
 ਬੈਤ ਦਿਤਾ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਜਿ ਮਹਿੰਦਰ ਕੁਚ ਜੀ ਮਨ ਦਰੀ
 ਕਾਲੀ ਮੁਹੁ ਪੁਕ ਸੁਧਾ ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਨਿਤੀ ਪਿਰੁ ਹੋਵੇ ਨਾਨਕ
 ਅਵਗਣ ਮੁਧਾ ॥ ੮ ॥ ॥ ਜਿ ਸਕਾਰ ਕੀ ਪਾਸ ॥ ॥ ਜੀ
 ਏਸਨੁ ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਜੁ ਜੁ ਆਨੀ ਦਿਚਿ ਨਾ ਮਿਲਿ ਆਹੀ

ਮੇਰੇ ਭੁੱਖੇ ਸੁਖ ਭਾਗ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਏ ਹਨ ਮੇਰੇ
ਦਿਚਿਓ ਮੇਰੇ ਅਉਰਤ ਜਾ ਕੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਖਸਮ ਮੁਹਿ
ਸਨਾਇ ਕੁਏ ਸੁਖ ਜੁ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਹਿ ਪਹਿਨਾਈ ਮਿ
ਹਰ ਕਹਦਾ ਅਤੇ ਅਉਰਤ ਸੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੀ
ਗਾਹ ਵਿਚਿ ਹੋਈ ਹੈ ਮੇਰੇ ਲੇਖੇ ਬਲੀ ਖਸਮ ਬੁਈਆ
ਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਖ ਹਨੁ ਸਾਹ ਬਾਹੁ ਤੁਖੁ ਮੀ ਹੋਇ ਕ
ਹਿ ਮਿਲੇ ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮ
ਹਲ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਖ ਹਨੁ ਖਸਮ ਕਿਉ
ਕ ਹਿਨ ਜੀ ਕ ਆਵੇ ਕੁਚ ਜੀ ਇਤੁ ਹੈ ਜਿ ਖਸਮੇ ਦੀ ਸ
ਹਨ ਜਾਏ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਬਦ ਬੁਇਏ ਹੁਜੁ ਬਦ ਅ
ਮਲ ਕਹੇ ਚੋਗੀ ਜਗੀ ਨਿਦਾ ਅਹੰ ਕਾਹ ਕਹੇ ਕਹੇ ਪਕਰੇ
ਲੋਕੁ ਮੇਰੇ ਭੁੱਖੇ ਲੋਕੇ ਨੀਗ ਲੀਏ ਨੀਬਾਤੀਏ ਸਨੁ ਮੇਰੇ
ਹੋਇ ਆਵਦੀ ਹੈ ਜਾਏ ਹਬਲਾਈ ਇਸ ਹੋਇ ਨਾ ਤਾਂ ਮੇ
ਖਜੀ ਤਾਂ ਇਸਨੁ ਸਾਹਿਬ ਖਸਮ ਕਿਉ ਕ ਹਿਨ ਜੀ ਕ ਆ
ਵੇ ਜਾਏ ਸਨੁ ਗੁਣ ਹੋਇ ਨਿਤ ਏ ਸਨੁ ਖਸਮ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮੇ
ਖ ਬਿਰਹ ਮਕਰਿ ਅਬੈਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਆਲੁ ਹੀ
ਤੋ ਸੁਆ ਕਉਣ ਸੁਆ ਖਰਕ ਵਣ ਗੁਣ ਕਵਣ ਸੁਆ ਟੀਅ
ਮੰਤ੍ਰਾ ਕਉਣ ਸੁਆ ਭੇਦੇ ਦੇ ਸਕਰੀ ਜਿਤੁ ਦਸਿ ਆਵੇ ਕੰਤੁ
੯੯) ~~ਮੇਰੇ ਭੁੱਖੇ ਭਾਗ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋਏ ਹਨ~~ ੧੧) ਤਾਂ ਮੇ ਖ ਬਿਰਹ ਮਕਰਿ
ਅਭਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੁੱਖੇ ਸੁਗੁਣ ਵੇਤ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਕ
ਹਿ ਕਹਿ ਸਾਹਿਬ ਆਇ ਆ ਹੈ ਜਿਨੀ ਗੁਣੀ ਤੇ ਪਾਇ ਆ ਹੈ

ਸੇਤੁ ਮੇਕੁ ਭੀਡ ਸੁਗਮਿ ਗੁਣ ॥ ਭੁਡ ਸੁਤੁ ਜਿਨ ਭੁਡ ॥ ਭਿ
ਕ ਰਿਸਾਹਿ ਬਕਉ ਮਿਲਿ ਅਤੇ ਸੇ ਗੁਣ ਤੁ ਮੇਕੁ ਭੀਡ ਸਿ ॥
ਸੁਕਿ ਅਖਰੁ ਹੈ ਸੁਕਿ ਅਗੁਣ ਹੈ ॥ ਸੁਕਿ ਅਮਣੀ ਅਮ
ਤੁ ਹੈ ॥ ਜਿਤ ਅਖਰੁ ਜਿਤ ਗੁਣਿ ਸਾਹੁ ਕੰਤ ਦਸਿ ਆਦਦਾ
ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਣ ਨ ਕਸਰੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ਬੈਤ ਕਹਿ ਆ ॥

॥ ਨਿਵਟ ਸੁ ਅਖਰੁ ਬਿਦੁ ਗੁਣਿ ਜਿਹ
ਬਾਮਣੀ ਅਮੰਤ ॥ ਜਾਏ ਬੈਟੇ ਦਸਿ ਕਹੀ ਤੰ ਦਸਿ ਆਦੇ
ਕੰਤ ॥ ੧ ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਜੁ ਕੰਤੁ ਕੀ ਕੰਤੁ ਤਿ ਸੀ ਕਾ ਹੋਇ ॥ ਗਰ
ਬੀ ਕੰਤ ਨ ਪਾਈ ਐ ਜੇ ਖਰੀ ਸੁ ਆਲਿਉ ਹੋਇ ॥ ੧੧ ॥ ਸੇਵ
ਸਾਤਿ ਸੁਭਾਵ ਸੀ ਜਾ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀ ਆ
ਪਯੁ ਹਰਿ ਕੰਤ ਤਿ ਸੀ ਕਾ ਹੋਇ ॥ ੧੨ ॥

॥ ਤੰਗੁ ਗੁਣ ਨ ਕਹਿ ਅਜੁ ਏ ਸੇਖ ਜੀ ॥ ਏਹ ਨਿ
ਵਿਚ ਲਣਹ ਰਿਸੇ ਅਗੈ ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਸੁਏਹ ਅਖਰੁ ਹੀ ॥
ਅਤੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਿ ਮੰਨਹੁ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਹਿ ਮੰਨਹੁ
ਪਰ ਮੇਸਰੁ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਭਾਵੇ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਮਨੁ ਖਖਵੈ ॥ ਤੰ
ਏਹੁ ਏਸ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏਤੁ ਸਾਹੁ ਬਕੰਤ ਖਰਾ ਖੁਸੀ ਹੋ
ਦੈ ॥ ਏਸ ਦੇ ਬਾਬਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਦੈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਬ
ਤੇ ਭਲਾ ਸਬਦੁ ਬੋਲੈ ॥ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਮਿਛਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕ
ਹੈ ॥ ਤੰ ਏਹੁ ਮਣੀ ਅਮੰਤ ਹੈ ॥ ਏਸ ਨੁ ਏਤ ਕਹਿ ਕੈ ਏਸ ਦੇਵ
ਸਿ ਕੰਤ ਹੋਦੈ ॥ ਜਾਇ ਤੀ ਆਵ ਸਤੁ ਬੰਦਾ ਕੋਈ ਦਸਿ
ਕਰਤੀ ਸਾਹਿਬ ਖੁਦਾਇ ਖਸਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋਇ ਸਦੇਵ ਸਿ

ਦੁਹਾਹੀ ਜਾਇਓ ਜੇਹੀ ਸਿਵ ਕਰ ਪਦੁ ਮਾਟੁ ਮੇਰਾ ਜਾਨੁ
ਨੁਭਵੈ ਤੀਜਿ ਤਨੀ ਆਸਹੀ ਆਕਹਾਵਦੀ ਅਪੈ ਨਿਇਤ
ਨੀਘਟਿ ਕਾਈ ਨਹੀ ਕਹਾਵਦੀ ਆਯਾ ਅਧੈ ਆਪਣੀ ਜਾ
ਹਗਾ ਕਹਾਵਦੀ ਅਪੈ ਨਿਆ ਜਿਹੰ ਦੇਹੀ ਛਾਇ ਲਾਈ ਜਾ ਜਿਹੰ
ਦੈ ਸੇਵਕ ਹੀ ਜੇਦੈ ਸਿਰੇ ਮੇਰ ਕੰਤ ਓਦੈ ਤੰਗੁ ਲਾਓਦੈ
ਪਾਪੁ ਜਿਸਨੇ ਮਿਹਰ ਕੀ ਨਜ ਰਿਕਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ
ਸੇਵਾ ਸਾਹਬ ਨੁਭਵੈ ਦੈ ਸਿਰੇ ਕੰਤ ਓਮੈ ਦਾਓਦੈ ਤੰ
ਸਭਨਾ ਮਾਯਾ ਨੁਭਵਿ ਕੈ ਕੰਤ ਓਮੈ ਦਾਓਦੈ ਓਮੈ ਨੁਭਵੈ
ਓਮੈ ਦੇਵ ਚਨਾ ਦਿਚਿ ਚਲੈ ਤੰ ਸੇਖਰ ਹਿ ਆਨਾਨਕ
ਜੀ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਿ ਕੈ ਠੇ ਰਿਹਲਾ ਪਾਇਓ ਕਰੈ ਨਜ ਰਿ
ਪਿਛੈ ਸੇਵਾਓ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਠੇ ਰਿਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ
ਬੈਤ ਕਹਿ ਆਹ ॥ ਸਿਰਿ ॥ ਜਿਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਸੁਕੰਤ ਕੀ
ਕੰਤ ਤਿਸੀ ਕਾਓਇ ਗਰਬੀ ਕੰਤ ਨ ਪਾਈ ਐਜੇ ਖਰੀਸੁ
ਆਲਿਓਇ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਸਿਰਿ ॥ ਜਿਸੇ
ਖਜੀ ਮੁਲਾਇ ਸਦੀ ਸੇਵਾਓ ਜਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਗਰ
ਬੁਨਾ ਕਰੇ ਨਿਹਗਰ ਬੁਓਇ ਕੈ ਕਰੇ ਤੰ ਇਸ ਉਪਰਿ ਸ
ਤਾਬ ਕੀ ਨਜ ਰਿਓਇ ਜਾਇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗਰਬੁ
ਨਾ ਕਰਹੀ ਜਾਇਸਨੁ ਨਜ ਰਿਓਇ ਤੰ ਏਹੁ ਮਾਯਾ ਬੁਲ
ਈਏ ਤੰ ਏਵ ਸਤ ਸਾਹਬ ਦੀ ਓਈ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀ ਓ
ਦੈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤਿ ਦ
ਗਰਬੁ ਕਰੇ ਤੰ ਏਸਨੁ ਸਾਹਬ ਗਰਬ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਜੀ ਕਨਾ

ਸਦਾ ॥ ३ ॥ ਤਦਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜੀਉ ॥ ਤਬ ਸਾਹਬ ਏ
 ਸੁਨੁ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਨਹਿ ਵਈ ॥ ਤਾਇ ਸਦਾ ਨ ਉਛੁਟ ਜਪੈ
 ॥ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਹਿ ਵਈ ॥ ਤਿਉ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਸੇਵਾ ॥ ਸੇਵ
 ਤੇ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾਈ ਦਾ ॥ ਸੇਖ ਜੀਜੇ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੇਗਰ ਬੁ
 ਨ ਕਰੇ ਤਾਪਾ ॥ ਪਤੁ ਪਹਲੇ ਸੇਵਾ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾ
 ਈ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਗੁਨਾਨ ਕਰਿ ਆਕਦ ਮਾਨੁ ॥ ਥ
 ਲਾਇ ਕਰਿ ਆਪਣੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ਆ ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਜੁਦਾ
 ਪੁਨਾਨ ਕਵਾ ॥ ਪੁਨਾਨ ਕਜੀ ਜਿਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗੁਰੀ ਖਬਰਿ
 ਸਚੀ ਦਿਤੀ ॥ ਅਸੀਂ ਕੁੰ ਕੁਣ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗੁਰੀ ਖਬਰਿ
 ਤੋਈ ॥ ਕਰਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤੋਈ ਆ ॥ ਅਸੀਂ ਜੀਵੇ ਜਿਬੰਦ
 ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਅਸੀਂ ਕੁਮਿਲਿਆ ॥ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮਹਲੀ ਮਿ
 ਲਿਆ ॥ ਜਾਂਟੇ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਿਆ ॥ ਅਜੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮਿ
 ਲਣੇ ਵਿਚਿ ਸਕੁ ਕੁਣ ਨਹੀ ॥ ਪਤੁ ਜੀਇ ਕਗੁ ਸਤਾ ਕੀ ਪ
 ਉਦੀ ॥ ਜੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਬ ਪੁਤੁ ਗਲਾ ਪੁਛੀ ਅਪੈ ਨਿ
 ॥ ਜਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਵੈ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕੀ ਚਨਿ ॥ ਅਤੇ ਤੋਰੁ
 ਤੋਰੁ ਗਲਾ ਖੁਦਾਇ ਬੀਨ ਦੇ ਵੈ ਕਰੀ ਆ ॥ ਤੇ ਗੁਨਾਨ ਕਸ
 ਗੀ ਅਤਿ ਵਿਚਿ ਬੈਤ ਕਹਿ ਆ ॥ ॥ ਸੋ ॥ ॥ ਜਿਹੁ ਪੇ
 ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬੁਖੈ ਸਾਦੈ ਗੀ ॥ ਲਬੈ ਮਾਲੈ ਪੁਲਿ ਮਿ
 ਲਿ ਮਿਚਲ ਉਘੈ ਸਉ ਜਪ ਲਘਾ ॥ ਭਉ ਕੈ ਕੁਝ ਖੁਅਰ
 ਤੋਇ ਫਕਤੁ ਪਿਟੈ ਅੰਧਾ ॥ ਚੁਪੈ ਚੰਗੀ ਨਾਨਕਾ ਦਿਨੁ ਨਾਵੈ
 ਮੁਹੀ ਧੁ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ॥ ॥ ਜਿਏ ਸੇ

ਖਜੀ ਜਿਉਰੁ ਪੈ ਕੀ ਮੇ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਖ ਅਤੇ ਸੁਮ
 ਦੇਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਲ ਬੈ ਤੇ ਮਾਲੇ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿ
 ਉ ਪੈ ਤੇ ਨਿਹਾਲੀ ਅਸਿਹ ਜਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਰ
 ਇਦਿ ਆਬੰਦਿ ਅਨੁ ਖੁਦਾ ਇਦੇ ਨਵੈ ਨਾਲਿ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ
 ॥ ਉਨ ਨੁ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਅਗਲੀ ਇਉ ਸੋਹਦੀ ਅਪੈ ਨਿਜਿ
 ਉਰੁ ਖਨੁ ਭੋਜਨ ਸੋਹਦੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਲ ਬਨੁ ਮਾਲ ਸੋਹਦੈ
 ॥ ਜਿਉਰੁ ਖਨੁ ਮਿਹ ਜਾ ਮੁਹਾਦ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾ ਇਦੀ
 ਅਗਲੀ ਖੁਦਾ ਇਦੇ ਪਿਅਰਿ ਅਨੁ ਮੁਹਾਦ ਦੀ ਅਪੈ ਨਿ
 ॥ ਸੇ ਖਜੀ ਏਹ ਮਨੁ ਖਰੋ ਪਕਰਿ ਕੈ ਤਉ ਕਰਦੈ ॥ ਭਉ
 ਕ ਭਉ ਕ ਖੁ ਅਹ ਤਦੈ ॥ ਸਮਝਦਾ ਨਹੀ ਅਪੈ ॥ ਜਿ
 ਏਹ ਗਲੀ ਕੁਹ ਨਹੀ ॥ ਜਿਚਹ ਏਹ ਬੋਲੇ ਤਿਚਹ ਖੁਦਾ ਇ
 ਦੀ ਅਹੀ ਗਲੀ ਬੋਲੈ ॥ ਜਿਨ ਬੋਲੇ ਤੇ ਇਸਨੁ ਚੁਪ ਹੀ ਚੈ
 ਗੀ ਹੈ ॥ ਪਦੁ ਜੀ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਅਗਲੀ ਇਸਨੁ
 ਹੁ ਬੋਲਣਾ ਭਲਾ ਨਹੀ ॥ ਤੇਹ ਸਬੋਲਣੇ ਨਾਲੇ ਚੁਪਾਤੀ
 ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾ ਇਬੀ ਤੇਹੁ ਤੇਹੁ ਬੋਲੈ ਸੁਣੇ ਕੋ
 ਸੋ ਮੁਹ ਭੂਠਾ ਗੀਦਾ ਤੇ ਇ ॥ ਜੇ ਅਹ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਲਿ
 ਖੀਦਾ ਹੈ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਿ ॥ ਜਿਤ ਬੋਲਿਐ ਇਸਦਾ ਬੁ
 ਗਲਿ ਖੀਐ ਸੋ ਏਹੁ ਅਪਣਾ ਬੁਗਰਿਉ ਲਿਖਾਇਦੈ
 ॥ ਏਹੁ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਅਹੀ ਗਲੀ ਕਰੈ ॥ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਨ
 ਉਬੋਲੈ ਜਿਤ ਇਸਦਾ ਭਲਾ ਲਿਖੀਐ ॥ ਜਿਇਹੁ ਬਿਨਾ
 ਖੁਦਾ ਇਬੀ ਕਿਛੁ ਤੇਹੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਇਸਦਾ ਦਰਗਾ

ਹਾਵ ਚੰਮੁ ਮਿਸ ਮੰਤ੍ਰਿ ਏਏ ਬੇਰੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਥਾਇ
 ਥਾਇ ਸਗਮਿ ਦਾ ਤੋ ਦਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਤੋਰ ਸਬੋ ਲਣੇ ਬੰ
 ਚੁਪ ਚੁਪ ਤਹੀ ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਅਕੈ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਬਤ
 ਬਿਨਾ ਤੋਰੁ ਖੁਦਾ ਬੋਲਣਾ ਭਲਾ ਨਹੀ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਤ ਨੀ
 ਅਤੁੰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਖੁਦਾ ਹਿਗਾ ॥ ਤਿਤ ਨੀ ਆ
 ਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਠਾਇ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਠਾਇ ਦਾ ਹੈ ॥ ਸੇ
 ਖਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕਰਣੀ ਆ ॥ ਛਿਲ ਨਹੀ ਕ
 ਰਣੀ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਅਹ ਜਕੀਤਾ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਮੇਨੁ ਕ
 ਤੀਲੋ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਕਿਜੇ ਹੀਲੋ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਹ ਦੀ
 ਕਿਲੋ ਹੀ ਦੀਲੋ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਹ ਦੀ ਜਿਕਾਤੀ ਪੈ ਜੇ ਜਨ
 ਵਰਦੇ ਗਲਿ ਵਰੇ ਤੇ ਜਨ ਵਰੇ ਹਲਾਲ ਥੀ ਦੈ ॥ ਜਿ ਬੰਦੇ
 ਦੈ ਗਲਿ ਵਰੇ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਨਾ ਥੀ ਦੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੁ ਇਜੇ ਹੀ ਕਾ
 ਤੀ ਦੇ ਤੇ ਮੇਘਿ ਨਾ ॥ ਜੇ ਦਕੁ ਠਾ ਬੰਦਾ ਹਲਾਲ ਥੀ ਦੈ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਤ ਦਿਤਾ ਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ॥ ਸਾਹਿਬੁ
 ॥ ਸਚਿ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਭ ਸਾਹ ॥ ਘਾੜਤ ਤਿਸ ਕੀ
 ਅਪਰ ਅਪਾਹ ॥ ਸਚ ਕੇ ਸੀਟ ਲਈ ਚਿਲ ਕਾਇਆ
 ਗੁਣ ਕੀ ਬੇਕ ਦਿਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਤੋ ਦੈ ਸੇ
 ਖਾ ॥ ਲੋਹੁ ਲਬਨ ਕ ਥਉ ਦੇ ਖਾ ॥ ਤੋ ਇਹ ਲਾਲ ਲਗੇ
 ਕਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀ ਦਰਸ ਸਮਾਇ ॥ ੧੫ ॥
 ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ॥ ॥ ਏ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਸਾਹ
 ਦੀ ਕਾਤੀ ਦਾ ਬੰਦਾ ਕੁਠਾ ਨਹੀ ਹਲਾਲ ਥੀ ਦਾ ਜੋ ਤੇ

ਕੇਲ ਕਰੈ ॥ ਧਰਮ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ॥ ਇਸ ਸਚ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ॥
 ਘੜੀਏ ॥ ਸਚ ਕੇ ਪੀਸਾ ॥ ਇਸਿ ਉਕਿ ਲਿਖ ਕਾਇ ॥
 ਚਿਲ ਕਾਇ ਲੀਜੀ ॥ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਕਉ ਬੇਕ ਹੁਣ ਕੀ ॥
 ਤੋਇ ॥ ਤਿਸ ਦਿ ਚਿਉ ਕਾਤੀ ਸਮਾਵੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ
 ਸਾਖਿ ਜੇ ਬੰਦ ਕੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜਿਨਾ ਕਰਹੇ ਲਾਲ ਥੀਵੈ ॥
 ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਮੇਰਾ ਤੋਵੈ ॥ ਮੇਰਾ ਜੀ ਲੋਹੁ ਦੀਜਾ ਹਰ ॥
 ਏਸ ਦਿ ਚਹੁ ਲਬੁ ਜਾਇ ॥ ਤਾਏ ਹੁਣ ਲਾਲ ਥੀਵੈ ॥
 ਜਿਚਹੁ ਏਸ ਦਿ ਚਿਲ ਬੁਝੈ ॥ ਤਿਚਹੁ ਏਸ ਕਰਹੈ ॥
 ਹਲਾਲ ਤਾਥੀਵੈ ਜਾਇ ॥ ਇਸ ਦਿ ਚਹੁ ਲਬੁ ਜਾਇ ॥
 ਤਾਹੁ ਲਾਲ ਥੀਵੈ ॥ ਤਾਦਰ ਕੀ ਲਾਇ ਕਰਹੈ ॥ ਨਾ
 ਤਰਨਾ ਹੀ ਦਰ ਕੀ ਲਾਇ ਕਰਹੈ ॥ ਬੰਦਾ ਥੀ ਮੈਰਾ ਧਾ
 ਕਰਹੈ ॥ ਜਿਏ ਹੀ ਕਾਤੀ ਕੁ ਮੇਰਾ ॥ ਤਾਏ ਹੁਣ ਬੰਦਾ ਹਲਾਲ ਥੀ
 ਵੈ ॥ ਮੇਰਾ ਜੀ ਏਹੁ ਕਾਤੀ ॥ ਜਿਕੋਈ ਧਿਅਨ ਸੇਵੈ ॥
 ਤੇਸੇ ਥੀ ਮਾਲ ਹੋਇ ॥ ਕਿਛੁ ਹਿਰਾਇਆ ॥ ਮੇਰਾ
 ਆਖਿ ਆਜੇ ਜੀ ॥ ਜੁਕੁ ਛੁਲੈ ਜੀ ਦਾ ॥ ਮੈ ਖੁਦ
 ਦਿਤਾ ॥ ਨਿਹਾਲ ਥੀਏ ॥ ਤਬ ਛੇਰਿ ਮੇਰਾ ਅਗੁਰ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਜਿਨਾ ਕਰਨੀ ॥ ਜੋ ਕੁਛੁ ਲੈ ਜੀ ਦਾ ॥ ਮੈ ਤੇ ਬਾਦ
 ਹੁਧਾਈ ਦਰੈ ॥ ਪਹੁੰਤੀ ॥ ਤਿਕ ਬਿਅਗਾਲ ਹੋ ॥ ਜੇਹੁ
 ਕਮੁ ਥੀਵੈ ਤਾ ਪੁਛਹੋ ॥ ਤਾਹੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਕੇ ॥ ਤਿਅਕ
 ਹੀ ਘੋਜੀ ॥ ਮੇਰਾ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ॥ ਅਗਲੀ ਨੇ ਮੁਲ ॥
 ਤਜਾਨਾ ਹੀ ਕਰੀ ਦਾ ॥ ਨਿਸੇਗ ਕਹੀ ਦੀ ॥ ਅਹੈ ਨਿ ॥

ਅਤੇ ਜੇਕੋਈ ਅਗੋ ਬੁਰਾਮੰਨ ਦਰੈ ਤਉ ਹੁ ਬੰਦਾ ਬੁਰ
 ਇਦਾਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮੀ ਨਿਸੰਗ ਅਖਹੁ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰ
 ਹਮ ਕਹਿ ਅਸੁ ਅਲਖੁ ਦਇਦਾਰੀ ਤਾ ਸੁਖੋ ਜਣੇ
 ॥ ਜਿਨਾਨ ਕਦ ਹਵੇ ਸਤਿਖਾ ॥ ਅਛ ਲਛ ਲਾਈ ਨਾ
 ਛਲੈ ॥ ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਹੇ ਕਹਿ ਸਕੈ ॥ ਲੀਭੀ ਕਾਜੀਉ
 ਟਲਪ ਲੈ ॥ ੧ ॥ ਬਿਨੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਹਰਉ ॥ ॥ ॥ ॥ **॥ ਤੁਮਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥** ॥ ਸੇਖ ਬੇ
 ਨਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਕੀਤੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਹਿ
 ਅਡਿਖਾਇ ਹੁਜੁ ਛਲਮਾਇ ਅਹੈ ਸੇਕਿ ਸੀ ਹੀ ਦੇਬੁ
 ਤੇ ਛਲੀ ਨਾਹੀ ਜਾਦੀ ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਸਿਧੀ ਦਲੈ ਆਪਣੀ ਛ
 ਤੀ ਕਟਹੇ ਨਾਲਿ ਘਾਇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਇਆ ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇ
 ਅਕੁੰ ਕਟੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇ ਅਕੁੰ ਛਲੈ ॥ ਇਹੁ ਜੁ ਲੀਭੀ ਜੀ
 ਉਠੈ ਸੁਕਟਹੇ ਸਾਥਿ ਆਪ ਕਉ ਘਾਉ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਨਾਹੀ ॥
 ਪਇ ਅਤੁਲਾਵ ਦਾਜੀਉ ਫਿਰਦਾਹੈ ॥ ਅਸੀ ਪਾਸਿ ਆ
 ਪਸਤੇ ਮਾਇ ਅਕਉ ਕਟਿ ਨਾਹੀ ਸੰਕਦਾ ॥ ਜੀ ਬੀਤ ਲੀ
 ਪਿ ਅਗੀ ਕਹਿ ਰਖਦਾਹੈ ॥ ਦੇਖੀ ਤੇਲ ਬਗੈ ਹਦੀਵਾ ਕਿਉ
 ਕਹਿ ਜਲੈ ॥ ਬਿਨਾ ਦੀਵਾ ਜਲੈ ਬੀਚਾਨਣ ਬੀਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਬਿ
 ਨਾ ਚੰਦਣ ਬੀਟੇ ਕੁਝ ਸੁਝਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਡਿਖੀ ਬਿਨ ਤੇਲ
 ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਲੈ ॥ **॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ॥**
॥ ਸੰਚੁ ਬੁਟਾ ॥ ॥ ਕੁਰੰਟ ਕਤੇਬਾ ਕਮਾਈਐ
 ॥ ਭਉ ਵਟੀ ਇਤਤ ਨਿਲਾਈਐ ॥ ਸੰਚੁ ਬੁਟਾ ਏਆ

ਇਸੁ ਭਾਈ ਮੇ ॥੧॥ ਭਗੁਤੁ ਤੁਹਿ ਚਾਹਿ ਭਗੁਤੁ ॥੧॥
ਰਿਚਾਨੁ ਸੁਖੁ ਤਉ ਮਿਲੈ ॥੧॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ॥ ॥ ਤਿ
ਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਏ ਸੇਖ ਜੀ ॥
ਸੁਕੁਰੀ ਟੁਕਰਦੈ ਸੋ ਕਮਾਈ ਐ ਖੁਦਾਇ ਥੀ ਡਗੀ ਐ
ਡਰਿ ਕਹਿ ਮਾਗ ਚਲੀਏ ॥ ਕੁਰੀ ਟੁਕੇ ਕਤੇਬਦਾ ਫੁਰਮਾ
ਇਅਕੀਚੈ ਇਹੁ ਭਉ ਇਸਦਿ ਚਿਵਟੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਕੁਰੀ
ਟੁਕੇ ਕਤੇਬਦਾ ਕਹਿ ਅਜੋ ਕਮਾਈ ਐ ਸੋ ਏਹੁ ਤੇਲੁ ਤੋਇ
ਆਪਰਮੇ ਸਰਕਾ ਭਉ ਜੁ ਇਸਦਿ ਚਿਅਇ ਅਏਹੁ
ਇਸਦਿ ਚਿਵਟੀ ਤੋਈ ॥ ਸਚਾਨਾ ਮੁਖੁ ਦਾਇਦਾ ਜਿਨਿ
ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ਤਿਨ ਮੁਖੁ ਦਾਇਬੁ ਏ ਅਤੰ ਏਹੁ ਮੁ
ਖੁ ਦਾਇਦਾ ਨਾਉ ਏ ਸਨੁ ਬੈਸੰਤਰ ਅਗਨਿ ਤੋਇ ਆਜਾ
ਭੇਟਿ ਅਤੰ ਸਚੁ ਇਸਦੇ ਅੰਤਰਿ ਅਇਆ ॥ ਜਿਥੇ
ਜੋ ਤਿਜਾਗੀ ਤਿਥੇ ਦੀਵਾ ਬਲਿਆ ॥ ਤਿਸੇ ਅੰਦਰਿ ਚੀ
ਨਣੁ ਤੋਇ ਆ ॥ ਤੈ ਟੀਲੋ ਕਪਰਮੇ ਸਗਇ ਸਦੇ ਅੰਦਰਿ
ਵਸਿ ਆ ॥ ਜਾ ਤੈ ਟੀਲੋ ਕਨਾਥ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਅਇ
ਆ ॥ ਤੈ ਟੀਲੋ ਕਇ ਸਨੁ ਨਜਰਿ ਅਏ ॥ ਏਤ ਸੰਜਮ ਤੇ
ਲਬ ਗੋਰਦੀਵਾ ਬਲਿਆ ॥ ਤੰ ਸਾਹਿਬੁ ਏ ਸਨੁ ਮਿਲਿ
ਆ ॥ ਇਤੁ ਤਨਿ ਲਗੇ ਬਾਣੀ ਆ ॥ ਇਹੁ ਦੁਨੀਆ ਆ
ਵਣ ਜਾਣੀ ਆ ॥ ਸੁਖੁ ਤੋਵੈ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ ਆ ॥੩॥
॥ ਸੁਕੁਰੀ ਟੁਕਰਦੈ ॥ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਜਿਏ
ਸੇਖ ਜੀ ਇਸਤਨਿ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ਲਗੀ ਜੁ ਏਹੁ ਦੁਨੀਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

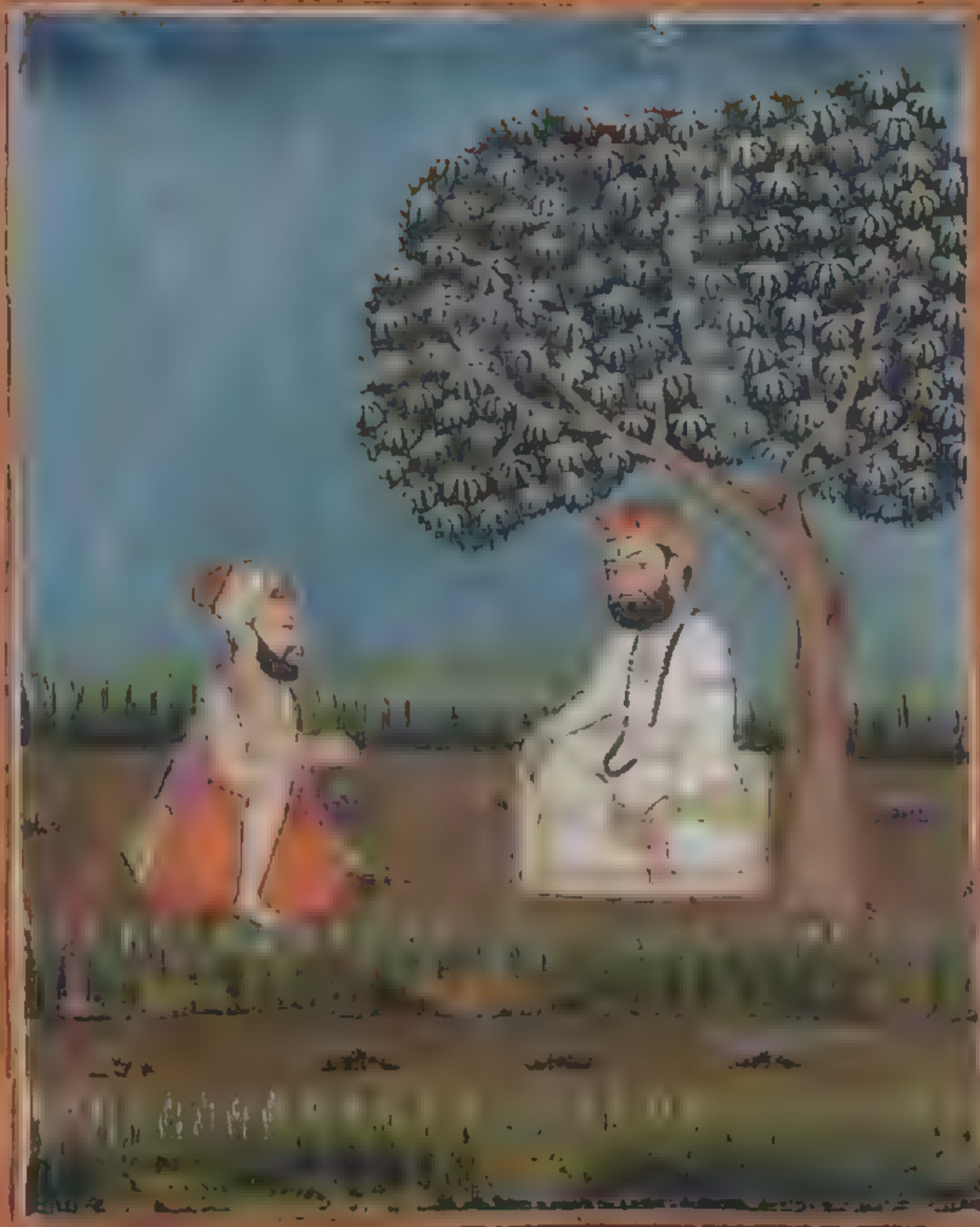
ਬਾਭੀਚਿਲਿਗਈਗਤੁਮੇਰੀਬੰਧਗਾਜਿਤੁ ਅਖਿਸੇਸੇਸੇ
 ਮੰਨਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਚਾਚਲਾਯੁਅਸੀਭੀਜਿਵਣ
 ਰੋਹਣਨਾਹੀਗਤੰਲਾਯੁਦੇਦੀਕਹਿਅਭਲਾਜੀਜੋਤੈਰੇਮ
 ਨਿਅਦੈਸਾਈਅਸੀਮੰਨਣੀਗਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਪੰਦੁਤਦਿਨ

(੧੧) ਗਿਨਾਚੇਲਾਨਾਨਕਾਜੀਜੋਤੈ

ਤਲਵੰਡੀਗਹਿਅਾ) ॥ ਬੰਧਗਾਜੀਵਣਗੁਰੁਗੀ) ॥
 ਠਿਗਿਪਥਕੇਅਇਆਨਾਏਬਾਲਾਅਹਾ) ਜਾਗਹਿ
 ਲਗੇਤੰਇਕਦਿਨਮਾਤਾਚੋਟੀਅਖਿਅਭਾਈਬਲਾਤੁ

ਪੁਟਿ ਤਧੇਨੁ ਟਿਕਣ ਦੇਹਿ ਬਹੁ ਤੇਗਲੇ ਠਿਰਿ ਆਰੈ ॥ ਪੁਟਿ ੨੫੯
 ਤੀਕੈ ਦਿਨ ਅਸੀਧਾ ਮਿਹਰਣ ਦੇਹਿ ॥ ਤੀਕੈ ਆਖਿ
 ਜੀ ਪੁਟਿ ਮੇਨੁ ਦਿਦੇਹਿ ॥ ਤੀਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾ ਭਈ
 ਬਾਲਾ ਜਿ ਬੇਰੇਗਾ ਤਿ ਬੇਨਾ ਲਿਹੰਗਾ ॥ ਤੀਕੈ ਰਿਬਾਏ ਆਖਿ

ਅਜੀਚਲਟਗਟ ਕਰਤਾਰੀ ਚਰਾਉ ॥ ਪਰਜੀਧਿ
 ਛੇਤੁ ਸਾਡੇ ਕਉਣੁ ਸੀ ॥ ਤੀਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾ ਭਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੇ ਪਿਛੇ ਅਸਾਡੇ ਬੇਰੇਗਾ ॥ ਤੀਕੈ ਰਿਬਾਏ

ਪ੍ਰਥਮ ਅਜੀਓਂਭੀ ਕੁਦੁਚੰਗਾ ਤੇ ਗਾਤੰਗੁਰਨਾਨ
 ਕਰਹਿ ਅਸੁਟਿਭਾਈ ਬਾਲਾਓਂਭੀ ਅਸੀਜੇ ਗਾਤੰਦੇਗ
 ਗਤੰਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀਚੰਦ ਅਤੇ ਲ
 ਖਮੀਚੰਦ ਇਨਾਦੀ ਰਿਅਖ ਬਗਿਤੰਗੁਰਨਾਨ ਕਰਹਿ
 ਮਾਖੀਓਂਭੀ ਚੰਦੀਓਂਭੀ

ਅਭਾਈ ਬਾਲਾਓਂਭੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਮੀਨਾ ਤੇ ਗੀ
 ਗਾਇਓਂਭੀ ਗਾਓਂਭੀ ਅਤੇ ਓਂਦੁਸਤੁਲਾਓਂਦੇ ਦੀਓ
 ਗਤੰਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਦਿਦਾਨੀ ਤੀਤਲਵੰਡੀ ਗਇਆ

ਤਾਂ ਸੁਟਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤਉ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਭਿੰਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਤੀ
 ਮੈਨੁ ਖਬਰ ਆਹੀ ਜਿ ਮੈ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਡਿਠਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈ
 ਖਾਇ ਆਹੈ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਪਿਛੇ ਦੀ ਸਭ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਅਸੀਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਇ ਆਕਰਤ ਹੋਤੇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹ
 ਕਵਾਨ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਬੋਲੈ ਸਭੋ ਹਕੀਕ
 ਤਲੀਤੀ ਆਪਹੁ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਦੇਹਿ ॥ ਤੁਧੁ ਨਾ
 ਲਿ ਕਿਉ ਕਹਿੰਦੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਲੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੀ ਹਕੀਕਤਿ ॥ ਅਸੀਨਾ ਲਿਇਉਂਦੀ ॥ ਜੋ
 ਅਸੀ ਕੰਗੜੇ ਚਲੇ ਆਹੈ ॥ ਸਮੇਤ ਟਬਰ ਦੇਵੀ ਪਰਸਣਾ ॥
 ਅਸੀ ਅਗੈ ਸੁਟਿ ਆਹਾ ਜੋ ਇਕ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਖੜੀ ਤਿਤ
 ਪਾਉਂਦੀ ਆਹੈ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੋ ਆਇ ਆਹੈ ਤਉ ਸਦਾ
 ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਜਾਵੀਏ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ
 ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜਾਂ ਅਸੀ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਹੋ
 ਮਰੋ ਮਸੀਤ ਲਾਉਂਦੀ ਗਇਆ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁ
 ਛਿ ਆਖਿ ਉਭਾਈ ਤੇਗਾਨ ਉਕਿ ਆਹੈ ॥ ਭਾਈ ਸਿਖ ਤੁਸੀ
 ਕਿਥੋਂ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੋ ਗਲ ਦੇਗਿ ਹਉ ਆਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਨਉ ਲਾਟ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸੀਉ ਦੇ ਕਉ
 ਟੁਰੋ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਤਿਹੁ ਟੁਰੇ ਦੇ

ਅਹੋ॥ ਅੰਤੰਜਾੜਾਦਵਾਦਾਚਲੇਅਹੋ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅੰਤੰਜਾੜਾਭਾਈਲਾਹੁਟਿਅੰਜਾਹੁਦੇਵੀਪਰਸਿਅ
 ਵੀ॥ ਤੰਢੇਹਿਅੰਸੀਅਖਿਅੰਜੀਹੁਟਿਅੰਸਾਡਾਜਾਦ
 ਟੰਕਹਿਅੰਜੀਤਵਸਤੇਭੈਜਾਦੇਅਹੋਸੋਇਥੇਹੀ
 ਕੰਸਪੁਰਾਹੋਟਿਅੰਜੀਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸੁਟਿਭਾਈ
 ਲਾਹੁਟਿਅੰਤਉਅੰਸੀਪਾਸੈਕੁਛਲਾਹੁਟੀਅੰਅੰਸੁਮੇਲੇ
 ਸੀ॥ ਤੰਭਾਈਬਾਲਾਜਾਮੇਅਪਣਾਦਖਤੁਦੇਖਾਮੇਹੇਜਿ
 ਤੇਨਬੰਧਨਅਹੋਸਗੀਰਦੇਤਿਤੇਨੇਸਭਤੁਟਿਗਏ॥ ਅਤੇਜੇ
 ਮੇਪਾਸੈਦੁਹਿਰੋਦਨਾਹੀਤੰਮੇਰੇਪੁਨਹਿਤਹੋਟਿਜਾਵਨਿ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਜਾਹਿਭਾਈਲਾਹੁਟਾਹੁਟਿਤੰਅੰ
 ਪਟੇਪਹਿਜਾਹਿ॥ ਅਤੇਕਬੀਲੇਨੁਲੇਜਾਹਿ॥ ਤੰਮੇਜਾਵੀ
 ਨਾਹੀ॥ ਤੰਭਾਈਬਾਲਾਇਉਅੰਸੀਨਾਲਿਹੋਈ॥ ਤੰਭਾਈਬ
 ਲੇਅਖਿਅੰਜੀਗੁਗੁਨਾਨਕਅਤੇਤਉਦਿਚਿਭਿਨੁਭੇਦਕਿ
 ਢੁਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਗੁਗੁਨਾਨਕਮੇਥੋਪੜਦਾਕੋਈਨਾਹਰਖਦਾ
 ਅਤੇਤੁਸੀਜੋਪੜਦਾਹਖਿਅੰਸੋਕੁਛਅੰਸੀਦਿਚਿਘਾ
 ਟਾਤੁਸੀਡਿਠਾਹੋਸੀ॥ ਤੰਤੁਸੀਅੰਸੀਪਾਸੈਪੜਦਾਹਖਿਅ
 ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਭਾਈਬਾਲਾਜੋਤੁਸੀਪਾਸੈਅ
 ਸੀਪੜਦਾਹਖਿਅਹੋ॥ ਸੋਤੁਸੀਜਾਹਰਕਰੋ॥ ਤੰਬਾਲੇਅ
 ਖਿਅੰਜੀਜਿਤਸੀਜੋਗਿਤੁਸਾਡਾਨਉਗੁਗੁਨਾਨਕਅੰਗ
 ਦਹਖਿਅਹੋ॥ ਸੋਤੁਸੀਜਾਹਰਕਰੋ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅੰਗ
 ਪਟੇਜੀਦਿਚਿਸਮਝਿਅੰਜੇਟੇਰੁਪੁਰਾਪੁਰਖੁਹੋ॥ ਅਤੇ

ਇਸ ਪਾਸ ਪਟਰ ਬਣਾਭ ਲਾਨਾ ਹੀ ਏ ਪੁਗੁਨਾਨ ਕਨਾ
ਹਰਿ ਅਪੈ ਤੰਗੁ ਅੰਗ ਦਕਰਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਮੈ ਤੇਨੁ
ਗੁਨਾਨ ਕਜਾਣ ਦਾਹੀ ਅਤੇ ਅਸੀਨੁ ਜੋ ਗੁਨਾਨ ਕਜਾਹ ਕੀ
ਤਾਏ ਪੁਭੀ ਹਿਕ ਮੈ ਸਾਹ ਵਿਚਿ ਸੁਹਰਤਿ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਨੁ ਜੋ
ਗੁਪਤ ਗਧਿਓ ਸੁਸੋ ਅਸੀ ਜਾਣ ਦੇ ਅਹੋ ਜੋਤੁ ਸੀਉ ਪਰਿ
ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਹਦ ਬੀਖੁ ਸੀ ਅਹੀ ਤਾਏ ਹਿ ਬਾਲੇ ਅ
ਖਿਅ ਜੀ ਪੁਟਿ ਤੁਸੀ ਤੋਹੇ ਗਲੇ ਨਾਪਵੇ ਐ ਹਾਨਿ ਸੀ ਕਰੋ
ਜਿਤ ਬਾਬਤ ਤੁਸਾਡਾ ਨਾਉ ਅੰਗ ਦਕਰਿ ਆ ਤੰਗੁ ਅੰਗ
ਦਕਰਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਇਕ ਦਿਨ ਮੈ ਬਾਹਰੋ ਗਾਇ ਦੇਵਾਸ
ਤੇ ਘਾਹਿ ਆਦਾ ਸੀ ਬੀਡਾ ਪੈ ਇਕ ਰਿਬਧਾ ਅਤੇ ਸਿਰਤੇ
ਚਾਇ ਲਾਇ ਆ ਆਹਾ ਅੰਗੇ ਮਾਤ ਗੁਨਾਨ ਕਪਾ ਸਿਥੈ
ਠੀ ਅਹੀ ਮੇਰੇ ਕਪੜਿ ਅਤੇ ਮੈਲੀ ਆਛਿਟਾ ਪਟੀ ਅ
ਅਹੀ ਅਹਾ ਤੰਮਾਤ ਚੋਟੀ ਗੁਨਾਨ ਕਨੁ ਆਖਿ ਆਤਪ
ਜੀ ਕੁਛੁ ਦੁਖਾ ਦਾਭਉ ਕਰੁ ਅਹਿ ਭੀਖੜੀ ਦਾ ਪੁਤੁ ਹੋ ਤੰ
ਗੁਨਾਨ ਕਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਪੁਛਿਟਾ ਨਹੀ ਏ ਪੁਦਰ
ਗਾਹ ਦਕੁ ਗੁਰੋ ਤਾਏ ਉਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰਾ ਨਉ ਅੰਗ ਦਰ
ਖਿਅ ਅਹਾ ਤਾਏ ਹਿ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇਕ ਰਿਇ
ਤਨਾਵਲ ਸਿਖਾ ਪਾਸੈ ਕਰੀ ਅਤੇ ਅਕੇਤੀ ਅਖੋ ਤੁਸੀ ਸਿ
ਖਨ ਹੀ ਤਾਏ ਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਅਖਿ ਅਸੁ ਦਿ ਭਾਈ ਬਾਲ
ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤ ਚੋਟੀ ਦਹੀ ਪੁੜੀ ਨੁਲੇ ਕਰਿ ਗੁਨਾਨ ਕਪਾ
ਸਿਥੈ ਠੀ ਅਖਣ ਲਗੀ ਜੀਤੁ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਤੁ ਪੁੜੀ ਹੋਰਿ

ਅਪਰੇਘਾਧਿਧਾਤੀਪੈਤੁਰੁਰੁਗਾਧੁਲੀਨ ॥ ੩੦ ॥
 ਜੋਆਪਣੇਪੁਤੀਉਦਿਆਪਗਇਆਪੁਤੀਨੁਦੇਦਾਜੋਗੁ
 ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਦੀਨਜਹਿਇਕਸਚੁਹੀਉਪਰਿਜਾਇ
 ਪਈਮੁਈਪਈਆਹੀ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਪੁਤਮਿ
 ਹੀਚੰਦਾਏਚੁਹੀਮੁਈਪਈਹੈ ॥ ਇਹੁਇਥੇਪਈਭਲੀਨ
 ਹੀਤੁਪੈਰਦੇਅੰਗੁਠਨਾਲਿਟੁਬੁਜੋਪਰੇਜਾਇਪਦੈ ॥ ਤੰਅ
 ਗੋਸਿਹੀਚੰਦਆਖਿਆਅਓਤੀਅਸੀਇਜੇਹੇਇਸਟੀ
 ਬਹੁਤੁਡਿਠੈਨਿ ॥ ਜੋਖਮੰਦੇਕਬੁਤਰਉਡਾਉਦੇਹੈਨਿ
 ॥ ਅਤੇਖਲਝੀਆਬਿਲੀਆਕਰਦੇਹੈਨਿ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ
 ਕਚੁਪਕਰਿਹਿਆ ॥ ਜਾਸਾਇਤਗੁਜਗੀਤੰਮੈਨੁਰੁਕਮੁ
 ਰਜਾਇਓਵੈ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਬਚਾਅੰਗਦਾਏਹੁ
 ਚੁਹੀਮੁਈਪਈਹੈ ॥ ਇਸਕੇਤੰਈਪੈਰਦੇਅੰਗੁਠਨਾਲਿਟੁ
 ਬਿਛਡਿਜੇਏਪਰੇਜਾਇਪਦੈ ॥ ਤੰਮੈਅੰਗੁਠਨਾਲਿਟੁਬੀ
 ਤੰਜਾਇਕਿਤੇਦਲਿਪਈ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਮੁਲੇਧੀ
 ਏਏਹੁਪਗਇਆਪੁਤੁਅਤੇਏਹੁਆਪਣੇਪੁਤੰਮੈਕਿਅਕਰੰ
 ਜਿਸਤੰਈਕਰਤਾਰਦੇਵੈਸੋਈਲਵੈ ॥ ਤੰਭਾਈਬਾਲਾਅਸ
 ਭਾਨਉਅੰਗਦਇਉਹੋਇਆ ॥ ਤੰਠੇਰਿਬਾਲੇਆਖਿ
 ਅਜੀਮੈਨੁਹੋਗਬਿਸਵਸਪਇਆਹੈ ॥ ਮੈਦਿਦਿਦਡਾ
 ਕੋਈਅਵਗੁਣਹੈਜੋਤੁਸੀਘਨੀਘਨੀਪੜਦਾਰਖਦੇ
 ॥ ਤੰਠੇਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆਸੁਇਭਾਈਬਾਲਾਇ
 ਕਦਿਨਮੈਭੀਅਤੇਭਾਈਬੁਝਾਭੀਹੋਜਹਅਹੋਗੁਗੁਨਾਨ

ਕਪਾਸੀਜੀਅਧੀਗਤਿਅਹੀਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ
 ਜੋਦੇਖਿਬੁਝਗਤਿਕਿਤਨੀਪੈ॥ਤੰਬੁਝਦੇਖੇਤੰਅਧੀ
 ਗਤਿਪੈ॥ਤੰਬੁਝੇਅੰਦਰਿਆਇਕੇਆਖਿਓਸੁਜੀਅ
 ਧੀਗਤਿਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬੁਝਿਅਮੇਜਾ
 ਟਦਤੰਜੋਗਤਿਪਹਰੈਤੂੰਫੇਰਿਦੇਖੁ॥ਤੰਬੁਝਾਬੰਹਿ
 ਨਿਕਲਿਕਹਿਫੇਰਿਦੇਖਣਗਇਅਦੇਖੇਤੰਅਧੀਗ
 ਤਿਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਆਇਆਖਿਓਸੁਜੀਅਧੀਗਤਿਪੈ॥
 ਤੰਤੀਸਹੀਦਾਹੀਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਅਜੋਗਤਿਪ
 ਹਰੈ॥ਤੰਤੀਸਹੀਦਾਹੀਫੇਰਿਬੁਝੇਅਧੀਗਤਿਕਹੀ॥
 ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਯਾਭਾਈਬੁਝਾਬਹੁ॥ਫੇਰਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬਚਾਅੰਗਦਾਦੇਖੁਗਤਿਕਿਤਨੀਪੈ
 ਗਜਾਮੇਜਾਇਬਹਰਿਦੇਖੰਤੰਅਧੀਗਤਿਪੈ॥ਮੇਅੰਦ
 ਰਿਆਇਆਖਿਅਜੀਗਤਿਅਧੀਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਬਚਾਅੰਗਦਾਗਤਿਪਹਰੈਤੂੰਜਿਹ
 ਦੇਖਾ॥ਤੰਮੇਅਪਣੇਮਨਸਮਣੀਜੋਗਤਿਤੰਅਧੀ
 ਪੈ॥ਪਰਗੁਰੂਦਾਭੋਟਹਰੈ॥ਤੰਮੇਆਖਿਅਜੀਗਤਿ
 ਪਹਰੈਮੇਰੀਆਅਖੀਆਦਿਚਿਦਟਅਹਾ॥ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਆ॥ਅਤੇਆਖਿਓਸੁਬਚਕ
 ਰਤਾਰਅਗੇਮਥਾਟੇਕਾ॥ਅਗੋਬੁਝੇਦਟਖਾਧਾ॥ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਬੁਝਿਅਅੰਗਦਅਗੇਮਥਾਟੇਕਾ॥
 ਅਗੋਬੁਝੇਦਟਖਾਧਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬੁਝਿ

ਆਵਟਨਾਖਾਹੇਕਰਤਾਰਦੁਕ ਮੁਈਦਿਅਹੰਗਤੰਭ
 ਈਬਾਲਾਅਮੈਨਾਲਿਏਉਹੋਈ॥ਤੰਬਾਲੇਆਖਿਅ
 ਜੀਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਘੜੀਘੜੀਪਟਕਿਉਹਖਦੇਤੋ॥ਤੰ
 ਗੁਰੂਅੰਗਦਬੋਲਿਅਭਾਈਬਾਲਾਮੁਖਮਧਮੈ॥ਅ
 ਤੇਮਹਿਮਾਅਗਾਧਿਏਅਖਣਦੀਨਾਹੀਅੰਦਰਿਜਰ
 ਣਦੀ॥ਤੰਬਾਲੇਆਖਿਅਜੀਉਇਅਖਜੀ॥ਤੰ
 ਗੁਰੂਅੰਗਦਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਮਿਖੀਅਉਖੀ॥
 ਤੰਮਭੋਰੁਣਕਰਤਾਰਦੈਪਹੇਤਬਹਰਿਕਰਣੀਭਲੀ
 ਨਾਹੀਅੰਦਰਿਹੀਜਰਣਦੀ॥ਮਿਖੀਵਾਲੇਨਿਕੀ॥ਤੰ
 ਸਪਰਿਕਰਤਾਰਦੀਬਹੁਤੁਖੁਸੀ॥ਕਰਤਾਰਮਿਤਰਦ
 ਨਤਦੈ॥ਤੰਈਉਹੋਭਾਵੈਮੰਨਭਾਵੈਨਾਮੰਨ॥ਤੰਬਾਲੇ
 ਆਖਿਅਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀਸਤਿਜੀ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਅੰ
 ਗਦਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾ॥ਜੋਏਹੁਦਰਤਾਰਮੁਣਗਾ
 ਸੁਣਿਕਹਿਅਖੇਗਾ॥ਜੋਸਤਿਬਚਨੈਨਿਤਿਸਦੇਅ
 ਉਗੁਣਪਾਪਜਿਤਨੇਕੀਤੇ॥ਸਿਨਿਤਿਤਨੇਸਤਿਆ
 ਖਣਨਾਲਿਸਭੇਧੋਤੇਜਾਸਨਿ॥ਜੋਹਿਰਦੇਸਤਿਪਰਤੀ
 ਤਿਨਾਲਿਸਤਿਅਖਸਨਿ॥ਅਤੇਜੇਕੋਈਏਹਬਚ
 ਨਕਮਾਵੈਗਾ॥ਜੋਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਹੈ॥ਤਿਥੇਬੇਦਰੋਗਾ
 ਜਾਇਪਹੁਚੈਗਾ॥ਭਾਈਬਾਲਾਏਹੁਬਚਨਸਤਿਕਹਿ
 ਜਾਣਨਾ॥ਏਸਦਿਚਿਭੇਦੁਨਾਹੀਮੰਨਣਾ॥ਜੋਸਿਖ
 ਏਸਬਚਨਨੁਸਤਿਕਹਿਜਾਣੇਗਾ॥ਸੋਖੁਲੇਬੰਦਨ

ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਿ ਜਾਵੈਗਾ ਤਛੇ ਰਿਖਾਏ ਭੁਭੁਕੀਯਾ
ਪੁਛਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀਏਹ ਜੋ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਅਤੇ ਦ
ਤਾਰਿਓ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਗਤ ਅਤੇ ਗਜਾਜਨਕਾ ਅਤੇ ਹੋ
ਰੁਜਿਤ ਨੇ ਭਗਤ ਹੈ ਨਿਸਭੇ ਉਹੈ ਨਿਸਭੇ ਅਤੇ ਹਿਕੈ
ਬੀਰਭਗਤ ਨਜੀਕੈ ਏਹ ਮੇਰੀ ਨਿਸਭੇਗਾ ਤਾਂ ਅਗੇ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕੋਲਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੈ
ਪੁਛਿ ਅਸੀਸੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀਤੀ ਮੇ
ਰੀ ਨਿਸਭੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅਸੀਸੀ ਦਿਵਡਾ ਛਰਕੈਗਾ ਉਹੁ
ਰੁਕਰਣ ਹਰ ਅਤੇ ਅਸੀਸੀ ਤੇ ਏਹ ਜੋ ਕੁਛ ਤਉ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਹਿ ਸੁਣਿ ਆਹੈ ਸੋ ਟੀਤ ਹਕੀਕੈਗਾ ਅਤੇ
ਉਹੁ ਮੇਰੁ ਭੀ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇ ਤਾਂ ਛੇ ਰਿਖਾਏ ਆਖਿ ਅ
ਜੀਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਸੀਸੀ ਜੀਏਹ ਕਿ ਅਜੋ
ਪੁਰਾਣ ਭਗਤ ਅਤੇ ਦੁਹਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਾਸੈ ਹੋਗਾ ਅਤੇ
ਕੈ ਬੀਰਗੁਰੂ ਰਿਹਾ ਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਦੁਹਿ ਹੋਗਾ ਤਉ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੈ ਬੀਰਭਗਤ ਜੋ ਪੁਰ
ਾਣ ਭਗਤ ਹੈ ਇਸੇ ਅਸੀਸੀ ਸਦਾ ਸਤੇ ਕੈ ਬੀਰ ਸਿਖ ਕੈ ਟੀ
ਨਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਗਜਦੀ ਬਾਛ ਨਾਨਕੀਤੀ ਅਤੇ
ਕਿਸੇ ਸੰਗਤਿ ਦੀਉ ਪਸਨ ਲੀਤੀਗਾ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਦੁ
ਹਿ ਹੋਗਾ ਅਤੇ ਜਿਤ ਦਿ ਨਿਏ ਕੈ ਕਰੋ ਇਜਾਵੈਗਾ
ਤਿਤ ਦਿ ਨਿਸਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿ ਚਿਸਮਾਵੈਗੀ ਤੀਸੇ

ਏਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਚਿ ਅੰਗੀ ਸੰਗਤਿ ਨਿਪਤਾ ਕ
 ਰੇ ਭਲੇ ਨਾਤੇ ਏਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲ
 ਸਿਖ ਇਕੋ ਕਈ ਨਿਰਮਲੇ ਤੇ ਦੈਯਾ ਅਤੇ ਮੇਲੀ ਨਬਹੁ
 ਤੇ ਦੈਯਾ ਨਿਰਮਲ ਸੇਈ ਤੇ ਦੈਯਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ
 ਬਚਨ ਬਿਨ ਤੇਰੁ ਛੁਨਾਹੀ ਜਾਣਹਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇ
 ਕੋ ਮੇਲੀ ਨ ਅਰੁ ਕਰੇ ਸਿਖ ਦਾ ਲੇਕ ਰਿਸੇ ਭੀ ਮੇਲੀ ਨ
 ਤੇ ਇਆ ਤਾ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੁ ਅਖਿ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੈ ਈ ਵਸੁਣਿ ਆ ਤਾ ਗ
 ਰੁ ਅੰਗਦ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾਈ ਵੈਤ ਹਕੀ ਕਰੇਹਾ ਜਿ
 ਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾ
 ਏਹਾ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਕਰਤ ਹਤੇ ਪਾਈਹਾ ਨਾਹੀ
 ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਸੇਗਤੀ ਦੀਆ
 ਕਹਾ ਅਤੇ ਭੇਟੇ ਦੇ ਖਿਕੇ ਭਉ ਦਲਿ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਿਰਮਲ
 ਤਨਾਹੀ ਹਰਿ ਸਕਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਤੇ ਕਰਤ ਹਦੀ ਬ
 ਹੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀਹੈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਹੁਇ ਦੇ
 ਹਛੇ ਵਡੀ ਤੇਈਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸਾਡੀ ਦੇ ਹਛੁਟਣ ਦਿ ਚਿਹਰੇ ਦੇਹੈ ਨਿ
 ਪਰਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸੀ ਅਸੇ ਸੇਹਰੈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅ
 ਭਾਜੀ ਤਾ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੁ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਆਜੀ ਦੁਇ
 ਮਹੀਨੇ ਪੁਰੇ ਤੇ ਤਾ ਬਾਲੇ ਦੀ ਦੇ ਹਛੁਟੀ ਤਾ ਆਪਣੇ ਹ
 ਥਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਲੇ ਬੁਦਿ ਤਾ ਹੋਰਿ ਸਿਖ ਹਥਿ ਪਕ

ਤੇਗੁਰਨਾਨਕਵਿਚਿਭੇਦਕੇਈਨਾਅਯਾਇਉਗਾਨੁਜੇਸਿ
ਖਦਭੇਦਆਯਾ॥

॥ਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰ॥

॥ਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰ॥

੧੬ ॥ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ੧॥

ਗੁਰਕਾਮਬਦੁਤੀਰਤਰਕਸਮਤਿਕਰਕਮਾਨਬੀਚਰੰ॥

ਸਾਚੀਸੁਹਤਿਸਮਸੇਹਮਾਗੀਗਿਆਨਘੋੜਾਅਸਵ

ਰੰ॥੧॥ਅਬਮਹਾਰਿਕੇਚਕਰਲਗੇ॥ਚਿਤਮਨਮਹਿ

ਰਹੀਨਕਾਈਦੁਖਭਰਮਭਉਭਗੇ॥੧॥ ॥ਸਤ

ਕੀਜੀਨਸੰਤੋਖਲਗਾਮੀਭਉਕਾਚਾਬਕੁਲਾਇਆ॥ਗੁਰੁ

ਵਕੀਲਵਸੀਲਾਕੀਨਾਦਿਹਰਦਰਸਲਿਖਾਇਆ॥੨॥

ਪ੍ਰਾਨਪ੍ਰੀਤਿਚਿਤਜੰਮਨਿਦੀਅਤੁਰਤਬਰਤਲਿਖਾਈ॥

ਭਗਤਿਤੁਲਨੁਮਖਜਾਨਾਖਾਸਜਗੀਰੀਪਾਈ॥੩॥ਸ

ਲਾਬਤੁਖਰਚਕੁਨਾਹੀਕਰੇਤਗੀਰਨਕੇਈ॥ਨਾਨਕਐ

ਸੀਉਮਦੀਖਿਜਮਤਿਬਿਨਭਗਕਿਉਤੇਈ॥੪॥

॥ਏਪੁਸਬਦੁਤਲਵੇਡੀਤੇਇਆਆਯਾ॥ ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸ

ਦਿਧੋਬੀਲਿਖੀਸੀਪੁਰਨਤੇਈਗੁਰੁਸੰਗਤਿਜੀਕਾਜਚ

ਕਾ॥ ॥ਮਿਤੀਚੇਤਸੁਦੀਉਦਸਚਦਈਧੋਬੀਲਿਖੀਪੁਰੀਤੇ

ਈ॥ ॥ਸੀਮਤੁਬਿਕ੍ਰਮਸੈਨਭਟਿਜੈ॥ ॥ਸਹਸਅਠਹੈ

ਸਤਾਰੰਕਹਿਜੈ॥ ॥ਸੀਮਤੁ॥੧੮ ੧੭॥

॥ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥

॥ बुद्धिआचुविआषधमिषेठाजीमंगडिकाम
॥ दवाधुमीवरटीगुरुचिडिआदै॥ ॥ दपगु
रुजी॥ ॥ दपगुरुजी॥ ॥ दपगुरुजी॥

End

